Giới thiệu Ngày Nắng Gặp Mưa Rào

GIỚI THIỆU

Một:

Mối quan hệ của Lam Diệu Dương và Nghê Lam có chút vi diệu. Nói thế nào nhỉ? Lam Diệu Dương cho rằng Nghê Lam là một bình hoa, không có tài năng, còn không biết xấu hổ quấn lấy anh.

Lam Diệu Dương: "Quên rồi phải không?"

Nghê Lam: "Ừ."

Lam Diệu Dương: "Cô không biết xấu hổ bò vào phòng tôi tính giở trò để kiếm một vai chính, bị tôi dứt khoát ném ra ngoài, còn nhớ rõ không?"

Nghê Lam: "….."

Lam Diệu Dương: "Không nhớ rõ thì tìm kiếm tin tức giải trí, tìm tên cô và tôi."

Nghê Lam: "……..."

Lam Diệu Dương: "Muốn diễn xuất cũng không có diễn xuất, muốn chăm chỉ cũng không chăm chỉ, làm cái bình hoa di động cũng không an phận một chút, cô cho là bước vào giới diễn viên nghệ sĩ dễ như vậy sao? Nói đi, lần này bò vào đây là muốn làm gì?"

Nghê Lam: "Tôi là đi vào."

Lam Diệu Dương: "Trọng điểm là muốn làm gì?"

Nghê Lam: "Mượn máy tính của anh dùng một chút."

Lam Diệu Dương: "Để làm gì?"

Nghê Lam: "Tìm tên anh cùng tên tôi, sau đó hack đi."

Lam Diệu Dương: "……..."

Hai:

Lam Diệu Dương: "Cộng đồng mạng thân mến, mong mọi người đừng đề cập tới chuyện lúc trước Lam Lam bị đuổi ra ngoài nữa, tôi theo đuổi cô ấy cũng cực kỳ vất vả."

Cộng đồng mạng: "Đừng đùa nữa."

Lam Diệu Dương: "Các anh chị phóng viên thân mến, sự thật lúc trước là như vầy, tôi và Lam Lam là cãi yêu mà thôi."

Đám chó săn: "Đừng đùa chứ."

Lam Diệu Dương: "Lam Lam, bảo bối, em yêu, nếu không như vậy đi, anh bò lên giường của em, em quăng anh ra ngoài, anh mời phóng viên tới chụp lấy lại mặt mũi cho em được không?"

Nghê Lam: "…"

Lam Diệu Dương: "Nhưng mà lúc ra ngoài nội trong vài giây, em phải lập tức lao tới ôm lấy anh, dỗ dành anh trở về, cho anh chút mặt mũi có được không?

Nghê Lam: "Đừng đùa."

Ba:

Lam Diệu Dương: "Anh có nhiều bạn thân có thể giúp đỡ, tất cả mọi người đều thích xem phim trinh thám."

Nghê Lam: "Im miệng."

Lam Diệu Dương: "Chúng ta có tiền. Muốn tiền có tiền, muốn người có người."

Nghê Lam: "Im miệng là được rồi, cám ơn."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Nghê Lam nhìn chằm chằm bản thân trong gương, đây là một khuôn mặt trẻ trung, cho dù sắc mặt trắng bệch, đầu buộc băng vải cũng có thể khen là khuôn mặt xinh đẹp như hoa.

Nhưng mà cô không nhận ra.

Nghê Lam ngẩn ngơ.

Bầu trời quang đãng ngoài cửa sổ đột nhiên nổ vang một tiếng sầm rền.

Nghê Lam giật mình, đầu óc càng choáng váng.

Trí nhớ của cô trống rỗng.

Cô gặp tai nạn xe.

Cô được thông báo là mất trí nhớ.

Tai nạn xe hơi là do chính miệng người tự xưng là đại diện của cô – Thiệu Gia Kỳ nói cho cô biết, người đang đứng bên cạnh giường trợn mắt nhìn cô, nói bla bla không ngừng.

Cô tỉnh lại chưa tới 20 phút, bác sĩ mới vừa kiểm tra cho cô xong. Bác sĩ chân trước mới vừa đi, Thiệu Gia Kỳ liền nhịn không được hoàn toàn khai hỏa giáo huấn cô.

"Chị nói em đó, em lần này thật sự quá đáng mà, không ai giúp được em đâu. Trong đầu em chứa phân hay sao hả? Em rốt cuộc nghĩ gì vậy? Không muốn sống nữa phải không? Đã không có đầu óc lại còn liên luỵ chị có biết không? Chị thật sự bị em hại chết rồi!" Thiệu Gia Kỳ càng nói càng tức, múa may tay chân, đi tới đi lui, lại quay lại đầu giường.

Nghê Lam chậm rãi đặt chiếc gương xuống.

Đúng rồi, cái tên Nghê Lam này cũng là Thiệu Gia Kỳ nói cho cô biết.

Thiệu Gia Kỳ trừng mắt nhìn Nghê Lam, nhìn vẻ mờ mịt lại bình tĩnh của cô, kinh ngạc nói: "Không phải chứ, em thật sự, thật sự mất trí nhớ rồi hả?"

Nghê Lam gật gật đầu.

Bác sĩ nói sau khi cô được đưa đến bệnh viện, hôn mê 16 giờ, vết thương bên ngoài không tính là nghiêm trọng, đầu bị va chạm, trong đầu có khối máu bầm nhỏ, nhưng cũng không có nguy hiểm mấy, não bị chấn động, sau khi kiểm tra không thấy có vấn đề gì khác. Chứng mất trí nhớ của cô đại khái là do khối máu bầm kia gây nên. Khối máu bầm có thể từ từ tan ra, nhưng kiểu mất trí nhớ này không biết sẽ kéo dài bao lâu, có lẽ ngủ một giấc tỉnh lại sẽ hết, có lẽ sau mấy chục năm nữa cũng không nhớ ra.

Thiệu Gia Kỳ chăm chú nhìn cô thật lâu, rồi sau đó thở ra một hơi, ngồi lên ghế tựa bên giường. "Làm sao bây giờ?"

Nghê Lam không biết.

Thiệu Gia Kỳ vỗ cái đét lên đùi Nghê Lam, Nghê Lam bị đau đến mặt chau lại.

Thiệu Gia Kỳ lớn tiếng mắng: "Cái đồ đần độn em, không biết tự trọng, đang quay phim ngon lành, em làm gì phải bò lên giường cậu Lam đó."

Nghê Lam không nói gì, cô hoàn toàn không nhớ rõ.

"Bò lên thành công còn chưa tính, em còn bị anh ta ném ra ngoài!"

Nghê Lam không phản đối, cô một chút ấn tượng cũng không có.

"Ném ra ngoài thì thôi đi, còn bị chó săn chụp hình!"

Nghê Lam nhếch miệng, nghe qua quả thật rất thảm.

"Chụp thì cũng thôi, còn bị đăng lên mạng chế giễu." Thiệu Gia Kỳ còn kích động nói, đứng lên cầm điện thoại tìm kiếm đưa cho Nghê Lam xem: "Chế giễu cũng đành, lại còn lọt top tìm kiếm nhiều nhất! Lọt top tìm kiếm nhiều nhất cũng thôi đi, lại còn không có tên của em."

Nghê Lam nhìn lướt qua tiêu đề đang được tìm kiếm nhiều nhất — 'Lam Diệu Dương chịu khổ, ban đêm giận dữ ném tiện nữ ra ngoài.'

Nhìn thấy tiêu đề này, Nghê Lam cảm thấy đầu càng choáng váng.

Bên ngoài rốt cục đổ mưa to, 'lộp bộp' rơi trên cửa sổ, tiếng động cực kỳ ầm ĩ, làm cho người ta phiền toái.

Thiệu Gia Kỳ cau chặt mày, bước huỳnh huỵch đi đóng cửa sổ.

Nghê Lam lấy di động tìm kiếm nội dung weibo ở phía dưới tiêu đề được tìm kiếm nhiều nhất. Có hình ảnh bài viết, còn có video clip, độ tin cậy rất cao.

Video clip và ảnh chụp giống nhau, có thể thấy rõ ràng cô gái trẻ tuổi bên trong chính là cô. Hành lang xung quanh nhìn qua là khách sạn Gia Cao Đương, cô gõ cửa, cửa mở. Ống kính không chụp được người mở cửa, nhưng chụp được Nghê Lam cực kỳ nhanh chóng lách vào. Cũng không bao lâu cô liền bị lôi ra ngoài, dùng từ 'vứt' thực sự không chút nào khoa trương. Cô đứng không vững, ngã ở trên đất. Người quăng cô lộ ra nửa thân thể nửa gương mặt. Đó là một người đàn ông cao lớn trẻ tuổi, khí chất ngời ngời, sườn mặt anh tuấn, không mặc áo khoác, áo sơ mi mở rộng, nếu có thể chụp chính diện, Nghê Lam đoán đại khái là nửa để trần.

Từ hành động cùng khí thế của người đàn ông mà nói, hắn là rất tức giận. Sau khi anh ném cô ra, lại xoay người, lần này không thò đầu ra mà chỉ ném một chiếc túi ra, là chiếc túi xách nhỏ cô đeo lúc chen vào nhà. Lực quăng mạnh làm túi xách văng lên tường, tiếp theo anh quăng áo khoác của cô ra, lần này là quăng lên trên người cô, che mất mặt cô, có thể thấy được mức độ chán ghét của người đàn ông này với cô. Sau đó cửa phòng bị đóng sập lại.

Mà cô, từ trên đất bò dậy, kéo áo khoác xuống, nhặt túi xách lên, nhanh chóng xoay người bỏ đi.

Nghê Lam nhếch mày, không có chút ấn tượng gì với người đàn ông này. Cô vì sao lại đi đến chỗ đó, trong phòng có những ai, sau khi vào nhà đã xảy ra chuyện gì, cô hoàn toàn không nhớ được.

Cô lại nhìn lướt qua ảnh, góc chụp không phải là camera từ trong khách sạn, mà xuyên qua cửa sổ tầng lầu này chụp đến, xem ra camera được lắp đặt ở phía đối diện khách sạn. Nghê Lam nghĩ, đám chó săn thật sự khá lắm, có đầu óc thế này vụ án nào cũng phá được.

Nghê Lam thật sự thấy việc mất trí nhớ lúc này rất tốt, chuyện mất mặt như vậy, cô giống như dùng ánh mắt người ngoài cuộc mà nhận xét, thương tổn trong lòng không lớn như vậy.

"Có tên của em." Nghê Lam bỗng nhiên phát hiện, cô chỉ chỉ bình luận đầu tiên dưới weibo, trên đó viết: 'Tôi biết nhỏ đê tiện này, gọi là Nghê Lam, *@Nghê Lam* chứ đâu.'

Thiệu Gia Kỳ sửng sốt, theo bản năng liền mắng: "Mẹ kiếp! Em có thể bình thường chút không, có tên em thì vinh quang lắm hả? Vinh quang hả?"

Cô thật sự đã quên vừa mới nãy còn hậm hực vì không có tên Nghê Lam trên trang đầu tìm kiếm. Cô vào weibo của Nghê Lam, thấy cập nhật mới nhất của Nghê Lam là: 'Không xong rồi', phía sau kèm theo một icon khóc ròng. Thiệu Gia Kỳ nhìn thời gian cập nhật weibo, mẹ nó, thế mà lại là tối hôm qua sau khi bò lên giường thất bại, đây là không biết xấu hổ cỡ nào mới có thể cập nhật nội dung này. Thiệu Gia Kỳ thật muốn tát chết Nghê Lam.

Khu bình luận của bài weibo này đã rơi vào tay giặc, đủ thể loại châm biếm thô tục cùng với một bộ phận công kích tổ tông mười tám đời của cô, hoàn toàn không thể đọc. Thiệu Gia Kỳ không đọc tiếp được nữa: "Mấy thứ này em đóng chức năng bình luận trên weibo của em đi."

Nghê Lam cũng biết nên làm như vậy, thật sự mắng quá ghê tởm, cô lại nhìn bình luận, hỏi: "Mật mã tài khoản của em là gì?"

Thiệu Gia Kỳ: "…"

Thiệu Gia Kỳ lạnh lùng thu di động lại: "Thôi, cứ như vậy đi." Cô theo lệnh của công ty bắt Nghê Lam giải thích rõ làm thế nào có được số phòng của tổng giám đốc Lam rồi chạy lên lầu, hiện tại xem ra là không có khả năng rồi.

Nghê Lam nhìn biểu tình của Thiệu Gia Kỳ, phỏng chừng cô cũng không biết mật mã tài khoản của mình. Nghê Lam không biết nói cái gì cho phải, việc này thật sự quá khó tin. Cô hoàn toàn không thể lý giải cũng không nghĩ ra bản thân làm sao có thể làm ra loại chuyện như vậy. Cô thực là người như thế ư? Nghê Lam không thể tin được. Nhưng sự thật bày ngay trước mắt, thật sự là phiền lòng.

Mật mã weibo kỳ thật có thể đặt lại bằng di động, nhưng Nghê Lam không nhớ rõ di động của cô hiệu gì, còn nữa di động của cô không biết ở nơi nào. Nghê Lam nhìn sắc mặt khó coi của Thiệu Gia Kỳ, cảm thấy vấn đề này cô vẫn nên tạm thời đừng hỏi thì hơn.

Trong phòng bệnh cực kỳ an tĩnh, lúc này không khí có chút ngưng trọng, đầu Nghê Lam cực kỳ choáng váng, lại đau râm rỉ, cô thật muốn ngủ một giấc, dù sao bác sĩ nói cô nên nghỉ ngơi nhiều, bác sĩ còn nói có lẽ ngủ một giấc sẽ khôi phục trí nhớ. Không phải chỉ là một vụ bê bối ầm ĩ thôi ư, cô cứ gồng mình chịu đựng cũng không giải quyết được vấn đề. Nhưng biểu tình của Thiệu Gia Kỳ kia giống như có thù giết cha với cô vậy, Nghê Lam cũng không dám ngủ, đành phải tìm đề tài nói: "Chị Gia Kỳ, ba mẹ em đâu? Bọn họ có biết em nằm viện không?"

Hỏi xong mới nhớ tới nếu ba mẹ cô biết cô làm ra loại chuyện ghê tởm này, bị người ở trên mạng mắng như vậy, vậy sẽ tức giận khổ sở đến cỡ nào, tình cảnh sẽ cực kỳ khó chịu.

Vấn đề này hỏi sai rồi, quả thực chính là châm ngòi cho Thiệu Gia Kỳ châm biếm.

Kết quả Thiệu Gia Kỳ liếc cô một cái, lạnh nhạt nói: "Chúng tôi không có cách nào liên lạc người nhà em. Lúc em ký hợp đồng không viết thông tin liên hệ với người thân. Em nói gia đình em đơn thân, mẹ em đã qua đời lúc em còn rất nhỏ, em theo ông bà ngoại. Năm 12 tuổi ông bà ngoại đều không còn, em đến Mỹ tìm ba em nương tựa, em không có thân nhân trong nước. Em nói, em với ba em quan hệ không tốt, thời gian ở Mỹ rất khổ sở, em không thích Mỹ, muốn trở về, liền không lấy thẻ xanh. Nửa năm trước em với ba em cãi nhau chiến tranh lạnh, vì thế rõ ràng về nước tự tìm đường mưu sinh. Em nghèo rớt mùng tơi, muốn vào làng giải trí kiếm tiền, liền ký hợp đồng với công ty."

A… Cô thế mà là một người cơ khổ hèn mọn đáng thương?

Nghê Lam nhíu mày, vẫn không cách nào cảm thấy chân thật.

"Chị Gia Kỳ, em là ca sỹ hay diễn viên?"

Thiệu Gia Kỳ hừ lạnh: "Em cái rắm cũng không phải. Tài nghệ gì cũng không có, chỉ biết ỷ vào gương mặt. Em nếu ngoan ngoãn làm một cái bình hoa cũng được, mặt mũi thế này cũng có thể nổi tiếng, nhưng em lại cứ đi tác quái đủ chuyện. Trước đó công ty đăng ký cho em một lớp nghệ thuật cho thực tập sinh, em lại sớm mất tích, tật cũ khó chừa, tổ chương trình giận dữ xóa tên em. Em đi cầu xin chị Tĩnh, chị Tĩnh mềm lòng mới tạo thêm một nhân vật phụ trong vở kịch của anh Thành, đất diễn không nhiều lắm, nhưng đi theo anh Thành còn có vài câu thoại. Không ai trông cậy vào diễn xuất của em, em chỉ cần lộ cái mặt để mọi người ngạc nhiên một phen, cho mọi người quen mặt là được. Nhưng em thấy chưa đủ, tự mình muốn chết đi tìm cậu Lam chơi quy tắc ngầm. Cậu Lam là ai, nhà họ Lam là địa vị gì! Em giờ chết chắc rồi, chị Tĩnh sẽ không xen vào nữa, em chờ công ty tuyên bố em vi phạm hợp đồng phải bồi thường đi."

Nghe qua tình thế cực kỳ không ổn, trước thì nói mình không thân thích không người quen không có tiền, sau nói mình đắc tội lão đại lại còn phải đền tiền, hóa ra không chỉ là một vụ scandal trên mạng a, cô mở miệng muốn hỏi, lúc này cửa phòng bệnh có bóng người nhoáng lên một cái, Thiệu Gia Kỳ nhìn qua, đứng lên: "Đúng rồi, còn có chuyện quên nói với em."

Nghê Lam theo tầm mắt của cô quay đầu, nhìn thấy ba người đàn ông đứng ở cửa, một người mặc đồng phục cảnh sát, hai người mặc thường phục.

Ngoài cửa sổ đột nhiên có tiếng sấm rền vang.

Cực kỳ đặc sắc, cảnh sát xuất hiện còn có âm thanh. Trong đầu Nghê Lam có dự cảm xấu.

"Tối qua em gặp tai nạn xe, cảnh sát muốn tìm em hỏi vài câu." Thiệu Gia Kỳ nói.

Ba người kia đi đến, vẻ mặt nghiêm túc giải quyết việc công. Vị mặc đồng phục kia nói với Nghê Lam: "Xin chào, về sự cố giao thông xảy ra lúc 11 giờ đêm qua tại đường Long Côn, chúng tôi có một số vấn đề muốn hỏi cô."

Thiệu Gia Kỳ cướp lời: "Anh cảnh sát, đầu Nghê Lam bị thương, ngay cả bản thân là ai còn không nhớ rõ."

Cảnh sát giao thông nói: "Chúng tôi mới vừa gặp bác sỹ rồi."

"Bác sĩ nói trường hợp của cô là mất trí nhớ hoàn toàn, với tình hình thương thế của cô mà nói, rất hiếm xảy ra loại bệnh trạng này, nhưng cũng không thể nói hoàn toàn không có khả năng. Ông ấy đang liên lạc bác sỹ ở bệnh viện khác qua cùng hội chẩn." Một vị cảnh sát mặc thường phục, thân hình cao lớn lạnh lùng nói: "Nhưng chúng tôi vẫn muốn cùng cô xác nhận chút tình huống."

Người cảnh sát này ngũ quan chững chạc, xem ra chừng 30 tuổi, nghiêm túc chính trực, giống người đứng đầu. Thiệu Gia Kỳ hơi bị khí thế của anh lấn át, không khỏi luống cuống trong lòng. Giọng điệu vị cảnh sát này có phải có ý hoài nghi Nghê Lam giả vờ bị mất trí nhớ hay không? Cô nhận được thông báo của công ty chạy tới, chỉ nghe nói Nghê Lam vì bị tai nạn xe mà bị thương được cảnh sát đưa đến bệnh viện, cũng không biết rõ ràng. Cô chỉ nhớ Nghê Lam đắc tội lão đại làng giải trí, không phải cố tình gây ra tai nạn.

"Em ấy say rượu lái xe ư?" Thiệu Gia Kỳ lập tức nghĩ tới điều này. Tiệc rượu tối hôm qua Nghê Lam uống bao nhiêu? Cô không nhớ rõ lắm. Chính cô uống cũng không ít, về sau có hơi say rượu. Trong ấn tượng của cô, cô có thấy Nghê Lam cầm một ly sâm banh, giống con bướm hoa tìm người tán gẫu khắp nơi trong hội trường, nhưng mà cô uống bao nhiêu mới phạm vào mức độ cồn tiêu chuẩn khi lái xe?

“Kết quả xét nghiệm máu, cô không uống rượu lái xe, cũng không hít thuốc phiện.” Vị cảnh sát giao thông kia đáp, “Nhưng hai chiếc xe va chạm nhau, người còn lại đến nay còn chưa thoát khỏi tình huống nguy hiểm đến tính mạng.”

Thiệu Gia Kỳ hít vào một hơi lạnh, gây chuyện liên quan đến tính mạng là nghiêm trọng rồi. “Anh cảnh sát, chúng tôi nhất định phối hợp điều tra…”

“Anh cảnh sát, có thể đưa tôi xem thẻ công vụ của các anh trước được không?” Nghê Lam nói chuyện.

Nửa câu sau của Thiệu Gia Kỳ bị mắc nghẹn, cũng bị Nghê Lam làm tức chết, loại thời điểm này nên giả bộ đáng thương, cố chấp thể hiện bình tĩnh làm gì chứ. Cô há miệng liền mắng, “Mẹ nó, đầu với óc…”

Vị cảnh sát đứng đầu chuyển hướng sang Thiệu Gia Kỳ, ngắt lời cô: “Cô là người đại diện của Nghê Lam? Đồng nghiệp của tôi cũng có vấn đề cần hỏi cô, mời cô cùng anh ấy ra bên ngoài được không?”

Một vị cảnh sát mặc thường phục khác nhìn Thiệu Gia Kỳ gật gật đầu, dẫn đi ra ngoài.

Thiệu Gia Kỳ nuốt lời thô tục vào trong, cô trừng mắt nhìn Nghê Lam, có chút lo lắng, chậm rãi đi ra bên ngoài. Sắp đi tới cửa nhìn thấy Nghê Lam đã kiểm tra xong căn cước cảnh sát của hai vị kia, cô nghe được Nghê Lam hỏi: “Sự cố giao thông sao lại có cảnh sát hình sự tới điều tra?”

Thiệu Gia Kỳ nhất thời hoảng sợ, thiếu chút nữa lảo đảo một cái. Mẹ kiếp, cái đồ gây họa này rốt cuộc đã làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Thiệu Gia Kỳ bước tiếp thế nào cũng không thể chờ tới khi cảnh sát trong phòng trả lời câu hỏi này. Anh cảnh sát dẫn cô đi ra đóng cửa phòng bệnh lại, dẫn cô đến một góc không người ở cuối hành lang.

Thiệu Gia Kỳ lớn như vậy lần đầu tiên bị cảnh sát tra hỏi, mặc dù không phải cô phạm tội, nhưng cô cũng khẩn trương.

Vị cảnh sát kia thấy biểu tình của cô, cười cười thân thiện, chủ động đưa thẻ cảnh sát cho cô, còn nói chỉ là điều tra, cứ thoải mái, biết cái gì thì nói cái đó là được. Thiệu Gia Kỳ nhìn thẻ cảnh sát xong, gật gật đầu.

Vị cảnh sát này gọi là Liêu Tân, đội hình sự. Anh lấy ra một quyển vở nhỏ, nội dung câu hỏi xoay quanh Nghê Lam, từ lúc Nghê Lam ký hợp đồng với công ty thế nào, đến Nghê Lam bình thường có hành vi đặc biệt gì không, có người thân bạn bè không, vòng giao tế như thế nào, lại đến tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, vân vân. Thiệu Gia Kỳ cẩn thận trả lời, toàn bộ đều nói chi tiết.

Kỳ thật trong mắt Thiệu Gia Kỳ, Nghê Lam chính là một người dáng mạo xinh đẹp nhưng không có đầu óc, ham hư vinh, muốn kiếm tiền. Cô cũng quả thật có vốn liếng để chen chân vào làng giải trí, hai mươi hai tuổi, mũi thẳng, mắt ngọc mày ngài, là loại ngũ quan tinh xảo, hình dáng đẹp rõ ràng, được thừa nhận lại kiên nhẫn. Mặt khác làn da đẹp, dáng người cũng đẹp, lại từ nước ngoài trở về, cho dù có phải là cô gái nông thôn bên Mỹ hay không, dù sao phong cách lành nghề, có thể nói lưu loát tiếng Anh, can đảm thoải mái, là một kiện hàng rất tốt. Đương nhiên sự thực chứng minh công ty lớn cũng có lúc nhìn lầm người, điều kiện bên ngoài cho dù tốt, không có não chính là một khối bùn lầy, trét lên tường đã không nói, còn làm mặt bạn khó coi bất kỳ lúc nào.

Thiệu Gia Kỳ cũng không thích Nghê Lam, nhưng cô cũng không nói bừa quan điểm chủ quan của mình với cảnh sát. Xảy ra chuyện gì cô liền nói chuyện đó, không thêm bất cứ bình luận gì.

Trước khi Thiệu Gia Kỳ vào làm trong công ty giải trí Phong Phạm đã từng làm trợ lý cho nghệ sỹ, thiết kế chương trình, làm việc vặt cho trợ lý tổ phim và tổ sản xuất, có kinh nghiệm và một số mối quan hệ, nhưng không thực sự dẫn dắt nghệ sỹ. Cô ở công ty giải trí Phong Phạm nhận chức người đại diện chấp hành. Người đại diện chấp hành là chức vị cao hơn so với trợ lý, nhưng về công việc thì ôm đồm hơn so với cấp người đại diện. Hằng ngày làm chân chạy vặt lên kế hoạch, liên lạc đủ thứ hay hợp tác gì đều là cô làm, nói trắng ra là, làm người chấp hành cái gì cũng phải dính vào, nhưng không có quyền hạn, toàn bộ đều phải thông qua Tổng giám nghệ sỹ La Văn Tĩnh ra quyết sách. Chức vị này của cô đều làm việc với những tân binh công ty mới ký hợp đồng, nếu có thể dẫn dắt một người trở nên nổi tiếng, cô cũng sẽ thăng chức, có thể mời trợ lý cho nghệ sỹ, mời tạo hình, sắp xếp xe chuyên dùng, thành lập đội ngũ của riêng mình, chuyện lớn nhỏ của nghệ sỹ cô đều có thể quyết định, có cấp dưới để sai khiến.

Thiệu Gia Kỳ ở Phong Phạm được 7 tháng, trong tay có 2 tân binh, tư chất bình thường. Tài nguyên tốt của công ty đều cho các nghệ sỹ chủ chốt, hai người trên tay Thiệu Gia Kỳ kia cũng không có quá nhiều cơ hội. Thiệu Gia Kỳ theo sát động tĩnh công ty, có thể nhặt được đồ rơi rớt trên đống tài nguyên đó đã không tệ rồi. Cô hoàn toàn dựa vào nỗ lực của bản thân, cần cù chăm chỉ chạy qua tổ kịch lăn sang tổ tiết mục, mặc dù không thể để hai người của mình nổi tiếng nhưng mọi người đều có thể có việc làm. Cô lấy được danh tiếng của Phong Phạm và mối quan hệ với mọi người, ngày tháng cũng coi như tạm ổn.

Thái độ chuyên nghiệp cùng năng lực làm việc của Thiệu Gia Kỳ chiếm được sự khen ngợi của La Văn Tĩnh, cho nên lúc La Văn Tĩnh ký hợp đồng với Nghê Lam, Thiệu Gia Kỳ cực lực tranh thủ, La Văn Tĩnh liền đem hạt giống mới tất cả mọi người đều xem trọng giao cho Thiệu Gia Kỳ. Thiệu Gia Kỳ cho rằng nhặt được bảo bối, trông cậy vào Nghê Lam thăng chức tăng lương, chen lách vào trong hàng ngũ người đại diện vàng, lại không ngờ nhặt phải một quả bom.

Đêm qua công ty giải trí Blue tổ chức lễ chúc mừng tại sảnh Lam Sắc Hào, chúc mừng bộ phim điện ảnh ‘Cõi mộng’ bọn họ đầu tư ở nước ngoài giành giải thưởng lớn. Nhiều nhân vật trong giới đều tham dự. La Văn Tĩnh dẫn theo Khương Thành cùng hai nghệ sĩ khác trong công ty cùng tham dự, muốn lộ diện trước mấy người tai to mặt lớn trong nghề để kết giao. Nghê Lam đang đóng cùng với Khương Thành nên cùng đi. Nghê Lam đóng vai phụ nên không có trợ lý, La Văn Tĩnh cũng không có khả năng phân thân quan tâm cô, cho nên để cho Thiệu Gia Kỳ đi theo, coi chừng Nghê Lam. Đây cũng là nguyên nhân sau khi Nghê Lam gặp rắc rối Thiệu Gia Kỳ tức giận ngút trời, bởi vì dưới tình huống này Nghê Lam phạm phải sai lầm cũng chính là Thiệu Gia Kỳ cô phạm sai lầm, tất cả cố gắng của cô đều đổ sông đổ biển, thật sự bị Nghê Lam hại chết.

Nhưng khi Thiệu Gia Kỳ kể lại chuyện tối hôm qua với Liêu Tân cũng theo mạch suy nghĩ. Cô suy đoán lúc Nghê Lam chạy đi quấy rối Lam Diệu Dương có khi nào liên quan tới mấy chuyện linh tinh khi cô say rượu chia sẻ với cô ấy không?

Sảnh chính của Lam Sắc Hào liên thông với khách sạn, cũng giống như công ty giải trí Blue, đều là sản nghiệp nhà họ Lam. Lam Diệu Dương là con út nhà họ Lam, được cưng chiều nhất, cũng bị quản nghiêm nhất. Anh cả của anh, Lam Diệu Minh là một hoạ sỹ trẻ nổi tiếng, chị hai Lam Diệu Ninh nằm trong giới người đại diện có tiếng tăm, anh rể Liên Húc là một trong những sao nam nổi tiếng nhất trong nước, đã từng ba năm liên tục được internet bầu chọn là tình nhân trong mộng hàng đầu. Tình yêu của Lam Diệu Ninh và Liên Húc cũng là một giai thoại lớn.

Lam Diệu Dương đứng thứ 3, năm nay 26 tuổi, trẻ tuổi, có tiền, đẹp trai, tính cách tốt. Là cậu ấm hiếm thấy trong đám con nhà giàu, cũng là quý công tử có thanh danh tốt đẹp.

Lam Diệu Dương hiện tại theo cha học tập kinh doanh vương quốc giải trí Blue, cũng là người cầm lái tập đoàn Blue sau này mọi người đều biết. Cho nên có phụ nữ muốn anh, muốn bò lên giường anh, chơi quy tắc ngầm, tranh thủ chút tài nguyên hay lợi lộc gì, thậm chí mộng tưởng lớn một chút, muốn làm mợ ba nhà họ Lam, tuyệt không kỳ lạ.

Tối hôm qua Thiệu Gia Kỳ lần đầu tiên tham dự một sự kiện lớn như vậy, bỏ một số tiền lớn mua một bộ lễ phục, vô cùng hưng phấn. Vừa hưng phấn liền uống mấy ly, sau đó liền không quản được cái miệng mình, nói rất nhiều với Nghê Lam về nhà họ Lam kiêu ngạo như thế nào, Lam Diệu Dương trong truyền thuyết tốt ra sao.

Lam Diệu Dương tốt tới trình độ nào? Tốt đến mức được phái nữ cả nước gọi là 'Lam đáng yêu'! Tên hiệu này đã đầy đủ nói lên đặc tính của anh chàng này, trong thế giới kẻ có tiền, không hiếm lạ cuồng bá, đáng yêu lại hiếm cỡ nào.

Bây giờ nghĩ lại, Thiệu Gia Kỳ thật muốn tát mình hai cái bạt tai. Cô giống như nói Lam Diệu Dương rất được hoan nghênh, nhiều kim quang lấp lánh, nếu ôm đùi Lam Diệu Dương có thể nổi tiếng trong làng giải trí sớm tới mười năm, không thể nổi tiếng cũng sẽ nổi tiếng, cho nên rất nhiều sao nữ yêu thương nhung nhớ gì gì đó.

Tính cách Lam Diệu Dương tốt, cũng khó quyến rũ. Rất nhiều nữ minh tinh lợi dụng danh tiếng của anh tạo tai tiếng, anh cũng rất có phong độ, chưa khiến người ta khó coi bao giờ.

Nghê Lam khẳng định là nghe lọt những lời này, sau đó lại nghe nói Lam Diệu Dương ở lầu trên cùng, thuê phòng tổng thống. Vì thế Nghê Lam không có não này liền đi tìm vận may, kết quả bị người làm bẽ mặt một trận.

Thiệu Gia Kỳ càng nghĩ càng hối hận, cô thật sự cũng uống hơi nhiều, nhớ không rõ lắm bản thân nói những gì, có thể nói mấy chuyện ba hoa này tới kích động không, khiến cho Nghê Lam cho rằng cô đang cổ vũ chỉ thị cô ấy như vậy?

Liêu Tân thấy sắc mặt cô khác thường, liền hỏi cô có phải nhớ tới cái gì hay không?

Thiệu Gia Kỳ vội vàng thu lại suy nghĩ, chỉ nói bản thân tối hôm qua uống nhiều, cũng không cảm thấy Nghê Lam có biểu hiện dị thường gì. Trong hội trường có rất nhiều nhân vật quan trọng trong làng giải trí, sự chú ý của mọi người đều đặt tại những ông chủ kia, trên người đạo diễn cùng ngôi sao lớn. Nghê Lam không chút tiếng tăm, không có ai để ý tới cô.

Thiệu Gia Kỳ đang nói, hai cảnh sát nọ từ trong phòng bệnh đi ra. Cảnh sát giao thông rời đi, mà vị hình sự đi tới hướng bọn họ ở bên này. Thiệu Gia Kỳ nghĩ đại khái là cho dù bọn họ hỏi cái gì, Nghê Lam đều trả lời 'Không nhớ nữa', cho nên tốc độ tra vấn của bọn họ chắc rất nhanh.

Anh hình sự kia dừng trước mặt bọn họ, Liêu Tân gọi một tiếng: "Đội trưởng." Lại nói với Thiệu Gia Kỳ: "Đây là đội trưởng của chúng tôi, Âu Dương Duệ."

Âu Dương Duệ gật gật đầu, ý bảo Thiệu Gia Kỳ tiếp tục nói. Anh nghe xong một hồi, hỏi vì sao Nghê Lam lại một mình lái xe tới đường Long Côn. Thiệu Gia Kỳ lắc đầu nói không biết.

Cô chỉ nhớ rõ tối hôm qua cô dạo qua một vòng đã không thấy bóng dáng Nghê Lam, một lúc lâu sau nhà tạo hình Đổng Linh của Khương Thành tới tìm cô, nói Nghê Lam nói có chuyện gấp đi trước, mượn xe của cô ấy. Thiệu Gia Kỳ gọi vài cuộc điện thoại cho Nghê Lam, cô ấy không bắt máy. Mãi cho tới sáng hôm nay, tin tức xuất hiện trên mạng, cô mới biết được tối hôm qua Nghê Lam làm cái gì. Lãnh đạo công ty tức giận, liên lạc không được Nghê Lam liền gọi điện thoại tới mắng Thiệu Gia Kỳ một trận. Thiệu Gia Kỳ cũng liều mạng tìm Nghê Lam, nhưng Nghê Lam không ở nhà, điện thoại lại vẫn tắt máy. Về sau Thiệu Gia Kỳ nhận được thông tin từ La Văn Tĩnh, nói phía cảnh sát gọi tới công ty, Nghê Lam gặp tai nạn xe bị thương nhập viện, phía cảnh sát tra ra được cô ấy là nghệ sỹ của Phong Phạm, liền bảo công ty phái người tới bệnh viện. Thiệu Gia Kỳ chạy tới bệnh viên không lâu, Nghê Lam liền tỉnh dậy.

Thiệu Gia Kỳ suy đoán Nghê Lam đại khái bị Lam Diệu Dương ném ra xong xấu hổ không chịu nổi, tự biết gây hoạ không dám nán lại hiện trường cho nên khẩn trương chạy trốn. Nhưng nhà của Nghê Lam không cùng hướng đường Long Côn, vì sao cô lại chạy tới chỗ đó? Thiệu Gia Kỳ quả thật không biết.

Hai vị cảnh sát lại hỏi chút chi tiết, muốn biết cách người khác liên lạc với Nghê Lam. Thiệu Gia Kỳ hễ biết thì sẽ nói, hễ nói thì sẽ nói hết, sau cùng nhịn không được hỏi: "Nghê Lam rốt cuộc gây ra chuyện gì vậy?"

Âu Dương Duệ lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Thiệu Gia Kỳ, trả lời: "Tai nạn xe này có phần phức tạp, nhưng cô ấy nói cô ấy mất trí nhớ, cho nên quá trình điều tra của chúng tôi bị chút trở ngại."

Thiệu Gia Kỳ tiếp nhận danh thiếp cúi đầu xem, đội trưởng đội hình sự Âu Dương Duệ.

Âu Dương Duệ tiếp tục nói: "Đêm qua, xe của Nghê Lam cùng vị đồng nghiệp của tôi truy đuổi cạ lách trên đường Long Công một đoạn, sau đó hai xe va vào nhau, hiện trường xảy ra nổ mạnh, đồng nghiệp của tôi đến bây giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, chưa qua khỏi thời kỳ nguy hiểm."

Thiệu Gia Kỳ nhất thời kinh ngạc.

Mẹ nó, cư nhiên dám nổi điên trên đường với cảnh sát, khiến cho tính mạng cảnh sát bị đe doạ! Đây có thể xem là nghiêm trọng hơn so với bò lên giường sếp lớn.

"Có rất nhiều điểm đáng ngờ ở đây, chúng tôi rất cần sự hỗ trợ của các cô. Cho nên mong cô lưu tâm Nghê Lam, nếu phát hiện cô ấy có hành động bất thường gì, hoặc là cô ấy khôi phục trí nhớ, hoặc là có người khả nghi đến tìm cô ấy, mong lập tức báo cho chúng tôi biết."

Âu Dương Duệ nói vô cùng nghiêm túc, Thiệu Gia Kỳ bình tĩnh lại, vội vàng nói được.

Âu Dương Duệ lưu số di động của Thiệu Gia Kỳ, lại hỏi chút vấn đề, nói Thiệu Gia Kỳ cần phải chú trọng liên lạc kịp thời, lúc này mới cùng Liêu Tân rời khỏi.

Mãi đến khi nhìn không thấy bóng dáng bọn họ Thiệu Gia Kỳ mới bình thường được, lượng thông tin hơi nhiều. Trong lời nói của Âu Dương Duệ có hàm ý khác, cô đứng một hồi lâu vẫn tiêu hoá không nổi. Lúc này di động của cô vang lên, vừa thấy là La Văn Tĩnh, Thiệu Gia Kỳ nhanh chóng bắt máy.

La Văn Tĩnh nói vừa rồi phía cảnh sát có liên hệ với công ty, cần tới công ty điều tra một chút, cô hỏi tình huống ở bệnh viện như thế nào. Thiệu Gia Kỳ đem bệnh tình của Nghê Lam cùng tình huống phía cảnh sát báo cáo với La Văn Tĩnh. La Văn Tĩnh an tĩnh hồi lâu, giống như tức giận nói không ra lời, lại mở miệng lần nữa, giọng nói lạnh như băng: "Mất trí nhớ cái con khỉ! Huỷ hợp đồng với cô ấy, tiền bồi thường một đồng cũng không được thiếu!"

Thiệu Gia Kỳ ở ngoài cửa phòng bệnh bình tĩnh chốc lát, lúc này mới đẩy cửa đi vào.

Trong phòng Nghê Lam đang ngồi trên giường bệnh lật xem mấy món đồ của cô, túi xách bị cháy, quần áo nhuốm máu, vân vân. Nghê Lam ngẩng đầu thấy cô quay lại, nói: "Cảnh sát đưa đồ lại cho em, nhưng không có gì có thể sử dụng. Điện thoại đều nát hết, chứng minh thư bị cháy một nửa, còn phải làm lại……"

Cô nhăn mày, tựa hồ cực kỳ phiền não vì chút việc vặt này.

Thiệu Gia Kỳ nhìn bộ dáng cô, cơn tức rất không dễ gì kìm lại bừng bừng cháy lên. "Em đụng phải cảnh sát đó có biết không?"

Nghê Lam không để ý vấn đề này, ngược lại hỏi cô: "Chị biết rõ tình hình tài chính của em không?"

Thiệu Gia Kỳ quả thực nghiến răng nghiến lợi: "Em vẫn còn thiếu chị hai ngàn nhân dân tệ."

Nghê Lam kinh ngạc há to miệng: "Em ngay cả hai ngàn nhân dân tệ cũng không trả nổi?"

"Đây là trọng điểm sao?" Thiệu Gia Kỳ nện túi xách của mình vào Nghê Lam trên giường bệnh, kiềm chế tính tình không được nữa, lớn tiếng mắng: "Em bị nhà họ Lam đóng băng, sự nghiệp của em xong đời rồi. Công ty muốn huỷ hợp đồng với em, một khoản bồi thường lớn đang chờ em. Em đụng phải cảnh sát, em nên cầu thần bái phật người ta tốt nhất không chết, không thì em phải ngồi tù mục rông. Em rốt cuộc có hiểu tình cảnh hiện tại của mình không hả?"

"Chị đừng kích động." Nghê Lam an ủi nói, giúp cô nhặt túi xách bị ném lên giường đặt trên tủ đầu giường. "Em biết tình cảnh hiện tại của mình, cho nên phải giải quyết từng cái từng cái một. Ăn uống ngủ nghỉ đều là những việc quan trọng hàng đầu đúng không? Em không biết mình có bao nhiêu tiền, có thể trả nổi tiền thuốc men không. Không có điện thoại, không làm được gì. Túi của em bị cháy, tờ tiền 50 duy nhất chỉ còn lại một nửa."

Nghê Lam vừa nói, vừa đem những đồ vật bị nát vụn thu dọn vào trong túi to. "Em không biết bản thân đang ở nơi nào, hơn nữa không có tiền mặt, ăn cơm cũng là vấn đề rồi. Chứng minh thư phải làm lại, điện thoại phải mua. Nhà họ Lam muốn đóng băng em kia là chuyện chính xác, không chen lấn vào làng giải trí được thì tìm công việc khác làm. Công ty muốn huỷ hợp đồng bắt đền em, em phải xem trước một chút hợp đồng ban đầu ký thế nào, căn cứ huỷ bỏ có hợp lý không, tiền bồi thường tính như thế nào, về mặt pháp luật còn có khe hở để thương thảo hay không. Cho dù thực sự phải bồi thường, em không có tiền đền, nếu công ty không tiếp nhận thỏa hiệp, vậy thì tới tòa án tố cáo em, như vậy thời gian xử lý sẽ rất dài, em còn có thời gian. Còn nữa, bọn họ chưa nói em đụng cảnh sát, chỉ nói hai xe va chạm vào nhau, bọn họ không đưa ra lệnh bắt, cũng chưa có thư báo nhận định trách nhiệm sự việc. Bác sĩ nói em hôn mê 16 tiếng đồng hồ, thời gian này đủ cho cảnh sát giao thông điều tra dấu vết hiện trường, nhưng bọn họ lại phải chờ em để lấy khẩu cung, bên trong này hẳn là có vấn đề, những cảnh sát này có giấu diếm. Nhưng mà chị nói đúng, em phải cầu nguyện cho vị cảnh sát kia không chết, chẳng thể thì sự tình chính là theo tình huống kia rồi. Chỉ là cho dù nhận định trách nhiệm sự cố em gánh vác ít nhiều, trách nhiệm bồi thường dân sự em hẳn là chạy không thoát. Nhưng việc này cũng cần một thời gian rất dài để xử lý."

Nghê Lam nói xong, cũng thu thập xong này nọ, đặt trên tủ đầu giường.

Thiệu Gia Kỳ trợn mắt há hốc miệng, lý lẽ này, logic này, thái độ này, đây là Nghê Lam cô quen biết sao? Nghê Lam cô quen biết dưới tình huống này khẳng định sẽ ngốc nghếch bã đậu, khóc lóc hỏi chị Gia Kỳ phải làm sao bây giờ a? Em đi van cầu chị Tĩnh có được không? Em về sau không dính dáng tới loại chuyện ngu xuẩn này, em bảo đảm, mọi người nhất định phải giúp em.

Nhưng Nghê Lam trước mắt không như vậy, cô nói chính là: "Đầu em cực kỳ choáng váng, em thật sự muốn ngủ một giấc cho thật khỏe. Chị có thể cho em mượn hai trăm nhân dân tệ không? Em dậy rồi mua cơm ăn."

Thiệu Gia Kỳ ngớ ra một hồi, lấy túi xách của mình, từ bên trong lấy ra hai trăm nhân dân tệ đưa cho Nghê Lam.

Nghê Lam nhận tiền nói: "Cảm ơn", tiếp theo lại hỏi cô: "Chị có quen người bạn nào dư điện thoại không? Mượn trước cho em được không?"

Thiệu Gia Kỳ: "…"

"Được rồi, em chỉ hỏi chút thôi mà." Nghê Lam nhìn biểu tình ngậm miệng của Thiệu Gia Kỳ, cô nhét tiền xuống dưới gối, nằm xuống: "Em ngủ trước, choáng đến độ ngồi không nổi. Cám ơn chị, chị Gia Kỳ."

Thiệu Gia Kỳ nhìn Nghê Lam nhắm hai mắt lại, liền ra khỏi phòng bệnh. Cô nhớ tới vị cảnh sát Âu Dương Duệ kia nói — nếu Nghê Lam khác thường liền nói cho anh ta.

Nghê Lam hiện tại quá khác thường, quá khác thường rồi.

Thiệu Gia Kỳ lấy điện thoại, tìm dãy số của Âu Dương Duệ. Cô do dự một hồi lâu, lại thoát khỏi màn hình gọi. Nghê Lam chỉ mất trí nhớ, cô bây giờ còn bị ốm, trên người cũng có vết thương, những thứ này khẳng định có ảnh hưởng. Thiệu Gia Kỳ thở dài, đi về phía phòng bác sỹ, tính toán hỏi rõ bệnh tình của Nghê Lam, cũng có cái mà nói chuyện với công ty.. Nghê Lam mất trí nhớ có thể đi ngủ, cô cũng không thể nghỉ ngơi, một đống việc lớ dớ đang chờ cô.

Thiệu Gia Kỳ vừa đi vừa lướt weibo, phát hiện tiêu đề được tìm kiếm nhiều nhất về Lam Diệu Dương ban đêm bị tập kích đã không còn, rất nhiều tin tức giải trí trên V* cũng đã biến mất.

Nhà họ Lam quả nhiên ra tay rồi.

Thiệu Gia Kỳ bước nhanh hơn.

Chú thích:

*V: một trang mạng uy tín có thông tin của những nhân vật lớn.

****

Nghê Lam: "Tác giả, tôi thật sự thảm như vậy sao? Bà đừng thừa dịp tôi mất trí nhớ gạt tôi."

Tác giả: "Làm sao có thể lừa cô. Hơn nữa bây giờ còn không tính quá thảm, Lam tổng nhà cô còn chưa bắt đầu 'đóng băng' a.

Nghê Lam: "……."

Lam Diệu Dương: "Rốt cục tới tôi lên sân khấu chưa? Sân khấu của tôi khẳng định uy phong hơn lão Đoàn đi?"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Lam Diệu Ninh ngồi trong văn phòng Lam Diệu Dương, đang nổi giận.

"Mẹ nó, muốn khi dễ người nhà họ Lam chúng ta sao? Cũng không nhìn lại xem mình là thứ gì, lại còn muốn đụng vào em trai bà! Không hành cô ta chết bà đây không phải họ Lam."

Lam Diệu Dương không biết làm sao, anh không ngờ việc này lại bị đám chó săn chụp được. Hôm nay tin tức trên mạng vừa ra, mẹ và chị gái thân yêu đã lập tức biến thành khủng long bạo chúa, lại còn là loại biết phun ra lửa, cũng không cho anh cơ hội tự xử lý, sấm rền gió cuốn, chuyện gì cần làm đều đã làm. Mà việc anh có thể làm chính là trấn an hai người, để hai người họ đừng nóng giận.

Vai trò này có vẻ khá sai, lòng tự trọng của tổng giám đốc Lam Diệu Dương tương đối bị tổn thương.

"Được rồi chị, uống miếng nước, tức giận sẽ có nếp nhăn không tốt, từ khoá tìm kiếm nóng cũng đã bị loại bỏ, tin trên mạng đã xóa, mấy đơn vị phát tin tức giải trí chị cũng đã cảnh cáo. Phong Phạm đã xin lỗi rồi, bảo đảm sẽ hủy hợp đồng với cô ta." Lam Diệu Dương đưa ly nước cho chị, ngồi xuống bên cạnh cô. "Em cũng đã đánh tiếng với tổ biên kịch, nhất định xóa sạch vai diễn của cô ta. Lát nữa em sẽ nói với mấy công ty khác, nhất định đóng băng hoạt động của cô ta, để cô ta chìm trong đống hỗn độn này, chị cứ yên tâm đi. Em đã lớn thế này rồi, tự mình có thể xử lý. Mọi người không cần quản nữa."

"Sao không quản? Em là em chị mà!" Lam Diệu Ninh lớn hơn Lam Diệu Dương năm tuổi, cảm thấy em trai nhỏ quá ngoan ngoãn nên dễ bị khi dễ. "Chỉ đóng băng cô ta thì dễ dàng cho cô ta quá."

"Vậy muốn thế nào?" Lam Diệu Dương cười nói. "Chặt tay chặt chân cô ta quăng xuống sông?"

Lam Diệu Ninh trừng anh, "Chị đang nói giỡn với em sao? Buồn cười lắm hả?"

"Không buồn cười, không buồn cười, cực kỳ nghiêm túc." Lam Diệu Dương vội vã đầu hàng.

Lúc này di động của Lam Diệu Ninh vang lên, cô nhận điện thoại, "Mẹ, ừm, con ở chỗ A Dương này. Đúng rồi, đều xử lý xong."

Lam Diệu Dương dùng khẩu hình nói với chị: 'Nói mẹ đừng quản nữa.'

Lam Diệu Ninh gật gật đầu, "Mẹ, mẹ đừng quản nữa, việc này cứ giao cho con."

Lam Diệu Dương chậc lưỡi một tiếng.

Lam Diệu Ninh lườm anh một cái, tiếp tục nói điện thoại.

Lam Diệu Dương vò vò đầu chị, giờ tính trẻ con làm loạn kiểu tóc của chị gái để trả thù, bị Lam Diệu Ninh vỗ cho một cái. Lam Diệu Dương nhe răng cười rút tay về, nghe thấy điện thoại của mình đổ chuông, cầm lấy vừa nhìn vừa đi về phía bên kia nhận điện thoại.

Kỳ thật sau khi sự tình tối hôm qua xảy ra, Lam Diệu Dương đã lập tức bắt tay vào xử lý. Sau khi anh vứt cô gái kia ra khỏi phòng thì tức giận một hồi, nhưng chính lúc này đã bỏ lỡ mất cơ hội tra hỏi cô.

Chuồn cũng nhanh quá mà, Lam Diệu Dương tức không chịu nổi.

Quan điểm của Lam Diệu Dương đối với việc này rất khác với mẹ và chị gái, không phải là vấn đề bản thân anh bị quấy rầy mà là lỗ hổng quản lý và danh dự thương nghiệp của công ty nhà họ Lam. Cho nên Lam Diệu Dương rất coi trọng.

Trong tiệc rượu tối qua anh không cẩn thận làm đổ rượu lên người, vì vậy muốn lên lầu thay quần áo. Anh ở trên lầu chỉ nán lại vài phút. Cởi lễ phục, nhận một cú điện thoại, sau đó tiếp tục cởi áo sơ mi, tiếp theo đó nghe thấy tiếng người nhấn chuông cửa, anh tưởng là người phục vụ của khách sạn đến đưa quần áo cho mình, không nghĩ ngợi gì liền ra mở cửa.

Kết quả, xông vào là một cô gái trẻ anh chưa từng gặp qua …

Mặc dù phụ nữ tự dâng mình đến quyến rũ anh là chuyện khiến người ta ghê tởm, nhưng Lam Diệu Dương cũng không phải lần đầu gặp phải tình huống như vậy, anh có kinh nghiệm ứng phó. Phương thức cự tuyệt sẽ tùy vào hoàn cảnh và đối tượng mà quyết định, anh vẫn đều xử lý thật sự ổn thỏa.

Nhưng lúc này lại khác trước, anh cực kỳ nóng giận. Mà tức giận chính là anh không biết người phụ nữ này, cái gì mà người mới của Phong Phạm, nghe còn chưa nghe qua, ở đâu ra mà chó chó mèo mèo đều có thể tùy tiện bổ nhào vào anh? Thật là chưa từng gặp qua người vô sỉ đến vậy, cư nhiên cứng rắn xông vào, đầu óc cô ta cho rằng cứ chiếm được địa bàn thì sẽ thắng sao? Thật sự cho rằng với tính cách của anh sẽ không đánh phụ nữ?

Nguyên nhân tức giận khác, cũng là nguyên nhân chính, chính là thời gian lại khéo như vậy. Anh phải lên lầu là chuyện đột xuất mà chỉ một lúc sau người phụ nữ này đã tới rồi, anh không tin không có người tiết lộ hành tung của mình. Đây còn là trên địa bàn nhà anh, quả thực vô cùng nhục nhã. An ninh khách sạn anh quá tệ, phục vụ thực sự quá kém. Ngay cả trải nghiệm của ông chủ mình đã kém như vậy, nói gì tới khách hàng.

Cho nên Lam Diệu Dương tối qua nửa đêm nửa hôm gọi quản lý khách sạn đến, điều tra xem xét. Phải có thẻ phòng mới dùng được thang máy khách sạn, trên camera thấy rõ người phụ nữ kia quẹt thẻ, mục tiêu của cô vô cùng chuẩn xác, trực tiếp ấn số tầng cao nhất, ở trên hành lang lầu nhìn ngó xung quanh một chút giống như quan sát hoàn cảnh, sau đó tìm thấy phòng của anh.

Có âm mưu, có chuẩn bị.

Tầng cao nhất của khách sạn có hai phòng Tổng thống, trong đó phòng 2001 là phòng tư nhân của Lam Diệu Dương, dùng để chiêu đãi khách quý, tổ chức hoạt động hoặc thỉnh thoảng tự mình tới ở, việc này rất nhiều người biết. Những thẻ phòng ở lầu khác không thể lên được tầng cao nhất này, phòng Tổng thống còn lại hôm qua cũng không có ai đặt. Nói cách khác, có người cho người phụ nữ lạ mặt này một tấm thẻ có thể lên được tầng cao nhất, thậm chí còn có thể mở được cửa phòng anh, cũng sau khi anh lên lầu bí mật báo cho người phụ nữ này. Tính chất sự việc này đương nhiên nghiêm trọng rồi.

Lam Diệu Dương điều tra cả một đêm cũng không tra ra được chuyện thẻ phòng này do ai làm. Anh cũng không tính báo cảnh sát vì chuyện này mà đồn ra sẽ tổn hại nghiêm trọng đến hình ảnh khách sạn nhà anh. Hơn nữa sự tình nhằm về phía anh, có lẽ là người phụ nữ ngu xuẩn kia hám lợi đã mua chuộc nhân viên khách sạn, hoặc giả là Phong Phạm xúi giục?

Nhưng Lam Diệu Dương quen biết mấy vị quản lý cấp cao của Phong Phạm, anh cảm thấy bọn họ không ngu như vậy, muốn đưa phụ nữ tới cho anh sẽ dùng cách khéo léo hơn. Hơn nữa những người ở trong giới đều biết Lam Diệu Dương nah không để mình bị đẩy vòng vòng. Chân tướng của sự việc rốt cuộc thế nào, là ai trong khách sạn bị mua chuộc, cứ bắt được người phụ nữ này tra hỏi sẽ biết.

Bởi vì hình ảnh camera thu được về người phụ nữ này rất rõ, cho nên Lam Diệu Dương cũng không lo lắng, muốn tìm người không khó.

Về phía khách sạn, sau khi Lam Diệu Dương dặn dò kỹ tiếp tục điều tra xử trí lỗ hổng an ninh, cần phải truy cứu trách nhiệm xong liền đi ngủ. Anh tính hôm sau tiếp tục xử lý, không nghĩ tới anh vừa mới thức dậy tình huống đã có chút không khống chế được.

Quá trình đêm qua anh quăng người phụ nữ bò lên giường mình kia lại bị đám chó săn chụp được, lại còn đăng lên mạng. Tin tức nóng hổi có sức hút như vậy, vừa đăng đã được tìm kiếm sôi nổi. Nhóm buôn chuyện bắt đầu nổi lên, cũng kinh động tới cả mẹ Hứa Quyên và chị Lam Diệu Ninh.

Còn chưa biết tên họ người phụ nữ kia là gì, mà tên Lam Diệu Dương anh đã nổi ầm ầm, vì thế anh hùng bàn phím khắp nơi nhanh chóng bới móc đủ điều.

Nhà họ Lam luôn che chở con cái, thấy Lam Diệu Dương trong clip tức giận như vậy nghĩ rằng nhất định chịu thiệt thòi. Cẩn thận hỏi thì hóa ra anh căn bản không biết cô gái này, là bị người ta 'quấy rối tình dục' rồi. Người nhà họ Lam bao che cho con cái tức giận rồi, ở đâu ra thứ đê tiện này!

Trên mạng tràn ngập các lời bình luận khó nghe, nhân cơ hội bội đen, người nhà họ Lam lại càng tức giận.

Có anti-fan nói Lam Diệu Dương cự tuyệt là làm bộ làm tịch, còn nói anh không chừng đã chơi đùa không ít nữ minh tinh, bộ dạng này, áo đã cởi một nửa, khẳng định là không thương thảo được điều kiện thích hợp. Còn chụp lại cả màn hình clip khoanh tròn điểm chính, nói cái gì mà lúc Lam Diệu Dương mở cửa đã cởi áo, trong phòng chắc chắn có người, chơi với mấy người còn chưa chắc a. Lại có người nói là biết sự tình, nói người Lam Diệu Dương hẹn là bình hoa di động Từ Tương, thẻ phòng cũng đưa rồi, nhưng không biết vì sao lại là người phụ nữ này, làm Lam Diệu Dương tức giận, có khi Từ Tương cũng rất tức giận chăng. Lại có người kết hợp mấy thứ này lại, nói kỳ thật Từ Tương đang ở trong phòng.

Lam Diệu Dương đọc mấy lời bình luận này chỉ cười nhạt, đúng là nghĩ mấy thứ quỷ gì đâu không.

Từ Tương là nữ chính trong phim 'Cõi mộng', nhưng đây là phim của nam, cái gọi là nữ chính kỳ thực đất diễn không nhiều. Casting cũng do đạo diễn chọn, Lam Diệu Dương không nhúng tay vào.

Vì coi trọng tác phẩm 'Cõi mộng' nên Lam Diệu Dương quả thật có đến thăm đoàn phim vài lần, cũng cực kỳ quan tâm đến tiến độ. Từ Tương và Lam Diệu Dương tại trường quay có chụp ảnh chung, sau khi hoàn tất phần hậu kỳ cũng cùng bạn bè khác ăn cơm, sau đó truyền ra tin đồn. Lam Diệu Dương cũng không thèm để ý, mượn chút danh tiếng của anh để tuyên truyền không chỉ có Từ Tương, mà đối với bộ phim cũng không có gì bất lợi, anh cũng không phản đối.

Bây giờ Từ Tương bị cuốn vào sóng gió này, Lam Diệu Dương cũng không muốn quản, trên hình ảnh căn bản không có Từ Tương, mấy lời nói bừa của đám anti-fan này quá dễ phản bác, fan của Từ Tương có thể tự xử lý được. Nếu như anh lại đứng ra nói trên mạng, chỉ khiến đám người này càng vẽ thêm chuyện. Huống hồ ở đây liên quan đến chuyện thẻ phòng khách sạn, chân tướng chưa điều tra ra, Lam Diệu Dương cũng không muốn làm lớn chuyện, tránh tổn hại đến lợi ích kinh doanh của công ty nhà họ Lam.

Dù sao thì mẹ với chị cũng đã xem như anh không hề tồn tại mà đi áp chế mấy tin tức trên mạng này, vụ tai tiếng này sớm cũng qua đi thôi.

Điện thoại Lam Diệu Dương nhận được là do trợ lý Cổ Hoắc gọi tới. Tối hôm qua anh có gọi Cổ Hoắc nói cậu ta hôm nay đến Phong Phạm điều tra.

Sáng sớm Cổ Hoắc đã đi rồi. Từ lúc bắt đầu rất thuận lợi, cô gái kia không hề nói láo, cô thật sự là người mới ký hợp đồng của Phong Phạm, sự tình đương nhiên cũng không do Phong Phạm sai cô làm. Phong Phạm nhận lỗi cực kỳ nhanh, tin tức vừa đăng trên mạng quản lý cấp cao của Phong Phạm cũng đã thấy, khẩn trương bày tỏ thái độ là người mới làm chuyện ngu xuẩn, bọn họ không có mắt nhìn người, nhất định sẽ xử lý vấn đề của cô đàng hoàng.

Mà chỉ thị của Lam Diệu Dương với Cổ Hoắc rất rõ ràng, chỉ cần người phụ nữ kia nói ra ai là người đưa thẻ phòng cho cô, ai trong khách sạn là nội ứng, anh sẽ không tiếp tục truy cứu việc này nữa. Cổ Hoắc truyền đạt ý tứ này đến Phong Phạm, quản lý cấp cao của Phong Phạm rất vui mừng, nhưng bọn họ vẫn chưa tìm được cô diễn viên tên Nghê Lam kia. Cổ Hoắc liền ở Phong Phạm chờ, về sau rốt cuộc có tiến triển nhưng kết quả lại không như mong muốn.

"Cái cô Nghê Lam kia bị tai nạn xe mất trí nhớ rồi." Cổ Hoắc báo cáo lại với Lam Diệu Dương.

Lam Diệu Dương "…" Mất trí nhớ thật hay giả, như vậy mà cũng dám diễn?

"Bây giờ em đang ở bệnh viện, đã gặp qua bác sĩ phụ trách của cô ta. Bác sĩ nói là thật. Tối qua cô ta xảy ra tai nạn xe, đầu bị va chạm. Trước đó cảnh sát cũng đã tới điều tra về vụ tai nạn xe, nhưng vì Nghê Lam mất trí nhớ nên cảnh sát cũng không hỏi ra được gì."

Lam Diệu Dương: "Có gặp trực tiếp cô ta không?"

"Em vừa rồi tới phòng bệnh gặp cô ta rồi. Cô ta nói tinh thần không tốt lắm nhưng ý thức rất rõ ràng. Cô ta nói trong đống đồ cảnh sát trả lại cho cô ta không thấy có thẻ phòng khách sạn, mọi chuyện trước lúc cô ta tỉnh lại cũng không nhớ rõ rồi.

Còn về chuyện tối qua đi tìm anh, bị anh ném ra, cô ta nói cô ta cũng từ trên mạng mới biết được việc này. Cô ta còn hỏi em một đống vấn đề. Cái gì mà tối qua cô ta đã làm gì, vì sao sẽ đi đến phòng anh, trước đó cô ta có quen biết anh hay không, là quan hệ gì, …."

Lam Diệu Dương: "…."

Thật khôi hài, diễn kịch hài à?

Lam Diệu Dương cực kỳ không thoải mái trong lòng, anh im lặng một hồi, dặn dò vài câu rồi kết thúc cuộc gọi.

Cổ Hoắc theo lời Lam Diệu Dương dặn, đi trở lại phòng bệnh.

Nghê Lam mê man nằm, nghe được tiếng bước chân bất đắc dĩ lại ngồi dậy. Thật sự là muốn làm bệnh nhân đúng nghĩa mà cũng không được.

"Cô Nghê." Cổ Hoắc khách khí nói, "Ông chủ tôi nói, nếu trước 12 giờ trưa mai, cô có thể nói ra là ai cấp thẻ phòng cho cô, ông chủ tôi có thể trả cô một vạn nhân dân tệ."

Nghê Lam cho rằng bản thân nghe lầm, "Một vạn nhân dân tệ?"

"Đúng." Cổ Hoắc gật đầu.

Nghê Lam khi đó không kịp lấy lại tinh thần, thốt lên, "Ông chủ nhà anh coi tiền như rác sao?"

Cổ Hoắc: "…"

Nghê Lam nhìn biểu tình của anh, khẩn trương sửa lại, "Không phải, ý tôi là, ông chủ quý công ty thật đúng là sảng khoái."

Cổ Hoắc nhìn cô: "Cô Nghê có đề nghị gì tốt hơn sao?"

Nghê Lam lắc đầu. Đổi lại là cô có lẽ liền đem đối phương đánh một trận, ý, cũng không phải, sẽ dùng phương pháp văn minh, nói một chút pháp luật gì gì đó…. Đầu cô hiện tại cực kỳ choáng váng, có lối suy nghĩ hỗn loạn, nhưng khẳng định sẽ không cho tiền. Cho nên vị tổng giám đốc này dùng phương pháp thật sòng phẳng chọc người yêu thích.

"Tôi sẽ nghỉ ngơi thật tốt, tranh thủ trước trưa mai nhớ lại. Nhất định sẽ hết sức phối hợp." Nghê Lam nói.

Trong văn phòng Lam Diệu Dương, Lam Diệu Ninh cao hứng nói với em trai: "Mẹ nói, cho cô ta diễn tiếp bộ phim đang diễn, cho cô ta thêm trò diễn."

Lam Diệu Dương gãi gãi chân mày, người muốn phỉ nhổ người phụ nữ này hiện tại cũng đã rất nhiều rồi. Ngay cả tuồng mất trí nhớ cũng diễn, cái gì mà 'biết được chuyện này từ trên mạng,' ha ha, lời thoại thật cổ chấp, thật không cần phải đóng phim nữa.

"Mẹ muốn làm gì?" Lam Diệu Dương cực kỳ nể tình hỏi.

"Mẹ hỏi đạo diễn Lã rồi, người phụ nữ kia trong phim vốn không có đất diễn nhiều, chỉ là một đồng nghiệp tép riu của nam chính cảnh sát, đưa tài liệu cho nam chính, cùng nam chính họp, đồng thời thu thập chứng cứ hiện trường gì gì đó, chỉ vậy mà thôi. Nhân vật đó có cũng được mà không có cũng không sao. Mẹ nói đạo diễn Lã cho cô ta diễn thêm màn hy sinh, vai đó vì phá án mà phải ra hiện trường xong bị kẻ bắt cóc bắn vào mặt mà chết."

Lam Diệu Dương đã hiểu, đây chính là đóng băng còn chưa hết giận, muốn cho người phụ nữ kia bẽ mặt trước mọi người.

Diễn người chết kỳ thực không dễ quay, diễn vai thi thể không dễ như vậy, nào là chết khó coi, tư thế chết không đúng, chết không hay, vân vân, tóm lại là tìm đủ mọi lý do cho cô ta chết n lần.

Lam Diệu Dương đoán chừng khi quay cảnh này sẽ có một đám người vây xem, sau đó chụp hình quay video clip chế thành mấy clip sỉ nhục người ta trên mạng. Cuối cùng khi bộ phim lên sóng, chắc chắn sẽ không có cảnh của Nghê Lam này. Muốn nở mày nở mặt? Là điều không thể.

Mẹ quả nhiên là mẹ, bụng dạ nham hiểm quá.

Trong công ty giải trí Phong Phạm, cảnh sát mới vừa kết thúc thẩm vấn rời đi, Thiệu Gia Kỳ thật cẩn thận ngồi ở trước mặt La Văn Tĩnh – Phó tổng kiêm tổng giám nghệ sỹ.

"Em hỏi qua bác sỹ rồi. Bác sỹ nói bị thương hôn mê, tỉnh lại mất trí nhớ gì gì đó là có khả năng. Hiện tại giới y học đối với chứng bệnh mất trí nhớ này cũng không rõ ràng lắm, cho nên bát kỳ khả năng gì đều có thể. Thậm chí thay đổi nhân cách, trí nhớ thác loạn, ảo giác…"

Thiệu Gia Kỳ khẩn trương ngừng lải nhải trước cái nhìn chằm chằm lạnh lùng của La Văn Tĩnh, trở lại chủ đề chính: "Diễn xuất của Nghê Lam cực kỳ tệ, cô ấy diễn không ra tình trạng mất trí nhớ chân thật tới vậy, cho nên em đoán rằng cô ấy là thật mất trí nhớ."

Sắc mặt La Văn Tĩnh rất khó coi.

Bên chỗ Lam Diệu Dương, một lát sau anh lại nhận được điện thoại của Cổ Hoắc.

"Đã thử qua, cô ta thực mất trí nhớ." Cổ Hoắc nói: "Cô ta nói chuyện không dè dặt."

Lam Diệu Dương nói: "Ý cậu muốn nói cô ta không có đầu óc? Có đầu óc có khả năng làm ra chuyện như vậy sao?"

Cổ Hoắc hắng giọng một cái, quả thật nếu từ trên mạng biết được chuyện này, cảnh sát cũng đến qua, người có chút đầu óc đều nên cảm thấy lo lắng đối với chuyện xảy ra tối hôm qua cùng tình cảnh sau này, mà người phụ nữ kia lại không có.

"Cậu nói cho cô ta về một vạn nhân dân tệ, cô ta cụ thể có phản ứng gì?"

Cổ Hoắc chuẩn bị một phen, thuật lại lời nói cùng giọng điệu Nghê Lam, sau đó đưa ra kết luận: "Không giống như đang giả bộ."

Lam Diệu Dương: "…"

Coi tiền như rác? Sảng khoái? Còn có thể hết sức phối hợp?

Ha ha, vậy thì đợi ngày mai cô vừa tỉnh ngủ thần kỳ khôi phục trí nhớ lại nói tiếp.

Anh không hề coi tiền như rác, cô chờ anh tính sổ với cô đi.

Đoạn kịch nhỏ:

Lam Diệu Dương: "Tác giả! Suy nghĩ kỹ a! Bà đây là trên đường tình yêu của tôi an bài một trở ngại vĩ đại đó."

Tác giả: "Làm sao có thể, cậu không hỏi mọi người một chút, người biết tôi đều nói tôi là mẹ đẻ nha!"

Lam Diệu Dương: "Mẹ đẻ sao có thể để cho con gái mình bị đánh vào mặt."

Tác giả: "Cậu làm sao biết con bé bị đánh vào mặt?"

Lam Diệu Dương: "…"

Lam Diệu Dương: "Tôi muốn hát cho bà nghe bài 'Mẹ dưới ánh nến'."

Tác giả: "…"

Lam Diệu Dương: "Mẹ, tôi muốn nói với người, nói đến bên miệng lại nuốt xuống. Mẹ, tôi muốn cười với người, trong mắt lại có chút nước mắt."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Ngày hôm sau, Nghê Lam vẫn chưa khôi phục được trí nhớ.

Mấy ngày sau vẫn vậy.

Nghê Lam cảm thấy đáng tiếc khi bỏ lỡ một vạn kia, nhưng lại càng tiếc hơn khi không nhớ được những người có liên quan đến ký ức của cô.

Thiệu Gia Kỳ chống nạnh hỏi cô: "Không nhớ được chút nào?"

Nghê Lam lắc đầu: "Không có."

"Không sao." Thiệu Gia Kỳ hung tợn nói: "Chị Tĩnh nói, hủy hợp đồng và bồi thường không cần tới trí nhớ của em."

Nghê Lam: "…"

Cổ Hoắc đem đến mấy đoạn video từ camera theo dõi tiệc tối ở Lam Sắc Hào đêm đó, có hình ảnh Nghê Lam chạy đi bắt chuyện với người trong sảnh, có hình ảnh Nghê Lam trong thang máy, hình ảnh Nghê Lam rời khỏi khách sạn, lại còn có hình ảnh một số nhân viên trực khách sạn ở quầy tiếp tân và nhân viên làm việc ở đại sảnh.

Cổ Hoắc hy vọng những thứ này có thể gợi lên trí nhớ của Nghê Lam, giúp cô nhớ lại chút gì đó.

Nghê Lam xem cực kỳ nghiêm túc.

Cổ Hoắc kiên nhẫn chờ cô xem hai lần, hỏi cô: "Có nhớ được gì không?"

Nghê Lam lắc đầu.

"Không một chút nào sao? Những người trong khách sạn này cô có thấy quen mặt không?"

Nghê Lam lại lắc đầu, sau đó cô hỏi: "Có thể cho tôi xem toàn bộ băng ghi hình đêm đó không?"

Muốn biết quá khứ, muốn biết tối hôm đó xảy ra chuyện gì.

Lúc này đổi lại là Cổ Hoắc lắc đầu. Tới tiệc tối đêm đó đều là những nhân vật có uy tín danh dự trong làng giải trí, hơn nữa Lam Sắc Hào là khách sạn cao cấp, khách tới thuê phòng không ít những nhân vật nổi tiếng trong xã hội, đừng nói Nghê Lam là nhân vật nhỏ như vậy, ngay cả cảnh sát trước đó tới điều tra, muốn biết đường đi nước bước của Nghê Lam đêm đó, muốn có hình ảnh camera giám sát, ông chủ cũng từ chối.

Âu Dương Duệ quả thật có đến Lam Sắc Hào, lý do Lam Diệu Dương cự tuyệt anh là do camera giám sát khách sạn liên quan tới sự riêng tư của khách hàng, nếu như không có lệnh điều ra, khách sạn có quyền không cung cấp.

Âu Dương Duệ không có lệnh điều tra, vụ tai nạn xe này mặc dù có điểm đáng ngờ nhưng không đủ để lập án.

Điều đáng ngờ chỉ ở việc không hiểu vì sao hai chiếc xe đều chạy tới đường Long Côn.

Không say rượu lái xe, không dùng chất kích thích khi lái xe.

Nguyên nhân vụ nổ loại trừ do vật gây nổ gây ra.

Hai chiếc xe xuất hiện trước sau trên đường Long Côn, bị camera theo dõi ghi hình được, sau đó thì đi vào đoạn đường đang tu sửa không có camera theo dõi. Ban đêm trời đổ mưa, mặt đường trơn ướt, đây là nguyên nhân dễ gây ra tai nạn giao thông.

Dấu vết để lại trên hiện trường cho thấy hai chiếc xe cạ lách vào nhau một đoạn, bởi vì hai đương sự một hôn mê bất tỉnh, một mất trí nhớ, cho nên không biết được vì lý do gì mà xảy ra xung đột.

Nhưng kết quả chuyện này là xe Nghê Lam bị một chiếc xe khác đụng vào trên đường, có lẽ là trùng hợp như vậy, va chạm dẫn tới xe bị rò rỉ xăng, xi-lanh nổ mạnh, từ hộp đen của xe, điện thoại hay những thứ có thể dùng làm vật chứng phân tích đều bị hư.

Quá trùng hợp, Âu Dương Duệ không thể tin.

Âu Dương Duệ đưa Nghê Lam tới hiện trường nơi xảy ra tai nạn ở đường Long Côn, dây rào chắn ở đó vẫn còn, ở đó còn có vết cháy.

Âu Dương Duệ cho Nghê Lam xem ảnh chụp hiện trường lúc ấy.

Trong ảnh, hai chiếc xe nổ mạnh bị lửa thiêu rụi, chiếc xe của Nghê Lam nghiêm trọng hơn chút, cơ hồ bị thiêu rụi toàn bộ. Chiếc xe kia chỉ còn lại phần sau xe, đầu xe cũng không còn nguyên vẹn.

Âu Dương Duệ hỏi

Nghê Lam: "Cô có nhớ được gì không?"

Nghê Lam lắc đầu, hỏi lại, "Anh có kiểm tra qua lộ trình xe của tôi không?"

Âu Dương Duệ đáp: "Cô từ khách sạn đi ra liền chạy thẳng tới đường Long Côn."

"Đồng nghiệp của tôi nói thế nào?"

“Các cô ấy không biết cô vì sao lại rời khỏi. Lúc cô mượn xe Đồng Linh chỉ nói cô có chuyện gấp phải đi ngay, cũng bảo đảm sáng hôm sau đưa xe tới nhà cô ấy.”

“Còn lịch sử điện thoại của tôi thì sao?”

“Không có gì bất thường cả. Trong tuần đó cô không có điện thoại mấy, toàn bộ đều là đồng nghiệp trong công ty gọi. Còn có hai cuộc điện thoại của phó đạo diễn đoàn phim, không có gì liên quan đến đường Long Côn.”

Cuộc trò chuyện sau cùng tối đó là lúc 6 giờ 55 phút, người đại diện Thiệu Gia Kỳ gọi cho cô, hỏi cô ở đâu, nói cô đừng đến muộn. Hai người hẹn gặp ở công ty lúc 7 giờ, muốn đi theo quản lý cấp cao trong công ty đi dự tiệc tối.”

“Lúc ấy tôi đang ở đâu?”

“Ở công ty. Cô ấy nói cô đến công ty từ sớm, sợ muộn. Lúc đó cô ấy mới ra thang máy liền gọi điện thoại, nói xong thì thấy cô ngay tại phòng làm việc.”

Nghê Lam lại hỏi: “Còn đồng nghiệp của anh?”

“Từ bãi đỗ xe bên cạnh cục cảnh sát đi ra, ban đầu đi về nhà, đi qua hai giao lộ lại quẹo sang hướng đường Long Côn. Trên đường cũng không có nhận điện thoại.”

Những chuyện này cũng không có tí ti gợi ý gì với Nghê Lam. Cô nghĩ ngợi, thở dài một tiếng: “Haizz.” Thật đúng là thách đố mà. Đầu óc cô choáng váng, nghĩ cũng không rõ.

Âu Dương Duệ quan sát sắc mặt cô, đáng tiếc cũng không nhìn ra được gì.

Chuyện xe cộ ở chỗ Nghê Lam tạm thời không có kết quả. Chính cô cũng cảm thấy không có chuyện gì lớn.

Bởi vì từ phản ứng của cảnh sát cùng ảnh chụp hiện trường cho thấy, nguyên nhân của việc này hẳn là vị cảnh sát kia có trách nhiệm lớn hơn rồi. Dù sao gặp chuyện không may là cảnh sát, nếu có bất kỳ chứng cớ nào chứng minh lỗi của cô, cô tin cảnh sát nhất định sẽ không chút nể tình, xử trí cô trước rồi.

Nhưng thư nhận định trách nhiệm tai nạn vẫn không có, thái độ cảnh sát với cô có cảnh giác cùng giấu diếm, cho nên khẳng định là chưa nắm được cán chuôi gì của cô.

Nghê Lam hy vọng vị cảnh sát kia sớm tỉnh lại, để cho cô hoàn toàn thoát khỏi chuyện quái quỷ này.

Nghê Lam cảm thấy phiền toái lớn nhất trước mắt vẫn là vấn đề tiền bạc.

Thiệu Gia Kỳ mặc dù mắng Nghê Lam gần chết, nhưng cũng không bỏ mặc cô. Cô ấy mang quần áo đổi giặt cho cô, cho cô một chiếc di động siêu cũ, lại còn dẫn cô đi làm chứng minh thư mới. Sau khi cô lấy được chứng minh thư, dẫn cô đi làm lại số điện thoại, đồng ý với yêu cầu của cô, dẫn cô đến ngân hàng kiểm tra số dư tài khoản.

Bởi vì Nghê Lam không nhớ rõ mình mở tài khoản ở ngân hàng nào, các cô phải chạy tới mấy ngân hàng. Việc kiểm tra này khiến Nghê Lam giật mình, tiền trong ngân hàng của cô chỉ có hơn hai ngàn, chỉ vừa đủ trả số nợ hai ngàn nhân dân tệ kia cho Thiệu Gia Kỳ và dư ra được hơn 100 nhân dân tệ.

Sau khi Nghê Lam kiểm tra số dư xong, cực kỳ vô lại không đề cập tới chuyện trả tiền. Thiệu Gia Kỳ thờ ơ nhìn cô, cũng không nói chuyện. Nghê Lam hiện tại thực trả không nổi. Chuyện công ty hủy hợp đồng nghe nói đã chắc như đinh đóng cột, nhưng vì La Văn Tĩnh đi công tác, việc này phải chờ cô trở về mới có thể xử lý. Nghê Lam đã không thấy hợp đồng cũng không gặp La Văn Tĩnh, chuyện này giống như tảng đá treo trên đầu, chỉ còn chờ thời cơ nện xuống thôi.

Chiếc xe của Đồng Linh bị Nghê Lam đụng hư phải bồi thường hơn 21 vạn nhân dân tệ, mặc dù đã mua bảo hiểm xe nhưng dự tính mức bồi thường cũng không được bao nhiêu. Tiền bồi thường cũng phải đợi phía cảnh sát giao thông bên này đưa ra thư nhận định trách nhiệm, công ty bảo hiểm mới có thể thẩm tra quyết định, đi đến trình tự bồi thường.

Khoản tiền lớn này lại là một tảng đá lớn. Thêm nữa vị cảnh sát bị thương nặng kia không biết tình huống sau đó sẽ thế nào, Nghê Lam đã không thể nghĩ tiếp bản thân cuối cùng thiếu bao nhiêu tiền.

Nếu có thể cầu nguyện, Nghê Lam cảm thấy bản thân mỗi ngày nên cầu nguyện ba chuyện. Một là cô cùng cảnh sát bị thương kia sớm ngày bình phục, hai là cô có tiền, ba là cô không bị đen như vậy.

Ba sự kiện này liên hệ mật thiết với nhau.

Nếu cô không đen như vậy, như thế cô còn có cơ hội kiếm tiền. Nếu cô có tiền, phí trị liệu sẽ không thành vấn đề, có bệnh từ từ trị, tâm tình tốt, bệnh cũng khỏi nhanh một chút.

Nghê Lam hiện tại đen cỡ nào? Cô tìm được mật mã đăng nhập weibo xong mới ý thức được tình huống nghiêm trọng đến thế nào.

Số lượng fan của cô đã tăng vọt lên hai trăm ngàn, gần như toàn bộ đều là vì mỗi ngày đều vào đây mắng chửi cô. Hộp thư riêng của cô đầy ắp, bên trong toàn là lời nhục mạ. Dưới mỗi một bài đăng weibo của cô đều là bình luận chửi rủa cùng nhục mạ, cảm xúc mãnh liệt, từ ngữ phong phú, trình độ phỉ báng thâm sâu, khiến người đọc thấy phải than thở.

Tấm hình cô chụp tự sướng đăng trên weibo được kèm theo bình luận sỉ nhục như ‘Tôi rất đẹp nhưng tôi cực kỳ đê tiện’, ‘Còn hơn cả đê điện’, lại còn làm mặt troll gửi cho cô.

Nghê Lam không thể không xử lý weibo. Cô không xóa, theo bản năng cô cảm thấy mỗi một nội dung trên này đều là manh mối để cô tìm kiếm, nhất định phải giữ lại. Nghê Lam chuyển tất cả trạng thái bài đăng trên weibo thành ‘chỉ mình tôi có thể xem’, lúc này trang chính đã sạch sẽ, cô cũng yên tĩnh rồi.

Cũng không biết có phải mấy chuyện chồng chất này ảnh hưởng tới cô hay không, hoặc là bệnh tình của cô nghiêm trọng hơn cô tưởng, Nghê Lam cảm thấy tinh thần có chút không ổn, thế giới bên cạnh không có cảm giác chân thật, cô hoài nghi thân phận mình.

Cô thậm chí đã hỏi Âu Dương Duệ điều tra thân phận của cô có phát hiện điểm đáng ngờ gì hay không.

Cũng không có.

Hộ khẩu, học lực, hoàn cảnh gia đình, ghi chép xuất nhập cảnh, những gì cô nói với công ty hay công ty nói với cảnh sát đều trùng khớp.

Sức khỏe Nghê Lam khôi phục thực sự rất nhanh, nhưng tinh thần lại có chút hỗn loạn.

Cô luôn cảm thấy bản thân và người mọi người hay nhắc đến là hai người.

Cô không có hứng thú với việc trở thành minh tinh, cô cảm thấy cô nên làm một công việc gì khác. Nhưng cụ thể là gì, cô không thể nói rõ. Cô thấy chỉ vì danh vọng mà cô xông vào phòng một người đàn ông giờ quy tắc ngầm thì việc này ngu ngốc đến thế nào.

Muốn quyến rũ chẳng lẽ không nghiên cứu cho rõ sở thích của đối phương, tự tạo tình huống gặp mặt tình cờ, làm hài lòng, đưa đẩy? Cô cảm thấy nếu cô thật sự muốn làm việc này, có thể tạo ra n phương án, những phương án này khẳng định không có hành động tiệc tối ngày đó.

Cô cũng không thể nào tức giận trên đường…

Cô cảm thấy chuyện không thể quá nhiều rồi.

Bác sỹ khoa thần kinh nói thế này về tình huống của cô: "Cô không nhớ rõ chuyện trước kia, điều này làm cho cô không có cảm giác an toàn. Mà bọn họ nói về cô, trên mạng nói về cô, đều là mặt trái, nó tạo thành áp lực cực lớn với cô. Cho nên cô bài xích nó, tránh né nó, ý thức của cô bảo vệ bản thân, đây là chuyện cực kỳ bình thường."

Bình thường sao? Nghê Lam không chắc. Cô cảm thấy áp lực của cô không lớn như bác sỹ nói vậy, cô chỉ là theo bản năng nghi ngờ tính chân thật của những tin tức này. Nhưng những chuyện này đều có 'bằng chứng như núi', nghi ngờ của cô không hề có lý do, đây mới là chỗ khiến cô cảm thấy kỳ lạ.

Bác sỹ lại nói: "Cô hãy thử tiếp thu hiện thực, chuyện quá khứ đã qua, cô nên nhìn vào hiện tại và tương lai, đừng bức mình quá, cho bản thân chút thời gian. Nguyên nhân mất trí nhớ có vẻ phức tạp, xét thấy những chuyện cô trải qua trước khi xảy ra tai nạn, có lẽ chứng mất trí nhớ của cô không chỉ vì đầu va chạm, sự nghiệp trước đây gặp khó khăn tạo thành áp lực tinh thần, hoặc là cũng không hoàn toàn loại trừ kích động trong khách sạn kia.

Nếu là tình huống này, thì việc cô nổi giận mất khống chế tinh thần lúc lái xe cũng lý giải được rồi."

"Ý anh chính là việc xảy ra ở khách sạn khiến cho tôi xấu hổ, lại sợ hậu quả đắc tội ông lớn, vừa lúc gặp phải hai xe va chạm, tôi liền phát cáu, giữa lúc xảy ra tai nạn xe, giữa sống chết, tinh thần chịu hai sự đả kích lớn, tiềm thức liền chọn lựa trốn tránh, quên hết mọi thứ?"

"Tôi chỉ có thể nói toàn bộ đều có khả năng. Từ kết quả chụp CT não của cô, đầu cô cũng không bị tắc tuần hoàn máu, tạm thời vẫn không thể bài trừ nguyên nhân do chấn thương tâm lý, còn cần thời gian tiếp tục quan sát.

Trước mắt xem ra, khả năng nhận thức của cô bình thường, nhưng có chút trở ngại định hướng bản thân. Tôi đề nghị cô làm thêm một số xét nghiệm kỹ hơn."

Nghê Lam trả lời rất nhanh: "Không có tiền, không làm nổi xét nghiệm rồi bác sỹ."

Bác sỹ kiên nhẫn nói: "Chúng ta cứ quan sát trước đi. Nếu cô cảm thấy đau, mất ngủ, hay nằm mơ, hoặc các loại cảm giác thường xuất hiện ảo giác, ví dụ như nghe thấy, nhìn thấy, cảm nhận, ngửi thấy, v.v bao gồm cả những hình ảnh trong mơ có thể gây ra kích động cho cô, cô đều phải ghi chép lại, chúng ta có thể chuẩn đoán thêm một bước.

Nếu vẫn không có chuyển biến tốt, chờ kinh tế cô có điều kiện đến lúc đó lại làm thêm xét nghiệm."

Nghê Lam cảm ơn bác sỹ, dù gì đã nhắc tới viện phí, cô liền đi kiểm tra phí khám chữa bệnh trước mắt, sau khi xem xong cô cảm thấy sức khỏe cũng ổn, tinh thần cũng tỉnh lại rồi. Nhanh chóng xuất viện, ở không nổi nữa rồi.

Nghê Lam trở lại phòng bệnh, liên lạc với Thiệu Gia Kỳ. Người nghèo này muốn xuất viện rồi.

Thiệu Gia Kỳ không phản đối, trên thực tế tiền thuốc men của Nghê Lam là do công ty trả, nhưng phía công ty đã lên tiếng, một đồng tiền cọc cuối đã tiêu hết, công ty sẽ không trả thêm, mà những chi phí khám chữa bệnh trước đó sẽ tính toán rõ với Nghê Lam, cuối cùng vẫn là Nghê Lam tự mình trả.

Thiệu Gia Kỳ nói một lát cô tới bệnh viện làm thủ tục giúp Nghê Lam, dẫn Nghê Lam về nhà.

Về sau kia kỳ thật mới đúng là trọng điểm. Nghê Lam không nhớ rõ bản thân mình ở chỗ nào, không có Thiệu Gia Kỳ, cô thật sự nửa bước khó đi.

Nghê Lam chờ Thiệu Gia Kỳ, cô cân nhắc một hồi, lấy điện thoại ra gọi cho Cổ Hoắc.

Không được tiêu cực a, tìm lại chính mình còn phải dựa vào bản thân.

Lúc nhận được điện thoại của Nghê Lam, Cổ Hoắc đang báo cáo công việc trong văn phòng Lam Diệu Dương. Mặc dù hôm nay là thứ bảy, nhưng vì hạng mục điện ảnh có một cuộc họp, cho nên Cổ Hoắc đi theo Lam Diệu Dương tới công ty tăng ca.

Nhìn thấy một dãy số xa lạ anh liền ngắt, tự động gửi tin nhắn nói anh hiện tại đang họp, có việc gì thì nhắn tin, lúc khác tiện thì sẽ gọi điện trả lời.

Nghê Lam liền gửi tin nhắn qua. 'Xin chào anh Cổ, tôi là Nghê Lam. Tôi muốn hỏi anh có biết người phóng viên chụp bức hình kia là ai không? Có cách liên lạc với người ta không?'

Cổ Hoắc nhìn tin nhắn, vội vàng báo với Lam Diệu Dương. Lam Diệu Dương lấy điện thoại của anh nhìn thoáng qua, đưa trả cho anh: "Gọi lại cho cô ta, hỏi cô ta muốn làm gì."

Cổ Hoắc gọi điện thoại cho Nghê Lam trước mặt Lam Diệu Dương, điện thoại rất nhanh được bắt máy. Cổ Hoắc nói thẳng vào vấn đề, hỏi: "Cô Nghê, cô hỏi chuyện này làm gì?"

"Tôi muốn hỏi anh ta có biết tôi không, là ai kêu anh ta ở đó chụp lén tôi." Nghê Lam cảm thấy bản thân không có gì phải giấu diếm, "Khéo như vậy có thể chụp được, quả là khả nghi? Tôi muốn điều tra chân tướng."

Lam Diệu Dương nghe được liền nhíu mày, vẻ mặt không chịu nổi. Người phụ nữ này diễn kịch thật giỏi!

Cổ Hoắc thiếu chút nữa bị biểu tình của ông chủ chọc cười, vội vàng nghiêm mặt nói: "Tôi đã hỏi rồi. Anh ta nói không biết cô, trước kia cũng chưa từng gặp cô, cũng không phải cô tự sắp xếp sẵn kêu anh ta tới chụp bậy."

Nghê Lam thở phào nhẹ nhõm, vẫn còn tốt, còn không ngu xuẩn tới mức bôi đen mình thành bộ dạng như vậy, coi như cũng có chút an ủi.

"Vậy ai bảo anh ta đi chụp lén vậy?" Nghê Lam hỏi.

Lam Diệu Dương lắc đầu với Cổ Hoắc.

Cổ Hoắc nói ngắn gọn: "Cô Nghê, việc này không liên quan tới cô, chỉ là một người chụp ảnh tiêu khiển, đúng dịp chụp được cô mà thôi."

Trên thực tế, người chụp ảnh nghiệp dư Lý Mộc nói đúng lắm, anh ta ở trong tiệc tối nghe được có người nói đêm nay Từ Tương và Lam Diệu Dương hẹn hò trên lầu. Chỉ nghe một câu à như thế, phía sau đã bị ngắt lời, anh ta lại nghe ngóng mà không nghe ngóng được gì.

Sức hút của Từ Tương không tệ, đề tài về Lam Diệu Dương độ hot cao, chuyện xấu của hai người rất hot, đêm đó lại là lễ chúc mừng 'Cõi mộng', tình duyên hai người do bộ phim này mà nên, cho nên nếu hẹn đêm nay lên lầu gặp mặt cũng không phải không có khả năng.

Từ Tương đối với vụ tai tiếng tình cảm này luôn luôn không phủ nhận rõ ràng, thái độ giấu đầu lòi đuôi. Lam Diệu Dương lại không quan hệ tuỳ tiện với cánh nhà báo, không thừa nhận, nhưng lại khiến cho mọi người cực kỳ chú ý. Việc này có độ hot. Lý Mộc muốn cướp được tin tức có một không hai để bán giá tốt, liền nghĩ cách chụp ảnh, thật đúng là để cho anh ta đợi được.

Chỉ tiếc không phải Từ Tương mà là một người mới trong nghề có chụp cũng không ra trên quốc lộ 108. Nhưng hình ảnh đích thực kích thích, Lam Diệu Dương lộ ra diện mạo gợi cảm khí phách không giống như trước đây, vậy cũng đủ bùng nổ rồi. Lý Mộc bán video này cho một studio kiếm được không ít.

Lam Diệu Dương rất cảnh giác với kiểu chó săn như Lý Mộc vậy, loại người này không có giới hạn, đeo bám, lấy lòng, nịnh bợ, cái gì cũng dám chụp, cái gì cũng dám viết, rất có kiên nhẫn, lợi dụng tất cả mọi dịp. Lời bọn họ nói cũng không thể hoàn toàn tin tưởng được.

Anh không muốn Nghê Lam mượn cơ hội quấy rầy, hoặc là trước kia thực sự không quen biết Lý Mộc nhưng sau cấu kết làm bậy làm ra trò gian trá gì, cho nên có thể tránh được thì tránh. Cổ Hoắc đương nhiên hiểu tâm tư ông chủ mình, liền nói với Nghê Lam, "Chỉ là trùng hợp thôi."

"Vậy à." Nghê Lam không nổi giận, tiếp tục hỏi: "Các anh tra rõ chuyện thẻ phòng chưa?"

Cổ Hoắc bình tĩnh hỏi lại: "Cô Nghê khôi phục trí nhớ sao? Tìm thấy thẻ phòng kia rồi?"

Vậy chính là vẫn chưa điều tra ra. Nghê Lam nói: "Trong hệ thống máy tính khách sạn nhất định sẽ có ghi lại là ai lấy thẻ phòng chứ? Đã kiểm tra qua mấy người trực ca chưa?"

Cổ Hoắc liếc mắt nhìn Lam Diệu Dương một cái, không đáp lời. Quả thật nên có ghi lại, nhưng trong ghi chú lại không có. Có người lẻn vào lỗ hổng trong hệ thống, hoặc là lợi dụng quyền hạn xử lý. Đã kiểm tra qua nhân viên trực ca, cũng xem qua camera giám sát, nhưng không tìm ra được gì. Chỉ có thể xử phạt quản lý cấp cao của khách sạn, lập ra quy định nghiêm ngặt hơn, nâng cấp hệ thống, nhưng chuyện này rốt cuộc là do ai làm còn chưa biết.

"Bảo vệ và quản lý của các anh cực kỳ có vấn đề a." Nghê Lam ở bên kia điện thoại giống như lầm bầm lầu bầu.

Lam Diệu Dương nhíu mày, dùng ánh mắt ra hiệu cho Cổ Hoắc.

Cổ Hoắc vội nói: "Cô Nghê, thận trọng lời nói và việc làm. Hành vi quấy rầy của cô đã gây phiền phức cho ông chủ và công ty chúng tôi, chúng tôi bảo lưu quyền lợi tư pháp truy cứu trách nhiệm của cô Nghê, hy vọng cô Nghê không phạm lại sai lầm.

Liên quan đến chuyện lần này, hy vọng cô Nghê ngậm chặt miệng, không cần mượn cơ hội làm lớn chuyện. Nếu cô ở bên ngoài nói bậy nói bạ gây chuyện, hoặc là cố ý tạo chuyện liên quan tới Lam tổng, chuyện này chỉ sợ không cách nào xoay chuyển. Công ty chúng tôi nhất định truy cứu tới cùng."

Cổ Hoắc uy hiếp xong, nghe thấy Nghê Lam nói: "Anh Cổ, xin anh yên tâm, tôi chẳng muốn rước chút phiền toái nào, tôi nhất định… Oh shit…"

Sau đó trong điện thoại đột nhiên xuất hiện mấy tiếng rè rè hỗn loạn, còn có tiếng người quát lớn, tựa hồ còn kèm theo tên Nghê Lam. Ngay sau đó, một tiếng 'rầm' vang lên, như là tiếng đóng mạnh cửa.

Cổ Hoắc và Lam Diệu Dương đưa mắt nhìn nhau, sau đó nghe được Nghê Lam nói: "Anh Cổ, chỗ tôi có việc phải xử lý, chúng ta liên lạc sau."

Điện thoại bị cúp.

Cổ Hoắc nhìn nhìn điện thoại, Lam Diệu Dương phất phất tay, ý bảo anh có thể cất đi rồi.

"Từ Tương và Cao Hồng Bác đều nói không làm việc này?" Lam Diệu Dương hỏi.

Cao Hồng Bác là người đại diện của Từ Tương.

Cổ Hoắc trả lời: "Đúng vậy. Từ Tương nói lúc ấy cô ấy vẫn ở trong buổi tiệc, không biết việc này. Cao Hồng Bác cũng nói không có, hẳn là đối thủ nhân cơ hội bôi đen truyền loạn, bọn họ đang xử lý với truyền thông. Anh ta còn nói hôm nào sẽ mời tiểu Lam tổng ăn một bữa cơm tạ tội, là bọn họ làm phiền tiểu Lam tổng."

Lam Diệu Dương quăng bút vào trong hộp cắm bút: "Anh nói với anh ta, không cần anh ta mời, không có việc công gì thì đừng hẹn. Nếu biết làm phiền tôi vậy thì cách tôi xa một chút, bộ thấy tôi không đủ chuyện phiền hà hay sao?"

Cổ Hoắc vội vàng đáp vâng.

Lam Diệu Dương lại nói: "Lát nữa anh đi tìm Nghê Lam một chuyến, giáp mặt cảnh cáo cô ta một lần. Anh cũng đánh tiếng với Phong Phạm, để cho bọn họ quản tốt người phụ nữ ngu xuẩn này. Tôi mặc kệ bọn họ có hủy hợp đồng hay không, hiện đang tiến hành tới bước nào, tóm lại tôi không muốn thấy cô ta quấy rầy tôi, chuyện chẳng đâu vào đâu cứ bị nhắc mãi, cũng không muốn tên cô ta dính với tên tôi, lại càng không muốn có người nghi vấn là làm thế nào cô ta lấy được thẻ phòng lên lầu."

Cổ Hoắc đáp lại, báo cáo xong phần công việc còn lại liền đi ra ngoài.

Lam Diệu Dương vùi đầu vào công việc, một lát sau mở một cuộc họp. Cuộc họp này rất lâu, họp xong trở lại văn phòng đã thấy Cổ Hoắc qua báo: "Sếp, Nghê Lam lại lên hot search rồi."

Lam Diệu Dương sửng sốt: "Có liên quan tới tôi?"

Cổ Hoắc gật đầu: "Có người tự xưng là fan của anh, chạy tới bệnh viện quấy rầy Nghê Lam, lại còn quay trực tiếp. Đoạn video ngắn trong phòng bệnh đã được người ta truyền tay trên weibo, bùng nổ rồi."

Lam Diệu Dương nhíu mày lại, tiếp nhận máy tính Cổ Hoắc đưa qua xem.

Trong clip, ngay từ đầu màn ảnh là chiếu sàn nhà, có giọng nữ sinh nhỏ tiếng nói chuyện: "Tình báo tuyệt đối không sai, hôm qua tớ đã đi xem rồi, Nghê Lam kia quả thật ở trong phòng bệnh này."

Một giọng nữ sinh khác nói: "Chúng ta tuyệt không ảnh hưởng đến những người khác, sự tình là do Nghê Lam làm, chúng ta tìm một mình cô ta tính sổ."

Tiếng hai nữ sinh cực kỳ trẻ tuổi, giọng the thé.

"Đúng vậy." Nữ sinh A lại nói: "Cũng phải cho mấy người phụ nữ không biết xấu hổ khác một lời cảnh cáo, đừng tưởng tạo scandal, khi dễ người khác, khiến cho người khác ghê tởm là xong chuyện."

Nữ sinh B: "Nhất định phải nhận được giáo huấn."

Lúc này một giọng nữ sinh C cất lên: "Muốn thành danh, muốn đầu tư, muốn tiền cũng phải có chút mặt mũi."

Lam Diệu Dương nhíu mày, đây là đi mấy người?

Mấy bình luận công kích cũng rất nhiều, người nào người nấy đều kích động.

'Nói đúng lắm, nhất định phải dạy dỗ cô ta!'

'Sao mấy người nói hoài thế, tôi đã xem gần 10 phút rồi còn không thấy mấy người ra tay, ngay cả bóng lưng tiện nhân kia cũng chưa thấy. Nhanh lên a!'

'Không muốn nghe mấy người nói lời vô nghĩa, mau ra tay đi!'

'Các người lẹ lẹ đi, không thì một lát bảo vệ tới đó!'

'Chúc thành công!'

'Chú ý an toàn! Cho dù có được hay không, mau chạy!'

Nữ sinh A: "Chính là người này rồi." Các cô ngừng lại.

Nữ sinh B: "Cửa không khoá. Chờ một chút, tớ đi thăm dò cô ta. Cô ta đang gọi điện thoại."

Nữ sinh A: "Được rồi, bây giờ xung quanh không có ai. Chuẩn bị xong chưa.."

Nữ sinh C: "Hành động!"

Ngay sau đó màn ảnh giơ lên, vừa hoảng vừa đi tìm mục tiêu.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, một cô gái trẻ tuổi đang ngồi trên giường bệnh nói điện thoại. Lam Diệu Dương liếc mắt một cái liền nhận ra, cô gái này đúng là Nghê Lam.

Mặc dù anh rất chán ghét cô nhưng không thể không thừa nhận, cho dù là mặt mộc, dưới camera điện thoại, cô cũng trông rất được.

Nghê Lam vừa nói: "Tôi không muốn rước phiền toái gì, tôi nhất định…" Vừa nghe được động tĩnh ngẩng đầu lên, sau đó cô mắng: "Oh, shit", liền nhanh chóng nhảy dựng lên, có chút chật vật lăn xuống giường, thân hình nhanh nhẹn né rau quả thối nát cùng trứng gà mấy nữ sinh chọi tới. Trong màn ảnh có thể thấy giường bệnh bị ném đến dơ bẩn.

Mấy nữ sinh vừa mắng Nghê Lam không biết xấu hổ, vô sỉ, thấp hèn, dơ bẩn, vừa đuổi theo Nghê Lam chọi rau quả thối, trứng gà. Động tác Nghê Lam vô cùng nhanh, cô vọt vào WC ở sát đó, giữ cửa đóng 'rầm' lại. Rau quả cùng trứng gà bị đập trên cửa, Nghê Lam mạo hiểm tránh được.

Lam Diệu Dương trợn mắt há hốc mồm: "Mấy cô này điên rồi sao?"

Tình cảnh tiếp theo đó hoàn toàn ra ngoài dự liệu của Lam Diệu Dương.

Nghê Lam không im lặng, không sợ hãi khóc, không hô quát mắng chửi, mà ngăn cách cửa nhà vệ sinh lớn tiếng kêu gọi mấy nữ sinh kia đầu hàng: "Điều 246 của luật hình sự, tội vũ nhục, phỉ báng. Dùng bạo lực hoặc phương pháp khác công nhiên vũ nhục người khác hoặc là bịa đặt sự thật phỉ báng người khác, tình tiết nghiêm trọng, có thể đi tù dưới ba năm, tạm giam, quản chế hoặc tước đi quyền lợi công dân."

Lam Diệu Dương: "…"

Ghê hồn, phong cách này không có ai có, chắc là người duy nhất trong làng giải trí đi

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Quả thật là cực kỳ không giống người bình thường, mấy bình luận công kích kia cũng hoàn toàn kinh ngạc, tất cả đều …

Mấy cô gái livestream kia có lẽ cũng không ngờ Nghê Lam lại phản ứng như vậy, đột nhiên thất thần đứng ở đàng kia không bỏ chạy.

Nghê Lam vẫn tiếp tục kêu gọi đầu hàng: "Điều 293 luật hình sự, tội gây sự tranh chấp, tùy tiện ẩu đả người khác, truy đuổi, chặn đường, nhục mạ, đe dọa người khác, gây mất trật tự nơi công cộng, phạt tù dưới năm năm hoặc tạm giam, quản chế. Tập hợp người khác thực hiện nhiều lần các hành vi kể trên, gây mất trật tự xã hội nghiêm trọng, phạt tù từ năm năm tới dưới mười năm, cũng có thể phạt tiền."

Lam Diệu Dương: …

Người xem livestream đều tỉnh táo lại, bình luận đầy: 'Ha ha ha ha ha ha ha ha ha'

Có người nói: 'Tốc độ Baidu này rất nhanh.'

Lại có người bình luận: 'Cô gái này có độc nha!'

Lam Diệu Dương cảm thấy quả thực có độc.

Còn có người nhắc nhở mấy nữ sinh livestream mau chạy.

Mấy nữ sinh kia cuối cùng cũng phản ứng, quay đầu bỏ chạy, màn hình tắt sau cái đóng cửa thật mạnh.

Đoạn video clip này cực kỳ hot trên weibo, tài khoản nào cũng chia sẻ lại.

Hai đề tài *#Tôi không biết xấu hổ tôi biết pháp luật## Fan của Lam đáng yêu báo thù* đều trở thành tìm kiếm hot.

Lam Diệu Dương không hiểu gì lại bị đám anti-fan nhân cơ hội này lôi vào cuộc. Fan làm chuyện ngu ngốc bị mấy anti-fan đổ lên đầu Lam Diệu Dương. Nói gì mà anh dung túng cho fan làm chuyện xấu, chủ nào tớ nấy, v…v. Còn nói chỗ đó là bệnh viện, chạy đến bệnh viện làm chuyện như vậy thật quá đáng.

Anti-fan của mấy ngôi sao khác hoặc mấy đối thủ khác cũng nhân cơ hội bắt đầu lên án hành vi không lý trí của các fan. Lôi ra từng điều trong bộ luật Nghê Lam kêu gọi đầu hàng là chuyện đần độn, mắng qua chửi lại.

Thậm chí còn có người bắt đầu đăng bài phổ cập pháp luật.

Sự kiện Nghê Lam bị tập kích cứ như vậy dấy lên một trận chiến gió tanh mưa máu giữa các fan trên weibo.

Cô thật là có độc nha. Lam Diệu Dương nghĩ.

Đương nhiên bản thân Nghê Lam cũng cực kỳ xui xẻo, hướng gió của dư luận đa số đều đang mắng cô cười nhạo cô.

Có người tiếc hận không đánh được cô, không thể nhìn đến bộ dạng xấu mặt của cô, còn có người châm chọc trình độ không biết xấu hổ của Nghê Lam khiến cho người ta mở mang tầm mắt, tự mình chạy tới quấy nhiễu người khác thì được, nhưng lúc người khác tới quấy nhiễu mình thì lại trốn sau cửa, làm bộ làm tịch dùng pháp luật, một trong những chuyện kinh tởm nhất trong lịch sử, v.v.

Còn có người bắt đầu đặt câu hỏi, vậy bản thân Nghê Lam ban đêm xông vào khách sạn có tính là phạm pháp không? Có người trả lời, phải xem cô xâm nhập vào thế nào, làm sao cô có được thẻ phòng.

Cổ Hoắc biết Lam Diệu Dương quan tâm đến vấn đề này, cho nên anh cố ý lôi vấn đề này ra cho Lam Diệu Dương xem.

Chuyện này nếu tiếp tục thảo luận nữa sẽ không hay. May mà cuộc đại chiến giữa fan lại càng thu hút hơn, không ai để ý đến đề tài này.

Cổ Hoắc ở một bên chờ Lam Diệu Dương quyết định, chuyện này kỳ thật không dễ xử lý. Mấy nữ sinh dùng danh nghĩa fan Lam Diệu Dương đi công kích người khác, chuyện này thật bôi nhọ thanh danh Lam Diệu Dương. Lam Diệu Dương đương nhiên phải khiển trách hành vi như vậy.

Nhưng nếu anh cao giọng trách mắng, kia anh cũng phải tỏ rõ thái độ về chuyện của Nghê Lam, như vậy việc Nghê Lam lấy được thẻ phòng lại bị khui ra lần nữa. Nhưng nếu không lên án, người không biết lại cho rằng Lam Diệu Dương thực dung túng cùng cổ vũ hành động trái pháp luật kiểu này của fan.

"Giúp cô ta loại bỏ hot search, xóa hết những nội dung này đi." Lam Diệu Dương phân phó, "Chuyện khác tự tôi sẽ xử lý."

Cổ Hoắc đáp lời, đi ra ngoài làm theo.

Lam Diệu Dương viết weibo, nội dung rất dài.

Một giờ sau, toàn bộ những hot search liên quan tới trò cười lần này ở bệnh viện đều bị tháo xuống, mà Lam Diệu Dương lại đăng một bài viết uyên bác, kể một câu chuyện xưa.

Chuyện xưa là về anh ngày trước, việc làm ăn trong nhà gặp chút chuyện, cha bị người ta lừa, thua lỗ rất nhiều tiền. Lam Diệu Dương rất tức giận, liền đi đập bể xe người nọ.

Cha anh hung hăng đánh anh một trận, nói cho anh biết, người lớn có cách xử lý của người lớn, hành vi của người bạn nhỏ ngây thơ chẳng những không giúp ông giải quyết vấn đề mà còn có thể gây thêm phiền toái cho ông.

Quan trọng nhất là, hành vi này là sai, nó cũng sẽ khiến cho người bạn nhỏ gặp nguy hiểm và bị thương, chẳng hạn như bị người bắt đánh cho một trận, chẳng hạn như bị người bắt đưa ra cục cảnh sát. Hơn nữa, việc này cho thấy cha mẹ người bạn nhỏ không dạy dỗ tốt, người bạn nhỏ và cha mẹ đều sẽ cực kỳ mất mặt. Cha nghiêm khắc giáo huấn để cho anh về sau sử dụng đầu óc, nghĩ kỹ rồi mới làm.

Chuyện này thật sự đã từng xảy ra, nhưng trên thực tế người đập bể xe không phải Lam Diệu Dương mà là Lam Diệu Ninh.

Lúc ấy Lam Diệu Dương ở phía sau chị gái thật cẩn thận hỏi nếu bị phát hiện thì phải làm sao bây giờ, chị, chị không muốn suy nghĩ lại sao. Lúc chị gái động thủ, anh ở bên cạnh trông chừng, lúc chị gái bị cha đánh, anh ôm đùi cha gào khóc cầu xin cho chị gái.

Nhưng chuyện chính là như vậy, lý lẽ cũng chính là như vậy.

Lam Diệu Dương đăng bài viết lên, xem như một lời đáp lại cho sự kiện lần này.

Cả bài viết đều không đề cập tới việc fan đi bệnh viện đánh người, cũng không nhắc tới Nghê Lam, nhưng đọc tới bài đăng này mọi người có thể hiểu rõ ý tứ trong đó.

Nghê Lam chính là người lừa nhà anh khiến cho cha anh bị thua lỗ tiền bạc, làm cho người ta phẫn nộ. Mà fan đánh người chính là 'người bạn nhỏ' đập bể xe, phạm sai lầm, cũng bôi xấu Lam Diệu Dương. Những lời cha Lam phê bình Lam Diệu Dương, kỳ thật chính là Lam Diệu Dương muốn phê bình mấy fan kia.

Lúc này Nghê Lam đang ngồi trên xe Thiệu Gia Kỳ, về nhà.

Cô dùng di động tìm kiếm tin tức về Lam Diệu Dương, nhìn thấy bài đăng này, nở nụ cười.

Vị Lam đáng yêu này thật đúng là có phần đáng yêu, dùng văn chương cảm động để mắng người. Hành động này quả thật là hay, là độc nhất trong nhóm tổng giám đốc. Chẳng những không một chữ thô tục, mắng người lại còn làm cho người ta cảm thấy thật ấm áp và khích lệ.

Thực ra thì anh chính là muốn mắng người ta vô giáo dục, nên đánh đòn, phạm luật, ngây thơ ngu ngốc, chậc chậc, vòng vo như vậy.

Nghê Lam đọc bài viết của Lam Diệu Dương, phát hiện trình độ quốc dân của anh thật là cao. Không chỉ là ông lớn trẻ tuổi trong làng giải trí mà còn là thành viên trong một tiết mục giải trí. Anh đã từng giúp thị trấn cổ của một người bạn quay một tiết mục gây tiếng vang lớn, tham gia quay tiết mục truyền hình thực tế 'Đi và dừng' tại thị trấn cổ này.

Chương trình này có năm khách mời: một nữ minh tinh, một nam ca sĩ, một nữ sinh viên, một nam học giả, còn có một vị doanh nhân, chức vụ tổng giám đốc. Lam Diệu Dương chính là vị tổng giám đốc kia.

Nghê Lam xem clip ngắn được cắt ra từ tiết mục kia, cảm thấy nhóm fan tặng cho Lam Diệu Dương cái nickname 'Lam đáng yêu' cực kỳ thích hợp.

Anh – một ông lớn có tiền có quyền trẻ tuổi anh tuấn trong làng giải trí, 'trấn được' nữ minh tinh điện ảnh, 'ép được' nam ngôi sao ca nhạc, dỗ dành được nữ sinh đại học, còn có thể cùng nam học giả thảo luận những đề tài nghiêm túc như kinh tế học. Rõ ràng là một người đàn ông có địa vị bối cảnh kiêu ngạo và tố chất ưu tú, một ngọn đèn ấm áp, một người đàn ông có cá tính tốt được yêu mến. Lời nói không hợp liền lấy ca hát làm dịu không khí, nói chuyện rõ ràng đâu ra đấy, thỉnh thoảng còn bị người khác bắt nạt.

Một giây trước là ông lớn, giây sau đã trở thành bảo bối ngốc nghếch, quả thực là một người đàn ông ấm áp ngốc nghếch. Hình tượng này cùng với người đàn ông lửa giận ngút trời khí phách hung hãn ném cô ra khỏi phòng trong clip không phải cùng một phong cách.

Người này thiết nghĩ cũng lợi hại. Nghê Lam thầm tán thưởng, người đàn ông này nếu ra làm minh tinh, có thể kiếm cho công ty nhà mình biết bao nhiêu tiền.

Aizz, bây giờ cả đầu cô đều là tiền.

Thiệu Gia Kỳ đang dừng xe đợi đèn đỏ nhìn thấy Nghê Lam đang xem tin tức của Lam Diệu Dương, nhất thời cảnh giác, "Chị cảnh cáo em, cho dù đầu em đang nghĩ gì cũng phải chờ công ty hủy hợp đồng với em, cách chị xa thật xa rồi hãy làm. Nếu không thì chị liều mạng với em."

Nghê Lam nhanh chóng cam đoan: "Tuyệt đối không có suy nghĩ tà niệm lệch lạc, em tìm hiểu anh ta lại một chút, tìm lại ký ức."

"Không cần tìm. Em vốn cũng không quen biết anh ta."

"Ồ…." Nghê Lam ngẫm lại, còn nói: "Hot search là anh ta giúp đỡ tháo xuống hả?" Công ty đã thể hiện thái độ rõ ràng sẽ mặc kệ cô, không xử cô đã là tốt rồi, đương nhiên không có chuyện chi tiền giúp cô.

"Đó là vì em làm phiền anh ta, lúc này mới gỡ bỏ hot search. Em tỉnh táo lại chút đi, không phải vì em, không phải vì em, không phải vì em. Làm ơn lặp lại ba lần câu đó."

Nghê Lam tức giận: "Sao lại là em làm phiền anh ta, cũng không phải em bảo fan anh ta làm ra cái loại chuyện ngu ngốc này lại còn livestream. Chuyện này em là người bị hại đó."

"Nếu trước đó em không bò lên giường người ta thì có thể bị hại sao?" Thiệu Gia Kỳ mắng cô.

Nghê Lam khoát tay: "Logic này của chị không đúng, chị rõ ràng là gán tội cho người bị hại. Chuyện em làm sai là do em làm sai, chuyện các cô ấy làm sai là do các cô ấy làm sai, chuyện nào ra chuyện đó, mỗi người phải tự chịu trách nhiệm, không thể đổ hết lên trên đầu em.

Nếu không thì em cũng có thể là vì Lam đáng yêu quá đẹp trai, rất có tiền, quá hấp dẫn người nên em mới đi quyến rũ a. Mà fan của anh ta cũng bởi vì anh ta quá đáng yêu quá mê người cho nên mới làm ra loại chuyện này. Vậy có phải là anh ta sai hay không chứ. Chị xem, chị tính sổ như vậy là không đúng."

Thiệu Gia Kỳ bị nghẹn họng, cô không cách nào phản bác lý lẽ kia. Thật sự là tức một bụng, Nghê Lam quả nhiên vẫn là Nghê Lam, làm việc không não, tranh luận lại đứng đầu.

"Tóm lại em cách Lam tổng xa một chút, giáo huấn lúc này còn chưa đủ sao? Người ta đã đánh tới cửa rồi."

Nghê Lam có chút không cho là đúng: "Tuy không có ra tay thật, nhưng dẫu sao em cảm thấy một mình em có thể đánh mười người bọn họ."

Thiệu Gia Kỳ liếc cô một cái, "Chị tin em."

"Thật hả?"

"Nói mà thôi." Thiệu Gia Kỳ nổ máy xe, "Em trước kia vẫn nói người dân vùng núi bên Mỹ cực kỳ hoang dã, em mười mấy tuổi ba em đã dạy em bắn súng, dẫn em vào núi săn thú rồi."

"Ba em như vậy à?" Nghê Lam nghĩ không ra.

"Ừ, em còn nói ba em sẽ đánh người."

Nghê Lam giật mình: "Ba em lại còn bạo lực gia đình?"

"Em không nói rõ, nhưng em nói em sẽ đánh trả."

Nghê Lam tiếp tục giật mình: "Em mạnh như vậy?"

"Toàn chuyện em nói lúc bướng bỉnh, ai biết thế nào." Dù sao Thiệu Gia Kỳ cảm thấy Nghê Lam có lúc cũng khoác lác, chỉ nghe thế thôi.

Nghê Lam cố gắng nhớ lại nhưng không nhớ được gì, nghe ra cha cô cực kỳ vô trách nhiệm, mà cô còn có thể sống đến lớn như vậy thật không dễ dàng. Khó trách cô nói quan hệ với cha không tốt, muốn thoát khỏi ông về nước sống một mình.

Cô thở dài, đổi đề tài: "Có điều mấy fan đần độn kia thật sự rất khủng bố, nếu mà gặp Lam đáng yêu bằng xương bằng thịt chắc sẽ xông lên."

Thiệu Gia Kỳ rốc cuộc phản ứng kịp có chỗ không thích hợp, cô gầm lên: "Lam đáng yêu là để em gọi à!"

Nghê Lam run rẩy, thật cẩn thận nói: "Vậy gọi Lam tổng?"

"Lam tổng, Lam Diệu Dương, cậu Lam, Lam đáng yêu, Lam manh, tiểu Lam tổng, Dương Dương, tri kỷ Lam…"

Nghê Lam nhịn không được xen miệng: "Anh ta có nhiều tên gọi như vậy hả?"

Thiệu Gia Kỳ hít một hơi: "Cho dù là tên nào, em đều không được gọi. Em tuyệt đối đừng dính vào cạnh anh ta, đỡ phải bị nhà họ Lam giết chết, nhớ kỹ chưa?"

"Ờ…"

Thiệu Gia Kỳ liếc cô một cái, con giận vẫn chưa qua. "Hơn nữa nếu nói về đần độn, ai có thể đần bằng em chứ?"

"Nói cũng đúng." Nghê Lam thấy kinh hãi.

Thiệu Gia Kỳ không muốn nói chuyện, Nghê Lam chính là như vậy, nhận sai rất nhanh, chết cũng không hối cải. Cô thật sự chẳng muốn nói tới cô ấy.

Nghê Lam nhìn kính chiếu hậu, điều chỉnh góc độ một chút. Thiệu Gia Kỳ thấy đèn đỏ thì dừng xe, hỏi cô làm gì.

"Phía sau có chiếc xe Honda màu bạc."

Thiệu Gia Kỳ nói, "Đầy đường ấy mà."

Nghê Lam không nói chuyện, cô cảm thấy chứng hoang tưởng của cô đã bắt đầu, cô hoài nghi chiếc xe này đang theo dõi các cô. Xe các cô đã đi hơn bốn km, vượt qua mấy giao lộ, nhưng cô vẫn nhìn thấy chiếc xe này.

Thiệu Gia Kỳ khởi động xe lại, đi thẳng sau đó quẹo trái. Nghê Lam nhìn chằm chằm kính chiếu hậu, nhìn thấy chiếc xe kia vẫn đi thẳng, không tiếp tục cùng đường với các cô, Nghê Lam thở phào nhẹ nhõm.

Thiệu Gia Kỳ không hề phát hiện sự đa nghi tưởng tượng của Nghê Lam, cô an tĩnh lái xe. Nghê Lam nhìn cô một cái, lặng lẽ gửi tin nhắn cho Cổ Hoắc: 'Anh Cổ, anh xem có tiện hỏi Lam tổng một chút giúp tôi, hôm đó tôi đến phòng anh ta cụ thể làm gì, nói gì không?'

Cổ Hoắc đang theo Lam Diệu Dương tan làm, hai người đứng ở trước thang máy chờ thang. Anh nhìn thấy tin nhắn cảm thấy da mặt cô gái này thật dày, nhưng làm ngơ cô thì không được, dù sao cũng muốn lấy lời khai của cô. Cổ Hoắc đưa di động cho Lam Diệu Dương xem.

Lam Diệu Dương vừa nói chuyện điện thoại với mẹ xong, Hứa Quyên cực kỳ lo lắng cho an toàn của anh. Bởi vì mấy fan kia nhìn qua cực kỳ điên cuồng, không hề có lý trí, cảm thấy còn nguy hiểm hơn so với Nghê Lam. Lam Diệu Dương bảo đảm với mẹ bản thân nhất định chú ý an toàn, tuyệt không để cho nữ giới tiếp cận mình trong một thước.

Hứa Quyên giận dữ nói với anh: "Nói bậy nói bạ cái gì vậy. Ngày mai giữa trưa cả nhà chú Chu tới làm khách, con hôm nay đừng làm muộn quá, về nhà sớm chút." Tối nay Lam Diệu Dương hẹn đám bạn đi uống rượu tụ tập, Hứa Quyên liền cảnh cáo anh trước.

Lam Diệu Dương đau đầu: "Mẹ, con đã lớn từng này rồi, không nên bị canh cổng vậy chứ."

"Con cũng biết mình tuổi này rồi à, cho nên uống rượu mà vẫn còn muốn đẹp trai phóng khoáng thì không có dễ. Ngày mai mời anh đẹp trai xuống lầu gặp khách."

Lam Diệu Dương gãi gãi đầu, mẹ anh đây là muốn giới thiệu đối tượng cho anh ư?

"Mẹ, con còn trẻ như vậy." Tùy vào từng việc mà định nghĩa tuổi tác sẽ khác nhau.

Hứa Quyên nói tiếp không chút lấn cấn nào: "Người trẻ nên quen biết nhiều bạn bè."

"Bạn bè con rất nhiều."

"Cũng không phải cái loại có thể yêu đương." Bà Lam trả lời lưu loát mà áp đặt. "Nhân lúc còn trẻ yêu đương nhiều chút, nếu không lớn rồi, không yêu, bên người chỉ có tiền và quyền, thật đáng thương."

Trong lòng Lam Diệu Dương muốn ói mửa, mẫu thân đại nhân là nói thiếu chữ 'làm' sao? Lại còn yêu không được, chỉ có tiền tài cùng quyền thế. Rất muốn tranh luận một câu, 'Mẹ đang nói ba con sao,' nhưng dự đoán được phản ứng của mẹ, anh vẫn ráng nhịn làm bảo bối ngoan.

Kỳ thật Lam Diệu Dương rất muốn yêu đương, anh muốn tìm bạn gái, kiểu người đáng yêu xinh đẹp thông minh hài hước, có thể tâm sự với anh, có thể thầm hiểu nhau, nếu có thể nói với mẹ và chị anh: 'Mọi người đừng quản nữa, A Dương tự có quyết định.' Hoặc là có thể đứng ở bên anh, kiên định ủng hộ anh: 'Việc này A Dương quyết định như vậy, không ai có thể phản đối được.'

Đáng tiếc cô gái anh gặp đều không được như vậy. Ở trước mặt mẹ anh còn ngoan hơn anh, mẹ anh bảo ăn hai miếng tuyệt không dám chỉ ăn một miếng. Chị anh nói em mặc màu này thật đẹp mắt, lần tới lại mặc cái màu này. Thật sự mất mặt vô cùng.

Rất không dễ dàng nhận xong cuộc điện thoại này, tâm tình Lam Diệu Dương không tốt. Tiếp nhận di động Cổ Hoắc đưa qua mà nhìn, tâm tình lại càng không thoải mái. Cái vị nghiêm túc tụng luật pháp xong lại quay sang quấy nhiễu anh rồi hả?

Anh trực tiếp nhắn tin trên điện thoại Cổ Hoắc gửi cho Nghê Lam. "Cô không biết xấu hổ còn hỏi?"

Gửi tin nhắn đi, chờ Nghê Lam phản ứng. Cô còn có mặt mũi trả lời sao? Sẽ trả lời cái gì?

Một lát sau, Nghê Lam nhắn tin lại. "Thực xin lỗi, quấy rầy rồi. Tôi luyện cho da mặt dày lên sẽ quay trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Thiệu Gia Kỳ tiễn Nghê Lam về chỗ ở, chỗ này là nhà trọ nhỏ sau khi về nước Nghê Lam tự mình thuê, đã đóng một năm tiền thuê nhà.

Thiệu Gia Kỳ nói công ty vốn có thể cung cấp ký túc xá nghệ sĩ cho Nghê Lam, nhưng Nghê Lam nói tiền thuê nhà đã trả rồi nên thôi, đợi khi nào ký lại hợp đồng thuê thì nói tiếp. Hiện tại Nghê Lam cảm thấy bản thân lúc trước thật sự là sáng suốt, nếu không thì bây giờ cũng không chốn dung thân. Tính tính thời gian, ít nhất trong vòng nửa năm cô không cần sầu não

vì vấn đề chỗ ở.

Khoá cửa là khoá vân tay, cho nên dù trên người Nghê Lam không có chìa khoá nhưng cô vẫn thành công vào tới nhà. Vào phòng, cô vui vẻ nhìn khắp nơi, còn nói với bản thân. "Không phải ngủ dưới chân cầu, đây là chuyện may mắn."

Thiệu Gia Kỳ thấy tính tình cô cũng lười nói chuyện, cô cảm thấy bản thân cứ mở miệng là muốn nhắc cô trả tiền.

Nhà trọ Nghê Lam thuê không tới 40 mét vuông, là một căn nhà thông suốt, phòng khách phòng ngủ cùng một chỗ, đồ đạc thu dọn rất sạch sẽ. Bên góc tường treo một chiếc xe đạp leo núi.

Cửa nhà có cái tủ nhỏ, xem như ngăn cách không gian. Trên tủ đặt một ít đồ trang trí cùng một cái chén nhỏ. Trong chén nhỏ là mấy đồ vặt linh tinh thường ngày, chìa khoá, tiền xu, kẹp tóc các loại.

Cạnh cửa nhà là WC, rất nhỏ, miễn cưỡng chia cách khu vực khô và ướt. Phòng bếp có lò vi ba, bếp lò, thêm cái tủ bếp nhỏ treo ở trên, cơ bản không có điều kiện làm món Âu. Nhưng dựa theo độ sạch sẽ của bếp lò cùng với chỉ có một cái nồi lớn, một cái chảo, mấy cái chén và dụng cụ nhà bếp, Nghê Lam cảm thấy bản thân hẳn không nấu cơm ở nhà.

Trong tủ lạnh có trứng gà, thịt nguội, cà chua, phô mai, còn có vài lát bánh mì. Mặt khác còn có dầu dấm salad, nước chanh, nước khoáng, trong tủ bếp còn có hai túi mỳ ăn liền lớn, nửa lọ cà phê, Nghê Lam nói rất tốt, ít nhất một tuần không đói chết.

Thiệu Gia Kỳ nhịn không được trừng mắt nhìn cô.

Nghê Lam lục lọi ở trong phòng một hồi, nhìn thấy quần áo không hề ít, nhìn đều rất mới, còn có rất nhiều đồ trang điểm loại tốt.

Cô chỉ chỉ mấy thứ này, Thiệu Gia Kỳ nói: "Đây đều là em tự mua, em không có tiền lại thích mua sắm, chị cũng không cách nào hiểu nổi. Lương căn bản của em không cao, lần trước thi tuyển nghệ sĩ em cũng làm không xong, bộ phim bây giờ đang quay cảnh quay không nhiều, thù lao cũng không cao.

Có điều chút tiền nong đó em cũng đừng nghĩ tới, em gây ra loại chuyện này, chắc chắn người ta sẽ xóa luôn cảnh quay của em không cần thương lượng. Không bắt em bồi thường là tốt lắm rồi."

Nghê Lam cảm thấy thật sự quá thảm, cái đề tài tiền bạc này vẫn nên dừng lại đi, nói tiếp hết nổi rồi.

Nghê Lam chống nạnh nhìn căn phòng lại một lượt, cực kỳ kinh ngạc: "Em không có máy tính sao?"

Thiệu Gia Kỳ nói: "Không có. Điện thoại di động đã có thể thoả mãn toàn bộ nhu cầu của em rồi. Em cũng lướt taobao, weibo, xem phim, dùng wechat. Hơn nữa trình độ sử dụng máy tính của em cực kỳ kém, có một lần em dùng máy tính của đồng nghiệp lên mạng lướt web, sau đó nói nhìn thấy hệ thống thông báo cập nhật phần mềm liền nhấn một cái, làm máy tính của người ta đơ luôn."

Nghê Lam: "…" Cô không phục: "Vậy chắc là hệ thống có vấn đề thật, chẳng lẽ cũng đi trách em?"

"Người khác nhấn không sao, em nhấn một cái liền có chuyện, không trách em thì trách ai?"

Nghê Lam: "… Cũng đúng."

Cô nhìn đồ trang điểm, sản phẩm dưỡng da trên bàn, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Cô nên có máy tính chứ nhỉ, làm sao có thể không có máy tính. Không có TV thì được chứ không có máy tính làm sao mà sống chứ?

Thiệu Gia Kỳ không biết nghi hoặc của Nghê Lam, mấy ngày nay cô cực kỳ bận, đưa Nghê Lam về xong liền rời đi.

Nghê Lam đảo một vòng quanh phòng, bài trí của gian phòng này, quần áo cùng đồ trang điểm đều là những cái cô thích. Cô lại còn lục ra từ trong ngăn kéo một tấm thẻ thành viên câu lạc bộ thể thao, cô dùng di động tìm kiếm một hồi, là hội sở một nhà tập thể hình cao cấp, cách nhà cô không gần cũng không xa, phí một năm là mấy vạn.

Nghê Lam đau lòng một lúc, sau đó tự an ủi bản thân lúc trước mua những thứ này khẳng định đều là vì sự nghiệp, đây không phải là tiêu tiền, cái này gọi là đầu tư.

Nghê Lam lại tìm được một cái hộp, bên trong có các loại giấy chứng nhận của cô, còn có mấy tấm hình thẻ, các loại hợp đồng, lại còn có một album ảnh cũ. Ảnh chụp trong album không nhiều lắm, có một căn nhà cũ kỹ, có ảnh chụp chung của một bé gái cùng hai ông bà già, còn có ảnh hai ông bà già cùng một người phụ nữ trẻ tuổi, cùng với một cô bé nhỏ.

Đây là một nhà bốn người của cô. Ông ngoại, bà ngoại, còn có mẹ cô.

Nghê Lam ngồi ở trên đất, nhìn tấm hình rất lâu, tâm giống như bị lông chim mơn trớn dịu dàng, an yên bình tĩnh. Cô biết tên của họ, lúc cô đi kiểm tra tư liệu hộ khẩu đã thấy rồi, mẹ cô tên Nghê An, ông ngoại là Nghê Mộ, bà ngoại là Lương Thù.

Nghê Lam nhìn ảnh bản thân mình lúc nhỏ, tóc tai lộn xộn, quần áo lại còn cố tình thắt nơ, bày ra tư thế lạnh lùng, trong mắt lộ ra sự trưởng thành sớm cùng nổi loạn không kiềm chế được.

Nghê Lam cười cười, cô đại khái chắc là một cô nhóc làm cho người ta cực kỳ đau đầu.

Nghê Lam đổ hộp ra, không tìm thấy bất kỳ dấu vết gì về bạn bè, cũng không có ảnh chụp cha cô hay thư từ gì, sau khi điện thoại bị hư, cô thậm chí không còn số điện thoại của cha.

Bạn thân trên wechat của cô không nhiều, bên trong cũng không có cha cô. Nghê Lam nhớ tới Thiệu Gia Kỳ nói quan hệ bọn họ không tốt, cũng không biết nếu thật lâu thật lâu cô không liên lạc với cha, ông có thể tìm cô không?

Có điều dựa vào việc cô theo họ mẹ, từ nhỏ lại tự lập lớn lên, đoán chừng người cha này cũng không quá quan trọng trong cuộc đời cô.

Nghê Lam không rõ ràng lắm trước kia trong di động của cô có ứng dụng liên lạc nào, cô ở nước ngoài có bạn bè gì? Nghê Lam suy nghĩ thật lâu cũng không nhớ ra, đành từ bỏ, không tự tìm phiền não.

Nghê Lam nghiên cứu hợp đồng một lần. Hợp đồng cho thuê phòng rất đơn giản, không vấn đề gì, bên trên còn có số điện thoại chủ nhà. Hợp đồng ký với người đại diện công ty thật dày, có mười trang, bên trên quả thật có điều khoản ràng buộc hành vi của nghệ sĩ, nhưng Nghê Lam cảm thấy cũng không tệ như vậy, loại kiện tụng này chỉ là tranh chấp, nếu thực nháo đến bước kia cũng cần thời gian rất dài. Có lẽ cô có thể lợi dụng thời gian này tìm con đường mới, dù sao thì cô cũng không dễ dàng chịu thua như vậy.

Nghê Lam tìm thấy một bình cà phê moka kiểu Ý, cô xay cà phê, pha một ly. Hương thuần khiến cho tinh thần cô chấn động. Cô nhìn nhìn miếng bánh mì hết hạn, nhưng cô vẫn chiên

trứng cùng thịt nguội, cắt cà chua, làm cho mình một phần bánh mì sandwich.

Sau đó cô ngồi cạnh cửa sổ, nhìn sắc trời bên ngoài từ từ tối lại, uống cà phê, ăn sandwich, cảm thấy hương vị thật tốt.

Toàn bộ đều sẽ tốt đẹp thôi, cô nghĩ như vậy.

Lúc này Lam Diệu Dương đang cùng hai người bạn thân ăn cơm. Những việc anh trải qua trong khoảng thời gian này đủ để đám bạn thân anh cười một năm, vì thế trên bàn cơm tránh không được bị trêu chọc một phen.

Trác Khải cười lớn tiếng nhất: "Cậu cũng không phải A Kỳ, làm gì mà diễn tổng giám đốc bá đạo chứ? Bị bôi trên mạng cũng không dám lên tiếng, sợ cậu thiệt. Cậu bảo A Kỳ làm mẫu cho cậu, cho dù là người phụ nữ kia hay đám chó săn kia, A Kỳ đều cho bọn họ oán hận đến liệt dương luôn"

Đoạn Vĩ Kỳ xua tay: "Không có chuyện này, tớ là người đã có vợ, sớm tu thân dưỡng tính."

Lam Diệu Dương chế giễu Trác Khải: "Cậu nói xem sao cậu thô bỉ vậy. Mẹ cậu bỏ ra biết bao nhiêu tiền giáo dục cậu hơn hai mươi mấy năm đều đổ sông đổ biển, có thể dùng chút văn chương nho nhã mô tả sự khinh bỉ không?"

"Không có trình độ này." Trác Khải còn đang cười, "Cậu cực kỳ tài hoa, điểm ấy so ra tớ kém. Tớ viết không được văn chương ẩn dụ, mẹ nó, bài đó thật là tự cậu viết à?"

Lam Diệu Dương cũng tức: "Không phải ông đây tự viết còn làm gì được? Để cấp dưới viết, tớ còn mặt mũi nào! Chửi không được chửi, nói bậy không được nói bậy, tớ thiếu chút nữa nghẹn họng chết!"

"Rất tốt." Đoạn Vĩ Kỳ một bộ dáng chững chạc, "Xử lý như vậy rất đẹp."

Lam Diệu Dương tức giận trừng anh, Đoạn Vĩ Kỳ giả vờ mấy giây đã nhịn không nổi nữa, không nín được bật cười, "Thật chứ, mẹ nó, sao cậu nhịn được vậy? Bài kia tớ mới đọc một nửa đã không nhịn được. Lúc viết cậu khổ sở không?"

"Đau khổ đã qua đi." Lam Diệu Dương thoải mái vung tay lên, "Ngày mai còn chưa tới."

Trác Khải cùng Đoạn Vĩ Kỳ liếc nhìn nhau, ăn ý cùng chuyển hướng sang Lam Diệu Dương: "Mẹ cậu ngày mai sắp xếp tiệc cho cậu?"

Lam Diệu Dương cười đến thân thiết, "Mai chúng ta kiếm chuyện làm ăn bàn đi, kiểu muốn tăng ca các loại. Bàn kế hoạch hợp tác sang năm gì gì đó."

Đoạn Vĩ Kỳ nói: "Ngày mai tớ đi công tác, vé máy bay là buổi sáng, đã đặt xong xuôi rồi."

Lam Diệu Dương trừng anh.

Trác Khải nói: "Ngày mai tớ có việc, ba tớ dẫn đi xã giao, kiểu thể diện lớn không thể từ chối."

Lam Diệu Dương cũng chăm chú nhìn anh.

Trác Khải cùng Đoạn Vĩ Kỳ đồng thanh nói: "Thật đó."

Lam Diệu Dương mất hứng.

Trác Khải khuyên anh. "Chỉ ăn một bữa cơm thôi mà, có sao đâu, dù sao ai cũng phải ăn cơm."

"Ăn cơm thì không có gì. Cơm nước xong trong vòng ba tháng sẽ bị mẹ tớ quấy rầy không ngừng, hỏi hôm nay liên lạc cô ấy chưa, có hẹn nhau chưa, cảm thấy thế nào? Cực kỳ phiền."

Đoạn Vĩ Kỳ thấy khó hiểu: "Mẹ cậu rốt cuộc là gấp cái gì vậy? Anh cậu còn chưa có đối tượng."

"Trọng điểm chính là chỗ này." Lam Diệu Dương vỗ bàn một cái, "Bà ấy dám quản anh tớ sao? Bà ấy không dám đâu. Đây không phải trông cậy vào sắp xếp cho tớ thành công, ân ái ngọt ngào, bà ấy sẽ sung sướng cho anh tớ thấy. Sau đó bà sẽ nói với anh tớ, con xem con, nếu sớm nghe lời mẹ, bây giờ cũng hạnh phúc như A Dương rồi."

Lam Diệu Dương học giọng điệu mẹ anh, tổng kết một câu, "Tớ chẳng qua là kẻ đáng thương bị kẹp giữa ân oán tình thù của mẹ con bọn họ."

Trác Khải cực kỳ không nghĩa khí lắc đầu, "Không giúp được cậu. Chắn được lần này ngăn không được lần sau. Cậu nên học anh cậu, chị cậu, khí phách chút, ngày mai cậu không trở về nhà, mẹ cậu còn có thể đánh chết cậu sao?"

Lam Diệu Dương nghĩ nghĩ: "Thôi, cũng không phải chuyện gì lớn. Có thể dỗ bà thì dỗ đi. Ba tớ phải làm ăn, sức khỏe lại không tốt, mẹ tớ phải chăm sóc ông, vừa phải quan tâm anh tớ, rất vất vả. Anh tớ muốn làm trong lĩnh vực sáng tác cũng không dễ gì, một năm về nhà không được mấy lần. Chị tớ bây giờ phải chăm con, lại xử lý chuyện công ty, trong nhà tính đi tính lại, kỳ thật tớ là thoải mái nhất."

Đoạn Vĩ Kỳ oán hận anh, "Vậy vừa rồi cậu vùng vẫy cái rắm a."

Lam Diệu Dương giận: "Là mấy người các cậu không giúp được gì, cũng chẳng cho được cách nào hay."

Trác Khải lại hát: "Anh luôn luôn mềm lòng, mềm lòng…"

Đoạn Vĩ Kỳ xoay người lấy giấy ăn đập Trác Khải.

Lam Diệu Dương nhìn chằm chằm Trác Khải, sâu xa mà nói: "Tớ muốn hát một bài cho các cậu nghe, biểu đạt tâm tình giờ phút này của tớ."

Trác Khải: "."

Đoạn Vĩ Kỳ tựa lưng vào ghế thở dài.

Lam Diệu Dương bắt đầu hát: "Phiền kia phiền kia phiền đến không thể thở, phiền kia phiền kia phiền đến không có sức lực, phiền kia, tôi rất phiền a. Phiền kia phiền kia phiền đến không thể tin được, phiền kia phiền kia phiền đến điên cuồng, phiền kia, tôi phiền a." (ghi chú: ca khúc 'Phiền', tác giả: Trần San Ny)

Trác Khải: "Tớ muốn báo công an rồi."

Đoạn Vĩ Kỳ: "Cậu có cần lên baidu tra luật chút không, coi coi chế tạp âm là tội gì?"

Lam Diệu Dương đột nhiên ngừng lại, "Các cậu lại nhắc đến cái cô Nghê Lam kia…"

Trác Khải cùng Đoạn Vĩ Kỳ im lặng nhìn anh, có ai nhắc tới hai chữ Nghê Lam sao?

Lam Diệu Dương không chút nào bị ảnh hưởng bởi ánh mắt tò mò của bọn họ, tiếp tục nói: "Tớ nói cho các cậu biết, cô gái này có độc. Sự tình vốn dĩ cực kỳ đơn giản, cô ta không biết xấu hổ tới dùng quy tắc ngầm, tớ từ chối, cô ta nói ra là ai đưa thẻ phòng cho cô ta thì việc này xong rồi. Kết quả cô ta cư nhiên mất trí nhớ. Mất trí nhớ lại còn cố chấp a, chưa biết lúc nào sẽ phục hồi, lúc này chẳng đâu vào đâu rồi.

Còn nữa, mẹ tớ sắp xếp kế hoạch lớn báo thù chờ cô ta, kết quả, mấy cái fan đần độn kia đi tập kích cô ta, lại quậy thành hot search. Tớ bất đắc dĩ ra mặt tỏ thái độ, nói cũng mát mặt như vậy, nếu nhà tớ công khai vả mặt cô ta, có phải cũng giống như vả vào mặt mình không?"

Trác Khải cùng Đoạn Vĩ Kỳ không phản ứng.

Lam Diệu Dương không bị ảnh hưởng, tiếp tục nói: "Tóm lại, cô ta lần nào cũng rất lòng vòng. Chuyện lẽ ra sẽ phát triển như vậy, nhưng đến chỗ cô ta kiểu gì cũng khác đi."

Trác Khải cùng Đoạn Vĩ kỳ vẫn không có phản ứng gì. Lam Diệu Dương bất mãn rồi.

Đoạn Vĩ Kỳ vừa thấy sắc mặt anh, nhanh chóng cổ vũ: "Thật là người phụ nữ kỳ lạ."

Trác Khải cũng tỏ thái độ: "Quá tò mò, chúng tớ chờ xem chuyện sau này."

Thật là làm bộ làm tịch quá đi.

Lam Diệu Dương bực bội: "Im miệng đi."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Nghê Lam không có việc gì làm, nằm ở nhà hai ngày.

Cô dọn dẹp lau chùi nhà cửa trong ngoài một lần, giống như làm quen lại bản thân một chút thông qua những vật dụng trong nhà. Cô nghiêm túc xem lại một lượt giới thiệu liên quan đến cô trên mạng, tài liệu công ty cho cô còn cô Weibo của cô.

Weibo là cô lập sau khi về nước, nội dung đăng đầu tiên là vào ngày 18 tháng 4, ảnh chụp sân bay. Cô viết: 'Tôi về rồi! Khởi đầu mới, cuộc sống mới.'

Lúc mới đầu thỉnh thoảng cô mới đăng trạng thái, ghi lại những gì tai nghe mắt thấy ở đây, cảm thán đất nước thay đổi thật nhiều, tìm kiếm một chút ký ức ấu thơ. Sau đó toàn đăng hình selfie, viết một câu tâm huyết, bày tỏ mình muốn vào làng giải trí, muốn trở thành một nghệ sĩ nổi tiếng.

Trong mail cá nhân cô có gửi thư tự giới thiệu đến mấy công ty giải trí, trong đó có Phong Phạm, thái độ cô niềm nở, tỏ ra đáng yêu, xem ra là cực kỳ muốn vào làng giải trí. Trong đó có hai công ty phản hồi lại thư của cô, nhưng không hề có Phong Phạm.

Nghê Lam hỏi qua Thiệu Gia Kỳ, cô ấy nói lúc trước Nghê Lam trực tiếp đến công ty tự tiến cử, vì ngoại hình của cô quá đẹp lại biết ăn nói, làm chị tiếp tân rất vui, liền nhận hồ sơ của cô.

Lần thứ hai cô đến, La Văn Tĩnh phỏng vấn cô. Phỏng vấn rất thuận lợi, sau đó, Nghê Lam thành công ký hợp đồng.

Nghê Lam đối chiếu hợp đồng một chút, ký ngày 18 tháng 05.

Khi đó thật sự quá thuận lợi, chỉ có một tháng đã đạt được mong ước.

Ngày 27 tháng 05 là sinh nhật cô, cô có đăng hoạt động trên Weibo hôm đó. La Văn Tĩnh, Thiệu Gia Kỳ và những đồng nghiệp khác, còn có thầy thanh nhạc cùng nhau tổ chức một bữa tiệc sinh nhật nhỏ cho cô.

Trong hình là cảnh mọi người cùng giơ bánh kem và nước uống, cười cực kỳ rạng rỡ. Lúc đó, cô và mọi người trong công ty rất hòa thuận.

Thiệu Gia Kỳ nói, sau khi công ty ký hợp đồng với cô, lập tức sắp xếp thầy dạy cho cô, huấn luyện hình thể, ca hát, vũ đạo, bắt đầu giúp cô đàm phán tiết mục.

Có nhan sắc cả đường thuận lợi, tuy biểu hiện trên lớp học chẳng ra sao, nhưng tháng 7 cô đã được sắp xếp tiết mục, ký kết chương trình 'Lớp học thần tượng mới'. Ngày 30 tháng 7 bắt đầu ghi hình chương trình, ngày 13 tháng 8 đã bị tổ quay đá ra ngoài.

Tốc độ bị khai trừ của cô cũng nhanh như tốc độ ký hợp đồng.

Sau đó ngày 26 tháng 8 cô lại hưởng ké hào quang của Khương Thành, vào diễn vai quần chúng có lời thoại trong bộ phim 'Bằng chứng im lặng'. Tiệc tối ngày 9 tháng 9 đó liền xảy ra chuyện.

Nghê Lam xem qua một loạt những gì mình trải qua, cảm thấy bản thân mình chính là vai trái gánh thần may mắn, vai phải gánh thần xui xẻo, mỗi ngày hai bên đều đánh nhau.

Nội dung Weibo của Nghê Lam không tính là nhiều, nửa năm chỉ có 279 bài, bạn bè theo dõi nhau là 104 người, đa số đều là người nổi tiếng trên mạng hoặc diễn viên nghệ sĩ mới vào nghề. Đoán chừng là trước đó gầy dựng quan hệ xã hội chú ý lẫn nhau, sau khi cô gặp chuyện không may cũng không biết có phủi sạch sẽ mối quan hệ không.

Nghê Lam không nhìn ra được gì đặc biệt trên Weibo của mình, chỉ là từ nội dung đăng suy xét, cô quả thực da mặt rất dày, chuyện gì cũng không biết xấu hổ nói ra hết.

Ví dụ như cô muốn làm minh tinh kiếm tiền, liền đăng trên Weibo là mình có giấc mộng làm minh tinh, muốn xông vào làng giải trí. Không được xuất hiện trong tiết mục giải trí, cô cũng không ngại nói trên Weibo là mình bị viêm dạ dày cấp, tuy là bị chửi nhưng trải qua chuyện này cũng có thu hoạch.

Càng đừng nói đến thất bại bò lên giường ngày 9 tháng 9, cô lại còn không có tự trọng đăng lên weibo, 'Hỏng bét rồi', lại còn kèm thêm tấm hình ngây thơ.

Nghê Lam có chút không lý giải nổi bản thân kỳ lạ này. Đê tiện thì đê tiện đi, lại còn thêm cái não tàn.

Thật sự đáng bị mắng.

Tin Weibo cuối cùng này của cô, bình luận lúc đầu có mười lăm cái đều là hỏi han bình thường, hỏi cô bị sao vậy, xảy ra chuyện gì. Sau đó toàn là mắng chửi sỉ nhục.

Nghê Lam xem qua một vòng mấy người khen ngợi cô, mấy người để lại lời nhắn bình thường, mở Weibo của bọn họ ra, không có gì đặc biệt. Nhìn không ra được liên hệ gì tới việc cô đi đến đường Long Côn.

Nghê Lam xem tới xem lui đến bực bội, quyết định không xem nữa.

Nghê Lam quyết định đi ra ngoài một chút, mua ít đồ ăn. Nghê Lam mặc một chiếc áo phông rộng có mũ trùm đầu, đeo khẩu trang, kéo mũ phủ lên đầu, soi gương nhìn nhìn, xách chiếc xe đạp cuộc của cô xuống, đeo ba lô to đi ra cửa.

Nghê Lam không có chút ấn tượng gì với hoàn cảnh trong tiểu khu hay đường phố bên ngoài, cô đạp xe theo cảm giác, cảm thấy nên rẽ phải thì rẽ phải, nên quẹo trái thì quẹo trái, rất nhanh đã nhìn thấy siêu thị. Nghê Lam vui sướng trở lại, cảm thấy trong đầu mình chắc chắn vẫn còn nhớ, tìm lại ký ức là chuyện trong tầm tay.

Nghê Lam ở siêu thị mua ít sữa, trứng gà, bột yến mạch, bánh mì sandwich, lại lấy thêm mấy món ăn vặt, nhưng sau nghĩ tới tình hình tài chính của mình liền đặt đồ ăn vặt xuống. Ra khỏi siêu thị nhìn thấy một tiệm internet ở đối diện đường, Nghê Lam nhìn một hồi rồi đi qua.

Tiệm net rất mới, không gian không tệ. Nghê Lam quay đầu nhìn xung quanh, đợi cô phản ứng kịp thì cô đã đánh giá xong cơ sở bên trong, vị trí đặt camera theo dõi, tình hình nhân viên.

Cô nhìn thấy máy tính, cảm thấy người phấn chấn rất nhiều. Cô đi đến quầy tính tiền, đang tính lấy chứng minh thư ra đặt một máy thì nghe thấy giọng của cô gái tiếp tân đang nói với mấy người trên weibo: "Nghê Lam kia thế mà xóa weibo rồi, xóa sạch sành sanh, muốn chửi vào mặt cô ta cũng không được, mẹ nó."

Tay Nghê Lam dừng lại, nhìn nhìn tên và hình trên chứng minh thư của mình, thu tay trở về.

Cô gái ở quầy tính tiền giương mắt nhìn cô: "Muốn lên mạng sao?"

Nghê Lam lắc đầu, không thể chọc vào, không thể chọc vào.

Cô gái kia nghi ngờ nhìn cô một cái, không tiếp tục để ý cô nữa, cúi đầu lại tiếp tục nói: "Chúng ta qua bên comment của giải trí Phong Phạm chửi tiếp đi. Bọn họ xóa thì xóa, dù sao tao cũng không thấy mệt."

Sức chiến đấu thật mạnh nha. Cũng không biết vị này có phải là fan của Lam Diệu Dương không. Nghê Lam thở dài trong lòng, xoay người bỏ đi.

Đợi kiếm được tiền rồi cô sẽ mua một cái máy tính.

Nhưng mà phải làm gì mới kiếm được tiền đây? Nghê Lam không biết, cô không tìm thấy bằng tốt nghiệp ở nhà, cũng không biết ở Mỹ cô đã học gì, tuy cô cảm thấy bản thân rất có học thức, nhưng dựa vào tình hình tinh thần lúc này của cô, cô cũng không có cảm giác tự tin với bản thân mình. Huống hồ không có bằng tốt nghiệp, chỉ nói thôi thì không được.

Phiền toái nhất là, cô không biết mình 'nổi tiếng' đến như thế, giống như đến quán net gặp được 'tri kỷ', kiểu danh tiếng này cũng là trở ngại lớn khi cô tìm việc.

Nghê Lam quay đầu nhìn cửa tiệm net một cái, gửi tin nhắn Wechat cho Thiệu Gia Kỳ: 'Chị Gia Kỳ, em thấy kỹ năng máy tính của em rất tốt.'

Thiệu Gia Kỳ trả lời rất nhanh. 'Chị tin em.'

Thẳng thắn như vậy?

Nghê Lam vội vàng nhắn tiếp: 'Vậy chị có thể cho em mượn một cái dùng không?'

Thiệu Gia Kỳ lại trả lời rất nhanh: 'Em tưởng chị tin em hả. Lúc nãy chị nói bừa thôi.'

Nghê Lam: ….

Nghê Lam giẫm lên bàn đạp xe, thở dài một hơi, ra sức đạp về phía trước.

Cô không có máy tính chắc chắn là do nghèo, không phải do ngu.

Nhưng hôm nay thời tiết đẹp như vậy, không cần phải tự tìm buồn phiền chứ.

Nghê Lam đạp xe về phía trước, không có mục đích, cứ mù quáng mà đi. Hôm nay mây nhiều, mặt trời ấm áp, cũng không thấy quá nóng. Tốc độ xe dần nhanh lên, gió lạnh phất lên chân mày cảm giác thực thích.

Nghê Lam càng đạp càng thấy vui, cô dứt khoát kéo khẩu trang ra, để cho gió thổi lên mặt. Cô đạp xe rất nhanh, theo tốc độ đạp xe của cô, cây cối cửa tiệm hai bên đường nhanh chóng lui về phía sau.

Một ông chú chạy xe mô-tô nhìn thấy tốc độ của cô có chút không phục, ngầm đuổi theo. Nghê Lam phát hiện hành động, thị lực của mình không tệ, hành động phản ứng cũng rất nhanh. Cô cẩn thận vượt qua làn xe, dựa vào trực giác tìm một con đường tốt nhất.

Sau hai con đường đã cắt đuôi được ông chú kia. Lúc cô rẽ hướng còn vẫy tay tạm biệt ông chú, lưu lại chuỗi tiếng cười giòn sau lưng.

Nghê Lam đạp xe trên con đường nhỏ, gặp đèn đỏ thì dừng lại. Cô nhìn lên trời, một đám mây hình thù kỳ lạ chầm chậm bay trên đầu. Nhìn giống một con tôm hùm to. Nghê Lam cảm

thấy thích thú, cười với đám mây.

Lam Diệu Dương ngồi trên xe thơ thẩn nhìn trời, anh vừa mới đưa Chu Tử Hân xem phòng thu âm, hiện giờ đưa cô về nhà.

Chu Tử Hân là con gái một của người bạn thân của cha anh – Chu Huy. Chu Huy và Lam Cao Nghĩa năm đó là bạn học, đều học âm nhạc. Chỉ là sau khi Lam Cao Nghĩa tốt nghiệp thì theo sản nghiệp gia đình kinh doanh, còn Chu Huy lại vào dàn nhạc giao hưởng, về sau được dàn nhạc nước ngoài tuyển dụng, xuất ngoại. Hai người Lam, Chu vẫn luôn giữ liên lạc, quan hệ rất tốt.

Dưới sự hun đúc từ nhỏ của cha, Chu Tử Hân cũng cực kỳ hứng thú đối với âm nhạc, từ tiểu học cô đã học đàn violin. Lúc con gái mười bốn tuổi, Chu Huy quay về nước thành lập dàn nhạc riêng của mình, đưa cả nhà cùng về. Mà chưa được mấy năm thì Chu Tử Hân thi đậu một học viện âm nhạc ở nước ngoài, lại xuất ngoại.

Năm nay cô hai mươi ba tuổi, tốt nghiệp thành tích hạng ưu. Có người đại diện âm nhạc quốc tế muốn ký hợp đồng với cô, nhưng Chu Huy lăn lộn trong giới âm nhạc trong nước ngoài nước nhiều, đề nghị con gái về nước thử sức trước, dễ phát triển ở trong nước hơn.

Cho nên tối hôm qua Chu Huy đưa cả nhà cùng với cô con gái mới về nước qua nhà họ Lam làm khách, mở miệng nói chuyện với người bạn thân Lam Cao Nghĩa, hi vọng nhà họ Lam có thể giúp đỡ cô một chút.

Người hai nhà nói chuyện cực kỳ vui, nhà họ Lam đứng đầu làng giải trí trong nước, Chu Tử Hân lại có tài năng lẫn nhan sắc, nghệ sĩ kết hợp cả dòng nhạc cổ điển và hiện đại giống như vậy ở trong nước vẫn chưa có, rất có tiềm năng.

Lam Diệu Dương nhận lệnh cha mẹ, sáng sớm dẫn Chu Tử Hân đi chọn phòng thu âm. Chu Tử Hân sớm đã có tích lũy một số tác phẩm, trước tiên có thể tìm một ít hình ảnh tư liệu lúc nhỏ đưa cho mấy nhà quản lý trong nước xem thử.

Chu Tử Hân sống ở nước ngoài một thời gian dài, trái lại thoải mái không quá kiểu cách, ấn tượng của Lam Diệu Dương đối với cô không tệ. Nhưng Chu Tử Hân đại khái có chút tính tình nghệ sĩ, lúc nói chuyện lộ ra thái độ kiêu ngạo, Lam Diệu Ninh chính là nuốt không nổi bộ dạng đó của cô, cho nên kỳ thật tài nguyên của người đại diện như Lam Diệu Ninh nhiều hơn nhưng cô lại đẩy sang cho Lam Diệu Dương. Dù sao thì Hứa Quyên cứ nháy mắt ám hiệu với cô, Lam Diệu Ninh lại càng mừng rỡ thoải mái.

Lúc này Lam Diệu Dương và Chu Tử Hân ngồi song song với nhau ở trong xe, tài xế lái xe, hai người bọn họ yên lặng không nói gì. Chu Tử Hân cứ bấm điện thoại suốt, Lam Diệu Dương cũng chẳng muốn tìm đề tài nói chuyện.

Xe tiến vào một con đường nhỏ, dừng trước đèn đỏ. Lam Diệu Dương hạ kính xe xuống. Hôm nay thời tiết rất đẹp, trời xanh trong veo, mấy đám mây cũng rất thú vị, có đám giống như một con tôm hùm lớn.

Lam Diệu Dương nhìn đám mây kia, càng nhìn càng thấy giống. Anh lấy điện thoại ra chụp đám mây đó, tưởng tượng con tôm hùm này sắp bị ném vào chảo dầu, cười cười, bắt đầu ngâm nga: "Nếu như mây kia có biết, không thoát khỏi lao tù, mỗi lần đau lòng là mỗi lần anh khóc, chỉ còn lại trái tim van cầu, em…" (Ghi chú: Ca khúc 'Nếu như mây kia có biết', tác giả: Hứa Thường Đức, Quý Trung Bình)

Nghê Lam đang ngắm mây chợt nghe tiếng một người đàn ông hát, không biết làm sao, cô lại nhớ đến Lam Diệu Dương trong chương trình giải trí hở một cái ra là hát. Cô theo bản năng quay đầu lại vừa nhìn thấy, ôi mẹ ơi, chính là Lam Diệu Dương.

Nghê Lam cười rộ lên.

Lam Diệu Dương vừa quay đầu liền đối diện với khuôn mặt tươi cười của Nghê Lam. Anh nhíu mày theo bản năng, lời ca vẫn còn trên môi, anh vẫn hát hết ba chữ "sẽ không biết."

Thật là quật cường mà, The singing boy.

Nghê Lam cười thành tiếng.

Lam Diệu Dương tức giận, thầm nghĩ xui xẻo, kéo cửa kính xe lên.

Đèn xanh, chiếc Rolls-Royce khởi động lại, bỏ xa chiếc xe đạp của Nghê Lam ở phía sau. Lam Diệu Dương ngồi nghiêm chỉnh lại, len lén nhìn kính chiếu hậu.

Chu Tử Hân bỗng nói: "Lúc nãy anh hát bị lạc điệu rồi."

Cám ơn cô đã chỉ ra nha….. Lam Diệu Dương không để ý đến cô.

Một lát sau đột nhiên nghe thấy tiếng chuông xe, Nghê Lam đạp xe chạy đến bên cạnh xe bọn họ, cô cười, vẫy vẫy tay với cửa kính xe, sau đó vèo một cái vượt qua xe bọn họ, đi mất.

Lam Diệu Dương lấy điện thoại ra, mở wechat ra tìm nhóm mấy anh em đáng tin của anh, căm giận bất bình viết: 'Thật quá đáng, cô ta còn dám chọc tớ nữa.'

Đoạn Vỹ Kỳ nhắn lại: 'Nghệ sĩ có khác, cậu phải chọc lại chứ.'

Trác Nhi rất phiền: 'Không phải tình huống như vậy rất tốt sao, sao lại quá đáng chứ? Không phải cậu khen cô ta rất đẹp hay sao?'

Nhị Lam thần: '??? Mấy cậu đang nói ai vậy?'

Đoạn Vĩ Kỳ: '??? Thế cậu đang nói ai?'

Lam Diệu Dương thấy phiền chết được, không nói được nữa.

Trên đường, tâm tình Nghê Lam không tệ, lúc sắp về đến nhà, liếc mắt lại thấy một chiếc xe Honda màu bạc. Cô theo bản năng cảnh giác, thả chậm tốc độ, tốc độ chiếc Honda kia không đổi, chạy thẳng qua mặt cô về phía trước. Sau đó rất nhanh đã tới giao lộ, rẽ ngoặt một cái, biến mất trước mắt Nghê Lam.

Nghê Lam dừng lại ngay, một chân chống đất, đang suy nghĩ không biết có phải mình đa nghi không, lúc này điện thoại vang lên.

Là điện thoại của Thiệu Gia Kỳ, Nghê Lam bắt máy.

"Em nghỉ ngơi sao rồi?" Thiệu Gia Kỳ hỏi cô.

"Hồi phục không tệ, so với lúc yếu ớt nằm trên giường có đãi ngộ gì khác biệt không?"

Thiệu Gia Kỳ tức giận: "Không có gì khác, chị chỉ giả vờ khách sáo thôi. Ngày mai có việc, có ốm yếu cũng phải dậy."

"A… em khỏe rồi."

"Vậy thì được, sáng mai chị đến đón em. Bộ phim 'Bằng chứng im lặng' kia có phần diễn của em."

"Ồ?" Nghê Lam kinh ngạc, "Thế mà lại không bỏ vai diễn của em hả?"

"Phân cảnh này là thêm vào, kịch bản ban đầu không có." Thiệu Gia Kỳ cố ý nghe ngóng được, "Quay cảnh em bị đánh chết." Dụng ý bên trong này là gì đã cực kỳ rõ ràng. Nhưng Thiệu Gia Kỳ không thể xen vào, không quay là vi phạm hợp đồng, Nghê Lam coi như là tự làm tự chịu, cô thân làm người đại diện cũng chỉ là một nhân vật nhỏ, không đồng cảm với cô ấy nổi.

"Thù lao phim này vẫn trả cho em chứ?" Nghê Lam rất nhanh đã bắt lấy trọng điểm.

Thiệu Gia Kỳ: "…"

Nghê Lam lại hỏi: "Khi nào thì thanh toán vậy?"

Thiệu Gia Kỳ quả thực chịu thua, cứng rắn nói: "Sáng mai chị qua đón em."

Nghĩ ngợi một lúc nhịn không được phải nhắc nhở cô nàng ngốc nghếch này một tiếng: "Ngày mai quay phim không dễ, em chuẩn bị tâm lý trước đi."

"Ò…"

Ò… cái rắm, Thiệu Gia Kỳ nghe thấy giọng điệu hờ hững này liền bực mình. Cô cúp điện thoại, cảm thấy chỉ số thông minh của Nghê Lam có vấn đề, căn bản không hiểu ngày mai sẽ trải qua sự sỉ nhục gì.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Sáng hôm sau, Thiệu Gia Kỳ đến đón Nghê Lam.

"Hai tin, một tốt một xấu, em muốn nghe cái nào trước."

Nghê Lam rất bình tĩnh nói: "Với em lúc này không nợ nần gì chính là tin tốt."

Thiệu Gia Kỳ liếc cô một cái: "Em nghĩ hay ha."

"Vậy chị nói đại đi."

Thiệu Gia Kỳ thật sự bị cô làm cho nghẹn họng, tức giận nói: "Chiếc xe em đụng nát là của chị Đồng, anh Thành đã giúp em đền trước rồi. Anh ấy mua cho chị Đồng một chiếc mới nên bây giờ chủ nợ của em thay người rồi. Anh Thành không thiếu tiền nên em trả chậm chút cũng không sao."

"Oh my god." Nghê Lam kinh ngạc, "Anh Thành là thiên sứ sao?"

Anh Thành tên đầy đủ là Khương Thành, năm nay ba mươi tuổi, ngoại hình rắn rỏi, góc cạnh rõ ràng, khôi ngô đẹp trai, có tướng mạo xuất chúng rất dễ nhận ra trong nhóm nghệ sĩ nam. Anh gia nhập làng giải trí năm hai mươi tuổi, hai mươi lăm tuổi bắt đầu nổi tiếng, hai mươi bảy tuổi ký hợp đồng với một công ty quản lý, sau đó được Phong Phạm mua lại với giá trên trời.

Khương Thành có studio riêng, trực thuộc công ty giải trí Phong Phạm. Phong Phạm chiếm một nửa cổ phần nên được quyền ưu tiên sắp xếp công việc cho Khương Thành, quyền ưu tiên này kỳ thật cũng phải thương lượng với Khương Thành.

Trong công việc độ tự do của Khương Thành vẫn rất cao. Hai bên hợp tác đã ba năm, xuôi chèo mát mái, Khương Thành lấy được không ít đầu tư từ Phong Phạm, danh tiếng và giá trị bản thân đều tăng vọt, giữ vững vị trí anh cả trong Phong Phạm. Phong Phạm cũng dựa vào Khương Thành thu không ít lợi nhuận, còn nâng đỡ không ít nghệ sĩ mới.

Khương Thành lúc mới gia nhập giới giải trí cũng trải qua không ít gian khổ, là một người từng trải. Anh rất nghĩa khí với bạn bè, sau khi nổi tiếng, anh cố gắng giúp đỡ những nghệ sĩ từng phấn đấu với anh, giới thiệu công việc và tài nguyên, là một người anh cả nhiệt tình trong nhóm bạn bè.

Đối với nhân viên, đối với fan của mình anh đều rất khách sáo, cũng rất quan tâm đến người mới của công ty. Tính tình của anh cũng ảnh hưởng đến đội ngũ của mình, cho nên dù là trợ lý hay người đại diện, thêm cả stylist, tài xế đều là những người hòa nhã rất biết nói chuyện.

Nghê Lam nói Khương Thành là thiên sứ, theo Thiệu Gia Kỳ thấy thì anh thật sự xứng với lời khen này.

Trước khi Nghê Lam gây ra vụ tai tiếng bò lên giường kia, danh tiếng trong công ty cũng không tốt, bởi vì cô làm hỏng cơ hội công ty sắp xếp cho thực tập sinh tham gia tiết mục giải trí. Một người mới mà gây ra chuyện như vậy, các tiết mục khác cũng đừng mơ tới. Loại tình huống này lấy tư cách và giao thiệp của Thiệu Gia Kỳ cũng không giải quyết được.

Dù La Văn Tĩnh đã đồng ý sẽ cho Nghê Lam cơ hội nhưng tạm thời cũng không sắp xếp gì, dù sao trong công ty vẫn còn nghệ sĩ khác, cũng không nhất thiết phải sắp xếp cho một mình Nghê Lam.

Quan hệ giữa Khương Thành và La Văn Tĩnh rất tốt, nghe nói việc này liền chủ động nói bộ phim này của anh có một vai diễn nhỏ, anh có thể đánh tiếng với đạo diễn, vì thế Nghê Lam mới có cơ hội đóng phim. Nhưng không ngờ lại gây ra họa.

Khương Thành có lòng tốt giúp đỡ, kết quả rước lấy rắc rối, không những mất mặt với bên nhà sản xuất mà xe của stylist anh cũng bị Nghê Lam tông hỏng.

Thiệu Gia Kỳ nghĩ tới đây liền mắng Nghê Lam: "Em có thể tỉnh táo chút không, anh Thành mua xe cho chị Đổng là do thấy em trả không nổi. Chị Đổng người ta vô tội, không thể bị em hại thế được. Tuy anh Thành mua xe không bắt em trả ngay, nhưng em nhất định phải trả. Chị Đổng không có tiền không có sức đòi nợ em chứ anh Thành thì có cả đoàn luật sư đó."

"Ồ…."

"Không phải vì em, không phải vì em, không phải vì em. Em làm ơn nhớ kỹ." Thiệu Gia Kỳ tức giận.

"Biết rõ. Vậy tin xấu kia là gì?"

"Tin xấu chính là anh Thành có đoàn luật sư, muốn ký biên bản nợ tiền với em, em đừng hòng quỵt nợ."

"Ớ." Nghê Lam không vui, "Sao chị lại nghĩ là em sẽ quỵt nợ chứ. Em nhất định sẽ làm việc chăm chỉ để kiếm tiền trả nợ. Tiền của chị, em bảo đảm sẽ trả đầu tiên. Tiền của người khác, em cũng sẽ cố gắng trả, đời này không hết, đời con cháu em nhất định sẽ trả."

"Trả cho con cháu chủ nợ hả?" Thiệu Gia Kỳ trừng mắt nhìn cô.

"Đây chỉ là ví von thôi, biểu hiện quyết tâm trả nợ của em."

Thiệu Gia Kỳ hừ lạnh.

Nghê Lam nói: "Thật mà, nếu có công việc, chị nhớ đến em chút."

Thiệu Gia Kỳ lắc đầu: "Em đã đen thành như vậy rồi, lấy đâu ra cơ hội."

Nghê Lam chưa từ bỏ ý định: "Anh Thành có thiếu trợ lý không? Kiểu biết nói tiếng Anh đó."

"Đem phiền phức cho ảnh đó hả?"

Nghê Lam lập tức không nói lời nào.

Bốn mươi phút sau, xe chạy đến trường quay.

Trường quay ở một thôn cạnh vùng ngoại ô, rừng cây, nhà hoang, hồ nước là nơi tốt để quay hiện trường giết người.

Rất nhiều cảnh quay trong 'Bằng chứng im lặng' đều diễn ra ở đây. Đoàn phim yêu cầu Nghê Lam tám giờ phải có mặt, nhưng cô đến nơi lại căn bản không ai sắp xếp gì cho cô.

Thiệu Gia Kỳ đến hỏi phó đạo diễn thì được nói là ngồi đó chờ. Đi đến chỗ nhân viên hoá trang hỏi thăm thì lại nói chưa nhận được thông báo. Thiệu Gia Kỳ vài lần nếm mùi thất bại, chán nản, cố ý bảo các cô đến sớm để chỉnh người, dụng ý quá rõ ràng rồi. Thiệu Gia Kỳ thấy ấm ức trong lòng, cũng chỉ có thể nén giận.

Bên cạnh trường quay có mấy căn phòng nhỏ, đoàn phim đều đã sắp xếp xong. Một phòng là phòng nghỉ cho diễn viên, một phòng là phòng làm việc của đoàn phim, một phòng cho đạo diễn dùng, phòng còn lại là phòng để trang phục và hoá trang.

Tất cả mọi người đều bận rộn, Nghê Lam phòng nào cũng vào không được. Cô liền đứng dưới gốc cây nhỏ, cũng chẳng có ai để ý tới cô. Nhân viên, diễn viên các loại đi tới đi lui đều ghé mắt nhìn cô vài lần, sau đó tụ tập xì xào bàn tán. Những ánh mắt kia rất có thâm ý, không hề che giấu bộ dáng khinh bỉ xem kịch vui chút nào.

Thiệu Gia Kỳ trở lại bên cạnh Nghê Lam, cảm thấy trong lòng rất khó chịu. Cô an ủi Nghê Lam: "Nhịn một chút, cố gắng quay xong hôm nay là sang trang mới rồi."

"Ừm." Nghê Lam rất bình tĩnh. Thiệu Gia Kỳ liếc nhìn cô một cái, cảm thấy cô thật sự rất khác, đầu bị đụng có thể thay hình đổi dạng như vậy sao, coi như cũng đáng giá. Đáng tiếc chuyện đần độn làm trước khi bị đụng đầu muốn thay đổi cũng không còn kịp.

"Không có kịch bản, đúng không?" Nghê Lam hỏi cô.

Thiệu Gia Kỳ gật đầu, thở dài: "Xấu nữa đạo diễn muốn em chết thế nào thì chết thế đó, cần gì kịch bản."

Nghê Lam nghĩ cũng phải, cảm thấy chuyện này thật buồn cười, thế là cô cười cười.

Thiệu Gia Kỳ liếc nhìn cô, nhìn thấy xung quanh có người đang nhìn bọn họ, có người còn lén chụp hình, Thiệu Gia Kỳ thu ánh mắt khinh khỉnh trở về.

Một lát sau, trường quay đã sắp xếp xong, máy móc cũng đã lắp đặt tốt, diễn viên vào vị trí, bắt đầu quay.

Nghê Lam thấy tò mò, tràn đầy hứng thú đi qua xem. Thiệu Gia Kỳ đi theo cô.

Mấy cảnh quay đầu chính là quá trình gây án của tội phạm. Tên tội phạm và người bị hại là hàng xóm ở thôn trên, bình thường quan hệ không tệ. Tên tội phạm thật ra là một sát thủ, đã từng giết bốn người, trong người còn giấu súng, vẫn chưa bị cảnh sát bắt được. Hắn dùng thân phận giả sống ở thôn này được hai năm, giả như một người không có việc gì.

Một lần tình cờ người bị hại phát hiện ra điểm đáng ngờ của tên tội phạm, người bị hại kỳ thật cũng không nghĩ ngợi nhiều, nhưng tên tội phạm đã nổi lên sát tâm. Hắn thăm dò xong địa điểm rồi hẹn người bạn quen biết ở thôn trên này ra để giết người diệt khẩu.

Quá trình quay phim rất buồn chán, Nghê Lam xem một hồi tựa hồ vẫn rất chăm chú, Thiệu Gia Kỳ liền thuận miệng nói một câu: "Em học tập một chút."

Nghê Lam hỏi: "Kiểu chết của anh ta giống em?"

Thiệu Gia Kỳ: "…"

Một lát sau, Nghê Lam đột nhiên nói: "Tên này giết người thật không chuyên nghiệp."

Thiệu Gia Kỳ cau mày, vô thức nhìn xung quanh, nhanh chóng kéo Nghê Lam qua một bên.

"Sao thế?" Nghê Lam không hiểu.

Thiệu Gia Kỳ thấp giọng giáo huấn cô: "Người ta không chuyên nghiệp còn em chuyên nghiệp lắm sao? Ngại mình chưa đủ đen có phải hay không? Cũng không nhìn lại xem mình ở chỗ

nào, nói bậy nói bạ người ta nghe thấy không chỉnh em chết mới lạ."

Nghê Lam nhỏ giọng thì thầm: "Cách giết người này vừa nhìn là thấy không được rồi, đây không phải là sát thủ đã từng giết mấy người sao? Nếu như hắn ta khống chế người ta không thể động đậy, hắn nên là…"

"Em im miệng coi." Thiệu Gia Kỳ cắt ngang cô, trách mắng: "Người ta quay chuyên nghiệp hay không, giết người chuyên nghiệp hay không, chết có chuyên nghiệp hay không, em đều không được phép đánh giá."

"Ờ…"

Thiệu Gia Kỳ vừa nghe thấy giọng điệu này liền tức: "Không cho bình luận gì hết!"

"Được rồi!" Thái độ Nghê Lam lúc này thành khẩn hơn nhiều.

Nhưng cô càng thành khẩn thì Thiệu Gia Kỳ lại càng không yên tâm, cô không cho phép Nghê Lam đi đến đám người đó nữa.

Nghê Lam không được xem diễn lại quay về đứng dưới gốc cây. Thật sự quá nhàm chán, cô trực tiếp nhắn tin gửi cho Cổ Hoắc: 'Anh Cổ, không biết khi nào trí nhớ của tôi mới khôi phục, hay là chúng ta bàn bạc cách hợp tác, cùng nhau tìm ra chân tướng vụ thẻ phòng, anh thấy thế nào?'

Đang định gửi tin này đi, nghĩ nghĩ, hình như hơi gấp gáp rồi. Lần trước hỏi thẳng cô làm gì ở trong phòng Lam Diệu Dương đã bị châm biếm rồi, lần này trực tiếp bàn điều kiện như vậy có vẻ cũng không thích hợp. Vẫn là uyển chuyển chút, trước thăm dò thái độ.

Nghê Lam xóa tin nhắn này đi, soạn lại lần nữa: 'Anh Cổ, hôm qua tôi thấy Lam tổng ở trên đường, anh ấy và bạn gái thật là…'

Cô nhất thời không nghĩ ra từ để dùng, hỏi Thiệu Gia Kỳ: "Muốn khen một đôi trai gái cực kỳ phù hợp thì nói thế nào?"

"Trai tài gái sắc."

Nghê Lam không hài lòng, "Cái này không phù hợp, lỡ như người ta là gái tài trai sắc thì sao, nam nữ bình đẳng, ai đẹp ai tài không quan trọng, không thể vì bọn họ có phù hợp hay không đã giới hạn trong điều kiện tiên quyết như vậy."

Thiệu Gia Kỳ không muốn để ý đến cô.

"A, em nghĩ ra rồi. Trời sinh một đôi…." Nghê Lam chăm chú soạn tin nhắn.

Thiệu Gia Kỳ thò đầu qua: "Em nói trời sinh một đôi với ai vậy?"

Nghê Lam không dám nói cô đang dụ dỗ Cổ Hoắc cùng điều tra, chỉ nói: "Chị Gia Kỳ, chị yên tâm, hiện tại em đặc biệt giữ mình trong sạch." Cô nghĩ ngợi rồi nói: "Xíu nữa đạo diễn cho em chết thế nào em sẽ chết thế ấy, khẳng định hoàn thành nhiệm vụ mỹ mãn."

Thiệu Gia Kỳ nói: "Chị cũng đã cam đoan với chị Tĩnh nhất định hoàn thành nhiệm vụ, nhiệm vụ của chị chính là canh chừng em chết cho tốt."

"Được rồi." Nghê Lam cúi đầu kiểm tra tin nhắn một lần nữa, cô khen Lam Diệu Dương với cô bạn gái kia hùng hổ vậy, rất có thành ý đi?

Cô gửi tin nhắn đi.

Một lúc sau Cổ Hoắc trả lời: 'Việc riêng của Lam tổng tôi không biết, xin hỏi cô có chuyện gì không?'

Nghê Lam chậc một tiếng, nịnh bợ hỏng rồi.

Cô đành phải mặt dày tiếp tục: 'Anh Cổ thật là chuyên nghiệp, là tôi không hiểu chuyện. Tôi đã nhận thức được sai lầm, sẽ khắc sâu hối cải. Tôi muốn bù đắp lại sai lầm, giúp Lam tổng tìm ra kẻ tay trong trong khách sạn, nhưng không biết khi nào trí nhớ của tôi mới hồi phục, không bằng chúng ta thương lượng biện pháp hợp tác, điều tra rõ vụ thẻ phòng, anh thấy thế nào?'

Cổ Hoắc không dám đồng ý bất kỳ chuyện gì với Nghê Lam, bây giờ anh đang làm việc ở bên ngoài, không ở cùng Lam Diệu Dương, thế là liền chụp màn hình tin nhắn gửi cho Lam Diệu Dương, xin chỉ thị xử lý như thế nào.

Lam Diệu Dương đọc xong mấy tin nhắn trò truyện linh tinh kia của Nghê Lam cũng thấy xấu hổ giùm cô. Trình độ văn hóa của cô gái này thật sự không được rồi, mấy câu nịnh nọt thổi phồng như rắm kia thật như văn viết của học sinh tiểu học.

Anh gửi hình chụp màn hình này cho nhóm anh em thân thiết trên wechat, châm chọc: 'Các cậu xem, trình độ thế này sao mà dụ dỗ đàn ông.'

Vì vội vàng chuyển tiếp tin nhắn, anh không chú ý đến phần đầu tiên nhất của lịch sử trò chuyện là giữa anh và chị gái Lam Diệu Ninh, hỏi anh hôm nay có rảnh không. Thế là, lịch sử trò chuyện của chị ấy nhảy lên đầu tiên, đẩy nhóm anh em thân thiết kia ra sau.

Câu châm chọc và hình chụp màn hình này của Lam Diệu Dương gửi đến wechat của Lam Diệu Ninh.

Đợi đến lúc Lam Diệu Dương phát hiện đã gửi nhầm người đã không kịp thu hồi. Lam Diệu Ninh trực tiếp lấy điện thoại gọi qua.

Lam Diệu Dương: ….

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Lam Diệu Dương nhận điện thoại, tưởng rằng chị gái sẽ nổi trận lôi đình, quát hỏi anh sao lại thế này, sau đó sẽ mắng Nghê Lam một trận. Nhưng Lam Diệu Ninh không làm vậy, cô chỉ lạnh lùng nói: "Em hoãn hết chuyện chiều này đi, chị qua đón em."

Cái này so với nổi trận lôi đình còn đáng sợ hơn.

Trước đó còn hỏi anh có rảnh hay không, lúc này thì chả quản em rảnh hay không, nhất định phải đi theo chị.

Đi đâu? Lam Diệu Ninh chưa nói đi đâu đã cúp điện thoại. Chắc là vẫn còn đang nổi giận nên không có tâm tình tán gẫu với Lam Diệu Dương.

Lam Diệu Dương có chút thấp thỏm, anh nghĩ ngợi một hồi rồi nhắn wechat cho Lam Diệu Ninh: 'Chị, em nhắn nhầm người, tin này vốn dĩ là gửi cho đám A Kỳ, tụi em nói đùa thôi.'

Một lát sau Lam Diệu Ninh trả lời: 'Rất buồn cười.'

Lam Diệu Dương không dám nhắn tiếp nữa.

Nghê Lam ngồi không đợi đến trưa, vẫn chưa đến lúc quay phim, cũng không thấy tin nhắn trả lời của Cổ Hoắc, điều này khiến cô có chút uể oải. Ở đây ngồi cũng không có chỗ ngồi, trời thì nóng, Nghê Lam quả thực có chút bực bội.

Nhưng còn tốt là ở đây không chậm trễ cơm trưa của cô. Tuy đoàn phim không muốn gặp cô nhưng vẫn cho ăn cơm. Nghê Lam lấy hai phần cơm hộp, Thiệu Gia Kỳ tưởng cô lấy giùm mình một phần, kết quả không phải vậy.

Thiệu Gia Kỳ nhịn không nói gì cô. Dù sao Nghê Lam cũng không còn cơ hội gia nhập làng giải trí, cũng không cần phải quản thân hình vóc dáng làm gì.

Nghê Lam cũng không tính quản dáng người, cô ăn hết hai phần cơm. Thiệu Gia Kỳ rõ ràng cũng gắp phần thịt bò của cô kia cho Nghê Lam, Nghê Lam không chút khách khí, ăn hết sạch.

Lúc Nghê Lam đang sảng khoái ăn cơm, nam diễn viên diễn vai sát thủ kia đi qua. Anh tên Phan Kính, hai mươi chín tuổi, rất nổi tiếng, nhưng vẫn luôn diễn vai phụ. Nói thẳng ra là diễn vai phản diện. Bởi vì tướng mạo anh rất đặc biệt, đôi mắt hẹp dài, môi mỏng, cười lên có chút gian xảo.

Bộ phim đầu tiên anh đóng là vai phản diện, mà diễn cũng rất hay, liền nổi tiếng. Kết quả là sau đó tất cả những bộ phim tìm đến anh đều là diễn vai phản diện, nghiễm nhiên trở thành diễn viên chuyên diễn vai phản diện. Phan Kính cũng không quan tâm, bộ nào anh cũng diễn nghiêm túc, cực kỳ chuyên nghiệp, nên có được tiếng tốt trong giới.

Phan Kính đi dạo tới đứng trước mặt Nghê Lam, hỏi: "Có phải sáng nay cô nói tôi diễn vai sát thủ không hay?"

Nghê Lam đang nghẹn một cục cơm lớn trong miệng, quai hàm bị nhét đang phình ra, mắt trợn tròn, có chút xấu hổ.

Phan Kính hừ cười, bỏ đi.

Nghê Lam nuốt cục cơm kia xuống, Thiệu Gia Kỳ ở một bên nói: "Chị đã nói với em rồi mà." Chắc chắn là bị người ta nghe thấy, khẩn cấp xúi bẩy cáo trạng đi.

Nghê Lam thở dài: "Em thật là xấu miệng a."

Thiệu Gia Kỳ không thèm để ý cô.

Nghê Lam hỏi cô: "Trước kia em cũng vậy sao?"

"Trước kia càng làm người ta thấy ghét."

"Thật sao?"

"Trước kia em nói em đẹp như vậy không làm minh tinh, không lẽ đi làm người đại diện sao?"

Nghê Lam: "…." Thật là xấu miệng.

"Em còn nói đều do nước Mỹ dạy em không biết lễ phép, em chắc chắn sẽ thay đổi."

Nghê Lam vừa định nói: 'Đó cũng xem là thành ý muốn thay đổi rồi', lại nghe Thiệu Gia Kỳ nói tiếp: "Nhưng em vẫn không đổi."

Nghê Lam nuốt lời trở về.

Cơm nước xong thì Khương Thành đến, buổi chiều có phân cảnh của anh. Thiệu Gia Kỳ vội dẫn Nghê Lam qua chào hỏi, mặc dù trước đó Nghê Lam đã liên lạc với Đổng Linh, nhưng lần này vẫn rất chân thành trực tiếp xin lỗi, cũng cảm ơn Khương Thành, bảo đảm nhất định sẽ nhanh chóng trả tiền.

Đổng Linh có chiếc xe mới cũng không so đo với cô nữa.

Khương Thành cũng ôn tồn nói với Nghê Lam: "Anh đã hỏi qua đạo diễn Lã, dù sao cũng sẽ xóa mấy phân cảnh kia của em đi, sau này cũng không cho em tiếp tục đóng nữa. Diễn cảnh hi sinh nói khó không khó, dễ cũng không dễ, nhưng lịch quay phim hôm nay rất nhiều, thời gian gấp rút, vai diễn nhỏ này của em cũng không liên quan nhiều, đạo diễn Lã cũng sẽ không làm khó đâu. Thái độ em nghiêm túc một chút, quay xong hôm nay mọi việc liền đi qua. Sau này ngoan ngoãn chút, coi như bắt đầu lại từ đầu."

Nghê Lam đáp vâng, ngoan không thể tả.

Thiệu Gia Kỳ nghe ra được Khương Thành có ra tay giúp đỡ một chút, thuyết phục đạo diễn rằng thời gian hôm nay gấp gấp, làm bộ làm tịch một chút đạt yêu cầu của nhà họ Lam là được. Kêu bọn họ qua từ sáng sớm cũng coi như là đã ức hiếp rồi, có thể ăn nói được với nhà họ Lam. Thiệu Gia Kỳ vội vàng thay Nghê Lam cảm ơn Khương Thành lần nữa.

Khương Thành khoát tay: "Anh cũng là vì công ty, làm lớn chuyện thì Phong Phạm cũng không còn thể diện gì."

Đạo lý rõ ràng như vậy, ai chẳng phải khom lưng cúi đầu mà sống. Nhà họ Lam ghê gớm, để thể diện cho họ là được, cũng không thể để bọn họ ức hiếp quá đáng, mọi người đều lăn lộn trong nghề, cũng phải giữ chút mặt mũi.

Thiệu Gia Kỳ vội vàng gật đầu nói phải, cô nhìn thoáng qua Nghê Lam, cũng không biết cô có hiểu được không.

Cách đó không xa có người lớn tiếng gọi Nghê Lam, nói cô chuẩn bị, chút nữa là tới phân cảnh của cô. Nghê Lam liền đi nhanh qua.

Nghê Lam đợi hoá trang thật lâu, đến lúc cô đi ra thì cảnh diễn của Khương Thành đã bắt đầu rồi.

Đây là cảnh sau khi có người phát hiện ra thi thể thì báo cảnh sát, cảnh sát tới điều tra hiện trường tìm manh mối. Trong lúc điều tra phát hiện ra nhân vật khả nghi, lại còn tiến hành một cuộc truy đuổi đánh nhau. Đương nhiên là theo kịch bản, nghi phạm bị truy đuổi kia không phải là hung thủ. Hung thủ đứng trong đám người vây xem, lại còn giúp đỡ cảnh sát.

Khương Thành là một diễn viên giỏi, bình thường anh là một người tao nhã thanh lịch, trong phim lại là một cảnh sát có chút dũng mãnh. Vừa đứng trước ống kính, ánh mắt Khương Thành đã thay đổi.

Phân đoạn truy đuổi quay rất lâu. Sau đó là hai trận đánh nhau.

Một trận là lúc truy đuổi nghi phạm, Khương Thành từ sườn núi lao xuống, bổ nhào vào tóm lấy nghi phạm, nghi phạm đánh đấm loạn xạ, chỉ bằng mấy thế võ Khương Thành đã khống chế được hắn ta.

Trận thứ hai là lúc cảnh sát phát hiện ra hung thủ, bọn họ trở lại thôn tiến hành vây bắt hắn, hung thủ cầm súng chạy trốn, cảnh sát truy đuổi theo đến thôn bên cạnh. Khương Thành và hung thủ bắn nhau trong rừng cây, sau đó truy đuổi và vật nhau trên nóc nhà, cuối cùng khống chế được hắn.

Độ khó của hai cảnh này rất cao, đạo diễn và chỉ đạo hành động vẫn luôn khoa tay hướng dẫn vị trí của diễn viên. Thầy đạo cụ giữ súng ống cũng tự tay dạy cho diễn viên. Chỉ có hai cảnh như vậy mà quay rất lâu.

Lúc này Nghê Lam rốt cuộc nhặt được một cái ghế, cô đã đứng cả nửa ngày, có chút mệt mỏi. Người ở phía trước che cô, cô cũng không xem được cảnh quay, tay chống cằm, nhắm hai mắt lại.

Mơ mơ màng màng, cô cảm thấy mình hình như ngủ thiếp đi. Bỗng nhiên một tiếng súng nổ vang, Nghê Lam giật mình thức dậy, đầu đau nhói. Hình như lúc nãy cô nằm mơ.

Cô mơ thấy trong bộ đàm có tiếng thông báo, có người la rất to "Go, go, go". Cô cầm súng chạy như điên, bên tai đột nhiên nghe thấy động tĩnh gì, cô nhanh nhẹn lăn một vòng ngay tại chỗ, xoay người nấp vào sau một cây đại thụ, tiếng súng 'đùng đùng đùng' vang lên, đạn bắn vào nền đất bên cạnh cô làm văng đất bùn lên.

Nghê Lam mở mắt, tay giữ chặt gáy, một lúc sau cơn co rút đau đớn đó mới biến mất. Lúc này cô phát hiện tiếng súng và tiếng la hét là âm thanh ở trong trường quay. Nghê Lam tỉnh một hồi lâu sau mới hoàn toàn tỉnh táo lại, cô đứng dậy, đi lại vài bước, nhìn nhìn trường quay.

Cảnh Khương Thành và Phan Kính đánh nhau đã quay ba lần rồi mà vẫn chưa được. Cảnh hành động này là quay đến khúc cuối Khương Thành đã không còn đạn, Phan Kính cũng đã bắn phát đạn cuối cùng về phía anh, hai người quăng súng bắt đầu đánh nhau.

Hai diễn viên đều có thể trạng tốt, đặc biệt đã luyện qua thân thủ, chiêu thức và sức lực đều rất tốt, nhưng đạo diễn vẫn chưa hài lòng với thần thái thể hiện ra bên ngoài.

Đạo diễn giải thích với họ, súng bay đạn lạc, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, một kẻ giết người bỏ trốn, một người thề chết bắt kẻ ác, thế lực ngang nhau, không phải anh chết thì tôi chết, lúc này phải liều mạng, nhất định phải thể hiện được sự sắc bén hung hãn.

Nghê Lam không nghe rõ đạo diễn nói gì, cô có chút không tập trung, rất sốt ruột. Trong lòng cảm thấy cực kỳ bất an, nhịp tim đập rất nhanh. Vừa rồi là mơ sao? Hay là ảo giác? Nếu bắt đầu xuất hiện ảo giác thì bệnh tình của cô nghiêm trọng rồi. Nghê Lam thở ra một hơi, đi tới đi lui.

Thiệu Gia Kỳ phát hiện ra tình huống của cô, vội vàng qua hỏi.

"Em cảm thấy không khỏe." Nghê Lam nói với cô.

Thiệu Gia Kỳ biến sắc: "Em đừng có gây chuyện lúc này nha."

Khương Thành giúp tới hôm nay đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Quay cảnh đánh nhau không suôn sẻ, cảm xúc của đạo diễn đã không tốt lắm, mọi người cũng có chút áp lực. Lúc này Nghê Lam mà làm vậy, thật sự là đâm đầu vào chỗ chết.

"Em đã quên mất một chuyện quan trọng." Nghê Lam hạ giọng, cô bây giờ rất cáu kỉnh, tựa hồ như có một đám lửa không phát ra được. Tinh thần của cô thực sự có vấn đề sao?

Thiệu Gia Kỳ nghiến răng nói: "Bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là quay cho xong cảnh ngày hôm nay, để còn ăn nói với mọi người. Em tuyệt đối không thể làm loạn…"

Thiệu Gia Kỳ còn chưa nói xong, một chiếc xe sang trọng đã chạy đến bên cạnh trường quay. Đạo diễn và diễn viên đang chuyên tâm bàn cảnh quay không chú ý đến. Mấy người bên cạnh không có phận sự gì đều hướng ra xa nhìn chiếc xe sang trọng.

Xe dừng lại, tài xế xuống xe trước, mở một bên cửa xe, Lam Diệu Ninh chậm rãi bước xuống xe, mọi người im lặng nhìn. Sau đó cửa xe bên kia mở ra, người bước ra ngoài chính là Lam Diệu Dương.

Mọi người xôn xao, cùng nhìn về phía Nghê Lam, bắt đầu xì xào bàn tán.

Thiệu Gia Kỳ thót tim, chị em nhà họ Lam có ý gì, muốn tới giám sát quay phim sao? Đây cũng làm người ta buồn nôn quá rồi. Cô nhìn thoáng qua Nghê Lam, chỉ thấy Nghê Lam cau chặt mày, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Thiệu Gia kỳ vội vàng trấn an cô: "Ổn định chút, tất cả mọi người đang nhìn đó. Thật đó, nhịn một chút liền qua đi. Anh Thành đang ở đây, đạo diễn Lã cũng không phải hạng người đó."

Nghê Lam mím miệng không nói chuyện.

Đạo diễn Lã Bác Văn bên này nghe được tin tức, đã dừng công việc lại, nhanh chóng dọn chỗ cho chị em nhà họ Lam.

Tài xế lấy ra hai thùng nước và một thùng trái cây từ cốp xe sau, rất giống bộ dáng thăm hỏi công việc. Lam Diệu Ninh, Lam Diệu Dương đi vào trường quay, dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo.

Nghê Lam nheo mắt nhìn, nhìn ra người tài xế kia hẳn còn kiêm thêm chức vệ sĩ, thân thể cùng dáng đi rất giống quân nhân. Tâm tình cô hiện giờ đang vô cùng khó chịu, cảm thấy chán ghét nhà họ Lam và Lam Diệu Dương. Cô cũng ghét luôn bộ dạng cô trước đây nịnh nọt lấy lòng Lam Diệu Dương để cùng hợp tác điều tra, ngu ngốc gần chết, trong mắt anh ta chắc cô rất giống tôm tép nhãi nhép đi?

Thiệu Gia Kỳ nhận thấy cảm xúc của Nghê Lam, biểu tình kia của cô thật rõ ràng rành. Thiệu Gia Kỳ lo lắng: "Em không khỏe sao? Bác sĩ có kê đơn không?"

Nghê Lam nhìn chằm chằm chị em nhà họ Lam: "Em nhịn được."

Thiệu Gia Kỳ rất muốn tìm cái gương cho cô soi thử bộ dạng mình, nhìn cô như muốn xông lên đánh người ta một trận, cái này gọi là nhịn được?

Lam Diệu Ninh cũng không thèm liếc mắt nhìn Nghê Lam, chỉ chào hỏi hàn huyên với bên đạo diễn, sản xuất, Khương Thành và mấy diễn viên quan trọng. Lam Diệu Dương lịch sự khách sáo nhưng không nói lời nào.

Lã Bác Văn là người từng trải, tuy Lam Diệu Ninh không nói rõ nhưng ông hiểu ý của cô. Không thể quá nịnh nọt nhưng cũng phải cố gắng thỏa mãn nguyện vọng của nhà đầu tư. Thế là Lã Bác Văn trước tiếp tục quay cảnh Khương Thành và Phan Kính đánh nhau, còn đầu này phó đạo diễn bắt đầu gọi Nghê Lam chuẩn bị.

Cảnh đánh nhau này quay hai lần nhưng Lã Bác Văn vẫn không tính là hài lòng, nhưng hai chị em nhà họ Lam đang ngồi chờ một bên, tâm trạng của mọi người cũng bị ảnh hưởng, ông cũng muốn xong việc sớm để đuổi bọn họ đi, thế là cho Khương Thành và Phan Kính nghỉ ngơi một chút, sau đó đổi vị trí với phó đạo diễn, cho phó đạo diễn quay tuồng vui kia của Nghê Lam, bản thân lại tự mình qua ngồi trò chuyện cùng Lam Diệu Ninh và Lam Diệu Dương.

Lã Bác Văn liền đánh tiếng trước với Lam Diệu Ninh: "Phân cảnh hôm nay chúng tôi quay rất nhiều, thời gian rất gấp."

Lam Diệu Dương ở một bên vội nói: "Là chúng tôi quấy rầy rồi, đạo diễn Lã cứ theo kế hoạch mà quay, đừng ảnh hưởng đến tiến độ. Chúng tôi chỉ đến xem một chút sẽ đi."

Kỳ thật Lam Diệu Dương không muốn đến, anh thấy thật mất mặt, quá không có phong độ rồi.

Anh lên xe chị gái xong mới biết hôm nay Nghê Lam phải quay phim, anh còn chưa kịp khuyên mẹ mình thay đổi ý định. Thê thảm chính là vốn dĩ chị gái anh cũng không định đến, chị ấy hỏi anh hôm nay có rảnh không đi dự một buổi họp giúp chị ấy.

Nhưng ảnh chụp màn hình và tin nhắn kia anh gửi ra làm Lam Diệu Ninh tức giận, cô cảm thấy Nghê Lam thực sự vô liêm sỉ đã đạt tới một cảnh giới rồi, không cho cô một đấm thì cô sẽ không biết đau là gì. Thế là Lam Diệu Ninh liền hoãn việc của mình, mạnh mẽ lôi Lam Diệu Dương cùng đến đây. Nhất định phải đánh mạnh một phát vào mặt người phụ nữ kia, xem cô về sau còn dám bám dính người ta hay không.

Lam Diệu Dương cảm thấy mình cũng có độc, số phận của Nghê Lam xoay chuyển cũng có một phần 'công lao' của anh.

Trên đường Lam Diệu Ninh lấy được lịch trình quay cụ thể của đoàn làm phim, sắp xếp dày lịch như vậy làm gì có thời gian trống giáo huấn người. Bên sản xuất còn không biết xấu hổ gọi điện thoại cho mẹ cô nói là sẽ làm tốt chuyện hôm nay. Nếu hôm nay cô không hỏi đến chỉ sợ việc này cũng qua loa cho xong.

Đoàn phim làm như vậy khẳng định bên trong có Phọng Phạm nhúng tay vào. Lam Diệu Ninh càng bực mình. Được lắm, mấy người này, trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu, tất cả bọn họ đều tưởng nhà họ Lam bọn họ là quả hồng mềm à. Vốn dĩ cô không để ý đến mấy trò vặt giáo huấn người, nhưng bây giờ cô muốn chính mắt xem bọn họ 'làm tốt' là làm thế nào.

Lam Diệu Ninh nổi giận đùng đùng như vậy, Lam Diệu Dương liền không thể không theo tới. Anh lo lắng lúc chị gái xúc động quá gây ra chuyện gì không hay, anh còn ngăn cản được.

Phó đạo diễn đã hướng dẫn xong Nghê Lam phải quay cảnh đó thế nào. Nội dung chính là cô đi theo đội trưởng bắt người, cô nghe được tiếng súng liền đuổi theo hướng đó. Từ rừng cây phóng qua đống đất chạy về phía tường đổ này, sau đó lại có tiếng súng, cô phải lăn một vòng tại chỗ, trốn phía sau tường, quan sát hai bên xem tiếng súng từ đâu tới, sau đó cô quyết định leo lên nóc nhà bằng đất. Tên hung thủ quả nhiên ở ngay đó, nhìn thấy cô đi lên liền bắn vào đầu cô một phát, cô ngã xuống chết, xong việc.

Lúc phó đạo diễn nói, Thiệu Gia Kỳ càng nghe càng lặng người, không nhịn được xen vào, "Đạo diễn, trước đó không phải nói Nghê Lam sẽ đứng đó, sau khi anh Phan thấy cô ấy, lặng lẽ bắn cho một phát sao?"

Cái đang nói lúc này không phải là cảnh hành động lúc nãy Khương Thành và Phan Kính đang quay chưa đạt ư, điểm khác biệt chính là kết quả không giống nhau. Cảnh của Khương Thành là nam chính đánh bại nhân vật phản diện, cảnh của Nghê Lam là cô bị tên hung thủ bắn chết.

Chính người có cần chính lộ liễu đến vậy không, ngay cả máy quay cũng không cần di chuyển, chính người ta xong rồi các người còn muốn quay cảnh phim này nữa không?

Phó đạo diễn nhìn lướt qua phía chị em nhà họ Lam, hạ giọng: "Cảnh này cô ấy đương nhiên không quay được, chính là phải không quay được đó. Cô ấy cứ lăn không đến được chân tường, tôi bắt làm lại mấy lần, đóng kịch thôi, dỗ nhà đầu tư một chút là xong. Chúng ta phối hợp một chút, đừng rước phiền phức, được không? Cô là muốn cô ấy chạy vài vòng hay là muốn thấy cô ấy không ngừng té xuống đất giả chết hả?"

Thiệu Gia Kỳ nghe xong vội nói: "Vẫn là chạy mấy vòng tốt hơn." Giả chết ngã xuống vừa khó diễn vừa khó coi, vẫn là thôi đi. "Cảm ơn anh, đạo diễn." Thiệu Gia Kỳ chân thành cảm ơn.

Nghê Lam ở một bên lạnh lùng nói: "Tôi có thể lăn tới chân tường, cũng có thể leo lên nóc nhà."

Mọi người xung quanh: "…"

Thiệu Gia Kỳ rất muốn đánh cô a.

Phan Kính ở bên cạnh nghe thấy liền cười. Đoạn đường từ rừng cây bên cạnh chạy tới không bằng phẳng, phóng qua đống đất xong lăn tới chân tường, riêng cảnh này đã đủ khiến Nghê Lam khó coi đủ kiểu rồi. Lúc quay còn có bao nhiêu là hình xấu động tác xấu, đăng lên trên mạng là đen cả một đời. Sau đó còn phải leo lên nóc nhà, cái này không buồn cười sao, thân thể Nghê Lam nhỏ bé muốn từ dưới nhà bằng đất nhảy thẳng lên sao?

Nghê Lam liếc anh một cái, lạnh nhạt nói: "Ở nóc nhà chờ tôi." Thái độ lạnh lùng, lời nói khí phách, Phan Kính giơ ngón tay cái với cô. Hành động này mà đóng vai chính đạo thì tốt cỡ nào.

Phan Kính cố ý chỉ cái nhà đất kia nói: "Phía trên giống như sân phơi, cho nên rất thấp, bên trái có đống đất, giẫm một cái có thể lên được."

Thấp cái rắm! Thiệu Gia Kỳ muốn chửi bậy. Nếu là 'rất thấp' vậy sao đoàn làm phim còn đắp một ụ đất ở phía dưới cho nam chính dùng nữa.

Khương Thành đã quay cảnh này biết khó thế nào, dặn trợ lý Thôi Canh đi qua. Thôi Canh nhân lúc mọi người đang tản ra chuẩn bị, gọi Thiệu Gia Kỳ qua một bên, chỉ cho cô một phen.

Thiệu Gia Kỳ nhân lúc Nghê Lam đi về phía rừng cây liền nói với cô: "Chút nữa em chạy đến chỗ đống đất nếu không nhảy qua được cũng không sao, em chủ động làm hỏng cảnh quay, thái độ tốt một chút, chạy mấy lần kéo dài thời gian là được. Vừa rồi đạo diễn không phải nói sao, bọn họ chỉ muốn khó xử em, em giả vờ không chịu nổi cho bọn họ thấy là

được. Chỉ cần Lam tổng vừa đi chuyện này coi như xong. Em cũng giả bộ yếu ớt vất vả, anh Thành sẽ nói giúp em, Lam tổng cũng không thể làm khó một cô gái trước mặt mọi người, anh ta không phải kiểu người như vậy."

Nghê Lam giễu cợt nói: "Không làm khó con gái trước mặt mọi người vậy anh ta đến đây làm gì? Chỗ này phong cảnh đẹp?"

Nhắc đến Lam Liệu Dương, Nghê Lam liền quay đầu liếc nhìn anh một cái. Đúng lúc Lam Diệu Dương cũng đang quay qua nhìn, ánh mắt hai người đụng nhau.

Nghê Lam đột nhiên giơ ngón giữa về phía anh, cười lạnh với anh một cái. Sau đó quay đầu bước đi không thèm nhìn anh nữa.

Lam Diệu Ninh thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, Lam Diệu Dương giữ chặt cô lại.

"Loại người gì vậy?" Lam Diệu Ninh mắng.

"Bị cả trường quay chèn ép vẫn còn dám giơ ngón giữa với nhà đầu tư." Lam Diệu Dương nói.

Lam Diệu Ninh tức giận trừng anh, Lam Diệu Dương lại không nhìn thấy, anh giả bộ đang xem máy quay.

Thiệu Gia Kỳ nhìn thấy động tác mới rồi của Nghê Lam, hít sâu một hơi, Nghê Lam lại nói: "Em sẽ không giả bộ đáng thương, không phải bị bắn chết sao? Em có chết cũng phải chết anh dũng đẹp trai. Tại sao phải để mình khó coi, em không có danh dự sao?"

Thiệu Gia Kỳ muốn nhổ vào mấy lời tôn nghiêm cô nói. Lúc cô bò lên giường người ta thì sao! Lúc trước nếu em xem trọng danh dự thì hôm nay làm gì có tình huống này. Nhưng Thiệu Gia Kỳ không dám nói, bởi vì tinh thần hiện tại của Nghê Lam siêu cao.

Nghê Lam cũng không nói gì thêm, cô ngậm miệng, đứng vào vị trí phó đạo diễn chỉ định, trong lòng cô bực bội. Cô tức giận.

Trường quay dọn sạch rồi. Cho dù là chỉnh người, mọi người cũng tự hiểu ngầm là phải quay cho thật nghiêm chỉnh.

Nhân viên quay phim ai vào chỗ người ấy, những người khác tìm chỗ đẹp đứng vây xem, có người hiếu kỳ còn lôi điện thoại ra chuẩn bị quay, đoàn phim cũng không có ai ngăn cản. Phan Kính từ ụ đất bò lên nóc nhà, anh không cảm thấy mình sẽ có cơ hội tự mình ra tay, anh ngồi xem kịch hay là được.

Nghê Lam không tự chủ được lại nhìn thoáng qua chỗ Lam Diệu Dương, khoảng cách hơi xa, cô không thấy rõ nét mặt anh, nhưng anh cũng đang nhìn cô.

Nhìn trò cười của cô.

Nghê Lam nhắm mắt lại, cảm thấy não căng ra. Trong đầu bỗng nhiên hiện lên cảnh trong mơ, có người hét lớn về phía cô, hét bằng tiếng Anh.

"Nhanh nhanh nhanh!"

"Tiến lên trước, tiến lên, tiến lên!"

"Cô chậm hai giây cũng đủ khiến đồng đội mất mạng rồi!"

"Cô không nhìn thấy anh ta sao? Cô đã bị bắn chết rồi!"

"Đầu! Tôi nói chính là bắn vào đầu! Sao cô không bắn lên trời đi!"

'Đùng đùng đùng', tiếng súng vang lên, còn có tiếng bom nổ cách đó không xa. Tim đập như điên, cảm giác kích thích khẩn trương do adrenaline tạo ra…

Nghê Lam nghe thấy có người đột nhiên hô to: "Action", chỉ thị này như chốt mở, cô bỗng nhiên mở mắt, xông ra ngoài.

Trong nháy mắt đó, toàn trường quay im lặng.

Nhân viên quay phim: "…" Không nghĩ tới là tốc độ này, mới bắt đầu mà theo không kịp cũng không sao chứ?

Nghê Lam giống như con báo săn nhanh nhẹn, cô biết mình đang ở đâu, biết mình muốn làm gì, nhưng cô có chút sôi máu, không thể khống chế được chính mình. Cô gắng sức tiến lên, tựa như cô thật sự đang truy đuổi sát thủ cầm súng.

Cô nhảy lên một cái, tự nhiên mà tràn đầy sức lực phóng qua đống đất kia, lúc rơi xuống liền lăn một vòng ngay tại chỗ, nhanh chóng nấp vào phía sau tường. Cô nhìn trái nhìn phải, ánh mắt rơi vào trên nóc nhà đất kia.

Phan Kính trên nóc nhà đã kinh ngạc đến ngây người. Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Thứ đang xông đến là quỷ sao!

Anh nhảy dựng lên theo bản năng.

Nghê Lam xông về phía nhà đất, cô không để ý đến ụ đất bên cạnh phòng, trực tiếp nhảy lên không, giẫm mạnh lên tường một cái, mượn lực nhảy lên trên, giơ một tay bắt lấy mái hiên, xoay người nhảy lên nóc nhà.

Phan Kính theo bản năng làm động tác anh nên làm, anh chỉ súng về phía Nghê Lam.

Nghê Lam không chút do dự, một phát đã nắm được thân súng.

Phan Kính còn chưa thấy rõ động tác của cô đã thấy cổ tay cầm súng đau đớn, súng bị cướp đi, cùng lúc chân anh bị đá một cái, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, anh cảm giác như trời đất quay cuồng, bịch một cái, sau lưng anh đau đớn, bị quăng ngã xuống đất.

Đợi anh nhìn thấy rõ sự vật trước mắt, chỉ thấy ánh mắt hung ác tàn nhẫn của Nghê Lam, cùng với phong thái cầm súng đầy kinh nghiệm từ trên cao chỉ về phía anh.

Phan Kính: "…"

Thiệu Gia Kỳ: "…"

Khương Thành: "…"

Đạo diễn: "…"

Lam Diệu Dương: "…"

Lam Diệu Ninh: "…"

Tất cả mọi người: "…"

Lặng ngắt như tờ.

Trong lúc mọi người đang trợn mắt há mồm, Nghê Lam đột nhiên lấy lại tinh thần, hỏng bét, cảnh cuối diễn sai rồi.

Cô bỗng nhiên kêu lên: "Thật xin lỗi!"

Phan Kính: "…"

Nghê Lam một tay kéo anh lên, liên tục nói: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, vừa rồi tôi thất thần rồi. Tôi sai rồi, tôi làm lại lần nữa." Cô cầm cây súng đạo cụ nhét lại vào tay Phan Kính, cực kỳ thành khẩn: "Thật thất thần, quên chết rồi. Tôi làm lại lần nữa."

Phan Kính không nói gì, thất cái con mẹ nó thần a!

Thiệu Gia Kỳ cúi đầu che mặt, em con bà nó, diễn còn soái khí phóng khoáng hơn cả anh Thành, đây không phải là tát vào mặt anh Thành sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Trong cục cảnh sát, Âu Dương Duệ ngồi ở chỗ của Quan Phàn, thẫn thờ cầm trong tay một khung ảnh cô đặt trên bàn.

Trong ảnh chụp, Quan Phàn vô cùng phấn chấn, tràn đầy tự tin, cô mặc đồ huấn luyện, tay cầm súng cùng với tám đồng đội khác màu da đến từ các quốc gia khác nhau cùng giơ ngón tay cái lên, cười vô cùng rực rỡ.

Đây là ảnh chụp cô ba năm trước khi cô còn ở đội đặc công đi Mỹ tham gia khoá huấn luyện liên hợp chống khủng bố. Trong ảnh có ba nữ, nhưng Quan Phàn lại rực rỡ lóa mắt nhất.

Âu Dương Duệ vừa mới nói chuyện điện thoại với bệnh viện xong, bác sĩ nói sức khỏe của Quan Phàn đã ổn định, hôm nay đã có thể chuyển đến phòng bệnh phổ thông nhưng trước mắt vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Âu Dương Duệ sa sầm mặt, trong lòng như đè nén một tảng đá lớn.

Ngày 9 tháng 9, anh hẹn cô ăn tối, cô nói cô muốn tăng ca, mà anh lại không kiên trì. Không nghĩ đến lúc quay đầu lại, thiếu chút nữa đã là vĩnh biệt.

Một năm này cô sống rất vất vả, anh lại không giúp được cô. Nghỉ ngơi, bầu bạn, đều không có tác dụng với cô. Huống hồ vụ án anh phụ trách cứ tăng từng cái một, anh cũng không có thời gian bầu bạn thực sự với cô.

Chỉ có sự thật mới là thuốc giải của cô. Nhưng chứng cứ cùng pháp luật quyết định chân tướng, cô lại không chấp nhận.

Ngày 29 tháng 9 năm trước, cô bạn thân thiết từ nhỏ với Quan Phàn – Tôn Tịnh nhảy lầu tự sát vì tình. Cô để lại di thư trên máy tính, chỉ đơn giản viết mấy chữ: 'Cha mẹ, xin lỗi, là con quá ngu ngốc.'

Bạn trai Tôn Tịnh là lập trình viên, tên Trần Viêm, tình cờ gặp cô mấy lần, rất có duyên, sở thích quan điểm sống rất giống nhau, quan tâm hợp ý, tích cách tương đồng. Tôn Tịnh rất nhanh rơi sâu vào trong lưới tình. Cô cực kỳ có lòng tin với mối tình này, đã từng nói với cha mẹ và Quan Phàn đây là bạch mã hoàng tử của mình.

Thứ hai, ngày 25 tháng 9, Tôn Tịnh xin nghỉ phép, cô quyết định đến nhà bạn trai nấu cơm cho anh, tạo bất ngờ. Đâu ngờ rằng sau khi cô trở về tâm tình không ổn, vốn đã hẹn hôm sau sẽ đến nhà cha mẹ ăn cơm nhưng cũng không đi.

Ngày 27, cha mẹ gặn hỏi Tôn Tịnh mới khóc lóc nói bạn trai Trần Viêm không phải là người mà cô từng nghĩ, là cô quá ngu ngốc rồi. Từ lời nói và thái độ của Tôn Tịnh, cha mẹ nghĩ rằng Trần Viêm lừa gạt tình cảm Tôn Tịnh, gian díu bị bắt gặp tại trận. Tôn Tịnh chỉ khóc suốt không có phủ nhận.

Cha mẹ của Tôn Tịnh đều là giáo viên, tính tình trung thực, cũng làm không được chuyện tới nhà đánh người đàn ông kia một trận trút giận cho con gái, thế là chỉ kịp thời khuyên nhủ, nhanh chóng chia tay. Tôn Tịnh gật đầu nghe theo.

Hai ông bà vì muốn khuyên nhủ con gái nên bầu bạn với cô hai ngày, ngày 28 cả nhà quyết định lễ Quốc Khánh đi du lịch một chuyến, còn lên mạng mua vé xong xuôi.

Nhưng ngay ngày 29, lúc nửa đêm Tôn Tịnh nhảy từ lầu 17 xuống, tan xương nát thịt. Máy tính của cô phát bản nhạc tình ca, hiển thị ảnh chụp chung giữa cô và bạn trai, sổ nhật ký mở ra, bên trên có ghi câu nói đơn giản đó.

Rạng sáng thi thể của Tôn Tịnh được bảo vệ chung cư phát hiện.

Cảnh sát, cha Tôn mẹ Tôn, Quan Phàn, tất cả đều chạy tới.

Không có dấu hiệu người ngoài đột nhập vào phòng, không có vết tích giãy giụa đối kháng. Vì có người bạn thân làm cảnh sát là Quan Phàn ở đây, một vụ án tự sát rõ ràng như vậy, đồn công án theo tiêu chuẩn mưu sát tới điều tra vô cùng nghiêm ngặt.

Từ camera của chung cư, trong phòng ngoài phòng của Tôn Tịnh, trên đất dưới đất, thậm chí dấu vân tay, dấu chân đều được điều tra một lượt, thẩm vấn bạn bè hàng xóm, vặn hỏi bạn

trai Trần Viêm, v.v, cũng không tra ra vấn đề gì.

Cách nói của Trần Viêm cũng giống như suy đoán của cha mẹ Tôn Tịnh trước đó. Thì ra ngày 24 tháng 9 Trần Viêm uống rượu ở một quán bar gần chung cư, sau đó say xỉn dẫn một người phụ nữ về nhà qua đêm, hôm sau không đi làm.

Thời điểm Tôn Tịnh tới người kia đã đi rồi, nhưng trong nhà Trần Viêm không thu dọn, trên giường ghế sofa lộn xộn, còn có vỏ bao cao su ném trên nền nhà, nhìn một cái đã biết Trần Viêm vui chơi với người ta. Vì thế Tôn Tịnh và Trần Viêm cãi nhau một trận rồi chia tay, cho anh vào trong danh sách đen.

Từ hôm đó Trần Viêm đã không liên lạc với Tôn Tịnh, không gặp cô, cho đến khi cảnh sát đến nhà nói Tôn Tịnh chết rồi.

Toàn bộ chứng cứ xem qua đều là tâm lý Tôn Tịnh không cách nào chấp nhận được sự thật bạn trai phản bội cô, nhất thời nghĩ quẩn trong lòng mà nhảy lầu.

Chỉ có Quan Phàn là đưa ra ý kiến khác. Cô xem máy tính của Tôn Tịnh ở hiện trường, di thư trên file.txt mở trên màn hình, dấu gõ chữ vẫn còn nhấp nháy ở trên.

Quan Phàn nói Tôn Tịnh đánh máy theo Chú âm, còn lá thư này lại gõ theo pinyin ghép vần. Hơn nữa cô nghi ngờ bản lưu trên máy này của Tôn Tịnh bị xóa đi một ít.

Nhưng nghi vấn này không được mọi người ủng hộ, ngoại trừ cha mẹ Tôn Tịnh.

Người dùng Chú âm, thỉnh thoảng sẽ dùng pinyin ghép vần, lúc tâm tình không vui sẽ lười đổi cách đánh chữ, cho nên chỉ đánh thẳng một câu đơn giản, như vậy cũng có thể giải thích được. Hơn nữa chỉ là một cách đánh máy, chẳng lẽ lại bác bỏ mấy dấu vết giám định, chứng cứ giám sát khác sao?

Nhưng cha mẹ Tôn Tịnh vì phán đoán này của Quan Phàn, thế là cũng đưa ra quan điểm của mình, bọn họ cảm thấy con gái đã dịu lại rồi, còn muốn đi du lịch cùng họ, không thể nào đột nhiên tự sát. Bọn họ yêu cầu làm giám định pháp y.

Thế là cảnh sát làm giám định pháp y cho Tôn Tịnh.

Kết quả kiểm tra thi thể, không trúng độc, không dùng thuốc, không có dấu hiệu bị xâm phạm, chính là tự sát.

Cha mẹ Tôn Tịnh chưa từ bỏ ý định, bọn họ giao máy tính của Tôn Tịnh cho Quan Phàn phân tích, hi vọng tìm ra được manh mối.

Quan Phàn mang máy tính về cục cảnh sát, dùng thiết bị cùng phần mềm giám định phân tích trong cục, không tìm ra được dấu vết bị xóa, hơn nữa câu cô nói là gõ chữ bằng pinyin, sau khi nghiệm tra lại thì rõ ràng là dùng Chú âm.

Chiếc máy tính vật chứng này là Quan Phàn tự mình làm phân tích, kết quả như vậy giống như là tự tát vào mặt mình. Giải thích hợp lý duy nhất chính là Quan Phàn quá xúc động ở hiện trường Tôn Tịnh tự sát, lại không dùng phần mềm phân tích, chỉ dựa vào phán đoán đơn giản của bản thân, đoán sai rồi.

Cái chết của Tôn Tịnh cuối cùng bị phán định là tự sát.

Quan Phàn không chấp nhận. Cô nói sau khi lấy máy tính của Tôn Tịnh, cô có vụ án phải ra ngoài, cách chín tiếng sau mới làm phân tích chứng cứ máy tính của Tôn Tịnh. Trong chín tiếng này có người đã động vào máy tính này.

Lời này nói ra liền đả thương người.

Bởi vì cái chết của Tôn Tịnh không có chứng cứ giết người, cho nên không thể lập án, việc này cũng không phải đội hình sự bọn họ phụ trách. Quan Phàn nhận máy tính từ cha mẹ Tôn Tịnh, tự điều tra riêng.

Người ra vào phòng làm việc hôm đó đều là đồng nghiệp của cô, không có chút quan hệ nào với Tôn Tịnh. Ý kiến này của Quan Phàn là phát tiết cảm xúc cùng ngờ vực vô duyên vô cớ không có căn cứ, khiến các đồng nghiệp không vui.

Âu Dương Duệ vì thế cũng phê bình Quan Phàn, tìm cô nói chuyện riêng, khuyên nhủ cô.

Nhưng không giải được khúc mắc của Quan Phàn.

"Em không làm sai, máy tính này chắc chắn bị người động tay chân."

"Được rồi, coi như là bị người ta động qua. Nó nằm trong tay cha mẹ Tôn Tịnh mấy ngày, cũng có khả năng …"

"Không thể nào. Hai bác biết đây là đồ có thể tìm ra điều khả nghi nên bảo quản rất kỹ. Lúc có kết quả nghiệm thi, máy tính này trở thành đầu mối duy nhất nên hai bác mới giao cho em, để em đem về phân tích."

Kết quả lại xảy ra vấn đề trong cục cảnh sát này.

Cho tới bây giờ Âu Dương Duệ vẫn nhớ rõ ràng sắc mặt cô lúc đó, phẫn nộ cùng không cam tâm.

Không có chứng cứ gì, chỉ có thể đặt hi vọng vào phương pháp đánh chữ không chút sức thuyết phục này, cuối cùng còn bị chứng thực là bản thân sai rồi, tâm tình này, Âu Dương Duệ có thể hiểu được.

Hiện tại anh cũng có tâm tình như vậy.

Không có bất kỳ chứng cứ nào có thể chứng minh Quan Phàn bị mưu hại, nhưng anh lại cực kỳ tin tưởng.

"Đội trưởng." Liêu Tân lên tiếng gọi, ngắt ngang hồi ức của Âu Dương Duệ.

"Cục trưởng Viên tìm anh." Liêu Tân nói.

Âu Dương Duệ đáp lời, đặt bức ảnh trở lại bàn Quan Phàn.

Trong trường quay 'Bằng chứng im lặng', bầu không khí sượng sùng.

Sau đó có một người bật cười, là Lam Diệu Dương.

Nghê Lam đề nghị làm lại một lần nữa, cam đoan lúc này sẽ chết thật ngoan. Nhưng vẻ mặt Phan Kính nhìn cô quái lạ, cũng không trả lời. Cô liền nhìn về phía đạo diễn, kết quả đạo diễn cũng không nói gì, cô chỉ thấy Lam Diệu Dương cười.

Cười cái gì mà cười, cười đẹp đến như vậy? Nghê Lam nhếch môi.

Lam Diệu Dương lại càng cười to hơn nữa, sau đó anh quay sang Lã Bác Văn nói gì đó, Lã Bác Văn gật đầu.

Lúc này Thiệu Gia Kỳ rốt cuộc phản ứng kịp, không đợi đạo diễn lên tiếng, cô hét lớn một tiếng: "Nghê Lam! Em xuống đây cho chị!"

Thái độ Thiệu Gia Kỳ thật hung dữ nhưng cũng là giải vây cho Nghê Lam.

Sự chú ý của mọi người đều chuyển sang Thiệu Gia Kỳ, Thiệu Gia Kỳ cũng mặc kệ, cô chống nạnh, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn Nghê Lam.

Nghê Lam nhảy xuống dưới, đứng trước mặt Thiệu Gia Kỳ.

Thiệu Gia Kỳ bắt đầu lớn tiếng mắng cô: "Em nói xem em được tích sự gì? Làm gì cũng không xong. Quay một cảnh đơn giản như vậy cũng không được. Giả chết khó lắm sao? Phan Kính bắn em một phát, em té thẳng xuống đất, vậy không được sao? Trong đầu toàn nghĩ đâu đâu không! Lời bác sĩ dặn em có nhớ không vậy? Thuốc hôm nay uống chưa? Bị bệnh không phải lý do, đầu bị thương cũng không được viện cớ. Thời gian của mọi người bị em chậm trễ rồi em có biết không!"

Nghê Lam cúi thấp đầu, đáng thương không nói lời nào.

"Kêu em làm cái gì cũng làm không xong." Thiệu Gia Kỳ tiếp tục diễn, "Ngốc chết đi được. Đầu bị đập như vậy càng ngốc hơn, còn gặp rắc rối. Đi! Xin lỗi đạo diễn, xin lỗi Phan Kính, quay lại lần nữa, lần này quay cho tốt vào, tập trung vào. Nghe không?"

Nghê Lam nghe theo, quay đầu tìm phó đạo diễn và Phan Kính.

Phan Kính có hơi lúng túng, cô nàng này bị mắng trước mặt mọi người như vậy cũng thật đáng thương, còn muốn xin lỗi gì chứ, anh khoát tay: "Không sao, không sao. Quay phim như vậy là bình thường, không sao hết."

Lam Diệu Dương bên kia nhìn chằm chằm Thiệu Gia Kỳ, quay đầu nói gì với đạo diễn. Lúc Nghê Lam nhìn sang anh đã nói xong rồi. Anh liếc mắt nhìn Nghê Lam, sau đó kéo chị gái lên, đạo diễn cũng đứng lên, bắt tay với bọn họ. Nhìn qua bộ dạng chị em nhà họ Lam như muốn rời đi.

Nghê Lam mừng rỡ.

Không lâu sau, chị em nhà họ Lam đi thật.

"Hí." Lúc này Nghê Lam cao hứng, cô ghé sát người Thiệu Gia Kỳ nói nhỏ: "Chị Gia Kỳ, chị diễn hay thật, đừng làm người đại diện nữa, vào nghề đi."

Thiệu Gia Kỳ hối hận vì làm người xấu, ánh mắt vừa rồi Lam Diệu Dương nhìn cô thật sự là không thể trêu vào, không thể trêu vào. "Em im miệng đi, chị không có diễn, nãy giờ đều là nói thật."

Nghê Lam: "…"

Trên đường về, hai chị em nhà họ Lam đều im lặng.

Sắc mặt Lam Diệu Ninh rất khó coi. Cô là đến xem Nghê Lam bị vả vào mặt thế nào, kết quả là mình bị.

Cô nhìn thoáng qua Lam Diệu Dương, Lam Diệu Dương cảm nhận được ánh mắt của chị gái, quay đầu sang nhìn cô, ôn tồn nói: "Việc này dừng ở đây được không? Thật xấu hổ."

Lam Diệu Ninh có thể nói gì chứ, chẳng lẽ nói không được? Nhưng thật sự là không phục.

"Em nói xem cô này bị gì vậy?"

"Có lẽ là có chút chống đối?" Lam Diệu Dương nói đùa.

Lam Diệu Ninh cau mày, "Chống đối cái gì, kỳ lạ, thật giống như bị bệnh. Chuyện lần trước chị tìm người điều tra cô ta, nói cô ta là bình hoa di động, mọi người ở Phong Phạm đều chờ xem kịch hay của cô ta."

"Ai ở Phong Phạm xem trò cười của cô ấy?" Lam Diệu Dương hừ cười: "Ghen tỵ vì Khương Thành bằng lòng nâng đỡ cô ấy, hâm mộ cô ấy có gương mặt đẹp, sợ công ty dâng tài nguyên cho cô ấy sao? Cũng may cô ấy chỉ là bình hoa di động, bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm đúng không?"

Lam Diệu Ninh đương nhiên cũng biết rõ một số nghệ sĩ sẽ có kiểu độ lượng và tâm tư như thế: "Video em vứt Nghê Lam ra kia có lẽ cũng khiến cho bọn họ mở champagne chúc mừng."

Lam Diệu Dương không nói gì, Nghê Lam hôm nay và Nghê Lam xông vào phòng anh đêm đó… khó nói, có lẽ tình cảnh khác nhau, cách nhìn của anh với cô cũng khác, cho nên cảm giác cô không giống lắm.

Nhưng cho dù đêm đó hay hôm nay, đều không thể thật sự biết được, cảm giác cũng không thể nào chuẩn. Anh hoàn toàn không hiểu cô.

Lam Diệu Ninh lại nói: "Tóm lại, chị thấy cô ta rất kỳ quái, bản lĩnh lại còn như thế, không ai nói cho chị biết việc này. Em vẫn nên đề phòng chút, đừng để cô ta có cơ hội dính lấy."

Nói đến bản lĩnh, tài xế Trần Châu nói: "Bản lĩnh của cô gái kia không phải chỉ cho ra dáng thôi đâu, rất chuyên nghiệp."

"Chuyên nghiệp?" Lam Diệu Ninh vội hỏi

Trần Châu không chỉ là tài xế, còn là vệ sĩ. Anh đã từng là bộ đội đặc chủng, sau khi xuất ngũ thì vào tập đoàn bảo vệ Thụy Thuẫn. Thụy Thuẫn là công ty bảo vệ, an ninh có tiếng trên cả nước, ngoại trừ phát triển, kinh doanh các hệ thống, sản phẩm phần mềm an ninh thì cũng cung cấp dịch vụ mạng lưới liên lạc và báo động, camera giám sát, hệ thống an ninh trí tuệ nhân tạo, v.v. Công ty con còn có dịch vụ vệ sĩ bảo vệ cá nhân VIP.

Tòa nhà văn phòng, khách sạn, nhà riêng và các sản nghiệp khác của nhà họ Lam đều ký hợp đồng an ninh với Thụy Thuẫn. Trần Châu là một trong những vệ sĩ này, phần lớn thời gian đi theo Lam Diệu Dương, bình thường là đi theo trong các sự kiện công chúng.

Nghe thấy Lam Diệu Ninh hỏi, Trần Châu nói: "Động tác đoạt súng kia, cực kỳ chuyên nghiệp."

Lúc ấy anh đứng sau Lam Diệu Ninh xem màn hình quay phim, "Cách thức, tốc độ, động tác nhỏ đều rất chuyên nghiệp. Cô ấy đoạt súng đồng thời đánh bại nhanh đối thủ, sau đó lại né một bước, tránh khoảng cách đối thủ đánh trả, phòng ngừa đối thủ đoạt lại súng. Tốc độ phản ứng như vậy, không nghi ngờ là ý thức cơ bắp. Chính là nói cô ấy đã luyện qua rất nhiều lần. Cô ấy chạy trốn, tư thế cuộn người như vậy, đều là từng luyện qua."

Hai chị em nhà họ Lam đều sững sờ.

Lam Diệu Ninh nói: "Cô ta còn nhỏ tuổi, sao lại đi luyện mấy cái này?"

"Cô ấy từ Mỹ về, có lẽ đã tham gia câu lạc bộ gì đó ở Mỹ." Lam Diệu Dương suy đoán.

Trần Châu nói: "Bên Mỹ thì thật có khả năng, có một số câu lạc bộ chiến thuật thực sự rất chuyên nghiệp."

Lam Diệu Ninh nhíu mày: "Phong Phạm định vị chiến lược cho nghệ sỹ chắc có vấn đề, có kỹ năng này mà cũng không làm cho tới. Kiểu này giờ đang rất thiếu."

"Có lẽ thấy hình tượng 'đả nữ' không được hay, nên muốn phát huy hết lợi thế gương mặt cô ấy." Lam Diệu Dương nói.

Lam Diệu Ninh hừ một tiếng, nói đến vẻ đẹp của Nghê Lam, cô liền nghĩ tới việc Nghê Lam quấy rối em trai mình, "Vẫn là cẩn thận chút, đừng để cô ta quấn lấy. Cô ta rất nguy hiểm."

Lam Diệu Dương không nói gì, anh nghĩ tới chính là lúc Nghê Lam bị mấy cô gái kia vây đánh, lại không cho mỗi người một cước, chỉ trốn sau cửa đọc pháp luật, rất thú vị.

Lam Diệu Dương lấy điện thoại ra, nhắn Wechat cho Cổ Hoắc: 'Nghê Lam nói hợp tác điều tra vụ thẻ phòng, cậu trả lời cô ấy thế nào?'

Cổ Hoắc rất nhanh đã trả lời: 'Anh không nói gì nên tôi không dám trả lời loạn.'

Lam Diệu Dương nói: 'Cậu hỏi cô ấy thử, muốn hợp tác thế nào.'

Cổ Hoắc: 'Được.'

Một lát sau, Cổ Hoắc gửi tới một ảnh chụp màn hình.

Nghê Lam viết chính là: 'Sau khi bị sỉ nhục tổn thương gặp trở ngại tâm lý, không hợp tác được rồi.'

Lam Diệu Dương: …

Lại còn rất cá tính.

Âu Dương Duệ đi vào văn phòng Viên Bằng Hải.

Viên Bằng Hải năm nay năm mươi tám tuổi, nhìn già hơn tuổi thật, nửa đầu tóc bạc, nếp nhăn trên mặt cũng không ít, thân hình hơi mập, vẻ mặt luôn rất nghiêm túc.

Ông nhìn thấy Âu Dương Duệ bước vào, chỉ chỉ vào ghế sofa để anh ngồi, bản thân cũng tự mình đi ra từ sau bàn ngồi vào chiếc ghế sofa đơn.

Âu Dương Duệ chào hỏi, ngồi xuống.

Viên Bằng Hải đi thẳng vào vấn đề: "Tôi đã đọc báo cáo của cậu, tôi muốn nghe cậu nói tỉ mỉ một chút, sao vụ này lại có thể liên quan đến vụ 5768? Vụ án kia không phải đã kết án hơn một năm trước rồi sao, tòa án cũng đã phán xử xong."

Vụ án 5768 mà Viên Bằng Hải nói là vụ án lừa đảo tập thể hai năm trước.

Ban đầu có một người phụ nữ tố cáo bạn trai trên mạng lừa mình tổng cộng hai mươi vạn nhân dân tệ. Cảnh sát căn cứ vào một loạt manh mối tra ra được một mạng xã hội gọi là 'Vương quốc mị lực' PUA. Trong cộng đồng này có hơn 300 hội viên, lấy lý do là đào tạo kỹ năng giao tiếp để tổ chức dạy có thu phí và giao lưu, 'người bạn trai trên mạng' của cô gái bị lừa tiền kia chính là một hội viên trong đó.

Cảnh sát phong bế trang mạng và mấy nhóm trong này, cũng tiến hành điều tra qua tất cả hội viên, quả nhiên có một bộ phận hội viên sau khi học cái gọi là 'kỹ năng giao tiếp' liền đi tìm mục tiêu để lừa tiền lừa sắc.

Cảnh sát an ninh mạng và cảnh sát hình sự phối hợp phá nhóm tội phạm tập thể 'Vương quốc mị lực' PUA này. Lại tiếp tục điều tra sâu hơn, tra ra được người đứng sau dàn dựng là Trần Viêm.

Trần Viêm này chính là bạn trai của Tôn Tịnh.

Khi đó, vụ án Tôn Tinh tự sát đã giải quyết xong, nhưng Quan Phàn không hề từ bỏ. Cô chú ý tới từng hành động của Trần Viêm. Vì vụ án mạng xã hội PUA nên Trần Viêm bị điều tra, Quan Phàn lập tức nhận được tin, cô đến hỏi tình tiết vụ án, muốn xác nhận liệu việc này có liên quan đến cái chết của Tôn Tịnh không.

Vật chứng trước mặt, Trần Viêm thừa nhận chính mình viết code cho trang web Vương quốc mị lực, nhưng hoạt động thường ngày do hai người bạn khác xử lý, nhiều lắm anh chỉ là cung cấp server, hỗ trợ kỹ thuật.

Công việc bình thường của Trần Viêm chính là quản trị mạng cho một công ty tin học, phụ trách vận hành phòng server của tòa nhà. Đồng nghiệp của anh nói còn không biết anh có công việc khác như vậy.

Cộng đồng 'Vương quốc mị lực' ngoài việc thu phí dạy học, còn bán thuốc trái phép, dạy hội viên làm sao tìm kiếm mục tiêu trên mạng. Hội viên trong nhóm khoe khoang chiến tích trên trang, truyền bá video phạm tội trái pháp luật.

Vụ án này liên quan đến số tiền cực lớn, vi phạm mấy điều luật. Trần Viêm và hai đồng bọn thoái thác lẫn nhau, ý đồ giảm bớt tội.

Nhưng những thứ này đều không thể liên hệ đến cái chết của Tôn Tịnh, hai đồng bọn của Trần Viêm không biết Tôn Tịnh, dù sao mục tiêu săn đuổi của bọn họ rất nhiều.

Quan Phàn phân tích máy tính của Trần Viêm và nền tảng 'Vương quốc mị lực', không phát hiện ra thông tin, hình ảnh và video liên quan tới việc Tôn Tịnh bị hại. Trên thực tế, tuy

‘Vương quốc mị lực’ có rất nhiều người tuyên bố quá trình và chiến tích ra tay của mình, nhưng Trần Viêm không có.

Quan Phàn chỉ phát hiện ra trong máy tính riêng của Trần Viêm có hình chụp chung với cô gái khác, trong đó có Tôn Tinh.

“Chúng tôi chia tay rồi. Mấy tội khác tôi nhận, nhưng cái chết của Tôn Tịnh không liên quan đến tôi.” Trần Viêm thề thốt mỗi ngày.

Trong văn phòng Viên Bằng Hải, Âu Dương Duệ tóm tắt lại tình tiết vụ án trước kia một lần, “Quan Phàn không tin Trần Viêm, người phụ nữ lúc Trần Viêm nói dẫn về nhà qua đêm kia, chúng tôi vẫn không tìm ra. Trần Viêm nói uống say quá không nhớ rõ mặt, chỉ nhớ tên là Lily.

Sau đó anh ta thu dọn lại phòng, không lưu lại bằng chứng nào. Nhân viên pha rượu xác nhận Trần Viêm có uống rượu, nhưng nhiều người quá, anh ta cũng không chú ý có phải Trần Viêm ở cùng một chỗ với phụ nữ không. Từ hẻm sau quán bar đến chung cư của Trần Viêm không có camera theo dõi.”

Không tra ra được gì từ Trần Viêm, Quan Phàn liền đi tra những người có liên quan đến vụ án ‘Vương quốc mị lực’. Cô tra ra trong những hội viên cấp cao chi nhiều tiền nhất, hoạt động sôi nổi nhất trên ‘Vương quốc mị lực’, có mấy người từng nhận thư mời bí mật. Trong thư này có virus, một khi nhấn vào, máy tính sẽ bị theo dõi.

Từ manh mối này Quan Phàn tra ra được một trang web kết bạn tên là ‘Sơn Lâm’. Hội viên được mời của Sơn Lâm phải qua bài xét duyệt, sau đó chỉ cần nộp đủ hội phí thì có thể được hưởng dịch vụ Sơn Lâm cung cấp: Căn cứ vào điều kiện đưa ra của hội viên, Sơn Lâm sẽ chỉ ra chiến lược tấn công mục tiêu, cũng đưa tất cả thông tin cá nhân của người được chọn, bao gồm sinh hoạt thường ngày, thông tin người nhà, tình hình tài chính, sở thích cá nhân, lịch sử bệnh án, v.v. Giúp hội viên đưa ra chiến lược tấn công cùng dịch vụ xử lý hậu quả tốt nhất.

Hội viên được mời trong ‘Vương quốc mị lực’ có hai người thông qua xét duyệt, cũng đã nộp hội phí, trở thành hội viên của Sơn Lâm. Một người tên là Hứa Chí, một người là Diệp Khải.

Quan Phàn lợi dụng ID thành viên của Hứa Chí, thông qua trình duyệt chỉ định của Sơn Lâm, đăng nhập vào.

Những trang web cần trình duyệt đặc thù mới vào được web gọi là web đen. Quan Phàn rất cảnh giác, cô đã báo cáo đầu mối, cũng nghiêm túc điều tra.

Cô phát hiện server Sơn Lâm ở nước ngoài, trên thực tế là một nhóm ‘đi săn’. Phần lớn lượng hội viên đều là ‘hội viên giả’ do chương trình lấy thông tin trên mạng tạo cho đủ số lượng, hội viên thực sự đoán chừng rất ít.

Cần giấu trong web đen, chỉ sợ thật sự là tội phạm rất nghiêm trọng, đang lúc Quan Phàn thu thập chứng cứ, muốn làm rõ Sơn Lâm rốt cuộc đang làm gì, thân phận của cô bị bại lộ, hệ thống đá cô ra, có virus phá IP ngụy trang của cô, ý định xâm nhập vào máy tính của cô.

Virus bị tường lửa của cục cảnh sát phát hiện, Quan Phàn kịp thời xử lý nhưng thân phận cảnh sát của cô đã bị lộ, Sơn Lâm biến mất.

Lúc này bên phía trại tạm giam gửi tin tới, trong lúc chuyển vào nhà giam thì Trần Viêm chạy trốn, hiện tại đã bị bắt lại. Nơi bắt anh ta là một tiệm web đen, Trần Viêm đã sử dụng qua máy tính.

Cảnh sát lục soát máy tính tìm chứng cứ, phát hiện Trần Viêm đăng nhập vào server từ xa, xóa đi chứng cứ của Sơn Lâm. Chứng cứ trước mặt, Trần Viêm nhận tội. Anh ta thừa nhận Sơn Lâm là do anh ta tạo ra, muốn kiếm được nhiều tiền hơn. Dụ dỗ người từ Vương quốc mị lực sang Sơn Lâm, nhằm tránh hai đồng bọn ở Vương quốc mị lực, kiếm tiền riêng.

Mấy người hội viên gì đó của Sơn Lâm cũng dùng thủ đoạn lừa tiền, cách thức cũng giống như Vương quốc mị lực. Anh ta chọn ra mấy người có tiền mà ngu ngốc từ trong Vương quốc mị lực, coi tiền như rác, tiếp tục rút mỡ trên người bọn họ mà thôi.

Cảnh sát điều tra tài khoản nhận tiền của Trần Viêm, thu nhập giống với những gì anh ta nói. Lời khai của anh ta về Sơn Lâm giống như những gì Quan Phàn tra ra được.

Nhưng từ đầu đến cuối Quan Phàn vẫn cho rằng chuyện không đơn giản như vậy. Nếu Trần Viêm có thể chạy trốn, vì sao lại dễ dàng bị bắt lại như vậy, vì sao để lại chứng cứ giữa anh ta và Sơn Lâm, lúc tra Vương quốc mị lực, anh ta cũng không liều mạng xóa đi chứng cứ như vậy.

Trần Viêm nói Vương quốc mị lực dính líu tới quá nhiều người, anh ta không xóa hết được, nhưng Sơn Lâm là do một mình anh ta làm, xử lý số liệu tương đối dễ. Anh ta nghĩ bớt bị phát hiện cái nào thì hay cái đó, không ngờ tới cảnh sát lại điều tra ra.

Đến đây, tất cả các manh mối đều sáng tỏ, việc phạm tội rõ ràng, chứng cứ vô cùng xác thực.

Chỉ một lần đã phá được một tập đoàn tội phạm hơn mấy chục người, thuận lợi kết án, tất cả mọi người rất vui mừng, ngoại trừ Quan Phàn.

Bởi vì vụ án này vậy mà lại không liên quan gì đến cái chết của Tôn Tịnh, Quan Phàn vẫn không thể tin được.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Trường quay ‘Bằng chứng im lặng’.

Nghê Lam vẫn đang quay cảnh bị bắn chết. Rất đơn giản, quay hai đoạn ngắn cô tìm hung thủ sau nhà trong rừng, sau đó cô đứng ở sau nhà, Phan Kính phát hiện ra cô, lặng lẽ đi tới, không đợi cô phát hiện đã bắn cho cô một phát. ‘Đùng’ một tiếng Nghê Lam ngã xuống đất, chết.

Kỹ thuật diễn của Nghê Lam thực sự không ổn, diễn có hơi cố quá, hơi khoa trương. Nhưng lúc cô bị bắn lại cực kỳ thật, không giả vờ cắt xén bớt chút nào, cái tiếng kia nghe thôi đã thấy đau. Đạo diễn không làm khó cô, quay hai lần là cho qua rồi.

Phó đạo diễn nói với Nghê Lam, quay cái này cũng để dự phòng, nếu phần hậu kỳ có thể không cắt bớt cảnh của cô sẽ cố gắng không cắt. Cho nên nhân vật này bị bắn chết cũng là cảnh trong nội dung kịch bản.

Kỳ thật đây cũng là ý Lam Diệu Dương nói với đạo diễn, nguyên văn là phim cần quay thế nào thì quay thế đó, không nên bị những nhân tố khác ảnh hưởng. Chậm trễ thời gian của mọi người anh rất áy náy.

Đạo diễn Lã Bác Văn đương nhiên hiểu ý của Lam Diệu Dương, nhưng sau đó Nghê Lam cũng bị người đại diện mắng rồi, sắc mặt Lam Diệu Ninh cũng khó coi, càng đừng nói phía sau còn có bà chủ nhà họ Lam. Cuối cùng phân đoạn này có được giữ lại hay không cũng phải nói lại. Dù sao quay thêm hai cảnh, cũng không thành vấn đề.

Nghê Lam không thèm để ý phó đạo diễn nói thật hay nói dối, dù sao cô cũng đã quay xong.

"Đạo diễn, anh thấy tôi cũng rất cố gắng, hôm nay cám ơn anh đã chiếu cố. Sau này có kịch bản nào thiếu người có thể gọi tôi nha." Nghê Lam qua được lần này tâm tình rất tốt, chủ động nhiệt tình nói: "Lưu số điện thoại, thêm wechat đi."

Phó đạo diễn: "…" Vai diễn quần chúng của cô trong bộ này có khả năng lớn là giữ không nổi, cô còn mong chờ sang bộ khác sao.

"Công việc thư ký trường quay gì gì cũng được." Hôm nay Nghê Lam quan sát cả ngày cũng đã hiểu phần nào công việc của trường quay.

Phó đạo diễn: "…"

Bình hoa di động đã đen tới mức không thể trở thành thần tượng chủ động yêu cầu làm công việc của đoàn phim, cô đùa tôi chắc?

Phan Kính đứng một bên cười, đề xuất với cô: "Cô có thể làm diễn viên đóng thế cảnh hành động."

"Đúng, đúng." Nghê Lam vội vàng nói, "Nếu cần đóng thế cũng có thể gọi tôi."

Nghê Lam đưa điện thoại cho Phan Kính, "Anh Kính thêm em đi, chúng ta không đánh không quen, hôm nay được anh giúp đỡ rồi. Em diễn vai phản diện cũng được. Nữ phản diện, không có cạnh tranh với anh, có vai nào phù hợp thì tìm em ha."

Phan Kính bị cô nói đến dở khóc dở cười, nhưng vẫn thêm số của cô, lưu thành bạn tốt.

Thiệu Gia Kỳ ở một bên thật sự nhìn không nổi, cái cô nàng này thực sự phải đưa đi khoa tâm thần. Lúc thì gắt gỏng lúc thì vui vẻ. Kết thúc hành hình đã đắc ý rồi. Cô thúc giục Nghê Lam: "Được rồi, đi nhanh đi. Đừng quấy rầy người ta."

"Được được." Nghê Lam chào tạm biệt với mấy người đã nói chuyện hôm nay, còn cố ý đến chỗ đạo diễn, cảm ơn đạo diễn và Khương Thành, nói mình phải đi trước.

Vừa đúng lúc đạo diễn đang tua lại cảnh Nghê Lam đoạt lấy súng cho Khương Thành tham khảo, Khương Thành thấy Nghê Lam đi lại đây thì có chút sượng sùng, biểu hiện liền lạnh nhạt đi một chút. Nghê Lam giả vờ như không thấy, cười tít mắt cảm ơn bọn họ, tạm biệt rồi đi.

Tâm tình vui vẻ của Nghê Lam cũng không duy trì lâu lắm. Trên đường trở về, Thiệu Gia Kỳ bỗng nhiên nói: "Em chuẩn bị tâm lý đi, ngày mai chị Tĩnh về."

"Phải bàn chuyện huỷ hợp đồng đúng không?"

"Ừm."

"Haiz." Nghê Lam thở dài.

Thiệu Gia Kỳ nói: "Cái này chị thật không giúp được em."

"Chị đã giúp em nhiều rồi."

Thiệu Gia Kỳ thở dài: "Sau này nếu có khó khăn gì thì tới tìm chị."

"Khó khăn duy nhất của em là thiếu tiền."

Thiệu Gia Kỳ: "…Coi như chị chưa nói gì."

Nghê Lam cười.

Thiệu Gia Kỳ cũng cười, cường điệu nói một câu: "Thật, chị không nói gì."

Nghê Lam cười thành tiếng.

Một lúc sau Thiệu Gia Kỳ nói: "Chị Tĩnh hơi nghiêm túc, tính tình có chút nóng nảy nhưng là người rất tốt. Trước đó chị ấy luôn một mực giúp em, lúc đó em cứ năn nỉ chị ấy, nói không chừng có thể thay đổi được."

"Ừm…" Nghê Lam đang lướt Weibo La Văn Tĩnh, vừa lúc cô ấy mới đăng trạng thái, là tuyên truyền hoạt động cho một nghệ sĩ trong công ty.

La Văn Tĩnh là tổng quản lý nghệ sĩ kiêm phó tổng giám đốc Phong Phạm, chuyện liên quan tới nghệ sĩ toàn bộ đều do cô quản, người đại diện cũng do cô quản. Mọi người đều nói trước đó La Văn Tĩnh rất để mắt đến Nghê Lam, rất quan tâm chiếu cố cô, nhưng Nghê Lam không có chút ấn tượng nào.

Weibo của La Văn Tĩnh ngoại trừ công việc chính là công việc, mỗi ngày đăng tin đều là nghệ sĩ, hoạt động, phát ngôn lớn, phim các loại, trước giờ không hề nói chuyện riêng, khiến Nghê Lam có cảm giác chính là một người cuồng công việc.

Trong cục cảnh sát.

Âu Dương Duệ nói với Viên Bằng Hải: "Sau khi Quan Phàn bị tai nạn xe, tôi đã tra một chút tài liệu vụ án cô ấy phụ trách, những cái khác đều không có vấn đề gì, nhưng trong máy tính của cô ấy có lưu một thư mục, còn đặt mật khẩu. Thư mục kia tên 'Sơn Lâm.'

Quan Phàn vẫn không từ bỏ điều tra vụ án này. Sau khi Trần Viêm vào tù cô ấy có đi thăm bốn lần, lần cuối cùng chính là ngày 25 tháng 8. Cô ấy có một cái laptop, trên đó ghi chi chít những vụ án tương tự như PUA trên cả nước, án tự sát, còn có hành tung nửa năm nay của La Văn Tĩnh.

Viên Bằng Hải hỏi: "Cái cô La Văn Tĩnh từng khiếu nại Quan Phàn đó hả?"

"Đúng vậy."

Sau khi vụ án Vương quốc mị lực của Trần Viêm kết án, cảm xúc của Quan Phàn không thực sự ổn định, cô khăng khăng vẫn còn điểm đáng ngờ, cô nói khẩu cung của Trần Viêm và manh mối cảnh sát tra được quá chính xác, không thừa không thiếu một điều.

Thời gian Trần Viêm bỏ trốn và bị truy bắt trở về cũng quá khéo. Hơn nữa, chuyện lúc trước cô vẫn khăng khăng máy tính của Tôn Tịnh bị đụng qua, lần này cô nói thẳng cô nghi ngờ nội bộ cảnh sát có nội gián. Chuyện này khiến mọi người bực mình, đắc tội không ít người.

Cũng không có chứng cứ chứng minh quan điểm của Quan Phàn, mọi người đều biết Quan Phàn và Tôn Tịnh thân như chị em, cho rằng cô bị cảm xúc ảnh hưởng. Cho nên Viên Bằng Hải và Âu Dương Duệ chưa từng ủng hộ cô. Viên Bằng Hải cho Quan Phàn nghỉ phép, để cô nghỉ ngơi một chút.

Nhưng Quan Phàn không thực sự nghỉ ngơi, cô tìm mấy vụ án nữ giới tự sát khác ra so sánh, không có khớp nhau. Sơn Lâm không còn tin tức, cô liền quay sang tiếp tục đào bới Vương quốc mị lực.

Lần này trong mớ lịch sử ghi chép nói chuyện qua lại của hội viên cao cấp, cô tìm thấy một người đặc biệt, người nọ chỉ đăng nhập có một lần, sau nửa giờ thì để lại một câu: "Mẹ nó các người thực sự rất buồn nôn." Sau khi rời khỏi chưa từng vào lại.

Quan Phàn tra được IP của người này, là phụ nữ, tên La Văn Tĩnh, làm việc ở Công ty giải trí Phong Phạm.

Quan Phàn khăng khăng La Văn Tĩnh chắc chắn biết gì đó, cô đi tìm La Văn Tĩnh mấy lần. La Văn Tĩnh thiếu chút nữa không nhớ ra việc này, về sau nhớ lại chỉ nói mình tham gia sai nhóm rồi, sau khi tham gia cô chỉ toàn nghe người ta nói làm sao để tìm mục tiêu, ra tay thế nào, quá ghê tởm, thế là cô liền rời khỏi nhóm.

Chuyện này nghe qua cũng hợp tình hợp lý, La Văn Tĩnh cũng quả thật không tiếp tục gia nhập nhóm kia. Cuộc sống và công việc của cô cũng hoàn toàn không có quan hệ gì với 'Sơn Lâm' và 'Vương quốc mị lực.'

Nhưng Quan Phàn cứ như bị trúng tà, giống như tìm không thấy được manh mối khác liền túm chặt lấy cọng rơm La Văn Tĩnh này. Cô theo dõi La Văn Tĩnh, tra thông tin qua lại, tài khoản và tình huống của La Văn Tĩnh. La Văn Tĩnh chịu không nổi phiền nhiễu này đã đến khiếu nại cảnh sát về Quan Phàn. Quan Phàn dựa vào lý lẽ biện luận bảo vệ quyền lợi của mình, mấy lần đến văn phòng Viên Bằng Hải thuyết phục, hi vọng có thể tranh thủ sự ủng hộ để điều tra nhiều hơn.

Quan Phàn là người Viên Bằng Hải tự mình chọn lựa từ đội đặc cảnh sang tổ trinh sát hình sự. Chẳng những có bản lĩnh, lại còn là một cao thủ máy tính, giải mã phân tích vật chứng kỹ thuật số trong đội, văn võ song toàn, là nhân tài hiếm có.

Viên Bằng Hải có chút thiên vị cho Quan Phàn, nhưng chuyện tình lúc đó quá ồn ào, Viên Bằng Hải không thể không xử lý Quan Phàn theo quy định, yêu cầu cô không được tiếp tục điều tra vụ án này, cũng không cho phép quấy rầy La Văn Tĩnh.

Đối với cái tên La Văn Tĩnh này, Viên Bằng Hải lại có ấn tượng sâu sắc.

Âu Dương Duệ nói: "Lần này Quan Phàn bị tai nạn xe, người bị Quan Phàn đụng là nghệ sĩ mới ký hợp đồng của Phong Phạm, tên Nghê Lam. Cô ta là người của La Văn Tĩnh. Tôi đã điều tra lai lịch của cô ta, tạm thời chưa phát hiện ra điều gì khả nghi.

Nhưng theo đánh giá của đồng nghiệp và nội dung trên trang mạng xã hội của cô ta, cùng với lời nói hành động cử chỉ có thể thấy được cô ta không có tiền, không có gia cảnh, ham danh tiếng, muốn nổi tiếng, đối với một người từng trải như La Văn Tĩnh mà nói, loại con gái trẻ tuổi như vậy không khó khống chế.

Đáng tiếc là cô ta đã mất trí nhớ. Không thể hỏi ra được gì từ cô ta. Mà La Văn Tĩnh trước giờ như một, một mực chắc chắn không biết gì cả, sau đó ngày hôm sau đã đi công tác rồi."

Viên Bằng Hải trầm ngâm: "Cho nên cậu muốn điều tra cái gì?"

"Chuyện lần này, mặt ngoài là Quan Phàn đụng người, nhưng kỳ thật rất có thể là sau khi bị tập kích cô ấy tự vệ. Lúc cảnh sát giao thông phát hiện các cô ấy khi đó, Quan Phàn nắm cổ tay Nghê Lam, nằm đè trên người cô, còng tay rơi cách đó không xa.

Hôm nay Quan Phàn đã chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt đến phòng bệnh phổ thông, tôi lo lắng an toàn của cô ấy, tôi muốn xin Viên cục phê chuẩn nhân viên túc trực 24 giờ bảo vệ Quan Phàn. Tôi cần thời gian điều tra nguyên nhân Quan Phàn xảy ra tai nạn. Nếu có quan hệ với vụ án cũ, vậy thì cùng đào lại những chuyện không tra ra được từ vụ án cũ."

"Có thể." Viên Bằng Hải sảng khoái đáp ứng. "Tôi sẽ an bài người bảo vệ Quan Phàn."

"Tôi còn cần một nhân viên phân tích máy tính, không tìm ở trong cục, phải là trình độ cao. Ông cũng biết năng lực của Quan Phàn rồi đấy. Tôi muốn giải mã thư mục trong máy tính cô ấy."

"Cậu cũng nghĩ rằng người trong cục có vấn đề sao?" Viên Bằng Hải nói.

Âu Dương Duệ nói: "Quan Phàn chắc chắn đã tra ra được cái gì đó nên mới gặp phải chuyện này, tôi muốn tra tiếp theo suy đoán và kết luận trước đó của cô ấy."

Lam Diệu Dương trở lại công ty, bảo Cổ Hoắc liên lạc với đoàn phim xem tình hình thế nào rồi. Mặc dù lúc gần đi anh đã nói rõ với đạo diễn phải khống chế việc này cho thật tốt, nhân viên đoàn phim không cần đăng chuyện hôm nay lên trên mạng, sau này cũng không cần làm khó dễ Nghê Lam. Nhưng tình huống thực thi sau cùng vẫn phải xác nhận một phen mới được.

Cổ Hoắc rất nhanh đã nói chuyện điện thoại xong, báo cáo với Lam Diệu Dương: "Bên kia nói đều theo dặn dò của sếp mà làm. Cảnh quay của Nghê Lam sau khi mọi người đi quay xong rất nhanh. Cô ấy nhìn qua rất vui vẻ, cũng không ở lại trường quay lâu, trước khi đi còn trao đổi phương thức liên lạc với vài người, muốn nhờ người khác giới thiệu công việc cho cô ấy."

Lam Diệu Dương gật đầu, không quá để ý. Nhưng Cổ Hoắc rất muốn chia sẻ chút chuyện ngoài lề, lại nói: "Nghê Lam nói cái gì cũng có thể làm, mấy việc vặt ở đoàn phim cũng được."

Lam Diệu Dương: "…"

"Cũng nguyện ý làm người đóng thế cảnh hành động." Cổ Hoắc mang vẻ mặt vui mừng kiểu 'boss à thù lớn đã được báo.'

Lam Diệu Dương: "…" Cô thảm như vậy nhưng anh cũng không thấy thật cao hứng.

Hai ngày sau, Lam Diệu Dương đến thị sát khách sạn Lam Sắc Hào, đối với sự cải thiện trong quy trình quản lý cùng chất lượng phục vụ coi như hài lòng, nhưng vẫn chưa bắt được kẻ tay trong trong khách sạn lần trước kia, trước sau như cây kim đâm ở trong lòng anh. Tiết lộ tin tức khách ở tại khách sạn mà nói là chuyện lớn cỡ nào, không bắt được người đó anh không thể an tâm.

Nghĩ đến Nghê Lam nói muốn hợp tác với anh tìm ra chân tướng, thật đúng là có chút tò mò cô có thể đưa ra đề nghị gì.

Quay người lại, vậy mà thật sự nhìn thấy Nghê Lam. Lam Diệu Dương cho rằng bản thân nhìn lầm, lại còn chớp chớp mắt.

Nghê Lam quay sang nhìn thấy Lam Diệu Dương nháy mắt với cô.

Nghê Lam: "…"

Lam Diệu Dương vội vàng điều chỉnh lại biểu tình.

Nghê Lam cũng nghiêm túc lại, muốn chuồn đi, nhưng nhớ tới vụ việc bị chỉnh ở trường quay trước đó, hiện tại như thế nào cũng phải duy trì thể diện, ít nhất không thể làm loại chuyện chạy trốn thế này.

Nghê Lam bày sẵn trận địa đón địch, sau đó cô nhìn thấy Lam Diệu Dương cư nhiên đi tới.

"Sao cô lại ở đây?"

Nghê Lam vòng vo nói: "Tôi vì sao không thể ở chỗ này?"

Đợi phục hồi tinh thần lại mới nhận ra, giọng điệu hỏi han của Tổng giám đốc đại nhân người ta rất hoà ái. Nghê Lam nháy mắt hối hận, bới móc đối với cô không có gì hay, nhanh chóng chuyển thành thái độ thành khẩn, nói: "Tôi đến tìm lại trí nhớ, Lam tổng."

Cổ Hoắc theo cảm giác đi qua đây, đến gần mới nhận ra cô gái đội mũ này là Nghê Lam.

Nhìn cách ăn mặc này, người không biết còn tưởng cô tới giao đồ ăn a.

Lam Diệu Dương nói: "Cô cứ như vậy đến đây?"

Nghê Lam châm chọc nghĩ thầm, chẳng lẽ còn muốn khua chiêng gõ trống đi tới sao? Lời này sẽ không nói ra, đành phải cười gượng hai tiếng.

"Nhớ được gì chưa?"

"Còn chưa có."

"Bác sỹ nói thế nào?"

"Toàn bộ đều có khả năng."

"Đã đi dạo qua những chỗ nào rồi?"

"Mấy chỗ không lấy tiền đều đã đi hết rồi."

Cổ Hoắc ở một bên nghe được khoé miệng giật giật, đang kể chuyện à? Cô gái này làm thế nào luyện được thái độ dịu ngoan này, cứng mềm vừa phải?

Nhưng Lam Diệu Dương tựa hồ không cảm thấy có vấn đề, anh khoát tay ý bảo Nghê Lam đi cùng anh.

Nghê Lam đứng bất động.

Lam Diệu Dương dừng chân nhìn cô.

"Lam tổng, trước khi anh xuất hiện tôi rất khiêm tốn." Nghê Lam nhắc nhở. Hiện tại thì tốt rồi, mọi người ở đại sảnh đều nhìn qua hành lang bên này.

"Cho nên cô nhanh chân đi theo tôi." Lam Diệu Dương tức giận, anh cũng không muốn bị người chỉ chỉ trỏ trỏ, quay đầu bị chụp một cái rồi lại biên soạn ra một câu chuyện khác. "Tôi dẫn cô tới mấy chỗ phải có tiền mới vào được."

Nghê Lam nghe xong lập tức đuổi kịp.

Cổ Hoắc nhanh chóng đi phía bên kia giúp cô chắn người, nếu có người chụp hình, khẳng định chụp trúng anh trước. Như vậy cũng tránh cho boss bị hiềm nghi.

Lam Diệu Dương dẫn Nghê Lam tới sảnh tiệc ngày đó, gọi nhân viên phục vụ tới mở cửa. Hiện tại trong sảnh trống không, không ai.

Nghê Lam nhìn một vòng, không nhớ ra gì cả.

Nhưng Lam Diệu Dương thế nhưng thật sự dẫn cô tới xem hiện trường, hơn nữa kiên nhẫn ở bên cạnh, thật đúng là khiến cho cô rất bất ngờ.

Lam Diệu Dương tiếp theo dẫn cô đi, lúc này là vòng qua vườn hoa phía sau sảnh tiệc, quẹo đến cửa hông của sảnh khách sạn, dọc theo sảnh khách sạn, bắt thang máy đầu tiên ở hướng Đông.

Nghê Lam một đường đi theo, bỗng nhiên hiểu rõ: "Tối hôm đó tôi đi theo tuyến đường này phải không?"

"Đúng vậy."

Tim Nghê Lam đập thình thịch, đầu óc bỗng nhiên có chút ong ong. Cô nhìn Lam Diệu Dương lấy ra một thẻ cảm ứng quét qua cửa thang máy, tiếp theo ấn lầu 20.

Lúc ấy cô cũng cầm thẻ phòng lên lầu như vậy?

"Tôi có thể xem toàn bộ băng theo dõi không?" Nghê Lam hỏi. Lần trước Cổ Hoắc chỉ cho cô xem mấy đoạn ngắn, không đủ dùng.

"Cô muốn biết cái gì?" Lam Diệu Dương hỏi cô, "Cho cô xem băng theo dõi không thích hợp, nhưng tôi đã xem qua, cô muốn biết gì, tôi có thể trả lời cô."

Tôi vì sao lại tránh đám người đó?

Nghê Lam há miệng thở dốc, thay đổi cách nói: "Tôi có đang trốn người nào không?"

"Không thấy xuất hiện." Lam Diệu Dương nói: "Cô nhìn qua vô cùng bình tĩnh."

Nghê Lam mấp máy miệng, không nói.

Lam Diệu Dương nhìn nhìn cô: "Nhớ được gì sao?"

Nghê Lam lắc đầu. Cô hít sâu một hơi, muốn ổn định lại nhịp tim.

Bọn họ rất nhanh liền đến tầng 20, Lam Diệu Dương dẫn cô ra thang máy, đứng lại.

Nghê Lam thử chỉ chỉ bên trái, Lam Diệu Dương gật gật đầu, Nghê Lam thở dài: "Tôi chỉ đại."

Lam Diệu Dương không nói chuyện, dẫn Nghê Lam đi về phòng số 2001.

Cổ Hoắc theo sau lưng bọn họ.

Lam Diệu Dương đi đến cửa phòng thì ngừng lại.

Nghê Lam nhìn nhìn cửa phòng, lại nhìn nhìn Lam Diệu Dương, nói: "Tôi có thể vào nhìn xem một cái không? Hay là anh đi vào, tôi gõ cửa. Tái diễn tình cảnh ngày đó một lần nữa có thể kích thích được trí nhớ tôi hay không."

Lam Diệu Dương có chút do dự.

Cổ Hoắc nhìn vẻ mặt anh, mặc dù không biết đêm đó ở trong phòng cụ thể xảy ra chuyện gì, nhưng chính là cảm thấy boss vì muốn tìm ra chân tướng thẻ phòng hy sinh cũng rất lớn.

Lam Diệu Dương rốt cuộc gật đầu, quét thẻ mở cửa phòng đi vào trước.

"Anh không cần cởi quần áo." Nghê Lam bổ sung một câu.

Lam Diệu Dương tức giận đóng cửa lại.

Nghê Lam nhìn ván cửa, tim đập thình thịch. Cô lui ra sau một đoạn, một lần nữa đi tới cửa, muốn nắm lấy thứ gì đó trong đầu.

Cổ Hoắc dựa vào tường, thầm nghĩ mấy người này diễn cũng rất nghiêm túc a.

Nghê Lam nóng lòng đưa tay gõ cửa, cô chờ mong, nhưng trong đầu trống trơn, ngoại trừ khẩn trương thì không còn gì khác.

Trong tay cô đã có thẻ phòng, vì sao lại phải gõ cửa?

Lam Diệu Dương mở cửa ra, Nghê Lam theo động tác trong video clip, lập tức chui vào.

Cổ Hoắc muốn bắt kịp, cửa lại bịch một tiếng đóng lại, thiếu chút nữa đập vào mặt anh.

Cổ Hoắc sờ sờ mũi, nghĩ nghĩ, đứng ở cửa sổ hành lang lúc này ngăn cản tình cảnh tái hiện lại đi, nơi này lúc trước đúng là có camera.

Trong phòng, Nghê Lam sau khi đi vào vẻ mặt mờ mịt: "Sau đó thì sao?"

Lam Diệu Dương chỉ phòng vệ sinh gần đó, "Cô đi vào."

Nghê Lam kinh ngạc: "Tôi rất không dễ dàng vào được chỉ để đi vệ sinh?"

"Trước khi cô vào cửa còn có lời thoại, cô nói xin chào Lam tổng, tôi muốn mượn nhà vệ sinh của anh dùng một chút. Sau đó không đợi tôi cho phép cô liền vọt vào."

Nghê Lam: "…" Lời nói dóc này cũng quá mất mặt đi.

Cô do dự một hồi, vẫn kiên trì đi vào phòng vệ sinh, đứng ở bên trong nhìn một vòng, ngoại trừ mất mặt vẫn là mờ mịt: "Sau đó?"

"Cô đóng cửa lại."

Nghê Lam đóng cửa lại thật.

"Cô cởi áo khoác, lộ ra bộ lễ phục ôm thắt lưng bên trong, xoã tóc đánh rối, xịt nước hoa của tôi lên, sau đó mở cửa ra, cười với tôi…"

Nghê Lam chết đứng tại chỗ, tưởng tượng hình ảnh kia một phen, mặt nóng rát dữ dội, quá ghê tởm, quá nhục nhã, cô làm thế nào mà làm ra hành động đê tiện như vậy a. Lại còn xoã tóc xịt nước hoa của người ta, oẹ.

Nghê Lam mang gương mặt quan công cứng ngắc mở cửa đi ra ngoài, "Diễn không nổi nữa, cũng không muốn nghĩ tới."

"Tôi rất hy vọng cô có thể nhớ ra." Lam Diệu Dương ý chí sắt đá nói, "Sau khi cô ra cười nịnh nọt nói cô là fan của tôi, cô cực kỳ thích mùi nước hoa kia của tôi. Cô nói cô tên Nghê Lam, là nghệ sỹ mới dưới trướng Phong Phạm, rất muốn quen biết tôi, cũng hy vọng tôi có thể làm quen với cô. Cô nói điều kiện của cô không tệ, hy vọng tôi có thể hiểu biết cô hơn, cho cô chút cơ hội."

Nghê Lam lấy tay bụm mặt, kêu rên.

"Túi và áo khoác của cô đều vứt ở trên đất. Tôi sợ bước tiếp theo cô tiếp tục cởi quần áo, liền bắt cô lại, kéo tới cửa, mở cửa, vứt cô ra ngoài."

"Tôi hiện tại cũng rất cần ra ngoài." Nghê Lam buồn bực, tự mình chủ động đi ra ngoài.

Cổ Hoắc đang muốn nhìn xem đêm đó tới cùng sao lại như vậy, bỗng nhiên thấy cửa mở, Nghê Lam đỏ bừng mặt đi ra. Sức tưởng tượng kia của Cổ Hoắc lập tức nổi bão.

Nghê Lam buồn bã ỉu xìu đi về phía thang máy, không nói được một lời.

Lam Diệu Dương đi theo ra, nhìn thấy biểu tình của Cổ Hoắc, trợn mắt nhìn anh. Cổ Hoắc vội vàng thay bằng vẻ mặt đứng đắn, bắt kịp bước chân boss.

Nghê Lam vào thang máy, hồi lâu mới tỉnh lại: "Tôi cảm thấy xảy ra loại chuyện này tôi xấu hổ nhanh chóng rời khỏi, lái xe tuỳ tiện đi dạo phát tiết sự xấu hổ và giận dữ trong lòng, quả thật cũng có thể."

Lam Diệu Dương trêu chọc cô: "Sau khi bị nhục nhã bi thương thì gặp chướng ngại tâm lý phải không?"

Nghê Lam cũng không phản ứng tới anh.

"Nhưng ngày đó cô rời đi vẫn rất bình tĩnh."

Nghê Lam ngẩn người, chậm rãi ngẩng đầu. Đúng, đoạn video ngắn mà Cổ Hoắc cho cô xem, lúc cô rời đi quả thật không có phản ứng kịch liệt như bây giờ.

"Sau khi tôi mất trí nhớ, da mặt mỏng rồi hả?"

"Tôi trước kia không biết cô, không tiện so sánh cho lắm." Lam Diệu Dương thế nhưng lại trả lời cô.

Nghê Lam hối hận muốn chết: "Tôi đã quên hết rồi, làm gì còn tới tìm tai vạ a. Thôi, tôi đi đây."

Nghê Lam ủ rũ, thật sự cứ như vậy trực tiếp bỏ đi.

Cổ Hoắc có chút há hốc mồm, đây là có chuyện gì?

Nghê Lam cũng không quay đầu lại thẳng lưng đi ra cửa khách sạn, đi đến ven đường, lại nhớ tới mình chưa lấy xe đạp, cô lại quay về bãi đậu xe ngoài trời. Nơi này không ai để xe đạp, xe của cô nằm ở trong góc, bãi đỗ xe còn không thể nào vào được.

Muốn tới bãi đỗ xe phải vòng qua sảnh chính, cách lớp kính thuỷ tinh, Nghê Lam nhìn thấy Lam Diệu Dương thế nhưng vẫn đứng ở đàng kia nhìn cô.

Lỗ tai Nghê Lam cũng hồng, leo lên xe nhanh chóng chạy đi.

Nghê Lam bị kìm nén ngột ngạt, một đường điên cuồng đạp xe, đạp đến toàn thân đẫm mồ hôi, đợi cô hồi phục lại tinh thần, cô phát hiện bản thân vậy mà đạp hơn 10 km, đến đường Long Côn. Cô tiếp tục đạp thêm một đoạn, đạp đến đoạn đường tu sửa cô gặp chuyện không may kia.

Nơi này lại bắt đầu khởi công, rào chắn đã được chuyển đi tới một chỗ khác.

Nghê Lam xuống xe, đứng ở ven đường, nhìn con đường này mà cảm thấy uể oải.

Điện thoại của cô bỗng nhiên báo hiệu có tin nhắn đến, cô vừa lấy ra nhìn là một dãy số lạ, nội dung viết: 'Chuyện quá khứ đã qua, nhìn về phía trước đi.'

Đúng vậy a, còn có thể như thế nào.

Nhưng mà có người nguyện ý an ủi cô như vậy, Nghê Lam vẫn cảm thấy rất ấm lòng. Cô soạn tin nhắn muốn gửi lại: 'Cảm ơn Lam tổng.'

Dãy số này quả nhiên là của Lam Diệu Dương, không đợi Nghê Lam kịp gửi tin nhắn thì tin thứ hai lại tới nữa: 'Hy vọng cô sớm ngày khôi phục trí nhớ, đến lúc đó làm ơn nhất định nói cho tôi biết người nào đưa thẻ phòng cho cô. Về sau đừng làm chuyện ngu xuẩn nữa.'

Nghê Lam phồng má, thở ra một hơi. Tin nhắn đầu chỉ làm nền, tin nhắn sau mới đúng là trọng điểm. Thiếu chút nữa đã quên phong cách viết văn uyên bác của Lam tổng.

Aiz, thôi đi, vẫn là miễn cưỡng xem như anh ta an ủi mình đi. Nghê Lam xoá bỏ tin nhắn kia của mình, miễn cho gửi đi doạ người.

Ở trên đường lắc lư một hồi, điện thoại vang lên, là Thiệu Gia Kỳ.

"Em ở đâu vậy, có thể ghé công ty một chút không? Chị Tĩnh muốn gặp em." Thiệu Gia Kỳ đè thấp giọng nói: "Luật sư cũng đến rồi, bọn họ hiện tại đang họp, phỏng chừng là về chuyện huỷ hợp đồng với em."

Nghê Lam nhìn nhìn thời gian, 1 giờ không thành vấn đề. Cô đồng ý, cúp điện thoại.

Thật sự là không việc nào vừa ý cả.

Nghê Lam ngửa đầu kêu trời: "Tôi hỏi ông, có thể xuất hiện chút chuyện tốt hay không, cho tôi cao hứng chút a."

Chuông điện thoại lại vang lên.

Nghê Lam: "…"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Điện thoại lần này lại là Phan Kính gọi tới.

Nghê Lam nhận điện.

Phan Kính cũng không khách sáo hàn huyên, trực tiếp hỏi cô: "Nghê Lam, em biết đánh quyền anh không? Có cơ hội kiếm tiền, quay một cái quảng cáo, em có muốn làm không?"

Đại ca, anh nhất định là ông trời phái tới đưa tin.

"Muốn làm chứ, thật tốt quá. Cảm ơn anh Kính. Là quảng cáo gì vậy? Yêu cầu đánh quyền anh chuyên nghiệp cỡ nào? Em hiện tại chưa chắc có làm được không."

Lời này cũng nói ra được, không biết mình có làm được không. Phan Kính thật muốn ói.

"Không cần quá chuyên nghiệp, nhưng động tác phải đẹp. Nếu thật sự được nhận quay sẽ có huấn luyện viên hướng dẫn. Tôi thấy em chắc được thôi. Đạo diễn là một người anh em của tôi, anh ấy và công ty sản phẩm tìm người cũng một thời gian dài rồi mà chưa tìm được người phù hợp. Tối qua tôi có đi ăn khuya nói chuyện quay phim với ảnh, nói khả năng của em không tệ, anh ấy liền muốn gặp mặt thử xem."

"Được chứ được chứ. Là quảng cáo sản phẩm gì vậy? Nhãn hiệu đồ thể thao sao? Mà giờ trên mạng em đang đen như vậy, danh tiếng cũng thối, bọn họ có để ý không?"

"Bọn họ không ngại." Phan Kính ở đầu bên kia điện thoại dừng một chút, "Ừm, cũng không biết em có ngại hay không, là quảng cáo bao cao su."

Nghê Lam: "…"

"Cho nên vụ tai tiếng của em vừa khéo phù hợp với sản phẩm của bọn họ không đúng sao?" Nghê Lam nói, "Sẽ không quay mấy kiểu quảng cáo slogan đen càng thêm đen chứ, kiểu như 'đeo bao bảo đảm lên sao' á?"

"Ha ha…" Phan Kính phụt cười, suýt chút nữa rớt cả điện thoại, một hồi lâu sau mới chậm rãi nói: "Cô nương ơi, tiếng hoa của em quá siêu rồi."

"Tiếng Anh của em cũng rất tốt, em còn biết tiếng Pháp, nhưng em từ chối nói lời thoại như thế."

Phan Kính cười ha ha, "Yên tâm đi, sẽ không bôi đen em đâu. Làm sao lại nói mấy từ đó. Người ta là nhãn hiệu quốc tế lớn. Ý tưởng quảng cáo rất hay, nội dung đàng hoàng, chính là đánh quyền anh."

Nghê Lam cũng không yên tâm lắm, bởi vì không tưởng tượng nổi đánh quyền anh thì có liên hệ gì tới bao cao su chứ. "Chẳng lẽ là nam giới không muốn mang, bị nữ giới đánh cho một trận? Kêu gọi nữ giới nâng cao ý thức bảo vệ mình sao?"

Phan Kính thấy không ổn: "Chị gái, chị có thể đến công ty quảng cáo đi làm rồi."

"Thật sao?"

"Đương nhiên là giả." Phan Kính quay lại chủ đề chính: "Hôm nay khi nào em có thời gian rảnh thì ghé qua nói chuyện, nếu đạo diễn thấy em phù hợp sẽ nói rõ nội dung hơn. Vì thời gian casting bên này kéo dài quá rồi, hai người thử vai trước đó cũng không phù hợp nên họ rất sốt ruột."

Nghê Lam nói: "Một giờ em có cuộc họp, sau ba giờ chắc là được. Em hỏi lại người đại diện, chuyện tiền nong phải do chị ấy bàn, em không có kinh nghiệm sẽ không biết đàm phán. Anh gửi wechat thời gian với địa điểm gặp mặt cho em, em xác nhận xong sẽ nhắn lại cho anh."

"Được. Tôi cũng gửi số điện thoại đạo diễn cho em, hai người trực tiếp liên lạc với nhau đi." Phan Kính đáp lời, lại nói: "Cát xê sẽ không cao đâu, em nên tính sẵn con số mình muốn."

Nghê Lam cũng không khách khí: "Cũng nên nhiều chút chứ, dù sao em cũng có tiếng ở đây mà."

Phan Kính lại thấy không ổn: "Chị gái, sao chị lại sinh ra ảo giác là mình rất nổi tiếng vậy?"

"Anh nói bạn bè anh lên mạng tìm xem, xem thử có bao nhiêu người đang mắng em là biết hot cỡ nào rồi." Nghê Lam hùng hồn nói.

Phan Kính vậy mà không phản bác được: "Được, được, em có lý."

Nghê Lam cười ha ha: "Em giỡn đó. Cám ơn anh, anh Kính, thật sự luôn. Nếu mà được, em mời anh ăn cơm."

Nghê Lam nói chuyện điện thoại với Phan Kính xong liền gọi cho Thiệu Gia Kỳ. Thiệu Gia Kỳ nghe xong việc này vừa mừng vừa lo, đây thật sự là một tay nói chuyện huỷ hợp đồng với nghệ sỹ một tay bàn bạc chuyện quảng cáo, cô còn không có trải qua loại chuyện như vậy.

Nghê Lam chạy tới công ty trước, trên đường nhận được số điện thoại của đạo diễn cùng thời gian và địa chỉ, cô lập tức gửi cho Thiệu Gia Kỳ. Thiệu Gia Kỳ gọi điện thoại trước với đạo diễn.

12 giờ rưỡi, Nghê Lam mang theo hai cái bánh bao đến công ty.

Đây là lần đầu tiên Nghê Lam đến công ty Giải trí Phong Phạm sau khi bị mất trí nhớ, Thiệu Gia Kỳ đứng ở cửa chính đợi cô, nhìn bộ dáng cô nghèo túng chán nản gặm bánh bao có chút ngoài ý muốn. "Em vốn định dùng khổ nhục kế sao?"

"Dùng được sao?" Nghê Lam trái lại không nghĩ tới, nhưng nếu dùng được cô hiện tại có thể bắt đầu suy nghĩ.

Thiệu Gia Kỳ đen mặt, kéo Nghê Lam vào phòng họp nhỏ, pha cho cô ly cà phê, đưa bánh mỳ, sau đó bắt đầu dặn dò vài câu.

Luật sư ở đây cũng không phải người dễ đối phó, sẽ mang luật ra hù doạ người, phải chuẩn bị tâm lý với chuyện này. Thái độ nhất định phải tốt, La Văn Tĩnh người này thích ngọt không thích cứng, phải dùng đúng cách.

Cô còn báo cáo tình hình gần đây của Nghê Lam cho La Văn Tĩnh, cố gắng nói tốt giúp cô. Vừa rồi cô cũng đã nói chuyện với đạo diễn xong, cũng báo cáo cho La Văn Tĩnh biết, cô muốn để cho La Văn Tĩnh cảm thấy Nghê Lam còn có giá trị, tương lai còn có thể phát triển. Cô cảm thấy phản ứng của La Văn Tĩnh cũng không tệ.

Mặt khác, cô đã thăm dò được số tiền bồi thường là 287 vạn 8000 nhân dân tệ, cô để Nghê Lam bình tĩnh lại rồi mới đi đàm phán.

Kỳ thật trong ngành giải trí hơn 200 vạn nhân dân tệ không phải là con số lớn, nhưng đối với người chưa debut nghiêm chỉnh như Nghê Lam, lại còn là người mới chưa nhận qua việc gì cũng coi như là một con số trên trời.

Nghê Lam nghiên cứu qua hợp đồng, dù lúc cô dự doán cũng không ra con số lớn như vậy nhưng cũng đã có chuẩn bị tâm lý. Cô ăn bánh mỳ xong, uống xong cà phê, nhìn nhìn thời gian, "Được rồi, rất bình tĩnh, nhanh nói đi, xong rồi chúng ta đi gặp đạo diễn quảng cáo."

Thiệu Gia Kỳ thật sự không biết Nghê Lam là cùi không sợ lở hay là tâm lý quá cứng, cô đưa Nghê Lam tới văn phòng La Văn Tĩnh.

La Văn Tĩnh ba mươi hai tuổi, tóc ngang vai, đeo kính viền vàng, dáng người cao gầy, trang điểm tinh tế. Nghê Lam cảm thấy cô ấy ở ngoài đời còn già hơn trong ảnh một chút.

La Văn Tĩnh để các cô vào, đồng thời gọi một cú điện thoại, cũng gọi luật sư vào. Nghê Lam an tĩnh ngồi, cực kỳ nhu thuận.

La Văn Tĩnh mở miệng: "Nghê Lam, hôm nay gọi em qua đây là muốn nói chuyện huỷ hợp đồng với em. Hành vi của em đã mang đến cho công ty rất nhiều phiền toái, cho dù là về danh tiếng hay là về mặt kinh tế, đều tạo thành tổn thất rất lớn. Cho nên công ty quyết định huỷ hợp đồng với em."

La Văn Tĩnh ra hiệu cho luật sư, luật sư đặt thoả thuận thanh lý hợp đồng trước mặt Nghê Lam. "Cô xem hợp đồng chút đi, tôi nghĩ Gia Kỳ cũng đã nói qua với cô, cô cần phải bồi thường tổn thất cho công ty cộng với tiền vi phạm hợp đồng."

Nghê Lam chắp hai tay lại, thái độ thành khẩn: "Chị Tĩnh, cho em thêm một cơ hội nữa đi."

La Văn Tĩnh lắc đầu, giọng nói của cô bình tĩnh nhưng tương đối nghiêm túc. "Chị không tin tưởng em, Nghê Lam. Lần nào em cũng nói sẽ thay đổi, sẽ thật sự cố gắng, nhưng lần nào cũng khiến chị thất vọng."

"Nhưng sự nghiệp của em vừa mới có bước ngoặt." Nghê Lam nói, "Hiện tại huỷ hợp đồng với em, yêu cầu em bồi thường, em đền không nổi. Em cảm thấy cho dù từ góc độ cá nhân của em, hay là từ góc độ công ty mà nói, lúc này bỏ dở sự nghiệp của em đều là tổn thất lớn. Phía công ty vừa mất người mất của, so với hủy hợp đồng đúng là không lời chút nào."

Thiệu Gia Kỳ cúi đầu, nhìn chằm chằm hoa văn trên thảm, thật sự không đành lòng nhìn biểu tình La Văn Tĩnh cùng luật sư. Cô càng ngày càng bái phục Nghê Lam, thật lòng mà nói, khả năng ăn nói và tính logic như vậy không có gì đặc biệt, nhưng mà kết hợp với da mặt dày thì thật quá giỏi.

La Văn Tĩnh hình như cũng không dự đoán được Nghê Lam sẽ phản ứng như vậy, cô dừng một chút, nhìn luật sư nói: "Nghê Lam, chị cũng biết huỷ hợp đồng với em là rất đáng tiếc, nhưng công ty đã quyết định rồi. Luật sư sẽ giải thích rõ ràng cụ thể về điều khoản bồi thường huỷ hợp đồng. Chị hy vọng chúng ta có thể gặp nhau vui vẻ chia tay hòa bình."

Nghê Lam nói: "Nếu như hơn 200 vạn nhân dân tệ này là cho em, em cũng sẽ nói gặp nhau vui vẻ chia tay hòa bình. Nhưng mà em đền không nổi. Hơn nữa, em có dị nghị với điều khoản bồi thường này, cũng hoài nghi lý do công ty đưa ra để hủy hợp đồng, em không đồng ý yêu cầu hủy hợp đồng."

Luật sư rốt cuộc đã tìm được cơ hội ra sân, nói: "Cô có nghi ngờ gì thì nói cụ thể một chút."

Nghê Lam nói: "Tôi thấy tôi không có vi phạm hợp đồng, bên vi phạm là phía công ty."

La Văn Tĩnh giật mình trợn mắt, không thể tin Nghê Lam dám nói như vậy. Thiệu Gia Kỳ cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Nghê Lam nhìn lướt qua biên bản thanh lý hợp đồng kia, chỉ vào phía trên nói: "Tôi và công ty có thỏa thuận, không được có hành vi vi phạm pháp luật, vi phạm đạo đức xã hội, không được tổn hại đến danh tiếng của công ty. Các anh nói tôi làm trái điều khoản này nhưng tôi không có.

Căn cứ vào quy định đương sự phải đưa ra bằng chứng làm căn cứ, các anh ra tòa án phải đưa ra bằng chứng tôi vi phạm hợp đồng, tôi nghĩ cái các anh cung cấp được chỉ là video trên mạng kia, mà video đó chỉ chứng minh được là tôi đi đến phòng của Lam tổng, sau đó bị anh ta ném ra ngoài.

Xin hỏi căn cứ theo hình ảnh thì tôi làm trái pháp luật ở chỗ nào, vi phạm đạo đức xã hội chỗ nào. Lý giải từ hình ảnh, chỉ có thể nói tôi và Lam tổng đã xảy ra tình huống không thoải mái, anh ta đuổi tôi ra ngoài. Nhưng tình huống như vậy có thể là người yêu cãi nhau, hoặc có thể là công ty kêu tôi đi đàm phán chuyện hợp tác không thành, và cũng còn nhiều khả năng có thể khác.

Chửi tôi, nói tôi leo lên giường, nói tôi muốn dùng quy tắc ngầm chỉ là phỏng đoán ác ý của dân mạng. Trừ phi các anh có thể mời Lam tổng đến làm chứng, chứng minh tôi có hành vi quấy rối tình dục anh ta, đồng thời đưa ra được bằng chứng hành vi này của tôi gây tổn hại trực tiếp cho công ty."

La Văn Tĩnh: "…"

Luật sư: "…"

Thiệu Gia Kỳ nhanh chóng cúi đầu xuống, không dám nhìn vẻ mặt La Văn Tĩnh.

Lam tổng ở trên mạng không nói một chữ nào về chuyện này, sao có thể ra tòa làm chứng. Người ta là nhân vật nào chứ, còn muốn thể diện không. Hơn nữa công ty có mặt mũi nào mà đi mời Lam tổng tới làm chứng?

Nghê Lam dừng một chút, tiếp tục nói: "Nếu mà tôi kiện việc tôi lên lầu tìm Lam tổng chắc là do ý định và sai bảo của công ty, nếu không với nhân vật nhỏ như tôi sao dám lên lầu, sao lại có thể phòng.

Hơn nữa tôi không biết Lam tổng, cũng không có tay trong, sao tôi biết được anh ta sẽ ở đó. Nhưng vì tôi bị mất trí nhớ, tôi không cách nào đưa ra chứng cứ, vì vậy chúng ta ngừng tranh luận việc này. Nhưng có một việc có thể khẳng định có bằng chứng.

Chính là lúc tôi bị công kích trên mạng, công ty không có bất kỳ hành động nào bảo vệ tôi, khiến cho tôi bị người lạ không biết rõ sự thật tới tấn công bạo lực lúc đang ở bệnh viện. Công ty cũng không đưa ra bất kỳ hình thức quan hệ công chúng nào để bảo vệ danh dự cho tôi, làm sáng tỏ chân tướng sự thật trả lại trong sạch cho tôi.

Danh dự của tôi bị tổn thất nghiêm trọng, ảnh hưởng lớn tới nghề nghiệp sau này. Mà công ty biết rõ tôi bị mất trí nhớ, không những không tích cực tạo điều kiện cho tôi chữa trị, không tìm bác sỹ thuốc men chữa trị cho tôi, còn thừa cơ hủy hợp đồng với tôi, yêu cầu bồi thường số tiền lớn.

Trong hợp đồng tôi ký với công ty có quy định rõ ràng nghĩa vụ và trách nhiệm của công ty, phía công ty có thể tính xem những điều tôi vừa nêu ra kia, công ty đã vi phạm mấy điều rồi."

La Văn Tĩnh: "…"

Luật sư: "…"

La Văn Tĩnh nhíu chặt mày, không nói gì.

Lúc này Nghê Lam lại mềm mỏng nói: "Chị Tĩnh, chị cho em thêm một cơ hội đi. Chị giúp em nói với công ty một chút, biểu hiện gần đây của em thật sự không tệ, em đang cố gắng làm việc. Thưa kiện, hủy hợp đồng tốn tiền của mà không bù đắp được gì, không bằng tiếp tục bóc lột sức lao động của em mà kiếm tiền.

Nếu không thì vậy đi, chị cho em một cơ hội ở lại quan sát thêm. Chị xem, hôm qua ở trường quay nhà họ Lam cũng không làm khó tụi em, biểu hiện của em cũng được đạo diễn với các diễn viên khác công nhận.

Còn nữa, lát nữa em sẽ đi đàm phán một hợp đồng quảng cáo, hoàn toàn chắc chắn, khẳng định không thành vấn đề. Công ty có thể trừ ngay vào cát xê của em rồi. Chị giữ em lại nửa năm, có được không? Nửa năm sau em nhất định sẽ nổi tiếng, bảo đảm kiếm thật nhiều tiền cho công ty."

La Văn Tĩnh không nói gì, chau mày suy nghĩ. Luật sư ở bên cạnh cũng không lên tiếng.

Nghê Lam lại xuống nước, trải thảm cho La Văn Tĩnh, "Chị Tĩnh, em còn hẹn với đạo diễn phỏng vấn quảng cáo, chị xem như vậy được không, em với chị Gia Kỳ trước lấy được hợp đồng này. Chị thương lượng lại với công ty, thế nào?"

La Văn Tĩnh rốt cuộc gật đầu, "Được, các em đi trước đi. Chị hiểu ý của em, chị với luật sư sẽ nói chuyện lại với sếp."

Nghê Lam bày ra vẻ mặt tươi cười: "Được, được, cảm ơn chị Tĩnh. Chị Tĩnh thật tốt, trăm sự nhờ chị. Chị phải tin em, em nhất định sẽ nổi tiếng, em sẽ kiếm cho công ty thật nhiều tiền. Chị Tĩnh sẽ không phí công giúp em đâu, giờ em sẽ cố gắng làm việc, về sau cẩn thận lời nói việc làm, tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm."

La Văn Tĩnh chịu không nổi, phẩy tay để hai người ra ngoài.

Mãi đến lúc ngồi lên xe Thiệu Gia Kỳ, Nghê Lam mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Thiệu Gia Kỳ lúc này mới dám nói chuyện, cô vừa mở miệng đã nhịn không được chọc quê Nghê Lam, "Em nói kỹ thuật diễn này mà ở phe chính diện thì tốt biết bao."

Nghê Lam thở dài: "Cuộc sống mà, là đạo diễn tốt nhất."

Thiệu Gia Kỳ không muốn để ý tới cô nhưng vẫn không nhịn được: "Em như vậy, làm nghệ sĩ thì thật đáng tiếc."

"Em cũng cảm thấy vậy." Nghê Lam phụ họa theo cô, một lúc sau nói: "Nhưng mà em đẹp như vậy…"

Thiệu Gia Kỳ lười phải xem thường cô.

Hai người thuận lợi đến công ty quảng cáo, còn tới trước giờ hẹn một lúc.

Đạo diễn tên là Cảnh Uy, hơn ba mươi tuổi, mặt râu quai nón, rất có phong thái làm nghệ thuật. Anh nhiệt tình tiếp đãi Nghê Lam và Thiệu Gia Kỳ, thấy Nghê Lam xong còn đánh giá một lượt, nói: "Phan Kính giới thiệu cho tôi, nói cô rất thú vị, thân thủ cực kỳ siêu." Anh vừa dẫn nhóm Nghê Lam tới một phòng họp lớn vừa nói: "Hôm nay tôi vẫn coi tài liệu của cô trên mạng suốt…"

Nghê Lam cười gượng: "Không tìm được lời hay ho phải không?"

Thiệu Gia Kỳ khẽ đá Nghê Lam một phát.

Cảnh Uy cười ha ha: "Bình luận trên mạng không phải chỉ vậy thôi sao. Tôi còn lo trạng thái của cô, nếu như chau mày ủ dột thì không được phù hợp. Bây giờ xem ra rất tốt, ngoại hình cũng không tệ. Cô còn đẹp hơn hình trên mạng."

Thiệu Gia Kỳ cười đáp lại: "Cám ơn đạo diễn Cảnh."

Cảnh Uy mời các cô ngồi, sau đó mới ra cửa nói trợ lý mời hai người quản lý dự án vào.

Nghê Lam thừa lúc không có người mới nói với Thiệu Gia Kỳ: "Em thấy có hi vọng, chúng ta cố gắng lấy được, em mới chém gió được với chị Tĩnh và công ty."

Thiệu Gia Kỳ hạ giọng: "Em cũng biết chém gió hả, ra ngoài kiềm chế một chút, chém tới không còn mặt mũi."

"Được rồi, được rồi." Nghê Lam đáp lại.

"Em đồng ý quay sản phẩm này hả?"

Nghê Lam nói: "Chỉ cần nội dung không dung tục thì không sao. Nam nghệ sĩ không phải cũng quảng cáo đồ lót sao, còn có quảng cáo băng vệ sinh nữa…"

Thiệu Gia Kỳ thấy Cảnh Uy quay trở lại, liền nói: "Nghe bọn họ nói chút trước xem thế nào."

Nghê Lam gật đầu.

Cảnh Uy ngồi đối diện với Nghê Lam, hỏi cô: "Cô học đánh nhau rồi phải không?"

Nghê Lam khiêm tốn nói: "Có học một ít."

"Vậy đánh quyền anh cũng được hả?"

"Biết một chút."

Cảnh Uy nói: "Quảng cáo này bên nhãn hàng yêu cầu rất cao, trước đó chúng tôi đã tìm hai người, bộ dáng rất đẹp nhưng bọn họ thấy đánh không hăng, không tạo được hiệu ứng. Tìm người chuyên nghiệp thì bọn họ nói không đủ đẹp, không có khí chất." Cảnh Uy nói về nhãn hàng, Thiệu Gia Kỳ ở một bên gật gù. Trước đó khi nói chuyện điện thoại xong, cô liền lên mạng tìm kiếm, phong cách quảng cáo của nhãn hàng này trước giờ rất sáng tạo, trình độ hiệu ứng rất cao.

Lúc này có người theo trợ lý của Cảnh Uy đi vào, nhìn thấy Nghê Lam hỏi: "Là cô ấy hả?"

Nghê Lam và Thiệu Gia Kỳ đứng dậy chào hỏi.

Một người lớn tuổi trong đó cũng không vòng vo, trực tiếp nói: "Ngoại hình rất đẹp, mấy dư luận trên mạng kia không sao hết, chúng tôi chính là muốn tìm người đẹp đánh võ cực kỳ sung, động tác cực kỳ đẹp. Cô đã từng học qua sao?"

Nghê Lam liếc mắt nhìn Thiệu Gia Kỳ, đáp: "Có học một chút."

Người nọ nhíu mày, Cảnh Uy cũng cảm thấy Nghê Lam chưa đủ tự tin, yêu cầu của nhãn hàng kia cao vô cùng, bọn họ bị giày vò không chịu nổi, thế là Cảnh Uy liền nói: "Bây giờ có thể thử xem sao?"

Nghê Lam khó hiểu, trong phòng họp này thì thử cái gì?

Cảnh Uy kêu trợ lý đeo đạo cụ vào tay, nói với Nghê Lam: "Ra đại vài đòn, đánh vào tay tập, để xem tốc độ với lực đánh của cô. Trong quảng cáo chúng ta sẽ đánh bao cát."

"Được." Nghê Lam cởi áo khoác ra, khởi động cho nóng người.

Tất cả mọi người lùi lại tạo khoảng trống cho Nghê Lam. Cảnh Uy nói: "Đừng khách sáo, đánh hết sức, cố gắng phô diễn một chút."

"Được." Nghê Lam đứng trước mặt vị trợ lý kia, trợ lý giơ hai cánh tay lên, cái tay tập hiện ra trước mặt Nghê Lam.

Thiệu Gia Kỳ lo lắng nắm chặt tay.

Nghê Lam chọn xong thế đánh, nhảy qua nhảy lại.

Tư thế rất thuần thục, rất đẹp mắt.

Cảnh Uy và hai người kia chăm chú nhìn, cảm thấy rất tốt.

'Bốp' một cái, Nghê Lam đánh một đòn vào tay tập.

Ra đòn rất nhanh, lực cũng không tệ.

Cảnh Uy gật gật đầu.

'Bốp' một cái nữa, lần này Nghê Lam ra đòn bên trái. Cũng gọn gàng dứt khoát như vậy.

Tay trợ lý rung lên hai cái, bị đánh lùi về sau một bước. Anh vội vàng bám chân trước chân sau vững vàng lại.

'Bốp', Nghê Lam lại ra một đòn khác, lần này nhanh hơn mạnh hơn một chút.

Cảnh Uy vừa định nói gì thì Nghê Lam đột nhiên dùng lực 'bốp bốp bốp bốp' ra nhanh liên tiếp mấy đòn. Cảnh Uy không nhìn rõ đánh thế nào, chỉ thấy trợ lý lùi mấy bước, bịch một cái té xuống sàn.

Cảnh Uy: "…"

Thiệu Gia Kỳ: "…"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

"Xin lỗi, xin lỗi." Nghê Lam vội vàng xông tới trước đỡ anh trợ lý lên.

Vị trợ lý kia liên tục nói không sao. Cảnh Uy và hai người kia rất vui mừng, đứng ở một bên bắt đầu thương lượng.

Nghê Lam trở lại chỗ ngồi, Thiệu Gia Kỳ hạ giọng thì thầm: "Em lại thế rồi."

Nghê Lam ấm ức: "Anh ấy nói em dùng hết sức mà…"

Thiệu Gia Kỳ dùng ánh mắt khiển trách trừng cô, nửa câu sau của Nghê Lam còn ấm ức hơn: "Em vẫn còn chưa dùng hết sức."

Thiệu Gia Kỳ: "… Ngậm miệng lại."

Nghê Lam ngoan ngoãn: "Được rồi."

Nhóm Cảnh Uy thương lượng xong rất nhanh, vị lớn tuổi kia chính là người liên lạc của phía nhãn hàng, ông ta gọi một cuộc điện thoại, chuyện tình gần như chắc chắn. Thời gian của nhóm Cảnh Uy đương đối gấp, liền lấy hợp đồng ra tại chỗ.

Thiệu Gia Kỳ mừng rỡ, cô còn chưa trải qua kiểu ký hợp đồng chớp nhoáng thế này. Cô chăm chú đọc hợp đồng một lượt, thấy điều khoản không có gì phức tạp, chính là hợp đồng quay quảng cáo của diễn viên, thời gian quay là hai ngày, quay tại thành phố, giới hạn trong hai video, thù lao ba vạn, sử dụng hình ảnh trong hai năm, sau khi quay xong thì thanh toán cát xê.

Cát xê này cũng xem như tốt hơn cát xê trả cho những diễn viên ít nổi tiếng, nhưng Thiệu Gia Kỳ biết chuyện Nghê Lam bị đen thui trên mạng thế kia mà nhận được công việc này cũng coi là may mắn. Nếu không phải bên Cảnh Uy quá gấp, nói không chừng Nghê Lam cũng chẳng có gì rồi.

Hơn nữa nghiêm túc mà nói, mặc dù nghệ sĩ Phong Phạm ký hợp đồng nghe có tiếng, nhưng kỳ thật Nghê Lam không khác gì người mới, chưa có tác phẩm nào, còn không bằng những diễn viên quảng cáo quen mặt có chút giá trị. Mà quảng cáo của nhãn hàng này rất rộng rãi, Thiệu Gia Kỳ cảm thấy ổn, Nghê Lam cũng không có ý kiến gì.

Nhưng Thiệu Gia Kỳ không có quyền ký hợp đồng thay cho nghệ sĩ, còn phải thông qua cửa của La Văn Tĩnh. Bên Cảnh Uy muốn ký hợp đồng trong hôm nay, ngày mai bắt đầu vào

kỳ nghỉ lễ Trung Thu, bọn họ sốt ruột, muốn vừa qua lễ liền quay, cho nên hôm nay phải quyết định xong việc này. Thiệu Gia Kỳ liền nhanh chóng đưa Nghê Lam trở về công ty nói chuyện hợp đồng với La Văn Tĩnh.

Thiệu Gia Kỳ có chút lo lắng không biết La Văn Tĩnh có chẹt đường bọn họ không, dù sao trước khi các cô đi Nghê Lam mới cùng La Văn Tĩnh rối loạn một hồi, lúc này mới được hai tiếng lại muốn thỉnh cầu La Văn Tĩnh. Thiệu Gia Kỳ mang hợp đồng đến phòng làm việc của La Văn Tĩnh, Nghê Lam ngồi ở ngoài chờ.

Thư ký của La Văn Tĩnh – Hồng Lôi không có ở đây, máy tính vẫn mở.

Nghê Lam nhìn thấy, chầm chậm lê mông qua, ngón tay ngọ ngoe muốn động đậy.

Trong văn phòng, La Văn Tĩnh rất ngạc nhiên: "Bao cao su?"

Trước đó Thiệu Gia Kỳ nói cần đàm phán quảng cáo, Nghê Lam còn vênh váo khoác lác là nhãn hàng lớn, cô cũng không để ý, dù sao cũng phải hủy hợp đồng, các cô giãy chết một phen, chuyện chưa chắc cũng có thể nói thành chuyện lớn. Không ngờ nhãn hàng lớn đúng là nhãn hàng lớn, nhưng mà sản phẩm này cũng hơi đặc biệt rồi.

"Tụi em đã bàn qua nội dung quảng cáo với đạo diễn rồi, rất sáng tạo." Thiệu Gia Kỳ cố gắng nói tốt.

"Có sáng tạo cỡ nào thì chắc chắn cũng ám thị bóng gió rồi." La Văn Tĩnh đánh giá. "Nghê Lam tính dùng hình tượng này đi vào lòng người à?"

Thiệu Gia Kỳ nói: "Nếu em ấy không quay quảng cáo này thì hình tượng thế này cũng đã vào lòng người rồi."

Bên ngoài phòng làm việc, Nghê Lam ngồi vào trước máy tính, mở trang web ra, nhập từ 'cảnh sát Quan Phàn' vào mục tìm kiếm, vừa tính ấn Enter liền nghe được giọng con gái hét lên: "Nghê Lam, em còn dám đụng vào máy tính của chị."

Nghê Lam giật nảy mình, vội vàng xóa chữ trong ô tìm kiếm đi, tắt trang web. Sau đó cô mới phát hiện mình dùng phím tắt cực kỳ nhanh.

Hồng Lôi cầm một ly cà phê quay lại, đặt cà phê xuống bàn, ngón tay chỉ vào một bên, Nghê Lam ngoan ngoãn ngồi xuống đó.

"Em quên mất hậu quả lần trước em đụng vào máy tính chị rồi hả?" Hồng Lam chọt vào eo Nghê Lam một cái.

"Đúng là quên thật." Nghê Lam thành thật.

Trong văn phòng, Thiệu Gia kỳ đang cố gắng thuyết phục La Văn Tĩnh, "Với danh tiếng hiện tại của Nghê Lam, ngoại trừ cơ hội này, em ấy còn có thể nhận được công việc nào chứ? Lần trước hình tượng em ấy xuất hiện trước công chúng quá chật vật xấu mặt rồi, lần này em ấy có thể biểu hiện tốt ưu điểm của mình, cũng coi như là tìm kiếm con đường mới.

Chị Tĩnh, cho em ấy một cơ hội đi. Em ấy đánh quyền anh rất ngầu, trước kia là em không tốt, không tìm đúng hướng đi cho em ấy, ca hát, nhảy múa không phải điểm mạnh của em ấy. Em ấy làm cũng vất vả, không được tán thưởng, tuổi trẻ ngang bướng một chút nhưng em cũng không kịp thời phát hiện. Lần này nếu như hiệu quả quảng cáo không tốt thì tình cảnh của em ấy cũng không tệ hơn bây giờ là bao."

"Lúc trước không trách em, là Nghê Lam tự làm tự chịu." La Văn Tĩnh nói đúng sự thật. Ban đầu hỏi Nghê Lam có tài năng gì, Nghê Lam nói có thể ca hát, khiêu vũ, diễn kịch, đánh võ, làm ảo thuật, talk show, cái gì cũng được. Sau đó để cô hát thử một bài, hoàn toàn không có gì ngạc nhiên. Kêu cô nhảy thử một bản, quả thực là thảm họa. Sau đó thì không muốn thử nữa rồi, dù sao cô có gương mặt này là được. Ai biết trong mấy câu của đại vương khoác lác cũng có một hai câu là thật.

Thiệu Gia Kỳ kiểm điểm chính mình: "Là em không tận tâm, chưa hiểu rõ em ấy."

La Văn Tĩnh nghĩ ngợi, rốt cuộc đồng ý: "Được rồi, có điều em cũng đừng hi vọng thái quá. Nghê Lam muốn xoay chuyển tình thế đã khó rồi, huống hồ còn bị nhà họ Lam chèn ép. Công ty sẽ không cho em ấy bất kỳ tài nguyên hỗ trợ nào, chuyện hủy hợp đồng chưa xong đâu, em vẫn nên để tâm vào tiểu Vân và Phi Phi thì hơn."

Kỷ Vân Sơn và Bùi Phi là hai nghệ sĩ khác dưới trướng Thiệu Gia Kỳ, hiện đang đóng chung một bộ phim, đều là vai phụ, nhưng hai cô đều rất cố gắng, bớt lo hơn so với Nghê Lam.

La Văn Tĩnh lại hỏi: "Bây giờ cảnh sát còn tìm em không?"

"Không có."

"Còn Nghê Lam thì sao?"

"Chắc là không, nếu có em ấy đã nói với em rồi."

La Văn Tĩnh hừ lạnh một tiếng: "Em cũng đừng tin em ấy quá, cứ cho là mất trí nhớ thật nhưng vẫn vậy, miệng lưỡi dẻo quẹo, có chút thông minh đó cũng không biết đi đường đàng hoàng."

"Vâng, em sẽ coi chừng kỹ em ấy." Thiệu Gia Kỳ đáp xong mới nhớ mình từng nói qua lời này, vừa quay đầu thì Nghê Lam đã bò lên giường Lam Diệu Dương.

"Em có nói chuyện tai nạn xe với em ấy không?"

Thiệu Gia Kỳ có chút khẩn trương: "Em ấy không còn nhớ gì nữa."

La Văn Tĩnh cũng không nói thêm gì, đưa hợp đồng đã ký tên cho Thiệu Gia Kỳ, lại còn bồi thêm một câu: "Em để ý đến em ấy chút, nếu như em ấy có gì bất thường, lén tiếp cận người nào, nhớ ra cái thì thì nói cho chị biết."

Thiệu Gia Kỳ nghe theo, thầm nghĩ cảnh sát cũng nói mấy lời này.

Thiệu Gia Kỳ cầm hợp đồng đi ra, chuẩn bị đi đóng dấu hợp đồng thì nhìn thấy Nghê Lam một tay cầm cá khô, một tay cầm bánh bông lan, chém gió ríu rít với Hồng Lôi.

Thiệu Gia Kỳ giận dễ sợ, chỉ vào Nghê Lam: "Ngày hai mươi lăm phải quay quảng cáo mà giờ em còn dám ăn uống thả ga, ăn không còn cơ bụng là chị đập chết em."

Hôm nay đạo diễn nhà người ta còn cố ý ghi lại vòng eo và vòng ngực của Nghê Lam, Thiệu Gia Kỳ quả thực không dám nghĩ lỡ như qua tết Trung Thu, Nghê Lam mặc áo ngực thể thao vào lộ ra nguyên bụng mỡ thì khủng bố cỡ nào.

Nghê Lam nhét miếng bánh bông lan cuối cùng vào trong miệng: "Ngày mai em không ăn cơm, bảo đảm luôn."

Bảo đảm cái rắm. Thiệu Gia Kỳ tức giận.

Hồng Lôi kinh ngạc: "Ai dô, em lại được quay quảng cáo à, chúc mừng, chúc mừng. Quảng cáo gì vậy?" Quả nhiên có chút nhan sắc là được lợi như thế, gây họa lớn như vậy còn nhận được quảng cáo.

"Bao cao su của hãng XX". Nghê Lam đáp.

Hồng Lôi: "…" Công ty là muốn chỉnh chết Nghê Lam sao?

Nhà giam thành phố.

Trần Viêm được cảnh sát trại giam dẫn ra. Anh nhìn thấy Âu Dương Duệ, có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh thu lại biểu tình, ngồi xuống. "Cảnh sát Âu Dương, sao lại là anh? Tôi còn tưởng là cảnh sát Quan a."

Âu Dương Duệ nói: "Trước đây Quan Phàn hay đến sao?"

"Có đến mấy lần."

"Cô ấy nói với anh những gì?"

Trần Viêm lớn tiếng kể khổ: "Cô ta đúng là đồ thần kinh đó anh cảnh sát. Bây giờ bị thần kinh cũng có thể làm cảnh sát sao? Cô ta chẳng đâu vào đâu, còn hỏi tôi mấy chuyện trước đây."

"Cô ấy vẫn còn muốn hỏi anh đương nhiên là vì anh khai báo còn chưa thành khẩn. Anh trả lời thật thà vào không phải là xong sao."

Trần Viêm nói: "Tôi không có gì phải giải thích nữa, không phải đã nhận tội rồi sao, bị đi tù rồi, các người còn muốn thế nào?"

"Chuyện anh nói với Quan Phàn, kể lại cho tôi một lần nữa."

Trần Viêm ngẩn người, "Cảnh sát Âu Dương, anh có ý gì?"

"Những chuyện anh đã giải thích với Quan Phàn, tôi muốn biết đó là gì."

Trần Viêm lắc đầu: "Tôi chẳng nói gì với cô ấy hết."

"Tôi đã xem qua camera giám sát hai người gặp mặt."

"Vậy thì anh càng phải biết tôi chẳng nói gì với cô ta hết."

Mặt Âu Dương Duệ không chút thay đổi: "Anh sợ bị người khác biết, đương nhiên sẽ không dám ăn nói tuỳ tiện trước camera. Nhưng trong lời nói của hai người có ám ngữ, anh còn gửi thư cho cô ấy. Ngày 25 tháng 8 cô ấy đã gặp anh, ngày 9 tháng 9 liền bị ám sát."

Trần Viêm đột nhiên nhảy dựng lên: "Mẹ nó, tôi còn lâu mới nói ám ngữ với cô ta, cũng chưa từng gửi thư cho cô ta."

Âu Dương Duệ hoàn toàn không có phản ứng gì với kích động của anh, chỉ thản nhiên nói: "Tôi và anh bây giờ nói chuyện rất an toàn, tôi kêu bọn họ tắt camera theo dõi rồi, sẽ không lưu lại thông tin. Anh còn cơ hội nói với tôi những gì đã nói với cô ấy."

Trần Viêm nghi ngờ không thôi: "Cái gì? Tôi xin thề là tôi không có gì để nói. Vụ án này lúc xét xử tôi đã nói ra tất cả rồi."

"Đáng tiếc, mấy anh em bên ngoài kia của anh cũng chẳng phải bạn bè tốt gì. Tất cả mọi người đều biết, sau khi Quan Phàn có được tình báo của anh thì xảy ra chuyện. Bọn họ muốn bịt miệng cô ấy, đương nhiên cũng sẽ bịt miệng anh. Tôi cho anh mười giây suy nghĩ."

Trần Viêm sững sờ ở đó.

Mười giây rất nhanh đã hết. Âu Dương Duệ đứng lên: "Hi vọng trước khi anh hối hận vẫn còn cơ hội để mở miệng."

Âu Dương Duệ xoay người đi. Trần Viêm đứng yên tại chỗ, há miệng thở dốc rồi ngậm lại.

Âu Dương Duệ đi ra, một cảnh sát trại giam đang chờ anh bên ngoài.

"Anh Duệ." Anh cảnh sát kia gọi anh. Người này tên Hồ Khang, là khóa dưới của Âu Dương Duệ, đã từng cùng nhau sát cánh, quan hệ rất tốt.

"Giúp anh xem chừng chút, có ai điều tra camera giám sát, thư từ qua lại của anh ta đều nói cho anh biết." Âu Dương Duệ nói với Hồ Khang.

"Không thành vấn đề." Hồ Khang đáp ứng.

"Anh ta có nghe ngóng chuyện bên ngoài hay chuyện của Quan Phàn, cậu xem anh ta nghe ngóng với ai."

Hồ Khang gật đầu.

Lúc Âu Dương Duệ lái xe ra khỏi cổng nhà giam, Liêu Tân gọi điện đến. Âu Dương Duệ dừng xe ở một bên, nhận điện thoại.

"Đội trưởng, em có hỏi qua bên trường quay rồi. Hai bữa trước Nghê Lam có đến đóng bù một cảnh phim. Tất cả mọi người đều nói cô ta có chút kỳ lạ."

"Kỳ lạ thế nào?"

"Em mới gửi anh một đoạn video, anh xem thử đi."

Âu Dương Duệ rời khỏi màn hình trò chuyện, chuyển tới wechat, đã nhận được video Liêu Tân gửi.

Đó là một đoạn phim ngắn Nghê Lam quay. Cô lao ra từ rừng cây, lăn đến phía sau tường, lại nhảy lên nóc sân phơi, tay không đoạt lấy súng, đánh bại đối phương.

Âu Dương Duệ im lặng hồi lâu, xem lại video mấy lần.

Liêu Tân ở trong điện thoại gọi anh: "Đội trưởng, xem xong chưa?"

"Là bộ phim cô ta quay trước khi mất trí hả?"

"Đúng vậy. Người trong đoàn làm phim nói phân cảnh của Nghê Lam trong phim rất ít, chỉ có hai câu thoại, không có phần quay cô ta đánh nhau. Hơn nữa bình thường cô ta nũng nịu, nhõng nhẽo này nọ, mọi người vẫn cảm thấy cô ta giống bình hoa di động, chính là kiểu đẹp mà không có đầu óc, không ai ngờ tới cô ta lại có thân thủ tốt như vậy.

Lẽ ra với thân thủ như thế này, trong thể loại phim cảnh sát bắt cướp khẳng định thể hiện thật tốt, để đạo diễn và nhà sản xuất có ấn tượng sâu sắc với cô ta. Cứ cho là bộ này không dùng đến cảnh của cô ta, về sau vẫn sẽ có cơ hội nha, nhưng cô ta lại không làm như vậy.

Sau khi mất trí nhớ, chỉ quay lại cảnh phim kia. Hơn nữa lần này quay lại, tính tình cô ta còn gan hơn, dám giơ ngón tay giữa với nhà đầu tư. Chính là Lam Diệu Dương, vị tổng giám đốc mà cô ta không bò lên giường được đó."

Âu Dương Duệ cau mày.

"Đội trưởng, động tác của cô ta không phải có thể luyện được ở phòng tập thông thường, rất giống đặc công."

Âu Dương Duệ không nói gì.

"Nhưng lý lịch với ghi chép xuất nhập cảnh của cô ta bày ra đó không phải giả. Cô ta vừa trở về nước nửa năm, không thể nào là người trong đội chúng ta. Chỉ có một khả năng, cô ta được huấn luyện ở nước ngoài."

Liêu Tân nói: "Đội trưởng, nếu như chị Phàn xảy ra chuyện thật sự do bị mưu sát, mục đích là ngăn cản phá án, vậy chị Phàn vẫn chưa chết, tại sao đối phương vẫn không ra tay? Là chưa tìm được cơ hội, hay là…"

Sát thủ mất trí nhớ rồi?

Nghê Lam rốt cuộc là ai?

Nghê Lam cũng rất muốn biết bản thân mình là ai.

Bất ngờ nhận được đề nghị quay quảng cáo, chuyện hủy hợp đồng tạm thời gác lại, Nghê Lam cảm thấy vận may của mình cũng không tệ.

Tết Trung Thu mọi người đều nghỉ, Nghê Lam không có việc gì làm. Con nhà nghèo muốn tăng thêm bữa ăn cho mình liền đi siêu thị lượn một vòng mua mấy cái bánh bao, hai bó cải bẹ. Sau khi ra ngoài cảm thấy bản thân có chút thê thảm, ngẩng đầu lớn tiếng nói: "Trăng tròn nhà nhà đoàn viên, chỉ cầu nhặt được tiền."

Than xong liền dẫn xe đạp đi, cúi đầu xuống, quả thật có tiền! Lại còn là 100 nhân dân tệ!

Nghê Lam mừng rỡ, lẹ làng nhặt tiền lên, hoàn toàn không có ý định tìm người bị mất tiền.

Thật là bần cùng sinh đạo tặc, không nghĩ tới bản thân còn có kỹ năng này. Cái gì mà gọi trời trời không thấu gọi đất đất không hay, thực sự không tồn tại. Nghê Lam lượm được khoản tiền từ trên trời rơi xuống, quyết định ra tiệm net trên đường thử vận may.

Vận may quả nhiên không tệ.

Trước quầy là một ông chú, không thèm nhìn Nghê Lam, nhìn qua chứng minh thư của Nghê Lam xong thì theo yêu cầu mở cho cô một phòng bao.

Nghê Lam ngồi trước máy tính, trong lòng ngây ngất, sờ vào máy tính cứ như là tìm được bạn tâm giao, cải bẹ cũng hết sức ngon miệng.

Nghê Lam thuần thục gõ bàn phím, trong nháy mắt trong đầu hiện lên rất nhiều thứ, đủ loại trang web, phần mềm, virus, code…

Vẫn còn chưa biết mình là ai nhưng cô biết mình có thể làm gì.

Cô tải xuống một phần mềm, vẽ đại khái ra định vị kiến trúc của khách sạn Lam Sắc Hào, đánh dấu những góc chết của camera an ninh cô quan sát được, vị trí của nhân viên bảo vệ có vấn đề sẽ tạo ra sơ sót trong vấn đề an ninh, đề nghị Lam Diệu Dương tăng cường phương án bảo vệ.

Cô gửi bản đồ và kiến nghị vị trí cụ thể vào hộp thư riêng trên weibo cho Lam Diệu Dương, sau đó viết: 'Cảm ơn anh đã dẫn tôi đi xem khách sạn, nói cho tôi biết chuyện đã xảy ra. Tuy tôi không nhớ được làm thế nào có thẻ phòng, nhưng tôi đơn giản lấy đề xuất tăng cường an ninh này đền bù vậy.'

Làm xong việc này cô cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, việc thiếu nợ Lam Diệu Dương coi như trả xong rồi.

Nghê Lam lại gửi tin nhắn cho Lam Diệu Dương, nói anh biết mình có gửi email cho anh trên weibo, kêu anh vào xem.

Lam Diệu Dương không trả lời, Nghê Lam cũng không để ý. Nghê Lam còn rất nhiều chuyện phải làm.

Nghê Lam tìm một vài công cụ, bắt đầu tìm thông tin trên mạng của mình. Cô thông qua hình ảnh của mình tìm thấy một tài khoản mạng xã hội của mình ở nước ngoài, nội dung đăng không nhiều, sau khi đến Mỹ, gần như không quá vui vẻ.

Mà người cha trong truyền thuyết xem ra quả thật tình cảm với cô cực kỳ không được hòa thuận, chẳng những hình cô mang về nước không có hình của ông, mà ngay cả tài khoản lúc ở nước ngoài cũng không hề nhắc đến ông, càng không có hình của ông.

Mà trong những status cập nhật này cũng không có người cha ảo ảo thực thực này của cô.

Nội dung sau cùng được đăng trên tài khoản ở nước ngoài của Nghê Lam là vào ngày 16 tháng 4: 'Cứ vậy đi, xóa hết tất cả, dẹp bỏ quá khứ, trở về nhà, bắt đầu lại từ đầu.'

Cho nên thông tin cô lưu trên mạng không nhiều, có lẽ là do nguyên nhân này?

Sau đó thì cô quay về nước.

Nghê Lam so sánh một chút danh sách bạn bè trên tài khoản ở nước ngoài và weibo trong nước, không có bạn chung. Trong nhóm những người quan tâm và bạn bè ở nước ngoài, cô cũng không phát hiện ra sự chân thực sôi nổi đặc biệt, thoạt nhìn toàn mấy thứ như zoombi, quảng cáo, hoặc là mấy người chuyên đi công kích trên mạng. Xem ra ngoài đời cô không có bạn bè gì.

Lúc này Nghê Lam nhìn thấy trong hộp thư của mình nhận được một email mới, cô còn tưởng là Lam Diệu Dương, ấn vào lại phát hiện ID của đối phương là: 'Người duy nhất của Lam Diệu Dương.'

'Đồ đê tiện, Lam Diệu Dương là của tôi, anh ấy mãi mãi là của tôi.' Đằng sau còn đính kèm hai tấm ảnh photoshop, một tấm là hình cưới của Lam Diệu Dương cùng một người phụ nữ, một tấm là hình trắng đen tang lễ của Lam Diệu Dương và cô ta.

Nghê Lam xem xong hình thì nổi hết da gà. Cô ấn vào weibo của người kia, phát hiện chủ tài khoản chính là người phụ nữ trong tấm hình photoshop kia. Cô ta còn đăng không ít ảnh tự sướng lên weibo, còn rất nhiều lời bình quá khích và cố chấp trên trang chủ của mình.

Trên weibo của cô gái này trước đây biểu đạt tình cảm với đàn ông không chỉ có một mình Lam Diệu Dương, còn có những ngôi sao nam khác. Nhưng từ khi lộ ra đoạn video Lam Diệu Dương ném Nghê Lam ra khỏi phòng, cô gái này liền bắt đầu chết mê chết mệt Lam Diệu Dương.

Weibo mỗi ngày đăng lên đều là Lam Diệu Dương, cảm thấy anh đã đẹp trai còn hào hoa phong nhã, rất khác với tất cả mọi người.

Cô ta tuyên bố trên weibo Lam Diệu Dương là của cô ta. Cô ta nói đã gặp mặt Lam Diệu Dương rồi, anh còn tặng cô dây chuyền. Hình minh họa là ảnh một sợi dây chuyền, còn mở ngoặc kép ở phía sau: 'Đương nhiên là giả.'

Còn nói đã gặp cha mẹ Lam Diệu Dương, hai bác cực kỳ thoải mái dễ gần. Còn nói Lam Diệu Dương đưa cô đi ăn cơm với chị gái, chị gái anh là một người phụ nữ đáng yêu điềm đạm không giống như người nói chuyện mạnh mẽ vang dội với mọi người. Mở ngoặc kép ở phía sau: 'Đương nhiên là giả.'

Chủ weibo này đăng lên một số hình của Lam Diệu Dương, luôn khen anh rất đẹp trai lại quyến rũ. Lam Diệu Dương trong ảnh đa phần đều là đứng trước tòa nhà, hoặc trên một số chuyến đi công tác.

Nghê Lam tìm kiếm những tấm hình này, có một số là lấy nguồn từ chỗ khác, một số là chủ weibo đăng lên đầu tiên. Nói cách khác, đây là hình do chủ weibo tự chụp. Chuyện này cũng có hơi nguy hiểm.

Nghê Lam chuyển tiếp email chủ weibo này gửi riêng cho cô sang cho Lam Diệu Dương, cũng gửi weibo của cô gái này qua, nói Lam Diệu Dương chú ý an toàn một chút, không thể chắc chắn được fan cuồng này có chứng vọng tưởng hay không, nhưng có lẽ cô ta đang theo dõi Lam Diệu Dương.

Sau đó cô lại gửi tin nhắn cho Lam Diệu Dương một lần nữa: 'Tôi có gửi thư trên weibo cho anh, nhất định phải xem đó.'

Lam Diệu Dương đang ở ngoài uống rượu hát hò đánh bài, chơi cực kỳ sung. Vừa nãy còn cùng đám anh em chửi 'người phụ nữ nào đó', anh không so đo chuyện lúc trước, 'tự mình' nhắn tin an ủi cô trên weibo, kết quả người ta không thèm trả lời anh một chữ.

Đoạn Vĩ Kỹ uống nhiều rồi, vỗ bàn hò hét giúp anh: "Thật tức mà!"

Tên còn lại lớn tiếng cười: "Lam thiếu gia của chúng ta ấm áp như vậy mà cũng không sưởi ấm được cô ta, người phụ nữ này chắc chắn thông minh thanh khiết."

Lam Diệu Dương cầm mic vung tay nói to: "Tớ muốn hát cho mọi người nghe bài 'Đồ ngốc'…"

Chưa dứt lời thì đã bị người ta cướp mic rồi, Lam Diệu Dương liền đuổi theo giành lại, khăng khăng nhất định phải hát, nói là không đưa mic cho anh, anh sẽ hát chay. Cuối cùng thì mic cũng trở về tay anh, anh hát liền tù tì ba bài. Người trả lại mic cho anh liền bị mọi người đánh cho một trận.

Lam Diệu Dương hát thoải mái rồi, quân địch cũng bị đánh, cực kỳ vui vẻ. Anh chụp ảnh mọi người chơi đùa đăng lên weibo: 'Trăng tròn người người đoàn viên, chúc mọi người Trung Thu vui vẻ.'

Đăng xong weibo phát hiện có tin nhắn mới, Lam Diệu Dương ấn vào xem, là Nghê Lam. Có chuyện gì không nhắn tin cho anh, lại còn kêu anh vào hộp thư weibo xem. Hộp thư weibo của anh nhiều như vậy, anh còn chẳng muốn xem. Ai nha, vừa hay, có thể báo mối thù 'không trả lời' trước đó của cô.

Lam Diệu Dương không trả lời tin nhắn của Nghê Lam. Anh cũng không biết lúc này Nghê Lam đang trong cơn giận dữ.

Nghê Lam gửi weibo của fan biến thái kia cho Lam Diệu Dương xong vẫn chưa an tâm, cô còn trả lời thư riêng của chủ weibo kia. Cô dùng giọng điệu rất nghiêm khắc nói cho người kia, cô biết cô ta là ai, cũng biết cô ta ở đâu, bây giờ cô ta gửi thư đe dọa trên mạng là phạm pháp, theo dõi chụp hình Lam Diệu Dương cũng là phạm pháp.

Cô còn gửi kèm điều luật liên quan cho cô ta xem, để cô ta kiềm chế hành vi của mình lại, nếu không cô sẽ có hành động và biện pháp thích hợp để xử trí cô ta.

Sau khi trả lời thư xong, vốn tưởng rằng đối phương sẽ đáp lại bằng những lời chửi rủa và sỉ nhục, cô dự định lưu lại làm chứng cứ sau này cần dùng khi báo cảnh sát. Kết quả người kia không trả lời lại, chụp màn hình email của Nghê Lam đăng lên weibo cười nhạo.

'Ha ha ha ha, mau đến xem nè, buồn cười quá đi mất. Thứ đê tiện nào đó bị chửi đến phải đóng weibo lại, nhưng ngày nào cũng lên xem, lén xóa tin tức. Chỉ cần nhắc đến Lam đáng yêu cô ta liền nổ như bạc đạn. Đọc thử cái cô ta viết, quá buồn cười.

Bò lên giường người ta còn tính là biết luật hiểu luật, chính là thể loại tiện nhân dùng quy tắc ngầm, còn phẩm hạnh gì sao? Lại còn uy hiếp tui, sợ quá đi à.!!!'

Phía dưới đi kèm là chín bức hình, trong đó ba bức là hình tự sướng trước đây Nghê Lam đăng trên weibo bị chỉnh thành hình khủng bố buồn nôn, sáu tấm còn lại là kiểu mặt troll sợ hãi.

Trong ảnh chụp màn hình này của cô ta không có thư riêng cô ta gửi đi, chỉ đăng lại phần trả lời của Nghê Lam, còn nói bị Nghê Lam uy hiếp. Cô ta tham gia trong một hội fan nào đó, nội dung vừa đăng lên lập tức đã có không ít người vào xem. Mọi người hùa nhau vào giễu cợt Nghê Lam, lập thành nhóm vào gửi thư riêng chửi rủa cô.

Nghê Lam tức thầm trong bụng. Muốn đăng thư riêng của người này lên, nhưng nghĩ đến việc này có liên quan đến Lam Diệu Dương, hai tấm hình photoshop kia không hay ho gì, cô không muốn gây phiền toái cho Lam Diệu Dương. Hơn nữa đầu óc của chủ weibo này không rõ như thế nào, lỡ như đăng lên kích động cô ta quá mức, cô ta quay sang làm gì Lam Diệu Dương, vậy thì cũng không tốt.

Hơn nữa cô mới nhận quay quảng cáo, chuyện hủy hợp đồng cũng tạm thời dịu xuống, cô cũng không muốn lại được lên hot search đen thui.

Nghê Lam nhịn.

Nhưng khí thế của đối phương càng lúc càng cao, hóa ra cô ta còn là trưởng nhóm fan, mấy chuyện giả vờ bản thân cùng Lam Diệu Dương thế này thế kia đều là trò chơi của các cô, không chỉ chủ weibo này chơi, mà những cô gái khác cũng tham gia, ảnh chụp theo dõi này nọ đều được xem là anh hùng trong nhóm bọn họ.

Nghê Lam càng xem càng bực mình, mấy cô này não tàn sao? Cô có thể cài virus vào cái nhóm fan biến thái này, làm hỏng máy tính của cô ta, cũng có thể tìm ra IP của cô ta, phân tích định vị hình chụp của cô, đào ra thông tin cá nhân trực tiếp ném vào mặt cô ta, cho cô ta mở mang đầu óc một chút, cô nói cô biết cô ta là ai, có thể tìm ra cô ta không phải là chuyện đùa. Cô có thể làm ra những chuyện mà người bình thường xem là khủng bố, nhưng cô nhịn.

Lúc đang tức giận như vậy lại nhìn thấy Lam Diệu Dương đăng weibo, người ta đang ăn chơi trác táng đến thế này, mấy tấm ảnh chụp anh em vui đùa ca hát, thậm chí có người còn quay lại một video Lam Diệu Dương đang hát bài 'Em nghe kỹ cho anh' để trêu chọc anh. Mọi người còn dùng câu 'Em nghe kỹ cho anh' để mở đầu bài viết.

Ăn chơi đến vậy cũng không thèm để ý tin nhắn của cô, Nghê Lam nổi trận lôi đình, cô đóng hộp thư riêng, xoá sạch sẽ hết phần mềm trên máy tính, tắt máy tính. Cô rất muốn nói một câu 'anh nghe kỹ cho tôi' với Lam Diệu Dương, bà đây cũng không muốn quản chuyện của anh. Nhưng nếu đã không quản nữa thì cũng chẳng buồn nói với anh.

Trại giam thành phố.

Tết Trung Thu, trong nhà giam tổ chức chương trình cho mọi người, còn phát bánh Trung Thu.

Tinh thần Trần Viêm mấy ngày nay có chút không tập trung, anh luôn cảm thấy có người đang theo dõi anh chằm chằm. Sau đó buổi tối trong lúc mọi người đang tổ chức tiệc Trung Thu với nhau, anh nhìn thấy ánh mắt của người kia, đó là một khuôn mặt mới, anh chưa từng gặp, có thể là vừa bị giam. Trần Viêm có hơi cảnh giác.

Về sau lúc anh đi vệ sinh, người nọ cũng đột nhiên đứng dậy đi theo sau. Trần Viêm bước vào nhà vệ sinh, người kia cũng theo vào. Trần Viêm len lén liếc nhìn, phát hiện trong tay áo người kia lóe lên ánh dao. Người kia nhanh chóng tới gần anh.

Trần Viêm bị dọa đến mức vọt thẳng ra khỏi nhà vệ sinh, nhìn thấy trưởng nhà giam Hồ Khang đang ở bên ngoài, liền hô: "Báo cáo, trong tay anh ta có dao."

Hồ Khang đi về phía anh, Trần Viêm nhạy cảm nhận ra có gì đó không đúng, anh ta tiếp tục chạy ra ngoài, lại gặp được một cảnh sát trại giam khác, vội vàng báo cáo một lần nữa. Vừa quay đầu, phát hiện Hồ Khang đang soát người người kia ở chỗ đó, lại nói với anh cảnh sát kia: "Không có gì, tôi kiểm tra rồi, không có."

Trần Viêm nghi ngờ không thôi, cảnh sát trại giam giục anh ta trở về. Tên mới vào kia ngoan ngoãn đi, trước khi đi còn lạnh lùng liếc anh ta một cái.

Trước khi đi Trần Viêm nhìn Hồ Khang một cái, Hồ Khang cười cười với anh ta.

Trần Viêm thật sự bị dọa sợ rồi.

Đêm đó, Trần Viêm trằn trọc không ngủ được.

Hồ Khang gọi điện thoại cho Âu Dương Duệ: "Anh Duệ, làm xong rồi."

"Được, cảm ơn nhé." Âu Dương Duệ cảm ơn anh: "Trung Thu vui vẻ."

Âu Dương Duệ lúc này đang ở trong phòng bệnh của Quan Phàn, anh cúp điện thoại, tiếp tục ăn bánh Trung Thu: "Cái này là của em, anh giúp em ăn rồi. Đợi sang năm, cái của anh sẽ để cho em."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Kỳ nghỉ Trung Thu kết thúc, Nghê Lam đi quay quảng cáo.

Thời gian hẹn quay rất sớm, sáu giờ phải có mặt. Tòa nhà quay phim cách nhà Nghê Lam không xa lắm, Nghê Lam không gọi Thiệu Gia Kỳ đến đón mà tự mình đạp xe qua đó. Đến nơi, Cảnh Uy đã có mặt rồi, anh giới thiệu với Nghê Lam nhân viên làm việc tại phòng quay, còn có một vị huấn luận viên quyền anh.

Cảnh Uy chuẩn bị bữa sáng cho Nghê Lam, ăn uống xong xuôi liền bắt đầu trang điểm, tạo hình, trang phục, mọi thứ đều đã sẵn sàng. Nghê Lam cảm nhận sâu sắc hai sự đãi ngộ hoàn toàn khác biệt cho cô ở đây và ở trường quay hôm trước.

Lúc Thiệu Gia Kỳ đến Nghê Lam đã trang điểm được một nửa, cô còn đưa bữa sáng cho Nghê Lam nhưng phát hiện ra không cần nữa.

Nghê Lam thử hai bộ trang phục, cuối cùng Cảnh Uy chọn bộ màu đen kia.

Nghê Lam cột tóc đuôi gà, hoàn toàn để lộ gương mặt và cần cổ mảnh khảnh. Áo ngực thể thao đen, quần lửng bó sát màu đen, eo thon, mông mẩy, chân dài, giày thể thao màu đỏ, găng tay quyền anh màu đỏ, phối hợp với làn da trắng nõn, đứng dưới ánh đèn khiến cả người đẹp như tỏa sáng.

Cảnh Uy cực kỳ hài lòng, anh nói yêu cầu cảnh quay với Nghê Lam, góc quay, động tác, biểu tình của Nghê Lam, v.v. Nghê Lam ghi nhớ rất nhanh. Trước khi bắt đầu quay chính thức, Cảnh Uy để huấn luyện viên quyền anh khởi động cho Nghê Lam, dẫn ra cảm giác hưng phấn khi đánh quyền anh của Nghê Lam, còn phải xem bước chân động tác có cần điều chỉnh gì không.

Huấn luận viên quyền anh và trợ lý Tiểu Ca hoàn toàn không giống nhau, chuyên nghiệp chính là chuyên nghiệp. Anh ấy là một bia sư rất tốt, ra đòn, bước chân, né đòn, rất nhanh đã khiến Nghê Lam bộc lộ trạng thái đánh quyền anh của mình. Nghê Lam cũng không kiêng nể gì, tập đánh với huấn luyện viên xong thì đánh bao cát, đánh bao cát xong lại đánh với huấn luyện viên, thoải mái đánh.

Cảnh Uy còn mở nhạc chiến đấu sôi động trong phòng quay, toàn bộ bầu không khí cực kỳ hưng phấn. Nghê Lam càng đánh càng hăng, ra đòn càng lúc càng nhanh. Tiếng đấm bốc trên bia 'bịch bịch bịch' vang lên, tựa như nhịp tim đập mạnh mẽ, khiến toàn phòng quay phấn chấn. Bước chân mạnh mẽ, ánh mắt sắc bén, nắm đấm tấn công mạnh mẽ, khiến Thiệu Gia Kỳ đứng ở một bên nhìn mà ngẩn người. Lần này cô tin lời Nghê Lam nói, hôm trước ở công ty quảng cáo cô ấy thật sự chưa kịp dùng hết sức.

Cảnh Uy vô cùng phấn khích, quả thực muốn quay một vòng, lúc này chắc chắn đã thỏa đáng rồi, tuyệt đối không có vấn đề.

Kế hoạch ban đầu dự dịnh quay hai ngày mà một ngày đã xong. Tất cả mọi người đều cực kỳ vui mừng. Nghê Lam nhận lời khen ngợi các loại suốt từ thợ trang điểm, huấn luyện viên, quay phim, đạo diễn. Từ lúc Nghê Lam mất trí nhớ đến giờ còn chưa nhận được sự công nhận và tôn trọng như vậy, cảm giác quá tốt đẹp, quả thực như muốn lên mây.

Cái cảm giác phấn kích này vẫn chưa kịp dịu xuống lúc cô cùng Thiệu Gia Kỳ rời khỏi, trong thang máy cô ríu rít với Thiệu Gia Kỳ chuyện quay quảng cáo, nói mình rất thích quay quảng cáo, cô nhìn thấy tương lai tươi sáng, không cần phải gặm bánh mì sandwich hay nấu mì ăn liền, bla bla bla. Lúc này cửa thang máy mở ra, có hai người đang đứng bên ngoài thang, Nghê Lam vừa nhìn thấy đã ngậm miệng.

Lam Diệu Dương ngẩn người, nhưng cũng bình tĩnh bước vào thang máy. Cổ Hoắc đứng sau boss nhà mình, nhìn thấy Nghê Lam thì chào hỏi: "Cô Nghê."

"Chào anh Cổ." Giọng nói Nghê Lam hoàn toàn nghiêm túc.

Thiệu Gia Kỳ có chút hồi hộp. "Chào Lam tổng."

Lam Diệu Dương hơi gật đầu: "Chào cô."

Nghê Lam quay đầu sang một bên, hoàn toàn không để ý đến anh.

Lam Diệu Dương thầm nổi cáu, người phụ nữ này thật sự là không thể khách sáo với cô ấy. Anh đã không tính toán gì với cô, cô còn tỏ thái độ này.

Lam Diệu Dương cũng bày ra dáng vẻ kiêu ngạo, không thèm liếc mắt tới Nghê Lam, còn hất cao cằm, dáng điệu lạnh lùng cao ngạo.

Bầu không khí trong thang máy cực kỳ yên tĩnh.

Nghê Lam đột nhiên lớn tiếng nói: "Chị Gia Kỳ, thực ra em hát cũng không tệ đâu." Không chờ Thiệu Gia Kỳ phản ứng, Nghê Lam đã cất giọng.

"Let it go, let it go, I am one with the wind and sky. Let it go, let it go, you'll never see me cry. I don't care what they're going to say. Let the strom rage on. The cold never bothered me anyway."

(Ghi chú: ca khúc chủ đề bộ phim Frozen. Tác giả dịch đại: Tuỳ tiện đi, không sao cả, tôi muốn hoà với gió và trời. Cút đi đi, tới địa ngục đi, anh căn bản không có cơ hội thấy tôi khóc. Người khác nói nhảm tôi không quan tâm, bão táp mãnh liệt chút xem, cũng không thể làm gì bà đây.)

Thiệu Gia Kỳ muốn chết, nhưng trước khi chết cô muốn xử lý Nghê Lam.

Cổ Hoắc cắn chặt răng, cực kỳ cố gắng khống chế sắc mặt mình, anh nhìn thấy boss nhà anh tuy đang hướng mắt về phía trước nhưng thực tế đang lén nhìn Nghê Lam ở trong gương.

Cổ Hoắc thầm gào lên trong lòng: 'Sếp ơi anh phải nhịn nha, tuyệt đối đừng có hát theo.'

Lam Diệu Dương bỗng nhiên xoay người nhìn về phía Cổ Hoắc.

Cổ Hoắc giật nảy mình, bị chính tiếng lòng của mình làm mắc nghẹn, ho sặc sụa.

Lam Diệu Dương mặc kệ anh sao tự dưng lại ho, nghiêm túc nói với Cổ Hoắc: "Anh nói với Hồ tổng ngày mai nhất định phải nộp phương án, bộ phận của bọn họ đã làm lần thứ ba rồi, lần này không ra được phương án tốt thì không cần làm nữa."

Cổ Hoắc: "…" Thật hay giả?

"Dự toán Thuận Kỳ báo cáo lên không được, tạm thời đừng thanh toán."

Cổ Hoắc: "…" Dự toán kia mắc mớ gì tới anh hả sếp.

"Báo cáo kế hoạch của Tổng Nghệ lùi lại hai ngày sau, mấy ngày này tôi không có thời gian."

Cổ Hoắc: "…" Chuyện này không phải đã sắp xếp ổn thỏa rồi sao? Cần gì lại nhắc lại nữa?

Nghê Lam đã ngừng hát, Lam Diệu Dương lại vẫn tiếp tục nhắc nhở công việc.

Lúc này cửa thang máy lại mở ra, cô thợ trang điểm bước đến, nhìn thấy Nghê Lam rất ngạc nhiên: "Ủa, Nghê Lam, các cô còn chưa về hả?"

Thiệu Gia Kỳ có chút thất thần, trong thang máy này có ma sao? Như thế nào lại quay trở lại?

Cô thợ trang điểm đưa tay bấm lầu một.

Bốn người vốn ở trong thang máy đều đen mặt, bọn họ đứng trong thang máy lâu như vậy mà lại không có ai bấm thang.

Lam Diệu Dương liếc mắt nhìn Nghê Lam, Nghê Lam trừng ngược trở lại.

Thiệu Gia Kỳ thật muốn đánh chết Nghê Lam, đều tại cô cứ lôi lôi kéo kéo mình nói chuyện không ngừng, không kịp ấn thang, sau đó nhóm Lam tổng bước vào làm cô cũng quên mất chuyện này.

Cổ Hoắc thấy xấu hổ chết đi được, vừa bước vào thấy trong thang máy có người còn tưởng rằng là từ trên lầu xuống, hóa ra hai cô này đứng trong thang máy chỉ nói chuyện thôi sao?

Thang máy đi xuống dưới.

Lam Diệu Dương lại liếc mắt nhìn Nghê Lam, Nghê Lam lại trừng ngược trở lại.

Rất nhanh đã tới lầu một, cô thợ trang điểm lên tiếng chào hỏi hai người Nghê Lam rồi đi trước.

Còn lại bốn người cũng lần lượt bước ra khỏi thang máy, Lam Diệu Dương hỏi Cổ Hoắc: "Hai ngày trước cảnh sát đến hỏi, hy vọng chúng ta báo án vụ thẻ phòng để bọn họ triển khai

điều tra, lại hỏi chuyện Nghê Lam, việc này cậu có nói với Nghê Lam chưa?"

"A?" Cổ Hoắc ngẩn người, nhìn thoáng qua Nghê Lam, trả lời Lam Diệu Dương: "Chưa."

Nghê Lam dựng lỗ tai lên nghe ngóng.

Nhưng Lam Diệu Dương lại không nói gì nữa, chỉ ừ một tiếng liền tiếp tục đi lên phía trước.

Xe đã khởi động chờ ở dưới lầu, tài xế thấy Lam Diệu Dương liền nhanh chóng xuống xe mở cửa.

Lam Diệu Dương bước nhanh tới, Cổ Hoắc cũng không dám chậm trễ đuổi sát theo sau.

Nghê Lam hoàn toàn không có cơ hội hỏi thăm, cô thở phì phò chống nạnh nói với Thiệu Gia Kỳ: "Em nói với chị, Lam đáng yêu chẳng đáng yêu chút nào. Chờ sau này em nổi tiếng rồi, còn nhiều tiền hơn anh ta, nhất định phải ức hiếp lại anh ta."

Thiệu Gia Kỳ vỗ vỗ vai cô: "Tin chị đi, em không có ngày đó đâu."

Lam Diệu Dương và Cổ Hoắc lên xe, Lam Diệu Dương bực bội: "Rốt cuộc cô ấy khó chịu cái gì chứ?"

Cổ Hoắc rất muốn châm chọc: 'Sếp à, anh còn mất hứng rõ ràng hơn người ta đó.'

Xe chạy được một đoạn, Lam Diệu Dương đột nhiên hỏi: "Vừa rồi cô ấy làm gì vậy?" Trong tòa nhà kia có rất nhiều văn phòng công ty giải trí, còn có mấy phòng quay phim.

Cổ Hoắc gọi điện thoại nghe ngóng. Một lát sau đáp: "Cô ấy đi quay quảng cáo, quảng cáo bao cao su của hãng XX".

Lam Diệu Dương: "…"

Người phụ nữ này, lăn lộn thật là thảm.

Cổ Hoắc còn nói: "Còn tưởng cô ấy bị đóng băng hoạt động nghệ thuật hoàn toàn rồi chứ, cô ấy vậy mà còn nói với đoàn làm phim cũng muốn làm mấy việc vặt trong đoàn, bây giờ còn có thể quay quảng cáo, cũng không tệ. Nghe nói Phong Phạm đang muốn hủy hợp đồng với cô ấy, bắt cô ấy bồi thường một khoản tiền lớn, cô ấy còn có một khoản nợ."

Lam Diệu Dương không nói lời nào, càng cảm thấy Nghê Lam sống qua ngày thật thảm.

Một lát sau, Lam Diệu Dương lại hỏi: "Cậu đi điều tra xem, cô ấy bực mình chuyện gì?"

Cổ Hoắc: "…" Anh đâu phải thám tử nha, chuyện này điều tra kiểu gì?

"Trước khi chúng ta vào thang máy, không phải cô ấy còn nói nói cười cười với người đại diện sao?" Cửa thang máy vừa mở, trên mặt cô vẫn còn nở nụ cười.

Cổ Hoắc suy nghĩ không biết có nên hỏi thử Thiệu Gia Kỳ không. Sau đó, anh đột nhiên nhớ đến: "Đúng rồi, hôm qua Nghê Lam lại bị đen rồi."

Lam Diệu Dương: "…" Người phụ này rốt cuộc là bị gì, sao cứ thích bị đen vậy.

"Cô ấy làm gì rồi hả?" Lam Diệu Dương hỏi.

"Là fan của anh đi gây hấn với cô ấy, cô ấy dạy bảo người kia một phen, kêu người kia tuân thủ luật pháp, nếu không sẽ giáo huấn cô ta. Cô fan kia liền lên mạng tố Nghê Lam."

Với mức độ chán ghét Nghê Lam của fan Lam Diệu Dương, có thể đoán được hiệu quả của việc này.

"Không lên hot search, nhưng cũng rất nóng."

Lam Diệu Dương nhíu mày: "Sao tôi không biết việc này."

"Trong tuần báo mạng sáng nay của Phòng PR có ghi."

Lam Diệu Dương vẫn chưa kịp xem tuần báo kia. Anh cầm lấy máy tính bảng Cổ Hoắc đưa qua rồi nhìn thoáng qua, chợt nhớ tới tin nhắn hôm qua Nghê Lam gửi cho anh, anh vội vàng mở Weibo ra, tìm trong hộp thư thư của Nghê Lam.

Sau khi xem xong, so sánh với Weibo của người hâm mộ bôi nhọ Nghê Lam kia, anh thực sự tức giận. Thật là quá đáng, quá ức hiếp người khác.

Lam Diệu Dương nổi trận lôi đình, chụp màn hình chuyển cho Cổ Hoắc: "Tìm luật sư, đem mấy thứ này cùng với nội dung liên quan tới tôi trên mấy Weibo kia làm bằng chứng, xong rồi thì báo xấu với Weibo để khóa tài khoản của cô ta lại."

Sau đó anh lên Weibo của người kia, chia sẻ lên Weibo của mình ảnh chụp màn hình thư riêng của Nghê Lam mà cô ta đăng.

"Lời khuyên rất thẳng thắn đúng đắn, mặc dù giọng điệu có nghiêm khắc nhưng có lý. Đề nghị các bạn thành thực tham khảo. Internet cũng không phải nằm ngoài vòng pháp luật, theo dõi, phỉ báng, chửi rủa, công kích cá nhân là hành động trái pháp luật. Vui lòng học luật, đừng làm thành trò đùa."

Lời nói này có chút nghiêm khắc, không giống phong cách nói chuyện trước đây của Lam Diệu Dương, hơn nữa, tuy không nói rõ nhưng không cần nói cũng có thể biết được lúc này Lam Diệu Dương đang đứng về phía Nghê Lam, đang đứng ra bênh vực Nghê Lam.

Nhất thời fan có chút lờ mờ. Hai ngày nay mọi người bị cuốn theo sự lôi kéo này, còn thật sự cảm thấy Nghê Lam buồn cười vô sỉ, chính cô chạy tới quấy rối Lam đáng yêu, quay qua đã thành bộ dạng chính mình bảo vệ Lam đáng yêu, đúng là tâm thần mà.

Mọi người cũng không biết nguyên nhân vì sao Nghê Lam lại nói ra những lời này, còn cho rằng chỉ là đáp trả lại những lời chửi rủa sỉ nhục của fan Lam Diệu Dương, rất nhiều người lấy Nghê Lam ra làm trò đùa. Mọi người đùa giỡn một chút, mắng mấy câu chọc chọc Nghê Lam, cảm thấy không có chuyện gì lớn.

Nghê Lam chưa nói gì, Lam Diệu Dương đã nhảy ra rồi.

Lúc Lam Diệu Dương trở lại công ty, Weibo của anh bắt đầu phát huy tác dụng. Vì Lam Diệu Dương kêu Cổ Hoắc nói một tiếng với phòng Nghệ sĩ, để người của Blue chuyển lời.

Dưới trướng của Blue có gần ba mươi người, trong đó ba người có lượng view cao nhất, những thần tượng, diễn viên, ca sĩ nổi tiếng khác cũng chiếm đa số, nhận được lệnh, đọc qua nội dung, đều dùng lời lẽ của mình truyền ra, có người đùa giỡn, có người trêu chọc, có người nghiêm túc.

Weibo lúc này bùng nổ rồi, chuyện gì thế này, chỉnh đốn fan hâm mộ sao?

Lam Diệu Dương và Nghê Lam lại một lần nữa lên hot search.

Lam Diệu Ninh gọi điện thoại đến: "Em lại sao nữa vậy?"

Lam Diệu Dương gửi thư Nghê Lam gửi anh cho Lam Diệu Ninh, để cô xem fan kia đã làm cái gì. Hình kết hôn, hình tang lễ, đây là đe doạ chết người chưa?

Nghê Lam đang giúp anh lại bị mắng thành như vậy. Cô hoàn toàn có thể quăng thư của đối phương lên mạng để đáp trả, cứu lại thanh danh của mình, thừa cơ tẩy trắng, đảo lộn một phen. Nhưng cô lại không làm thế, bởi vì trong đó có ảnh chụp bị photoshop của Lam Diệu Dương.

Rõ ràng là một người tức giận tới mức giơ ngón tay giữa cho nhà đầu tư lại nuốt xuống cục tức này.

Phẩm cách và khí thế như vậy, Lam Diệu Dương chưa từng thấy trong làng giải trí. Anh không thể không giúp cô.

Thứ tự của chuyện này trên hot search từ từ nhảy bậc. Nghê Lam nhận được điện thoại của Thiệu Gia Kỳ mới biết được việc này.

Cô nhanh chóng lướt Weibo, chuyện này thật là, cô trốn hot search còn trốn không kịp, vị tổng giám đốc này còn kéo cô sóng vai lên vị trí đầu tiên nữa.

"Nhanh nhanh." Nghê Lam nhanh chóng liên lạc với Thiệu Gia Kỳ, "Kêu bên quảng cáo kia tính cát xê nhanh nhanh, đừng để họ quay sang nói chúng ta gây bê bối phiền phức không trả tiền nữa."

Thiệu Gia Kỳ: "…"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Sau sự kiện hot search mấy ngày, Lam Diệu Dương nghĩ rằng Nghê Lam sẽ liên lạc với anh, nhưng cô không có.

Lam Diệu Dương không hiểu thế nào, lúc nào cũng nghĩ tới việc này. Đại khái là cảm thấy có chút thua thiệt.

Đề xuất tăng cường an ninh Nghê Lam gửi cho anh, anh tìm công ty bảo vệ Thụy Thuẫn đã ký hợp đồng đến xem xét, đối phương liền đánh giá, xét duyệt lại tình hình của khách sạn Lam Sắc Hào một lần nữa, tán đồng đề xuất này, đồng thời phối hợp bổ sung lại hệ thống một chút.

Thế là Lam Sắc Hào và bảo vệ Thụy Thuẫn gần đây bắt đầu đàm phán bổ sung thỏa thuận, chuẩn bị việc tăng cường hệ thống an ninh.

Lam Diệu Dương có tham gia cuộc họp tăng cường hệ thống an ninh một lần tại khách sạn, lúc đi qua khu vực công cộng có chút tâm tư, nhưng đều không gặp Nghê Lam.

Lam Diệu Dương nhắn một tin cho Nghê Lam, tỏ ý cảm ơn cô. Nghê Lam nghe Thiệu Gia Kỳ nói phí quay quảng cáo đã được chuyển vào tài khoản công ty, cô mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng không có ý định tính sổ với Lam Diệu Dương nữa. Nhận được tin nhắn của anh cô còn dày mặt trả lời: "Cái đó phải được bao đỏ."

Lam Diệu Dương liền lấy số điện thoại của Nghê Lam để tìm Wechat của cô, gửi yêu cầu kết bạn: 'Phát bao đỏ.'

Ba chữ này khiến Nghê Lam quả thực do dự một hồi, nhưng sự sợ hãi vận xui đã chiến thắng niềm yêu thích bao đỏ, vị Lam tổng này có độc, mỗi lần dính vào anh đều không có chuyện gì tốt, vẫn là thôi đi.

Nghê Lam không có thêm Lam Diệu Dương vào danh sách bạn bè, chỉ nhắn lại cho anh: "Cảm ơn Lam tổng, xin nhận tấm lòng của anh, tôi chỉ nói đùa thôi."

Lam Diệu Dương: ….

Anh lớn như thế này chưa bao giờ bị cự tuyệt thêm bạn vào Wechat.

Hừ.

Bên phía Âu Dương Duệ điều tra vụ án cũng không có mấy tiến triển. Không có ai điều tra theo dõi và thư từ qua lại của Trần Viêm, Trần Viêm cũng không gọi điện thoại ra bên ngoài, ngoại trừ mẹ anh ta, rất lâu rồi không có ai đến thăm anh ta.

Viên Bằng Hải tìm cho Âu Dương Duệ một cố vấn tại trung tâm nghiên cứu ứng dụng máy tính, tên là Vu Thừa. Vu Thừa nghiên cứu máy tính và tội phạm mạng rất nhiều, anh qua đây giúp Âu Dương Duệ phân tích cùng giải mã máy tính của Quan Phàn. Nhưng lần đầu tiên Vu Thừa tính toán nhầm mật mã xuất hiện một vấn đề.

Mật mã bị sai.

Hệ thống máy tính nhắc nhở, nhập sai mật mã ba lần, văn bản sẽ tự động chạy chương trình tự hủy.

Vậy mà lại cài chương trình tự hủy, lúc này Vu Thừa có chút khẩn trương, không dám thử bậy, nói rõ ràng tình huống với Âu Dương Duệ.

Âu Dương Duệ và Liêu Tân đều giật mình.

Liêu Tân líu lưỡi: "Chị Phàn đang giấu chứng cứ quan trọng gì mà lại dùng cách thức này chứ."

Âu Dương Duệ suy nghĩ hồi lâu, chỉ hỏi Vu Thừa có cách khác không, ví dụ phá chương trình tự hủy trước, rồi mới giải mật mã văn bản. Vu Thừa nói anh cần thêm thời gian nghiên cứu.

Sự việc gần như còn phức tạp hơn rất nhiều so với Âu Dương Duệ tưởng tượng trước đó, nhưng lúc này lại đợi được tin tức tốt.

Trần Viêm gọi điện thoại từ nhà giam tới, tỏ ý muốn gặp Âu Dương Duệ.

Âu Dương Duệ đi đến đó.

Lần này thái độ của Trần Viêm rất biết điều. Anh ta hỏi Âu Dương Duệ tình hình của Quan Phàn thế nào rồi.

Âu Dương Duệ nói: "Chúng tôi đã sắp xếp lực lượng bảo vệ cô ấy."

Trần Viêm mím môi, đưa ra yêu cầu với Âu Dương Duệ: "Tôi muốn đổi sang nhà giam khác, ra ngoài tỉnh, loại cao cấp, hoàn cảnh tốt, cảnh sát trại giam giỏi. Anh có thể làm được không?"

Âu Dương Duệ lại hỏi anh: "Tôi làm vậy thì được gì?"

Trần Viêm nói: "Tôi quả thực biết một số việc. Nếu như các anh đồng ý đổi chỗ cho tôi, tôi sẽ nói cho các anh biết."

"Trước đây anh đã thề những gì cần khai đều đã khai hết rồi. Bây giờ đột nhiên vì muốn đổi chỗ lại nói biết một số việc, tôi nên tin anh thế nào? Huống hồ, chuyện anh biết chưa chắc tôi cần đến."

Trần Viêm khẽ cắn môi, nói: "Cái chết của Tôn Tịnh quả thực không liên quan đến tôi, nhưng có lẽ cô ấy không phải tự sát. Hôm cô ấy đến nhà tìm tôi, tôi còn chưa đi làm. Đột nhiên cô ấy đến tôi hoàn toàn không có chuẩn bị. Hôm đó là thứ hai, cô ấy nên đi làm, tôi không ngờ cô ấy lại đến.

Cô ấy có chìa khóa nhà tôi, nhưng cô ấy chưa bao giờ tới mà không báo trước. Hôm đó, cô ấy nhìn thấy màn hình máy tính của tôi, nghe thấy tôi nói điện thoại."

Âu Dương Duệ nói: "Vì biết chuyện không nên biết nên Tôn Tịnh bị giết người diệt khẩu, cái này tôi đã biết rồi. Tôi đoán anh cũng sẽ không giao ra chứng cứ mưu sát của các anh, như vậy tội danh của anh sẽ khác. Cho nên chuyện này không có tác dụng gì với tôi. Tôi sẽ không đổi nhà giam cho anh."

"Chờ chút." Trần Viêm gọi Âu Dương Duệ lại, "Tôi không mưu sát Tôn Tịnh. Tôi không giết người, tôi chỉ muốn kiếm tiền thôi, tôi không dám giết người, tôi chỉ là người trung gian, nhà cung cấp mà thôi. 'Sơn Lâm' không phải do tôi làm, tôi chỉ hợp tác với người ta làm 'Vương quốc mị lực', sau đó có người tìm tới tôi, hi vọng tôi có thể giới thiệu hội viên cho 'Sơn Lâm', hội viên thông qua sát hạch thành công, đóng tiền đăng ký, tôi có thể được một khoản tiền."

Âu Dương Duệ nghe anh nói tiếp.

"Giới thiệu thành công một hội viên tôi sẽ được một vạn, cao bằng phí đăng ký, gần như là tiền hội viên giao hết cho tôi rồi. Tôi tò mò không biết vậy 'Sơn Lâm' kiếm tiền bằng cách nào, hơn nữa chốt chặn nhiều như vậy, giấu trên mạng ẩn, bên trong chắc chắn có mua bán lớn. Cho nên tôi liền giới thiệu tài khoản của mình để vào xem rốt cuộc là gì."

Trần Viêm nói đến đây thì ngừng một chút, sau đó tiếp: "Hôm Tôn Tịnh tới, máy tính của tôi đang ở trang chính dịch vụ khách hàng của 'Sơn Lâm', tôi ở trong bếp vừa nấu mì vừa nói chuyện 'Sơn Lâm' và 'Vương quốc mị lực' với người ta, cho nên Tôn Tịnh nghe được câu chuyện của tôi, lại xem được máy tính của tôi. Cô ấy biết tôi làm ở PUA thì rất tức giận.

Cô ấy mắng tôi một trận. Tôi biết cô ấy có bạn thân là cảnh sát, sợ cô ấy đi báo án liền cầu xin cô ấy rất lâu, kiếm rất nhiều cớ. Tôi nói tôi chỉ là hiếu kỳ tò mò vào trang web xem thử, không làm gì hết. Cô ấy khóc rồi bỏ đi, sau đó cho tôi vào danh sách đen.

Tôi sợ cảnh sát tới điều tra nên nói với bên 'Sơn Lâm' là không thể tiếp tục giới thiệu hội viên, tôi phải đóng cửa 'Vương quốc mị lực' sợ gặp phải tai vạ. Bên đó hỏi tôi xảy ra chuyện gì, tôi liền kể tình huống cho họ nghe. Sau đó đối phương nói không sao cả, chuyện này anh ta sẽ xử lý. Mấy ngày sau, cảnh sát tới tìm tôi, nói Tôn Tịnh tự sát rồi."

Âu Dương Duệ hỏi anh: "Người bên 'Sơn Lâm' đó là ai?"

Trần Viêm nói: "Anh giúp tôi đổi chỗ, bảo đảm an toàn cho tôi, tôi sẽ nói cho anh biết nhiều hơn."

Âu Dương Duệ không nói gì. Trần Viêm hoảng hốt trong lòng, liền nóng nảy nói: "Quan Phàn chính là tra được gì đó mới tới tìm tôi. Các anh làm cảnh sát thực sự quá ghê tởm rồi, tôi không nói gì, mà cô ấy hết lần này đến lần khác đều làm như là lấy được tin từ chỗ tôi. Bây giờ cô ấy gặp chuyện không may còn liên lụy tới tôi. Các anh phải có trách nhiệm với sự an toàn của tôi, tôi an toàn rồi mới có thể nói nhiều tin tình báo với các anh."

Âu Dương Duệ suy nghĩ: "Trên tôi còn có lãnh đạo, PUA chỉ là một vụ án nhỏ, làm sao lại đồng ý cho anh đổi chỗ."

"Là vụ án giết từng người một diệt khẩu, sao lại chỉ là vụ án lừa đảo PUA. Quan Phàn còn biết nhiều hơn tôi, anh tìm không ra hung thủ, cô ấy chắc chắn phải chết." Trần Viêm bắt chước giọng điệu Âu Dương Duệ nói với anh trước đây, "Hi vọng trước khi Quan Phàn chết, anh còn kịp phá án."

Mấy ngày nay tâm tình của Nghê Lam không tệ, tuy không có việc gì nhưng mỗi ngày ở nhà đều xem ti vi, luyện phim, luyện diễn xuất, xem quảng cáo. Mặc kệ lúc trước thế nào, dù sao bây giờ cô cũng đã quyết tâm cố gắng kiếm tiền. Cô cảm thấy giới văn nghệ sĩ không tệ, quay quảng cáo thật vui. Vất vả nhưng chỉ cần quay một ngày đã có ba vạn, tuy cô chỉ có thể lấy một nửa, còn phải nộp thuế, nhưng vậy cũng rất ổn. Bộ phim 'Bằng chứng im lặng' trước đó của cô, tuy phân cảnh không nhiều nhưng nghe nói cũng phải quay vài ngày, kiếm được cũng không kém cái này bao nhiêu.

Nghê Lam nhẩm ngày, mong ngóng được nhận tiền. Cô tính toán lấy được khoản tiền đầu tiên sau khi mất trí nhớ này xong, đầu tiên sẽ trả lại tiền cho Thiệu Gia Kỳ, sau đó mời Phan Kính và Cảnh Uy ăn cơm, cảm ơn bọn họ đã cho cô cơ hội. Sau đó sẽ tiết kiệm phần còn lại sau khi đã trừ đi chi phí sinh hoạt cơ bản, còn phải trả khoản tiền nợ chiếc xe kia nữa.

Nghê Lam ngây ngất tính toán, đến ngày rồi mà tài khoản vẫn chưa có tiền. Cô gọi điện thoại hỏi Thiệu Gia Kỳ. Thiệu Gia Kỳ đang chạy ở đoàn làm phim tìm một vị trí nữ số bốn trong một bộ phim cho Kỷ Vân Sơn. Nhận được điện thoại của Nghê Lam xong thì không có thời gian hỏi giúp cô. Đợi lúc chiều xong việc quay trở về công ty, Thiệu Gia Kỳ mới nhớ đến việc này, liền qua phòng kế toán hỏi. Kết quả kế toán nói không thấy lệnh tạm ứng cho Nghê Lam trong hệ thống OA, tiền lương tháng này cũng không có.

Lúc này Thiệu Gia Kỳ thoáng sốt ruột, rõ ràng cô đã thu được khoản thanh toán diễn viên đóng quảng cáo về, đơn xin thanh toán cũng đã nộp bên chỗ Hồng Lôi. Theo quy trình, sau khi La Văn Tĩnh ký tên, Hồng Lôi sẽ scan vào hệ thống OA, lưu một bản giấy, một bản lưu trên OA, tài vụ căn cứ theo OA đi hết quy trình thanh toán sẽ trả tiền. Cô cũng biết Nghê Lam đã nghèo thành dạng gì rồi, cho nên mới hối giao gấp chứng từ, sợ làm không kịp kết toán tháng này.

Thiệu Gia Kỳ nhanh chóng đi tìm Hồng Lôi. Hồng Lôi thấy cô cũng biết là chuyện gì, thấp giọng thì thầm với cô: "Chị cũng tính tìm em đây, nhưng em không có ở công ty. Tiền của Nghê Lam, chị Tĩnh nói giữ lại toàn bộ không đưa cho em ấy một đồng."

Thiệu Gia Kỳ kinh ngạc, cô còn tưởng rằng La Văn Tĩnh đã mềm lòng, lần trước chỉ nói là chuyện hủy hợp đồng còn chưa xong đâu, nhưng vẫn duyệt cho quay quảng cáo. Hơn nữa Nghê Lam nói ngọt cam đoan, La Văn Tĩnh cũng không nói gì nặng lời.

"Gừng càng già càng cay." Hồng Lôi nói, "Chị đã thăm dò ý của chị Tĩnh, Nghê Lam ăn vạ với chị ấy, chị ấy cũng dùng chiêu thức của Nghê Lam đối phó với em ấy chứ sao. Cho dù có tốn tiền kiện cáo, cho dù công ty không có thanh toán tiền thì Nghê Lam cũng không có tiền mời luật sư. Đây vốn chính là tranh chấp, xem ai chịu được lâu hơn. Dù sao thì công ty cũng không mất gì, Nghê Lam thì khác rồi. Em ấy còn phải ăn cơm không phải sao."

Thiệu Gia Kỳ cảm thấy lạnh trong lòng, đây cũng quá ức hiếp người rồi. Giải quyết theo cách này, nếu Nghê Lam tiếp tục làm việc, theo quy định hợp đồng phải do công ty ký, sử dụng tài khoản của công ty nhưng Nghê Lam lại không lấy được tiền.

Tuân theo hợp đồng công ty nghĩa là Nghê Lam phải làm việc không công, mà không tuân theo là Nghê Lam vi phạm hợp đồng, công ty có thể lấy được chứng cứ kiện cô. Nhưng Nghê Lam không làm việc thì không có tiền, ngay cả cơm còn không có ăn nói gì đến kiện cáo.

Thiệu Gia Kỳ bình tĩnh lại một lúc mới có thể gọi điện thoại cho Nghê Lam.

Sau khi nghe xong, Nghê Lam im lặng.

Thiệu Gia Kỳ an ủi cô: "Em tạm thời đừng sốt ruột, chút nữa chúng ta nghĩ cách. Chị lại cho em mượn ít tiền xài qua ngày."

"Không phải là chuyện vay tiền ăn cơm, là chị ấy không thể ức hiếp người như thế." Nghê Lam mở miệng, giọng nói rõ ràng là đang nén giận. "Em đến công ty tìm chị Tĩnh, em nói chuyện trực tiếp với chị ấy."

"Chị ấy đi tham gia tiệc tối rồi. Hôm nay đã rời đi sớm rồi."

"Vậy mai em tìm chị ấy. Ngày mai ký tên có phải còn kịp thanh toán tháng này không?"

"Sáng sớm mai chị Tĩnh đi công tác."

Ngày kế nữa lại là Quốc Khánh, tháng này khẳng định là Nghê Lam không lấy được tiền rồi.

"Lại đi công tác?" Nghê Lam nổi giận. Mấy hôm nay khát khao tương lai tốt đẹp tuyệt vời thế nào thì bây giờ lại tức nhiều thế ấy. "Là chị ấy cố ý. Chị Gia Kỳ, chị chuẩn bị giúp em tất cả giấy tờ cần chị ấy ký vào, em đến công ty lấy. Chị Tĩnh tham gia tiệc tối ở đâu chị biết không?"

"Em đi tiệc tối tìm chị ấy sao?" Thiệu Gia Kỳ kinh ngạc.

"Đúng." Nghê Lam đã kéo tủ quần áo ra tìm đồ mặc. "Bây giờ còn chưa hủy hợp đồng, tiền phải đưa cho em nhất định phải đưa."

Hai mươi phút sau, Thiệu Gia Kỳ ở dưới lầu nhìn thấy Nghê Lam đạp xe tới công ty.

Cô mặc quần jean màu đen, một chiếc áo có cổ, bên ngoài khoác một chiếc jacket ngắn màu đen, lưng đeo ba lô đen, đeo khẩu trang màu đen, đi đôi giày thể thao màu đen, cả người gần như hòa vào sắc trời tối. Tốc độ đạp xe của cô còn rất nhanh, giống như con dao lao trong không gian đến trước mặt Thiệu Gia Kỳ, khí thế mạnh mẽ giống như sát thủ khiến Thiệu Gia Kỳ giật nảy mình.

Thiệu Gia Kỳ đưa chứng từ cho Nghê Lam, cực kỳ không an tâm. "Hay là em đợi hai ngày nữa hãy nói, tháng này chị cho em mượn trước."

"Không được." Nghê Lam tức hồng hộc, cất kỹ chứng từ xong thì nhấn bàn đạp chạy đi, chiếc xe lao nhanh giống như mũi tên.

Thiệu Gia Kỳ thật sự rất sốt ruột, vội vàng đi tới bãi xe lái xe mình đuổi theo. Cô gái này cũng đừng có ở nửa đường lại xảy ra tai nạn xe cộ.

Bậy bậy, sẽ không đâu. Cô ấy sẽ không thảm như vậy.

Xe Thiệu Gia Kỳ chạy một đoạn ngắn thì liếc mắt thấy Nghê Lam. Nghê Lam đạp xe cực kỳ nhanh, tận dụng mọi khả năng. Thiệu Gia Kỳ nơm nớp lo sợ, chớp mắt lại không thấy Nghê Lam, thế là chuyên tâm lái xe đến cửa hội trường khách sạn đợi.

Thiệu Gia Kỳ tới trước, sợ không tìm thấy Nghê Lam liền gửi tin nhắn Wechat cho cô, nói với cô mình cũng đã tới rồi, bảo cô đừng kích động.

Một lát sau nhận được tin nhắn của Nghê Lam, cô nói cô cũng tới rồi, nhưng kêu Thiệu Gia Kỳ cứ mặc kệ cô, tự cô có thể xử lý.

Thiệu Gia Kỳ hoảng lên, thật sự sợ Nghê Lam sẽ đánh La Văn Tĩnh.

Thiệu Gia Kỳ dạo một vòng không tìm thấy Nghê Lam, cô vào khách sạn, phát hiện không có thiếp mời không thể vào hội trường. Cô lại quay ra, lại đảo mắt thấy được bóng dáng màu đen lóe lên, cô nhanh chóng đuổi theo. Nghê Lam phát hiện có người sau lưng liền dừng lại.

"Nghê Lam."

"Chị về đi, chị Gia Kỳ. Em sẽ xử lý ổn thoả." Nghê Lam nói xong lại đi. Thiệu Gia Kỳ đi theo cô muốn khuyên nhủ, lại thấy Nghê Lam đi đến chân tường đột nhiên nhảy chồm lên, bám lấy đường ống bò lên trên.

Thiệu Gia Kỳ bị dọa sợ gần chết, nhìn xung quanh một chút sợ có bảo vệ lại đây, lại không dám kêu, đành trơ mắt nhìn Nghê Lam mạnh mẽ bò lên lầu ba, vừa mở cửa sổ nhìn quanh một chút sau đó nhảy vào.

Lam Diệu Dương vừa đẩy cửa nhà vệ sinh ra, không kịp chuẩn bị tâm lý đột nhiên nhìn thấy một người nhảy từ cửa sổ vào. Anh bị dọa cứng đờ, lại thấy người nọ tháo khẩu trang xuống, làm động tác 'suỵt' với anh.

Mẹ nó! Nghê Lam!

Lam Diệu Dương bị dọa đến nín tè, đây chính là lầu ba nha!

"Cô lại sao thế này?" Lam Diệu Dương quả thực nghiến răng nghiến lợi.

Nghê Lam cũng ngây người. Làm thế nào mà đi đòi nợ cũng có khả năng gặp được Lam Diệu Dương thế này.

Xong rồi, theo những gì đã xảy ra trước đây, thấy người đàn ông này liền chứng tỏ sự tình chỉ sợ không thuận lợi như vậy.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Nghê Lam kéo Lam Diệu Dương một cái, lách mình trốn vào phòng kế bên, đóng cửa lại.

Nhà vệ sinh của hội trường rất xa hoa rộng lớn, gian phòng và bồn tiểu có góc ngăn cách thành hai không gian. Người nọ bước vào đây đi về phía bồn tiểu. Lam Diệu Dương dùng khẩu hình nói: "Tại sao tôi phải trốn?"

Nghê Lam không nói hai lời đã mở cửa đẩy anh ra ngoài!

Mẹ kiếp!

Lam Diệu Dương tức giận, người bên kia nghe được động tĩnh dừng chân, Lam Diệu Dương sợ anh ta qua đây, nhanh chóng quẹo ra ngoài. Vừa nhìn, là người quen. Người kia chủ động chào hỏi Lam Diệu Dương, sau đó tiếp tục đi tiểu.

Lam Diệu Dương cực kỳ xấu hổ lại không dám bỏ lại Nghê Lam để ra ngoài, liền giả vờ rửa tay. Mỗi ngón tay đều rửa tỉ mỉ sạch sẽ đến hai lần, người kia đi tiểu xong cũng rửa tay, liếc mắt kỳ quái nhìn Lam Diệu Dương, không biết tay anh bị cái gì nhưng cũng không hỏi, chào một tiếng khách sáo rồi ra ngoài.

Lam Diệu Dương thở phào một hơi, anh nhanh chân bước về hướng gian phòng, nhỏ giọng quát: "Cô mau ra đây, đi khỏi đây ngay."

Vừa dứt lời, cửa phòng mở ra, một mỹ nữ chân dài mặc dạ phục đen bước ra.

Trái tim này của Lam Diệu Dương đập mạnh, thiếu chút nữa là đe dọa đến tính mạng.

Biến hình trong nhà vệ sinh sao?

Đây là thích mượn nhà vệ sinh để làm chuyện bí mật ư?

Lam Diệu Dương chống nạnh, khí thế hùng hổ: "Cô rốt cuộc đến đây làm gì?"

"Tôi tới đòi nợ sếp tôi." Nghê Lam ngó quanh một vòng, liền ném ba lô quần áo đen lên nóc của cái hốc để đồ linh tinh.

Cô lúc này tóc dài xõa vai, trang phục tao nhã, cầm trong tay chiếc ví nhỏ, chân mang giày cao gót màu bạc, quả thực rất giống người tham gia tiệc tối.

Lam Diệu Dương hỏi: "Cô ta thiếu cô bao nhiều tiền, cô lại muốn dùng tư thế đặc công này lên sân khấu đòi nợ."

"Chắc gần một vạn đi."

Lam Diệu Dương: "…"

"Tiền không phải vấn đề. Là vấn đề tôn nghiêm."

Vấn đề này nghiêm trọng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Nghê Lam mím môi, "Không có tiền càng không có tôn nghiêm, vì vậy khó chịu gấp bội."

Lam Diệu Dương: "…" Vẻ mặt cô phong phú như vậy, nhìn ra được rất khó chịu.

"Đúng rồi, sếp tôi còn nói, vì anh tạo áp lực, yêu cầu đóng băng mọi hoạt động của tôi, vì vậy chị ấy mới muốn chỉnh tôi như vậy."

Lam Diệu Dương: "…"

Hình như đúng là có chuyện như vậy.

Lam Diệu Dương không khỏi nhớ tới chuyện Nghê Lam cứ đen hết lần này đến lần khác trên mạng, mà lần cuối cùng còn vì bảo vệ anh.

Không hiểu sao, anh lại có cảm giác mắc nợ.

Nghê Lam nhìn chằm chằm anh, đột nhiên nói: "Lam tổng, anh có thể giúp tôi một chuyện không?"

Lam Diệu Dương cảm thấy anh nói không nên lời chữ 'Không'.

"Anh có thể nói rõ một chút với mấy vị lãnh đạo bên công ty tình huống của chúng ta bây giờ không?"

Lam Diệu Dương: "… Chúng ta bây giờ là tình huống gì?"

Nghê Lam thành khẩn nghiêm túc nói: "Chính là chúng ta đã hóa thù thành bạn, xóa bỏ hiềm khích trước kia, đang tăng tốc hướng tới quan hệ bạn bè tốt. Cho nên bây giờ anh thay đổi ý định, không muốn đóng băng tôi nữa.

Mà trải qua thời gian quen biết nhau này, anh cảm thấy tôi có ngoại hình, điều kiện tốt, biết chịu khổ, lại nghe lời, nhất định tiền đồ như trải gấm, kêu công ty bồi dưỡng cho tôi thật tốt, đừng bỏ lỡ nhân tài."

Lam Diệu Dương cố gắng khống chế sắc mặt mình, anh thật sự gặp phải yêu tinh rồi, cái loại biết diễn kịch này! Da mặt lại dày! Mẹ nó, cũng biết co giãn quá đi! Cái dũng khí giơ ngón tay thối với tôi thì sao! Cái dũng khí từ chối kết bạn Wechat với tôi đâu rồi!

Nghê Lam mong ngóng nhìn anh, mang theo biểu tình đáng yêu dễ thương: "Lam tổng, hiện giờ tôi thật sự rất thảm. Công ty tôi muốn hủy hợp đồng với tôi, mở miệng ra là đòi tôi bồi thường hơn hai trăm vạn. Tôi mời không nổi luật sư, không kiện cáo được, bây giờ mỗi ngày đều phải ăn mì gói.

Tôi không có việc làm không có thu nhập, khó khăn lắm mới quay được một cái quảng cáo, công ty còn giữ lại tiền lương với cát xê của tôi không chịu trả. Tháng sau ngay cả mì ăn liền tôi cũng không có mà ăn. Tôi không muốn chết đói, cũng không muốn ra đường đứng, không muốn làm ăn xin."

Lam Diệu Dương thật muốn dùng tay che mặt cô đi, anh cảm thấy bàn tay này của anh có thể ngăn được toàn bộ gương mặt cô. Có kỹ năng diễn xuất này, đi trên con đường chính không tốt sao?

Mà anh rất muốn oán hận nói với cô một câu: 'Đã thê thảm như vậy, sao ngay cả bao đỏ cũng không thèm. Có thể thấy được cũng không nghèo đến vậy.'

Nghê Lam nhìn anh.

Thật là, ánh mắt còn biết diễn trò, không thẹn là cô.

Lam Diệu Dương hắng giọng một cái, cứng rắn nói: "Vừa rồi tôi nhìn thấy Đỗ tổng và La tổng đều ở hội trường."

Ý là đồng ý giúp đỡ? Nghê Lam cao hứng, ngoan ngoãn đi đến bên cạnh Lam Diệu Dương, chờ anh dẫn đường.

"Bên ngoài toàn là phóng viên…" Lam Diệu Dương lại nói.

Nghê Lam lui ra xa ba mét.

Lam Diệu Dương: "…"

Hai người bốn mắt nhìn nhau, anh nhìn tôi tôi nhìn anh. Sau đó hai người đồng thời mở miệng.

Lam Diệu Dương: "Tôi không nói sẽ dẫn cô qua đó."

Nghê Lam: "Vậy Lam tổng anh đang bận ư?"

Hai người nói xong đều sững sờ.

Sau đó Nghê Lam gật đầu một cái, tự nhiên nói: "Quấy rầy rồi, chào anh." Cô tao nhã xoay người, cầm lấy túi xách liền đi ra ngoài.

"Cô chờ chút." Lam Diệu Dương tức giận. "Cô định làm gì, định đánh La Văn Tĩnh, Đỗ Lợi Quần bọn họ một trận trước mặt mọi người sao?"

"Làm gì có, tôi không phải người tôn sùng bạo lực."

Lam Diệu Dương nhếch miệng, tôi tin cô.

"Lam tổng có đề nghị gì hay sao?" Nghê Lam hỏi.

"Cô như vậy đi tìm bọn họ nói chuyện chẳng ích gì."

Nghê Lam cười cười, "Chẳng ích gì thì không cần lý luận sao? Tôi biết, cho dù có gây một hồi cũng không lấy được tiền, bằng không mọi người đều náo loạn hết lên rồi. Nhưng không lẽ vì chẳng ích gì thì không làm sao? Bàn tay nhỏ này của tôi không nhéo được đùi chị ta thì chẳng lẽ phải ngậm miệng, ngay cả tức giận cũng không được thể hiện sao?"

Dĩ nhiên không phải. Lam Diệu Dương biết cô dám thể hiện cỡ nào.

"Coi như tôi không lấy được tiền, tôi cũng muốn chị ấy biết, tôi không dễ bắt nạt như vậy. Không nói lời nào, không phản kháng chỉ làm những người ức hiếp mình cảm thấy là chuyện đương nhiên. Yên tâm đi, tôi sẽ không ra tay. Tôi tính nói chuyện với bọn họ đàng hoàng."

Nghê Lam vẫy tay, "Vừa hay nhiều phóng viên với các sếp lớn tập đoàn đều ở đây, tôi sẽ nói với mọi người một chút về cuộc sống của nghệ sĩ nhỏ bé dưới đáy xã hội cực khổ giãy dụa để kiếm cơm, nhận bao tủi nhục.

Kêu gọi các ông chủ, mấy vị quyền quý quan tâm một chút nỗi khổ dân gian, xin bọn họ ngoài việc bóc lột sức lao động của người ta để được vinh hoa phú quý, tinh thần sảng khoái ra còn phải để cho người lao động có miếng cơm ăn. Nếu không, nơi nào có áp bức nơi đó sẽ có phản kháng, chó vội còn biết nhảy tường, huống hồ gì phụ nữ vừa xinh đẹp lại thông minh."

Lam Diệu Dương: "…" Khúc đầu nói rất hay, câu cuối cùng kia là cái quỷ gì vậy?

Thật sự nhịn không nổi muốn mỉa mai cô: "Sao cô lại muốn làm diễn viên vậy? Đi làm người kể chuyện thì hay biết mấy."

Nghê Lam hỏi anh: "Giờ tôi đổi nghề còn kịp sao?"

Cũng không chờ Lam Diệu Dương trả lời, tự cô nói tiếp: "Không kịp nữa rồi, bây giờ tôi bị hợp đồng trói buộc, tiền bị người ta chặn lại, làm việc gì cũng là làm không công, cho dù có là người kể chuyện nổi tiếng cả nước thì cũng không có cơm ăn."

Lam Diệu Dương: "…"

Nghê Lam tiếp tục diễn: "Mỗi ngày đi diễn chỉ có thể miễn cưỡng chống vào bàn, nói với khán giả phía dưới sân khấu: 'Chào mọi người, nhân lúc tôi còn chưa chết đói, tôi sẽ kể cho mọi người một đoạn cuối cùng'."

Lam Diệu Dương: 'Cô cuối cùng chắc chắn không phải chết vì đói, mà chết vì lắm miệng.'

"Anh thấy được không?" Nghê Lam hỏi anh.

“Được cái gì?”

“Vừa rồi tôi chỉ mới chứng minh một chút năng lực diễn đạt bằng tiếng Trung của tôi vẫn ok, thừa sức giảng đạo lý.”

Kia quả thực là quá được, quá mức phô trương.

Lam Diệu Dương cảm thấy cô gái này không phải đến đòi nợ, mà là đến chứng tỏ sự tồn tại trước mặt anh.

“Cho nên anh không cần lo tôi sẽ đánh người.” Nghê Lam hơi nghiêng đầu nhìn anh, động tác nhỏ này khiến Lam Diệu Dương muốn nói cô làm bộ ngây thơ thật đáng xấu hổ. Cô quả thật là đến thu hút sự chú ý của anh.

“Mà tôi hiện tại đều do Lam tổng ban tặng, lượt xem trên mạng đang cao như vậy, đám chó săn kia vì muốn tin nóng hẳn là sẽ viết cho tôi một bài đại náo hội trường.”

Lam Diệu Dương thầm thở dài, giả vờ ngây thơ, cẩn thận tính kế, lại càng đáng xấu hổ rồi.

Lam Diệu Dương hắng giọng một cái: “À, việc đề xuất tăng cường an ninh khách sạn, cám ơn cô.”

Nghê Lam nhìn anh, ba chữ ‘Đừng khách sáo’ đã đến bên miệng lại nuốt vào.

Lam Diệu Dương nhìn thấy vẻ mặt cô, không khỏi cười cười, cảm thấy cô nghĩ gì anh đều biết.

“Coi như để bày tỏ lòng cảm ơn, tôi nên báo đáp lại chút gì mới được.”

Nghê Lam chắp tay hành lễ, “Mong Lam tổng chỉ giáo.”

“Nghệ sĩ bé nhỏ tầng thấp nhất như cô không có lợi thế thương lượng. Vẫn là để tôi đi tìm Đỗ tổng tiến hành cuộc nói chuyện giữa các ông chủ quyền quý đi.”

Nghê Lam nhìn anh.

Lam Diệu Dương không hài lòng: “Vẻ mặt kia của cô là thế nào?”

‘Tôi sẽ im lặng xem vẻ mặt anh giả vờ bị ép bức.’ Nghê Lam nhếch miệng: “Đây chính là biểu tình đau lòng hạ quyết tâm giao phó hi vọng sinh tồn cho lão đại.”

“Thái độ không thành khẩn chút nào.” Lam Diệu Dương trách cô, “Đợi ở đây đi.”

“Được.” Nghê Lam ngoan ngoãn nghe theo.

Lam Diệu Dương đi được vài bước thì dừng lại, “Không đúng, đây là nhà vệ sinh nam, cô không thể đợi ở đây.”

Anh quay người lại, đi đến trước hộc để đồ linh tinh. Dáng dấp anh cao, chỉ hơi vươn tay kiễng chân đã lấy được chiếc ba lô Nghê Lam nhét trong hốc đồ linh tinh xuống.

Anh nhét ba lô vào lòng cô, lại lấy ra một cái thẻ phòng, đưa cho cô: “Cô đến phòng 1805 đợi tôi, tôi nói chuyện xong sẽ đi tìm cô. Đừng có chạy lung tung. Khắp nơi toàn là phóng viên, chút nữa mà bị chụp phải thì cô đen rồi.”

Nghê Lam nhìn thẻ phòng, có chút cảnh giác.

Lam Diệu Dương tức giận: “Yên tâm đi, muốn giở quy tắc ngầm lần trước tôi đã giở rồi, không cần chờ đến bây giờ.”

Nghê Lam như nghe thấy mấy lời tám nhảm: “Ý Lam tổng anh là anh chắc chắn sẽ giở quy tắc ngầm với người ta, chỉ là xem đối tượng là ai?”

Lam Diệu Dương lấy lại thẻ: “Ra ngoài quẹo trái là hội trường, cô ra đó làm người đàn bà chanh chua quậy một trận đòi nợ đi.”

“Đừng mà.” Nghê Lam nhanh chóng nhận sai, “Lam tổng chính trực, giữ mình trong sạch, thủ thân như ngọc, là tôi nghĩ bậy bạ rồi.”

“Có muốn tôi giúp hay không?”

“Muốn.” Nghê Lam đứng ngay ngắn nghiêm túc.

Lam Diệu Dương lẩm bẩm: “Chưa bao giờ đi đòi nợ ít như vậy, có một vạn.”

Giọng nói kia có bao nhiêu chê bai.

Nghê Lam thấy có thể nhịn được.

Lam Diệu Dương bước ra ngoài mấy bước, bỗng nhiên xoay người lại đuổi cô đi: “Cô ra ngoài đợi đi.”

“Tôi biết phải ra ngoài đợi, nhưng tôi muốn đợi anh đi rồi mới tìm thời cơ thích hợp rời đi…” Nghê Lam định từ chối lại nghe Lam Diệu Dương nói: “Tôi muốn đi vệ sinh.”

A, đúng rồi, anh vào đây vốn muốn đi vệ sinh ư? Bàng quang thật khỏe, nhịn lâu như vậy.

Nghê Lam bĩu môi, cầm theo ba lô của mình ra ngoài đợi. Cô lấy điện thoại ra, muốn nhắn tin báo cho Thiệu Gia Kỳ, lại nhìn thấy tin nhắn của Thiệu Gia Kỳ.

Thiệu Gia Kỳ hỏi tình hình cô thế nào, nói cô không được kích động, chuyện cứ từ từ giải quyết, cứng rắn không có đường lui về sau càng khó giải quyết. Cô ấy lại còn gợi ý cho cô mấy điều nghị thương lượng, tóm lại chính là không muốn Nghê Lam đắc tội với La Văn Tĩnh.

Nghê Lam trả lời tin nhắn của cô, nói mình không sao, đã gặp Lam Diệu Dương, Lam Diệu Dương đồng ý giúp cô. Cô nói Thiệu Gia Kỳ đừng đợi mình nữa, mau về nhà đi, đi đường chú ý an toàn chút.

Thiệu Gia Kỳ đọc được tin nhắn sợ đến mức gọi điện thoại qua ngay.

Nghê Lam bắt máy.

Thiệu Gia Kỳ hạ nhỏ giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy? Chị nói cho em biết, em nhất định phải cẩn thận, giờ em đã đủ đen rồi, đừng giờ mí trò khôn vặt. Cái kiểu đen như em còn dính vào cái đen của Lam tổng, mỗi lần dính vào đều là họa. Hot search hai ngày trước rõ ràng em không sai mà mọi người vẫn đang chửi em."

Giọng nói của Thiệu Gia Kỳ đột nhiên thấp xuống: "Đừng thấy tiểu Lam tổng rất dễ nói chuyện, người nhà anh ta không dễ chọc vào đâu, bảo vệ Lam tổng như bảo bối, em tới gần anh ta, không cần biết là ai chủ động, chắc chắn đều là lỗi của em, thêm nữa em còn vụ quấy rối lần trước.

Đến lúc đó nhà họ Lam xử lý em, còn phiền phức hơn Phong Phạm. Hơn nữa vì sao anh ta đột nhiên tốt với em như vậy? Lần trước thì nói giúp em trên mạng, lần này đồng ý đòi nợ giùm em, có phải anh ta đã ra yêu cầu gì không chính đáng với em không?"

Nghê Lam biết cô muốn hỏi gì, đơn giản trả lời: "Yên tâm đi, anh ta có thể ra yêu cầu gì không chính đáng với em chứ, bộ dạng thư sinh yếu đuối kia, em chấp anh ta hai tay cũng không sợ."

Mới vừa nói xong liền phát hiện Lam Diệu Dương đã đứng bên cạnh cô, cô nhanh chóng nói với Thiệu Gia Kỳ bên đầu kia điện thoại: "Chị yên tâm đi, em không sao. Được rồi, Lam tổng đến rồi, em cúp máy trước ha."

Lam Diệu Dương không nói gì, chỉ nhìn cô, diễn đi, ra sức diễn a.

Nghê Lam cất điện thoại xong, thành thật diễn tiếp: "Vì để người đại diện lương thiện nhạy cảm yếu ớt kia của tôi không phải lo lắng cho an toàn của tôi, tôi không thể không nói những lời trái lương tâm, Lam tổng anh đừng để ý."

"Tôi không dám để ý, dù sao tôi thư sinh yếu đuối, sợ cô tổn thương tôi."

"Tôi sẽ không đâu. Anh đóng băng hoạt động nghệ thuật không cho tôi con đường sống, còn tới trường quay dẫn đầu mọi người làm khó tôi, xem trò cười của tôi, tôi cũng chưa động một đầu ngón tay nào của anh."

"Được rồi, được rồi." Lam Diệu Dương nhịn không được, gõ thẻ phòng lên đầu cô: "Đây có phải là không bỏ qua chuyện cũ có đúng không?"

"Bỏ qua, bỏ qua, không nhắc lại chuyện cũ." Nghê Lam bị đau, che che đầu. Cô chủ động cầm lấy thẻ phòng của Lam Diệu Dương, để thể diện cho tổng tài bá đạo. "Thẻ phòng này cho tôi phải không? Vậy tôi nhận lấy. Tôi ở phòng chờ anh thương lượng trở về."

"Ừm." Lam Diệu Dương đáp lại bằng giọng mũi.

"Phòng trong khách sạn này có máy tính không?"

"Có, cô có thể chơi game giết thời gian."

"Được, được." Mặt mày Nghê Lam hớn hở.

Nghê Lam tìm thang máy lên lầu, Lam Diệu Dương quay lại hội trường.

Lam Diệu Dương quay lại sảnh tiệc, đi hai vòng, chỉ chốc lát đã nhìn thấy Đỗ Lợi Quần và La Văn Tĩnh, hai người này đang nói chuyện cười đùa với một tổng giám đốc của công ty truyền hình. Lam Diệu Dương kiên nhẫn chờ, cũng có người khác đến tìm anh nói chuyện. Anh vừa xã giao vừa lưu ý đến động tĩnh của Đỗ Lợi Quần.

Đợi một hồi lâu, rốt cuộc nhìn thấy Đỗ Lợi Quần một mình, Lam Diệu Dương đuổi khéo người bên cạnh, đi về phía Đỗ Lợi Quần.

Đúng lúc La Văn Tĩnh lấy một ly nước lại cho Đỗ Lợi Quần, Lam Diệu Dương gật đầu mỉm cười với cô một cái. Đỗ Lợi Quần chào hỏi nhiệt tình: "Lam tổng."

Lam Diệu Dương chào lại, trò chuyện với ông ta vài câu. Đỗ Lợi Quần thuận miệng nói một câu: "Thật xin lỗi, chuyện nghệ sĩ bên chúng tôi gây phiền toái cho anh, tôi vẫn chưa có cơ hội nói xin lỗi trực tiếp. Cô gái nhỏ không hiểu chuyện, không có quy củ. Tôi đã nói Văn Tĩnh xử lý đàng hoàng rồi."

"Nói đến chuyện này…" Lam Diệu Dương nhân cơ hội nói, "Tôi còn muốn hỏi Đỗ tổng một chút."

Đỗ Lợi Quần và La Văn Tĩnh đều nhìn anh.

Lam Diệu Dương nói: "Có phóng viên hỏi tôi, chuyện khách sạn ban đầu này có phải còn chưa kết thúc. Anh ta nghe nói tôi gây áp lực rất lớn cho các ông để trả thù nữ nghệ sĩ lần trước kia."

Đỗ Lợi Quần sững sờ nhìn thoáng qua La Văn Tĩnh. La Văn Tĩnh cười hỏi: "Phóng viên nào lại không biết điều như thế?"

"Cũng không phải một người nói vậy." Lam Diệu Dương lắc lắc rượu trong ly, hờ hững hỏi: "Công ty các ông xử lý thế nào, làm thế nào mà mọi người đều biết? Nhà chúng tôi mới phàn nàn mấy câu, các ông liền làm giống như xã hội đen? Đến cuối cùng tiếng xấu lại rơi trên đầu tôi."

La Văn Tĩnh nói: "Là mấy người kia tung tin đồn thất thiệt. Chúng tôi chỉ theo quy định quản lý hoạt động của công ty để xử lý tranh chấp với nghệ sĩ dưới trướng thôi, không liên quan đến Lam tổng."

"Ghét nhất chính là loại tin đồn thất thiệt này, nếu nói là giả lại có chút căn cứ thật, nếu nói là thật thì lại không rõ ràng. Loại tin này muốn làm sáng tỏ không cách nào sáng tỏ được, lại phải đề phòng không cẩn thận bị người ta thổi phồng. Nhân viên quý công ty không giữ được miệng, phóng viên lại thêm mắm dặm muối."

Lam Diệu Dương quay sang Đỗ Lợi Quần, nói: "Đỗ tổng, tôi phải nói rõ lập trường của mình trước, nữ nghệ sĩ gây ra loại chuyện này tôi thấy rất nhiều rồi, tôi cũng không trả thù ai cả, cũng không làm ai khó coi. Ở trong ngành này điều đầu tiên là phải biết làm việc hòa nhã, quay đầu lại ai nổi tiếng, ai đắc lợi còn chưa biết. Phong thủy luân chuyển, hơn nữa xoay chuyển đặc biệt nhanh.

Tôi không muốn làm lớn chuyện này. Tôi nghe nói quý công ty đưa ra giá bồi thường hợp đồng trên trời, còn giữ lại tiền công của người ta. Loại chuyện này mà muốn đưa ra kiện? Tôi cũng không muốn tên mình xuất hiện trong kiểu tố tụng này.

Quý công ty phải xử lý cẩn thận, hủy hợp đồng là hủy hợp đồng, nhưng vẫn phải chú ý cách thức phương pháp một chút, dồn người ta vào chỗ chết, ép đến mức lỡ cô ấy đứng trên nóc nhà đòi sống đòi chết, khóc lóc kể lể với phóng viên là tôi với quý công ty liên thủ ức hiếp, vậy thì rất khó coi."

Đỗ Lợi Quần đã hiểu ý của Lam Diệu Dương, ông nhìn thoáng qua La Văn Tĩnh. La Văn Tĩnh liền giải thích với ông: "Chỉ là muốn hù cô ta một chút thôi, để cô ta nghe lời, khiêm tốn

một chút. Trước đây Nghê Lam chính là kiểu miệng nói thì hay mà quay đầu lại là gây rắc rối, không nặng tay thì không ngoan được."

Đỗ Lợi Quần liền nói: "Vậy là được rồi."

La Văn Tĩnh gật đầu nghe theo: "Được rồi, như vậy đi, tiền tháng này sẽ trả, nhưng quả thực cô ấy gây ra rất nhiều ảnh hưởng xấu cho công ty, cũng gây tổn hại cho các nghệ sĩ khác trong công ty, nhất định phải phạt, nếu không về sau công ty không biết phải quản người thế nào rồi.

Bắt đầu từ tháng sau, công ty sẽ không sắp xếp công việc cho cô ta, sẽ không đầu tư gì cho cô ta, cũng không làm bất kỳ công tác tuyên truyền PR nào hết. Nếu như cô ta có thể tự lấy hợp đồng phù hợp về thì chúng tôi cũng không làm khó cô ta. Toàn bộ cứ làm theo hợp đồng."

"Được." Đỗ Lợi Quần quay sang Lam Diệu Dương: "Lam tổng anh yên tâm, xử lý như vậy, đối với công ty chúng tôi cũng không ảnh hưởng gì nhiều, cũng không có tranh chấp pháp luật. Lại không có đề tài gì để xào nấu nữa."

"Được." Lam Diệu Dương cười cười. "Cảm ơn Đỗ tổng đã chiếu cố cho danh tiếng của tôi."

Nghê Lam bước vào phòng 1805 đánh giá một lượt trước, đây chính là một căn phòng tiêu chuẩn phổ thông. Phía bên cửa sổ đặt một cái giá mắc áo, phía trên treo một bộ âu phục đã ủi, một chiếc áo sơ mi, hai cái cà vạt, trên đất còn để hai hộp giày. Trên bàn có một chai nước hoa, còn có hai hộp đồng hồ đã mở, trong đó một cái trống, thoạt nhìn giống như trong hai cái chọn một cái để đeo.

Nghê Lam cảm thán: "Wow, đỏm dáng chết anh đi." Tham gia một buổi tiệc tối mà phải đặt trước phòng để trang điểm thì quá chăm chút rồi.

Nghê Lam không đụng đến đồ của Lam Diệu Dương, cô đổi lại bộ đồ đen kia, sau đó bật máy tính lên.

Máy tính của khách sạn đều cài đặt đăng nhập, Nghê Lam đọc bảng hướng dẫn bên cạnh một chút, đăng nhập vào. Cấu hình của máy này tạm được, tốc độ mạng tốt.

Nghê Lam lướt mạng, xem một chút fan biến thái hôm nọ, thì ra không còn tài khoản nữa, nhưng lại đăng ký một cái mới. Bên trong tài khoản mới, toàn bộ nội dung đều là mắng chửi cô, thậm chí còn nói muốn kêu cộng đồng mạng xử chết cô.

Nghê Lam nhìn thấy nội dung như vậy, bỗng nhiên có cảm giác kỳ lạ, kiểu uy hiếp này dường như rất quen thuộc, hoặc là nói, giống như đã từng quen biết với người chết vì kiểu uy hiếp này.

Trước đây đã từng xảy ra sao?

Nghê Lam sững sờ nhìn màn hình, muốn nắm bắt chút suy nghĩ gì đó trong đầu.

Mà càng cố nghĩ, trong đầu lại càng trở nên hỗn loạn.

Đột nhiên, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Nghê Lam giật mình, suýt chút nữa nhảy dựng lên. Cô chờ một lúc lấy lại tinh thần, chạy ra mở cửa.

Cửa mở, Lam Diệu Dương đang đứng bên ngoài.

Anh quan sát sắc mặt cô: "Xảy ra chuyện gì? Cô nhìn qua có vẻ rất tệ."

"Tiền đồ mù mịt…"

"Được rồi, đừng diễn nữa." Lam Diệu Dương ngắt lời cô.

Nghê Lam im miệng, cô cũng không muốn diễn, không có cảm xúc, chỉ là theo bản năng giấu đi mà thôi.

Lam Diệu Dương đi đến, nhìn màn hình máy tính: "Đang cày Weibo? Lại có người mắng cô…" Lúc nói chuyện anh nhìn thấy nội dung Weibo, nhíu mày.

"Có lẽ cô nên chuyển nhà." Anh đề nghị.

"Không có tiền.'

Lam Diệu Dương không nói lời nào.

"Tôi cũng không muốn chuyển."

"Vì sao?"

"Luôn cảm thấy rất quan trọng, đó là nơi tôi có thể tìm được ký ức."

Có lý. Lam Diệu Dương cũng không biết mất trí nhớ sẽ là cảm giác gì, lúc này bỗng nhiên cảm thấy nên thông cảm hơn với Nghê Lam.

"Cô có sợ không? Với tình cảnh của cô bây giờ."

"Không có tiền đương nhiên sợ rồi."

Lam Diệu Dương bật cười. Rất thực tế, đây đúng là vấn đề lớn. Anh ngồi xuống, kêu Nghê Lam cũng ngồi xuống, sau đó đem lời Đỗ Lợi Quần và La Văn Tĩnh nói cho cô biết.

Nghê Lam rốt cuộc lấy lại tinh thần. "Cho nên tôi có thể lấy được tiền sao?"

"Tiền tháng này có thể lấy được, bọn họ không đến mức phải gạt tôi chuyện này."

"Thật tốt quá!" Nghê Lam rất cao hứng. "Cám ơn Lam tổng, lấy được tiền tôi mời anh ăn cơm."

Không đợi Lam Diệu Dương lên tiếng, Nghê Lam lại tự mình nói: "À, không được. Cơm Lam tổng ăn chắc chắn rất mắc, vẫn là thôi đi, ghi sổ trước, đợi tôi kiếm được nhiều tiền lại nói tiếp."

Lam Diệu Dương: "…" Cô không giả vờ có chút thành ý được sao. Đợi kiếm được nhiều tiền là tới khi nào, có hi vọng gì không?

"Tôi còn chưa nói hết." Lam Diệu Dương tiếp tục nói, "Vì sau đó công ty sẽ không sắp xếp công việc và đầu tư tài nguyên cho cô, nên sẽ không phát lương hàng tháng. Hợp đồng của cô là hợp đồng thực tập sinh à?"

Nghê Lam không biết hợp đồng lại còn phân thành nhiều loại như vậy, liền kể ra mấy điều khoản quan trọng trong hợp đồng của mình cho anh biết, Lam Diệu Dương nghe xong đã hiểu.

"Vậy bọn họ không tiếp tục phát lương cô cũng không có gì để nói."

"Lam tổng." Nghê Lam lập tức nịnh nọt, "Nếu phim của anh có vai diễn hành động cần diễn viên xinh đẹp diễn tốt, nhất định cân nhắc tôi nha."

"Tôi đã xem biểu hiện của cô trong 'Bằng chứng im lặng', một diễn viên quần chúng thôi mà cũng diễn thành như vậy, cô còn không biết xấu hổ mở miệng muốn diễn?"

Nghê Lam: "…" Mợ nó, diễn viên quần chúng mà anh cũng nghiên cứu, người đầu tư như anh có phải quá nghiêm túc không.

Lam Diệu Dương thấy cô im lặng, lại có chút không nỡ, liền nói: "Để xem cơ hội sau này đi. Cô cũng phải chủ động nói chuyện với người đại diện của mình chút, hình tượng danh tiếng của cô bây giờ tuy rằng tìm việc không dễ, nhưng cũng không thể sống tiếp như vậy, loại quảng cáo bao cao su như vậy cũng thôi đi."

"Lam tổng, tiền hôm nay anh giúp tôi đòi về chính là tiền quảng cáo bao cao su đó."

Lam Diệu Dương: "…" Nhất thời anh cũng không biết phải nói gì.

Nghê Lam nhìn anh.

'Khuya rồi, cô về nhà sớm đi.'

"Được thôi, cảm ơn Lam tổng." Nghê Lam sung sướng đáp lời, đeo ba lô lên: "Tạm biệt Lam tổng."

Lam Diệu Dương không nói gì. Cái thái độ này, cô muốn công việc, muốn vai chính, cô trái lại phải nịnh bợ một chút a.

Nghê Lam đã ra đến cửa, Lam Diệu Dương liền đi theo. Anh giúp Nghê Lam mở cửa, hỏi cô: "Cô về bằng gì?"

"Xe đạp."

"Ồ…." Lam Diệu Dương còn muốn nói gì, lại thấy Nghê Lam quay đầu quát: "Ai?"

Lam Diệu Dương nhìn theo tầm mắt cô, chỉ thấy một người đàn ông cầm máy ảnh đang chạy về phía cầu thang.

Nghê Lam nhấc chân đuổi theo.

Lam Diệu Dương nhanh chóng chạy theo cô.

Người đàn ông kia chạy rất nhanh, chẳng mấy chốc đã chạy xuống mấy tầng. Nghê Lam khẽ chống lên tay vịn cầu thang rồi nhảy thẳng xuống. Lam Diệu Dương sợ đến kêu to: "Cẩn thận."

Người đàn ông kia xông mấy bậc một xuống lầu, Nghê Lam cứ nhảy một cái là một tầng, lần nhảy cuối cùng đã đến trước mặt người đàn ông kia.

Cô vừa giơ tay đã đoạt lấy máy ảnh của người đàn ông kia.

Người kia không nghĩ tới Nghê Lam lại nhanh như vậy, không có phòng bị, máy ảnh mất rồi, bản thân còn ngã chúi về phía trước. Nhưng anh ta rất nhanh đã quay đầu lại nhào tới Nghê Lam, muốn đoạt lại máy ảnh.

Anh ta túm chặt cổ tay phải của Nghê Lam, một tay khác nắm chặt lấy máy ảnh. Tay trái Nghê Lam nhanh chóng giữ lấy cổ tay anh ta, hai người giằng co lôi kéo.

Thân hình người đàn ông kia vạm vỡ hơn Nghê Lam rất nhiều, anh ta lấy thế đẩy Nghê Lam, còn muốn ngáng chân ép té Nghê Lam.

Lam Diệu Dương đuổi nhanh tới, thấy thế hét một tiếng: "Buông cô ấy ra!"

Nghê Lam đang giữ chặt người đàn ông đột nhiên mượn lực lật ngược lại, hai chân hướng lên, một chân gạt dưới nách anh ta, một chân xoay qua kẹp ngay cổ anh ta, cả người xoay một cái, bịch một tiếng, người đàn ông té sóng soài trên đất, tay bị Nghê Lam giữ chặt, thân người bị áp dưới sàn giống như bị khóa ở dưới đất, hoàn toàn không thể động đậy.

Động tác này chỉ trong nháy mắt, Lam Diệu Dương không thấy rõ, cảm thấy lúc anh hét lên Nghê Lam đã xoay người nhảy lên xoay một vòng, người đàn ông kia ngã xuống đất bị khóa chặt. Người đàn ông kia bị quật ngã đến hoa mắt chóng mặt, tay với vai đau đớn, hét thảm một tiếng.

Lam Diệu Dương: "…"

Anh dừng bước lại, bình tĩnh lại một chút, thận trọng nói: "Nghê Lam, buông anh ta ra."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Hội trường lầu ba, La Văn Tĩnh đứng ở một góc khuất không người thấp giọng gọi điện thoại.

“Ừm, hiện tại cứ vậy đi. Không ngờ lại như vậy, làm lớn chuyện quá không tốt. Lão Đỗ đã lên tiếng rồi, tôi cũng không làm gì tiếp được, sau này xem thế nào.”

“Đúng vậy, tôi cũng không ngờ. Vốn muốn mượn chuyện này kiểm tra xem cô ta có vấn đề gì không, bức cô ta đến bước đường cùng xem cô ta sẽ thế nào. Sau khi mất trí, cô ta rất khác so với trước. Tôi không chắc rốt cuộc có chuyện gì.

Chuyện trùng hợp thế này rất khó nói, dù sao cô ta cũng trùng hợp bị Quan Phàn đụng phải. Trước đó Quan Phàn theo dõi tôi rất sát, bây giờ lại đột nhiên đụng phải Nghê Lam, còn làm bản thân thành như vậy.”

“Anh nhất định không ngờ tới ai ra mặt chống lưng cho cô ta đâu. Là Lam Diệu Dương. Anh ta nói chuyện này ảnh hưởng đến danh dự của mình, gạt quỷ à. Rõ mơ hồ mà, anh ta không phải thẳng ngớ ngẩn trong đám công tử sao, sẽ không tham gia mấy vụ này.

Nhưng bây giờ anh ta như vậy, trái lại làm tôi cảm thấy việc Nghê Lam vào phòng anh ta trước đó, lại bị anh ta ném ra, có lẽ không phải như trên mạng đồn thổi. Nhưng cũng không thể nói rõ, bởi vì sau chuyện đó phản ứng của nhà họ Lam và Lam Diệu Dương là thế kia, vừa quay lại đã khác rồi.”

“Ừm, chỉ có thể tiếp tục theo sát thôi. Trong lòng tôi có tính toán, chính anh cũng phải cẩn thận một chút, có gì thì nói cho tôi biết.”

Trong cầu thang bộ, hai chân Nghê Lam thả lỏng, buông tay ra, nhanh nhẹn xoay người đứng dậy. Cô mặc kệ người đàn ông đang đau đớn rên rỉ trên đất, cầm lấy máy ảnh xem xem.

“A, ngay cửa toilet đã chụp rồi.”

Trong máy ảnh có không ít hình, còn có hai video ngắn. Nghê Lam đứng trước cửa nhà vệ sinh nghịch điện thoại, Lam Diệu Dương đứng bên cạnh nhìn cô. Lam Diệu Dương gõ thẻ phòng lên đầu cô, cô lấy thẻ phòng từ tay Lam Diệu Dương các loại, sau đó chính là Lam Diệu Dương gõ cửa phòng, rồi hai người cùng nhau ra khỏi phòng…

Lam Diệu Dương cầm lấy máy ảnh xem, người đàn ông trên đất kia bò lên, rốt cuộc Lam Diệu Dương nhìn thẳng mặt anh ta, rất không vui: “Lại là anh.”

“Ai?”

“Lý Mộc, lần trước ở Lam Sắc Hào chính là anh ta chụp.”

“A, là anh ta.” Nghê Lam biết rõ. Trước đó cô từng hỏi Cổ Hoắc, Cổ Hoắc chỉ nói không liên quan gì đến cô, chỉ là trùng hợp chụp được. Về sau cô liền hỏi Thiệu Gia Kỳ.

Thiệu Gia Kỳ nói Lý Mộc là một phóng viên rất ghê gớm, giao thiệp rộng, đầu óc nhanh nhạy lại có thủ đoạn, hám lợi, cho nên thường ra được bài lớn, cái gì cũng dám chụp, nội dung bịa đặt cũng rất thu hút. Rất nhiều ngôi sao có tiếng muốn kiện anh ta, nhưng đa phần đều không giải quyết được gì, lén hòa giải.

Lý Mộc cũng biết mình bị người ta ghét, anh không có Weibo cá nhân, không đăng hình của mình trên mạng. Nhưng tên anh rất nổi tiếng ở trong ngành, anh có phòng làm việc riêng, có học trò, còn có rất nhiều bạn bè và người liên lạc. Rất nhiều thông tin độc nhất vô nhị của anh bán được giá rất cao. Không ít nghệ sĩ muốn gây scandal để nổi tiếng sẽ tìm đến anh giúp đỡ bày trò. Trong ngành cũng có người từng mạo danh anh đi lừa đảo, về sau bị giáo huấn rồi.

Thiệu Gia Kỳ xác nhận Nghê Lam không biết Lý Mộc, cũng không bỏ tiền ra kêu Lý Mộc viết bài cho mình, bởi vì Lý Mộc ra giá rất cao. Hơn nữa, Lý Mộc có ra tay viết bài cũng sẽ không làm người ta đen như vậy, nếu không sớm bị đánh chết rồi.

Nghê Lam cảm thấy nếu thật sự không có quan hệ với mình vậy thì không cần quan tâm đến anh ta. Không nghĩ tới hôm nay cư nhiên gặp phải, hơn nữa cũng cùng vai chính, cùng chó săn.

Lý Mộc trầm mặt, không lộ chút sợ hãi hay chột dạ nào khi đối mặt với Lam Diệu Dương, chỉ nâng cổ tay nói với Nghê Lam: “Cô làm tôi bị thương rồi.”

“Thật à?” Nghê Lam kinh ngạc, nhiệt tình đi tới gần: “Tôi giúp anh xem.”

Lý Mộc lui liền ba bước. Lam Diệu Dương kéo Nghê Lam trở về. “Đừng nghịch ngợm.”

“Ờ….” Nghê Lam lùi lại, không diễn nữa, cực kỳ ngoan ngoãn đứng sau lưng Lam Diệu Dương. Chó săn trước mặt, nhất định phải để thể diện cho ông lớn trong ngành giải trí.

Lý Mộc nhìn hai người, suy đoán quan hệ giữa bọn họ, lại nghe Lam Diệu Dương hỏi: “Anh theo dõi tôi?”

“Không có.” Lý Mộc trả lời. “Trùng hợp bắt gặp thôi.”

“Lại trùng hợp như vậy sao?” Lam Diệu Dương lạnh mặt hừ một tiếng.

Nghê Lam muốn phát biểu lại nhịn xuống. Chó săn trước mặt, nhất định phải để uy phong cho tổng tài bá đạo.

“Trả máy ảnh lại cho tôi.” Lý Mộc yêu cầu.

“Tại sao theo dõi tôi?” Lam Diệu Dương hỏi.

“Tôi không có theo dõi anh. Tôi muốn đi toilet, lại nhìn thấy Nghê Lam đứng ở cửa nghịch điện thoại. Tôi cảm thấy lạ, chuyện như thế, với thân phận của cô ấy căn bản không có tư cách bước vào hội trường.”

Nghê Lam xen vào: “Không cần anh công kích nha.”

Lý Mộc không để ý tới cô, tiếp tục nói: “Hơn nữa trước đó tôi đã quan sát tất cả mọi người ở hội trường, không hề nhìn thấy cô ấy. Cô ấy giữa chừng chạy tới, lại đứng ở nơi như vậy, tôi nghĩ đại khái sẽ có gì viết, liền chờ xem, kết quả nhìn thấy Lam tổng anh đi ra, còn đưa thẻ phòng cho cô ấy.”

“Anh lên bằng cách nào?” Lam Diệu Dương hỏi.

“Tôi tra trước anh đặt phòng nào ở quầy tiếp tân, sau đó lại theo khách khác đi vào thang máy.”

Lam Diệu Dương rút thẻ nhớ trong máy ảnh ra, “Lần trước đã cảnh cáo anh rồi.”

Lý Mộc nói: “Tôi không còn cách nào khác, phải dựa vào mấy cái này kiếm cơm.”

Lam Diệu Dương không để ý đến anh, bỏ thẻ nhớ vào túi âu phục. Lý Mộc trơ mắt nhìn động tác của anh, nói: “Lam tổng, trong đó còn hình chụp khác, tôi có thể xóa hình của hai

người đi, anh trả lại thẻ nhớ cho tôi được không? Tôi sẽ xóa ngay tại đây trước mặt anh."

Lam Diệu Dương nói: "Anh biết số trợ lý của tôi, nếu anh thấy mình bị thiệt hại thì tìm anh ta nói chuyện đền bù đi. Nếu anh muốn dùng đến luật pháp, anh ta sẽ liên lạc luật sư."

Lý Mộc ngậm chặt miệng không nói lời nào.

Lam Diệu Dương đang tính trả máy ảnh lại cho anh ta thì Nghê Lam vươn tay khẽ giựt lại.

"Này!" Lý Mộc tức giận hô một tiếng.

"Lấy điện thoại ra cho tôi kiểm tra chút." Nghê Lam nói.

Sắc mặt Lý Mộc cứng đờ, rất nhanh nói: "Khoảng cách xa như vậy, điện thoại chụp không rõ, tôi không chụp bằng điện thoại."

"Hình chụp trong mấy ảnh có thể gửi vào điện thoại di động qua mạng, tôi nhất định phải kiểm tra một chút."

Lý Mộc tức giận nói: "Cô cướp đồ, xâm phạm quyền riêng tư, còn làm tôi bị thương, tôi có thể kiện cô."

Nghê Lam liền nở nụ cười: "Rất hiểu pháp luật nha, đọc thử luật xử phạt an ninh trật tự nghe xem."

"Nghê Lam." Lam Diệu Dương kêu cô.

"Aiz." Nghê Lam vừa nhìn đã thấy lão đại có chút không kiên nhẫn, nhanh chóng đứng phía sau.

Lam Diệu Dương quay sang Lý Mộc, lạnh lùng nói: "Lấy điện thoại ra."

Lý Mộc do dự một chút, Lam Diệu Dương nói: "Máy ảnh này cộng thêm lens chắc phải trị giá mười mấy vạn. Đêm nay tôi sẽ đăng hết hình trong thẻ nhớ này, chuyện do tôi viết, hình ảnh trong điện thoại của anh sẽ không bán được một xu. Anh muốn tổn thất mười mấy vạn hay là đừng chọc vào tôi, kết thúc việc này ở đây?"

Lý Mộc cắn chặt răng, không chút tình nguyện lấy di động ra, mở khóa. Nghê Lam nhận lấy điện thoại, tìm tới kho ảnh, những cái cần xóa đều đã xóa, mấy cái lưu trên cloud cũng không bỏ qua.

Lý Mộc cau mày nhìn chằm chằm động tác của cô, không thấy rõ rốt cuộc cô xóa gì, lớn tiếng nói: "Cô để ý chút, đừng có xóa bậy."

Nghê Lam đưa di động ra: "Anh kiểm tra chút?"

Lý Mộc không thèm nhìn, tức giận nhét di động vào túi.

Lam Diệu Dương nhìn thoáng qua Nghê Lam, Nghê Lam hơi gật đầu, Lam Diệu Dương trả lại máy ảnh cho Lý Mộc.

Nghê Lam nhịn không được nhỏ giọng hỏi: "Mấy tấm hình kia có thể bán được bao nhiêu tiền?"

Không ai thèm để ý đến cô.

Lý Mộc nhận lấy máy ảnh xoay người muốn đi. Nghê Lam lại nói: "Này anh bạn, thêm Wechat đi. Về sau lỡ như tôi có nguồn tin gì tốt, mọi người cùng nhau kiếm tiền."

Lam Diệu Dương: "…"

Lý Mộc: "…"

Lý Mộc nhìn thoáng qua Lam Diệu Dương, Lam Diệu Dương nhìn Nghê Lam.

Nghê Lam móc điện thoại ra, mở giao diện mã QR kết bạn của Wechat.

Lý Mộc cũng lấy điện thoại ra thêm Nghê Lam vào danh sách bạn bè.

Lam Diệu Dương nhìn không nói gì.

Lý Mộc thêm bạn xong thì đi.

Nghê Lam nhìn Lam Diệu Dương, Lam Diệu Dương đang nhìn chằm chằm cô, sắc mặt khó coi. Nghê Lam nhanh chóng cam đoan: "Lam tổng, tôi thật chỉ muốn mở rộng mạng lưới xíu, chừa lại đường tìm việc sau này, chưa chắc đã dùng tới. Thêm bạn liên lạc cũng không có gì lớn, anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không tiết lộ bất kỳ chuyện gì của anh."

Lam Diệu Dương không nói lời nào.

Nghê Lam lại nói tiếp: "Hơn nữa, chuyện liên quan đến anh, ngoại trừ biết anh trẻ tuổi nhiều tiền, đẹp trai cao to, thông minh lanh lợi, lương thiện đáng yêu ra, tôi không biết gì khác, không có gì có thể lộ ra."

Lam Diệu Dương quay đầu bước đi.

Bởi vì sắp nhịn cười không nổi nữa rồi. Bà mẹ nó, lời nói ngon ngọt hạ bút thành văn, không cần viết nháp, ai mà đỡ nổi… Không đúng, ngoài anh ra, không ai có thể đỡ được.

Nói dễ nghe như vậy thì có ích gì. Đến cả Wechat của chó săn cũng thêm vào, sao lại không thấy thêm Wechat của anh.

"Anh đừng giận nha." Nghê Lam đuổi theo sau lưng anh, "Tôi không làm nhảm nữa, thật đó, anh giúp tôi, là quý nhân của tôi, tôi chắc chắn sẽ không bán đứng anh đâu, tôi đảm bảo."

Lam Diệu Dương không nói lời nào, Nghê Lam lại hỏi: "Anh còn muốn quay lại hội trường sao?" Bọn họ đang đi xuống lầu.

Lam Diệu Dương rốt cuộc nói chuyện: "Cầu thang thoát hiểm của khách sạn này là một chiều, ra khỏi lầu khách thì không thể quay lại, chỉ có thể đi xuống, đến sảnh công cộng ở tầng trệt rồi ra ngoài. Trừ phi dự báo hỏa hoạn bị kích hoạt mới có thể mở toàn bộ. Tôi muốn ra ngoài cũng phải ra từ lầu ba. Hơn nữa vừa rồi ra khỏi phòng tôi cũng không mang theo thẻ phòng, tôi phải xuống quầy tiếp tân lấy một tấm khác."

"Ờ." Nghê Lam hiểu rồi. "Vậy anh xuống lầu trước đi. Tôi đợi một chút mới đi. Lỡ như Lý Mộc lại ngồi đâu đó chờ, chụp lén một tấm rồi bỏ chạy. Không phải lần nào tôi cũng đuổi kịp."

Lam Diệu Dương dừng bước, xoay người nhìn cô, một lúc sau nói với cô: "Cô cũng biết bản thân không phải lần nào cũng có thể làm được, vậy mỗi lần trước khi làm phải động não một chút. Tuy cô từng luyện võ, nhưng không phải ai cũng đánh thắng được, không phải lần nào leo lầu cũng bình an vô sự.

Cố gắng tìm cách ít mạo hiểm mà vẫn đạt được mục đích. Có lúc cô quá kích động, giống như lúc cô phát cáu ở trường quay, nếu đổi là người khác có khả năng gây thù oán sâu hơn nữa, sẽ càng ức hiếp cô.

Cô đến đây tìm La Văn Tĩnh tính sổ, can đảm lắm, nhưng cũng là có sức mà thiếu não. Cô biết rõ mình là nghệ sĩ ở tầng lớp thấp nhất mà còn muốn cứng đối cứng với cô ta. Nghê Lam, tôi không biết trước khi mất trí nhớ cô nhận thức về ngành này sâu thế nào, lúc trước tôi không biết cô, nhưng bây giờ qua tiếp xúc, tôi hoài nghi không biết có phải lúc đó cô bị người ta ép buộc mới tới tìm tôi hay không.

Tôi cảm thấy cô bây giờ không hiểu rõ thế giới này. Đây là ngành giải trí, quy củ là do đồng tiền định ra, ranh giới mơ hồ. Đương nhiên cũng có rất nhiều người có thực lực, nhưng dùng thực lực để sinh tồn, phát triển, duy trì thực lực trong ngành này cần có phương pháp."

Nghê Lam nhất thời sửng sốt, bình tĩnh nhìn anh.

Ánh đèn trong cầu thang rất mờ, chiếu lên Lam Diệu Dương, quanh người giống như phát sáng, kết hợp với tiếng nói của anh toát lên sự dịu dàng.

Lam Diệu Dương hình như cũng bất ngờ việc mình đột nhiên lại nói nhiều như vậy, hơi lúng túng. Anh đột nhiên xoay người: "Tôi đi đây. Chút nữa cô tự xuống, đi đường cẩn thận chút."

"Được, cảm ơn Lam tổng."

Lam Diệu Dương có chút ảo não, bước chân nặng nề rời đi.

Nghê Lam nghe tiếng bước chân anh xa dần, ngồi xuống.

Cô gửi tin nhắn Wechat cho Thiệu Gia Kỳ, nói cô ấy đừng lo lắng, chuyện đã giải quyết xong.

Thiệu Gia Kỳ trả lời lại rất nhanh, hỏi cô giải quyết thế nào. Nghê Lam liền đem mấy lời Lam Diệu Dương nói với cô kể cho cô nghe.

Thiệu Gia Kỳ nói ngày mai cô sẽ đến công ty hỏi chuyện tiền nong giúp cô một chút, còn nói tuy không thể dùng tài nguyên của công ty, nhưng cá nhân cô vẫn sẽ cố gắng tìm cơ hội công việc cho Nghê Lam.

Nghê Lam cảm ơn cô. Hai người trò chuyện về dự định sau này. Dù sao hợp đồng ký bảy năm, sau này không biết còn phiền phức gì nữa hay không, với tình tính của sếp, việc này không thể để yên như vậy. Nếu không thì mấy nghệ sĩ khác cũng sẽ có ý kiến.

Nói chuyện một hồi, Nghê Lam nghe thấy tiếng bước chân, có người từ dưới lầu đi lên.

Nghê Lam cảnh giác đứng lên, chỉ chốc lát sau nhìn thấy người đi tới lại là Lam Diệu Dương.

"Sao còn chưa đi?" Lam Diệu Dương hỏi cô.

"Sao anh lại lên bằng đường này?" Nghê Lam hỏi anh.

Lam Diệu Dương đưa hộp cơm trong tay cho cô: "Bỏ hộp một chút đồ ăn, cô lấy về ăn đi. Cũng không thể ăn mì gói hoài."

Nghê Lam rất bất ngờ, theo bản năng nhận lấy.

Lam Diệu Dương đợi một hồi, thấy Nghê Lam không nói chuyện, anh mới nói: "Nghe nói ở trường quay một mình cô ăn hai hộp cơm, đây là đói thành dạng gì rồi? Cơm hộp đó có ngon không?"

Nghê Lam hơi ngẩn người. Cô ăn mấy hộp cơm sao anh lại biết?

Lam Diệu Dương chờ một hồi lại nói: "Cô nói việc gì cô cũng đồng ý làm phải không?"

Nghê Lam nhất thời phấn chấn: "Đúng vậy, Lam tổng." Còn kịp thời bồi thêm một câu, "Không tính quy tắc ngầm."

Lam Diệu Dương tức giận: "Chỗ tôi không có việc quy tắc ngầm."

"Cho nên tôi mới nói Lam tổng là tổng giám đốc chính trực gan dạ, giữ mình trong sạch đó."

Tiết Văn học kiểu gì vậy, chính trực gan dạ liên quan gì đến quy tắc ngầm?

Lam Diệu Dương nhịn xuống không gõ đầu cô: "Tôi sẽ để ý xem có dịch vụ hay công việc gì ngoài ngành giải trí không, đây không nằm trong phạm vi hợp đồng của cô, tiền kiếm được không cần vào tài khoản công ty, vào thẳng tài khoản của cô. Mấy công việc cộng tác viên bán thời gian cho đoàn phim thanh toán trong ngày trong tuần, như vậy cũng ổn."

"Được, được." Nghê Lam thật sự vui mừng. Này thật sự là giúp cô đại ơn rồi.

Lam Diệu Dương im lặng, lại nói: "Mấy lỗ hổng an ninh cô chỉ ra giúp tôi rất có ích, tôi sẽ trả một khoản phí tư vấn cho cô."

Nghê Lam mừng rỡ, đây quả thật là miếng bánh từ trên trời rơi xuống.

Lúc này Lam Diệu Dương không nhịn được chọc chọc trán cô: "Không cần bày cái vẻ mặt này, tiền không nhiều, chỉ một vạn thôi."

Ông lớn như anh nhận thức vấn đề tiền bạc không giống tôi. Nghê Lam rúi rít gật đầu, một vạn cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Lam Diệu Dương đợi một lúc không thấy Nghê Lam nói gì, đột nhiên nói: "Tôi đi đây. Cô đừng ngẩn người ở đây nữa, mau về nhà đi. Đứng ở đây cứ như ma dọa người."

Anh nói xong xoay người rời đi.

Lúc nãy trong đầu Nghê Lam đấu tranh không biết có nên hỏi một chút nhà họ Lam tổng cộng có bao nhiêu khách sạn, cô giúp bọn họ tìm lỗ hổng an ninh cho tất cả mấy khách sạn đó, nhưng vậy thì quá mất mặt, hơn nữa làm vậy có vẻ như quản lý của người ta rất tệ. Nội tâm đấu tranh kịch liệt muốn hay không muốn mất mặt như vậy, kết quả lão đại đã đi rồi?

Lúc này Nghê Lam mới phản ứng kịp, nói với theo bóng lưng anh: "Lam tổng, cám ơn anh."

Lam Diệu Dương không đáp lời lại, cũng không quay đầu.

Nghê Lam ôm hộp cơm, vô cùng hứng khởi, thì ra không phải cứ gặp người đàn ông này sẽ xui. May mắn của cô càng lúc càng nhiều rồi.

Nghê Lam gửi tin Wechat cho Thiệu Gia Kỳ: 'Em nói chị nghe, Lam đáng yêu quá ấm áp, thật sự siêu cấp ấm, thật đáng yêu.'

Thiệu Gia Kỳ nhắn lại mấy dấu chấm hỏi, sau đó rất nhanh lại gửi tin trả lời: 'Chị nghiêm túc cảnh cáo em, chớ phạm lại cùng một lỗi!'

'Đương nhiên, đương nhiên!' Nghê Lam trả lời, cười hì hì. Đương nhiên sẽ không phạm lại cùng một lỗi, thủ đoạn quyến rũ lần trước quá sai.

'Anh ta làm gì em rồi?' Thiệu Gia Kỳ hỏi.

'Cho em một phần cơm hộp.'

Thiệu Gia Kỳ: …

Không phải chứ, bây giờ tổng giám đốc tán gái mà cũng dùng đến thủ đoạn như vậy rồi sao?

'Anh ấy còn nói sẽ trả cho em một vạn.'

Thiệu Gia Kỳ: …

Cái này là chuyện gì nữa rồi, nhưng mà, 'Vì sao anh ta phải trả tiền cho em?'

Nghê Lam nghĩ ngợi một hồi nên giải thích thế nào, 'Em dùng kỹ thuật chuyên nghiệp của mình để kiếm tiền. Không phải em nói với chị kỹ năng máy tính của em rất lợi hại sao.'

Thiệu Gia Kỳ mù mờ: 'Em giúp Lam tổng sửa máy tính hả?'

'Cũng gần như vậy.'

Thiệu Gia Kỳ không thể tin nổi. Ngọa hổ tàng long trong giới giải trí a, bình hoa đầu đất cũng có thể sửa máy tính kiếm tiền?

Lam Diệu Dương vẫn giữ phong thái đẹp trai đi thẳng một mạch xuống lầu ba, quay đầu nhìn lại một chút thì phía sau lại không có ai.

Nghê Lam không đi theo. Hừ, cũng không thèm thêm Wechat của anh.

Lam Diệu Dương chẳng muốn quay lại lầu mười tám, anh liền gọi điện thoại kêu người tới khách sạn giúp anh thu dọn quần áo về nhà, lại gọi tài xế Trần Châu đến trước sảnh khách sạn đợi anh, giờ anh sẽ trở về.

Lam Diệu Dương bấm thang máy chuẩn bị xuống lầu, thang máy còn đang dừng ở lầu mười lăm, đang đi xuống.

Lam Diệu Dương do dự không biết có nên đi cầu thang xuống lầu cho xong không, lúc này nghe thấy tiếng người vừa nói chuyện vừa đi về phía này, mơ hồ còn có một chữ 'Lam.'

Lam Diệu Dương quay đầu lại nhìn, là Lý Mộc cùng hai người đàn ông. Hai người kia cũng là ký giả, Lam Diệu Dương nhớ đã từng gặp bọn họ. Ba người thì thầm vừa đi vừa nói, ngẩng đầu lên nhìn thấy Lam Diệu Dương, cùng nhau im bặt.

Lam Diệu Dương cười với bọn họ: "Còn chưa về sao, vất vả rồi."

Lý Mộc cong khóe miệng, cười không nổi, hai người kia cười lại với Lam Diệu Dương, nhìn nhau một cái.

Lam Diệu Dương không đổi sắc mặt, nhưng trong lòng hiểu vừa rồi bọn họ đang bàn luận về anh.

Lần trước anh ném Nghê Lam ra khỏi phòng khí thế cỡ nào, 'thủ thân như ngọc' cỡ nào. Lần này bị Lý Mộc bắt tại trận anh đưa thẻ phòng cho Nghê Lam thì mất mặt cỡ nào. Chân tướng sự thật thế nào không quan trọng, nội dung nhìn thấy có tính tưởng tượng là được.

Kỳ thật từ những gì nhìn thấy có thể đoán được bọn họ không xảy ra chuyện gì, bởi vì anh vào phòng không lâu thì Nghê Lam đã đi ra rồi. Chút thời gian như vậy đàn ông không đủ dùng. Nhưng đối với kiểu chó săn như Lý Mộc mà nói thì những thứ này không quan trọng, huống chi anh và Nghê Lam còn đánh anh ta, xóa hình anh ta chụp. Đoán chừng lúc này Lý Mộc một bụng oán khí nha, cũng không biết anh ta còn thêm mắm dặm muối nói với người khác thế nào.

Thang máy đến rồi, Lam Diệu Dương cười rất phong độ với ba vị phóng viên kia, tiến vào thang máy. Anh cũng không hỏi bọn họ có đi hay không, đưa tay nhấn nút đóng cửa.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, Lam Diệu Dương với ba người kia mắt nhìn nhau, cuối cùng tầm mắt bị cửa thang máy ngăn lại.

Trong khoảnh khắc cửa thang đóng lại, Lam Diệu Dương rất kích động muốn giống Nghê Lam vậy phóng khoáng giơ ngón tay giữa với bọn họ, nhưng giáo dưỡng và thân phận ngăn

anh lại.

Thật đáng tiếc, Lam Diệu Dương nghĩ, nếu có thể cá tính như Nghê Lam, muốn làm gì thì làm đó, tự do tự tại, thích thú cỡ nào.

Anh cười rộ lên, quỷ nghèo Nghê Lam kia, nếu như cô không lo ăn lo mặc, không biết còn hung hãn thành dạng gì.

Mà dáng vẻ hung hãn của cô vẫn rất đáng yêu.

Mất trí nhớ thực sự sẽ biến người ta thành người khác sao? Hay là thật sự có ẩn tình khác?

Lam Diệu Dương nhớ đến bộ dạng ghê tởm của Nghê Lam khi chào bán mình với anh lúc xông vào phòng 2001, hoàn toàn không hợp với tính tình thẳng thắn chính trực của Nghê Lam khi đọc thuộc luật pháp cho mấy người đánh mình.

Anh tràn ngập tò mò với người phụ nữ này.

Lam Diệu Dương về nhà, nói mấy câu với cha về bữa tiệc tối nay xong thì trở về phòng. Về đến phòng lấy điện thoại ra xem, không thấy bất kỳ tin nhắn gì của Nghê Lam.

Lam Diệu Dương ném di động sang một bên rồi đi tắm. Tắm được một hồi, anh nghĩ đầu óc Nghê Lam không ổn, không hiểu ngành giải trí này, hôm nay đắc tội với Lý Mộc, nếu như không nhắc nhở cô một tiếng, sau này sợ là cô sẽ bị thiệt thòi chỗ Lý Mộc. Thế là anh tắm xong liền ra nhắn tin cho Nghê Lam, nói với cô Lý Mộc là người lòng dạ hẹp hòi, làm việc rất bẩn, bảo cô đề phòng chút.

Nghê Lam nhận được tin nhắn, do dự một hồi, suy nghĩ nên lấy lòng vị tổng giám đốc này thế nào.

'Được, cảm ơn Lam tổng. Tôi sẽ cẩn thận.'

Lam Diệu Dương đợi một hồi đợi được tin nhắn này, cảm thấy thái độ Nghê Lam có chút hờ hững.

Nghê Lam lại nhắn tới một câu: 'Lam tổng anh cũng chú ý an toàn, fan của anh không thiếu người trẻ tuổi điên cuồng, anh ra ngoài mang theo vệ sĩ, để ý một chút.'

Lam Diệu Dương đọc tin này, cảm thấy có gì đó không thoải mái.

Còn cường điệu kêu anh mang theo vệ sĩ… Lam Diệu Dương nhớ tới lời Nghê Lam nói với người đại diện, nói cái gì mà anh thư sinh yếu đuối, cô chấp anh hai tay cũng thắng được.

Tự tôn nam tính của Lam Diệu Dương bị tổn thương rồi.

Anh đứng soi mình trước gương to trước mặt, rất trắng sạch, thêm nữa tóc ngắn đen tuyền, đôi mắt sáng nổi bật, môi hồng răng trắng. Rất nhiều người khen anh đẹp trai, anh cũng cảm thấy mình rất đẹp nha. Nhìn nhìn dáng người, cao 1.85m, vai rộng eo thon chân dài, tuy không có cơ bắp rắn chắc nhưng cũng là đường nét cân xứng tràn đầy. Lại còn nói anh thư sinh yếu đuối.

Lam Diệu Dương sờ sờ bụng mình, không có cơ bụng, nhưng cũng rất phẳng nha.

Lam Diệu Dương cực kỳ khó chịu, anh mở Wechat ra phàn nàn với nhóm bạn thân: 'Tớ nói với các cậu, có một số người đặc biệt không biết nói chuyện.'

Không có ai để ý đến anh.

'Làm người không thể quá mềm lòng.'

Vẫn không ai để ý đến anh.

Lam Diệu Dương chờ một lúc, lại nhắn: 'Tớ muốn hát cho các cậu nghe.'

Không ai đáp lời.

Lam Diệu Dương lại chờ một hồi, hừ lạnh một tiếng, lại nhắn tiếp: 'Tớ muốn thỉnh giáo một chút, làm sao để đối phó với phụ nữ lúc nóng lúc lạnh?'

Trác Khải trả lời ngay: 'Ai? Cô nào? Lúc nóng lúc lạnh thế nào?'

Màn hình điện thoại yên tĩnh lộ ra cảm giác chờ đợi hồi hộp vội vã.

Một lát sau, Lam Diệu Dương gửi một tin thoại thật dài trong nhóm. Trác Khải chờ không nổi đã ấn mở, vểnh tai nghe, bất ngờ không phòng bị bị giọng hát của Lam Diệu Dương chấn động linh hồn.

"Mệt rồi đừng làm như xa lạ, đào anh lên, nhổ thoải mái. Không quen nhìn bạn bè gặp khó, ai cũng lạnh lùng vây xem, bàn tay anh nắm vì em. Phiền rồi đừng làm như xa lạ, tìm ra anh, cùng em gánh vác… Coi như chúng ta cùng nhau chạy trốn đám đông, tình bạn sẽ đến đầu tiên." *(Ghi chú: ca khúc 'Trước tiên', lời: Ô Dụ Khang)*

Trác Khải không nhịn được nữa, mẹ nó, anh cư nhiên còn nghe hết. Trác Khải cũng gửi qua một tin thoại: "Cậu đi chết đi."

Lam Diệu Dương đáp ngay lại: 'Cậu cút.'

Đoạn Vĩ Kỳ cũng ngoi lên trong nhóm: 'Hai cậu đúng là bị tớ vấy bẩn rồi, trước khi được tốt nghiệp mầm non thì đừng có tìm tớ nữa.'

Lam Diệu Dương quay lại chủ đề chính: 'Tớ nói với các cậu, tớ quyết định đi tập thể hình, tập ra cơ bụng cùng thân thủ.'

Trác Nhi rất phiền: 'Cậu muốn lấy cơ bụng tương lai đối phó với cô gái lúc nóng lúc lạnh hiện tại à?'

Đoạn Vĩ Kỳ: 'Trận chiến hormone cùng rối loạn tâm lý.'

Lam Diệu Dương: …

Nhị Lam thần: 'Tớ đang nói với các cậu kế hoạch tập gym đàng hoàng.'

Trác Nhi rất phiền: 'Tớ chỉ thấy một trái tim rộn rạo.'

Đoạn Vĩ Kỳ: 'Rục rịch ngóc đầu dậy.'

Lam Diệu Dương: …

Thôi đi, đầu óc hai người này quá đen tối, không tiến bộ chút nào. Lam Diệu Dương ném di động sang một bên. Đi ngủ.

Sáng hôm sau, Nghê Lam nhận được điện thoại của Thiệu Gia Kỳ, cô nói giờ cô ở công ty, vừa mới tìm Hồng Lôi hỏi chuyện tiền nong. Hồng Lôi gọi điện thoại cho La Văn Tĩnh, La Văn Tĩnh đồng ý chuyển khoản tiền lương tháng này cho Nghê Lam trước, chứng từ ký tên đợi cô ấy đi công tác về rồi làm.

Nghê Lam cực kỳ vui mừng, quả nhiên là ông chủ lớn với ông chủ lớn nói chuyện có tác dụng.

Thiệu Gia Kỳ nói hôm nay cô ở công ty, xem tài vụ chuyển khoản rồi sẽ báo cho Nghê Lam.

"Lấy được tiền em mời chị uống trà sữa." Giọng điệu kia cứ như mời bữa tiệc lớn.

"Được rồi." Thiệu Gia Kỳ tức giận.

Chuyện đầu tiên Lam Diệu Dương làm sau khi đến công ty cũng là xử lý tiền của Nghê Lam.

Cổ Hoắc nhận được lệnh rất kinh ngạc, nhưng vẫn liên lạc với bên khách sạn. Tổng giám đốc khách sạn cũng không nghĩ ra vì sao lại nhảy ra một khoản chi như vậy, liền liên lạc với Lam Diệu Dương xác nhận.

Qua mấy thủ tục quy trình, Tổng giám đốc ký tên, khoản tiền này rất nhanh đã được duyệt. Cổ Hoắc liên lạc với Nghê Lam muốn lấy số chứng minh thư và tài khoản ngân hàng của cô, sau đó tài vụ bên khách sạn chuyển tiền cho Nghê Lam.

Chuyển khoản đến. Số tiền này còn chuyển nhanh hơn cả tiền lương của Phong Phạm.

Nghê Lam hả hê đắc ý, rất nhanh gửi tin nhắn cảm ơn cho Lam Diệu Dương.

'Nhận được tiền rồi, cảm ơn Lam tổng. Nếu như khách sạn khác cũng cần dịch vụ an ninh có thể tìm tôi. Thăng cấp hệ thống, an ninh mạng, sửa chữa máy tính, huấn luyện tập thể hình, đánh máy photo, chuyển phát nhanh, phiên dịch Anh, Pháp, công việc thư ký trường quay, đánh chó săn chuyên theo dõi chụp hình này nọ đều có thể tìm tôi.'

Sau khi gửi tin nhắn ra, Nghê Lam bình tĩnh lại một chút, đọc lại tin nhắn một lần, thấy không được rồi.

Lời này nói cũng có phần kích động quá, đúng không.

Hình như có chút mất mặt.

Aiz, hối hận quá. Chức năng nhắn tin không tốt, không thể thu hồi tin nhắn.

Lam Diệu Dương nhận được tin nhắn thì đen mặt, nhìn xem, đây là lời một nữ nghệ sĩ nên nói sao? Tự tiến cử một đống công việc, có cái nào liên quan đến nghệ thuật không?

Lại còn đánh chó săn theo dõi chụp hình, lời thế này sao không nói luôn giết người diệt khẩu, ngủ với Tổng giám đốc chứ.

Lam Diệu Dương ném di động sang một bên, nói với Cổ Hoắc: "Cậu nói tiếp đi."

Cổ Hoắc đang báo cáo công việc với Lam Diệu Dương, nói xong mấy cái khác liền mở máy tính bảng lên cho Lam Diệu Dương xem, "Tối qua với sáng nay có mấy trang giải trí lớn tràn ngập tin tức trên V, không xác thực, nhưng rất thu hút, mọi người đều đang nói là ám chỉ anh."

Lam Diệu Dương lấy qua xem, Cổ Hoắc đều đã chụp màn hình hết, đích thực là mấy trang giải trí lớn trên V, nhưng Lam Diệu Dương biết, phía sau những trang này gần như chỉ có một người – Lý Mộc.

Mặc dù từ ngữ viết có khác chút, nhưng ý diễn đạt như nhau. Đều nói là: 'Quý công tử không thể xâm phạm' đã sụp đổ hình tượng, hóa ra phía sau sự phẫn nộ từ chối trong đêm ở khách sạn kia còn có vở kịch khác.

Chỉ không biết là do bàn tay của 'Quý công tử không thể xâm phạm' chủ đạo, hay là liệt nữ 'cô gái chân tình bò lên giường' kia dây dưa một hồi đạt được mục đích, tóm lại chân tướng sự thật phá vỡ nhân sinh quan, vượt ra khỏi tưởng tượng.

Tuy ảnh chụp và video lần này đều bị ép xóa không thể đăng lên, nhưng người vạch trần cam đoan các vị khán giả hiện thời sẽ có cơ hội nhìn thấy chân tướng, hiện thực còn đặc sắc hơn phim truyền hình.

Lam Diệu Dương cực kỳ không vui, lẽ ra tối qua anh nên giơ ngón tay thối cho bọn họ, sụp đổ hình tượng cái đầu anh. Nghê Lam không đá mạnh thêm mấy cước, không quất anh ta ngã thẳng mấy lần thật là đáng tiếc. Lần sau anh chắc chắn sẽ không nói với Nghê Lam 'Buông anh ta ra', mà anh muốn nói 'Đánh chết anh ta.'

Tính ám chỉ của mấy nội dung Weibo này rõ thế nào, người có IQ bình thường biết chuyện trước kia chắc chắn có thể đoán được là đang nói đến Lam Diệu Dương, nhưng người ta không nói rõ danh tính, thậm chí còn không nói rõ đã xảy ra chuyện gì, nếu mà anh chạy lên tự nhận là mình thì cũng quá ngu rồi. Chỉ có thể giả ngơ không có việc gì, thật sự là ghê tởm như nuốt phải ruồi.

Lam Diệu Dương nói với Cổ Hoắc: "Kệ anh ta, tôm tép nhãi nhép. Chặn mấy trang cho anh ta tài khoản, cho mấy người tố cáo anh ta, phạt cho khỏi viết bài."

"Được." Cổ Hoắc chuẩn bị ra ngoài. Lam Diệu Dương không an tâm, lại dặn dò anh. "Cậu nói với Nghê Lam một tiếng về việc này, để cho cô ấy cẩn thận chút. Cô ấy căn bản không biết chó săn thế nào."

"Được." Cổ Hoắc đáp lời, anh gọi điện thoại cho Nghê Lam ngay trước mặt Lam Diệu Dương, chuyển đạt ý tứ của Lam Diệu Dương. Nghê Lam cực kỳ sảng khoái đáp lời: "Anh Cổ anh yên tâm đi, tôi biết mà."

Giọng điệu này, vừa nghe liền biết không để tâm. Lam Diệu Dương hết sức khó chịu, còn google, gọi còn thân thiết như vậy.

"Được rồi, không cần để ý cô ấy nữa." Lam Diệu Dương phẩy tay cho Cổ Hoắc ra ngoài.

Đến trưa, Nghê Lam đã nhận được tiền lương và tiền cát xê quảng cáo từ Phong Phạm. Nhìn tài khoản lúc này có hơn hai vạn, Nghê Lam có ảo giác mình là tiểu phú bà.

Cô trả cho Thiệu Gia Kỳ hai ngàn tệ còn nợ, chọt cảm thấy nở mày nở mặt.

"Chị Hồng người ta hỗ trợ thúc giục suốt." Thiệu Gia Kỳ vừa ăn cơm hộp vừa nói.

"Em mời chị với chị Hồng uống cà phê."

Nghê Lam liền đạp xe tới Phong Phạm.

Dưới tòa nhà Phong Phạm có một quán cà phê, Thiệu Gia Kỳ và Hồng Lôi đang đợi cô ở đó. Mấy ngày nay xảy ra đủ thứ chuyện, tất cả mọi người đều đang muốn tám chuyện, lúc Nghê Lam đến, Hồng Lôi và Thiệu Gia Kỳ đang tám rất hăng.

Chọn xong bánh ngọt và cà phê, Nghê Làm bày ra bộ mặt người mới thành thật, Thiệu Gia Kỳ nhìn thấy bộ dạng giả vờ ngoan ngoãn của cô liền bực mình, chờ Hồng Lôi đi lấy cà phê hạ giọng chất vấn Nghê Lam: "Tối qua em không làm chuyện ngu ngốc gì chứ?"

"Làm gì có." Đánh chó săn không thể tính là chuyện ngu xuẩn, hơn nữa lúc đó lão đại trẻ tuổi trong giới giải trí còn đứng đó làm chỗ dựa cho cô, khỏi phải nói uy phong cỡ nào rồi.

"Thật là lấy được của người ta một vạn?"

"Đương nhiên, em là dựa vào khoa học kỹ thuật để kiếm tiền."

Thiệu Gia Kỳ liếc cô một cái: "Vậy sao trên mạng đều viết cái gì mà cái cô leo lên giường đã đạt được như ý."

"Nếu được như ý sao em chỉ mời chị uống cà phê, chắc chắn sẽ đưa chị đến nhà hàng sang trọng nhất ăn ngon uống say, mua cho chị một cái túi xách số lượng có hạn."

"Em dẹp đi!" Thiệu Gia Kỳ còn muốn nói gì nữa nhưng Hồng Lôi đã quay lại, liền cảnh cáo trừng Nghê Lam một cái, không nói tiếp đề tài này.

Lúc này có một người ngồi ở bàn đằng sau các cô, ba người phụ nữ cũng không để ý tới.

Hồng Lôi không biết hai người nói gì, nhưng cũng đoán ra được Thiệu Gia Kỳ đang giáo huấn người, vội vàng hòa giải: "Được rồi được rồi, đừng bày ra bộ mặt đó. Hù dọa cô gái nhỏ người ta."

"Mỗi lần bị dọa sợ đều là em." Thiệu Gia Kỳ oan ức.

Hồng Lôi cười ha ha: "Dọa riết một hồi rồi cũng quen. Thực ra nếu để chị nói, Nghê Lam thật sự rất may mắn. Mặc dù đã hẻo rồi nhưng vẫn chưa kịp hẻo hết đã lộn ngược trở lại. Đổi thành người khác, sớm đã toi rồi."

Nghê Lam cũng không để ý Hồng Lôi nói gì mình, ngược lại cảm thấy mô tả của cô rất thú vị, nghe rất vui.

Thiệu Gia Kỳ trừng mắt với cô, "Em còn cười được nữa."

"Đúng thật, tính kỹ lại, mỗi lần đều như vậy. Em an bài tốt cho em ấy, em ấy liền phá nát bét. Em cho rằng em ấy chết chắc rồi, em ấy lại tìm được đường sống." Hồng Lôi nói

"Cái này gọi là gặp dữ hóa lành." Nghê Lam tổng kết.

Thiệu Gia Kỳ nhịn không được lại oán hận cô: "Em còn đắc ý đúng không?"

Hồng Lôi nói: "Để cho em ấy đắc ý một lúc đi. Đợi đến cuối tháng sau lúc chuyển lương là hết đắc ý nổi rồi."

Nghê Lam xị mặt, lúc này đến lượt Thiệu Gia Kỳ cười.

Ba người nói chuyện hi hi ha ha cực kỳ vui vẻ, không khí hòa thuận.

Hồng Lôi rất nhiệt tình, thích tám nhảm, cho nên phần lớn thời gian toàn là cô nói. Cô lớn tuổi nhất trong ba người, kinh nghiệm ở công ty cũng lâu nhất, cô lên lớp với Thiệu Gia Kỳ và Nghê Lam, nói về cảm ngộ nhân sinh, bí mật giới giải trí.

Nói một hồi nói đến Nghê Lam: "Kỳ thật em đó nha, điều kiện rất tốt, xinh đẹp trẻ trung, chị cũng biết em muốn làm cho tốt, trong ngành này dễ kiếm tiền nhưng không dễ như vậy. Không phải cứ có cái mặt là được. Em đó, không bằng bình tĩnh lại, rèn luyện một chút, học thêm, dùng cái này làm cây cầu nối, về sau gả cho đại gia nhà giàu, như vậy lại càng dễ đạt được mục tiêu của em."

Nghê Lam lắc đầu: "Em không thích đại gia, em thích mẫu hình đàn ông dịu dàng đáng yêu."

Thiệu Gia Kỳ lập tức cảnh giác, ho khan hai tiếng. Nghê Lam bị cô trừng một cái lập tức chữa lại: "Chị Hồng nói rất đúng, gả cho đại gia mới tốt."

Hồng Lôi cười ha ha: "Đại gia dịu dàng đáng yêu…."

Nghê Lam thở dài, mẹ nó, lại nói sai gì sao?

Quả nhiên ánh mắt Thiệu Gia Kỳ trừng cô còn ghê gớm hơn.

Hồng Lôi bên này còn đang nói: "Đó không phải là Lam tổng sao. Lam tổng bây giờ có thể gọi là ông chồng quốc dân, đối thủ cạnh tranh của Nghê Lam em rất nhiều nha."

"Ha ha, không có không có." Nghê Lam xua tay.

Hồng Lôi nhìn biểu tình của cô, nghiêm túc hỏi: "Nói thật đi, có phải em rất thích anh ta không. Cho nên đêm đó mới đi gõ cửa anh ta? Hôm nay trên mạng cũng nói, em thực hiện được ý đồ rồi. Xảy ra chuyện gì rồi?"

Nghê Lam muốn đập đầu bất tỉnh nhân sự luôn cho rồi. Chị Hồng, em đâu có thù oán gì với chị đâu chứ? Nghê Lam vẫn kiên trì nói dưới ánh mắt giết người của Thiệu Gia Kỳ: "Chị Hồng nói đùa hả. Lời trên mạng sao có thể tin được? Lam tổng thật sự rất tốt, trẻ tuổi đẹp trai, giàu có, tính tình còn ấm áp lương thiện. Có điều em với anh ta không cùng một thế giới,

em đã xem kỹ lại mình rồi, sẽ không si tâm vọng tưởng làm chuyện ngu xuẩn. Bây giờ em chỉ có một ước muốn đó là chăm chỉ làm việc kiếm tiền."

Hồng Lôi cười nói: "Được, được, vậy em cố lên."

Ba người phụ nữ này cũng không chú ý đến, phía sau Nghê Lam có một người đàn ông nhỏ gầy trẻ tuổi, đặt một cái túi xách nhỏ sau ghế dựa phía sau lưng Nghê Lam, bên cạnh túi là một chiếc bút ghi âm đang chạy.

Trong cục cảnh sát, Viên Bằng Hải đang nói chuyện với Âu Dương Duệ.

Âu Dương Duệ nói: "Đã kiểm tra lại nội dung mà Trần Viêm nói, đúng là sự thật. Anh ta nói lúc Tôn Tịnh đi, anh ta đang nói chuyện Sơn Lâm với Vương Thiên. Tôi đã xác nhận thông tin ghi chép lại, thẩm vấn Vương Thiên. Vương Thiên khai giống như Trần Viêm, nhưng Vương Thiên không hề biết người liên hệ bên phía Sơn Lâm là ai. Anh ta cũng không biết vì sao Trần Viêm lại đồng ý nhận tội thay cho Sơn Lâm."

Viên Bằng Hải nói: "Không phải lợi lộc thì chính là mạng người."

Âu Dương Duệ gật đầu: "Trước đây lúc điều tra Vương quốc mị lực và Sơn Lâm đã tra tất cả điều kiện kinh tế của Trần Viêm, không tra ra được cái gì lạ, xem ra khả năng liên quan đến mạng người là rất lớn. Hai năm trước cha của Trần Viêm qua đời, chỉ còn lại một mình mẹ anh ta. Lần này Trần Viêm đưa ra yêu cầu bảo vệ cũng không nhắc đến mẹ anh ta, xem ra uy hiếp này là nhằm vào bản thân Trần Viêm. Tôi đoán thời gian có lẽ là sau khi Tôn Tịnh bị giết."

Viên Bằng Hải lắng nghe.

"Có thể biến cái chết của Tôn Tịnh thành tự sát, không chút sơ hở, không để lại điểm nghi ngờ nào, ngoài mấy chi tiết nhỏ của phương pháp nhập liệu ra, nếu như không phải người quen thuộc với Tôn Tịnh chắc chắn không thể biết, có lẽ hung thủ cũng không ngờ Quan Phàn lại chú ý đến những điểm này.

Nhưng mấy chi tiết bị bỏ sót này cuối cùng bọn họ cũng tìm lại được. Toàn bộ điều tra đều bị bọn họ dắt mũi. Bọn họ có thể khiến Trần Viêm vào tù, đương nhiên cũng có thể khiến anh ta chết. Trần Viêm biết bản lĩnh của bọn họ nên liền thế mạng cho bọn họ.

Như vậy vụ án sẽ không tiếp tục điều tra nữa, mà kết án tội danh lừa gạt, gian trá, chụp lén, truyền bá thông tin không lành mạnh, lợi dụng thông tin mạng phi pháp, che giấu tội phạm cực lớn thật sự ở phía sau."

Âu Dương Duệ ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "Lúc Quan Phàn điều tra vụ án này, lấy hướng điều tra là PUA lừa gạt, cũng giống như hướng điều tra cái chết của Tôn Tịnh. Hướng đi của cô ấy sai rồi, lại cần xử lý số liệu tội phạm rất lớn, không khác gì mò kim đáy bể. Cho nên không có chút tiến triển nào.

Tôi không phát hiện ra vấn đề, không thể hỗ trợ cô ấy, là lỗi của tôi.

Bây giờ tôi thấy được máy tính điều tra của Quan Phàn, cái cô ấy điều tra chính là mạng xã hội hiện tại của PUA hoặc là nhóm tương tự, cô ấy đang tìm mục tiêu tìm kiếm của Sơn Lâm, phân tích mục đích thành lập của Sơn Lâm.

Lần này thì cô ấy đi đúng hướng rồi, chắc chắn đã phát hiện ra gì đó, mà người đứng sau Sơn Lâm cũng phát hiện ra, cho nên Quan Phàn mới gặp chuyện."

"Trong tài liệu Quan Phàn lưu lại có thông tin nào hữu ích không?"

"Chúng tôi vẫn chưa tìm ra, không thể xác định là do đối phương đã xử lý hay là Quan Phàn đã giấu đi. Quan Phàn có một folder văn bản, tạm thời chúng tôi vẫn chưa giải mã được. Có thể lấy được những thứ mà cô ấy điều tra được, chúng tôi sẽ truy ra từng cái một. Cô ấy không để lại ghi chép hoàn chỉnh, mọi thứ đều tương đối riêng lẻ, lượng thông tin cũng rất lớn, danh sách rất dài, còn cần thêm chút thời gian."

Viên Bằng Hải hỏi: "Vu Thừa có giúp được gì cho các cậu không?"

"Có. Vu Thừa đang xử lý mấy nội dung số liệu trong máy tính của Quan Phàn. Còn có một folder có mật mã, cậu ấy đang tìm cách giải mã."

"Đã điều tra ra người trong cục cảnh sát chưa?"

Âu Dương Duệ nói: "Vẫn chưa tra ra được người khả nghi. Hơn nửa năm nay chắc chắn Quan Phàn cũng đang tra, trước mắt chúng tôi đã tìm thấy một số ghi chép liên quan đến việc này trong tài liệu Quan Phàn lưu lại."

"Vậy trước khi các cậu có được tiến triển thực tế, lấy được chứng cứ, vụ án này vẫn không nên điều tra quá lộ liễu."

"Được."

"Bên phía La Văn Tĩnh điều tra thế nào?"

Âu Dương Duệ gật đầu: "Đã điều tra điều kiện kinh tế của cô ta rồi, công việc và giao tiếp hàng ngày cũng không có gì đáng ngờ, vẫn giống kết quả điều tra trước đây. Nhưng lần này lại có thêm một Nghê Lam."

"Cô ta vẫn chưa hồi phục trí nhớ?"

"Đúng vậy. Vu Thừa đã tra tư liệu trên mạng của Nghê Lam, cực kỳ sạch sẽ, giống như một bản lý lịch mới chỉnh sửa đẹp đẽ. Tình huống cá nhân cô ta nói công ty quản lý và hoạt động trên mạng trong và ngoài nước của cô ta hoàn toàn khớp nhau.

Nếu như thực sự nói có cái gì đáng phải cân nhắc, chính là nội dung bài viết của cô ta rất hạn chế. Không có ảnh chụp chung, không có ảnh chụp cha mẹ bạn bè, rất ít ghi lại địa chỉ, rất ít xuất hiện mấy cột mốc tiêu biểu.

Còn nữa, người trong công ty cô ta không biết cô ta biết quyền anh, thân thủ rất tốt. Đương nhiên điều này không thể chứng minh được gì. Chỉ là cô ta trước khi mất trí nhớ có gì đó giấu diếm người xung quanh, đây là điều chắc chắn. Việc cô ta mất trí là cơ hội tốt của chúng ta. Bất kể trước đây cô ta muốn giấu diếm điều gì, bây giờ đều đã quên rồi."

"Cậu suy xét thế nào?"

"Phiền phức bây giờ chính là, coi như việc mất trí ban đầu của cô ta là thật, nhưng khi nào khôi phục lại thì chúng ta cũng không biết."

Nghê Lam tụ tập xong với Thiệu Gia Kỳ, Hồng Lôi thì vui vẻ đạp xe dạo khắp nơi. Trên đường nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát chạy vụt qua, cô chợt nhớ tới Âu Dương Duệ, không biết người cảnh sát xảy ra tai nạn xe với cô thế nào rồi, cũng không biết rốt cuộc bọn họ đang điều tra chuyện gì.

Kỳ thật Nghê Lam biết nghĩ ít đi sẽ vui vẻ hơn, nhưng có đôi khi đầu của cô không khống chế được sẽ tự xuất hiện một số suy nghĩ và nội dung kỳ lạ.

Cũng giống như ở trường quay đột nhiên cảm thấy bản thân thực sự đang ở trong sân huấn luyện súng thật đạn thật, tỷ như cô sờ vào bàn phím thì biết mình có thể làm gì, bây giờ nhìn thấy xe cảnh sát ở nơi này, cô bỗng nhiên muốn đi đâu đó.

Cuối cùng Nghê Lam vẫn quyết định đi theo tiềm thức của mình.

Cô đạp xe đi thật xa, quẹo tới bên ngoài một tòa nhà dân cư cũ kỹ.

Nghê Lam không biết vì sao mình muốn đến đây, không biết nơi này có gì đặc biệt. Cô đạp một vòng tìm cảm giác, xem chỗ này ngó chỗ kia, đã xem cửa hàng nhỏ kia và hai tòa nhà dân cư kia mấy lần vẫn không có cảm giác gì.

Nghê Lam đứng trước một tòa nhà, mua một chai nước suối trong cửa hàng nhỏ bên cạnh.

Bác bán nước đánh giá cô vài lần, nhưng không có biểu tình gì đặc biệt. Nghê Lam cảm thấy chẳng qua người này là thấy mình xinh đẹp, không phải nhận ra mình. Nghê Lam quan sát tòa nhà kia một lần nữa, uống hết nửa bình nước, lúc này cô mới nghe thấy một giọng nói của người trẻ tuổi hô lên, "A, cô gái đó."

Nghê Lam quay đầu lại nhìn, ở góc chếch đối diện với cô có ba cô gái, cô gái lớn một chút cầm một rổ rau, hai người khác nhìn rất giống nhau, hình như là mẹ con. Cái người trẻ khoảng mười sáu mười bảy gì đó đang kéo tay người phụ nữ bên cạnh.

Vì cô gái trẻ này la lên nên ba người kia quay sang nhìn Nghê Lam. Nghê Lam cũng nhìn bọn họ.

Ánh mắt Nghê Lam nhìn cô gái trẻ kia làm cô ta hơi rụt lại, Nghê Lam nhận ra vẻ mặt này, cô ta biết cô là ai.

Nghê Lam bình tĩnh vặn nắp chai nước lại, bỏ nước vào ba lô. Sau đó đội lại cái nón gỡ ra vì nóng, leo lên xe đạp, đạp đi.

Lúc đi qua ba người kia, nghe được giọng nói của cô gái trẻ, "Mẹ, chính là cái người con nói á, chạy vào phòng khách sạn bị người ta vứt ra, bị phóng viên chụp đăng lên mạng, cái người cực kỳ vô si đó…"

Nghê Lam thầm thở dài, đạp nhanh rời khỏi nơi này.

Cột mốc chỉ đường ghi 'Đường Nam Bắc Kinh' ở phía trước tòa nhà cách Nghê Lam càng lúc càng xa.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Lúc Âu Dương Duệ trở về phòng làm việc, Liêu Tân đã đợi anh được một lúc.

"Đội trưởng, Viên cục nói thế nào?"

"Rút ra kinh nghiệm giáo huấn của Quan Phàn, chỉ dựa vào suy đoán kết luận, không nên hành động thiếu suy nghĩ, đánh rắn động cỏ, mất đi cơ hội tìm bằng chứng."

Liêu Tân nói: "Vừa nãy phía bên tổ trinh thám báo tin tới, nói tài khoản của Nghê Lam nhận được một khoản thanh toán của Lam Sắc Hào, một vạn nhân dân tệ, gọi là phí dịch vụ kỹ thuật."

Âu Dương Duệ nhíu mày: "Phí dịch vụ kỹ thuật?"

"Rất mơ hồ đúng không?" Liêu Tân nói: "Một nữ nghệ sĩ thì có thể cung cấp dịch vụ kỹ thuật gì cho khách sạn chứ. Nhưng nếu như mua sát thủ giết cảnh sát, số tiền này có phải hơi ít? Hơn nữa dùng tài khoản công ty để trả tiền riêng cũng quá lộ liễu rồi."

"Lộ liễu như vậy càng khó hiểu hơn. Nhưng không thể vì trả một khoản tiền lại đi nghi ngờ người khác."

Liêu Tân lại nói: "Thêm phần anh ta không phối hợp điều tra với chúng ta, hết lý do này đến lý do khác. Nếu như muốn phủi sạch quan hệ, thẳng thắn không có gì mờ ám, phối hợp một chút không phải càng bớt việc sao. Kiểu nhiệt tình của công tử đại gia đời thứ hai thật làm người ta chán ghét."

Âu Dương Duệ ngồi vào ghế dựa, mở laptop ra.

Bọn họ đi tìm Lam Diệu Dương thẩm vấn hai lần.

Lần đầu tiên là vào ngày ngày 11 tháng 09, bọn họ muốn điều tra đêm xảy ra tai nạn Nghê Lam có gì bất thường trong buổi tiệc tối hay không. Nhưng Lam Diệu Dương từ chối cung cấp hình ảnh camera theo dõi, lý do anh đưa ra là người đến tham gia tiệc hôm đó đều là người có tiếng, nếu như cảnh sát không có lệnh điều tra, anh có quyền và nghĩa vụ bảo vệ quyền riêng tư của những người này. Anh nói đã xem qua camera, bọn họ muốn biết gì anh có thể trả lời.

Trong lời nói của anh để lộ ra anh hiểu rõ tình huống Nghê Lam bị mất trí nhớ, cũng biết Nghê Lam xảy ra tai nạn xe, đụng phải cảnh sát.

Tin tức này trái lại nhanh nhạy. Lam Diệu Dương giải thích việc này là do Nghê Lam xông vào phòng quấy rối anh, mà anh lại không biết người phụ nữ này, cho nên anh mới tiến hành điều tra cô. Còn về việc Nghê Lam tiến vào phòng anh làm cái gì, trái lại anh đã trả lời rồi. Chỉ là bọn họ thấy cái cớ Nghê Lam mượn nhà vệ sinh quá sức gượng gạo, thái độ bình tĩnh của Lam Diệu Dương cũng thế.

Cái kiểu đạo đức 'biết tuốt' của kẻ có tiền quả thực làm người ta không thích.

Lần thứ hai bọn họ tìm đến Lam Diệu Dương điều tra là ngày 21, đi cao ốc công ty giải trí Blue. Bọn họ tra ra được Nghê Lam để lộ khả năng chiến đấu trên trường quay, thế là đi tìm Lam Diệu Dương, hi vọng anh sẽ báo cảnh sát việc Nghê Lam lấy được thẻ phòng trái phép, xâm nhập vào phòng quấy rối anh, như vậy bọn họ có thể lập án tiến hành điều tra Nghê

Lam.

Nhưng Lam Diệu Dương từ chối. Lần này lý do mình là danh nhân.

Vì vậy, hai lần Lam Diệu Dương đều không phối hợp, lý do cũng được xem là hợp tình hợp lý, nhưng anh có nói thật hay không thì không chắc chắn. Bây giờ lại vô cớ thông qua khách sạn chuyển cho Nghê Lam một vạn, việc này cũng có chút kỳ quái.

Nhưng Âu Dương Duệ không có ý định tra hỏi Lam Diệu Dương việc này, vì danh mục có thể diễn giải cho 'phí dịch vụ kỹ thuật' quá nhiều, trải qua hai lần liên hệ trước, anh tin lý do Lam Diệu Dương đưa ra chắc chắn cũng hợp lý chính đáng. Không cần lãng phí thời gian như vậy.

"La Văn Tĩnh, Nghê Lam, Lam Diệu Dương, phải tìm thấy sự liên quan giữa bọn họ với Trần Viêm bên này."

Liêu Tân liền hỏi: "Viên cục có đồng ý chuyển Trần Viêm đến nhà giam ngoại tỉnh không?"

Âu Dương Duệ nói: "Tôi không nhắc đến chuyện này, thật sự cho anh ta chuyển ra ngoài tỉnh, sau này chúng ta có muốn thẩm vấn lại cũng quá phiền phức. Đến lúc đó kéo anh ta lên xe chạy một vòng, yêu cầu anh ta phải khai ra rõ ràng trước khi đến nơi, nếu không sẽ chở anh ta quay trở lại. Đợi anh ta nói xong thì chở trở lại."

Liêu Tân: "…"

Đây thật là quá được rồi.

Lễ quốc khánh, tất cả mọi người được nghỉ. Nghê Lam không 'nghỉ'. Cô nghĩ ra một cách kiếm tiền – bán đồ second hand.

Quần áo và đồ trang điểm của cô còn rất nhiều, nếu như công việc sau này không rõ ràng, cô cũng không thể ngồi đợi túi rỗng tiền. Cô muốn chụp lại mấy bộ quần áo chưa cắt mạc hoặc nhìn còn mới nguyên, sau đó đăng lên mạng bán, có thể kiếm được chút nào hay chút đó.

Thế là chụp hình chỉnh ảnh, tra giá cả, viết giới thiệu, cô làm trong hai ngày.

Ngày thứ ba, đột nhiên nhận được điện thoại của Lam Diệu Dương.

Nghê Lam vừa nhìn thấy số của Lam Diệu Dương thì tim đập hơi nhanh, lúc trước nhìn thấy anh sẽ có dự cảm điềm xấu, bây giờ thấy anh lại cảm thấy sẽ có chuyện tốt, tâm tình khá tuyệt.

Lần này quả nhiên lại là chuyện tốt.

"Cô nói cô biết tiếng Anh, tiếng Pháp đúng không?" Lam Diệu Dương hỏi cô.

"Đúng, đúng."

"Cô nói việc chạy vặt trong đoàn phim cô cũng đồng ý làm đúng không?

"Đúng đúng." Nghê Lam nhanh chóng trả lời. "Nhưng mà bộ phim kia của các anh cần người làm việc vặt biết tiếng Anh, tiếng Pháp sao? Yêu cầu ngoại ngữ cao như vậy, có phải là yêu cầu nghiệp vụ khác cũng cao luôn không? Đối với mấy việc vặt ở trường quay tôi chỉ dừng ở kinh nghiệm quan sát trong một ngày thôi."

Giọng nói Lam Diệu Dương có chút xấu hổ: "Không phải, ý tôi là tương tự vậy, công việc có nặng nhọc chút cô cũng không để ý đúng không?"

"Có tiền là được."

"Tôi có một người bạn mở nhà hàng, có một nhân viên phục vụ đột nhiên bị bệnh, hiện tại đang là ngày nghỉ, tìm không ra người thay thế, việc làm ăn lại bận rộn rất cần người. Quản lý và đầu bếp của bọn họ đều là người nước ngoài, nhân viên phục vụ hơn nửa là người nước ngoài, thực đơn cũng bằng tiếng Anh, tiếng Pháp. Khách đến nhà hàng rất nhiều người đều là người nước ngoài, ý tôi là, sẽ không có ai nhận ra cô, cũng sẽ không chỉ trỏ này nọ, cô có đồng ý đi làm nhân viên phục vụ không?"

"Được chứ." Nhà hàng đẳng cấp như vậy, tiền lương chắc chắn không ít.

Thế là Lam Diệu Dương liên lạc giúp cô, sau đó đưa số điện thoại chủ nhà hàng cho cô.

Nghê Lam gọi điện thoại đến, ông chủ kia là người Pháp, dùng tiếng Anh hỏi cô mấy câu, nói về tiền lương, sau đó hẹn Nghê Lam tới nhà hàng.

Nghê Lam đến đó được giữ lại luôn, chính thức làm việc.

Nghê Lam mặc đồng phục phục vụ vào, soi gương, nhờ đồng nghiệp nhà hàng chụp một tấm ảnh toàn thân cho cô, sau đó đăng lên nhóm bạn chung. Kế tiếp chính là bận rộn học việc, làm việc, công việc phục vụ nhìn thì đơn giản, nhưng kỳ thật cần thời gian thích ứng, chọn món ăn, giới thiệu thực đơn, trình tự mang thức ăn lên, hình thức quy củ, v.v.

Nhà hàng này là nhà hàng cực kỳ sang trọng, đầu bếp chính là đầu bếp đẳng cấp Michelin, rất có tiếng. Không chỉ có yêu cầu về chất lượng thức ăn, mà yêu cầu chất lượng phục vụ cũng rất cao. May mà Nghê Lam có ngoại hình lại biết ngoại ngữ nên không vấn đề gì, học này nọ rất nhanh, cho nên đi theo quản lý và đồng nghiệp lâu năm phục vụ làm chút việc vặt, bưng đồ, dọn dẹp chén dĩa, thông báo order, cũng miễn cưỡng coi như ứng phó được.

Nghê Lam làm việc nửa ngày, một phút cũng không nghỉ, đi toilet cũng phải chạy. Bữa ăn ở nhà hàng này mắc vô cùng, kinh doanh tốt lạ thường, quả thực là chân cô không chạm đất nổi, tất tả ngược xuôi, có rảnh chút sẽ đứng sau quản lý quan sát nghiêm túc học việc. Vất vả đổi lấy sự khen ngợi của quản lý với hai khoản tiền boa, Nghê Lam rất vui.

Đợi đến khi nhà hàng đóng cửa, Nghê Lam mới lấy điện thoại ra nhìn, Thiệu Gia Kỳ và mấy người bạn trong nhóm nhắn tin lại cho cô.

Mọi người đồng thanh hỏi cô nhận bộ phim gì mới sao? Nghê Lam đều trả lời, 'Thực sự làm nhân viên phục vụ, bán thời gian, ba ngày.'

Thiệu Gia Kỳ sợ ngây người, nhắn Wechat hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.

Phan Kính ha ha nhắn lại: 'Chị gái, chị thật là dòng nước mới trong giới giải trí.'

Tối nay Nghê Lam nằm mơ, đây là lần đầu tiên kể từ sau khi mất trí nhớ cô nằm mơ.

Trong mơ cô học thuộc tên món ăn và mô tả món ăn. Học thuộc mãi đột nhiên biến thành đọc thuộc pháp luật, cô không hiểu vì sao mình lại đọc luật, cứ đọc mãi, rất cố gắng đọc, đọc

đến phát phiền.

Ngày hôm sau đi làm, Nghê Lam đã quen với việc nhận order món. Ngoại hình cô xinh đẹp, nụ cười lại đáng yêu, khách hàng gọi món còn muốn nói chuyện thêm với cô vài câu. Cả ngày Nghê Lam được boa sáu lần, vì lên sai món nên bị phê bình một lần, không cẩn thận làm vỡ một cái đĩa.

Ngày thứ ba thậm chí có khách hàng quay lại nhà hàng vì Nghê Lam, chỉ định rõ là Nghê Lam phục vụ, trả tiền boa cho Nghê Lam. Nghê Lam thật cao hứng. Đến tối, Nghê Lam cư nhiên nhìn thấy Lam Diệu Dương.

Lam Diệu Dương đến một mình, quản lý nhà hàng nhận ra anh, đích thân phục vụ anh. Lúc gọi món Lam Diệu Dương lén nhìn Nghê Lam, Nghê Lam cũng lén nhìn anh, ánh mắt hai người chạm nhau sau đó dời đi.

Nghê Lam luôn cảm thấy Lam Diệu Dương đến đây ăn là do cô ở đây.

Sau đó Nghê Lam bưng món lên cho Lam Diệu Dương, vậy mà cảm thấy có chút khẩn trương, Lam Diệu Dương dường như cũng có chút không tự nhiên. Anh hỏi Nghê Lam có quen với môi trường không, Nghê Lam nói rất tốt, cảm ơn anh. Lam Diệu Dương cho Nghê Lam tiền boa, lại còn rất nhiều. Nghê Lam cũng không khách sáo nhận lấy.

Nếu đã lấy tiền boa thì phải phục vụ thật tốt, Nghê Lam cảm thấy cô luôn chú ý đến Lam Diệu Dương là quang minh chính đại. Nước trong ly anh ít đi, cô nhanh chóng châm thêm.

Lam Diệu Dương ra sức uống nước, Nghê Lam lập tức thêm vào.

Bữa cơm này Lam Diệu Dương ăn rất lâu, lại còn đi vệ sinh đến ba lần.

Lam Diệu Dương rời khỏi không lâu, nhà hàng cũng phải đóng cửa. Ngày mai Nghê Lam không cần tới nữa, quản lý với ông chủ có chút không nỡ, đồng nghiệp ở nhà hàng cũng rất thích cô. Mọi người cùng nhau chụp một tấm ảnh, quản lý gói lại ít đồ ăn cho Nghê Lam mang về, Nghê Lam nói sau này nếu có cần người thì cứ gọi điện thoại cho cô.

Mọi người vui vẻ ồn ào chào tạm biệt, Nghê Lam vừa mới ra khỏi nhà hàng đã nhận được điện thoại của Lam Diệu Dương.

Người này không phải vừa mới đi sao? Nghê Lam cảm thấy kỳ quái, cô nhận điện thoại.

"Cô tan ca rồi phải không?" Lam Diệu Dương hỏi cô.

"Ừm, vừa mới xong."

"Bên ngoài nhà hàng các cô có một chiếc xe lạ, mới đầu tôi tưởng là chó săn, nhưng về sau thấy không phải. Có lẽ cũng không có gì, tôi chỉ nhắc cô một tiếng thôi."

Nghê Lam giật mình: "Giờ tôi ra khỏi nhà hàng rồi, không thấy chiếc xe nào kỳ quái cả."

"Là một chiếc Honda màu bạc."

Nghê Lam dừng chân lại: "Xe này có gì lạ?"

"Anh ta đậu xe ở góc đường tối om, tay cầm máy ảnh. Lái xe là nam, hơn bốn mươi tuổi. Lúc anh ta thấy tôi nhìn liền lái xe đi. Tôi giả vờ rời đi, dừng xe ở chỗ khác rồi quay lại, sau đó nhìn thấy anh ta quay lại, lần này anh ta dừng xe ở đầu đường, bên này là đường cô về nhà hả? Có phải cô lại đi xe đạp về không?"

Tim Nghê Lam đập hơi nhanh: "Anh ta có phát hiện ra anh không?"

"Chắc không, tôi đậu xe ở vườn hoa bên kia."

"Anh còn ở đây hả?"

"Phải, còn phải báo tin cho cô chứ."

"Vệ sĩ của anh thì sao?"

"Nghỉ rồi, thường việc riêng tôi không mang theo tài xế."

Nghê Lam đột nhiên tức giận, cô cúp điện thoại, từ từ bước ra ngoài, từ xa đã thấy một chiếc xe Honda bạc đang đậu dưới gốc cây to ngoài công viên gần giao lộ. Nghê Lam hùng hổ đi về phía chiếc xe, chiếc xe kia liền khởi động chạy mất.

Nghê Lam nổi trận lôi đình, xoay người đi về phía bên kia vườn hoa, quả nhiên thấy Lam Diệu Dương đang ngồi trên ghế đá gần đó. Thấy cô đi tới, lại còn mang vẻ mặt khiển trách: "Sao cô thiếu kiên nhẫn vậy, cô nên đạp xe về nhà bình thường, thăm dò xem có phải hắn ta đến vì cô không, muốn làm gì. Tôi sẽ lái xe đi theo sau xem thử. Giờ cô như vậy là đánh rắn động cỏ rồi."

Nghê Lam giận dễ sợ: "Anh cho rằng anh là ai? Thám tử sao? Hắn ta có đến vì tôi không mắc mớ gì tới anh hả? Anh có biết như vậy rất nguy hiểm không. Nếu như hắn ta thực sự có ý đồ gì, là kẻ nguy hiểm, hắn phát hiện bị anh để mắt tới, chuyện gì cũng làm ra được." Cô quay đầu nhìn thử xung quanh, "Chỗ này không có camera, tay anh trói gà không chặt, bị hắn ta đánh một quyền, bỏ vào cốp xe…"

Lam Diệu Dương nghe không lọt tai: "Sao vừa mở miệng đã công kích người nhà rồi. Hắn ta nhằm về cô có lẽ có liên quan tới tôi, vì sao cô lấy được thẻ phòng? Vì sao cô đột nhiên tới quấy rối tôi? Lỡ như người kia chính là người biết chuyện thì sao. Trí nhớ cô không tốt, tình tính còn ngang ngược. Cái gì mà đá một cước, có khoa trương vậy không, sao tôi không đánh lại người khác được? Coi như tôi không đánh lại, chẳng lẽ tôi không biết chạy sao? Tôi còn có thể báo cảnh sát, điện thoại của tôi còn bấm được hệ thống khẩn cấp, tôi ấn một phím là năm phút sau công ty bảo vệ sẽ đến. Tôi còn an toàn hơn cô nhiều."

Nghê Lam tức giận chống nạnh, muốn phản bác thế nhưng nhất thời không tìm được lời.

Lam Diệu Dương cũng khoanh tay trước ngực, hất cằm lên, khí thế không thua kém.

Hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ, bỗng nhiên bên cạnh có người huýt sáo. Nghê Lam, Lam Diệu Dương đồng thời quay qua nhìn, hai tên du côn nhanh chóng đến gần họ, một trái một phải vây bọn họ lại.

"Vợ chồng trẻ cãi nhau rồi hả?" Tên du côn lưu manh nói, đèn đường ngay góc vườn hoa này hư rồi, tối đen không nhìn rõ mặt. Bây giờ cũng đã muộn, bên ngoài ít xe, không có người qua lại, thật là thời cơ tốt cho bọn trộm cướp.

Nghê Lam trợn trừng mắt.

Lam Diệu Dương có chút thất thần, nói thật, anh lớn như vậy, cũng từng đánh nhau nhiều lần, phần lớn đều là anh em bạn bè xông vào đánh giúp anh, bị thương chảy máu cũng có, cho nên nói anh da thịt yếu mềm anh tuyệt đối không đồng ý. Nhưng gặp lưu manh ăn cướp trên đường thế này vẫn lần đầu tiên.

Một tên du côn khác nói với Lam Diệu Dương: "Đồng hồ, bóp ví, trang sức giao ra hết, tụi tao không làm khó mấy người."

Không ai để ý đến hắn.

Lam Diệu Dương còn đang nghĩ ngợi vấn đề thể diện, Nghê Lam thì nhìn anh.

Đột nhiên có một tiếng vang nhỏ, tên du côn nói chuyện với Lam Diệu Dương lấy ra một con dao, không đợi hắn mở miệng Nghê Lam đã lao tới. Một tay vặn tay đối thủ đoạt dao, một tay ra đòn đánh vào đầu đối phương.

Dao rơi 'keng' một tiếng xuống đất, bộp bộp hai quyền, người kia đã ngã trên đất.

Nghê Lam đá dao văng ra xa, quay đầu nhìn tên lưu manh còn lại.

Tên du côn kia đã ngơ ra rồi.

Trước khi đi cướp đã phân công, lão đại đối phó với người đàn ông cao to kia, còn hắn xem chừng người phụ nữ này. Nếu như người đàn ông kia phản kháng thì hắn sẽ bắt người phụ nữ này để áp chế.

Tình huống bây giờ có phải là nên bắt người đàn ông kia áp chế không.

Nghê Lam cũng không để ý tới hắn, cô giẫm lên lưng tên du côn dưới đất, nói với Lam Diệu Dương: "Bấm phím app bảo vệ của anh đi, tiện thể báo cảnh sát luôn."

Lam Diệu Dương: "…"

Tự tôn nam tính của anh quả thực bị tổn thương sâu sắc

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Lam Diệu Dương báo cảnh sát rồi.

Bọn du côn cướp bóc đã bị bắt nhưng Lam Diệu Dương không vui. Lúc lấy khẩu cung mặt anh xị ra như dính phải cái gì.

Nghê Lam cũng không thoải mái, Lam Diệu Dương trừng mắt nhìn cô, cô thành khẩn nói: "Tôi đã kiểm điểm bản thân sâu sắc."

"Sai ở đâu?"

"Không nên nổi giận. Nên lẳng lặng thăm dò xem chiếc xe kia rốt cuộc có phải theo dõi tôi không. Tôi đã thấy chiếc Honda màu bạc vài lần."

"Xe Honda màu bạc đầy đường." Lam Diệu Dương cố ý nói ngược lại, rõ ràng là anh bí mật báo cho cô mình thấy chiếc xe khả nghi.

Lúc này Nghê Lam không dám oán giận anh. Cô vẫn còn muốn ôm cái chân vàng này, vừa rồi nóng lên hỏng hết chuyện, bình tĩnh lại có chút hối hận, hi vọng chân vàng này vẫn không so đo hiềm khích trước kia với cô.

Nhưng lúc này Lam Diệu Dương mang vẻ mặt ghét bỏ cô, người phụ nữ này căn bản không nắm được trọng điểm.

Nghê Lam nghệt mặt ra.

Lúc hai người rời khỏi đồn cảnh sát, Nghê Lam thấy Lam Diệu Dương chẳng để ý gì tới cô, thế là mặt dày đề nghị: "Lam tổng, thêm Wechat đi, tâm tình anh không vui, tôi gửi anh mấy ảnh meme."

Lam Diệu Dương mạnh mẽ kiềm chế vẻ mặt mình, qua một hồi lâu mới quay sang nhìn cô: "Tôi nhìn mặt cô cũng đủ rồi, cần gì phải gửi meme nữa."

Nghê Lam gục mặt.

Lần này Lam Diệu Dương nhịn không được, giơ tay ra che hết mặt cô, quả thật một bàn tay có thể che hết mặt, sau đó anh đẩy đầu cô ra.

Lam Diệu Dương về đến nhà, nhớ tới Nghê Lam, không khỏi bật cười.

Lại còn meme, cô có biết là mặt mình còn biểu cảm hơn nhiều không.

Anh phát hiện, người khác đều là ngọt với người ngoài nặng nhẹ với người nhà, Nghê Lam thì ngược lại. Cô lại hay châm chọc những người đối xử tốt với mình, nhưng không thể vì thế mà quên đi nhục nhã cô gây ra.

Lam Diệu Dương lôi đôi găng tay quyền anh anh nhét dưới đáy rương ra, chụp một tấm hình, lại tìm lại tấm hình chụp lúc luyện quyền anh ở phòng thể hình, nhìn kỹ tư thế chụp lúc đó, vẫn rất đẹp trai nha, lúc này mới đăng lên Weibo.

'Khí chất của đàn ông không nằm ở nắm đấm, mà ở đầu óc, chí khí và phong độ.'

Phía dưới rất nhanh đã có fan bình luận.

‘Lam đáng yêu hôm nay văn chương quá.’

‘Aaaaa, tấm này rất đẹp trai, trước kia không thấy đăng.’

‘Thì ra Lam đáng yêu biết đánh quyền anh sao? Aaaa, không được rồi, không không không, em chịu được.’

Nghê Lam cũng về đến nhà.

Cô soi gương, cảm thấy mình rất xinh đẹp, nhưng Lam Diệu Dương nói nhìn mặt cô cũng đủ rồi tuyệt đối không phải khen cô xinh đẹp. Meme thì làm sao, meme cũng rất ngây thơ nha.

Nghê Lam nằm trên giường lướt tìm mấy meme để tải xuống, cuối cũng sẽ có một ngày, cô thêm Wechat của Lam Diệu Dương, dùng meme chôn anh luôn.

Tìm kiếm meme vậy mà lại tìm tới bản thân, đáng tiếc đều là những câu nói từ ngữ trào phúng nhục mạ. Nghê Lam đột nhiên nhớ tới, tìm tìm meme của Lam Diệu Dương. Có mới ghê.

Dáng vẻ anh cười cong tít mắt – không kém đáng yêu chút nào.jpg

Dáng vẻ anh chăm chú – nhìn sao trong mắt anh.jpg

Bộ dạng quý công tử, âu phục thẳng thớm tay đeo đồng hồ xịn – có tiền nhất lúc đáng yêu, đẹp trai nhất lúc có tiền.jpg

Bộ dạng anh cầm mic nhắm mắt hát, tay nắm chặt, nghênh ngang – bầu trời rơi cát, cũng đang cười ta quá ngốc.jpg

Nghê Lam vừa cười vừa tải xuống máy toàn bộ.

Sau đó cô thấy Weibo của Lam Diệu Dương. Aiyo, người đàn ông này, còn nói cái gì mà chí khí, phong độ, chắc chắn là đang ghim thù cô nói anh tay trói gà không chặt mà.

Chậc chậc, các vị fan ở dưới tỉnh lại nào, tấm hình này vừa nhìn đã biết là tư thế của người không biết đánh quyền anh, các người xem trên mặt anh ấy có tí mồ hôi nào không? Ánh mắt của người đánh quyền anh cũng không phải như thế, các người chỉ nhìn thấy sao lấp lánh thôi đúng không?

Ai nha, Nghê Lam cũng lưu tấm hình này vào máy. Thật là người đàn ông vừa hẹp hòi vừa đỏm dáng, chỉ trách quá đáng yêu.

Âu Dương Duệ vẫn luôn không ngừng điều tra án trong thời gian nghỉ lễ Quốc Khánh. Thật vất vả mới xử lý hết được một xấp vụ án bắt cóc, một xấp án mưu sát, tranh thủ thời gian tiếp tục điều tra vụ án Quan Phàn đang theo.

Anh lấy danh sách những người có quan hệ với Trần Viêm ra tra xét một lượt. Hôm nay, anh nói Liêu Tân đi hỏi chuyện mẹ của Trần Viêm một chút.

Mẹ của Trần Viêm ở trong một khu nhà cũ ở đường Nam Bắc Kinh, sau khi Trần Viêm vào tù, mỗi tháng bà đều đi thăm anh ta một lần. Dạo gần đây siêng một chút, trong hai tuần đi tới ba lần. Cho nên Âu Dương Duệ kêu Liêu Tân đi tìm hiểu.

Mẹ Trần Viêm nhìn thấy Liêu Tân đến liền thở dài: “Anh cảnh sát, sao anh lại tới rồi. Tôi thật sự không có gì nói với anh. Đồ của nhà tôi toàn bộ đều ở đây, các anh cứ thoải mái lục xét. Tài khoản ngân hàng và những cái khác thật sự không có ai chuyển tiền đến.”

Liêu Tân kiên nhẫn nói: “Dì ơi, con chỉ muốn hỏi một chút gần đây dì đi thăm Trần Viêm anh ấy có nói gì không, anh ấy sắp xếp sinh hoạt cho dì thế nào. Gần đây dì có gặp người nào không, hoặc Trần Viêm có nhắc tới gì không.”

Mẹ Trần Viêm nói: “Nó không nói gì, nhưng tôi thấy gần đây nó gầy đi rồi, tinh thần cũng không tốt.”

“Sau khi anh ấy vào tù có dặn dò ai tới chăm sóc dì không. Hay gần đây có nhắc đến chuyện này không.”

“Không có. Nó còn tâm trí đâu mà nghĩ tới tôi, trước kia nó cũng không quan tâm tôi. Từ lúc cha nó mất nó cũng không trở về.”

“Vậy gần đây có ai tới tìm dì không, hoặc là dì có gặp ai mà dì thấy đặc biệt không.”

Mẹ Trần Viêm lắc đầu; “Không có ai tìm tôi. Có điều…”

Liêu Tân chờ bà từ từ suy nghĩ.

“Mấy ngày trước, chính là một ngày trước kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh, có một ngôi sao ở dưới khu nhà chúng tôi.”

“Ngôi sao?”

“Tên cái gì Lam ấy? Hôm đó dưới lầu mẹ của Đậu Đậu đi đón Đậu Đậu trở về, tôi vừa khéo đi mua thức ăn, nên đi chung đường với bọn họ. Sau đó Đậu Đậu đột nhiên nói người phụ nữ ở phía trước là người rất nổi tiếng ở trên mạng. Nói cái người gì mà chạy tới phòng của đàn ông sau đó sau đó bị phóng viên chụp được.”

Liêu Tân hơi suy nghĩ: “Tên là Nghê Lam phải không?”

“Hình như vậy. Tôi cũng không biết, Đậu Đậu nói cô ta rất nổi tiếng.”

Thế là Liêu Tân đi tìm cô gái tên Đậu Đậu kia, theo lời Đậu Đậu, anh lại đi tìm bác gái bán nước suối.

Lời nói của mọi người rất thống nhất, cũng nhận ra hình Nghê Lam.

Bác kia nói nhìn thấy Nghê Lam đi lòng vòng xung quanh, còn quan sát rất lâu, sau cùng ghé tiệm mua nước. Bác gái không nhận ra cô, chỉ cảm thấy cô thật xinh đẹp, nên nhìn thêm mấy lần.

Liêu Tân nhanh chóng gọi điện thoại cho Âu Dương Duệ: “Đội trưởng, tìm được chứng cứ rồi, chắc chắn Nghê Lam biết Trần Viêm.”

Nghê Lam cũng không biết tình hình điều tra của cảnh sát, cô đang rất nỗ lực kiếm tiền. Hai ngày nay bán được ba bộ quần áo, cô quả thật rất vui.

Lam Diệu Dương bên này quả thật bị kích động, nói tập gym liền tập gym, anh lôi theo Trác Khải đến Áo Khải Tư Thụy.

Áo Khải Tư Thụy là trung tâm thể hình cao cấp, bên trong có đầy đủ trang thiết bị luyện tập thể hình, cơ sở vật chất cũng tốt nhất. Phí hội viên một năm cơ bản gần ba vạn, không bao gồm những mục luyện tập phải hẹn trước và phí huấn luyện viên riêng.

Đám người Lam Diệu Dương đều là hội viên của trung tâm này, không ít người tới đây đều là con cháu nhà giàu, danh nhân, ngôi sao các loại, có khi mọi người hẹn nhau cùng luyện tập coi như hoạt động giao lưu, nhưng hoạt động giao lưu này Lam Diệu Dương không thích lắm, anh thích hẹn người ta đi hát hò.

Vì vậy việc Lam Diệu Dương đến tập bị người quen trêu chọc, Lam Diệu Dương nói hẹn PT tập quyền anh tổng hợp, người quen kia lại càng cười to: "Làm gì, tập quyền anh để chặn gái đẹp sao?"

Lam Diệu Dương cười cười: "Này, lời đùa này hơi bị cổ lỗ xỉ rồi."

Người kia nói: "Cậu có biết cái cô tên Nghê Lam kia cũng là hội viên ở đây không?"

Việc này Lam Diệu Dương thật sự không biết, anh rất kinh ngạc: "Phải không?"

Trác Khải hiếu kỳ: "Không phải điều kiện kinh tế cô ta không tốt lắm sao?"

Người kia nói: "Cái này gọi là đầu tư. Cô ta đẹp như vậy, đứng ở chỗ này một hồi là có người tới bắt chuyện rồi. Người chủ động muốn dạy cô ta không cần nhiều, tập xong làm gì nữa thì tôi không biết." Anh ta nói xong lại cười ha ha.

Mặt Lam Diệu Dương dài thượt ra: "Không biết thì đừng nghĩ nhiều, nghĩ nhiều não toàn cứt."

Trác Khải có chút bất ngờ nhìn anh, không nói gì.

Người nọ cũng không phản ứng kịp ý tứ của Lam Diệu Dương, chỉ xem như anh đang nói đùa, tiếp tục: "Anh Lam chưa gặp cô ta? Nói không chừng cô ta mà ở đây là nhắm anh rồi."

Lam Diệu Dương không để ý đến anh ta nữa, xoay người đi thay quần áo.

Lúc bỏ di động vào ngăn tủ, anh lấy ra xem một chút, Nghê Lam không nhắn tin gì cho anh. Còn nói thêm bạn Wechat, người phụ nữ này chính là không có chút thành ý nào. Mấy người kia sao lại nghĩ Nghê Lam muốn quyến rũ mấy tên ngốc chứ, cô ngay cả quấn lấy còn không thèm.

Lam Diệu Dương thay đồ ra ngoài, Trác Khải đang đứng trước gương khoe mấy cơ bắp chẳng thấy đâu với đâu của anh kia. Lam Diệu Dương kéo áo lên, chụp một tấm hình bụng phẳng.

Trác Khải hỏi anh: "Cậu làm gì vậy?"

Lam Diệu Dương nói: "Chụp lại, mốt luyện ra cơ bắp đem ra so sánh."

Trác Khải cảm thán: "Tính cậu hay âm thầm, nổi xuân tâm một cái cũng chuyên tâm ha."

Lam Diệu Dương: "…"

Trác Khải lại nói: "Sẽ không phải là vì cái cô Nghê Lam kia thật chứ?"

Lam Diệu Dương không vui: "Đừng nói xấu cô ấy, cậu có biết cô ấy đâu."

Trác Khải: "…" Anh cái gì cũng chưa nói nha.

Âu Dương Duệ đi nhà giam tìm Trần Viêm. Trần Viêm xem hình Nghê Lam xong thì vô cùng mơ hồ, anh không biết cô.

Âu Dương Duệ cũng cảm thấy chắc là Trần Viêm chưa từng gặp Nghê Lam, tính thời gian, thời điểm Nghê Lam về nước, Trần Viêm đã vào tù rồi.

"Hay là anh quen với ID trên mạng của cô ấy hơn." Âu Dương Duệ nhìn Trần Viêm chằm chằm, giọng nói đầy sự ám chỉ.

Trần Viêm sững sờ, nói theo bản năng: "Maria?"

Âu Dương Duệ im lặng, lấy ra một tấm ảnh chụp màn hình camera theo dõi cho Trần Viêm xem, "Cô ấy đi tìm mẹ anh rồi."

Trong ảnh, Nghê Lam đứng trước khu nhà ngẩng đầu nhìn.

Sắc mặt Trần Viêm thay đổi, đột nhiên nổi nóng: "Chuyện đổi nhà giam rốt cuộc thế nào rồi?"

"Đang làm thủ tục. Vẫn phải chờ."

"Chờ là chờ thế nào, trong này có người muốn giết tôi!"

Âu Dương Duệ bình tĩnh nói: "Không phải đã nói bọn họ xếp phòng đơn cho anh, trông chừng kỹ an toàn của anh sao?"

"Ích lợi mẹ gì! Cảnh sát bọn họ cũng dám giết."

"Anh càng sớm nói cho tôi biết, tôi càng có thể sớm tìm ra bọn họ, anh liền an toàn rồi."

Trần Viêm nhìn Âu Dương Duệ, bỗng nhiên tỉnh táo lại: "Tôi không có ngu như vậy. Muốn biết tình báo, đổi chỗ khác cho tôi. Nếu tôi chết rồi, các anh đừng hòng biết gì."

Hôm nay Lam Diệu Dương luyện tập cực kỳ chịu khó, chạy bộ, nâng tạ, học đánh quyền anh.

Tập đến nỗi Trác Khải phía sau đã không động đậy nổi, giơ điện thoại lên chụp anh. Trác Khải còn gửi cho Đoạn Vĩ Kỳ ảnh động trên Wechat: 'Lão Đoạn à, Nhị Lam nhà chúng ta sắp không ổn rồi.'

Lam Diệu Dương giựt điện thoại của Trác Khải, chọn mấy tấm hình của mình, sau đó đăng lên Weibo.

Đoạn Vĩ Kỳ nhìn thấy Weibo, trả lời Trác Khải: 'Xem ra sắp không ổn thật.'

Nghê Lam cũng thấy Weibo, cười haha, lần này là chuyện gì nữa đây, không phải tư thế giả vờ đứng. Mồ hôi, sắc mặt, dáng vẻ đều rất đúng. Nhưng mà bảnh chọe quá, vì sao đi tập còn tìm người chụp hình cho mình.

Nghê Lam nhớ ra mình cũng có một tấm thẻ thành viên. Cô lục tìm, là trung tâm thể hình Áo Khải Tư Thụy.

Thẻ rất đắt, không biết có thể chuyển nhượng lấy ít tiền không? Nghê Lam do dự một hồi, gọi điện thoại đến chỗ tư vấn.

Tiếp tân Áo Khải Tư Thụy đã tra giúp cô, thẻ này của cô mở hồi tháng sáu, còn tám tháng sử dụng. Thẻ thành viên có thể chuyển nhượng một lần, lúc làm thủ tục chuyển nhượng phải nộp phí quản lý một ngàn tệ. Nói cách khác, nếu như Nghê Lam tìm được người mua, phải cùng người mua đi làm thủ tục chuyển nhượng, nộp tiền phí.

Thật là cướp của. Nghê Lam nghĩ thầm. Nhưng nếu quả thật có thể chuyển nhượng, cô có thể thu lại chút tiền.

Nhưng vì sao lúc đó cô lại mở thẻ này? Đây có phải là chuyện rất quan trọng hay không?

Nghê Lam do dự chuyển hay không chuyển, sau cùng vẫn ném thẻ vào trong ngăn kéo.

Tối đó Nghê Lam lại nằm mơ, không biết có phải bị Lam Diệu Dương ảnh hưởng không, cô nằm mơ thấy mình đang luyện quyền anh.

Huấn luyện viên của cô là đàn ông, nói tiếng Anh, cô không thấy rõ mặt ông. Ông cực kỳ nghiêm khắc, lúc đánh nhau với cô không chút nể tình, ông đánh bại cô hết lần này đến lần khác, sau đó bảo cô tiếp tục đánh. Cô cũng đánh với những người khác, có lúc thua, có lúc thắng.

Về sau cảnh tượng thay đổi, cô nhìn thấy một sân huấn luyện rất lớn, cô nghe được tiếng cười đùa nói chuyện của nam nữ.

"Lại chụp hình nè."

"Nhanh, nhanh, chụp một tấm."

Có da vàng, đen, trắng, nâu.

Nghê Lam tỉnh dậy. Lúc tỉnh dậy cô vẫn còn cảm nhận được sự phấn khởi và nhiệt huyết ở sân huấn luyện, có chút chân thực lại cực kỳ hư ảo.

Sau đó cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Là Âu Dương Duệ.

Âu Dương Duệ muốn cô hôm nay đến cục cảnh sát một chuyến, có chút chuyện muốn hỏi cô.

Nghê Lam đồng ý.

Nghê Lam ăn sáng, đội mũ lưỡi trai, đeo kính râm, mặc áo chẽn, quần jean, cưỡi chiếc xe đạp cuộc rồi đi.

Dáng Nghê Lam cao gầy rắn rỏi, đi đường khí thế, phong thái phóng khoáng, có người dân đến còn tưởng cô là cảnh sát, còn nhờ cô tư vấn này nọ.

Nhưng Âu Dương Duệ rất nhanh đã xuất hiện, anh đưa Nghê Lam vào phòng thẩm vấn.

Âu Dương Duệ hỏi thăm tình hình sức khỏe của cô trước, đã hồi phục trí nhớ hay chưa, có nhớ lại được gì không. Nghê Lam đều nói không.

Âu Dương Duệ lại hỏi cô: "Ngày 29 tháng 9, cô đến đường Nam Bắc Kinh làm gì?"

"Ngày 29 tháng 9?" Nghê Lam hồi tưởng lại, "Không làm gì, chỉ đạp xe dạo chơi xung quanh."

"Chỗ đó cách nhà cô rất xa." Âu Dương Duệ nói.

"Đúng vậy a. Chỉ đột nhiên muốn đi thì đi thôi."

"Không có nguyên nhân gì đặc biệt sao? Ví dụ như cô nhớ tới gì đó."

Nghê Lam lắc đầu: "Không có, tôi chỉ đi xung quanh một chút, không nhớ cái gì."

"Cô biết cái tên Trần Viêm này không?"

"Hai chữ nào?"

Âu Dương Duệ viết cho cô xem, còn nói: "Nam, ba mươi ba tuổi, lập trình viên máy tính."

"Không biết." Nghê Lam lắc đầu, lại bổ sung: "Không nhớ rõ có biết hay không."

Âu Dương Duệ bèn nói: "Chúng tôi đã hỏi qua bác sĩ của cô, với tình hình sức khỏe cô bây giờ làm kiểm tra phát hiện nói dối sẽ có khả năng không được chính xác, nhưng chúng tôi vẫn hi vọng có thể cho cô làm kiểm tra, kết quả không để kết luận, nhưng sẽ dùng để tham khảo."

Nghê Lam ngẩn người: "Cảm thấy tôi sẽ nói dối sao? Vì tôi đi đường Nam Bắc Kinh? Đường Nam Bắc Kinh này có gì quan trọng sao? Có quan hệ với Trần Viêm mà anh nói?"

Âu Dương Duệ nói: "Vụ án chúng tôi đang điều tra có một chút tiến triển, cần sự phối hợp của cô. Nhưng chúng tôi phải xác nhận rằng cô không giấu giếm gì với chúng tôi."

Lúc khuôn mặt Âu Dương Duệ không mang biểu tình gì mặt anh rất lạnh, nhìn qua cực kỳ nghiêm túc.

Nhưng Nghê Lam cũng không bị anh hù sợ, cô không nói chuyện, đang tự hỏi.

Âu Dương Duệ nói: "Phát hiện nói dối chỉ là một phương thức điều tra, nó không chuẩn xác 100%, huống chi cô còn bị mất trí nhớ, não và cảm xúc bị ảnh hưởng, kết quả này cũng không chuẩn. Tôi đã nói, chúng tôi chỉ tham khảo thôi. Hơn nữa, kết quả phát hiện nói dối không thể làm bằng chứng định tội được, cái này chắc cô biết?"

"Nhưng có thể làm căn cứ suy đoán cho các anh điều tra và giải quyết, có thể nhờ vào đó mà tiến hành điều tra tôi, tạm giam, khởi tố, v.v."

Viên Bằng Hải và Liêu Tân lúc này đang ở trong phòng quan sát ngăn cách với phòng thẩm vấn bằng kính một chiều, quan sát cuộc nói chuyện giữa Âu Dương Duệ và Nghê Lam.

Liêu Tân nghe thấy lời Nghê Lam, nhỏ giọng nói với Viên Bằng Hải: "Viên cục, Nghê Lam này giống như rất hiểu luật."

Viên Bằng Hải không nói, chỉ chăm chú nhìn.

Âu Dương Duệ còn tính nói gì, Nghê Lam lại nói: "Tôi có thể đồng ý làm kiểm tra nói dối để chứng minh tôi đồng ý phối hợp. Nhưng tôi cũng hi vọng các anh có thể nói rõ lý do hợp lý, giải đáp thắc mắc của tôi. Tôi muốn tìm lại trí nhớ, quả thực cũng cần cảnh sát trợ giúp. Tôi hi vọng có thể lập mối quan hệ tín nhiệm lẫn nhau với các anh."

"Có thể." Âu Dương Duệ đáp rất thoải mái.

"Còn nữa." Nghê Lam tiếp tục đưa ra yêu cầu, "Tôi cần phải đi gặp bác sĩ định kỳ, việc này giúp ích cho chứng mất trí nhớ của tôi. Nếu như các anh cũng cần trí nhớ của tôi, thêm việc phối hợp với các anh điều tra án gây áp lực tinh thần rất lớn cho tôi, cho nên tôi hi vọng khoản phí đi khám bác sĩ khoa thần kinh các anh có thể chi trả."

Cô nghĩ ngợi, nói ra một thời hạn: "Chí ít là nửa năm."

Âu Dương Duệ: "…"

Bên kính một chiều truyền đến hai tiếng gõ nhẹ, Âu Dương Duệ liền trả lời: "Được."

Nghê Lam nhìn thoáng qua tấm kính một chiều, lại liếc mắt nhìn camera, gật đầu: "Vậy được, chúng ta ký văn bản đi."

Thế là hai người ký văn bản, sắp xếp máy móc liền bắt đầu.

Viên Bằng Hải ngồi trong phòng quan sát nhìn, sắc mặt nghiêm túc.

Kỹ thuật viên đeo thiết bị cho Nghê Lam xong, nói rõ cho cô một số mục cần chú ý khi làm kiểm tra, Nghê Lam không đặt câu hỏi, không có ý kiến, thế là bắt đầu kiểm tra.

Kiểm tra sơ bộ dùng một số câu hỏi đơn giản để xác nhận tiêu chuẩn cơ bản và phản ứng của Nghê Lam, sau khi xong, Âu Diệu Dương chính thức bắt đầu đặt câu hỏi: "Cô mất trí nhớ phải không?"

Nghê Lam: "Đúng vậy."

Biểu đồ phát hiện nói dối vẫn bình thường, đây là biểu hiện Nghê Lam nói thật.

Âu Dương Duệ: "Tối ngày 9 tháng 9, tại sao cô lại rời khỏi buổi tiệc, lái xe đến đường Long Côn?"

Nghê Lam: "Không nhớ rõ nữa."

Biểu đồ vẫn bình thường.

Âu Dương Duệ: "Cô từng nghe qua cái tên Quan Phàn chưa? Có biết cô ấy không?"

"Ai?" Nghê Lam lắc đầu: "Không biết."

Âu Dương Duệ chú ý thấy Nghê Lam không hỏi anh là hai chữ nào, biểu đồ phát hiện nói dối bình thường.

"Anh ta là ai?"

"Là nữ cảnh sát bị đụng xe với cô."

Nghê Lam nhìn Âu Dương Duệ, đột nhiên phản ứng lại: "Nữ?"

"Đúng vậy."

Biểu đồ nói dối loạn nhịp một đoạn, nhưng rất nhanh đã khôi phục.

Nghê Lam lẩm bẩm: "Tôi vẫn tưởng là nam."

Âu Dương Duệ chậm rãi đợi cô, sau đó tiếp tục đặt câu hỏi: "Ở Mỹ cô làm gì?"

Nghê Lam: "Không biết."

Biểu đồ vẫn bình thường.

"Trước khi ký hợp đồng với Phong Phạm, cô biết La Văn Tĩnh sao?"

"Chắc là không biết."

"Mẹ cô tên gì?"

"Nghê An."

Âu Dương Duệ: "Cha cô tên gì?"

Nghê Lam: "Không biết."

Âu Dương Duệ hỏi một tràng câu hỏi.

Nghê Lam một mực đáp "Không biết", sau đó cô cựa quậy sửa tư thế ngồi.

Âu Dương Duệ quan sát thấy: "Cô thấy khó chịu sao?"

"Đúng."

Liêu Tân nhỏ giọng giải thích với Viên Bằng Hải: "Bác sĩ nói tình hình của Nghê Lam có khả năng là cảm xúc không ổn định."

Âu Dương Duệ nhìn dụng cụ một chút, cũng ý thức được tình huống này, lúc này là thời cơ tốt để gây áp lực. Anh tiếp tục hỏi: "Cô từng dùng qua nickname Maria trên mạng sao?"

Nghê Lam: "Hiện tại trong phạm vi tôi biết thì không có."

Âu Dương Duệ: "Cô có ấn tượng gì với cái tên Maria này không? Có biết hay đã từng tiếp xúc với người tên này không?"

Nghê Lam: "Không có ấn tượng. Không biết."

"Cô từng nghe nói qua trang web Sơn Lâm không?"

"Không."

Âu Dương Duệ hỏi một câu tiếp một câu, Nghê Lam đều trả lời. Biểu đồ trên máy chợt có gợn sóng, nhưng cũng không phải vấn đề lớn gì.

Liêu Tân nói với Viên Bằng Hải: "Năng lực đối kháng của cô Nghê Lam này cũng quá mạnh rồi."

Kỳ thực mấu chốt của lần kiểm tra nói dối này không nằm ở chỗ phát hiện nói dối, mà là dưới bầu không khí kiểm tra nói dối này tạo thành áp lực, tăng thêm bệnh chứng của bản thân Nghê lam, hi vọng có thể đột phá phòng tuyến tâm lý của cô, khiến cô nói ra gì đó. Nhưng tuy cô có chút bực bội không yên, nhưng vẫn bình tĩnh trả lời các câu hỏi.

Sau đó Âu Dương Duệ lấy ra sáu tấm hình, có nam có nữ. Anh bày từng tấm một ra trước mặt Nghê Lam: "Cô gặp qua mấy người này chưa? Người này thì sao? Có ấn tượng gì không?…"

Nghê Lam chăm chú nhìn, đều nói không có.

Bày xong sáu tấm ảnh ra, biểu đồ trên máy bỗng nhiên có chút dao động.

Âu Dương Duệ nhìn chằm chằm cử động của Nghê Lam, bầu không khí của phòng quan sát có chút khẩn trương.

Những tấm hình này, đầu tiên là Tôn Tịnh, thứ hai là Quan Phàn, thứ ba là Vương Thiên, thứ tư là Trần Viêm, hai tấm khác là kêu đồng nghiệp lấy đại tới.

Nghê Lam xem một hồi, đẩy tấm thứ năm ra: "Cô này hiện đang trực ban ở dưới lầu. Lúc tôi đi lên có thấy."

Âu Dương Duệ: "…" Anh lấy lại bình tĩnh, tiếp tục hỏi: "Mấy người khác cô không có ấn tượng gì sao?"

"Không có."

Thiệu Gia Kỳ gọi điện cho Nghê Lam liên tục, nhưng cô không bắt máy.

Thiệu Gia Kỳ sốt ruột phát điên rồi.

Tình cảnh ngày hôm sau vụ tai nạn xe cộ dường như lại xuất hiện một lần nữa.

Nghê Lam lại lên hot search một lần nữa, vẫn là scandal, tiêu đề lúc này trực tiếp nêu tên Nghê Lam – *Nghê Lam muốn gả vào nhà đại gia*.

Nội dung cũng vô cùng bá đạo, lần trước là video, bây giờ là một đoạn ghi âm.

Nghê Lam: "Chị Hồng nói rất đúng, lấy chồng đại gia mới tốt."

Cô gái nào đó: "Lam tổng bây giờ có thể gọi là ông chồng quốc dân, đối thủ cạnh tranh của em nhiều lắm đó Nghê Lam."

Nghê Lam: "Lam tổng thật sự rất tốt, trẻ tuổi đẹp trai, giàu có, tính tình còn ấm áp lương thiện."

Cô gái nào đó: "Vậy em cố lên."

Nghê Lam còn trong phòng thẩm vấn kiểm tra nói dối, không hề biết cảm xúc kích động của cộng đồng mạng, thì ra mục tiêu cuối cùng của người phụ nữ Nghê Lam bò lên giường là gả vào nhà họ Lam, trở thành mợ ba nhà họ Lam.

Đoạn ghi âm này rất hợp với video Nghê Lam bị ném ra khỏi phòng trước đó.

Quả thực còn đặc sắc hơn phim truyền hình.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Từ cục cảnh sát về nhà, đầu Nghê Lam vẫn còn choáng. Tuy rất nhiều chi tiết manh mối của vụ án không thể tiết lộ cho cô nhưng cô cũng hiểu đại khái đã xảy ra chuyện gì.

Quan Phàn, nữ cảnh sát cùng bị tai nạn xe với cô, đang điều tra một vụ án. Cho nên theo cảnh sát, cô ấy đột nhiên bị tai nạn xe có khả năng rất lớn là bị mưu hại. Không hiểu vì sao cô lại chạy đến đường Long Côn, truy đuổi va chạm đụng xe với Quan Phàn, đương nhiên bị hiềm nghi lớn nhất.

Huống chi trước đó không biết vô tình hay cố ý cô còn giấu đi năng lực chiến đấu, lại chạy đến nhà mẹ của một tội phạm quan trọng liên quan đến một vụ án.

Đừng nói cảnh sát, ngay cả Nghê Lam cũng hoài nghi chính mình.

Những cảm giác kỳ quái kia của cô, trực giác kỳ lạ bản thân không phải là chính mình, còn có không biết là cảnh trong mơ hay là những mảnh vỡ ký ức trước kia. Với sự nhạy cảm trong điều tra, hiểu biết về an toàn, trình độ máy tính, cô rõ ràng không phải một người bình thường.

Nghê Lam còn mừng là bản thân còn có chỗ giấu diếm cảnh sát. Chân tướng chưa rõ, cô cũng không muốn bị cảnh sát bắt giữ.

Âu Dương Duệ hỏi cô vì sao Lam Sắc Hào lại thanh toán cho cô một vạn, chứng tỏ cảnh sát đã giám sát cô toàn diện. Chiếc xe Honda màu bạc kia có phải cũng là người của cảnh sát không, đang giám thị cô? Nhưng hôm nay Âu Dương Duệ không nhắc đến việc này, không biết là có ý giấu diếm hay kỳ thật cũng không biết chuyện.

Nghê Lam nói cho Âu Dương Duệ là sau khi cô xông vào phòng người ta, vì chuyện của cô khiến khách sạn phát hiện ra lỗ hổng an ninh, mà cô gặp chút khó khăn kinh tế, trước mắt công việc bị trở ngại lớn, đây là vì Lam Diệu Dương lên tiếng muốn diệt đường của cô.

Hiện tại Lam Diệu Dương không có ý tính toán với cô nữa, nhưng lời đã nói ra cũng có ảnh hưởng, vì vậy để đền bù cho cô nên trả khoản tiền này.

Nghê Lam nhớ lại những câu hỏi lúc kiểm tra nói dối và phản ứng của Âu Dương Duệ, suy đoán phía sau tấm kính một chiều có người, cô nghiêm túc suy nghĩ xem mình rốt cuộc còn hiềm nghi gì, có phải đã lưu lại sơ hở gì không.

Nghê Lam nằm ập xuống giường, cảm thấy mơ hồ lại tức giận.

Cô không muốn bị oan, cô không thể bị người ta phán tội lung tung.

Lúc này tiếng chuông điện thoại cắt ngang suy nghĩ của cô, cô vừa cầm điện thoại lên nhìn, là Thiệu Gia Kỳ, hơn nữa lại còn tới chín cuộc gọi nhỡ.

Nghê Lam nhấn nút nghe máy. Giọng nói kích động của Thiệu Gia Kỳ oang oang trong phòng: "Nghê Lam, em bị người ta hại rồi, lên hot search rồi. Em làm trò quỷ gì vậy, chạy đi đâu thế."

Nghê Lam không phản ứng lại, hỏi cô: "Xảy ra chuyện gì?"

Thiệu Gia Kỳ nói nhanh cho cô, mấy câu chuyện phiếm của các cô ở tiệm cà phê trước lễ Quốc Khánh bị người ta ghi âm rồi.

Đối phương biên tập lại ngắt đầu bỏ đuôi, đoạn hội thoại ngắn ngủi giống như tuyên bố của Nghê Lam muốn gả vào nhà đại gia, rất tương xứng với video Nghê Lam đến phòng Lam Diệu Dương giờ quy tắc ngầm, lại còn phù hợp với vụ Weibo lần trước ám chỉ 'Quý công tử không thể xâm phạm' có khả năng bị 'Cô gái tâm cơ bò lên giường' tóm lấy rồi, bằng chứng như núi.

Bây giờ toàn bộ dân mạng giễu cợt, còn đen hơn lần trước.

"Trên Weibo giờ toàn là chuyện đó. Chị chia sẻ qua Wechat cho em rồi, em xem đi." Thiệu Gia Kỳ tức đến run tay, video lần trước cô không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng lần bị ghi âm này cô ở hiện trường, Nghê Lam là bị vu oan bôi nhọ!

Mấy tên chó săn kia thật quá đáng, muốn bức chết người sao!

"Chị tìm chị Tĩnh, chị ấy nói không giúp em. Chỉ nói công ty sẽ không giúp em làm bất kỳ hoạt động truyền thông xã hội nào."

"Chị muốn khóc à?" Nghê Lam nghe giọng của cô không ổn, an ủi cô: "Đừng lo, em xem nội dung chút, không sao. Chị đừng vội."

Thiệu Gia Kỳ kích động như vậy, Nghê Lam trái lại lại tỉnh táo.

"Xin lỗi, chị không giúp được gì." Thiệu Gia Kỳ tự trách. Cô là người đại diện của Nghê Lam, trơ mắt ra nhìn cô bị người ta bôi nhọ như vậy, cô lại không có cách nào. "Chị đăng Weibo làm rõ rồi, chị nói chị ở ngay đó, mà không ai tin chị hết." Càng nói càng khó chịu, cô thật sự sắp khóc rồi.

"Em biết, không sao đâu, chị đừng hoảng. Để em xử lý." Nghê Lam chuyển sang giao diện Wechat, nhấn vào đường dẫn Thiệu Gia Kỳ gửi, đó là một tài khoản giải trí lớn trên V, nói là có tin tức mở rộng tầm mắt. Có ai đó dã tâm lớn, da mặt dày, không thể tưởng tượng nổi. Đính kèm là một đoạn ghi âm ngắn.

Nghê Lam nghe xong đoạn ghi âm. Đó là giọng của cô và Hồng Lôi, cuộc nói chuyện dài lại cắt ngắn thành như vậy, thật đúng là 'tinh hoa'.

Nghê Lam lại tìm thêm mấy nội dung liên quan trên Weibo, hot search lần này của cô quả nhiên lại dính với Lam Diệu Dương. Trên Weibo hiện giờ đã đánh cược 'Người phụ nữ bò lên giường chí khí ngút trời' rốt cuộc có thể tóm 'Quý công tử không thể xâm phạm' hay không, còn xem cuối cùng là ai sẽ gả vào nhà đại gia, v.v.

Các fan kia thích thú lao vào. Nghê Lam không mở Weibo còn đỡ, Weibo của Lam Diệu Dương cùng mấy nghệ sĩ bên Blue, Weibo mấy người bạn thân của Lam Diệu Dương đều bị bình luận nhấn chìm.

Nghê Lam đọc xong, trước gọi điện thoại cho Lam Diệu Dương.

Anh đáng thương biết bao, một người đàn ông dịu dàng đáng yêu như thế lại bị người ta nói xấu, lấy ra đùa, hắt nước bẩn như vậy.

Lam Diệu Dương không bắt điện thoại, Nghê Lam liền nhắn tin cho anh: 'Lam tổng, tôi không hề nói như vậy, cái này bị chỉnh sửa.'

Lam Diệu Dương nhìn thấy cuộc gọi tới của cô, cũng nhìn thấy tin nhắn của cô, nhưng anh chưa trả lời. Bây giờ anh một bụng tức giận.

Anh đã nói thế nào với cô chứ! Lúc nào cũng dặn cô phải cẩn thận với chó săn Lý Mộc một chút, cô đều nói không sao. Miệng lưỡi nói vớ nói vẩn, một chút cảm giác bản thân là nghệ

sĩ cũng không có, bị người ta chỉnh cho vậy không phải đáng đời sao?

Cô còn mặt mũi cười nhạo anh là thư sinh trói gà không chặt, cô mới chính là sao quả tạ không có não.

Nghê Lam nhắn liền ba tin nhắn giải thích cũng không thấy Lam Diệu Dương trả lời, trong lòng sốt ruột. Cô trái lại gọi điện thoại cho Cổ Hoắc.

Cổ Hoắc ngược lại bắt máy rất nhanh, chỉ là cô chưa kịp nói anh đã giành nói rồi: "Cô Nghê, Lam tổng đã dặn tôi, nếu cô có gọi điện thoại đến, không cần để ý đến cô."

"Đừng vậy mà anh Cổ, tôi bị oan. Tôi có thể giải thích, đây là bị người ta chỉnh sửa rồi, tôi không có nói như vậy. Ý tôi là, lời của tôi phần trước phần sau không phải ý đó."

"Lam tổng nói, bất kể cô nói gì cũng không cần để ý đến cô."

"Tôi thật sự bị oan mà. Tôi có thể gặp mặt giải thích với Lam tổng không? Không thể nói rõ trong điện thoại được. Tôi là lấy được tiền lương mới mời đồng nghiệp uống cà phê, chúng tôi tám chuyện, thật không có nói đến ý kia. Tôi còn cam đoan với chị ấy tôi tuyệt đối không có si tâm vọng tưởng với Lam tổng. Anh Cổ, Lam tổng ở đâu, tôi đến tìm anh ấy được không? Tôi sẽ giải thích rồi xin lỗi trước mặt Lam tổng."

Cổ Hoắc lạnh nhạt nói: "Bây giờ cô còn dám tới Lam thị chúng tôi, cô còn thấy chuyện náo chưa đủ lớn sao, hại Lam tổng chúng tôi chưa đủ phải không?"

Nghê Lam: "…"

Cổ Hoắc cúp điện thoại.

Nghê Lam nhìn điện thoại, thất vọng mất mát.

Cổ Hoắc hỏi Lam Diệu Dương: "Lam tổng, giọng điệu này được chứ?"

Lam Diệu Dương khẽ gật đầu, hỏi anh: "Bên phòng PR xử lý hot search đến đâu rồi?"

Cổ Hoắc đáp: "Phòng PR nói đã làm rồi, nhưng không nhanh như vậy. Bởi vì chuyện này dính với video lần trước, lại thêm việc Nghê Lam vì anh lại tranh chấp với fan, anh còn bênh vực, còn thêm nội dung quý công tử không thể xâm phạm và người phụ nữ tâm cơ bò lên giường làm nền, độ hot càng lên, muốn hạ xuống phải cần chút thời gian. Lần này Lý Mộc quăng ra là đã chuẩn bị tốt rồi."

Lam Diệu Dương cầm cây bút gõ gõ bàn, hừ, đồ phụ nữ ngu ngốc, kêu cô cẩn thận một chút, cô lại nghe như gió thoảng bên tai.

Nghê Lam bỗng nhiên nhảy xuống giường, cô gọi điện thoại cho Thiệu Gia Kỳ: "Chị Gia Kỳ, hôm nay chị rảnh không? Em chuyển tiền cho chị, chị mua máy tính giúp em được không? Ừm, là loại có cấu hình tốt một chút. Xíu em lên mạng xem thử rồi gửi cho chị hiệu nào. Em đang gấp, muốn dùng trong hôm nay."

Lúc này Thiệu Gia Kỳ không trêu chọc cô biết xài máy tính hay không nữa, đồng ý ngay.

Nghê Lam lại nói: "Chút nữa em phải ra ngoài, không biết khi nào về. Em để chìa khóa ở dưới thảm trước cửa, nếu như em không ở đó, chị lấy chìa khóa mở cửa vào là được."

Nghê Lam dặn dò xong, tìm xong loại máy gửi cho Thiệu Gia Kỳ, chuyển tiền cho cô, thay đồ, thu dọn xong xuôi rồi ra ngoài.

Một tiếng sau, Cổ Hoắc gửi xong email, cầm tài liệu chuẩn bị vào văn phòng Lam Diệu Dương, lại nhìn thấy một người phụ nữ vừa quen vừa lạ đi tới. Cô ôm một cái cặp táp vừa rơi xuống, mặc một chiếc váy công sở chữ A màu xám, giày đen, kính đen, tóc búi, da hơi ngăm, trang điểm tỉ mỉ.

Cổ Hoắc đang cố suy nghĩ xem người kia là ai, là đối tác nào đến họp hay sao?

Chẳng mấy chốc người phụ nữ kia đã đến gần, bình tĩnh nói với anh: "Anh Cổ, là tôi, bình tĩnh một chút, đừng làm mọi người chú ý. Lam tổng đang trong phòng sao? Trong phòng có ai không? Có tiện gặp tôi không?"

Cổ Hoắc đột nhiên kịp phản ứng, biết được người phụ này là ai rồi? Mẹ kiếp! Gián điệp sao? Lại cái trang thành cái loại này?

"Cả tòa nhà đều là phụ nữ kiểu này, sẽ không ai chú ý. Anh cứ tự nhiên một chút là được." Nghê Lam còn trấn an anh, "Có thể dẫn tôi đi gặp Lam tổng không? Tôi nói hai câu xong liền đi, sẽ không gây phiền toái cho Lam tổng đâu."

Cổ Hoắc trực tiếp im lặng, cô ở chỗ này chính là phiền phức lớn rồi, không cần phải gây.

Nhưng quả thực không thể để Nghê Lam ở đây cho người ta nhìn ngờ vực, Cổ Hoắc dẫn cô đi về phía văn phòng Lam Diệu Dương. Anh gõ cửa, đi vào nhìn thoáng qua, không có ai khác, vừa khéo.

"Lam tổng." Cổ Hoắc đang muốn báo một tiếng thì Lam Diệu Dương đã đưa mắt nhìn thấy người phụ nữ đằng sau anh rồi.

"Nghê Lam!" Lam Diệu Dương cực kỳ kinh ngạc.

Cổ Hoắc cảm thấy ông chủ thật sự là mắt thánh, ăn mặc như vậy cũng có thể nhận ra.

"Lam tổng, tôi có thể giải thích với anh." Nghê Lam chạy về phía Lam Diệu Dương, đứng ở bên cạnh bàn anh, "Đoạn ghi âm kia là giả, ý tôi nói, đã bị cắt ghép. Đó tuyệt đối không phải ý của tôi…"

Nghê Lam còn chưa nói hết điện thoại của Lam Diệu Dương đã reo rồi, anh vừa nhìn thì thấy là chị gái, liền ra hiệu cho Nghê Lam im lặng, nhận cuộc gọi.

Giọng nói của Lam Diệu Ninh vang ra từ điện thoại, cực kỳ lớn: "Lần này chị nhất định phải làm thịt cô ta, dây dưa mãi là sao, còn muốn vô sỉ tới trình độ nào nữa, cảm thấy nhà họ Lam chúng ta cực kỳ dễ đào mỏ hay sao, ghê tởm…"

Nghê Lam nhe răng, biết là đang mắng cô.

"Chị…" Lam Diệu Dương định ngăn chị gái tiếp tục nói.

Nhưng Lam Diệu Ninh vẫn còn đang mắng: "Mà cô ta còn nằm mơ giữa ban ngày sao, cái gì mà mộng gả vào nhà giàu có, cũng không soi gương thử coi bản thân mình thế nào. Lần này em tuyệt đối đừng có ngăn cản chị…."

Giọng Lam Diệu Ninh vẫn còn trong điện thoại nhưng bên ngoài cũng truyền đến một giọng nói như vậy, Cổ Hoắc đúng lúc đứng ngay cửa gọi: "Ninh tổng."

Lam Diệu Dương giật nảy mình, người đang gọi điện thoại sao lại ở đây rồi.

Muốn ngăn cũng ngăn không kịp, Lam Diệu Ninh từ cửa bước vào.

Lam Diệu Dương đành trơ mắt nhìn Nghê Lam nhanh chóng ngồi xổm xuống, gạt chân anh chui vào dưới chỗ trống dưới bàn làm việc.

Lam Diệu Ninh đi tới, thấy Lam Diệu Dương ngẩn người cầm điện thoại, cô liền cúp điện thoại, hỏi: "Em làm gì vậy?"

"Không có gì." Lam Diệu Dương nhanh chóng đứng lên, quá kích khích rồi, anh có chút chịu không nổi.

Lam Diệu Ninh đi về phía bàn làm việc của Lam Diệu Dương, anh nhanh chóng đi tới phía cô, rồi đưa cô về phía ghế sofa bên kia.

"Hôm nay chị không lên công ty sao? Bảo Bảo đâu rồi?" Lam Diệu Dương kéo chị gái ngồi xuống, cố ý chọn một chỗ để Lam Diệu Ninh quay lưng về phía bàn làm việc.

Lam Diệu Ninh và chồng – Liên Húc có công ty giải trí riêng của mình, tên là Vân Lộ. Nghiệp vụ chính của công ty là quản lý nghệ sĩ, át chủ bài hiển nhiên là ông chồng ảnh đế của cô – Liên Húc, ngoại trừ ký hợp đồng với nghệ sĩ khác ra, Vân Lộ còn đầu tư một số hạng mục điện ảnh và truyền hình.

Lam Diệu Ninh chỉ quan tâm công việc của Liên Húc, mấy nghệ sĩ công ty ký hợp đồng đều giao cho người đại diện khác dẫn dắt. Lam Diệu Ninh và Liên Húc còn có một bé trai hơn một tuổi, tên ở nhà là Bảo Bảo. Lam Diệu Ninh chính là bận chuyện sự nghiệp và chồng con.

"Qua đây họp với phòng kế hoạch." Lam Diệu Ninh nhíu mày nói, "Đang chuẩn bị đi đó, kết quả thì nhìn thấy tin trên mạng."

Nghe thấy lời nói vô sỉ mặt dày của người phụ nữ kia trong đoạn ghi âm, cô lập tức nổi trận lôi đình, quay đầu đi thẳng tới văn phòng của em trai.

"À…" Lam Diệu Dương thành thật gật đầu, bắt đầu nhắc tới chủ đề công việc với chị: "Họp thế nào rồi?"

Ánh mắt anh đặc biệt chính trực, cũng không dám nhìn về phía bàn làm việc.

"Đừng có nói sang chuyện khác." Ý đồ của Lam Diệu Dương bị Lam Diệu Ninh nhìn ra. "Chị đang nói với em chuyện của Nghê Lam."

Không thoát được, Lam Diệu Dương đành phải nói: "Nghê Lam không có vấn đề gì, cô ấy bị người ta hại, là Lý Mộc nhằm vào cô ấy."

Nghê Lam ở dưới bàn nghe thấy lời này, ấm áp trong lòng.

"Cô ta là ai, Lý Mộc còn phí thời gian nhằm vào cô ta?"

Lam Diệu Dương hắng giọng: "Lần trước Lý Mộc chụp em, Nghê Lam giúp em lấy về, đắc tội với Lý Mộc."

Lam Diệu Ninh: "…"

Vẻ mặt Lam Diệu Dương bình tĩnh.

"Lý Mộc chụp hình em, Nghê Lam còn giúp em cướp về?" Giọng điệu chị gái cực kỳ nguy hiểm. "Vậy là hình hai người ở cạnh nhau? Lúc đó hai người ở cùng một chỗ? Ở cùng một chỗ làm cái gì?"

Lam Diệu Dương vội vàng nói: "Tụi em chỉ tình cờ gặp nhau."

"Sau đó thì bị chụp, thà là đắc tội với người ta cũng nhất định phải cướp ảnh về?"

Lam Diệu Dương: "…"

Nghê Lam trốn ở dưới bàn có chút sốt ruột, chị gái này còn ghê gớm hơn cảnh sát, Lam đáng yêu hiển nhiên không phải đối thủ.

Lam Diệu Dương cố gắng chống đỡ: "Chị cũng không phải không biết tụi chó săn. Chụp bừa một chút cũng có thể tạo ra một vở kịch."

"Vậy Nghê Lam thì sao? Cô ta chạy tới phòng em lúc nào, cũng là thật chứ?"

Lam Diệu Dương bất đắc dĩ gật đầu: "Đúng. Nhưng lần này khẳng định cô ấy vô tội."

"Sao em biết vô tội? Lời này là chó săn cầm súng chỉ vào bắt cô ta nói sao?"

"Không phải. Cô ấy khẳng định chỉ là nói đùa với đồng nghiệp, bị thu âm lén, sau đó bị biên tập lại như vậy."

Nghê Lam ở dưới bàn gật đầu: 'Đúng, đúng, chính là như vậy. Đa tạ Lam tổng đã tin tưởng.'

Lam Diệu Ninh lại nói: "Vậy chính là nói lúc cô ta nói chuyện riêng với đồng nghiệp cũng đang nói đến chuyện gả vào nhà đại gia, nói gả cho đàn ông trẻ tuổi giàu có tốt. Hơn nữa, cô ta từng có ý đồ muốn có quan hệ với em. Em cảm thấy vậy còn chưa đủ chứng minh ý đồ và nhân phẩm của cô ta sao?"

Nghê Lam: "…"

Mẹ bà nó chứ, nếu cô không phải người trong cuộc, cô cũng cảm thấy lời này có lý nha.

"Em thấy chị võ đoán quá rồi." Lam Diệu Dương đáp lại như vậy, "Cô ấy tới phòng tìm em, nhưng sao chị biết được đằng sau có ẩn tình hay không? Cô ấy cùng bạn bè tán dóc về em, về tiền bạc, về bất kỳ chuyện gì làm cho người ta vui vẻ, không phải rất bình thường sao?"

Lam Diệu Ninh đột nhiên tỉnh táo lại, nhìn em trai: "Em có gì giấu chị phải không?"

"Rất nhiều chuyện." Lam Diệu Dương bình tĩnh trả lời.

Ví dụ như bây giờ sau bàn đang giấu một người, em cũng không nói chị biết.

"Em đương nhiên cũng có chuyện riêng tư của mình." Lời này nói xong, ra vẻ đạo mạo.

Lam Diệu Ninh khẽ nheo mắt lại: "Chị nhớ lần trước lúc hỏi câu này, em còn nói tuyệt đối không có."

Lam Diệu Dương nói: "Em cũng nhớ lần trước chị nói trên đời này chỉ yêu ba người đàn ông, ba, anh, còn có em, mà em đứng nhất. Kết quả lời còn văng vẳng bên tai, chị đã ôm anh rể vào lòng."

Cổ Hoắc cúi đầu, thầm nghĩ ông chủ anh phải ổn định chút, nói nhiều chỉ lộ ra đang chột dạ.

Lam Diệu Ninh nhìn em trai: "Chị cảm thấy em có gì đó."

Cổ Hoắc tự nói với mình: 'Thấy chưa, tui nói có sai đâu', liền nghe thấy Lam Diệu Ninh nói: "Hơn nữa Cổ Hoắc đứng mãi chỗ này không đi, hai người đang bày trò gì đó?"

Cổ Hoắc: "…"

Lam Diệu Dương liếc Cổ Hoắc, Cổ Hoắc vội nói: "Ninh tổng, chị có muốn uống gì không?"

Nghê Lam ở dưới bàn cầu nguyện: 'Đừng uống, nói mấy câu rồi đi đi.'

"Hồng trà." Lam Diệu Ninh đáp.

Nghê Lam và Lam Diệu Dương cùng thở dài trong lòng.

"Chị nghiêm túc nói với em." Lam Diệu Ninh nói: "Việc này thật sự phải xử lý, cũng không thể cứ bị lấy ra đùa. Nhân dịp này, em thương lượng với bên PR ra bài tỏ rõ thái độ, phân rõ giới tuyến."

"Như thế không tốt cho cô ấy." Lam Diệu Dương không đồng ý. "Nghê Lam không làm gì sai, giờ em lại phân rõ ranh giới với cô ấy chính là bỏ đá xuống giếng. Chị chưa thực sự tiếp xúc với cô ấy, cô ấy không có ý đồ hay nhân phẩm như chị nghĩ. Cô ấy thật sự rất có ý chí cầu tiến. Em thấy nếu như giữa hai chức danh quán quân quyền anh và mợ chủ bày ra trước mặt cô ấy, cô ấy chắc chắn chọn quán quân quyền anh."

Nghê Lam: "…" Sao có thể chứ, đương nhiên là muốn cả hai.

Lam Diệu Dương còn muốn nói gì, điện thoại của Lam Diệu Ninh đã vang lên rồi. Cô nhìn thoáng qua, bắt máy. Lam Diệu Dương ngồi ở một bên chờ.

Không nghĩ tới Lam Diệu Ninh đang nói chuyện điện thoại đột nhiên đứng lên: "Cô chờ chút, tôi đi tìm cây viết." Cô đi đến bàn làm việc của Lam Diệu Dương.

Lam Diệu Dương giật mình, vội vã theo sau: "Cần ghi gì, em giúp chị."

Nhưng đã không kịp, Lam Diệu Ninh xé ra một tờ giấy trên hộp giấy note của Lam Diệu Dương, lại đụng phải cây bút trên bàn, làm cây bút rơi lăn xuống phía sau bàn.

Lam Diệu Ninh vòng qua bàn nhặt bút. Cho dù Lam Diệu Dương có vọt tới cũng không ngăn kịp.

Lam Diệu Ninh đã đến sau bàn, Lam Diệu Dương nhắm chặt mắt, thấy chết không sờn.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Sắc mặt Lam Diệu Ninh vẫn như thường, nhặt bút lên, đứng ở sau bàn thuận tay viết lên giấy note. Tim Lam Diệu Dương ngưng nửa nhịp, chậm rãi đi qua, cẩn thận từng chút một nhìn thoáng dưới đáy bàn.

Không có ai! Trống không!

Nghe tiếng 'cạch cạch cạch' khe khẽ phía bên sofa, Lam Diệu Dương quay đầu nhìn lại, là tay đang cầm khay trà của Cổ Hoắc có chút run rẩy, đáy ly va vào khay phát ra tiếng.

Lam Diệu Dương nghi ngờ nhìn anh, Cổ Hoắc nháy mắt ra hiệu tấm bình phòng trang trí phong cách hiện đại phía sau bộ sofa. Phía sau có một cái bàn họp nhỏ và một tấm bảng trắng.

Lam Diệu Dương hiểu ngay!

Lam Diệu Ninh đã ghi xong, cô ngẩng đầu liếc mắt nhìn Cổ Hoắc. Cổ Hoắc vội vàng đặt ly trà lên bàn trà giữa ghế sofa: "Ninh tổng, trà của chị."

Lam Diệu Ninh bỏ tờ giấy note vào trong túi: "Cổ Hoắc, cậu với em tôi đang làm cái quỷ gì vậy, tôi cho cậu cơ hội thú nhận."

"Không có." Lam Diệu Dương và Cổ Hoắc đồng thanh đáp.

Lam Diệu Ninh đi giày cao gót bước về phía ghế sofa, tiếng bước chân cọc cọc cọc khiến Cổ Hoắc cực kỳ khẩn trương.

Lam Diệu Ninh cầm ly trà uống một ngụm, nói: "Chắc chắn có gì, nhưng tôi không có thời gian so đo với mấy người. Tôi còn có việc phải đi trước. A Dương, buổi tối chị sẽ gọi điện cho em." Ý là việc này chưa xong đâu.

Lam Diệu Dương gật đầu, vừa định nói chuyện thì sau tấm bình phong vang lên tiếng chuông điện thoại di động.

Lam Diệu Dương: "…"

Cổ Hoắc: "…"

Mẹ kiếp!

Lam Diệu Ninh nhìn hai người bọn họ, để ly trà xuống, đi về phía bình phong.

Lam Diệu Dương dứt khoát đặt mông ngồi xuống sofa, dáng điệu lu vỡ không sợ mẻ, ngẩng đầu bắt chéo chân. Cổ Hoắc đứng nghiêm, vẻ mặt ngay thẳng.

Điện thoại vừa vang lên Nghê Lam đã biết hỏng rồi, cô dứt khoát móc điện thoại ra đặt lên bàn, nghe bước chân cọc cọc của Lam Diệu Ninh, nhắm đúng thời cơ xoay người ra khỏi bình phong.

Lam Diệu Dương trơ mắt nhìn chị gái bước vào sau tấm bình phong đồng thời lúc đó Nghê Lam lăn ra ngoài.

Lăn ra cực kỳ đẹp mắt. Trong nháy mắt đã tới bên phía sofa, khẽ chống tay một cái, người nhảy vọt ra mặt sau sofa anh đang ngồi.

Cũng chính là phía sau lưng anh.

Trong lòng Lam Diệu Dương quả thực như ngàn con ngựa đang phi, muốn biểu đạt tâm tình bằng mười vạn chữ, phần lớn toàn là chửi thề.

Cổ Hoắc nhìn không chớp mắt, làm như mình mù rồi.

Lam Diệu Ninh đi ra từ phía sau tấm bình phong, lấy ra một chiếc điện thoại cũ. "Ai để quên trên bàn."

Lam Diệu Dương gật đầu: "Chắc là hợp lúc nãy quên lấy." Tim muốn rơi ra ngoài, anh còn có thể nói chuyện bình thường được quả là rất siêu.

Lam Diệu Ninh không rảnh nói nhiều với anh, đặt di động lên bàn. "Tối chị gọi cho em."

Lam Diệu Dương tiễn chị gái ra ngoài, lúc trở về đã hết sức. Cổ Hoắc đi theo tiễn cô chủ lớn, cũng không muốn tiếp tục quay về phòng boss, trong đó có độc.

"Cô đợi năm phút nữa hay đi, tránh gặp phải chị tôi." Lam Diệu Dương ngồi xuống ghế sofa, không còn tinh thần tính sổ với Nghê Lam nữa, cũng hoàn toàn không muốn thảo luận đánh giá bản lĩnh 'Nhiệm vụ bất khả thi' và đầu óc ngây ngô của cô nữa.

Nghê Lam hơi áy náy: "Thật xin lỗi, tôi thật sự không muốn gây phiền phức cho anh đâu."

"Được rồi, thực ra tính chị tôi rất tốt. Trước kia tính tình chị ấy không nóng nảy như vậy. Gần đây bên công ty cũng có nhiều chuyện xảy ra, anh rể lại không có nhà, chị ấy tự mình phải chăm sóc con cái, lại phải giúp anh rể chuẩn bị công việc. Mấy bữa nay có người giở trò xấu với anh rể, tâm tình chị ấy cũng không tốt. Thêm nữa vừa mới cai sữa cho Bảo Bảo, có chút thay đổi hormone, cảm xúc không được ổn định."

Lam Diệu Dương nói xong liền ngậm miệng, anh nói với Nghê Lam mấy thứ này làm gì.

Anh phẩy tay: "Không có gì, xong rồi, về sau cô phải cẩn thận chó săn. Ngành này cách thức đặc biệt nhiều, cô không hiểu. Bây giờ mấy cách marketing trên mạng, chỉ cần có điện thoại ai ai cũng có thể truyền đi, cách làm mỗi người một khác. Phóng viên lá cải cũng chỉ là ký giả, rất nhiều tin tức lăng xê đánh bóng họ cũng chen chân vào, ngay từ kế hoạch đến thực hiện, kịch bản đều đã bịa sẵn rồi. Tiết tấu khống chế bày binh bố trận, đều có phương thức."

Nghê Lam không dễ chịu: "Tôi sẽ giải quyết việc này."

Lam Diệu Dương khẽ cười: "Cô tính giải quyết thế nào?"

"Trước trưa mai tôi sẽ cho anh một câu trả lời. Tôi cam đoan."

Lam Diệu Dương không nhịn được lại dặn dò cô: "Cô đừng kích động đăng tuyên bố thanh minh gì trên Weibo, vô dụng thôi. Như thế chỉ càng làm bọn họ vui mừng, lại càng bị nói."

"Không cần lo, tôi tự giải quyết được." Nghê Lam bỏ lại câu nói này rồi đi.

Nghê Lam quay về công ty, cô đi tìm Hồng Lôi. Hôm nay Hồng Lôi cũng gọi điện thoại tìm cô mấy lần, nhưng cô không bắt máy.

Hồng Lôi thấy Nghê Lam vội vàng giải thích, nói mình không có cấu kết với chó săn hại Nghê Lam. Nghê Lam đương nhiên bày tỏ cô tin Hồng Lôi.

Hồng Lôi lại nói: "Chị đã báo việc này với La tổng, nhưng La tổng nói không cần quan tâm. Chị đã giải thích giúp em rồi, nhưng…" Hồng Lôi úp mở một hồi: "Nghê Lam, chị và Gia Kỳ đã lên mạng giải thích cho em, đáng tiếc không có tác dụng gì."

"Cảm ơn chị Hồng.'

Hồng Lôi cười khổ, "Cũng do chị không tốt, nói với em những cái đó làm gì, bị người bắt thóp. Trong công ty mọi người bắt đầu bàn tán chị rồi. Công ty mình nhiều nghệ sĩ như vậy, nếu nghĩ chị nhận tiền của chó săn giúp người ta chỉnh nghệ sĩ nhà mình, về sau chị còn làm gì được nữa."

"Em tin chị." Nghê Lam nói một lần nữa, "Em muốn tìm ra tên chó săn kia, xem thử có giải quyết được hay không."

Hồng Lôi sững sờ: "Mấy tài khoản lớn trên V kia đều bị kiểm soát trong phòng làm việc của Lý Mộc, chắc chắn là Lý Mộc. Người này không dễ đối phó."

"Em muốn qua quán cà phê xem camera một chút, xác nhận xem rốt cuộc là ai làm. Tìm ra cách liên lạc, thử nói chuyện trước xem thế nào." Nghê Lam nói, "Công ty không muốn ra mặt vậy em phải tự xử lý rồi. Chị Hồng, chị có địa chỉ, số điện thoại phòng làm việc của Lý Mộc không?"

"Có." Hồng Lôi lấy thông tin, gửi qua điện thoại cho Nghê Lam. Nghê Lam xem qua một lần đã nhớ kỹ.

"Chị Hồng, chị đi theo em qua quán cà phê xem camera được không? Nhiều người cũng dễ nói chuyện hơn."

Hồng Lôi đồng ý ngay, còn kéo theo mấy đồng nghiệp có quan hệ tốt. Mấy người kéo nhau cùng qua quán cà phê.

Bên quán đều quen thuộc với công ty trong cao ốc, lại nghe được chuyện này, tìm lại đoạn camera thời điểm đó cho các cô xem. Hồng Lôi chụp lại một tấm chính diện người đàn ông gầy nhỏ trẻ tuổi trong đoạn video. Một đồng nghiệp nhận ra, người này chính là trong đám Lý Mộc, tên Từ Hồi, lúc cô đưa nghệ sĩ đi hoạt động từng gặp, còn có số điện thoại của anh ta.

Lúc này Hồng Lôi gọi điện thoại cho Từ Hồi, chọn phím ghi âm, muốn moi được ít lời làm chứng cứ sáng tỏ.

Kết quả Từ Hồi không bị mắc câu, không chút lỡ lời nào, còn hỏi lại Hồng Lôi bình thường có phải Nghê Lam hay nhắc tới Lam Diệu Dương không, ngoại trừ Lam Diệu Dương, cô đã thử qua mục tiêu nào khác chưa? Trước mắt sự tình bị lộ ra như vậy, có ảnh hưởng gì tới giấc mơ gả vào nhà đại gia của cô không?

Hồng Lôi tức giận chửi bọn họ tung tin đồn nhảm, không vui vẻ gì cúp điện thoại.

Một đồng nghiệp nói: "Hắn còn thòng lời cô vào, quăng lên trên mạng, lúc đó càng phiền phức."

Nghê Lam ủ rũ, mọi người cũng chỉ có thể an ủi ngoài miệng.

Nghê Lam diễn kịch cho xong, cảm ơn mọi người xong chào tạm biệt.

Trước khi về nhà, Nghê Lam ghé qua phòng làm việc của Lý Mộc nghiên cứu địa hình, đó là một căn nhà hai lầu nhỏ, một cửa một sân. Cô dạo một vòng từ xa, không đi tới cửa, chỉ quan sát tình hình xung quanh thật kỹ, sau đó về nhà.

Còn chưa về tới nhà đã nhận được điện thoại của Thiệu Gia Kỳ, cô nói chìa khóa Nghê Lam để lại cho cô không mở được.

Nghê Lam rất ngạc nhiên, cô nói cô lập tức về ngay, kêu Thiệu Gia Kỳ chờ cô một chút.

Về đến nhà, Thiệu Gia Kỳ tay cầm túi lớn túi nhỏ chờ ở cửa. Cô không những giúp cô mua máy tính còn giúp cô mua một đống đồ ăn.

Nghê Lam đặc biệt cảm động, ôm lấy cô, "Chị thật là người đại diện tốt đệ nhất thế giới, đợi em nổi tiếng rồi nhất định sẽ dẫn chị đi ăn uống no say."

Thiệu Gia Kỳ đã vô cảm với khả năng chém gió của cô.

Nghê Lam thử chiếc chìa khóa kia một chút, có thể tra vào ổ nhưng không vặn được. Nghê Lam nhíu nhíu mày, đại khái là tâm khóa có vấn đề. Cô ném chìa khóa vào cái chén nhỏ đặt trên tủ nhỏ ngoài phòng khách, đưa Thiệu Gia Kỳ vào phòng.

Thiệu Gia Kỳ hỏi cô đi đâu, Nghê Lam kể chuyện cho cô nghe, còn miêu tả quá trình đấu trí đấu dũng sau cùng thất bại của Hồng Lôi với Từ Hồi thế nào.

Thiệu Gia Kỳ nói: "Lúc nãy chị xem rồi, hot search đã bị gỡ xuống."

Nghê Lam sững sờ, cô lập tức nghĩ tới Lam Diệu Dương.

Nghĩ tới Lam Diệu Dương bị trận tai bay vạ gió này còn phải móc tiền túi ra, Nghê Lam liền bực mình.

Thiệu Gia Kỳ giúp Nghê Lam lấy Laptop ra, cuối cùng hỏi Nghê Lam muốn dùng máy tính làm gì.

"Học." Nghê Lam đáp.

Thiệu Gia Kỳ: "…"

Nghê Lam nhìn vẻ mặt cô, đổi giọng: "Chơi game, tìm việc."

"Cái này còn tin được."

Nghê Lam vẫn cứ nghịch máy tính mới, Thiệu Gia Kỳ giúp cô nấu mì, lại dặn dò cô, tuyệt đối đừng có nghiện game gì gì đó rồi mới rời khỏi.

Thiệu Gia Kỳ vừa đi, Nghê Lam liền tải về mấy game trên máy tính xuống, xóa luôn trang chủ tìm kiếm mặc định, đổi thành trang chủ cô muốn xài. Muốn hoàn thành việc cô đang làm, phải chuẩn bị rất nhiều thứ, nhưng may mà việc này đối với Nghê Lam cũng không quá phức tạp.

Nghê Lam cài đặt xong chương trình, sắp xếp xong nội dung muốn đăng, lại soạn sẵn mấy email muốn hợp tác, thư quảng cáo ưu đãi thương gia, cùng với email riêng, gửi ra ngoài. Vừa làm việc, vừa đợi, sau đó có ba người mở email của cô, phần mềm Trojan thành công xâm nhập.

Nghê Lam xâm nhập vào máy tính nhân viên trong phòng làm việc của Lý Mộc, bọn họ dùng cùng một hệ thống mạng LAN, xâm nhập vào một máy, những máy khác đều bị Nghê Lam khống chế.

Cô bắt đầu xử lý nội dung trong máy tính của bọn họ, tìm đồ mà cô muốn.

Mày mò tới nửa đêm, mọi thứ đã sẵn sàng, Nghê Lam thay bộ bộ 'đi đêm', găng tay, khẩu trang, kính mắt.

Cô không đi thang máy mà dùng cầu thang bộ, trên đường né những camera giám sát của tòa nhà, đạp xe, lao vào bóng đêm, đến phòng làm việc của Lý Mộc.

Nghê Lam dừng xe dựng ở chỗ để xe đạp bên ngoài đường, đi tới đích đến. Bên ngoài phòng làm việc của Lý Mộc cũng lắp camera, Nghê Lam tránh từng cái một rồi bò mấy bước đến chỗ gốc cây lớn bên ngoài phòng cách đó không xa, trốn sau tán lá, quan sát trong phòng một chút, cô mở máy tính mình lên.

Một danh sách địa chỉ wifi nhảy ra trên giao diện máy, Nghê Lam chọn wifi của Lý Mộc, cô phá được mật khẩu, xâm nhập vào.

Máy tính trong phòng làm việc của Lý Mộc không tắt, Nghê Lam khống chế tài khoản của bọn họ, cài đặt xong thời gian thông báo nội dung, lại dùng tài khoản của đối phương gửi thư trên Weibo cho mình.

Thuận lợi làm xong mọi thứ, Nghê Lam chắc chắn hiện trường không lưu lại dấu vết gì mới rời đi theo hướng khác, đi vòng đường khác trở về chỗ lấy xe đạp, xuôi theo đường cũ về nhà.

Nghê Lam về đến nhà xong thì xóa hết toàn bộ dấu vết trong máy tính, thu thập dữ liệu cùng nội dung mấy trang chủ đã lưu, ngụy trang lại số liệu xong, trời đã tờ mờ sáng.

Nghê Lam ở yên đó, cảm thấy hưng phấn vì chuyện lúc nãy.

Cô càng rõ ràng hơn năng lực của bản thân thì lại càng hoài nghi thân phận của mình.

Nhưng cái này có sao chứ. Nghê Lam nghĩ, việc này cũng không thành trở ngại. Cho dù không nhớ rõ mình là ai, nhưng cô vẫn có năng lực muốn cái gì thì làm cái đó.

Nghê Lam thực sự thấy vui cho mình, cô rửa mặt, ăn chút đồ rồi lên giường ngủ.

Buổi sáng tám giờ là lúc phần lớn mọi người đi tàu điện ngầm, hoặc ở trên đường, hoặc mới vừa vào công ty, hoặc ở trong trường chuẩn bị lên lớp, là lúc lướt weibo, mấy tài khoản giải trí lớn trên V đồng thời dùng chức năng 'đăng bài theo lịch' đăng lên bức thư rất dài, còn đính kèm một đoạn ghi âm.

Bức thư cực kỳ thú vị, gọi là 'Bản kiến nghị hành nghề'.

Trên thư kiến nghị viết, thời gian này trên Weibo có hai nội dung cực kỳ thu hút, một cái nhằm vào 'Quý công tử không thể xâm phạm', ám chỉ thân phận quý công tử, ám chỉ anh ta có chuyện mờ ám không thể để ai biết, tin này rất ngắn, không có chứng cứ gì, nói linh tinh mấy câu lại dấy lên một lượng lớn bình luận.

Trong bình luận có rất nhiều phỏng đoán và chửi rủa, không hề có căn cứ, cũng giống như nội dung trên Weibo kia.

Đây là một ví dụ rất kinh điển.

Cái thứ hai là đoạn ghi âm ngày hôm qua trên mạng. Trong đoạn ghi âm là giọng một người phụ nữ biểu đạt lý tưởng gả vào nhà giàu có mà mục tiêu trực chỉ là ông lớn tuổi trẻ nào đó trong giới giải trí. Đoạn ghi âm này có thể nói là bằng chứng như núi, cũng đồng thời dẫn đến mọi người khắp nơi thảo luận cùng chửi rủa, hơn nữa trải qua dẫn đường, mọi người liền đem hai sự việc này liên hệ với nhau, suy diễn thành một bộ phim scandal nhiều tập.

Đây là một trường hợp cực kỳ kinh điển.

Nhưng chúng tôi rất tiếc phải nói cho mọi người, đoạn ghi âm đã bị biên tập lại, đoạn ghi âm đối thoại thực sự, mời bấm vào đường dẫn để nghe. Xin chú ý đến tiếng nhạc trong bối cảnh thật, và so với âm thanh bối cảnh đã qua xử lý của đoạn biên tập, cái này rất dễ nhận ra.

Hai trường hợp này là một thực nghiệm chúng tôi làm cho các bạn trên mạng, mọi người có thể nhìn thấy được tình trạng tám nhảm tin tức của ngành giải trí hiện nay – bóp méo, điên cuồng, bệnh hoạn, không từ thủ đoạn.

Để xây dựng một con đường giá trị quan đúng đắn, vì lực lượng chính diện xây dựng cống hiến văn minh, chúng tôi đưa ra kiến nghị, tin tức giải trí cũng phải dùng sự thật làm chuẩn, dùng nội dung chính trực tốt đẹp dẫn dắt, bắt đầu từ tôi, mọi người cùng làm, thanh lọc môi trường, tiêu diệt làn gió bất chính.

Bla bla bla bla… Đoạn cuối còn đưa ra mấy ví dụ, biểu đạt sự hô hào kêu gọi thay đổi triệt để của nhóm ký giả hành nghề.

Một nửa sau của bản kiến nghị là nội dung pháp luật.

Nội dung pháp luật, từng điều từng câu đều liệt kê rất rõ ràng: 'Một số giải nghĩa về việc áp dụng luật hình sự liên quan đến việc sử dụng tin tức mạng để phỉ báng, v.v của tòa án nhân dân tối cao, viện kiểm sát nhân dân tối cao'.

Bịa đặt tổn hại danh dự cho người khác, hoặc bóp méo sự thật gây tổn hại danh dự của người khác, tuyên truyền trên mạng, hoặc tổ chức sai khiến người khác tuyên truyền, hoặc biết rõ là tin tức đặt điều còn phân tán, đã vi phạm luật 'Bịa đặt sự thật phỉ báng danh dự người khác'. Số lượng xem đã lên hơn năm ngàn người, hoặc số lượng phân tán lên đến năm trăm người bị xem là 'tình tiết nghiêm trọng'.

Nội dung hơn ngàn chữ điều luật, xem ra rất mỏi mắt, lại rất buồn tẻ. Nhưng bản thảo nhóm người trên V làm đặc biệt có tâm, những chữ quan trọng đều được tô hồng, đánh dấu nhấn mạnh. Phối hợp với ví dụ cùng kiến nghị, cho thấy 'quyết tâm cùng thành tâm' của bọn họ.

Những Weibo này vừa phát ra lập tức đã bùng nổ. Mặt trời mọc ở hướng tây sao, chó săn muốn hoàn lương.

Nhiều dân mạng đọc được đều cười ha ha.

Các công ty giải trí nhanh chóng chia sẻ bài. Mấy ngôi sao đã từng bị hại lại càng đăng thêm, chia sẻ không tính lại còn bốc thăm trúng thưởng.

Công ty Blue đương nhiên cũng không thua kém, hôm qua bị ức hiếp còn là ông chủ của bọn họ nha, cái này phải dốc sức mà chia sẻ.

Lam Diệu Dương ra dáng chia sẻ trên Weibo cực lực tán thưởng bản kiến nghị của mấy trang trên V kia, cũng biểu hiện chỉ cần có thể chấm dứt mấy chuyện bất chính này lại, bản thân mình đồng ý làm ví dụ cảnh báo cho mọi người. Lần này anh nhận mình là 'Quý công tử không thể xâm phạm' vô cùng thoải mái.

Đợi đến lúc Lý Mộc biết việc này thì lượng view đã vượt qua ba triệu.

Anh ta đọc xong 'bản kiến nghị', lại nghe xong bản ghi âm đính kèm, sau khi đọc qua nội dung pháp luật kia, suýt chút nữa thì phun cả máu lên màn hình.

Kêu người liên lạc với admin web điều tra thêm, nói bọn họ bị hack nick rồi, nhưng kỹ thuật bên admin trang nói chính là IP nhà các cậu đăng lên, không phải hack nick.

Đúng vậy, không có bị hack nick.

Bọn họ không thể nói bọn họ bị hack nick, bởi vì bóc tách nội dung bản kiến nghị, hai 'ví dụ kinh điển' ngày hôm qua, phân tích bản kiến nghị này từ góc độ tâm lý, marketing hay luật, mẹ nó, bây giờ bọn họ nói không phải do bọn họ đăng bản kiến nghị này, chính là phủ nhận ý đồ 'muốn dùng ví dụ để giáo dục mọi người', chính là thừa nhận bọn họ cố ý làm chuyện xấu. Không chỉ là làm chuyện xấu, mà bọn họ còn phạm pháp rồi!

Weibo này không thể xóa, xóa là ý gì chứ? Các anh không kiến nghị sao?

Thừa nhận là do bọn họ đăng thì bị tát vào má bên phải, mà phủ nhận thì tát vào má bên trái.

Tay năm tay mười, vang lên bốp bốp.

Nhưng mà thực sự ai sẽ tin là bọn họ thật tâm làm kiến nghị này chứ, chỉ cảm thấy bọn họ thần kinh.

Lại còn phổ biến pháp luật, phổ con mẹ nó pháp.

Đây không chỉ là tát vào mặt, đây là đâm dao vào tim chó săn.

Nghê Lam ngủ mấy tiếng, sau khi thức dậy thì thấy tình hình trên mạng như cô mong muốn, cũng vui vẻ.

Bên Wechat của cô có rất nhiều người nhắn tin lại, ngày hôm qua cô bị bôi đen đúng là không thể nào xảy ra. Hôm qua mọi người né cô còn không kịp, hôm nay lại làm như thân thiết với cô lắm, hỏi cô dồn dập chuyện trên mạng, nói là chuyện hôm qua cô bị vu oan hôm nay đã sáng tỏ trên mạng rồi.

Có người trêu chọc có người giễu cợt mấy tài khoản trên mạng này, cũng có người hỏi Nghê Lam là ai bên PR ra tay giúp đỡ, hi vọng Nghê Lam giới thiệu cho.

Nghê Lam vẫn cứ giả vờ không rõ sự tình, còn nói về tâm tình uể oải hôm qua cố ý quay về công ty, thử cách này nọ mà không giải quyết được vấn đề.

Còn với sự dò hỏi của đồng nghiệp, Nghê Lam đem ảnh chụp màn hình inbox weibo gửi cho mọi người xem, nói có ai đó trả lại ghi âm gốc cho cô, cũng không nói gì.

Thiệu Gia Kỳ hô hào đây là kỳ án thế kỷ của ngành giải trí, cô cảm thấy nhà họ Lam ra tay phía sau, có thể chỉnh Lý Mộc thành như thế, tự tát vào mặt mình, nhà họ Lam thật sự quá lợi hại.

Lam Diệu Dương cũng cảm thấy người làm được việc này quá lợi hại.

Hôm qua Nghê Lam nói với anh, trước trưa nay, cô nhất định sẽ giải quyết sự tình.

Cô làm được rồi.

Lam Diệu Dương đã mở đoạn ghi âm kia nghe tới n lần.

Cuộc nói chuyện trong quán cà phê của Nghê Lam với đồng nghiệp, tiếng nhạc trong quán cà phê cũng có thể nghe được.

Đồng nghiệp của cô nói điều kiện của cô tốt, nếu không lăn lộn được với nghề, không bằng cải thiện bản thân, mượn nghề này làm đòn bẩy lấy chồng đại gia.

Nghê Lam nói cô không thích đại gia, cô thích hình tượng đàn ông dịu dàng đáng yêu.

Sau đó bên cạnh có người ho khan mấy tiếng, Nghê Lam lập tức đổi thành lấy chồng đại gia cũng không tệ.

Lam Diệu Dương nghe đến đó thì cười, đừng nhìn thấy Nghê Lam biết đánh nhau, sợ lên chính là sợ, rõ ràng là cô bị giáo huấn.

Lam Diệu Dương nghe một lần là cười một lần.

Lam Diệu Dương gửi tin cho chị gái: 'Chị xem, em đã nói Nghê Lam không phải người như vậy.'

Lam Diệu Ninh không nói gì, chuyện hôm nay thật náo nhiệt, nhưng anh có cần phải đắc ý đến vậy không.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 23

Nghê Lam cũng có chút đắc ý, bởi vì Lam Diệu Dương nhắn tin cho cô, ba chữ: 'Làm rất tốt.'

Lời khen này làm Nghê Lam hơi phê phê, nói ra ba chữ này cô cảm thấy Lam Diệu Dương rất vui vẻ, thế là cô cũng hưng phấn.

Đã không còn nghĩ cái gì mà khiêm tốn chút đừng quá lộ liễu, cảnh sát đang ngó chừng đó, khó chịu chính là khó chịu, không thể bị khi dễ như vậy. Bây giờ bắt nạt lại được, khỏi phải nói tâm tình tốt thế nào.

Nghê Lam chọn một cái icon vui mừng cực kỳ khoa trương gửi ra cho nhóm bạn bè: 'Vừa thức dậy tin vui đã rơi xuống, quả thực may mắn rơi trúng đầu, tôi thật sự là cô bé may mắn. Đây là phong cách tự sự đúng đắn nghiêm túc của các vị ký giả sao, cái này có gì uẩn khúc sao? Có phải là chiêu làm nền sau không? Scandal ngành giải trí, tân binh mới ra nghề run lẩy bẩy.'

Cô biết Lý Mộc có thể đọc thấy, cô chính là muốn chọc anh ta tức chết.

Quả nhiên Lý Mộc thấy rồi. Anh tìm Wechat của Nghê Lam, hỏi trực tiếp: 'Là cô làm sao?'

Nghê Lam bình tĩnh trả lời: 'Anh Lý Mộc, sao thế?'

Lý Mộc trả lời ngay: 'Cô tìm người ăn cắp tài khoản của tụi tôi?'

Nghê Lam gửi qua icon sợ hãi: 'Sao có thể!'

Nghê Lam nỉ non: 'Chẳng lẽ Weibo hôm nay là bị trộm nick đăng sao? Mấy cái kiến nghị hành nghề kia không phải thật lòng?'

Nghê Lam nỉ non: 'Hóa ra là thế.'

Nghê Lam nỉ non: 'Trời ạ!'

Nghê Lam nỉ non: 'Không đúng. Đoạn ghi âm gốc là tài khoản đó gửi mail riêng cho tôi nha!' Phía sau còn chụp ảnh màn hình gửi kèm.

Nghê Lam nỉ non: 'Anh Lý Mộc, anh đùa tôi à.'

Lý Mộc nhìn một chuỗi tin nhắn ting ting ting Nghê Lam nhắn qua, sau đó còn nhìn hình chụp màn hình, thật sự là suýt chút nữa không thở được. Đó chính là tài khoản của bên marketing trong văn phòng bọn họ, tài khoản dự bị dùng để lăng xê kèm tiết tấu, bình thường ít dùng đến. Nhưng hôm nay tài khoản này đích thực là đồng loạt đăng lên bản kiến nghị.

Lý Mộc đăng nhập vào kiểm tra một chút, tài khoản này rõ ràng là gửi thư riêng cho Nghê Lam, thời gian là 2 giờ sáng qua. Hai giờ sáng văn phòng quả thật có người, một người trực ban đang ngủ, một người tăng ca để viết cho xong bài đăng, nhưng hai người này sẽ không đụng đến tài khoản này, trong tay bọn họ cũng không có đoạn ghi âm này.

Lý Mộc im lặng không nói, anh biết anh thật sự bị người chơi xấu, thủ đoạn còn rất cao tay. Nếu như người kia chỉ đăng lên đoạn ghi âm gốc để đối chất, bọn họ có thể nói tài liệu bọn họ thu thập được là giả, rũ sạch quan hệ.

Nhưng dùng tài khoản của bọn họ để đăng kiến nghị, một là khiến bọn họ tự mình thừa nhận là bản thân làm giả, hai là còn giả vờ phổ cập pháp luật cho mọi người, cái này rõ ràng là thừa nhận mình biết luật còn phạm luật. Hoàn toàn là vẻ mặt ngụy quân tử.

Đây thật là làm Lý Mộc ghê tởm không thôi. Anh luôn là một kẻ tiểu nhân rất quang minh lỗi lạc, chỉnh anh như thế chính là nhét con ruồi vào miệng anh.

Anh cân nhắc xem có phải nhà họ Lam làm không, nhưng thủ đoạn nhà họ Lam không phải vậy. Có thể nói thủ đoạn trong làng giải trí không phải như vậy.

Trong ngành này, hoặc là chơi khăm, hoặc là dùng tiền xử lý, hoặc là làm cực kỳ quá đáng thì mời luật sư. Thậm chí một số người mê tín còn dùng mấy chiêu tà ám, cũng có.

Nhưng thủ đoạn cứng rắn như vậy, còn chơi lớn như thế, trước giờ chưa từng gặp.

Nhưng thật sự là Nghê lam làm sao? Lý Mộc cũng không tin lắm. Cô này mà thật có khả năng này thì cần gì phải ký hợp đồng với Phong Phạm, đã sớm nổi tiếng tận trời rồi.

Lý Mộc suy tư hồi lâu, vẫn hít thở không thông, anh trả lời Nghê Lam: 'Nếu như cô không biết chuyện, vậy coi như xong. Tôi sẽ theo cô chằm chằm. Tân binh ra nghề có scandal rất dễ nổi tiếng, cô có rất nhiều cơ hội.'

Nghê Lam nhếch nhếch khóe miệng, được nha, cái này là uy hiếp rồi. Cô sợ quá à.

Nghê Lam cũng không thèm để ý Lý Mộc. Hôm nay cô đặc biệt được chào đón, nói chuyện mãi không dứt, Wechat báo tin nhắn không ngừng.

So với mấy người tám nhảm kia, Thiệu Gia Kỳ chỉ quan tâm liệu cô có bị bên Lý Mộc quấy rầy hay không, có bị Lam Diệu Dương nhắc nhở yêu cầu an phận không. Hồng Lôi nói với cô La Văn Tĩnh có để ý đến chuyện hôm nay, gọi điện thoại về công ty hỏi chuyện, yêu cầu Nghê Lam ngày mai đến công ty 'nói chuyện'.

'Em kể chi tiết cho chị, chị dễ nói ngọn ngành với La tổng, thăm dò xem ngày mai em nên đối phó thế nào.' Hồng Lôi nói như vậy.

'Nhưng em có biết gì đâu, chỉ là nhận được đoạn ghi âm gốc gửi ra, còn lại chẳng có gì. Những nội dung kêu gọi đăng trên mạng kia, em cũng phải lên mạng mới thấy.'

'Vậy được rồi, bên này có tin gì chị sẽ báo em.'

Hồng Lôi trải qua chuyện này xem như cũng đã kết giao tình cảm với Nghê Lam, cũng nhiệt tình hơn với cô.

Mang đến tin tức khác còn có Phan Kính. Anh chàng đóng vai phản diện này tuy gương mặt đúng kiểu người xấu nhưng tính tình lại thiệt tình. Hôm qua mọi người còn qua loa với Nghê Lam cho nhanh, anh còn nhắn tin tới an ủi, nói cô sao lại không cẩn thận như vậy, có chí lớn cũng phải giấu cho kỹ.

Hôm nay anh nói: 'Tân binh có scandal chẳng mấy chốc sẽ thành hoa cúc vàng bị giẫm pha giữa đường. Đen riết thành quen. Nể tình em thảm như vậy, tiết lộ cho em một tin tức tốt, quảng cáo của em làm xong rồi, chỉ chờ tung ra thôi. Lão Cảnh nói hiệu quả cực kỳ tốt. Cậu ta gấp rút sửa hồ sơ của mình rồi, sửa thành quảng cáo này là tác phẩm tiêu biểu của cậu ta.''

Đây đúng thật là chuyện tốt. Quảng cáo này là công việc đàng hoàng đầu tiên Nghê Lam nhận sau khi mất trí nhớ, hơn nữa toàn bộ quá trình tham gia đều cực kỳ vui vẻ, Nghê Lam vẫn luôn rất chờ mong quảng cáo này.

Nghê Lam thả một icon mặt cười to qua: 'Anh Phan, em mời anh ăn cơm, mà giờ em nghèo quá, chọn chỗ nào rẻ rẻ được không? Chỉ là bày tỏ cảm ơn một chút.'

'Được chứ.' Phan Kính rất hào sảng: 'Dạo này anh cũng quay xong rồi, để anh hẹn lão Cảnh gọi cho em, em là người thất nghiệp nên rảnh phải không?'

'Đau tim rồi.' Nghê Lam thả icon khóc thút thít:''Quả thực đang thất nghiệp, quả thực đang rảnh.'

Phan Kính nhắn lại icon cười ha ha, sau đó không nhắn tin nữa.

Chuyện thất nghiệp này đã đâm trúng Nghê Lam rồi, thế là cô lại gửi trên nhóm bạn: 'Tôi, Nghê Lam, trải qua thực tế chứng minh, có thể đánh có thể nhảy, có thể diễn, có thể hát, giao hàng, người đóng thế, chân chạy truyền lời, vệ sĩ, huấn luyện viên thể hình, nhân viên phục vụ, công việc chức vụ nào cũng làm được. Với sự đánh giá chính chủ của chị Hồng Lôi nhà tôi, có thể lực tốt thường gặp đường sống trong kẽ chết, may mắn liên tục. Các vị đại lão, anh chị em gái, nếu có việc gì thì cứ giới thiệu, cảm kích vô cùng. Ngoài ra, công việc dễ dàng rước nhọ mà tìm tôi thì xin cẩn trọng một chút, bản thân cá chép đã đen, nhưng bình thường chỉ đen bản thân không tổn thương đến người khác, đến gần tôi không cần phải sợ hãi, cảm ơn mọi người.'

Phía dưới còn minh họa bằng hình một con cá chép đen.

Rất nhanh Thiệu Gia Kỳ đã nhìn thấy, phản ứng đầu tiên chính mà muốn mắng Nghê Lam một trận, em đăng lên cái này là đủ tự bôi đen mình rồi. Nhưng suy nghĩ một chút lại thôi, quen rồi, mất cảm giác rồi. Let it go đi.

Lam Diệu Dương làm việc một hồi không tập trung, anh nhắn tin cho Nghê Lam sao cô lại không trả lời chứ.

Lại qua một lúc lâu, Lam Diệu Dương lướt tin mới của bạn bè, thấy một người đại diện nào đó mới đăng lên một tấm ảnh chụp màn hình, kèm theo nội dung, cười ha ha nói: 'Thật biết đùa, cái cô này cũng tự biết làm nóng ghê.'

Lam Diệu Dương ấn mở hình xem, là Nghê Lam đăng trên nhóm bạn.

Lam Diệu Dương lập tức không vui, tự làm nóng cái con khỉ, không thấy con gái nhà người ta đã lăn lộn thảm như vậy sao, chỉ là người ta không muốn than vãn, tích cực vui vẻ nói rõ tình cảnh muốn tìm công việc mà thôi, cười cái con mợ nó mà cười, có gì hay mà cười.

Bên phía Âu Dương Duệ đương nhiên cũng chú ý tới sự việc trên mạng này, không thể không nói, nếu Nghê Lam thật sự là phần tử tội phạm, chỉ sợ là thể loại đặc biệt đứng đầu kia rồi.

Cả mạng bôi đen chửi rủa, cảnh sát chú ý đến cô cũng thôi đi, chó săn cũng chằm chằm vào cô.

Tình huống như vậy thật là kỳ lạ.

Mà mấy tài khoản giải trí lớn trên V tự tát vào mặt mình cũng không được hợp lý, khả năng tài khoản bị hack là rất lớn. Âu Dương Duệ gọi một cuộc điện thoại đã hỏi ra, trang web xác nhận đã nhận được khiếu nại và tra hỏi của mấy tài khoản này rồi, nhưng admin web đã xem, không bị hack tài khoản.

Âu Dương Duệ phối hợp với bên cảnh sát mạng, tra một chút tình hình mấy tài khoản trong phòng làm việc của Lý Mộc. Câu trả lời chính ra mấy Weibo đăng bài kia đều dùng một địa chỉ IP, chính là ở phòng làm việc của bọn họ.

Âu Dương Duệ liền hiểu rõ, nói cách khác, nếu như những tin Weibo này thật sự không phải bọn người Lý Mộc làm, vậy chính là có người xâm nhập vào mạng của bọn họ, đồng thời khống chế máy tính của bọn họ.

Âu Dương Duệ liền kêu Liêu Tân chạy một chuyến đến phòng làm việc của Lý Mộc, điều tra thêm camera xung quanh.

Lý Mộc thấy có cảnh sát đến cực kỳ ngạc nhiên. Liêu Tân cười tít mắt, rất thân thiện, anh nói khu này có một vụ án đột nhập cướp đồ, cho nên cảnh sát đến điều tra một chút.

"Chúng tôi có người trực ban, không bị mất đồ."

Liêu Tân nói anh chú ý thấy trước tòa nhà và sân của bọn họ đều có camera, anh muốn xem một chút, có lẽ quay được gì đó.

Lý Mộc liền để Liêu Tân xem.

"Không có tình huống gì đáng nghi." Lý Mộc nói.

Liêu Tân chọn nút gia tăng đốc độ truyền hình ảnh camera, vừa hỏi Lý Mộc: "Anh xem qua rồi?"

Lý Mộc nói: "Phải". Liêu Tân kinh ngạc: "Mỗi ngày các anh đều xem sao? Ý thức an toàn thật cao." Một lát sau anh lại hỏi: "Ban đêm các anh đều có người ở lại sao? Tối qua có bị mất gì không?"

Lý Mộc bình tĩnh đáp: "Không mất gì."

Liêu Tân vừa xem camera vừa tán gẫu, sau đó lại quan sát một chút chung quanh, nói hôm nay là lần đầu tiên biết phòng làm việc của ký giả, sau đó chỉ chỉ mấy người đang nghịch máy tính: "Đang cài lại hệ thống à? Máy tính bị gì sao?"

Lý Mộc nói: "Nếu như cảnh sát không còn chuyện gì khác, chúng tôi vẫn còn việc phải làm."

Liêu Tân khẽ gật đầu, đi ra ngoài, lại nói: "Tin tức các anh đưa về Nghê Lam đó có phải là hợp tác với cô ấy không?"

Lý Mộc dừng một chút, dùng cái từ hợp tác này, anh liếc mắt nhìn Liêu Tân: "Chúng tôi hi vọng có thể hợp tác tốt với tất cả nghệ sĩ, có thể chụp được tin của ai thì đăng tin người đó chứ sao. Anh cảnh sát biết Nghê Lam sao?"

Liêu Tân cười: "Biết chứ, các anh ngày nào cũng bày lên trên mạng thế, đương nhiên là tôi biết rồi."

Lý Mộc tiễn Liêu Tân ra đến cửa, đưa cho anh một điếu thuốc. Liêu Tân nhận lấy.

Hai người đứng ở sau cửa hút vài hơi, Lý Mộc đưa danh thiếp của mình cho Liêu Tân: "Anh cảnh sát, nếu anh có tin gì liên quan đến ngành giải trí, báo nhau một tiếng nhé."

Liêu Tân nhận lấy danh thiếp, lại cười: "Anh tưởng cảnh sát chúng tôi chơi game phá án sao."

"Không phải có báo an ninh sao, các anh báo cho phóng viên mạng xã hội không phải cũng là báo sao? Tôi cũng không phải nghe ngóng tình tiết vụ án ảnh hưởng tới điều tra, chính là nếu có tin tức nghệ sĩ, chắc chắn mọi người sẽ báo, tôi chỉ muốn có được tin này thôi."

Liêu Tân cười cười.

Lý Mộc nói: "Mọi người kết bạn, bên này tôi cũng sẽ lưu ý, nếu anh muốn tìm người nào, đột nhập ăn cắp đúng không, tôi hỏi thăm xem có manh mối gì không."

Liêu Tân rít một hơi khói, hỏi thẳng thắn: "Tôi nói, các anh thật ra là bị người hack đúng không? Có phải bị hack tài khoản không? Sửa máy tính làm gì, có thể báo cảnh sát điều tra giúp các anh. Trong máy tính kiểu gì cũng để lại chứng cứ."

Lý Mộc lắc đầu: "Không có, chỉ là hệ thống cũ quá rồi, tốc độ chậm."

Liêu Tân cũng không nói gì nữa, hai người hút xong một điếu thuốc, tán dóc vài câu, nói một chút về an ninh lân cận, chuyện nhảm của giới minh tinh, Liêu Tân thăm dò quan hệ giữa Lý Mộc và Nghê Lam, sau đó chào tạm biệt.

Liêu Tân tra lại một lần nữa camera của các cửa hiệu và của cảnh sát giao thông trên đường này, sau đó trở về cục cảnh sát.

Âu Dương Duệ ra ngoài do điều động cũng vừa mới quay lại, Liêu Tân kể lại tình huống cho anh: "Camera không ghi được hình gì, nhưng đoán chừng cũng không phải người bên trong làm. Lý Mộc đang cho cài lại hệ điều hành diệt virus, khả năng bị hack rất lớn. Nhưng em kêu anh ta báo án, anh ta lại phủ nhận, chỉ nói hệ thống cũ quá. Anh ta thấy hứng thú với mấy tin tức của Nghê Lam, nhưng thái độ hình như có chút khúc mắc. Nhưng anh ta không báo án chúng ta cũng không có cách, thấy máy tính bọn họ bị thành như vậy, đoán chừng chứng cứ cũng bị sửa không còn rồi."

Âu Dương Duệ nói: "Anh ta không báo án chắc là trong máy tính anh ta cũng để lại chứng cứ phạm tội phạm pháp của mình. Nếu anh ta thừa nhận bị hack, chính là thừa nhận mình tung tin đồn nhảm. Bất kể người ra tay là ai thì chiêu này cũng rất hay."

"Lý Mộc chủ động đưa danh thiếp cho em, lôi kéo làm quen muốn thăm dò tin tức."

"Ừm, vậy xem sau này anh ta còn có động tĩnh gì không. Anh ta không báo án, nhưng chắc sẽ tự mình đi tìm hiểu."

Có người đang giúp Nghê Lam hoặc là Nghê Lam tự làm.

Nghê Lam ngồi trước mặt La Văn Tĩnh, ánh mắt rời khỏi màn hình điện thoại.

Lý Mộc nhắn tin cho cô, nói cảnh sát đến phòng làm việc của anh ta tra hỏi, cố ý nhắc tới cô.

Ý tứ trong lời nói kia cũng không biết là chế giễu hay cảnh cáo, giống như cô có điểm yếu bị rơi vào tay anh vậy.

Haiz, đàn ông mà, sao lòng dạ không rộng rãi một chút, ưu tú giống như Lam Diệu Dương thì tốt biết bao.

La Văn Tĩnh nhìn chằm chằm Nghê Lam, cực kỳ bất mãn với việc cô không tập trung.

Nghê Lam để điện thoại xuống, mặt mày nhu thuận: "Chị Tĩnh, chị nói đi."

La Văn Tĩnh vừa rồi còn khách sáo mấy câu với Nghê Lam, hỏi sức khỏe cô thế nào, trên mạng cứ đăng tin xấu suốt áp lực có lớn không. v.v. Hiện tại cô cũng không muốn tạo bầu không khí gì nữa, gọn dàng dứt khoát hỏi: "Mấy tài khoản bên văn phòng Lý Mộc bị hack, em làm sao được vậy?"

Nghê Lam kinh ngạc: "Chị Tĩnh, sao chị lại nghĩ là em làm vậy? Em còn tưởng trong nhóm bọn họ có người có lương tâm phát hiện ra, bọn họ còn gửi bản ghi âm gốc lại cho em nữa. Em với chị Hồng Lôi và vài người chỉ đến quán cà phê xem camera, điều tra xem là ai ghi âm lén, chưa nghĩ ra được cách khác, kết quả đã vậy rồi?"

La Văn Tĩnh mím môi, tựa hồ như kiềm chế cơn giận: "Hồng Lôi đã nói với chị chuyện hôm đó. Nhưng mà Nghê Lam, tốt nhất em nên nói thật với chị. Tên Lý Mộc nọ không tìm thấy lương tâm. Chị đã hỏi phòng PR của nhà họ Lam, bọn họ nói không có làm, cũng không có chi tiền đánh tiếng với Lý Mộc. Vậy thì ai giúp em?"

"Em không biết nha." Vẻ mặt Nghê Lam mù mờ. "Em chính là, ngủ một giấc dậy thì phát hiện tin vui như lên trời."

La Văn Tĩnh nhìn cô chằm chằm: "Đầu óc của em đó hả, trời rơi xuống cũng chưa chắc là vui."

Nghê Lam ngồi nghiêm chỉnh: "Chị Tĩnh, có phải chị biết gì không?"

"Chị thì biết cái gì? Chuyện của em em còn không rõ." La Văn Tĩnh nói.

"Em sẽ bị rắc rối sao?" Nghê Lam cẩn thận từng chút hỏi.

"Không có ai tìm em vì chuyện này sao? Nói cho em biết là do anh ta làm, anh ta sẽ giúp em."

"Không có." Nghê Lam nghĩ ngợi, lại hỏi: "Nếu có người tìm em vậy em nên làm gì? Sẽ không đòi tiền em chứ, hay là muốn em làm gì?"

La Văn Tĩnh không nói gì.

Nghê Lam hỏi cô: "Chị Tĩnh, trong này có bí ẩn gì sao?"

La Văn Tĩnh không đáp lời, cô im lặng một hồi, lại hỏi cô: "Cảnh sát còn tìm em không?"

"Có tìm." Nghê Lam không giấu diếm, "Bọn họ còn cho em làm kiểm tra nói dối."

"Còn nói gì với em nữa?"

"Chính là người cảnh sát đụng em, tên Quan Phàn, cô ấy đang điều tra một vụ án, bọn họ hoài nghi là cô ấy xảy ra chuyện do điều tra án. Cho nên ban đầu hoài nghi em, nhưng không tra ra được gì, em cũng qua được phát hiện nói dối rồi."

Có lẽ sự thẳng thắn của Nghê Lam khiến La Văn Tĩnh yên tâm, giọng điệu của cô đỡ hơn một chút.

"Chị biết Quan Phàn này, gần nửa năm trước, cô ấy tới tìm chị hỏi han. Chị từng lỡ đăng nhập một nhóm, mấy người trong đó khoe khoang bọn họ làm sao làm hại con gái, chị thấy xong liền đăng xuất. Quan Phàn tra ra được IP của chị, biết chị từng đăng nhập vào, rồi tới tìm chị điều tra. Nhưng chị không biết gì. Mà cô ta cứ dây dưa, chị liền khiếu nại cô ta."

"Cô ấy tìm chị điều tra gì vậy?"

"Điều tra tội đằng sau của nhóm đó. Chị chỉ lỡ đăng nhập vào, không giúp cô ta được gì, nhưng cô ta không chịu, quấy nhiễu sinh hoạt bình thường với công việc của chị."

Nghê Lam hỏi: "Sao chị không báo án?"

"Cái gì?" La Văn Tĩnh sững sờ một chút.

"Chị vào nhóm đó, phát hiện bọn họ đang phạm tội, sao chị không báo án?"

La Văn Tĩnh nhìn cô, lần này có hơi lâu, sau đó cô nói: "Nghê Lam, thế giới này rất nhiều chuyện không phải cứ dựa vào tinh thần trượng nghĩa là làm được. Ví dụ em nhìn thấy trên phố có người cầm súng cướp bóc, nhìn thấy xã hội đen đánh nhau, em cũng không nên xông lên xen vào chuyện người khác, sẽ chết đó."

"Nhưng đây chỉ là một nhóm người, chị chỉ cần động ngón tay là báo án được rồi."

"Sau đó bị bọn họ tìm tới trả đũa sao?"

"Sao chị biết được bọn họ sẽ tới tìm chị?"

La Văn Tĩnh ngừng lại một chút: "Cẩn thận một chút vẫn hơn. Quan Phàn kia không phải cũng tìm tới chị đó sao?"

Nghê Lam im miệng.

Cảnh sát và tội phạm giống nhau nha.

La Văn Tĩnh nhìn mặt cô, nói với cô: "Nghê Lam, chị mặc kệ vì sao em lại chạy đến đường Long Côn đụng xe với Quan Phàn, chị cũng mặc kệ lần này là ai giúp em gỡ chuyện Lý Mộc bôi đen em. Lần thứ nhất có thể nói trùng hợp ngoài ý muốn, lần thứ hai thì không thể rồi. Tóm lại chị không muốn tham gia vào chuyện xấu của em. Chị sẽ nói chuyện với Đỗ tổng về

điều kiện hủy hợp đồng với em, chị cũng đề nghị em suy nghĩ thật kỹ một chút, hủy hợp đồng với công ty."

"Chị Tĩnh, chị cho em một cơ hội đi."

"Vì chị khiếu nại Quan Phàn, cảnh sát cũng coi chị là nghi phạm. Em ở lại công ty đối với chị hay em đều không tốt. Thêm nữa danh tiếng với tình cảnh của em bây giờ, chị đề nghị em rời khỏi ngành này."

"Chị Tĩnh, danh tiếng của em đã như vậy rồi, rời khỏi ngành này càng không có việc làm. Chị Tĩnh, đừng hủy hợp đồng với em, cho dù tiền bồi thường hợp đồng ít hay nhiều em cũng không bồi thường nổi."

La Văn Tĩnh lãnh khốc lại nghiêm nghị nói: "Vậy em cách xa chị ra một chút, Nghê Lam. Núp trong xó ngồi yên trên cái ghế lạnh của em đi, đừng làm ra chuyện hư hỏng làm chị phiền não nữa."

Nghê Lam đi ra khỏi tòa nhà Phong Phạm, vẫn còn bực tức trong lòng.

Cái gì mà núp trong xó ngồi yên trên ghế băng, có đi chết đi thì có.

Cô còn lâu á!

Nghê Lam đạp xe, trên đường bốc hỏa nhanh chóng về nhà, kết quả vừa về đến cửa lại có chút sững sờ.

Âu Dương Duệ lại đang chặn ở cửa.

Tâm tình Nghê Lam không tốt: "Anh cảnh sát, đột kích kiểm tra à?"

"Nghĩ vậy cũng không sai." Âu Dương Duệ hất cằm chỉ chỉ cửa, "Mở cửa."

Nghê Lam ấn vân tay, cửa mở, cô đẩy chiếc xe vào phòng.

Âu Dương Duệ đi theo sau cô, nhìn kỹ bài biện trong phòng, hỏi cô: "Sao không để xe đạp ở dưới lầu."

"Dưới lầu loạn lắm, sẽ bị trộm."

Âu Dương Duệ lại nói: "Cô chỉ mua nổi xe đạp, về nước lại thi bằng lái ngay."

Nghê Lam liếc anh: "Có vấn đề sao? Có vấn đề tôi cũng hết nhớ rồi."

"Cô có máy tính." Âu Dương Duệ đi đến bàn đọc sách, lật khăn phủ máy ra, nhìn thoáng qua rồi đóng lại. "Đồng nghiệp cô đều nói khả năng máy tính của cô rất dở. Người đại diện của cô nói cô không có máy tính."

"Mới mua. Muốn hỏi vì sao trước kia không mua, không nhớ nữa." Giọng điệu Nghê Lam rất hung. "Được rồi, nói thẳng ra vì sao anh lại đến đây đi."

Giọng điệu Âu Dương Duệ trước sau như một lạnh băng băng: "Máy tính phòng làm việc của Lý Mộc bị hack rồi."

Nghê Lam khí khái vung tay lên: "Có lệnh lục soát máy tính thì anh mang đi, không có thì khỏi nói. Hơn nữa anh có mang máy tính đi cũng không tra được gì."

"Không nói thẳng không phải cô làm?"

"Không phải tôi làm."

"Được thôi." Âu Dương Duệ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bàn, dường như không có ý định so đo chuyện hacker lần này.

Nghê Lam cũng mặc kệ anh, ngồi xếp bằng trên ghế sofa. "La Văn Tĩnh tìm tôi rồi."

"Thế nào?"

"Không dễ đối phó chị ta. Anh muốn nghe ngóng sợ là không nghe ngóng được gì. Chị ta trực tiếp nói với tôi là khiếu nại Quan Phàn, còn nói tôi cách xa chị ta chút."

Nghê Lam kể lại chuyện cô và La Văn Tĩnh nói. "Tâm lý đề phòng của chị ta rất lớn."

"Cô hỏi cô ấy vì sao không báo án?"

"Đúng."

"Quan Phàn cũng từng hỏi cô ấy câu này, hơn nữa cho rằng đây là một trong những điểm đáng ngờ."

"Lý do sợ hãi này rất phù hợp. Đáng ngờ cái gì?"

"Quan Phàn cảm thấy đăng nhập vào một nhóm, sau đó đi ra, vì sao lại nghĩ rằng sẽ có người trong nhóm này tìm mình trả thù."

Nghê Lam không nói gì. Cô cũng nghĩ vậy.

Nghê Lam dừng một chút, nói: "Tôi thấy làm vậy không thể nào moi được lời nào từ chị ta. Anh còn kế hoạch nào khác không?"

"Tạm thời chưa có với La Văn Tĩnh. Nhưng tôi muốn cô giúp một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Hai ngày nữa, tôi muốn chuyển nhà giam cho Trần Viêm ra ngoài tỉnh. Tôi muốn cô lái xe theo xe chở phạm nhân một đoạn."

"Tại sao?"

Âu Dương Duệ không trả lời, chỉ nói: "Tôi sẽ chỉ lộ trình cho cô, ở đâu chờ xe tù, rời đi chỗ nào. Cô phải để Trần Viêm nhìn thấy cô, cho anh ta biết cô đang theo dõi anh ta."

Nghê Lam bỗng nhiên hiểu ra: "Maria?"

Âu Dương Duệ nhìn cô.

"Anh nghĩ rằng tôi là Maria?"

"Trần Viêm nghĩ là được."

"Maria là sát thủ?"

"Không chắc. Nhưng Trần Viêm nói chuyện của Tôn Tịnh cho Maria, Maria nói cô ta sẽ xử lý, sau đó thì Tôn Tịnh chết."

Nghê Lam nói: "Anh muốn lợi dụng tôi để hù dọa Trần Viêm, bức cung Trần Viêm?"

"Cũng không khác bao nhiêu. Cô chỉ cần lái xe theo một đoạn, để anh ta nhìn thấy cô. Sau đó một xe cảnh sát khác sẽ xuất hiện, sau đó cô rời đi. Như vậy là tốt rồi, cô không có bất kỳ nguy hiểm nào."

"Nhưng mà đồng bọn của anh ta sẽ nhận định tôi chính là Maria, hoặc Maria thật biết tôi giả mạo cô ta. Tôi cảm thấy giúp chuyện này rất nguy hiểm."

Âu Dương Duệ bình thản nói: "Vì tai nạn lần trước nên bằng lái của cô bị tịch thu. Vì hành động lần này không thể để cô không có bằng lái, tôi phải giúp cô đi lấy bằng lái về."

Ý là cô chịu giúp chuyện này có thể lấy lại bằng lái.

Nghê Lam mím môi: "Được. Thành giao."

Âu Dương Duệ đứng lên: "Vậy cứ như thế mà làm. Sau khi chuẩn bị xong tôi sẽ báo cho cô. Cô ngoan ngoãn một chút, đừng có gây ra vụ bê bối gì nữa."

"Chờ một chút, tôi còn có một yêu cầu." Nghê Lam gọi Âu Dương Duệ lại.

Âu Dương Duệ dừng lại, xoay người nhìn cô.

"Sát thủ có khí chất như tôi phải đi với chiếc xe xịn. Tối thiểu phải là Ferrari đỏ." Như vậy ra sân mới đủ phong cách, mới khiến người ta chú ý.

Âu Dương Duệ thản nhiên nói: "Cô xem phim nhiều rồi. Trong thực tế sát thủ kỵ nhất là bị người ta chú ý, hận không thể núp trong đám đông để không ai chú ý đến họ. Honda, Toyota, Santana, tùy cô chọn."

Nghê Lam: "…" Vậy còn chọn cái gì.

Hôm nay Lam Diệu Dương cùng phó tổng phòng nhạc của Blue đưa Chu Tử Hân và người đại diện của cô đi đàm phán hợp tác.

Cuối cùng Chu Tử Hân cũng không ký hợp đồng dưới trướng Blue, mà ký với một công ty âm nhạc tên Kim Sắc, cũng do nhà họ Lam giới thiệu.

Phong cách làm đĩa nhạc cổ điển và nhạc thịnh hành của Kim Sắc tốt hơn so với Blue, trong tay có những trường hợp thành công, có thể hợp tác marketing, tài nguyên cũng không tệ.

Sau khi đi đàm phán về, Chu Tử Hân thấy hài lòng với công ty này, thế là ký kết. Lam Cao Nghĩa cũng hứa hẹn nhà họ Lam sẽ dốc toàn lực giúp đỡ Chu Tử Hân, nghĩa là hai công ty sẽ cùng nhau hợp tác.

Đĩa nhạc của Kim Sắc có thể hưởng thêm tài nguyên của nhà họ Lam, đương nhiên cũng vui vẻ. Cho nên hợp tác với Chu Tử Hân cũng là tài nguyên cấp cao nhất của nội bộ công ty, cho người đại diện tốt nhất theo Chu Tử Hân, điều kiện ký kết với cô cũng rất hậu đãi.

Chu Tử Hân vừa mới ký hợp đồng, nhà họ Lam đã sắp xếp cho cô hợp tác cùng nam ca sĩ Kinh Chu đang hot hát bài nhạc chủ đạo của album. Chu Tử Hân phụ trách đàn violon, cũng sẽ hát chung vài câu. Hình thức và nội dung thiết kế dù là ở MV hay trực tiếp đều có thể diễn được. Trong album cũng sẽ cho vài bài độc tấu violon của Chu Tử Hân.

Tuy Kinh Chu không phải ca sĩ của Blue, nhưng chế tác album này lại đang làm ở Blue, anh cũng rất hài lòng với bài hát hợp tác cùng Chu Tử Hân. Lần gặp mặt này, hai bên bàn bạc rất vui vẻ.

Mỹ mạo và khí chất Chu Tử Hân tốt, mang theo cảm giác cao ngạo rất phù hợp với bài hát kia. Phần đàn violon không lời rất tốt, phối hợp một chút với Kinh Chu, hiệu quả rất tuyệt.

Rất nhanh hai bên đã định ra thời gian biểu làm việc, sau đó Chu Tử Hân rất hiểu chuyện muốn mời mọi người ăn cơm.

Bầu không khí của bữa tiệc cực kỳ tốt, lúc trước Kinh Chu cũng học đàn violon, trò chuyện với Chu Tử Hân rất ăn ý.

Cơm nước xong Chu Tử Hân muốn đi sang một chỗ khác, bạn đại học của cô cũng trở lại, hẹn buổi tối gặp. Những người khác lịch sự chào tạm biệt, Lam Diệu Dương tiếp tục theo nhóm Chu Tử Hân, cùng ngồi ở một quán cà phê ven đường.

Chu Tử Hân cực kỳ chờ mong lần hợp tác này, hỏi Lam Diệu Dương không ít vấn đề, trái lại không còn chảnh chọe như trước đây. Lam Diệu Dương rất kiên nhẫn giới thiệu cho cô tình hình trong ngành, chợt thấy Trần Châu đứng cách đó không xa nghe điện thoại.

Lam Diệu Dương giật mình.

Đêm đó lúc về anh nhìn thấy chiếc Honda bạc kia quay đầu lại, liền cố ý để mất, chụp lén lại biển số chiếc xe này. Sau đó vì đấu khẩu với Nghê Lam nên quên nói chuyện này.

Nhưng sau đó anh có sắp xếp Trần Châu đi thăm dò số xe này, muốn xác nhận có vấn đề gì hay không để nói với Nghê Lam. Việc này cũng mấy ngày rồi, cũng nên có tin tức.

Trần Châu cúp điện thoại, vừa quay đầu đã nhìn thấy Lam Diệu Dương nhìn anh. Anh cũng biết vì chuyện gì, khẽ gật đầu.

Lam Diệu Dương liền đi tới, "Tra được rồi?"

Trần Châu mở điện thoại, chuyển file vừa nhận được cho Lam Diệu Dương.

Rất nhanh Lam Diệu Dương đã nhận được, mở ra xem tại chỗ.

Chủ của chiếc Honda bạc tên Trịnh Nhiên, bốn mươi tám tuổi, đã từng làm cảnh sát, kết hôn, có một con trai. Hai mươi năm trước vì ngộ sát nên bị bắt vào tù, vợ anh ta ly hôn với anh ta, mang con trai bỏ đi. Mười năm trước do biểu hiện tốt nên Trịnh Nhiên được thả sớm. Hiện tại đang mở một gara rửa xe.

Ngoại trừ lần kia ra, Trịnh Nhiên không hề phạm vào chuyện gì khác, bình thường vẫn cứ đến gara, tính tình khiêm tốn, có chút lười nhác.

Lam Diệu Dương xem phần tư liệu này, nhìn không ra người này có vấn đề gì.

Đợi anh quay lại quán cà phê, Chu Tử Hân đang cùng một cô bé bên đường chơi. Cô bé kia hát lên, tâm tình Chu Tử Hân tốt nên kéo violon đệm nhạc cho cô.

Cô bé rất đáng yêu, hát cũng hay. Lam Diệu Dương nghe một đoạn rồi hát cùng, Chu Tử Hân ngừng đệm nhạc ra hiệu anh đừng mở miệng.

Lam Diệu Dương không phục, còn hát đơn ca. Cô bé cười ha ha, tiếp tục cùng hát với anh. Chu Tử Hân nể tình cô bé kia mới đệm thêm cho một đoạn nhạc. Lam Diệu Dương cực kỳ vui, mua kem cho hai người.

Vào đêm, cuộc nói chuyện vui vẻ của Lam Diệu Dương và Chu Tử Hân, quán cà phê ven đường, video clip trò chuyện và hình chụp kéo đàn violon lãng mạn đã bị phát tán lên mạng.

Hứa Quyên vẻ mặt mong chờ gặp con trai, Lam Diệu Dương không có lời nào để nói.

Vụ scandal vừa lên hot search, cái tên Chu Tử Hân và Weibo của cô đã bị đào lên rất nhanh, bởi vì người đẹp đàn hay nên rất được chú ý. Người đại diện còn giúp cô quăng thêm một mồi lửa, tạo thành đề tài, độ hot lại càng tăng, fan của Chu Tử Hân tăng không ngừng.

Dân mạng bình luận, đây mới chính là hình ảnh tình yêu thần tiên nam tài nữ sắc phiên bản phổ thông.

Có người còn hỏi, Lam đáng yêu, chuyện này là thật sao?

Dân mạng đáp, chắc chắn là thật. Không thấy chàng hát nàng đàn hợp cỡ nào sao. Hình ảnh ngọt tới nhức răng.

Còn có người nói, Lam đáng yêu đứng bên cạnh chị gái nhỏ này, có vẻ càng đáng yêu hơn rồi.

Lam Diệu Dương nhức răng, không phải vì ngọt, mà vì bốc hỏa.

Lúc scandal này đang oanh liệt bùng nổ ở trên mạng, Nghê Lam và Phan Kính, Cảnh Uy đang ở một tiệm nhỏ bên đường uống bia.

Đang lúc ăn ăn uống uống thì Phan Kính nhắc tới scandal mới nhất của Lam Diệu Dương, Nghê Lam lập tức nhìn xung quanh một vòng, không có ai ghi âm, lúc này mới yên tâm nói: "Em đã gặp cô kia, người thật vừa đẹp vừa có khí chất, lúc đó còn ngồi trong một chiếc xe sang trọng với Lam tổng, em thấy rất có thể là bạn gái anh ấy. Em còn tâng bốc với trợ lý của anh ấy là trời sinh một đôi, kết quả trợ lý đại nhân còn không cảm kích."

Phan Kính và Cảnh Uy cười to.

Nghê Lam còn nói: "Thực ra em là bạn trên mạng đầu tiên đưa ra lời chúc phúc chân thành tha thiết cho bọn họ, đáng tiếc mọi người không biết."

Phan Kính và Cảnh Uy lại cười.

Cuối buổi cơm là Cảnh Uy thanh toán tiền, anh nói cảm ơn Phan Kính giới thiệu, cảm ơn biểu hiện xuất sắc của Nghê Lam nên quảng cáo này là tác phẩm hay nhất của anh. Anh kêu hai người chờ, sắp đăng quảng cáo rồi, Nghê Lam không lâu nữa sẽ nổi tiếng.

Phan Kính lại không đồng ý: "Quảng cáo bao cao su thì có gì mà nổi tiếng, vẫn nên tìm cơ hội diễn vai phản diện đi. Loại nữ phụ nham hiểm xinh đẹp mà vừa ngu vừa tàn còn tự cho là đúng đó. Tớ cảm thấy Nghê Lam bị đen thành thế này cũng có ưu thế, người ta muốn xem chính là loại người này bị ngược."

Nghê Lam giãy giụa một hồi: "…Chắc em không đen như vậy chứ."

Ngày hôm sau, Nghê Lam lại bị vả vào mặt.

Phòng làm việc của Lý Mộc phát ra một loạt ảnh chụp và video, cũng lên hot search.

Vai chính trong ảnh là Nghê Lam và Phan Kính. Hai người đêm hôm khuya khoắt ngồi bên đường tán dóc, bàn thấp ghế nhỏ, trùm phản diện và nữ tâm cơ thỉnh thoảng cười ha ha, nhìn qua rất vui vẻ, rất xứng đôi.

Kỳ thật chỉ dựa vào hai người này không thể lên được hot search. Nhưng phòng làm việc của Lý Mộc chỉ viết một câu bình: 'Không thèm để ý hai người này, vì chúng ta là fan cứng của Nhị Lam Couple.'

Dân mạng: "…"

Đây là kiểu trào phúng mới sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 24

Nghê Lam bị dân mạng mắng thành cái mền rách bởi vì 'Nhị Lam Couple.'

Dân mạng vắt hết óc dùng hết từ ngữ thầy cô ngữ văn dạy ra để thống mạ Nghê Lam đi khắp nơi quyến rũ quy tắc ngầm vô liêm sỉ.

Trên Weibo của phòng Lý Mộc còn gắn hashtag 'Fan cứng Nhị Lam Couple', thật có bộ dạng chỉnh cô chỉnh chu tới cùng.

Hashtag nhà người ta đều là khen ngợi các thể loại, tranh đẹp không ngừng, tác phẩm tràn đầy, thỉnh thoảng có mấy anti fan không đồng ý kiến, cũng có người phản bác ủng hộ khống chế lại bình luận không đi quá xa.

'Fan cứng Nhị Lam Couple' bên này thì lợi hại rồi, trào phúng, bình luận, bôi đen, đủ các thể loại tổn hại. Chỉ thỉnh thoảng có mấy người hỏi: 'Rốt cuộc cô ta làm gì rồi' cũng được xem là lời chính diện.

'Rốt cuộc cô ta làm gì rồi' thật đúng là một vấn đề sâu sắc, bởi vì toàn bộ mọi người không ai nói rõ được ngoài việc cô bị chứng minh dùng quy tắc ngầm không thành công ra, cô rốt cuộc còn làm gì nữa, nhưng lời của mọi người cũng rất nhiều.

Người chủ trì hashtag rất tận tụy khống chế cục diện, đều dọn dẹp mấy lời chửi rủa thấp kém, để lại toàn là giảng đạo lý, đạo đức, tán dương năng lượng nữ tính, phê phán lối sống giờ quy tắc ngầm bò lên giường, vừa cởi ra là nổi tiếng, không từ thủ đoạn leo lên.

Lại còn đem ra rất nhiều ảnh hậu, hoa khôi ca sĩ, nhà văn, nữ doanh nhân, nhà toán học vật lý nữ thành công, thông qua sự cố gắng của bản thân mà đạt được thành tựu làm ví dụ tích cực.

Rõ ràng là hashtag 'Fan cứng Nhị Lam Couple', nhưng nam chính là ai thì chưa chắc.

Bởi vì trong đề tài còn có Khương Thành, Phan Kính cùng mấy nam nghệ sĩ mà chính Nghê Lam cũng không nhận ra nổi. Nghe nói tất cả đều là những người Nghê Lam từng nịnh bợ lấy lòng. Không tung tin đồn nha…, chỉ là nghe nói…., mà cũng không nói cô thế nào thế nào…., cái chữ nịnh bợ này không quá đáng chứ?

Chỗ này fan của Lam Diệu Dương là nhóm tích cực rút lui phủi sạch quan hệ nhất, các cô xem ra cũng đoàn kết. Quyết không để Nghê Lam lại lợi dụng độ hot của Lam đáng yêu, chạm vào ống quần cũng không được!

Sau khi Nghê Lam nhận được tin của Thiệu Gia Kỳ, lướt Weibo một lần, lần này cô phải đánh giá lại Lý Mộc một phen.

Người ta có thể lên làm lão đại chó săn thật sự là có thực lực, thủ đoạn 'châm biếm ngược' dùng siêu đến cỡ nào, dẫn dắt chủ đề có nhiều kỹ xảo. Cô một tân binh còn chưa ra lò, thông tin ít như vậy, người ta đã chế ra một hashtag nóng hổi, cũng thật là trâu bò.

Đương nhiên không ai tin cô và Lam Diệu Dương là một đôi, lời cao siêu này nói ra chỉ khiến cho việc cô bị Lam Diệu Dương ném ra khỏi phòng vĩnh viễn không thể chìm được. Mỗi lần chỉ cần Lam Diệu Dương có scandal, hay cô ở cùng một người đàn ông khác, việc này đều bị lôi ra quất cho cô một trận.

Lại còn có dân mạng @Chu Tử Hân, cung thỉnh chính phi nương nương xử lý tiện nhân.

Thật là thần kinh, Nghê Lam còn tủi thân thay cho Chu Tử Hân.

Lúc này Nghê Lam đã trực tiếp từ bỏ giãy giụa.

Phan Kính thả một lượt mười cái mặt cười to: 'Em gái à, em nói thật đúng mà, em chính là con cá chép đen, đem thịnh vượng cho người khác làm đen mình. Anh trai cẩn trọng đóng phim nhiều năm như vậy, yêu nghề kính nghiệp, có thể xưng là nghệ sĩ gương mẫu, chưa từng một lần lên hot search. Đi ăn khuya với em là đã được rồi. Em thật là ghê gớm.'

Vẻ mặt Nghê Lam đau khổ: 'Đừng khách sáo.'

'Khán giả trước giờ không nhớ được tên thật của anh, chỉ dùng tên vai diễn để gọi, bây giờ cuối cùng toàn gọi tên anh, lại còn lấy mấy đoạn phim ngắn của anh ra xem lại, khen kỹ thuật diễn của anh không tệ, kêu anh phải cẩn thận em chút. Em xem hashtag của anh giờ độ sinh động cao lắm nhé.' Phan Kính cười đến không ngậm được miệng.

Cảnh Uy cũng ngoi lên: 'Bọn họ làm thế nào mà xuyên qua tôi chỉ chụp được mỗi hai người thế?'

'Các vị đại ca.' Nghê Lam viết: 'Cái nhân vật nữ phụ xinh đẹp thiếu não độc ác có thể đưa lên chương trình rồi, chính là loại khán giả muốn thấy bị ngược đó. Có việc thì giới thiệu em hơ.'

Phan Kính lại thả một chuỗi mặt cười, biểu hiện anh nhất định sẽ giúp Nghê Lam để ý.

Cảnh Uy nói bên anh ấy nếu có cơ hội phù hợp cũng sẽ nghĩ đến Nghê Lam, nhưng hiện giờ anh quay hai quảng cáo, một cái cần một cô bé hàng xóm đáng yêu và một cái cần bà chủ gia đình hiền lành.

Nghê Lam thở dài, chuyện tới lúc này, hình tượng yêu phụ đã được tạo nên vững chắc có cơ sở quần chúng như vậy, cô nói không ra nổi 'cũng có thể giả vờ đáng yêu đóng vai hiền lành' nữa rồi.

Lam Diệu Dương rất tức giận, nhưng anh không có cách nào.

Chuyện hot search dễ giải quyết, nhưng hành động lần này của Lý Mộc đối với người qua đường thì không có ảnh hưởng gì quá lớn, không có ai quan tâm Nghê Lam là ai, tám nhảm xong sẽ giải tán. Nhưng hashtag này chỉ kích động một nhóm người đặc biệt, mà nhóm đó chính là fan của anh, không cần hot search kéo theo.

Cho nên không có hot search, hashtag vẫn cứ sinh động.

Lam Diệu Dương muốn gọi điện thoại cho Nghê Lam, nhưng lại hơi ngại, hot search scandal của anh và Chu Tử Hân còn ở trên mạng nha.

Mà hot search này anh không thể xóa được, giao tình của hai nhà vẫn còn đó, Chu Tử Hân sắp chính thức ra mắt, vừa khéo mượn việc này lăng xê, nếu anh phá đám, cha mẹ anh nhất định sẽ không vui.

Lam Diệu Dương có chút áy náy, anh cảm thấy Nghê Lam bị Lý Mộc để ý chỉnh suốt có phần trách nhiệm của anh.

Sau đó nghĩ đến lúc Nghê Lam ngoạm một xiên thịt to vui vẻ như vậy, trên hình còn thấy được cô toét miệng cười to cực kỳ thả lỏng, vậy mà đợi cô ngủ xong tỉnh dậy, phát hiện rõ ràng mình không làm gì lại bị dân mạng mắng thành như thế, cô thật là oan ức. Cô bị oan ức, sẽ nói gì với nam diễn viên kia sao? Chắc phải thân thiết lắm mới đi ăn khuya với nhau như vậy.

Lam Diệu Dương nghĩ hơi nhiều, sau đó nhịn không được vẫn gọi điện thoại cho Nghê Lam.

Coi như không có việc này anh cũng muốn liên lạc với cô, để lâu người ta lại nghĩ anh không có thành ý.

Nghê Lam nhận điện thoại.

"Lam tổng."

Lam Diệu Dương muốn nói rất nhiều, nghe được giọng của cô lại nghẹn lời, "Ờ.."

"Anh thấy Weibo rồi hả? Xin lỗi nha. Tôi không biết đi ăn bữa cơm còn bị chụp lén, không ngờ lại liên lụy tới anh. Anh đừng nóng, kêu bạn gái anh cũng đừng giận, việc này thật sự là trăm ngàn lần cũng không nghĩ ra được trình độ này của Lý Mộc cũng ghê gớm, thật sự là tôi đánh giá thấp anh ta rồi."

Tốc độ Nghê Lam nói rất nhanh, bla bla bla.

Lam Diệu Dương cắt lời cô: "Cô ấy không phải bạn gái tôi."

"Hả?"

Lam Diệu Dương hắng giọng một cái: "Tôi nói, Chu Tử Hân không phải bạn gái tôi."

Bên phía Nghê Lam lại im lặng.

Lam Diệu Dương cảm thấy dường như có cảm xúc không nói nên lời đang chảy xuôi theo sóng điện từ trong cuộc trò chuyện của bọn họ.

Nghê Lam không nói, anh liền tiếp tục: "Cô ấy là con gái bạn học của ba tôi, hai nhà có giao tình, cô ấy học nhạc, chuẩn bị ra mắt, nhà tôi có giúp một chút. Hôm qua chính là đưa cô ấy đi đàm phán hợp tác, sau đó lúc đang chờ người đến thì gặp một cô bé dễ thương."

Lam Diệu Dương chợt dừng lại rồi hỏi cô: "Cô có đang nghe không?"

"Nghe a."

Lam Diệu Dương liền nói tiếp: "Cô bé kia rất đáng yêu, đang hát, tôi liền hát chung."

"Ừm." Nghê Lam lên tiếng, biểu hiện đang nghe.

"Chu Tử Hân không phải đệm nhạc cho tôi, tôi cũng không phải hát vì cô ấy đệm nhạc. Mấy người kia nói bừa."

"Ừm."

"Về sau cô bé kia nói muốn ăn kem nên tôi mua. Chu Tử Hân kia cũng muốn ăn, tôi không thể chỉ mua cho mỗi cô bé kia đúng không, cho nên tôi mua một lượt. Không phải là mua kem cho Chu Tử Hân."

Giọng điệu oan ức của Lam Diệu Dương khiến Nghê Lam cười thành tiếng.

Tâm tình Lam Diệu Dương bỗng tốt hơn, cảm giác nhẹ nhõm hơn.

"Chuyện chính là như vậy." Lam Diệu Dương nói, "Còn cô?"

"Tôi?" Nghê Lam hặng hái, "Tôi mới thật sự vô tội nha. Tôi là cùng đạo diễn quảng cáo với anh bạn giới thiệu quảng cáo này đi ăn khuya để cảm ơn. Không hề nhắc tới anh chút nào nha." Kỳ thật có nhắc tới nhưng không cần nói với anh.

Lam Diệu Dương: "…"

"Kết quả là bị Lý Mộc chỉnh thành như thế. Anh Kính lại còn cám ơn tôi nữa, nói anh ấy dính vào tôi nên được lên hot search, quá siêu rồi."

"Phan Kính sao?"

"Đúng."

"Anh ta diễn rất tốt."

"Tính tình đặc biệt tốt. Hôm đó ở trường quay tôi nói anh ấy diễn sát thủ không được, ảnh biết rồi cũng không tính toán với tôi còn giới thiệu việc cho tôi. Thật là đàn ông."

Lam Diệu Dương: "…" Không phải anh cũng không tính toán với cô, cũng giúp cô kiếm tiền, sao cô lại đánh giá anh là trói gà không chặt.

Đàn ông này so với thư sinh trói gà không chặt cái nào hơn a.

"Chiếc xe Honda bạc kia tôi tra ra rồi." Anh còn lâu mới khoe khoang kiếm thể diện, anh là nói chuyện nghiêm túc.

"A, thật à?" Sự vui mừng trong giọng nói Nghê Lam khiến Lam Diệu Dương đắc ý.

Anh nói hết cho Nghê Lam lúc đó anh chụp lén biển số xe thế nào, về sau làm sao tìm người đi điều tra, tra ra cái gì.

"Chúng ta gặp mặt đi." Lam Diệu Dương nói, "Chúng ta cùng tra chân tướng vụ thẻ phòng, tra xem cô xảy ra chuyện gì, được không?"

Nghê Lam do dự mấy giây.

Lam Diệu Dương lại nói: "Cô có năng lực xử lý chuyện Lý Mộc bôi đen, tôi tin cho dù cô có mất trí nhớ, cô cũng có thể giúp tôi tra ra nội ứng trong khách sạn. Tôi thuê cô, thế nào?"

"Được." Một tiếng đồng ý này, Nghê Lam tự mình nhẹ nhõm thở ra.

Ai cũng truy hỏi có phải cô làm hay không, là ai làm, mà Lam Diệu Dương lại không hỏi. Anh rất chắc chắn là cô làm, anh khen cô làm rất tốt, anh nói tin tưởng năng lực của cô.

Nghê Lam không thể phủ nhận, cô thật sự rất cần sự khẳng định, cần người khác tán đồng. Huống chi người này lại là Lam Diệu Dương.

Anh cần sự trợ giúp của cô, mà cô cũng cần người bầu bạn.

"Có thể." Giọng của Nghê Lam không khỏi tung tăng, việc này khiến Lam Diệu Dương vui vẻ.

"Vậy trưa mai ăn cơm được không? Cô lúc nào cũng được phải không?"

"Không phải lúc nào cũng được, tôi cũng bận." Giọng điệu Nghê Lam không phục.

Lam Diệu Dương cười rộ lên. "Tôi chọn xong địa điểm sẽ gửi đến điện thoại cho cô."

"Được."

Lam Diệu Dương lại nói: "Vậy cô thêm Wechat của tôi đi."

"Được, được." Nghê Lam nói rất là xum xoe. "Cái này lão đại không lên tiếng tôi không dám hành động thiếu suy nghĩ."

Lam Diệu Dương lười không thèm vạch trần lúc trước cô từ chối thêm Wechat của anh.

Rất nhanh hai người đã thêm bạn trên Wechat, Lam Diệu Dương rất hài lòng.

Nghê Lam bắt đầu tìm quần áo, chỗ lão đại chọn khẳng định là cao cấp, sang trọng đi, cô phải trang điểm xinh đẹp một chút, giữ thể diện cho anh.

Đúng, nói không chừng Lý Mộc lại muốn chụp hình bọn họ. Vậy cô càng xinh đẹp chút, chụp mới đẹp, coi như có bị quăng lên mạng cũng phải đẹp, không thể kém hơn chị gái nhỏ kéo đàn violon nha.

Đang thử đồ, điện thoại reo, Nghê Lam còn tưởng là Lam Diệu Dương, vừa nhìn lại thấy là Âu Dương Duệ.

"Cô xuống bãi đỗ xe một chuyến."

Nghê Lam thay đồ, đội mũ và khẩu trang, đi xuống dưới.

Xuống tới, thấy trong gara có chiếc xe chớp đèn mấy lần, liền đi tới.

Trên ghế lái của xe Jeep là Liêu Tân, bên cạnh là Âu Dương Duệ.

Nghê Lam mở cửa sau xe, ngồi vào.

Âu Dương Duệ thấy cô mặc đồ như vậy, thực bực mình.

"Không phải kêu cô ngoan ngoãn chút đừng gây chuyện sao, sao lại biến thành như vậy."

Nghê Lam nghe xong liền biết chắc chắn anh cũng thấy tin trên mạng rồi. Cô phẩy phẩy tay: "Tôi có cách nào chứ, tôi đi ăn khuya bình thường đã thành thế rồi. Nếu không thì cảnh sát các anh giúp tôi cảnh cáo Lý Mộc một chút, kêu anh ta thu tay lại. Lần trước các anh đi tra hỏi anh ta, anh ta còn quay sang ám chỉ uy hiếp tôi nữa."

"Đây không phải cũng tốt sao, lúc nào anh ta cũng nhắc nhở cô thận trọng từ lời nói tới việc làm."

Nghê Lam bĩu môi.

Âu Dương Duệ đưa qua một cái túi da, Nghê Lam nhận lấy, mở ra xem, là bằng lái và một tấm bản đồ, phía trên ghi rõ thời gian và tuyến đường.

"Ngày kia, thứ năm, tám giờ sáng. Cô cứ theo thời gian và địa điểm mà đi. Nhìn thấy xe tù đến gần, để Trần Viêm nhìn thấy cô."

"Tôi có phải nhìn thẳng anh ta một chút, hay cười lạnh gì không." Nghê Lam hỏi.

Liêu Tân cười lên.

Âu Dương Duệ bình thản nói: "Vẫn là đừng diễn, tránh khỏi bị lộ. Tôi xem qua khả năng diễn của cô trong bộ phim kia, hơi quá rồi."

Nghê Lam: "…"

"Cô cứ lái xe bình thường, mắt chạm mắt với anh ta cũng không sao. Sau đó tiếp tục lái xe. Tôi sẽ cho người nhắc cô khi nào rời đi.

"Được." Nghê Lam liếc nhìn bản đồ, cảm thấy không khó.

Cô lại liếc nhìn chìa khóa, Âu Dương Duệ chỉ chỉ chiếc Toyota màu bạc bên cạnh, "Là chiếc này. Chó săn không biết cô có xe, chắc sẽ không chú ý. Coi như có phát hiện, chắc cô cũng có cách né bọn họ."

Nghê Lam không nói gì, 'chắc là có cách' cô cũng nếm mấy lần thua thiệt rồi.

"Xong việc cô lái xe về đậu ở bãi đỗ xe bên cạnh cục cảnh sát thành phố, chìa khóa để trong hộp chứa đồ là được."

Nghê Lam đồng ý.

Âu Dương Duệ lại nói: "Việc này không được nói với bất kỳ ai."

"Lần trước anh đã nói rồi." Nghê Lam ngắt lời anh. "Tôi sẽ không nói với bất cứ ai."

Âu Dương Duệ khẽ gật đầu: "Được rồi, xuống xe đi."

Nói xong lời cần nói cũng không nói nhảm thêm câu nào, không chút nể tình đã đuổi người.

Nghê Lam cũng không thích ở cùng với bọn họ. Xuống xe, quan sát hai bên không có người, đi lên lầu.

Về đến nhà nhìn thấy quần áo bày đầy giường, Nghê Lam mở điện thoại, đúng lúc Lam Diệu Dương nhắn tới nhà hàng ngày mai ăn cơm. Nghê Lam nhanh chóng tra một chút, là một nhà hàng ở khu tương đối vắng vẻ, siêu cao cấp, nhưng có lẽ rất yên tĩnh.

Đoán chừng Lam Diệu Dương cũng sợ bị chụp hình nên mới chọn một chỗ như vậy.

Tin tiếp theo Lam Diệu Dương gửi tới: 'Chỗ này hơi xa, tôi sẽ cho xe đến đón cô. Mercedes màu đen.' Anh viết biển số xe, còn có số điện thoại của Trần Châu, cũng hẹn giờ với địa điểm đón người.

Thật đúng là rất chu đáo. Nghê Lam rất vui, sau khi cô trả lời Lam Diệu Dương lại tiếp tục thử đồ.

Cảm giác bữa tiệc ngày mai còn khiến cô khẩn trương hơn là diễn sát thủ ngày kia.

Thời gian trôi hơi chậm, vất vả lắm Nghê Lam mới đợi được tới trưa hôm sau.

Cô ăn mặc rất xinh đẹp ra ngoài, lại lén lút chú ý xung quanh có chó săn hay không, ở chỗ hẹn nhìn thấy xe nhanh chóng chạy qua.

Mở cửa sau xe ra, Nghê Lam bước vào vừa nhìn, sững sốt.

Lam Diệu Dương cư nhiên ở đây.

Ở cũng thôi đi, lại còn đang cười.

Hiển nhiên anh nhìn thấy dáng vẻ giống như ăn trộm vừa rồi của cô.

Nghê Lam: "…"

Xe lái đi, Lam Diệu Dương còn đang cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 25

Một lát sau Nghê Lam nhịn không nổi hỏi: "Rốt cuộc là mắc cười chỗ nào?"

Lam Diệu Dương vội vàng nói: "Anh đây là cười vui vẻ."

Mặt Nghê Lam hơi nóng, cô đáp lại rất nhanh: "Nói nhảm, chẳng lẽ còn có cười đau khổ?"

"Cũng có, kiểu cười miễn cưỡng anh cũng từng cười."

"Sao anh lại ở đây?"

"Không phải đã nói sẽ đến đón em sao?"

"Không phải nói là cho xe đến à?"

"Xe không ai lái sao tới được."

"Không phải có tài xế rồi ư."

"Tài xế với xe đều cho em, ai đưa anh đi."

Nghê Lam: "…" Sao cũng có lý nhỉ.

Trần Châu chăm chú lái xe, mắt nhìn phía trước, không nói gì.

Lam Diệu Dương rất hài lòng, bởi vì anh cũng nhất thời quyết định bản thân cũng phải ghé qua.

Dự định ban đầu là Trần Châu đến đón Nghê Lam, anh tự lái xe đến nhà hàng. Lại còn thương lượng để Trần Châu lái chiếc xe nào không bị chó săn chú ý. Cuối cùng chọn một chiếc Mercedes Benz màu đen anh rất ít khi dùng.

Nhưng hôm nay lúc Trần Châu xuất phát thì Lam Diệu Dương lại thay đổi ý định, cảm thấy nếu bình thường ít lái, chó săn không biết, vậy anh đi cũng không sao, liền kêu Trần Châu đợi một chút.

Cái đợi một chút này là đợi tới hai mươi phút, Lam Diệu Dương thay quần áo chải tóc, do dự nên xịt loại nước hoa nào. Vốn dĩ những việc này dự định sau khi Trần Châu đi anh sẽ từ từ làm, bây giờ vừa sốt ruột lại vừa thấy chưa hài lòng.

Sau cùng Trần Châu gấp gáp lái xe đến, bọn họ vẫn đến muộn năm phút đồng hồ.

Nhưng sự khẩn trương của Lam Diệu Dương liền biến mất sau khi thấy Nghê Lam. Hôm nay cô thật xinh đẹp, cái câu ỷ có sắc đẹp hành hung thật đúng là có. Nghê Lam để mặt mộc

cũng rất đẹp, chăm chút ăn mặc lại càng không hề bình thường.

Bây giờ vì tranh luận không lại anh, cô thật sự nghĩ không ra từ nào nói lại, giả bộ dữ dằn, lại khiến anh mắc cười.

Cuối cùng Nghê Lam không nói gì nữa, cắm đầu chơi điện thoại.

Điện thoại của Lam Diệu Dương vang ting ting ting liên tục. Anh mở ra xem, tất cả đều là biểu tượng meme Nghê Lam gửi tới, còn theo đủ kịch bản, hệ liệt, tình cảnh.

Lam Diệu Dương xem điện thoại cười suốt.

Trần Châu yên lặng nhìn, lén nhìn bọn họ trong gương chiếu hậu, không biết có gì vui ở đó.

Lam Diệu Dương xem hết tấm này đến tấm kia, Nghê Lam còn đang nhắn, anh không khỏi hỏi: "Tập hợp chắc lâu lắm đi."

"Ừm." Nghê Lam hào phóng thừa nhận, "Chính cái lần anh nói xem mặt quỷ của em là đủ rồi cần gì phải xem meme, em trở về đã bắt đầu thu thập. Em quyết định hôm nào thêm Wechat của anh sẽ dùng meme dìm chết anh"

Lam Diệu Dương nói: "Anh không có nói mặt quỷ."

"Mặt tàn?"

"Không phải, anh nói là nhìn mặt em thôi là đủ rồi, cần gì phải xem meme."

"Vậy đó không phải ý là không muốn xem mặt quỷ mặt tàn còn gì."

Lam Diệu Dương há miệng, cuối cùng nói: "Được rồi, chính là ý nhìn bộ mặt xui xẻo của em."

Nghê Lam tiếp tục lướt điện thoại, tìm meme thú vị. Điện thoại đột nhiên nhận được một tin nhắn. Cô vừa mở ra xem, thế mà lại là Lam Diệu Dương giúp cô nạp tiền 4G.

Mặt mày Nghê Lam hớn hở, liếc mắt nhìn Lam Diệu Dương.

Lam Diệu Dương cúi đầu xem điện thoại, cũng cười.

Trần Châu im lặng lái xe, hai người ngồi phía sau không nói chuyện gì, vui vẻ chơi điện thoại.

La Văn Tĩnh đi vào phòng làm việc của Đỗ Lợi Quần: "Đỗ tổng."

Đỗ Lợi Quần đóng laptop lại, chỉ vào cái ghế trước mặt, La Văn Tĩnh ngồi xuống.

Đỗ Lợi Quần hỏi cô: "Em đề nghị hủy hợp đồng với Nghê Lam không cần bồi thường?"

La Văn Tĩnh nói: "Em chỉ là đề nghị đổi cách thức, để chuyện hủy hợp đồng này khả thi hơn. Với điều kiện kinh tế hiện tại của cô ta, bất kể bồi thường bao nhiêu cô ta cũng không trả nổi, cho nên em đề nghị hạ số tiền xuống thấp nhất, tranh thủ đàm phán với cô ta trước, đồng thời chính thức tuyên bố việc hủy hợp đồng, đem ảnh hưởng xấu của cô ta với công ty giảm tới mức thấp nhất. Còn về tiền bồi thường và kiện tụng, từ từ tính cũng được."

"Hơn hai trăm vạn lúc đó không phải bên em tính ra sao?"

"Đúng." La Văn Tĩnh gật đầu, "Khoản đầu tư cho cô ta rất lớn, không chỉ là tiền bạc vật chất, còn bao gồm cả tổn thất gián tiếp trực tiếp. Lớp thần tượng mới kia cả công ty chỉ có một suất, cho cô ta đi lại thành kết quả như vậy, còn tổn hại tới danh tiếng của công ty, tài nguyên và cơ hội công ty dành cho nghệ sĩ khác cũng bị tổn thất."

La Văn Tĩnh dừng một chút: "Vốn ban đầu nghĩ là phải tính toán rõ ràng các món nợ này với cô ta, nhưng với tình cảnh của cô ta bây giờ, hết cái này đến cái khác, Lý Mộc kia trực tiếp đối chọi với cô ta rồi, mấy chuyện ở đâu đâu không liên quan cũng đổ lên người cô ta. Những nghệ sĩ khác của công ty bị ảnh hưởng rất lớn. Cho nên em thấy cần đổi cách khác, mau chóng kết thúc với Nghê Lam. Như vậy mới có thể duy trì công việc của nghệ sĩ chạy bình thường được."

Đỗ Lợi Quần nói: "Anh hiểu, nhưng bao nhiêu tiền cũng không bồi thường nổi, việc này không phải cũng kéo lê sao? Nếu công ty chúng ta đơn phương tuyên bố hủy hợp đồng, chuyện bồi thường từ từ nhờ pháp luật can thiệp, vậy không phải tạo sơ hở cho cô ta lợi dụng, công ty sẽ rất bị động. Đúng là công ty đầu tư cho cô ta không ít, ban đầu là đặt cược, cảm thấy cô ta chắc chắn sẽ nổi tiếng. Bây giờ mọi thứ trôi tuột hết, việc này cũng không thích hợp."

"Là trách nhiệm của em." La Văn Tĩnh nhanh chóng đáp lời: "Em xử trí không thỏa đáng. Với tình huống hiện tại, Nghê Lam không thể xoay mình, cho nên chúng ta phải kịp thời cắt giảm tổn thất, giảm ảnh hưởng của mấy scandal của cô ta tới công ty và các nghệ sĩ khác."

Đỗ Lợi Quần nghĩ ngợi: "Đừng vội tuyên bố, để anh cân nhắc lại đã."

Lam Diệu Dương và Nghê Lam đang ăn cơm trong nhà hàng, trò chuyện đủ thứ.

Lam Diệu Dương kể cho Nghê Lam tình hình tiến độ nâng cấp hệ thống an ninh của Lam Sắc Hào, nói với cô trước đó anh làm thế nào điều tra vụ thẻ phòng.

"Đối diện quầy tiếp tân có camera, nhưng nhìn không rõ được màn hình máy tính, mở thẻ nào, mở phòng nào trong hệ thống đều có ghi lại, nhưng thẻ trong tay em thì không có."

"Vậy là người có quyền xóa lịch sử ghi chép làm à?"

"Ban đầu vì để thuận tiện công việc, không phân quyền mở thẻ quá tỉ mỉ, mở sai thẻ sau này đều có thể sửa lại, xóa lại từ đầu, nhân viên tiếp tân hay quản lý đều có quyền. Sau anh đã điều tra tất cả nhân viên tại quầy tiếp tân, đã đuổi việc mấy người, chuyển công tác mấy người, tóm lại xử lý nghiêm khắc chút. Sau đó kêu phòng quản lý máy tính của công ty đến kiểm tra và nâng cấp lại hệ thống quản lý của khách sạn, bọn họ cũng không phát hiện ra vấn đề gì."

"Cho nên chỉ có thể dựa vào trí nhớ của em thôi." Nghê Lam nói.

Lam Diệu Dương hỏi cô: "Em còn cách khác sao?"

Nghê Lam không nói gì, cô cần phải vào hệ thống của khách sạn mới có thể biết mình có cách nào hay không. Nhưng như vậy kỳ thật là xâm phạm vào bảo mật của công ty.

“Em không chắc.” Nghê Lam do dự một hồi, nói thẳng: “Kỳ thật hiện tại em còn chút hoang mang với thân phận của mình, thậm chí không biết lúc trước mình là người tốt hay xấu. Nhưng có người hoài nghi em, em rất tức giận.”

“Anh không nghi ngờ em.” Lam Diệu Dương nói.

Nghê Lam cười rộ lên.

“Thật đó. Em cũng không nên hoài nghi mình.” Lam Diệu Dương hỏi cô: “Hơn nữa, người tốt hay người xấu định nghĩa thế nào? Em không yên tâm gì về mình?”

Nghê Lam nói: “Em chỉ lo, lỡ như em là tội phạm, hoặc làm chuyện gì có dính líu tới pháp luật.”

Lúc này tới lượt Lam Diệu Dương bật cười.

“Sau đó bị cảnh sát tóm được chứng cứ, em không thể làm gì khác ngoài việc chạy trốn khắp chân trời góc bể.” Thấy Lam Diệu Dương cười, Nghê Lam diễn quá lên.

Lam Diệu Dương nói: “Sao lại nghĩ vậy, vì cảnh sát điều tra em à?”

“Không phải.” Sợ Lam Diệu Dương hiểu lầm mình thật sự là tội phạm, Nghê Lam nhanh chóng giải thích: “Em cảm thấy mình là công dân tuân thủ pháp luật, nhưng quả thực có vài điểm đáng ngờ, nhưng em không nhớ nổi, cũng nói không rõ, không cách nào chứng minh mình vô tội. Thêm nữa không có công việc không có thu nhập nên cảm thấy rất không an toàn. Hơn nữa lúc trước em còn giấu diếm đồng nghiệp một số chuyện, ví dụ như em biết quyền anh, ví dụ như em biết dùng máy tính, sau này cũng không biết em có lại phát hiện thêm chút chuyện gì mà em không nhớ rõ không. Mỗi lần phát hiện em lại càng lo lắng.”

“Anh lại nghĩ khác, mỗi lần phát hiện ra gì đó, anh lại càng tin tưởng em.”

Nghê Lam nhìn anh.

“Sau khi em vào phòng anh, anh đã điều tra em. Người và việc trong ngành giải trí anh điều tra tương đối dễ. Cho nên anh biết em làm không ít chuyện ngớ ngẩn, nhưng không thấy báo cáo nào là em đánh người. Cho nên anh phát hiện em biết quyền anh, có thể chế ngự một người đàn ông như Lý Mộc, anh rất bất ngờ.”

Nghê Lam nhăn mặt chun mũi: “Không dùng vũ lực bừa bãi không phải là chuyện nên làm sao?”

Lam Diệu Dương lại nói: “Lý Mộc biên tập lại đoạn ghi âm tung tin bịa đặt, em tức giận như vậy, cải trang mạo hiểm chạy đến văn phòng anh giải thích, nhưng khi em có cơ hội bôi đen anh ta, em lại chỉ dùng cách thức uyển chuyển để giải quyết.”

Nghê Lam há hốc miệng muốn giải thích, lại không nói gì.

“Tuy anh không hiểu lắm, nhưng nếu có thể đồng thời hack tài khoản của anh ta, lại tìm ra được bản ghi âm gốc, anh tin em chắc chắn có thể tìm được những thứ khác trong máy tính anh ta. Em có thể tung hết lên, thậm chí tìm được chứng cứ phạm tội đưa cho cảnh sát, anh ta sẽ thân bại danh liệt, bị kiện, nhưng em không làm như vậy. Em chỉ tự chứng minh mình trong sạch, không mượn cơ hội tổn thương anh ta.”

Lam Diệu Dương nhìn ánh mắt Nghê Lam: “Còn có trước đó, một fan biến thái photoshop ảnh của anh, mấy chiêu trò con nít của cô ta, em càng có cách đối phó. Thậm chí không dùng tới kỹ thuật, em chỉ cần đăng lên thư riêng khiêu khích của cô ta, khơi mào dư luận sẽ có người nói chuyện giúp em rồi.

Chuyện dễ dàng đảo ngược cục diện, việc dễ làm, em lại không làm. Em lo lắng cho thể diện của người khác, bảo vệ danh dự của người khác, tình nguyện bỏ qua cơ hội làm sáng tỏ cho mình.”

Từ lúc mất trí nhớ đến nay, Nghê Lam vẫn luôn lạc quan kiên cường đối diện hiện thực, nhưng bất luận thế nào cũng không tránh khỏi cảm giác lo lắng cô độc, nhưng những lời nói lúc này của Lam Diệu Dương lại xóa tan những thứ này một cách thần kỳ.

Ánh mắt chân thành tha thiết của anh, anh thật lòng khích lệ cô, thật lòng khẳng định giá trị của cô.

“Nếu như lúc trước em thật sự có làm gì sai, vậy chắc chắn cũng có lý do. Giống như chuyện em xông vào phòng anh, anh nghĩ nhất định có nguyên nhân của nó. Không nhớ nữa thì đi tìm. Luôn có cách giải quyết.

Em mới hai mươi hai tuổi, vốn là lứa tuổi bốc đồng lỗ mãng, đơn thuần dễ bị lừa, tính cách còn nóng vội xao động. Lớn lên trong gia đình đơn thân, chắc chắn sẽ nhạy cảm yếu đuối chút. Người khác tốt với em một chút, em liền dễ dàng tin tưởng, dựa vào. Việc này cũng có khả năng.”

Nghê Lam không nhịn được cười: “Còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, anh đã giúp em tìm lý do rồi.”

“Anh là suy đoán hợp lý.”

“Anh mới đơn thuần dễ bị lừa á.” Nghê Lam cười, trong lòng đặc biệt nhẹ nhõm: “Mới giả bộ đáng thương một chút, anh đã cảm thấy người ta là người tốt rồi.”

“Làm gì có, anh nói sự thật có căn cứ.”

“Anh nhất định là thiên sứ nha, Lam đáng yêu.” Nghê Lam nhìn mắt anh, nghiêm túc nói với anh.

Trong mắt cô có sao. Lam Diệu Dương nghĩ.

Anh hắng giọng một cái, chững chạc đàng hoàng nói: “Lam đáng yêu là để em gọi sao?”

“Lam tổng.” Nghê Lam lập tức thành thật.

Lam Diệu Dương nhịn cười, tiếp tục nghiêm túc hỏi: “Thiên sứ là để khen loạn sao? Có phải ai đối tốt với em một chút đều là thiên sứ, gọi bao nhiêu người là thiên sứ rồi?”

“Làm gì có, chắc chắn chỉ có mình anh.”

“Da mặt em dày dễ sợ.” Lam Diệu Dương cảm thấy công lực nhịn cười của mình thật thâm hậu.

“Em chỉ là nhờ khuyên bảo của Lam tổng mà hiểu ra, tinh ra, cảm thấy cuộc sống rất có hi vọng.”

Không thể tiếp tục nhiều lời với cô, không thì phải bật cười mất. Thiên sứ phải là hình tượng anh tuấn vĩ đại cao lớn nha.

"Phía bên cảnh sát thế nào rồi?"

"Cho em làm kiểm tra nói dối, một mặt điều tra tình hình của em, một mặt hi vọng em hỗ trợ điều tra." Nghê Lam giấu đi một số chi tiết quan trọng của hành động ngày mai, đơn giản nói sơ một chút về vụ án.

Trong nhà giam, Trần Viêm bưng khay cơm đi về một chỗ trống.

Từ hôm qua sau khi biết anh sẽ được chuyển nhà giam, tâm tình của anh cũng không tệ. Tên tội phạm mới giấu dao trước đó anh cũng không thấy nữa, nhưng trưởng ngục Hồ Khang vẫn còn ở đó. Trần Viêm rất cảnh giác với anh ta. Sau khi anh yêu cầu đổi sang nhà giam đơn, trưởng ngục kia không còn lớn vớn trước mặt anh, như vậy rất tốt.

Nhưng hiện tại trưởng ngục này ở đây, Trần Viêm nhìn thấy anh ta đã chuyển hướng đến một chỗ khác.

Lúc này có người đụng vào người anh, cơm của anh ta rớt vào giày của một phạm nhân khác. Phạm nhân đó là đại ca trong nhà giam gọi là Hắc Ca. Hắc Ca nhìn giày của mình, giận dữ gào thét bắt người làm đổ cơm kia quỳ xuống liếm sạch sẽ.

Trần Viêm không muốn gây chuyện, xoay người bỏ đi. Người làm đổ cơm kia chộp lấy anh, nói là vì Trần Viêm đụng vào mình.

Bên cạnh có người nói to với Hắc Ca: "Mẹ mày đừng có gây sự. Ăn hết cứt của mày đi."

Hắc Ca nổi giận, một phát tóm lấy cổ áo người kia. Một người khác ở một bên vây lại, hét lớn kêu Hắc Ca buông tay.

Cảnh ngục thổi còi, hét to kêu mấy người này giải tán.

Trần Viêm bị nhóm này xô đẩy qua lại, anh dùng sức tách đám người ra, lúc cảnh ngục xông tới, anh đã thuận lợi đi ra.

Cảnh ngục vừa tới, tất cả mọi người ngoan ngoãn trở lại.

Trần Viêm liếc mắt nhìn Hồ Khang theo tiềm thức. Hồ Khang cũng qua đây, mấy tên nhóm Hắc Ca sợ ngay, ngoan ngoãn thu dọn sạch sẽ dưới sàn, nhận sai. Trần Viêm lẫn ra xa, tìm chỗ nhanh chóng ăn cơm.

Anh quan sát Hồ Khang, chú ý đến động tĩnh của những người khác, nhai vội rồi nuốt xuống. Cơm hôm nay không ngon, vừa mặn vừa đắng, nhưng Trần Viêm không thèm để ý. Anh nhìn những người khác ngoan ngoãn lại, không ai xông về phía mình, rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra.

Trong nhà hàng, Nghê Lam chia sẻ một chút chuyện của mình với Lam Diệu Dương, lại nhận được lời khuyên.

Cái gì mà bị đen, không có tương lai, trước mắt vị lão đại này không phải vấn đề.

Nghê Lam chắp tay biểu đạt: "Bây giờ thực sự có chút lòng tin với tương lai rồi. Đang vui như vậy, gọi thêm chút đồ ăn đi."

Lam Diệu Dương quả thật không nói nên lời, "Lúc nãy ngại gọi món sao?" Nhìn sắc mặt do dự của cô lúc gọi món, anh đoán vậy.

Nghê Lam cười gượng, vẫn không trả lời, không phải lão đại nên hỏi tiếp: 'Giờ hết ngại gọi món rồi hả.'

Lam Diệu Dương không hỏi, mà trực tiếp nhấn chuông gọi phục vụ mang thực đơn lại.

Thực đơn đến rồi, Nghê Lam lật lật một hồi, dừng chỗ trang kem một lúc, sau đó lật qua. Cuối cùng cô gọi món tôm hùm nướng bơ và gan ngỗng sốt.

Gọi món xong, cô trả thực đơn lại cho phục vụ, nói với Lam Diệu Dương, "Bữa cơm này ngon như vậy, chắc chắn vận may sắp tới rồi."

Vừa nói xong, điện thoại đã reo vang. Cô vừa nhìn vừa cười nói với Lam Diệu Dương: "Linh thật, chắc chắn là vận may tới rồi."

Lam Diệu Dương ra hiệu cho cô nghe máy, không sao hết.

Nghê Lam bắt máy: "Anh Kính."

Lam Diệu Dương không để ý, vẫy vẫy tay với phục vụ, kêu đem thực đơn ra cho mình, sau đó anh lật đến trang đồ tráng miệng, nhìn mấy loại kem một chút.

Kế đó anh chỉ vào hương vani, đang định nói với phục vụ thì lại nghe thấy Nghê Lam có chút ngạc nhiên kêu lên: "Tiết mục truyền hình trực tiếp? Thể loại gì vậy? Em với anh sao? Lại có chương trình đồng ý cho em đi sao? A, thật là bất ngờ. Lại còn là vì scandal của tụi mình? Anh Kính, anh thật sự là thiên sứ nha."

Lam Diệu Dương bình tĩnh khép thực đơn lại, đưa cho nhân viên phục vụ, khách sáo nói: "Không gọi thêm nữa."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Nhân viên phục vụ đi rồi, Lam Diệu Dương cực kỳ nghiêm túc tiếp tục ăn cơm.

Nhưng anh dựng thẳng lỗ tai lên nghe rất rõ cuộc điện thoại của Nghê Lam.

Phan Kính kia và Nghê Lam khen nhau trong điện thoại. Anh ta khiêm tốn lại vui vẻ nói anh ta không phải thiên sứ, Nghê Lam mới là thiên sứ.

"Em gái, em chính là đại tiên, cá chép đen thần tiên, bla bla. Phong cách hình tượng của anh trong giới này cho tới giờ chưa có ai tìm anh làm chương trình, ăn với em một bữa khuya về

kết quả là đời thay đổi rồi.

Lên hot search, tiết mục cũng chủ động tìm tới cửa. Nhưng bây giờ đối phương có một điều kiện, hi vọng em với anh chung một nhóm, cùng lên sóng, như vậy mới thu hút."

Lam Diệu Dương nhai kỹ rồi nuốt miếng thịt bò trong miệng.

Nghê Lam nghĩ ngợi, nghiêm túc hỏi: "Đúng là việc tốt, nhưng em muốn hỏi chút, bị đen thì sao?"

"Anh vốn là nhân vật phản diện, em còn có thể đen hơn nữa sao?" Phan Kính hỏi lại.

Sao lại có lý thế nhỉ, không cách nào phản bác được.

Nhưng Nghê Lam vẫn phải hỏi: "Nhưng sao bọn họ lại phải tìm một đôi tra nam tiện nữ lên chương trình chứ? Đây là tiết mục trừ gian diệt ác sao, có khi nào cố ý giết chết hai đứa mình trong đó không? Không phải nói chương trình truyền hình trực tiếp là cách chỉnh người dễ nhất sao."

Phan Kính thực sự là phục cái đầu của cô, anh kêu lên: "Cái gì mà tra nam tiện nữ, a, không phải, em xem tra nam tiện nữ bùng nổ cỡ nào. Nhóm hai đứa mình lên sóng là để câu view thôi. Người ta là muốn cái này. Em sợ bị chỉnh hả? Không đâu, người ta cũng muốn thể diện chứ, sẽ không làm gì quá đáng đâu. Có điều đùa mấy câu làm nóng xíu chắc chắn sẽ có."

"Em không sợ bọn họ chỉnh em, em sợ bọn họ quay trực tiếp thì hết đường xuống, em lại thêm đen." Nghê Lam dõng dạc.

Phan Kính: "…"

Lam Diệu Dương nuốt thịt bò xuống, chậm rãi uống một ngụm nước, ngoắc ngón tay với Nghê Lam: "Để anh nói chuyện với anh ấy."

Nghê Lam vội vàng nói với Phan Kính: "Lam tổng nói để ảnh nói chuyện với anh, ảnh biết rõ hơn em."

Phan Kính vẻ mặt mơ hồ: "Ai cơ?"

"Lam tổng." Nghê Lam nói lại một lần nữa.

"Lam tổng nào cơ?" Phan Kính hết hồn.

"Chính là Lam tổng Lam đáng yêu đó." Nghê Lam đáp.

Lam Diệu Dương thầm châm chọc: 'Chính là thiên sứ khác trong miệng cô.'

Điện thoại tới tay Lam Diệu Dương, Phan Kính khách sáo lịch sự, "Lam tổng, tôi là Phan Kính."

"Chào anh, tôi là Lam Diệu Dương. Nghê Lam nói chuyện không rõ ràng, chuyện đơn giản cô ấy cũng lòng vòng được. Anh nói cho tôi chút là chương trình gì, nội dung ra sao, của đài nào, ai đầu tư, thời lượng ra sao, nhà chế xuất, đạo diễn là ai?"

Nghê Lam: "…"

Phan Kính: "…"

Thật đáng sợ, kiểm tra là đây.

Phan Kính cảm thấy may mắn người đại diện của mình đã hỏi rất rõ ràng rồi, nếu không là không qua cửa nổi.

Thế là điện thoại của Phan Kính lại đưa qua tay người đại diện của anh, Vạn Hạ.

Vạn Hạ và Lam Diệu Dương rất nhanh đã nói rõ. Đây là một tiết mục truyền hình trực tiếp của một nhà mạng nào đó, phía đầu tư là Công nghệ Viễn Bác, chủ yếu là quảng cáo một trò chơi mới, cho nên tên tiết mục và trò chơi thống nhất gọi là 'Phần thưởng tối cao.'

Hình thức chương trình là sáu người ba tổ, mỗi tổ một nam một nữ tham gia thi tài, nhưng cuối cùng chỉ có một người thắng. Cũng chính là, vòng cuối cần một chút mưu kế để đồng đội tự giết lẫn nhau hoặc là nhường nhau, tóm lại tạo ra một chút tình huống vui vẻ. Phần thưởng lớn cuối cùng là mong muốn cá nhân của bọn họ.

Chính là trước khi tham gia thi đấu, sáu người đều ghi lại nguyện vọng của bản thân, phần thưởng cuối cùng cao nhất chính là thực hiện nguyện vọng của bọn họ.

Đương nhiên là làm chương trình thôi, nguyện vọng này khẳng định cũng là thương lượng với tổ sản xuất sắp xếp. Một là bày ra dự tính của mỗi người, hai là có thể thực hiện được nguyện vọng, miễn là không phải cái trên trời, làm sống lại người thân gì gì đó, tóm lại phải có hiệu quả kịch tính, lại có thể kích thích hoặc sôi nổi.

Nghê Lam ở một bên nghe bĩu môi: "Vậy khỏi cần thương lượng đi, giả dụ nói nguyện vọng của em là khôi phục trí nhớ, họ có thể làm sao?"

Bên này Lam Diệu Dương còn đang hỏi chuyện chế tác, nghe thấy Nghê Lam xen vào quay sang nói: "Đừng ngắt lời."

Nghê Lam còn nói: "Được rồi, em đổi ý rồi, không cần phục hồi trí nhớ, có thể giúp em trả hết nợ là được."

Lam Diệu Dương không để ý đến cô, một lúc sau nói chuyện xong với Vạn Hạ, trả lại di động cho Nghê Lam.

Phan Kính bên kia cũng cầm lại di động, hỏi cô: "Đại tiên, thế nào, chương trình này có tham gia không?"

Không đợi Nghê Lam trả lời anh còn nói: "Em nhất định phải tham gia nha, hai đứa mình gom doanh thu. Đây là lần đầu tiên anh có cơ hội lên chương trình đó, lại còn là nhà đài lớn, chế tác lớn."

Nghê Lam có chút khó xử, nói: "Anh Kính, em chắc chắn muốn tham gia, nhưng em phải nói chuyện với công ty chút. Thiệt không dám giấu, công ty em sắp chán chết em rồi, đang đòi hủy hợp đồng với em đây."

Phan Kính nói: "Công ty nào cũng sẽ không bỏ qua tiền đâu nên sẽ không thành vấn đề, em cứ nói chuyện với họ đi."

"Ok, em nhất định sẽ tranh thủ."

"Vậy anh chờ tin em."

Nghê Lam cúp điện thoại, thấy Lam Diệu Dương đang gọi điện, cô nhanh chóng liên lạc với Thiệu Gia Kỳ, kể lại chuyện cho cô, chuyển số điện thoại của người liên lạc trong tổ kế hoạch chương trình mà Phan Kính đưa qua.

Thiệu Gia Kỳ mừng rỡ, Nghê Lam nhà cô được mà, từ sau khi bị bôi đen, tuy là từng đợt từng đợt sóng ngăn trở, nhưng cơ hội cũng theo đó mà đến. Thiệu Gia Kỳ nói cô lập tức liên lạc hỏi thử, bên phía chị Tĩnh cô sẽ năn nỉ thật tốt. Quảng cáo lần trước không có vấn đề gì, lần này chắc chắn cũng có thể.

Bên chỗ Phan Kính, Vạn Hạ hỏi anh: "Tại sao tiểu Lam tổng lại ở chung với Nghê Lam?"

"Sao tôi biết được." Phan Kính cũng không hiểu trăng sao gì, mà giờ không tiện hỏi.

"Vậy Nhị Lam couple là thật à?"

Phan Kính chỉ chỉ mũi mình: "Tôi với Nghê Lam couple cũng là thật, có ảnh chụp thật nhớ không? Rất nhiều cô gái nhà lành khóc lóc kêu gọi tôi thoát khỏi móng vuốt của cô ấy đó."

Vạn Hạ vỗ vỗ vai anh: "Nhất định phải bảo vệ vị trí couple này. Đợi tham gia xong tiết mục này hãy giải tán."

Bên này Lam Diệu Dương đã gọi điện thoại xong, nói với Nghê Lam: "Cũng được. Đạo diễn là Mạnh Tư Nguyên, kinh nghiệm làm chương trình rất phong phú, đội của anh ta rất chuyên, chế tác hẳn là không thành vấn đề.

Trò chơi 'Phần thưởng tối cao' kia mới tung ra thị trường được hai tháng, tìm đến chương trình để quảng bá. Hình thức và trò chơi của chương trình gần như đã thống nhất, chủ yếu là người thật thi đấu kiểu counter strike (CS), có lồng ghép chút thử thách vượt mê cung, cuối cùng tập hợp đủ năm chiếc chìa khóa, mở rương bảo bối là có thể lấy được phần thưởng cao nhất.

Tiết mục này cần thể lực, ngày đầu tiên huấn luyện và tìm thức ăn, hôm sau giải đố tìm manh mối tiến vào khu lấy chìa khóa, ngày thứ ba là quyết chiến cuối cùng, đưa chìa khóa về khu chỉ định là thắng."

Nghê Lam cảm thấy có khả năng: "Nghe có vẻ em hoàn thành được."

"Kinh phí dùng cho công việc chế tác và đạo cụ bọn họ rất lớn, cho nên dự toán cho nghệ sĩ có hạn. Hơn nữa trò chơi có chút khó khăn, nghe nói đã đàm phán với mấy minh tinh lớn, sau khi bọn họ nghe chi tiết chương trình đều không muốn tham gia, muốn bảo vệ hình tượng cá nhân.

Cho nên tổ tiết mục đang cân nhắc mời hai tuyển thủ đối chiến ở câu lạc bộ CS, và bốn nghệ sĩ. Như vậy sẽ thú vị và hay ho hơn, cũng hấp dẫn người xem."

Nghê Lam nghe hiểu: "Nam nghệ sĩ chỉ có mình Phan Kính đúng không? Ba người còn lại đều là nữ."

"Đúng, theo danh sách hiện tại thì Uông An Ni từng diễn cảnh sát, luật sư, thẩm phán, thường là nữ phụ thứ hai, hình tượng rất trí thức chính nghĩa."

Nghê Lam: "…"

"Một nữ nghệ sĩ khách mời khác là Môn Bội Bội, diễn viên hài. Rất biết khuấy động không khí, phản ứng nhanh, có tài ăn nói."

Nghê Lam: "…"

Lam Diệu Dương: "Em thì…"

Nghê Lam: "Không cần đánh giá, em tự hiểu. Bọn họ chính là muốn tìm em tham gia để làm bia đỡ đạn chứ gì?"

"Đúng. Em với Phan Kính bây giờ đang có độ hot. Hơn nữa Phan Kính đã từng quay rất nhiều phim hành động, có nhiều kinh nghiệm với súng ống, cũng có chút hiểu biết về động tác, kỳ thật là lựa chọn tốt cho chương trình này."

"Chờ chút." Nghê Lam bỗng nhiên bắt được trọng điểm, "Tiết mục này của bọn họ, nam phụ trách chơi đấu uy phong, nữ tạo chủ đề hài phải không?"

"Xem cách phối hợp khách mời hiện tại, đúng thật là như vậy."

Lần này Nghê Lam không thể chịu thua: "Vậy em nhất định phải tham gia!"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Nghê Lam gọi điện thoại cho Thiệu Gia kỳ, bày tỏ mình cực kỳ cực kỳ muốn tham gia tiết mục này.

Thiệu Gia Kỳ nói với cô đã liên lạc với ban tổ chức tiết mục rồi, bây giờ đang qua đó, gặp mặt nói chuyện một chút. Cô cũng nói cho La Văn Tĩnh một tiếng, nhưng cô ấy nghe xong không có cảm xúc gì.

"Chị nói chuyện kỹ với ban tổ chức, hỏi rõ ràng trước, lúc dụ chị Tĩnh cũng dễ hơn." Thiệu Gia Kỳ nói.

Nghê Lam cúp điện thoại, Lam Diệu Dương hỏi cô tình hình cụ thể hiện tại với công ty thế nào, Nghê Lam liền kể chuyện La Văn Tĩnh kiên trì muốn hủy hợp đồng với cô ra.

Lam Diệu Dương hỏi cô: "Ngoại trừ La Văn Tĩnh, trong công ty còn ai khác nói chuyện với em không?"

Nghê Lam lắc đầu: "Em rất ít lên công ty, không thân với mọi người lắm. Không có ai nói chuyện đêm đó với em. Trong công ty ngoại trừ chị Gia Kỳ, chị Tĩnh, chị Hồng, cũng không

còn ai quan tâm em làm gì. Không tính mấy người nhiều chuyện đi dò hỏi Lý Mộc vì sao lại bôi đen em, rồi vì sao sau đó lại tự bôi đen mình. Dù sao cũng không cảm thấy có gì đặc biệt."

Lam Diệu Dương nói: "Anh từng cảm thấy có lẽ công ty em có ai yêu cầu em đến tìm anh làm gì, hoặc là đối thủ của anh muốn làm gì đó, nhưng về sau vẫn không thấy có động tĩnh gì mới."

Nghê Lam nghĩ đến nhiệm vụ ngày mai, nhân tiện nói: "Chờ mấy ngày nữa đi, em còn một số chuyện phải xác nhận lại."

Sau ngày mai, nhóm Âu Dương Duệ có thể lấy được khẩu cung, sự tình có thể có tiến triển, đến lúc đó cô xem thử là tình huống gì.

"Nếu như em xác nhận không có vấn đề gì, sẽ không có ảnh hưởng gì với anh, em sẽ giúp anh điều tra thêm hệ thống máy tính bên khách sạn anh, được chứ? Chưa chắc sẽ điều tra ra gì, nhưng cứ thử xem sao."

"Được."

"Chúng ta có thể ký một thỏa thuận bảo đảm bí mật an ninh, bảo đảm em sẽ không tiết lộ hay xâm hại gì đến số liệu an ninh của các anh."

"Được, cái này anh sẽ kêu luật sư xử lý." Lam Diệu Dương dừng một chút rồi nói: "Nếu em có cần hỗ trợ pháp lý gì thì cứ nói anh, bất kể là kiện tụng với công ty hay là xung đột với phía cảnh sát."

Nghê Lam cười lên: "Ok."

"Việc điều trị cũng vậy. Trước mắt em còn cần điều trị không?"

"Em đã ra điều kiện với cảnh sát rồi, bọn họ đồng ý giúp em thanh toán chi phí kiểm tra và điều trị não bộ."

Lam Diệu Dương khẽ gật đầu.

Nghê Lam nhét vào miệng hai miếng tôm hùm thật lớn, cảm thấy Lam Diệu Dương thật là một người đàn ông tốt ấm áp. Hi vọng nhiệm vụ ngày mai thuận lợi, cô muốn giúp anh tìm ra nội gián trong khách sạn.

Trần Viêm cơm nước xong không bao lâu đã thấy bụng không được thoải mái, tim đập hơi nhanh. Nhưng anh không dám nói gì, anh lo lắng trưởng ngục kia sẽ mượn cơ hội này để hủy đi cơ hội chuyển nhà giam ngày mai. Trước giờ anh cũng hay bị đau bụng, nhịn một chút là được.

Trần Viêm không ra hóng gió ngoài sân mà quay về phòng giam nằm, tính chịu đựng cơn khó chịu này. Nhưng anh nằm một hồi thấy không ổn, anh bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, há miệng muốn kêu cứu nhưng đã không kịp, hô hấp khó khăn, chỉ có thể phát ra một tiếng 'a a a', toàn thân cuộn tròn đau đớn…

Nghê Lam vui vẻ về đến nhà, lại lên mạng nghiên cứu hệ thống an ninh của khách sạn.

Tâm tình Lam Diệu Dương cũng không tệ, chỉ là sau khi quay trở lại làm việc hiệu quả cũng không cao. Anh lên Weibo xem một chút, thấy người quản lý của Phan Kính đã làm một số việc, chủ đề couple Phan Kính Nghê Lam thật đúng là cũng hơi hot.

Mà đám fan của Lam Diệu Dương còn đổ dầu vào lửa, muốn phủi sạch quan hệ của Lam Diệu Dương và Nghê Lam, các cô cố gắng đẩy lên vở kịch tình cảm giữa Lam Diệu Dương và Chu Tử Hân.

Nhưng nói thật, bức hình Lam Diệu Dương hát Chu Tử Hân kéo đàn violon thật sự quá đẹp, cảnh trí xung quanh, ánh đèn và bầu không khí, giống như quay phim vậy. Còn đoạn clip ngắn Lam Diệu Dương đưa ly kem cho Chu Tử Hân, nếu như anh không phải người trong cuộc, Lam Diệu Dương cũng sẽ thấy rất ngọt ngào.

Lúc này Lam Diệu Dương nhận được điện thoại của mẹ.

Hứa Quyên nói với anh: "A Dương à, mấy ngày nay có bận không, hôm nào mời chú Chu với Tử Hân qua ăn cơm một bữa, con thấy sao?"

Giọng điệu này nghe là đã biết đang thăm dò rồi.

Lam Diệu Dương không vui, nhưng cũng kiên nhẫn hỏi: "Sao phải ăn cơm?"

Hứa Quyên nói: "Không phải các con hợp tác rất thuận lợi sao, chúc mừng một chút."

Lam Diệu Dương nói: "Muốn chúc mừng gì chứ? Hợp đồng phát hành đĩa nhạc còn chưa ký, buổi biểu diễn còn chưa làm. Chẳng lẽ chúc mừng scandal con với cô ấy giúp cô ấy có thêm mấy triệu fan sao? Vậy chắc phải tổ chức tới trăm bữa tiệc à? Dù sao con cũng giúp nhiều người như vậy."

Hừ, gần nhất chính là hai người, Nghê Lam và Phan Kính, cũng là hưởng bóng của anh. Muốn chúc mừng vậy thì cũng phải mời hai người bọn họ tới.

Hứa Quyên hiểu ngay cảm xúc của con trai, nhân tiện nói: "Vậy đợi buổi biểu diễn của con bé xong thì tụ họp một chút, dù sao cha con cũng bỏ công sức giúp chú Chu khá nhiều."

"Ừm, được thôi." Lam Diệu Dương đáp.

Hứa Quyên nhẹ nhàng thở ra. Không thể ép sát quá, lần này gặp được người hợp với con trai, từ từ vậy.

Cúp điện thoại, Lam Diệu Dương không nhịn được lại lướt Weibo, rốt cuộc nhịn không được, anh cập nhật bài mới, kèm thêm một tấm hình quảng cáo Chu Tử Hân kéo đàn violon, viết: 'Trân trọng giới thiệu với các vị một nghệ sĩ diễn tấu violon ưu tú, con gái của một người bạn của cha tôi, cũng xem như em gái tôi, cô @Chu Tử Hân.'

Đằng sau chính là một tràng khen ngợi Chu Tử Hân ưu tú thế nào, nói cô khổ luyện hơn mười năm violon, tương lai không lâu sẽ chính thức ra mắt với mọi người, mong mọi người chờ đợi đón nhận.

Weibo này vừa đăng lên, rất nhanh đã có nhiều lời bình luận để lại. Mỗi người có một cách giải thích khác nhau, nhưng đa phần đều nghĩ Lam Diệu Dương đang khéo léo làm sáng tỏ scandal, vì anh cố tình nói con gái của bạn cha anh, em gái, lại nhắc tới tài nghệ violon của Chu Tử Hân về sau sẽ chính thức ra mắt mọi người.

Đó chính là nói việc ca hát đệm nhạc bên đường chính là thủ đoạn tuyên truyền gây chú ý cho mọi người chứ sao.

Ai nha, con mắt của khán giả thật là sáng như sao.

Lam Diệu Dương rất hài lòng.

Tuy còn có không ít người đánh cược nói hai người này chắc chắn có gian tình, có người còn nói Lam Diệu Dương vẫn 'nâng đỡ người không biết mệt mỏi' như trước đây, mà giúp đỡ toàn là sao nữ. Nhưng Lam Diệu Dương cũng không thèm để ý, dù sao ý tứ của anh cũng biểu đạt ra rồi, mọi người có thể thấy là được.

Nghê Lam không thấy, cô không lên Weibo. Cô đang nghiên cứu hệ thống khách sạn đến mê mẩn, chớp mắt đã tới giờ cơm tối. Buổi trưa ăn no quá cô cũng không thấy đói, liền trực tiếp ra ngoài chạy bộ mười cây số.

Chạy được hơn nửa thời gian thì điện thoại reng, Âu Dương Duệ tìm cô, anh nói anh đang ở trước cửa nhà cô.

Nghê Lam liền tăng tốc chạy về.

Nhìn thấy Âu Dương Duệ, sắc mặt anh lạnh tanh, rất khó coi.

Nghê Lam thầm khẳng định đã xảy ra chuyện không hay, nhanh chóng mở cửa để anh vào.

Sau khi Âu Dương Duệ vào cửa liền lấy dụng cụ ra dò tìm trong phòng cô, Nghê Lam nhìn thấy luồng áp suất thấp trên người anh liền cũng không ngăn cản, không đặt câu hỏi.

Âu Dương Duệ kiểm tra một hồi, lại kiểm luôn cả túi xách, quần áo, điện thoại, đồ dùng cá nhân của Nghê Lam, không phát hiện ra thiết bị theo dõi hay nghe lén, liền hỏi cô: "Chuyện của Trần Viêm cô có nói với ai không?"

"Không có ai." Nghê Lam hỏi anh: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

Âu Dương Duệ nói: "Trần Viêm chết rồi."

"Cái gì?" Nghê Lam rất kinh ngạc.

"Phán đoán sơ bộ là trúng độc, cụ thể thì phải chờ pháp y kiểm tra thi thể đưa ra kết luận."

"Chỗ tôi khẳng định không tiết lộ bất kỳ tin gì. Tôi không có nói với ai."

Âu Dương Duệ nhìn cô chằm chằm, lại hỏi: "Có người nào khả nghi tiếp xúc cô không? Có ai chú ý đến chuyện cô gặp cảnh sát không?"

"Không có." Nghê Lam chần chừ một chút, nhớ tới Lam Diệu Dương tra ra được chiếc Honda màu bạc kia. Nhưng trực giác Nghê Lam thấy người kia không có liên quan tới cái chết của Trần Viêm. Có khả năng là liên quan đến quá khứ của cô.

Hôm nay lúc trở về Lam Diệu Dương cố ý chở cô đi tiệm rửa xe kia mượn cớ rửa xe để tìm hiểu, nhưng chủ tiệm Trịnh Nhiên không ở đó. Nghê Lam cũng không muốn trước khi chưa làm rõ sự tình lại bày ra hết ngọn nguồn, lỡ như cô bị vu oan hãm hại cô không cách nào tự chứng minh được. Nội bộ cảnh sát hiển nhiên có vấn đề, cô không thể hoàn toàn tin tưởng bọn họ.

"Cô do dự cái gì?" Âu Dương Duệ cực kỳ tinh mắt.

Nghê Lam nói: "Tôi chỉ phân tích một chút những người bên cạnh có quan tâm đến việc tôi gặp cảnh sát hẳn là không liên quan đến việc này. Chắc là lộ tin tức từ đường dây khác."

Nghê Lam nhìn ánh mắt Âu Dương Duệ.

"Các anh xin chuyển phạm nhân sẽ qua nhiều thủ tục, người của cục cảnh sát, viện kiểm sát, quản lý nhà giam, bao gồm cả việc Trần Viêm có lỡ miệng hay không, quá nhiều chỗ có khả năng."

Âu Dương Duệ đương nhiên hiểu, cho nên cần loại trừ từng cái một. Bao gồm độc từ đâu tới, ai hạ độc, bằng cách nào, đều phải điều tra.

Âu Dương Duệ mở quyển sổ nhỏ ra: "Từ thứ năm tuần trước đến giờ, cô đi đâu gặp ai, nói qua một chút."

Nghê Lam: "…"

Nghê Lam nén giận, rất muốn chửi anh thời đại bây giờ muốn biết chuyện gì còn phải gặp mặt sao, bấm điện thoại một cái gõ máy tính một phát, nên nói gì cũng nói xong rồi. Nhưng cô cũng biết Âu Dương Duệ điều tra hành tung của cô chỉ là xác nhận cô có nói dối hay không, trước khi xác nhận nghi ngờ cô có nói dối hay không, anh không có quyền điều tra điện thoại và máy tính của cô.

Nghê Lam nói ra hành tung của mình sau khi biết được chuyện Trần Viêm chuyển đi, ngoài tự cô ra ngoài ăn khuya với Phan Kính, hay ăn trưa bên ngoài với Lam Diệu Dương thì hết rồi. Còn lại chính là ra ngoài chạy bộ, gặp Âu Dương Duệ, thời gian còn lại đều ở trong phòng.

Âu Dương Duệ ghi lại còn liếc nhìn cô một cái. Nghê Lam không vui, sao vậy, hoạt động xã giao của cô chính là ra ngoài ăn cơm với đàn ông, thì sao chứ.

Âu Dương Duệ đều ghi chép lại, sau đó rời đi rất nhanh.

Nghê Lam nhìn khuôn mặt âm u của anh, nhịn không được nói: "Nghĩ theo mặt tốt thì ít nhất tội phạm đã ra tay rồi. Dù sao còn tốt hơn không có động tĩnh gì, không tra được gì."

Âu Dương Duệ liếc cô một cái, bỏ đi.

Nghê Lam vỗ vỗ miệng mình: "Thật là lắm lời, tật xấu không đổi."

Trong nhà giam, chuyện Trần Viêm trúng độc mất mạng gây nên một cơn sóng lớn. Tất cả hình ảnh giám sát đều bị lấy ra xem, nơi có khả năng trúng độc lớn nhất chính là giờ cơm trưa, lúc Hắc Ca cùng mấy người kia xung đột, Trần Viêm bị xô đẩy mấy cái, mấy người ở quanh anh ta đều có cơ hội ra tay.

Mấy người liên quan đều bị cách ly để thẩm vấn từng người một, nhưng không ai thừa nhận. Bởi vì hiện trường hỗn loạn, hình ảnh camera cũng bị đám người che khuất, nhìn không ra được ai bỏ đồ vào thức ăn của Trần Viêm.

Liêu Tân chạy đi thúc giục phòng pháp y, hi vọng có thể đem thi thể của Trần Viêm kiểm tra trước.

Nghê Lam ở nhà lo nghĩ lung tung, không yên lòng.

Maria là ai? Là cô, La Văn Tĩnh hay là người khác?

Bản thân mình và Trần Viêm có quan hệ gì? Vì sao cô lại đi tới khu phố của mẹ Trần Viêm? Trần Viêm không biết cô, mẹ Trần Viêm cũng không biết cô, nhưng sao địa chỉ kia lại ở trong đầu cô?

Trần Viêm vì muốn cung cấp khẩu cung cho cảnh sát mà chết rồi. Nắm bắt thời cơ chuẩn như vậy, hẹn ngày mai sẽ khai mà hôm nay đã chết.

Hung thủ làm sao biết được thời gian này? Tại sao trước đó không có động tĩnh gì, là vì biết trước lúc này Trần Viêm không khai gì, hay là vì chưa chuẩn bị xong?

Nghê Lam đi xuống lầu, đi vòng vòng nhà xe, xem thử có xe hay người nào khả nghi không.

Có thể nắm bắt tin tức chuẩn xác như vậy, khả năng lớn là người của cảnh sát.

Trần Viêm chết rồi, vậy cô có nguy hiểm gì không?

Cô đã nói hết với cảnh sát, cảnh sát đều đã nói hết với cô, có lẽ không giấu được.

Là ai chứ?

Cô chỉ gặp Âu Dương Duệ và Liêu Tân, chắc chắn không phải bọn họ.

Nghê Lam dạo dưới lầu một vòng, ngẩng đầu lên nhìn phòng mình, đèn sáng, chung quanh không có gì trực tiếp nhìn qua cửa sổ phòng cô, muốn chụp lén theo dõi qua cửa sổ như Lam Sắc Hào là không thể. Căn hộ kế bên nhà cô cũng vậy, căn đó không mở đèn, hộ gia đình nhà đó vẫn chưa trở về.

Nghê Lam xác nhận một lần nữa tình cảnh xung quanh, lên lầu.

Về đến nhà cô nhận được điện thoại của Thiệu Gia Kỳ, cô ấy có chút uể oải: "Nghê Lam, chuyện không tốt lắm."

"Sao thế?"

"Bên tổ chương trình không có vấn đề gì, bọn họ dự tính đến lúc đó chọn thời điểm thích hợp cho em với Phan Kính một tổ. Bọn họ yêu cầu rất nhiều, chị nghe cũng thấy tốt, không có gì tiêu cực, cũng rất thiện cảm. Nhiệm vụ của chương trình có khó, có yêu cầu thể lực, nhưng chị thấy em không thành vấn đề.

Ở mỗi khâu bọn họ đều xếp huấn luyện viên, đều mua bảo hiểm cho nghệ sĩ, bảo đảm an toàn. 'Phần thưởng tối cao' đã dựng ở một khu trò chơi trải nghiệm thực tế, huấn luyện viên cũng mời từ đó, trường quay cũng diễn ra ở đó, địa điểm cực kỳ lớn, nói là có một ngọn núi. Thiết bị quay trực tiếp đều dựng xong rồi, toàn bộ đoàn đội chế tác cũng rất chuyên nghiệp. Chị cảm thấy cực kỳ phù hợp.'

"Sau đó thì sao, chị Tĩnh không đồng ý?" Nghê Lam hỏi.

Thiệu Gia Kỳ thở dài một hơi: "Chị Tĩnh muốn ba trăm vạn."

Nghê Lam: "…"

Giọng nói của Thiệu Gia Kỳ chỉ còn thiếu chút nữa là tiếp thêm câu 'Sao không đi ăn cướp đi.'

Nghê Lam hỏi: "Em thì giá bao nhiêu?"

Thiệu Gia Kỳ nói: "Phan Kính ba mươi vạn, em nói em thử xem."

"Ít vậy à?" Nghê Lam ngạc nhiên, "Không phải nghe nói động hay không động cũng đã một hai ngàn vạn, không phải anh Kính rất nổi tiếng sao?"

"Ba ngày đó chị hai, ba ngày." Thiệu Gia Kỳ đã sốt ruột rồi. "Em tưởng em là anh Thành hả. Một hai ngàn vạn là tiết mục một mùa, hơn mười hai tập phim. Chương trình của anh Thành, cao nhất cả một mùa là hai trăm năm mươi vạn, mùa cuối cùng làm ra ba ngàn vạn, giỏi không?"

"Vậy giá trị của em đã đuổi kịp anh Thành rồi?"

"Đúng rồi, tân binh mới ra lò từ scandal."

Nghê Lam: "…Chị ấy là tuyệt đường lui của em hả?" Báo giá như vậy, chương trình này không được, về sau sẽ không có chương trình nào mời cô nữa.

"Chị Gia Kỳ." Nghê Lam mềm giọng xuống, "Em cần việc này, em muốn làm việc." Cô phải giống một nghệ sĩ bình thường, có tên tuổi che chắn.

"Em rất cần tiền." Nghê Lam nói.

Ăn cơm, khám bệnh, tìm luật sư, tìm chân tướng, hoặc là… chạy trốn, cô đều rất cần tiền.

Tóm lại cân nhắc từ góc độ nào, cô cũng vô cùng cần việc.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

"Chị còn chưa nói chuyện lại với tổ tiết mục nữa. Báo giá như vậy bên đó sẽ nghĩ chị điên rồi, chị cũng mất mặt." Thiệu Gia Kỳ nói: "Sáng mai chị lên công ty nói chuyện đàng hoàng với

chị Tĩnh, xem rốt cuộc chị ấy dự tính gì.”

Dự tính gì?

Nghê Lam cảm thấy, chắc là muốn dùng việc này để buộc cô hủy hợp đồng.

Cô ký thỏa thuận hủy hợp đồng, để lại cơ hội ngàn năm một thuở này cho bản thân, sau này cũng coi như có đường lui. Mà La Văn Tĩnh kết thúc nhiệm vụ tốt đẹp, hất cô ra ngoài.

“Em đi chung với chị.” Nghê Lam nói.

“Thôi.” Thiệu Gia Kỳ từ chối, “Hai người đụng nhau là bốc hỏa rồi, chị Tĩnh mà giận thì chị không dễ nói chuyện. Chị sẽ dỗ dành chị ấy thật tốt, có lẽ chuyện còn thay đổi được. Coi như chị ấy có ý đối phó em, chỉ nói ra, chúng ta cũng biết đối phó thế nào.”

Cũng đúng, lần trước La Văn Tĩnh mới cảnh cáo cô. Nếu thấy cô xuất hiện nữa, đoán chừng thực sự không thể nói gì rồi.

Nghê Lam liền nói: “Vậy chị giúp em tỏ thái độ với chị Tĩnh, nếu như chị ấy muốn dùng cái này để ép em hủy hợp đồng, có thể đàm phán. Em đấu không lại chị. Chỉ là tiền bồi thường hợp đồng hợp lý một chút, đừng bức tử em đến độ không bồi thường nổi, đối với chị ấy cũng không có gì hay.”

Thiệu Gia Kỳ đồng ý, cúp điện thoại.

Nghê Lam ủ rũ nằm xuống ghế sofa, trong lòng cảm thấy rất oan ức.

Cảnh sát ép cô, tội phạm ép cô, công ty ép cô, nghèo túng ép cô, dư luận xã hội cũng ép cô…

Nghê Lam móc điện thoại di động ra, nhắn tin cho Lam Diệu Dương: ‘Cái chương trình Phần thưởng tối cao nói hồi trưa nay, quay ba ngày, anh thấy em nên báo giá thế nào thì phù hợp.’

Lam Diệu Dương nghe thấy tiếng báo tin nhắn WeChat, nhìn thấy tên ‘Nghê Lam ni non’, còn tưởng là hỏi anh chuyện trên Weibo, mở ra xem, lại là hỏi báo giá.

‘Phải xem tổ tiết mục muốn em và Phan Kính kéo doanh thu như thế nào, nhiều nhất là mười vạn.’

Tin nhắn gửi chưa lâu đã được trả lời, sợ rằng Nghê Lam bị sốc, lại nói: ‘Em là người mới giá này cũng không tệ, có mấy người còn không thèm để ý giá cả cũng muốn tham gia chương trình. Đầu tiên phải được ra mắt, sau đó từ từ phát triển.’

‘Em biết.’ Nghê Lam trả lời anh.

Lam Diệu Dương nhìn ra được cô không vui từ hai chữ này. ‘Sao thế?’

‘Không có gì, em đang chờ câu trả lời của công ty. Ngày mai mới có tin.’

Đêm nay Nghê Lam ngủ không yên giấc, hơi mơ mơ màng màng, ngủ gà ngủ gật. Trong mơ hốt hoảng cảm giác được có người sát vách xuyên qua cánh cửa nhìn cô.

Nghê Lam giật mình tỉnh giấc, đột nhiên mở mắt.

Một lúc lâu sau cô mới hồi phục tinh thần, sau đó cô nghĩ tới, hình như cô chưa từng nghe có tiếng động gì từ nhà hàng xóm đối diện.

Tuy là với kiểu sống của người hiện đại, hàng xóm chưa từng gặp mặt nhau rất bình thường, nhưng bây giờ cô cứ thấy là lạ thế nào.

Đầu Nghê Lam hơi đau, nhịp tim bắt đầu tăng nhanh, cô nhìn đồng hồ đeo tay, hơn một giờ rồi.

Nghê Lam nằm trên giường nhìn trần nhà, suy nghĩ về lo lắng của mình.

Quan Phàn, Trần Viêm, Nghê Lam, La Văn Tĩnh, Maria…

Quan Phàn cất giấu bí mật, đồng nghiệp của cô cũng không biết cô đã tra được gì, nếu không bây giờ cũng không đến nỗi lúng túng phải bắt đầu lại từ đầu.

Trần Viêm cũng cất giấu bí mật, anh ta muốn mang ra để trao đổi sự an toàn của bản thân.

Cô cũng có bí mật, bí mật mà ngay chính cô cũng không biết.

Bỗng nhiên Nghê Lam từ trên giường vọt dậy, mở ngăn kéo ra, lục trong góc chiếc hộp chìa khóa đang đựng chìa khóa dự phòng.

Trong hộp này có hai cái, còn có một cái ‘lúc trước’ cô vứt trong chiếc chén đồ linh tinh gần cửa. Mà chiếc chìa khóa đó Thiệu Gia Kỳ không mở được cửa phòng cô.

Nghê Lam cầm chiếc chìa khóa trong ngăn kéo, đi thử một chút cửa của mình, ‘cạch’ một tiếng, thuận lợi mở ra rồi.

Nghê Lam lại cầm chiếc chìa khóa trong cái chén nhỏ ngoài phòng khách so sánh một chút, hai chiếc này nhìn thì giống nhau nhưng lại có một điểm khác rất nhỏ. Nghê Lam cũng thử chiếc chìa khóa này một chút, không cách nào mở cửa được.

Đây không phải chìa khóa cửa nhà cô.

Mà cô lại vứt bừa nó ở đây, chẳng lẽ nơi rõ ràng nhất lại bí mật nhất?

Trong đầu Nghê Lam bỗng nảy ra một suy nghĩ đáng sợ, cô cảm thấy bất an vì khả năng này.

Nghê Lam ngây người một hồi, sau đó thay đồ, vỗ vỗ mặt, cô dùng rượu xúc miệng, lại phun một ít rượu trên người, sau đó cầm lấy chiếc chìa khóa kia.

Nghê Lam đóng cửa lại, đeo túi xách trên người, cứ như vậy làm bộ vừa uống rượu từ bên ngoài quay về đi về phía cửa đối diện.

Cô mềm nhũn dựa trên ngưỡng cửa, giống như con ma men. Nếu có người mở cửa ra cô sẽ nói đây là nhà mình.

Đối phương sẽ mắng cô, cô có thể giả vờ lên cơn say điên sau đó lại nhìn lại số phòng, nói cô say rồi, đi nhầm phòng. Sau đó trước mắt đối phương trở về nhà mình.

Nghê Lam chuẩn bị kỹ càng, nghĩ đủ các loại khả năng, sau đó cô cắm chìa khóa vào cửa.

'Cạch' một tiếng.

Chìa khóa xoay.

Cửa mở ra.

Tim Nghê Lam đập loạn.

Sao có thể chứ, cứ vậy mở ra rồi?

Bất ngờ. Nhưng dường như nằm trong dự liệu.

Nghê Lam bình tĩnh lại, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Đây là một căn hộ hai phòng ngủ. Phòng khách không có vách ngăn, màn cửa sổ sát đất không kéo qua, ánh trăng chiếu trực tiếp vào, có thể lờ mờ thấy được bài trí của phòng khách.

Sofa, bàn trà, tủ TV, TV, tranh treo tường… xem ra rất giống một căn nhà bình thường.

Trong phòng yên tĩnh khiến người ta khẩn trương.

Nghê Lam đi vào.

Trong phòng khách bày biện mô phỏng cây xanh trang trí rất chân thật, trên kệ giày có hai đôi dép lê không lớn không nhỏ, màu xanh dương, kiểu dáng trung tính.

Toàn bộ được thiết kế theo kiểu Bắc Âu đơn giản, phòng khách sạch sẽ thoáng mát rất có phong cách. Hai phòng ngủ đều khóa cửa.

"Hello." Nghê Lam chào một tiếng.

Giọng nói của cô rất vang trong căn phòng yên tĩnh.

Không có người đáp lại. Phía sau cánh cửa đóng chặt cũng không có tiếng động.

Chắc là giả vờ chưa tới?

Nhưng thân thể Nghê Lam không tự chủ được tiếp tục đi, cô còn xoay người đóng cửa chính lại.

Nghê Lam cất cao giọng lại gọi một tiếng: "Hello, có ai không?"

Vẫn như cũ không ai đáp lời.

Nghê Lam nhìn thấy công tắc trên tường, nhưng cô không mở đèn.

"Có ai không? Tôi đến trả chìa khóa." Nghê Lam vừa nói vừa đi vào.

Cô đoán không có bất kỳ tiếng nào như cũ, cô cảm thấy trong phòng không có người.

Nghê Lam đi vào phòng khách, đứng ở giữa hai phòng ngủ. Cô nhìn chằm chằm khe cửa hai phòng, tất cả đều tối thui, không có bất kỳ tia sáng nào.

Nghê Lam lui về sau, chuyển hướng sang phòng bếp và toilet.

Quá tối không thấy rõ, cô mở đèn phòng khách lên.

Phòng bếp rất sạch sẽ, có vài cái nồi cùng bộ đồ ăn, thoạt nhìn giống như chưa từng dùng qua. Cũng có dầu muối tương giấm, đã xé nhãn nhìn giống như có dùng chút, nhưng vỏ bình đều rất sạch. Đồ dùng trong nhà vệ sinh nhà tắm đều sạch sẽ và mới.

Toàn bộ căn phòng toát ra sự sạch sẽ vắng lặng.

Nghê Lam đi trở về phòng khách, cô đi đến trước cửa một căn phòng, lắc lắc cái chốt cửa, cửa mở ra, bên trong là phòng ngủ. Giống như những phòng ngủ bình thường. Giường, gối, chăn mền, tủ quần áo, bàn đọc sách.

Trong tủ quần áo treo một số đồ, của nữ, kiểu dáng rất nhiều, nhưng phần lớn đều lỗi thời. Bên trong còn có nón, giày.

Nghê Lam nhìn cỡ giày một chút, giống của cô.

Trên bàn sách bày hai quyển, một quyển 'Jane Eyre', một quyển văn học tổng hợp. Dường như không phải loại sách cô hứng thú.

Đồ trong phòng rất ít, không có gì quá đặc biệt, Nghê Lam đi qua căn phòng khác.

Lần này cô vặn tay cửa nhưng không mở được. Gian phòng kia đã khóa.

Nghê Lam nhíu nhíu mày, lui lại một bước, nhớ lại một phen đồ trong nhà mình, cũng không có dư chiếc chìa khóa nào. Lúc này cô cảm nhận được gì, ngẩng đầu nhìn lên, phía bên trên cửa có một camera đang quét mặt cô.

Nghê Lam giật nảy mình, chưa kịp phản ứng đã nghe cạch một tiếng, cửa mở rồi.

Nghê Lam chỉ do dự một giây rồi đưa tay đẩy cửa ra.

Ánh đèn phòng khách rọi vào đây, có thể nhìn rõ hơn nửa căn phòng, nhưng Nghê Lam vẫn mở đèn phòng lên.

"My God."

Tình cảnh trong phòng khiến Nghê Lam sững sờ đến mấy giây.

Bên trong có một cái bàn thật lớn, trên bàn là hai cái màn hình lớn, một bàn phím, bên cạnh là máy chủ, còn thêm đủ thứ đi kèm, một bên còn đặt một cái laptop rất nặng, vừa nhìn đã biết không phải dạng laptop thông thường.

Bên một cái bàn khác còn đặt một hệ thống bộ đàm cảnh vụ.

Bên tường có một tủ thủy tinh, trong đó có server. Sát vách tường còn có một ngăn tủ.

Nghê Lam đi qua, mở tủ.

Một cây súng, hai hộp đạn cao su. Áo chống đạn, áo giáp, dụng cụ ghi hình bằng kim, dụng cụ nhìn ban đêm, dao, bộ đàm, vũ khí, công cụ của cảnh sát…

Nghê Lam giật nảy mình.

Một ngăn tủ toàn hàng cấm.

Đầu Nghê Lam trống rỗng, cô không biết đây là đâu, không biết vì sao mình lại có những thứ này.

Rốt cuộc cô là ai?

Sự tin tưởng và hoài nghi chính mình đang đánh nhau kịch liệt trong lòng Nghê Lam.

Cô sững sờ hồi lâu, mò đến cái ghế trước bàn chật vật ngồi xuống.

Đây thật sự quá kích động rồi, mấy thứ đồ trong phòng này, sợ là cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Nghê Lam cố gắng nhớ lại lời an ủi của Lam Diệu Dương với cô, nghiêm túc lặp lại lời anh nói một lần nữa.

Nhưng, bản năng ý thức của người là chính xác, mỗi một việc, cô đều lựa chọn chính xác phương án giải quyết, dù có tức giận hay oán hận cỡ nào, cô đều không làm hại bất kỳ ai.

Toàn bộ chắc chắn có nguyên nhân của nó. Mà cái cô cần chính là tìm ra nguyên nhân này.

Nghê Lam ổn định lại cảm xúc của mình, quay đầu nhìn về phía bàn. Cô không đụng vào máy tính, kéo ngăn bàn ra trước.

Trong ngăn kéo có mấy cái usb, một cái smartphone. Điện thoại mới, hàng nội địa, loại mới nhất.

Nghê Lam ấn vào phím Home, nhận diện vân tay, điện thoại mở ra.

Cấu hình của điện thoại rất cao, cô kiểm tra một hồi, bên trong có sim, còn sắp xếp rất nhiều ứng dụng. Có một số ứng dụng cô không biết, ít nhất là cô không nhận ra được trong trí nhớ.

Cô ấn bừa mở một chương trình, là ứng dụng truy tìm dấu vết.

Nghê Lam đứng dậy, tìm thấy một cái hộp nhỏ trong ngăn tủ, bên trong có một thứ nhỏ như cúc áo, cô mở ra, ứng dụng trong điện thoại bắt đầu báo, thiết bị đã được kết nối.

Nghê Lam bình tĩnh đóng thiết bị theo dõi lại.

Có thể, cô thật sự quá lạc quan rồi.

Nghê Lam đại khái mò xem di động một lượt, ngoại trừ ứng dụng ra, bên trong cũng không lưu văn bản gì có ích. Cô không khỏi nghĩ đến chiếc điện thoại bị nát kia của cô, không biết có phải giống như chiếc điện thoại này không.

Nghê Lam để cái hộp về ngăn tủ, quay đầu thấy máy chủ đã mở, cô ngồi trở lại, gõ bàn phím, màn hình sáng lên, nhảy ra một khung nhập mật khẩu.

Nghê Lam bị bí ở đây, cô không biết mật khẩu là gì.

Cô lại mở laptop, laptop này cũng không tắt, màn hình sáng, cũng phải điền mật khẩu.

Nghê Lam nghiên cứu một chút thiết bị và dây mạng, nhìn một chút camera nhỏ ngoài khung cửa, đây chắc là hệ thống nhận diện khuôn mặt. Vừa rồi cô là quét mặt mà vào.

Mặt của cô, vân tay của cô, rốt cuộc cô làm gì?

Nghê Lam thử nhập ngày sinh nhật của mình vào, kết quả nhảy ra một câu tiếng anh nhắc nhở, mật khẩu sai, hệ thống đã bị khóa, nếu như nhập sai liên tục ba lần, hệ thống sẽ tự động khởi động chương trình tự hủy.

Nghê Lam: "…"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Cả đêm Nghê Lam không ngủ.

Chỗ nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất, câu này không sai, nhưng còn phải xem tình huống.

Nếu như bạn đã bị cảnh sát để mắt thậm chí có thể bị phần tử tội phạm xem chừng, như vậy chỗ nguy hiểm nhất vẫn có nguy hiểm.

Nghê Lam không khỏi nghĩ đến Lam Diệu Dương, nghĩ đến lúc anh nói mỗi lần phát hiện bí mật của cô, anh lại càng tin tưởng cô, nếu như không phải không được đùa, cô thật muốn cho anh xem cảnh tượng trước mắt một chút. Xem xem anh còn có thể nói ra câu càng tin tưởng cô nữa không.

Nghê Lam nghĩ đến đây thì có chút ủ rũ, lúc Lam Diệu Dương nói những lời đó, cô vui đến như vậy, còn vui hơn so với khen cô đẹp.

Cô không muốn mất đi… sự tin tưởng của anh.

Cũng không muốn mất đi cảm giác chính nghĩa của bản thân.

Cô nhất định phải cố gắng đến lúc có thể chứng minh bản thân trong sạch.

Nghĩ về mặt tích cực, ít nhất súng ống trong tay lúc này không phải vũ khí trí mạng, số hiệu trên súng ống vẫn còn, hẳn là có thể tra ra được nguồn gốc.

Nghê Lam thu dọn lại căn phòng sát vách này một phen.

Camera vẫn để như cũ, nhưng cô rút dây mạng nối với máy tính. Không biết mật khẩu không thể mở máy tính, không thấy được trong hệ thống nhận dạng này có phải là chỉ có mặt cô mới có thể mở ra không, vậy thì tạm thời cũng không có ai mở được.

Cô tắt máy tính đi, đóng server lại. Camera đó kết nối với điện thoại, vừa hay trong điện thoại cũng có phần mềm ứng dụng.

Nếu có ai đó biết chuyện đến kết nối sử dụng server này, bây giờ không dùng được, hẳn sẽ quay lại xem xét. Như vậy đến lúc đó cô sẽ biết là ai.

Cô lấy đi hết usb, điện thoại, vật dụng nhỏ, mấy hàng cấm kỉa vẫn khóa lại trong tủ.

Đồng lõa cũng được, đồng nghiệp cũng không sao, lâu như vậy không có ai đến tìm cô, cô phải biết người này hoặc là những người này là ai, rốt cuộc cô đã xảy ra chuyện gì.

Nghê Lam làm xong mọi thứ, thu dọn phòng lại. Sau đó cô đặt chìa khóa ở phía sau giá đèn treo trên tường.

Trở về phòng mình, Nghê Lam kết nối usb với máy tính xem một chút, là một chương trình, code lập trình nhìn rất quen, cô cảm thấy là do cô viết ra.

Nghê Lam kết nối chiếc laptop lấy từ căn nhà bên với chiếc laptop mình đang dùng, cô định dùng chương trình giải mật khẩu để tìm mật khẩu của chiếc laptop này. Lúc chương trình đang chạy, cô nhận được điện thoại của Thiệu Gia Kỳ.

Nghê Lam nhìn giờ, đã sắp 10 giờ rồi.

Nghê Lam nhận điện thoại.

Thiệu Gia Kỳ nói: "Em nói không sai, chị Tĩnh muốn nhân cơ hội này hủy hợp đồng với em. Tiền bồi thường vi phạm hợp đồng cộng lại khoảng 156 vạn, chị ấy giảm gần 100 vạn so với trước. Chỉ nói đây là cái giá cuối cùng Đỗ tổng có thể chấp nhận.

100 vạn bồi thường hợp đồng này khẳng định không được thiếu một xu, không thì mấy nghệ sĩ khác sẽ bắt chước, về sau không cách nào quản lý được. Còn 56 vạn lúc trước là bồi thường cho khoản mời thầy dạy, tạo hình, chụp ảnh, tuyên truyền, PR cho lớp học thần tượng mới của em, còn thuế má các thể loại nữa, dù sao chính là chưa tính hết tất cả tổn thất gián tiếp."

Nghê Lam hỏi cô: "Giá này không thể đàm phán nữa ư?"

"Không thể. Chị xin chị Tĩnh rất lâu." Thiệu Gia Kỳ nói: "Chị ấy nói việc này không phải một mình chị ấy có thể quyết, giá này là giá cuối Đỗ Tổng nói rồi. Hơn nữa Đỗ tổng đã nói bắt buộc em phải ký tên đồng ý, chuyện sau đó mới thôi được. Chị Tĩnh nói ý chị ấy là sẽ tuyên bố hủy hợp đồng trước, tuyên bố em không còn là nghệ sĩ của Phong Phạm, việc làm của em không quan hệ gì tới Phong Phạm, để ảnh hưởng xấu của em tới công ty là thấp nhất, sau đó mới từ từ tính đến nợ nần, tố tụng.

Tóm lại là chấm dứt chuyện sớm. Nhưng Đỗ tổng không đồng ý. Đỗ tổng cảm thấy đăng tuyên bố ra ngoài công ty sẽ bị động, một là em bắt được nhược điểm sẽ thưa kiện gây bất lợi cho công ty, mặt khác không có giấy trắng mực đen rõ ràng ký xuống lại phải lo lắng mấy chuyện tố tụng không rõ ràng, chuyện em không trả nợ, không thu lại được tổn thất, một khi đã có tiền lệ khai trừ em, mấy nghệ sĩ khác cũng không dễ nói chuyện."

Nghê Lam rủa thầm: "Sao Đỗ tổng không có chút lòng tin gì với hợp đồng và luật sư công ty mình thế, vẫn là trời sinh tính tình hẹp hòi. Ông chủ công ty giải trí như vậy sao được, chị xem xem Lam tổng nhà người ta."

"Thôi được rồi."

"Ờ." Nghê Lam ngậm miệng.

Thiệu Gia Kỳ thật rất muốn nói với cô, cái gì cũng Lam tổng Lam tổng, sao mà so được chứ.

"Tóm lại em xem xem việc này phải làm sao? Chị đã lấy bản thỏa thuận hủy hợp đồng rồi, gửi qua email cho em. Em nghiên cứu chút đi. Chị Tĩnh nói, ký xong thỏa thuận này, chương trình trò chơi 'Phần thưởng tối cao' em có thể tự ký, thích nói giá bao nhiêu thì tùy. Chị ấy sẽ công bố rõ ràng là em đã hủy hợp đồng với công ty. Hoạt động của em không có liên quan tới công ty, công ty cũng không can thiệp vào công việc của em."

Nghê Lam im lặng một hồi: "Vậy để em xem trước một chút."

"À đúng rồi, còn nữa." Thiệu Gia Kỳ nói tiếp: "Hôm nay chị gặp quản lý của anh Thành – Đàm Tuấn ở công ty, cậu ta nói công ty bảo hiểm đã xác định bồi thường cho chiếc xe của Đồng Linh rồi, vì trong sự cố cũng có trách nhiệm của em, cho nên tiền bồi thường không nhiều, chỉ được hơn 4 vạn, cho nên cuối cùng tiền bồi thường xe em phải trả là 16 vạn.

Cậu ta sợ em quỵt nợ, hôm nay đến tìm chị Tĩnh, nói lúc em ký thỏa thuận hủy hợp đồng thì cũng ký thỏa thuận bồi thường này luôn. Chị Tĩnh không nói nhất định sẽ giúp chuyện này, nhưng chắc chắn chị ấy sẽ giúp anh Thành. Đàm Tuấn nói chút nữa sẽ gửi thỏa thuận bồi thường cho chị, chị nhận được sẽ chuyển cho em."

“Được thôi.” Nghê Lam cũng không còn gì để nói.

Thiệu Gia Kỳ nói: “Chị đã xem sơ sơ thỏa thuận hủy hợp đồng, cho em thời gian một năm để bồi thường.”

“Một năm, em đi đâu kiếm gần 200 vạn đây.”

Thiệu Gia Kỳ do dự một chút, nói: “Thực ra cũng không phải không có khả năng, nhưng phải xem vận may của em. Nếu như em có biểu hiện tốt trong chương trình ‘Phần thưởng tối cao’, nổi tiếng được, tẩy trắng hình tượng một ít, sau đó sẽ có cơ hội. Một năm hai trăm vạn cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội.”

Nghê Lam không có lòng tin, hơn nữa, ký thỏa thuận này giống như bị người ta dí đầu nhận sai, biết rõ là bị người ta khi dễ mà vẫn phải khom lưng bán máu khiêng gạch bồi thường.

Thiệu Gia Kỳ nghĩ ngợi, nói: “Chị với em phân tích một chút tình hình hiện tại của ‘Phần thưởng tối cao’, đây là cơ hội duy nhất em có thể nắm được trong thời điểm này. Chương trình này phát sóng trực tiếp, theo bọn họ dự tính là sẽ làm hàng kỳ. Vì thiết bị và sân bãi đều sẵn có, sân chơi kia cũng cần quảng cáo, cho nên bọn họ quyết định làm chương trình.

Tụi em bây giờ là mùa đầu tiên, bọn họ cũng muốn thử thị trường một chút, tích lũy kinh nghiệm hợp tác tiếp thị. Ý của công ty game là trò chơi online offline sẽ ảnh hưởng qua lại, có thể tăng lượt người chơi, cũng phát triển được hình thức kinh doanh của công ty, còn mượn cơ hội chương trình này nâng đỡ một số huấn luyện viên và một số người chơi thành ngôi sao, như vậy tài nguyên sau này đều là của mình rồi.”

“Ừm.” Nghê Lam đáp lời.

“Đối với người mới như em mà nói, thời gian của chương trình này quá ngắn, chỉ có ba ngày, thời gian xuất hiện không nhiều. Coi như biểu hiện có tốt thì độ hot duy trì cũng không được lâu. Cho nên em phải tranh thủ mấy mùa sau. Không thể chào giá quá cao, mà biểu hiện phải tốt, phải tạo ra được trải nghiệm chương trình thực tế.

Em khác Phan Kính, anh ấy lúc nào cũng có tác phẩm, chương trình này anh ấy có tham gia một mùa hai mùa cũng không sao. Em thì khác, em chỉ có scandal, chỉ tham gia một mùa thì không đủ. Chương trình này làm lâu dài, vì để có tính giải trí, bọn họ cần có cao thủ khuấy động chút trong suốt chương trình.

Chị nghe tổ sản xuất nói, hai tuyển thủ chiến đấu thật kia là đối tượng bọn họ cân nhắc trước hết, chính là cao thủ sắt, nghệ sĩ yếu. Chờ đến khi ngôi sao làm chương trình hot lên rồi, bọn họ sẽ bắt đầu rút bớt người chơi bình thường của họ ra.

Có nghệ sỹ mang hiệu ứng của người chơi chuyên nghiệp và người chơi nghiệp dư cùng qua ải, đây là mánh lới và điểm hay của bọn họ.”

Nghê Lam hiểu ý Thiệu Gia Kỳ rồi. “Cho nên nếu như em tham gia chương trình này, nếu em không được xem là nghệ sĩ, thì phải làm cao thủ.”

“Đúng.” Thiệu Gia Kỳ nói: “Vì sao chị thấy cơ hội này cực kỳ tốt, là vì hiện giờ trong giới văn nghệ sĩ người có bản lĩnh chơi đấu thực tế nổi tiếng không nhiều, đồng ý có huấn luyện cho người chơi lại càng ít. Em biểu hiện tốt một chút, tranh thủ để bọn họ mời em mấy mùa sau nữa… A, chị còn chưa hỏi em, mấy trò chơi đối kháng này em có biết chơi không?”

“Em nghĩ em là cao thủ.”

Thiệu Gia Kỳ: “…Được rồi, em nhớ nha, lên chương trình đừng có dùng giọng điệu này nói chuyện. Tóm lại là, đợi em thực sự nổi tiếng rồi, mấy chương trình tốt khác, quảng cáo tốt, đều sẽ tìm đến em. Hơn nữa, quay trực tiếp cũng không mất thời gian, cứ một tháng quay ba ngày, khỏe nhiều. Thậm chí em trở thành huấn luyện viên cho khu trò chơi đó cũng được, có đúng không? Dù sao cũng là công việc, em còn tới một năm đó.”

Đương nhiên Nghê Lam hiểu. Cô chính là giận cách Phong Phạm đối xử với mình.

“Nhưng chắc chắn vẫn có nguy hiểm. Nói không chừng chương trình ra lại chẳng hấp dẫn, không ai xem. Còn không rõ công ty game có thay đổi kế hoạch không làm loại hình quay trực tiếp hao tiền phí sức mà không có kết quả này không. Còn có khả năng lợi dụng em sau vụ scandal này lại không dùng nữa. Còn tệ hơn nữa là, với khả năng rước nhọ của em, nói không chừng sau chương trình em lại càng đen hơn.”

Nghê Lam: “…”

Thiệu Gia Kỳ lại nói: “Chị Tĩnh nói hôm qua nhà sản xuất của ‘Phần thưởng tối cao’ gọi điện thoại cho chị, bọn họ nói rất muốn em tham gia. Chị Tĩnh nói tiết mục này rất khó, cần phải thương lượng với em, nên chưa nói chắc với người ta. Chị nói với chị, chờ câu trả lời của em rồi mới gọi điện thoại cho bên sản xuất.”

“Ý chính là nếu em không thỏa hiệp, chị ấy sẽ chặn mọi đường của em trong nghề, đúng không?”

“Chị cảm thấy là ý đó. Hơn nữa nếu em vẫn là nghệ sĩ của Phong Phạm, chị ấy muốn chắn đường em vô cùng dễ dàng.”

“Em biết rồi, để em suy nghĩ kỹ một chút.”

Nghê Lam nói với Thiệu Gia Kỳ xong, cúp điện thoại, nhận mail.

Thỏa thuận hủy hợp đồng rất đơn giản, còn đơn giản hơn lần trước rất nhiều. Trong thỏa thuận chính là Nghê Lam làm trái nghĩa vụ trong hợp đồng, gây thiệt hại cho cá nhân và danh dự công ty, thông qua thương lượng, hai bên quyết định hủy hợp đồng.

Nghê Lam phải bồi thường cho Phong Phạm 156 vạn, chi tiết bồi thường trong phụ lục. Kỳ hạn trả là một năm, phía trên còn ghi rõ hạn cuối là ngày nào, nếu qua ngày này vẫn chưa trả, thì sẽ tính lãi phạt trả chậm 5% trên số tiền còn nợ.

Nghê Lam xem xong thỏa thuận, Thiệu Gia Kỳ cũng gửi tới thỏa thuận bồi thường xe. Cũng rất đơn giản, vì nguyên nhân gì thiếu bao nhiêu tiền, sau đó cũng cho kỳ hạn trả một năm. Điều kiện thanh lý thỏa thuận cũng giống Phong Phạm.

Nghê Lam ngồi yên ở đó, suy nghĩ nên làm gì.

Thiệu Gia Kỳ nhắn WeChat cho cô: ‘Em iu, coi như có hủy hợp đồng rồi, chị cũng sẽ để ý cơ hội công việc cho em. Lúc trước chị chưa hiểu em, quả thực không thích em lắm. Nhưng chị biết giờ em không dễ dàng gì, chị sẽ không bỏ mặc em. Em không cần lo, sau này nếu gặp chuyện gì cứ tìm chị, chị sẽ cố gắng giúp em.’

Nghê Lam suy nghĩ một hồi, nhìn hai cái màn hình máy tính, bây giờ chương trình còn chưa chạy xong, mật khẩu của máy tính kia vẫn chưa giải được.

Thật là đau cả đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 30

Nghê Lam suy xét thật lâu, trả lời điện thoại cho Thiệu Gia Kỳ: "Chị Gia Kỳ, em đồng ý hủy hợp đồng, nhưng em có một điều kiện. Công ty phải giúp em đàm phán được hợp đồng của 'Phần thưởng tối cao', ít nhất năm mùa, mỗi mùa mười vạn. Công ty căn cứ vào hợp đồng rồi khấu trừ tiền vào tiền em phải bồi thường.

Em vẫn muốn gặp chị Tĩnh, về sau em vẫn còn lăn lộn trong nghề, không muốn chị em kết thúc trở mặt với nhau. Sau này mọi người không gặp chỗ này thì gặp chỗ khác, chưa biết chừng còn có cơ hội hợp tác. Cho nên vì suy nghĩ này, em muốn ký hợp đồng chương trình và thỏa thuận hủy hợp đồng cùng lúc."

Thiệu Gia Kỳ nói: "Em là lo hủy hợp đồng xong lại thêm nợ, sau đó chương trình lại thất bại đúng không? Em suy nghĩ rất thấu đáo. Chị sẽ nói với chị Tĩnh. Nhưng ký một lúc năm mùa, không biết bên phía chương trình có chịu không."

"Nếu không được vậy em không hủy hợp đồng nữa. Hủy hợp đồng rồi em không có gia cảnh không có chỗ dựa, coi như thật sự tham gia được chương trình rồi cũng dễ bị người có tài nguyên khác giành mất. Không phải chị nói hiệu quả chương trình của bọn họ cần cao thủ sắt, ngôi sao mềm sao?

Em chính là cao thủ, chỉ cần em tham gia được một mùa là có thể chứng minh. Nhưng em muốn tham gia nhiều mùa hơn, chỉ là dựa vào bản lĩnh thì không bảo đảm lắm. Phía sau không có người đại diện, không có công ty giúp em, em sẽ bị người ta giành mất."

Thiệu Gia Kỳ cảm thấy lo lắng của Nghê Lam là đúng. Cho dù sau khi cô lên chương trình biểu hiện cực kỳ tốt, làm chương trình hấp dẫn, cũng có khả năng bị người có quan hệ ngư ông đắc lợi. Trong ngành này, tranh tiết mục với một người không có gia cảnh gì rất dễ dàng.

"Được rồi, em suy nghĩ rất đúng. Chị đi thảo luận xem sao."

Nghê Lam kết thúc cuộc gọi với Thiệu Gia Kỳ, lại gọi cho Âu Dương Duệ.

Âu Dương Duệ đang ở trong nhà tù, đi theo cục trưởng nhà giam thẩm tra phạm nhân. Sự tình tiến triển không thuận lợi, mặt Âu Dương Duệ lạnh tanh. Lúc nhận được điện thoại, Hồ Khang, anh và Liêu Tân đang bàn về tình huống trong camera.

Âu Dương Duệ chờ Hồ Khang nói xong mới gọi lại cho Nghê Lam.

Nghê Lam hỏi anh: "Đã xác định được nguyên nhân cái chết của Trần Viêm chưa?"

"Xác nhận là trúng độc xyanua."

"Kẻ đầu độc thì sao?"

Âu Dương Duệ dừng một lúc: "Vẫn đang tra."

"Ý là nói có khả năng không tra được? Camera quay không đến, thẩm vấn không ra, nguồn gốc thuốc độc tìm không được?"

Âu Dương Duệ khó chịu ngay, lại lặp lại: "Vẫn đang tra!"

Nghê Lam nói: "Cho dù bây giờ tâm tình anh không tốt, nhưng tôi vẫn phải nói với anh một tiếng. La Văn Tĩnh yêu cầu tôi hủy hợp đồng, lần này tôi khó từ chối rồi, liên quan đến vấn đề cơm áo. Bất luận thế nào, tôi phải lo cuộc sống của mình trước. Cho nên anh muốn tôi tìm ra manh mối từ La Văn Tĩnh, xem ra sau này sẽ khó đấy."

Âu Dương Duệ không nói gì, bên kia điện thoại rất im lặng.

Nghê Lam tiếp tục nói: "Chuyện anh yêu cầu tôi làm, tôi đã làm rồi, nhưng kỳ thực các anh không nói cho tôi toàn bộ sự thật, bây giờ Trần Viêm chết rồi, người tiếp theo có phải là tôi không, tôi thấy rất sợ. Các anh luôn giữ thái độ hoài nghi với tôi, yêu cầu tôi hợp tác, nhưng trong quá trình hợp tác lại tuỳ thời tìm cơ hội trị tội tôi, tôi cũng thấy áp lực. Tôi không muốn vào tù oan, cũng không muốn bị người ta mưu sát."

Âu Dương Duệ hỏi: "Cô có suy nghĩ gì?"

"Tôi muốn một chút bảo đảm."

"Tôi sẽ xin phái người bảo vệ cô."

"Không cần. Nội bộ cảnh sát các anh có vấn đề, cái này anh rõ hơn ai hết. Trần Viêm cũng vì vậy mà chết. Phái người bảo vệ tôi, là giám sát, hay là bảo vệ, hay là mưu hại, cái này còn chưa chắc."

"Thế cô muốn sao?"

"Tôi tự bảo vệ mình, để tránh hiểu lầm không đáng, các anh tránh xa tôi một chút. Tôi là người bình thường, muốn có công việc bình thường, các anh đừng quấy rầy tôi kiếm tiền sống, đừng gây phiền phức cho tôi."

Âu Dương Duệ: "…"

"Sau khi bảo đảm được công việc cuộc sống của tôi, tôi đồng ý hợp tác cùng cảnh sát các anh, hỗ trợ các anh điều tra chân tướng vụ án, cũng để chứng minh cho tôi. Nhưng điều tra án có nguy hiểm, tôi cũng cần có được sự tin tưởng và trao quyền của các anh, tránh lo lắng về sau, tôi mới có thể toàn tâm toàn ý hợp tác với cảnh sát, cho nên tôi muốn ký một thỏa thuận với các anh."

"Thỏa thuận gì?" Âu Dương Duệ hơi kinh ngạc. Lại còn thỏa thuận, tính đem cái ngành giải trí đó tới cục cảnh sát của bọn họ chơi đùa hay sao?

"Tôi cần một bản thỏa thuận, bất kể trước đây tôi có làm gì, nếu như lần này tôi có thể hỗ trợ các anh phá án thành công, vậy thì xóa bỏ những chuyện trước đây. Nếu như trước đây tôi vô tội, vậy phải luận công khen thưởng cho tôi chút tiền.

Bây giờ tôi là cái bia đỡ đạn, bất kỳ lúc nào cũng có thể gây chú ý với tội phạm. Tôi với La Văn Tĩnh đều trong ngành giải trí, tôi có thể điều tra thông qua con đường khác hoặc tìm cơ hội điều tra trực tiếp. Cho nên, đối với cảnh sát các anh mà nói, tôi có giá trị.

Nhưng trong lúc tôi tự bảo vệ mình có thể sẽ làm ra một số hành động. Còn nữa, chính là vì tôi không nhớ rõ trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì, việc mất trí nhớ là gánh nặng trong lòng tôi. Nếu tôi vì hỗ trợ cho cảnh sát mà mạo hiểm, vậy thì tôi thấy cảnh sát cũng nên cho tôi sự bảo đảm để yên tâm, cũng là hợp lý."

Âu Dương Duệ lạnh băng nói: "Phạm tội chính là phạm tội, không có chuyện xóa tội."

"Cái tôi nói là phạm tội nhẹ trong quá trình lập công lớn sẽ được miễn trừ xử phạt theo luật."

"Cô rất hiểu luật đó."

"Cũng tạm. Đây không tính là điểm đáng ngờ chứ? Không sao. Dù sao yêu cầu của tôi là vậy, anh có thể thương lượng với lãnh đạo một chút không. Nhưng nhờ anh xử lý cẩn thận một chút, đừng đánh trống khoa trương khắp nơi. Còn nữa, nếu như đạt được thỏa thuận, nhờ anh nói thêm chi tiết vụ án cho tôi, chắc chắn là tôi đã bị để mắt tới rồi, tôi biết càng nhiều càng dễ đề phòng. Trần Viêm chết rồi, mạng của tôi xin các anh quý trọng một chút."

Âu Dương Duệ suy nghĩ một hồi nói: "Tôi sẽ xin chỉ thị cấp trên."

"Được."

"Mấy ngày nay phải theo vụ án, qua mấy ngày nữa tôi sẽ trả lời cô."

"Được. Vừa hay mấy ngày này tôi cũng bận."

Âu Dương Duệ không nói, cúp điện thoại rồi.

Lam Diệu Dương muốn hiểu rõ chương trình 'Phần thưởng tối cao' mới này, gọi mấy cuộc điện thoại, điều tra hết nội tình nhà người ta. Trong công ty đều biết, ông chủ cảm thấy hứng thú với chương trình này.

Người đại diện Vương Dụ nghe phong phanh tin tức, đi hỏi thăm chương trình, cảm thấy không tệ, cực kỳ thích hợp cho một người mới ký hợp đồng với bọn họ.

Cô này tên là Đào Niệm Hạ, là MC chương trình game online, ca hay nói ngọt, dáng dấp rất đẹp, rất có duyên với khán giả. Thế là Blue ký hợp đồng thu về, định hướng phát triển cô thành thần tượng. Bây giờ đang lên lớp thanh nhạc, tìm người sáng tác ca khúc solo cho cô. Trước đó cũng để nghệ sĩ đang nổi tiếng của Blue đưa cô lên cùng một chương trình, hiệu quả rất tốt.

Cô gái này phản ứng nhanh, nói chuyện đâu ra đó, trải nghiệm thực tế đặc biệt tốt.

Bây giờ trò chơi này là người chơi thật phát sóng trực tiếp, rất phù hợp với cô. Cái khác không nói, cô mặc đồ chiến đấu lên là có thể khiến người ta sáng cả mắt. Càng chưa nói kinh nghiệm chơi game của cô phong phú, đầu óc có chiến lược, các loại súng ống trang bị trong game thuộc lòng như cháo. 'Phần thưởng tối cao' cũng là dạng game như vậy, quá dễ để bắt đầu.

Vương Dụ hỏi một chút, cô quả thật đã từng chơi 'Phần thưởng tối cao', xếp hạng cũng cao. Cái này lại càng có ưu thế thương lượng.

Thế là Vương Dụ đi tìm tổ sản xuất. Tổ sản xuất rất thẳng thắn, nhân tuyển kỳ đầu của bọn họ gần như đã định rồi, hai tuyển thủ chiến đấu thật, một người ba hoa huyên thuyên sẽ ghép cặp với một chị gái nghiêm túc, em trai ngại ngùng xấu hổ sẽ ghép với chị gái diễn viên hài không che được miệng, còn có một đôi 'tra nam tiện nữ.'

Mặt khác, bốn hợp đồng đều đã đàm phán xong, chuẩn bị ký. Bây giờ chính là đang chờ phía Phan Kính và Nghê Lam.

Vương Dụ nghe là Phan Kính và Nghê Lam, cảm thấy góc tường này vẫn có thể nạy ra. Phan Kính là đàn ông già ba mươi, Nghê Lam thì đen đến người người chửi mắng, sao có thể cạnh tranh với Blue của bọn họ.

Vương Dụ lôi ra một đống ưu thế của Đào Niệm Hạ, nào là MC game, lượng fan, hình tượng, tuổi tác, các anh không phải muốn ghép đôi sao? Trong game Đào Niệm Hạ cũng có một đối tác ghép đôi, thường thi đấu chung, đủ ăn ý, đối phương cũng là người dẫn chương trình nổi tiếng, tên là Ngô Niệm. Fan trong game gọi anh là Ngô Ngạn Tổ.

Vương Dụ gọi điện thoại tại chỗ cho Đào Niệm Hạ, kêu cô hỏi Ngô Niệm có thể tham gia chương trình này với cô hay không. Ngô Niệm là nghệ sĩ tự do, không có công ty quản lý, rất dễ nói chuyện.

Tổ sản xuất bên này cũng lên mạng tra thông tin Ngô Niệm một chút.

Kết quả tra một cái, Đào Niệm Hạ và Ngô Niệm thật sự rất nổi tiếng. Tổ sản xuất gọi điện cho công ty game, bên phía công ty nghe xong tên hai người này liền biết là ai, trong game đúng là người dẫn chương trình rất nổi tiếng.

Vương Dụ cảm thấy việc này đã ổn thỏa một nửa. Một lát sau Đào Niệm Hạ trả lời điện thoại, nói Ngô Niệm tham gia được, giá cả tùy cô.

Vương Dụ liền nói cho tổ sản xuất biết tình huống. Hơn nữa giá của anh ta báo thấp, Đào Niệm Hạ và Ngô Niệm mỗi người năm vạn.

Blue cũng không hi vọng người mới sẽ lập tức kiếm được bao nhiêu về cho công ty, cái Blue xem chính là kế hoạch tổng thể, khả năng dẫn xuất, lợi ích tương lai lâu dài. Công ty có kế hoạch tuyên truyền và kế hoạch phát triển đầy đủ cho Đào Niệm Hạ, tham gia tiết mục trực tiếp ba ngày chỉ là một phần nhỏ, cho nên một chút tiền này không quá quan trọng, Vương Dụ nắm chắc tâm lý.

Tổ sản xuất nghe vậy không có từ chối, chỉ nói sẽ thương lượng lại. Nhân tuyển không tệ, giá cả so ra cũng rất tốt.

Nội bộ tổ sản xuất vốn có tranh luận về đôi Phan Kính và Nghê Lam này, nhưng mà nhà sản xuất muốn có mánh lới, Phan Kính với Nghê Lam xứng như vậy, ngàn đôi có một, đụng được quả là cơ duyên.

Cho nên, chọn lựa thế nào, vẫn phải họp thảo luận một chút.

Ngày hôm sau, Vạn Hạ nhận được điện thoại của tổ sản xuất, cô nghe tin xong, hỏi thăm truy vấn một phen, quả thực là ngạc nhiên đến ngẩn người.

Phan Kính ở ngay bên cạnh cô, Vạn Hạ liền nói trực tiếp với Phan Kính.

“Chương trình ‘Phần thưởng tối cao’ kia bị Blue chặn rồi.”

Phan Kính trực tiếp phun nước trong miệng ra: “Bị ai?”

“Một nữ nghệ sĩ mới ký hợp đồng với Blue, xuất thân dẫn chương trình game, cô ấy với một nam chính bên game truyền bá ghép đôi.”

“Blue của nhà Lam Diệu Dương đó hả?” Phan Kính quả thực không thể tin.

Vạn Hạ gật mạnh đầu.

Phan Kính hơi trợn mắt, vẫn không quay lại, “Vậy hôm trước anh ta đạo mạo nhận điện thoại từ tay Nghê Lam, hỏi chúng ta một hồi, là muốn để nghệ sĩ của mình cướp bát cơm của Nghê Lam à?”

Vạn Hạ lại gật mạnh đầu.

Phan Kính sững sờ hồi lâu, chậm rãi nói: “Nghê Lam thật là ngốc.” Khẳng định là trúng mỹ nam kế rồi.

Mà anh cũng thật khờ, sao lúc đó lại dần độn vậy, không nhận ra Blue cũng là đối thủ cạnh tranh. Nghê Lam là nghệ sĩ của Phong Phạm, mắc mớ gì đến Lam Diệu Dương? Việc gì phải nói cho anh ta biết.

A, ngu quá, bọn họ thật là một đám ngu xuẩn.

Vạn Hạ nói: “Công ty của Nghê Lam nói Nghê Lam tự yêu cầu, hoặc là không ký, còn không thì phải ký năm mùa liền.”

Phan Kính: “…”

Vạn Hạ: “Tổ sản xuất ghép anh với cô ấy với nhau, cho nên cô ấy ra điều kiện này, có nghĩa là tổ sản xuất cũng phải cân nhắc có phải ký năm mùa với anh hay không. Những người khác chỉ ký một mùa, đối với họ chỉ là rủi ro nhỏ. Cho nên đây cũng là một nguyên nhân khiến chúng ta bị hất chân.”

Phan Kính không còn lời nào để nói: “…Nghê Lam kia thật ngốc.” Chắc chắn là bị mỹ nam xúi giục rồi.

Vạn Hạ nói: “Còn nữa, giá của anh ở đây là cao nhất, lớn tuổi nhất. Nam chính bên game nổi tiếng để thay thế kia mới có 21 tuổi, giá 5 vạn.”

Phan Kính: “…”

Trẻ hơn anh mười tuổi, giá có một phần sáu.

Phan Kính thở dài: “Được rồi, đằng nào tôi cũng vô duyên với chương trình thực tế. Vẫn là chọn kịch bản tiếp tục diễn vai phản diện đi.”

Nhưng nghĩ ngợi vẫn thấy không nuốt được cục giận này, anh gọi điện cho Nghê Lam: “Em gái, chương trình quay trực tiếp mất rồi em biết không?”

“Không biết.” Tâm tình Nghê Lam đang không vui. Phần mềm bẻ khoá mật khẩu thất bại rồi. Cô chỉ còn lại một cơ hội, cô không muốn thử nữa.

“Hì hì.” Phan Kính bỗng nhiên vui vẻ, kiểu cười trên nỗi đau của người khác: “Em biết là ai cướp mất không?”

“Ai?” Trong máy tính chắc chắn cất giấu nội dung rất quan trọng.

“Lam tổng á. Chính là Lam tổng Lam đáng yêu đó.”

Nghê Lam: “…”

Cổ Hoắc gõ cửa văn phòng Lam Diệu Dương, đi vào. Anh thấy nên báo cáo việc này với ông chủ một chút.

“Sếp.”

Ánh mắt Lam Diệu Dương rời khỏi điện thoại, anh vừa định gọi điện thoại cho Nghê Lam hỏi cô xem chuyện chương trình đã bàn đến đâu rồi, sao mãi không thấy có tin tức.

Cổ Hoắc thấy Lam Diệu Dương nhìn qua, nhân tiện nói: “Trước đó không phải anh hỏi thăm chương trình ‘Phần thưởng tối cao’ sao?”

“Thì sao?” Lam Diệu Dương không biết anh hỏi chuyện đó làm gì.

“Bên phòng nhân sự nói đã đàm phán được rồi.”

Lam Diệu Dương: “…”

“Tôi có dặn phòng nhân sự đi bàn bạc chương trình này sao?” Lam Diệu Dương nhẹ giọng hỏi, giọng điệu có chút nguy hiểm.

“Vậy nên em thấy phải nói cho anh một tiếng.” Cổ Hoắc ngẩng đầu ưỡn ngực, lập công lớn.

Lam Diệu Dương ném di động lên bàn, người ngã về phía sau ghế: “Đoạt của ai?”

Anh đã có dự cảm rồi.

Quả nhiên.

“Nghê Lam và Phan Kính.”

Sắc mặt Lam Diệu Dương rất khó nhìn.

Cổ Hoắc cảm thấy phải giúp đồng nghiệp một chút: “Cũng không tính là cướp, công ty Nghê Lam đưa ra điều kiện bên sản xuất thấy không chấp nhận được.”

“Phong Phạm ra điều kiện gì?”

“Ký năm mùa, một mùa mười vạn. Nghê Lam cùng với Phan Kính. Phan Kính một mùa là 30 vạn.”

Lam Diệu Dương bực mình: “Cho nên bọn họ muốn tiết kiệm chút tiền à? Không có tiền làm chương trình làm gì?”

Cổ Hoắc không dám nói lời nào.

Lam Diệu Dương phẩy tay nói anh ra ngoài. Cầm di động lên, từ giao diện gọi điện thoại cho Nghê Lam chuyển sang số điện thoại của nhà sản xuất ‘Phần thưởng tối cao’ – Thẩm Hà.

Cổ Hoắc rón rén ra tới cửa, Lam Diệu Dương đột nhiên hỏi: “Là ai?”

Cổ Hoắc lập tức hiểu ý, đáp: “Đào Niệm Hạ.”

Lam Diệu Dương gọi điện thoại, Cổ Hoắc đi ra ngoài.

Thiệu Gia Kỳ chạy đến nhà tìm Nghê Lam, chuyện rất nghiêm trọng, cô cảm thấy gọi điện thoại không thích hợp, vẫn là nói chuyện trực tiếp hay hơn.

Kỳ thật trước khi đàm phán cô đã thấy ký một lần năm mùa rất khó, cô cũng đã chuẩn bị kỹ phần thảo luận qua lại. Ví dụ như đối phương nói ký hai ba mùa gì đó, tóm lại là có thể tranh thủ được càng nhiều mùa càng tốt, thậm chí cô đã nghĩ kỹ đối sách, ví dụ như ký thành 1+4 hoặc là một cộng mấy mùa, nếu mùa đầu Nghê Lam đạt giải quán quân, thì mấy mùa sau sẽ có hiệu lực.

Kết quả sau khi cô nói ra hi vọng có thể ký được mấy mùa tiếp theo, đối phương liền từ chối rồi. Giống như là đợi cô đưa ra điều kiện cao một chút để từ chối. Cô cảm thấy tình hình không đúng, về sau hỏi thăm một chút, quả thật bất ngờ.

Thiệu Gia Kỳ rất nản, kết quả đến chỗ Nghê Lam, thấy cô đã biết chuyện mà lại còn rất bình tĩnh.

“Em nói đúng.” Thiệu Gia Kỳ nói. “Không có gia cảnh không có chỗ dựa quả thật rất dễ bị người có tài nguyên tranh mất.”

“Vẫn còn may.” Nghê Lam nói, “Vừa khéo mọi người giữ khoảng cách với nhau chút.”

Thiệu Gia Kỳ: “…” Em iu, em có thấy giọng điệu em có chút chua xót không.

“Vậy…” Thiệu Gia Kỳ cẩn thận dè dặt hỏi: “Lam tổng có nói gì với em không?”

“Cướp mất cơ hội của em thật là ngại quá, ai bảo người mới ngây thơ nhà anh ca hay nói ngọt được yêu thích, không có chút scandal, tổ sản xuất tuyển cô ấy là chuyện hiển nhiên.” Nghê Lam giả giọng bắt chước Lam Diệu Dương.

Thiệu Gia Kỳ xụ mặt xuống: “Thật là nói vậy?”

“Không có!” Nghê Lam nhảy dựng lên, rốt cuộc giận dữ, “Cướp tiền của em, tuyệt đường sống của em! Anh ta còn dám nói thế, em đập bể đầu anh ta.”

Nghê Lam đi tới đi lui, vung nắm đấm: “Ai ngờ được người cuối cùng giết chết em không phải La Văn Tĩnh, mà là Lam Diệu Dương anh ta.”

Thiệu Gia Kỳ: “…”

“Khinh người quá đáng rồi!” Nghê Lam cực kỳ tức giận, “Người khác em không nói, mà lại là Lam Diệu Dương giở trò phía sau!”

Thiệu Gia Kỳ rụt cổ lại, dáng dấp đẹp hung dữ cũng thật đáng sợ.

“Vậy rốt cuộc anh ta nói gì?” Thiệu Gia Kỳ kiên trì hỏi, thật quá tò mò.

“Không nói gì!” Nghê Lam chống nạnh, “Ngay cả điện thoại anh ta cũng không gọi, anh ta còn dám gọi tới sao! Dám sao!”

Điện thoại Nghê Lam để trên bàn trà reo rồi, màn ảnh hiện lên ‘Lam Diệu Dương’.

Thiệu Gia Kỳ: “…”

Nghê Lam: “…”

Thiệu Gia Kỳ thoáng nhìn Nghê Lam, lại quay đầu nhìn điện thoại.

Điện thoại vẫn lì lợm tiếp tục vang.

Nghê Lam nhìn điện thoại chằm chằm, thuận theo câu cuối lúc nãy nói tiếp: “Anh ta lại dám gọi!”

Sau đó cô xoay ngoắt sang một bên: “Không nghe!”

Thiệu Gia Kỳ rất muốn nhận điện thoại cho Nghê Lam, muốn biết sau khi làm ra loại chuyện như vậy Lam Diệu Dương sẽ nói gì với Nghê Lam, nhưng cô không dám đụng vào điện thoại.

Hai người một đứng một ngồi, đều nhìn điện thoại.

Điện thoại kêu một hồi thì ngừng, sau lại kêu tiếp.

Nghê Lam đi về phía ghế sofa, Thiệu Gia Kỳ tưởng cô nghe máy, kết quả Nghê Lam rất sĩ diện, đặt chân xuống ngồi lên sofa, trừng mắt nhìn điện thoại.

Điện thoại lại reo một hồi xong ngưng.

Màn hình điện thoại tối đen, Nghê Lam đưa tay ấn một cái, màn hình chờ sáng lên, hiện lên hai cuộc gọi nhỡ.

Thiệu Gia Kỳ rất muốn chửi sao em không nghe máy, em nhìn thông báo cuộc gọi nhỡ làm cái quỷ gì?

Lúc này có tin nhắn WeChat tới, trên màn hình hiện lên câu: 'Đừng giận. Anh không biết việc này, không phải anh sắp xếp.'

ID tin nhắn này là 'Nhị Lam thần.'

Thiệu Gia Kỳ làm bộ không nhìn thấy. Cô lặng lẽ liếc Nghê Lam một cái, nhìn thấy Nghê Lam hí hí mắt lén nhìn màn hình điện thoại.

'Nhị Lam thần' là ai? Lam tổng?

Thiệu Gia Kỳ làm bộ không đoán.

Lúc này một tin WeChat nữa lại tới, vẫn là 'Nhị Lam thần.'

'Anh tìm nhà sản suất, hẹn bên đầu tư ăn cơm. Em muốn năm mùa, vẫn còn cơ hội.'

Thiệu Gia Kỳ đảo nhanh mắt một vòng, đọc xong rồi lại lén nhìn Nghê Lam.

Nghê Lam vẫn không lên tiếng, nhìn chằm chằm điện thoại, trên mặt không chút biểu cảm.

Tim Thiệu Gia Kỳ đập bình bịch, chửi rủa điên cuồng: 'Mẹ nó trẻ tuổi thật là tốt, sức khỏe tốt, lo lắng cũng không để ai nhìn ra.'

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Nghê Lam đột nhiên cầm điện thoại lên, ấn mở WeChat. Cô ngồi bấm bấm điện thoại, rõ ràng đang trả lời tin nhắn.

Thiệu Gia Kỳ dùng ý chí khống chế bản thân không tiến lại gần.

Nghê Lam bấm xong, một đợt âm báo WeChat vang lên, tin nhắn tới.

Nghê Lam lại tiếp tục bấm điện thoại trả lời. Cứ như vậy qua lại mấy lần, một lát sau, cuộc nói chuyện hình như đã kết thúc, Nghê Lam thả điện thoại lại trên bàn trà.

Thiệu Gia Kỳ liếc nhìn điện thoại, màn hình đã tắt rồi, không nhìn thấy gì.

Đó là chiếc điện thoại cũ hồi trước cô bỏ đi, là kiểu cũ ba năm trước rồi, Nghê Lam vẫn đang dùng.

Thiệu Gia Kỳ suy nghĩ một hồi cũng đau lòng, nghèo thành như vậy, thật vất vả mới có một tiết mục, không hiểu sao lại không có nữa.

Có điều bây giờ không biết là không có thật hay giả.

Thiệu Gia Kỳ hắng giọng một tiếng, đàng hoàng nghiêm chỉnh hỏi: "Lam tổng nói sao vậy?"

Nghê Lam trả lời: "Anh ấy nói ảnh hẹn nhà đầu tư nói chuyện."

"Vậy công ty anh ta chặn tiết mục của chúng ta là ý gì?"

"Không biết, em không hỏi." Giọng điệu của Nghê Lam vẫn rất kiêu ngạo.

"Vậy…" Thiệu Gia Kỳ quyết định nhịn cô, dịu dàng hỏi: "Bước tiếp theo chúng ta phải làm sao? Đợi bên phía Lam tổng à?"

"Không cần chờ. Chúng ta phải sống tự lập."

"Tỉnh lại đi!" Thiệu Gia Kỳ rốt cuộc không nhịn được nữa, cô xấn tới bên cạnh Nghê Lam đập cho cô một phát, "Cầm điện thoại lướt Weibo một vòng xem, xem thử đồng bào nhân dân đánh giá gì về em, thiếu nam thiếu nữ chán ghét em thế nào! Lướt thử độ hot của em trên mạng xem! Tìm chút tác phẩm của em xem! Em xem coi em có cái gì?"

Nghê Lam cực kỳ nản đổ xuống ghế sofa: "Được rồi, em tỉnh rồi."

Thiệu Gia Kỳ đẩy cô một cái: "Nói cho chị nghe chút đi, tình hình thế nào? Bên chị Tĩnh còn chờ câu trả lời của chị đó."

"Không có tình hình gì cả." Nghê Lam như người không xương ngồi bất động trên ghế sofa, "Em ngông nghênh nói với người kia rồi, không cạnh tranh được là do em không có bản lĩnh, không nhọc anh ta hao tâm tổn trí."

Thiệu Gia Kỳ tức giận, tay đấm chân đá Nghê Lam: "Mẹ nó, lại còn ngông nghênh, em đúng là con vịt chết cứng mồm. Chị thấy lúc em không có cơm ăn thì cạp ngông nghênh của mình đi."

Nghê Lam cạp cạp cạp nói: "Em còn có chị Gia Kỳ."

"Chị cái đầu em á mà chị!" Thiệu Gia Kỳ sắp bị cô chọc tức chết rồi: "Vụ hủy hợp đồng bên chị Tĩnh thì sao?"

Nghê Lam nằm ngửa ra, gác chân lên đùi Gia Kỳ: "Cũng không biết là chị Tĩnh xui xẻo hay là em xui xẻo."

Thiệu Gia Kỳ không biết nói gì với cô thì tốt. Hai người liền im lặng một hồi, âm báo WeChat của Thiệu Gia Kỳ vang lên, cô lấy điện thoại ra xem, 'a' một tiếng to, dùng sức tét một cái chát lên đùi Nghê Lam.

Nghê Lam đau quá hít một hơi, Thiệu Gia Kỳ giơ điện thoại nói với cô: "Em nói cô nhóc em nha, rốt cuộc là phúc tinh hay tai tinh, lại có đoàn làm phim muốn nói chuyện với em."

Nghê Lam bỗng nhiên ngồi dậy, dõng dạc: "Em đã nói em là gặp đường sống trong chỗ chết mà. Em xem chút, phim gì thế?"

Thiệu Gia Kỳ không cho cô xem, trả miếng hành động trước đó của cô. Nhưng kỳ thật cũng không có gì để xem, trên WeChat không có nội dung phim.

Thiệu Gia Kỳ nói: "Mấy ngày trước chị đi bàn cho Phỉ Phỉ một vai nữ thứ ba trong một bộ phim đô thị tình yêu công sở mà không thành. Nhưng chị tiện tay đưa tài liệu của em cho đối phương, nghĩ là nhìn nhiều quen mắt, về sau lỡ như có cơ hội. Vừa rồi đạo diễn này mới nhắn tin, trong phim có một vai rất giống em, nhưng chỉ là nhân vật nhỏ, đất diễn không nhiều, có lời thoại, hỏi chúng ta có hứng thú không."

Nghê Lam tiến tới: "Rất giống em? Sẽ không phải kiểu nữ phụ xinh đẹp mà độc ác ngu xuẩn đó chứ?"

"Em đúng là nhận thức bản thân rất rõ ràng." Thiệu Gia Kỳ vừa nói vừa nhắn tin trả lời đối phương, hỏi là vai diễn gì.

Đối phương trả lời lại rất nhanh, gửi qua một phần tóm tắt ngắn về nhân vật. Là một người bị mọi người hiểu lầm, bị đả kích suốt, bề ngoài có chút xấu xí, thực tế rất tự ti nhưng cố gắng chống đỡ, có chút đáng thương, đầu phim vì hiểu lầm mà gây chút phiền phức cho nữ chính, nhưng cuối cùng được sự giúp đỡ của nữ chính mà giải tỏa hiểu lầm, nhân vật này trở nên tự tin vui vẻ.

"Không giống em."

"Không giống em."

Thiệu Gia Kỳ và Nghê Lam đồng thanh.

"Em không có tự ti đáng thương." Nghê Lam nói.

"Em không tự cho là đúng, không chọc người khác tức chết đã là tốt rồi." Thiệu Gia Kỳ nói.

"Nhưng diễn vai này thì được bao nhiêu?" Nghê Lam hỏi.

Thiệu Gia Kỳ trả lời với bên kia vai diễn rất phù hợp, có thể nói chuyện.

Nghê Lam rướn cổ lên, mắt lom lom nhìn, hỏi: "Được mười vạn không? Lam đáng yêu nói em lên chương trình kia có thể được mười vạn."

Thiệu Gia Kỳ bỏ di động xuống, quay đầu trừng cô, khó trách cô lại khẳng định nói một mùa mười vạn như vậy, thì ra là Lam Diệu Dương nói.

Lam Diệu Dương cũng mù mắt rồi, cũng không nhìn thử xem tình cảnh của Nghê Lam thế nào, phụ nữ làm phiền người khác a. Thật là quen làm ông chủ không biết đau khổ dân gian, mười vạn dễ báo giá vậy sao?

Nếu như cô được quyết định cô sẽ báo sáu vạn, sau đó người ta giảm xuống năm vạn hoặc bốn vạn. Nhưng giọng điệu Nghê Lam lúc ấy lại kiên định, lại dính đến vấn đề bồi thường hủy hợp đồng, thêm đó trước đó bị chuyện ba trăm vạn của La Văn Tĩnh kích động, làm cô nghĩ báo mười vạn cũng được, muốn năm mùa cũng tốt, dù sao cuối cùng cũng yêu cầu.

Cuối cùng thì hay rồi, không có đến một mùa.

"Không thì em tìm Lam tổng đến giúp em nói chuyện đi." Thiệu Gia Kỳ đánh Nghê Lam.

"Ha ha." Nghê Lam cười giượng, "Sau đó cuối cùng vai này lại thuộc về người của Blue sao?"

Lúc này đối phương trả lời lại, là tin nhắn thoại, Thiệu Gia Kỳ mở ra nghe.

Phó đạo diễn bên kia mới cùng với đạo diễn, nhà sản xuất, nhà đầu tư họp xếp vai, nói đến việc tuyển Nghê Lam mỗi người đều có cái nhìn khác biệt, chủ yếu là lo lắng danh tiếng và hình tượng của Nghê Lam. Nhưng đạo diễn cảm thấy những gì nhân vật trải qua có điểm trùng hợp, cho nên dùng Nghê Lam để tuyên truyền cũng tốt, tranh luận có phần gay gắt. Bên đầu tư thì tương đối lo lắng hình tượng xấu sẽ có ảnh hưởng không tốt đến phim.

Nhưng mọi người cũng biết tin tức trên mạng cũng không hẳn đúng, vì vậy nhà đầu tư với đạo diễn muốn gặp trực tiếp Nghê Lam nói chuyện, xác nhận một chút xem có thích hợp hay không.

Nghê Lam nghe xong thở dài, ai tìm đến cô cũng vì độ hot của cô, sau đó cũng vì độ hot của cô mà lo lắng.

"Một vai nhỏ có cần thiết không?" Làm việc không nên quá tiểu tiết, xem Lam Diệu Dương nhà người ta kìa.

Thiệu Gia Kỳ đã trả lời có thể gặp mặt, hỏi đối phương thời gian và địa điểm.

"Vai này rất tốt, là cơ hội để tẩy trắng." Thiệu Gia Kỳ phân tích với Nghê Lam. Dùng vai diễn để so sánh với hiện thực, đến lúc đó quảng bá một lần, nếu như thành công thì sau này cũng không cần mang thân phận tiện nữ scandal rồi.

Nghê Lam gật đầu, cảm thấy có lý. Dù sao công việc tới cái nào thì nắm cái đó, đã nghèo thì không được kén chọn.

Lúc này đối phương nhắn thời gian và địa điểm, tối mai tám giờ ở Thiết Sắc Hoa Viên.

Nghê Lam nói được, Thiệu Gia Kỳ trả lời.

Nói chuyện xong, Thiệu Gia Kỳ ra về.

Nghê Lam nằm trên ghế sofa, mò lấy di động, mở tin nhắn của Lam Diệu Dương ra, câu cuối cùng anh nói chính là: 'Đừng giận, tối mai anh đi gặp nhà đầu tư chương trình, sẽ nói kết quả cho em biết.'

Hừ! Lại có thể cướp chén cơm của cô, cướp xong còn gì mà nói.

Đêm mai cô cũng có việc, nói không chừng sẽ thành, sắp đi quay phim rồi.

Đêm hôm sau, Nghê Lam mặc quần jean phối với áo khoác bóng chày, trang điểm nhẹ, một thân tươi trẻ hoạt bát, đi theo Thiệu Gia Kỳ gặp mấy nhà đầu tư và đạo diễn.

Lam Diệu Dương ở Lam Sắc Hào mở tiệc chiêu đãi nhà sản xuất, đạo diễn, nhà đầu tư của 'Phần thưởng tối cao."

'Phần thưởng tối cao' là trò chơi khoa học kỹ nghệ Viễn Bác mới tung ra, loại hình chiến đấu CS, tương tự như game 'Cuộc chiến sinh tồn Jedi', nhưng Viễn Bác tích hợp thêm một số tính năng đoạt kho báu và phần cướp giải thưởng cuối cùng. Mỗi tháng ra một phần thưởng cực lớn, bình thường thì thỉnh thoảng mới có một vài lần mở tính năng đoạt kho báu.

Những kho báu này đều là những dụng cụ, vũ khí hoặc da dẻ các loại ngàn vàng khó mua trong game, cực kỳ hấp dẫn với người chơi.

Những tính năng có trong game này cũng sẽ được thể hiện trong phiên bản người thực của trò 'Phần thưởng tối cao.'

Ông chủ Tần Viễn của Viễn Bác sở hữu hai ngọn núi ở ngoại ô, trong giai đoạn phát triển game online, Tần Viễn đồng thời xây dựng phát triển hai ngọn núi kia thành sân chơi thật. Bây giờ game online đã tung ra, sân chơi thật cũng đã mở được khu thứ nhất.

Ở khu trò chơi thứ nhất, mỗi góc khuất đều gắn xong các thiết bị giám sát trực tiếp, thu âm thu hình, ống kính kéo xa đầy gần cam đoan chất lượng nhất. Khu trò chơi gồm khu rừng rậm A, khu dân cư B, khu nhà máy bỏ hoang C, khu hẻm nhỏ và cũ kỹ D, có thể chứa tới một trăm người chơi.

Kỳ thật Lam Diệu Dương ngưỡng mộ danh tiếng Tần Viễn đã lâu, nhưng thực sự gặp mặt thì hôm nay vẫn là lần đầu tiên.

Trong giới kinh doanh Tần Viễn được coi là nhân vật truyền kỳ, xây dựng cơ nghiệp từ hai bàn tay trắng, tinh anh trong giới kỹ thuật, IQ cao thiên tài.

Theo tin truyền thông, từ nhỏ Tần Viễn đã thông minh hơn người, là thiên tài học hành. Gia đình ông bình thường, cha mẹ có kinh doanh nhưng không kiếm được bao nhiêu tiền, mỗi ngày đều đi sớm về khuya. Từ nhỏ Tần Viễn đã thấy cảnh này, rất thương cha mẹ, ông thề lớn lên nhất định sẽ trở thành danh nhân thành đạt, muốn cho cha mẹ có một cuộc sống tốt.

Từ nhỏ Tần Viễn đã đam mê máy tính, lúc học cấp ba đã viết code trò chơi bán cho công ty mạng kiếm tiền. Đáng tiếc, lúc ông có được món tiền đầu tiên không lâu thì cha mẹ gặp phải sự cố nổ ga bất ngờ mà ra đi.

Tần Viễn cố nén đau thương, vẫn kiên trì hoàn thành việc học, thực hiện lý tưởng. Ông ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, vừa học vừa lập nghiệp, nhận một số công việc nghiên cứu phát triển do công ty tài trợ, mấy công ty quốc tế lớn có danh tiếng đều là khách hàng của ông.

Sáu năm trước Tần Viễn nhận thấy khả năng phát triển kinh tế trong nước, về nước mở công ty liên quan đến bất động sản, internet, phát triển phần mềm, game các loại.

Lần gặp mặt này Lam Diệu Dương mới biết được hệ thống an ninh Thụy Thuẫn mà khách sạn và tòa nhà của bọn họ dùng là công ty do Tần Viễn phát triển. Tần Viễn là đại cổ đông của Thụy Thuẫn.

Cảm giác này có chút thân thiết rồi.

Tần Viễn cũng cực kỳ khách sáo với Lam Diệu Dương, thỉnh giáo Lam Diệu Dương rất nhiều về thị trường giải trí và cách thức quảng bá chương trình.

'Phần thưởng tối cao' là hạng mục lớn nhất gần đây của công ty game dưới trướng Tần Viễn, là thử nghiệm mới mở rộng chương trình giải trí ghi hình trực tiếp qua mạng, Tần Viễn rất xem trọng. Lam Diệu Dương cũng có hứng thú với chương trình này, anh đương nhiên hoan nghênh.

Cả đám người đều cho rằng Lam Diệu Dương tới vì nghệ sĩ của Blue, Đào Niệm Hạ, nhưng Lam Diệu Dương lại không dẫn người đại diện theo, một mình nói chuyện, bọn họ cảm thấy rất kỳ lạ. Một nghệ sĩ nhỏ bé như vậy sao lại cần đến ông chủ lớn ra mặt, huống hồ đã thảo luận xong điều kiện, không có vấn đề gì mới đúng.

Nhà sản xuất Thẩm Hà hỏi: "Chúng tôi đã thảo luận với người quản lý bên Blue gần xong rồi, không biết bên phía Lam tổng có ý tưởng gì mới hay không?"

Lam Diệu Dương nói: "Đào Niệm Hạ lên chương trình không thành vấn đề, cứ theo bàn luận mà làm. Cá nhân tôi rất coi trong loại chương trình này, rất mới lạ, là một thử nghiệm mạo hiểm. Tôi cũng muốn tham gia sâu hơn, cho nên tương đối quan tâm đến hiệu quả của chương trình.

Mùa đầu tiên nhất định phải hoành tráng. Nhưng sáu khách mời bây giờ dường như chỉ là một nhóm người, bốn tuyển thủ trò chơi, hai nghệ sĩ, mà hai nghệ sĩ này lại không đủ hấp dẫn. Tìm được người chơi game xem chương trình thì hẳn không có vấn đề gì, nhưng đối với những người xem tiết mục giải trí thông thường thì không có điểm kích thích lắm."

Tần Viễn gật đầu: "Tôi cũng đang suy nghĩ vấn đề này. Vậy Lam tổng có đề nghị gì không?"

Lam Diệu Dương nói: "Tôi nghe nói ban đầu chọn Nghê Lam với Phan Kính, sau đó lại đổi bọn họ là xem xét từ đâu?"

Tất cả mọi người sững sờ.

Xem xét từ đâu? Đương nhiên là từ Blue các anh giới thiệu chứ đâu. Vị Lam tổng này, anh là nội gián của Blue sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Tần Viễn hỏi: "Lam tổng thấy hai người này thích hợp hơn sao?"

Lam Diệu Dương khẽ gật đầu: "Từ góc độ marketing và hiệu quả chương trình mà nói thì quả thật là thế."

Lời này nói trúng ý Thẩm Hà, kỳ thực cô cũng có khuynh hướng ủng hộ Nghê Lam và Phan Kính. Hai người này lên chương trình liền có chủ đề, mọi người không muốn xem cuối cùng là ai thắng mà là Nghê Lam chết thế nào, trùm phản diện và người phụ nữ này có thể đốt lên nhúm lửa gì.

Nhóm chế tác bỏ phiếu 50-50, bên phía công ty game cũng thảo luận rất dữ dội. Kỳ thật lựa dọn mạnh dạn ban đầu của couple Nghê Lam Phan Kính này cũng từ phía công ty game.

Nhưng hôm nay phòng kế hoạch không biết nhân viên đã tới đủ người chưa hay như thế nào, đại đa số mọi người đều không có cảm tình với Nghê Lam, lại cảm thấy tuổi tác Phan Kính hơi lớn, các game thủ đương nhiên sẽ thích Đào Niệm Hạ và Ngô Niệm hơn. Cho nên cuối cùng Thẩm Hà vẫn tôn trọng ý kiến phòng kế hoạch của công ty game.

Chỉ là không nghĩ tới báo cáo với ông chủ lớn Tần Viễn phương án thống nhất cuối cùng, ông thế nhưng lại thích phương án ban đầu với Nghê Lam hơn, nghe nói dự tính sẽ thảo luận lại một chút. Bọn họ đang khó xử không biết thế nào, Lam Diệu Dương đột nhiên tìm đến. Thẩm Hà cho rằng Lam Diệu Dương đến làm chỗ dựa cho Đào Niệm Hạ, không ngờ lại là chỗ dựa cho Nghê Lam.

Ý nghĩ mời Nghê Lam trái lại lại giống với cô và Tần Viễn.

Thẩm Hà nhân tiện nói: "Chương trình của chúng tôi là một tháng một mùa, quay liền ba ngày, ban ngày trực tiếp, ban đêm sẽ chiếu bản đã biên tập. Kế hoạch là mỗi mùa đều có khách mời đặc biệt. Nhưng phía Nghê Lam yêu cầu ký một lần năm mùa, sự thu hút của couple Nghê Lam và Phan Kính chỉ lên một mùa đã hết rồi, cảm giác tươi mới của mùa thứ hai sẽ giảm đi rất nhiều.

Hơn nữa không ghép cặp chung với Phan Kính, Nghê Lam phối hợp với tuyển thủ CS khác thì không có tính dẫn dắt chủ đề nữa. Phan Kính ký năm mùa thì chúng tôi thấy giá cả không phù hợp. Nhưng mà khách mời của chúng tôi đều ký theo mùa, nếu như chương trình cảm thấy khách mời này tốt, lần sau lại ký mới. Trước mắt phương thức hợp tác của chúng tôi là như vậy.

Cho nên điểm chính vẫn là đang mắc kẹt tại yêu cầu của Nghê Lam. Một lần ký năm mùa, chương trình phải mạo hiểm quá rồi. Cô ấy không có tác phẩm nào, độ hot trên mạng đều là tiếng xấu, cô ấy cũng không công khai Weibo, không tuyên truyền. Chúng tôi chưa biết rõ biểu hiện trên chương trình của cô ấy. Lỡ như trong chương trình cô ấy chơi không hay, không tạo được cảm giác cho chương trình, không thu hút người xem, chúng tôi gánh năm mùa thì không được thích hợp."

"Quả thật không thích hợp." Lam Diệu Dương nói: "Nhưng cụ thể vẫn có thể bàn. Có thể sửa lại quy định chương trình một chút, người thắng cuối cùng nhất định phải là nhân vật bùng nổ một chút. Cho nên người đạt giải này sẽ là khách mời chắc chắn của mùa sau.

Theo quy tắc này, bên cô vẫn chỉ ký mùa đầu với cô ấy, nhưng quy tắc của chương trình sẽ khiến cô ấy thấy mình còn cơ hội ký mùa sau, mùa sau nữa. Như vậy cũng coi như mọi người đều có đường lui.

Nếu như đến lúc đó biểu hiện của cô ấy không tốt, không lấy được giải nhất, cô ấy cũng không trách người khác được. Còn về nghệ sĩ bên Blue của chúng tôi, ở mùa hai, mùa ba hãy lên, mượn độ hot của chương trình để quảng bá, như vậy càng tốt."

Tất cả mọi người sững sờ, chỉ có Tần Viễn mỉm cười.

Tần Viễn nói: "Ý của Lam tổng là, Nghê Lam thấy mình chắc chắn sẽ thắng?"

Lam Diệu Dương khẽ gật đầu, "Theo tôi được biết, lúc Nghê Lam ở Mỹ chính là cao thủ game CS phiên bản người thực."

Kỳ thật anh cũng không biết, nhưng anh dám chém gió. Anh cảm thấy Nghê Lam chắc chắn sẽ không để bụng, bởi vì cô còn chém gió ghê hơn anh. Chỉ cần thúc giục chương trình bàn luận lại một lần nữa với cô, yêu cầu sau đó đều có thể thực hiện được.

Nếu như cô không thể tham gia mùa đầu tiên, mà hiệu quả mùa đầu lại tốt, vậy sau đó cô cũng không còn cơ hội rồi. Dù sao độ nóng của mấy vụ bê bối cũng có thời kỳ của nó, couple Nghê Lam và Phan Kính cũng không có giá trị thị trường như vậy.

Thẩm Hà cực kỳ bất ngờ lại vô cùng vui mừng: "Nếu cô ấy có thể đánh bại hai tuyển thủ CS kia đoạt được giải nhất, chương trình của chúng tôi sẽ cực kỳ bùng nổ. Cô ấy muốn tham gia mùa tiếp theo đương nhiên là được."

Tần Viễn cũng nói: "Nếu như cô ấy có thể thắng liên tiếp, đừng nói là năm mùa, tôi thấy nhiều hơn cũng được. Chúng ta thậm chí có thể làm thêm hoạt động phiên ngoại – chương trình Nghê Lam khiêu chiến thi đấu với những quán quân của chương trình."

Đạo diễn chương trình Mạnh Tư Nguyên nói: "Chúng tôi không ngờ Nghê Lam lại là cao thủ CS, ấn tượng trước giờ với cô ấy hoàn toàn không có chuyện này."

"Tôi biết các anh ấn tượng với cô ấy cái gì." Lam Diệu Dương cười cười.

Mọi người cũng bật cười, có chút ngại ngùng. Ấn tượng đối với Nghê Lam chính là bị vị tiểu Lam tổng trước mặt này vứt ra khỏi phòng. Yếu đuối mong manh như vậy, vứt một cái đã ngã ra đất rồi.

Ngoài đê tiện chính là yếu đuối, chính là ấn tượng như vậy.

"Thực ra không giống như trên mạng nói." Cùi chỏ Lam Diệu Dương chống trên bàn, tay buông xuống, có chút xấu hổ: "Chúng tôi có cãi nhau một chút, tôi không nên thô lỗ như vậy. Vấn đề của tôi. Chắc mọi người hiểu."

Mọi người lập tức giật mình, a, hóa ra là như thế.

Khó trách Lam tổng muốn tới làm chỗ dựa cho Nghê Lam, lần này thì hiểu rồi! Đây chính là chuyện dưa lê siêu cấp!

Thì ra có chó săn sớm biết chuyện này, Nhị Lam couple lại là thật!

Nhưng mà có gì đó không đúng.

Nếu Nhị Lam couple là thật, vậy chương trình của bọn họ muốn làm nóng Nghê Lam Phan Kính couple, Lam tổng anh có suy nghĩ gì?

Mọi người vừa bắt đầu cho rằng 'hiểu', giờ lại có chút 'không hiểu'.

Lam Diệu Dương nhất thời cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy mục đích đã đạt được rồi. Anh đang muốn thảo luận chi tiết một chút việc hợp tác, điện thoại lại rung liên hồi.

Lam Diệu Dương nói câu ngại quá, lấy điện thoại ra nhìn.

Là Trác Khải, nhắn cho anh một tin rất dài.

'Nhị Lam, cái tên cặn bã A Huân kia lại chọc điên cậu rồi.'

A Huân tên đầy đủ là Thi Nguyên Huân, gia đình cũng có kinh doanh đầu tư chương trình truyền hình. Anh ta từng bị Lam Diệu Dương lấy mất một hạng mục, hạng mục kia kiếm rất

nhiều tiền, nên đã kết thù với Lam Diệu Dương. Về sau Thi Nguyên Hân lại coi trọng một nữ minh tinh, kết quả lại bị Lam Diệu Dương thu về dưới trướng, Thi Nguyên Huân không được gì. Hơn nữa lại có thù oán nhỏ khác, tóm lại hai người không hợp nhau.

Chỗ nào có Thi Nguyên Huân, Lam Diệu Dương sẽ cố gắng né đi, vì anh cảm thấy người kia cực kỳ không có giáo dục không có não, ứng phó với mấy kiểu khiêu khích đó rất mất giá trị bản thân. Nhưng Thi Nguyên Huân lại hay nói với người khác là Lam Diệu Dương sợ anh ta. Chuyện này khiến anh ta rất đắc ý, thường xuyên làm mấy chuyện bêu xấu Lam Diệu Dương. Cái vòng oán hận này cứ vậy lớn lên, thỉnh thoảng Lam Diệu Dương cũng nghe được một số lời đàm tiếu.

'A Huân ở một nhóm khác nói đêm nay sẽ xử Nghê Lam. Còn cá cược nữa.'

Bên dưới là một chuỗi ảnh chụp màn hình.

Trong ảnh chụp màn hình, Thi Nguyên Huân đang khoe khoang trong nhóm bạn bè của mình là Nghê Lam đang bợ đỡ xin một vai diễn, đêm nay anh ta sẽ xử cô, sau đó để Lam Diệu Dương mời mình ăn cơm, vì anh ta đã giúp Lam Diệu Dương giải quyết người phụ nữ này.

Lam Diệu Dương đọc xong, trả lời: 'Giờ Thi Nguyên Huân đang ở đâu?'

Trác Nhi rất phiền: 'Cậu muốn đi cản sao?'

Nhị Lam thần: 'Ừm, Nghê Lam sẽ đánh chết tên đó.'

Trác Nhi rất phiền: '…'

Nhị Lam thần: 'Đụng tới mạng người thì không tốt đâu, Nghê Lam còn có chương trình đó.'

Trác Nhi rất phiền: '…'

Nói đùa à.

Trác Khải rất nhanh đã hỏi được địa chỉ, gửi qua.

Lam Diệu Dương chào bọn người Tần Viễn: "Thật ngại quá, đột ngột có chút chuyện bận cần phải xử lý gấp. Bữa cơm này tôi mời, mọi người cứ từ từ dùng."

Anh nói như vậy, mọi người cũng không cản anh, khách sáo tiễn anh.

Bên kia Trác Khải cũng đang tụ tập với mấy người bạn, thấy Lam Diệu Dương muốn đi, sợ anh xảy ra chuyện gì nên Trác Khải cũng kéo mấy người bạn chạy tới đó.

Mới bắt đầu Nghê Lam và Thiệu Gia Kỳ cũng không phát hiện ra vấn đề gì. Tuy lần đầu tiên gặp mặt mà hẹn ở quán bar thì có chút hơi thân thiết, nhưng Thiệu Gia Kỳ đã từng gặp qua, hơn nữa nghệ sĩ xã giao tiếp chuyện ở quán bar cũng rất nhiều, cô cũng không để tâm lắm.

Nghê Lam rất cảm kích vì với danh tiếng xấu của mình mà vẫn có người đồng ý cho cô cơ hội, nhưng trò chuyện một hồi cô cảm thấy trong lời người kia có ý gì không đúng lắm.

Cô giống như lần đầu gặp phải chuyện trong đời nghệ sĩ vậy, ờ, không đúng, chắc là quy tắc ngầm đầu tiên trong kiếp nghệ sĩ sau khi mất trí nhớ. Nhưng đối phương cũng không có động tay động chân, lời nói cũng hết sức hàm súc, không có ý cưỡng ép, cô thấy một chút nữa từ chối là được.

Sự chú ý của Nghê Lam có chút phân tán, cô đang chăm chú nhìn động tĩnh của một bàn khác bên cạnh.

Hai cô gái và hai người đàn ông bên bàn bên dường như không quen lắm, nhưng trò chuyện cũng không tệ. Chỉ là cô nghe trộm được lời của hai người đàn ông kia, còn có ánh mắt bọn họ nhìn nhau, khiến Nghê Lam có chút cảnh giác.

Sau đó điện thoại của cô vang lên, là Lam Diệu Dương. Nghê Lam từ chối nghe.

Lam Diệu Dương gọi lại lần nữa, Nghê Lam lại từ chối.

Suy nghĩ một chút trả lời anh là đang bàn về vai diễn kia, chút nữa sẽ liên lạc với anh.

Nghê Lam vừa mới nhắn tin xong thì nghe người họ Thi kia nói: "Cô Nghê rất bận sao?"

"Không bận." Nghê Lam trả lời, nhìn thấy Thiệu Gia Kỳ nháy mắt với cô.

Thi Nguyên Huân cười cười, còn nói: "Tôi thấy việc này cơ bản có thể quyết định. Nếu như biểu hiện của cô Nghê trong bộ phim không tệ, bộ sau đó tôi có thể để cô Nghê diễn vai nữ chính. Điều kiện của cô Nghê rất tốt, nhìn rất có khí chất, trước đây không gặp cơ hội phù hợp thôi."

Nghê Lam hỏi anh: "Anh Thi vừa nãy nói tối nay sẽ thử phim?"

"Đúng." Thi Nguyên Huân liếc mắt với đạo diễn: "Đoàn làm phim bên này đang chờ khởi động máy, phải quyết định diễn viên nhanh một chút. Việc này cũng phải để cô Nghê tự nguyện, cô Nghê là người thông minh, hẳn là hiểu ý của tôi."

"Thật ngại quá." Thiệu Gia Kỳ bỗng nhiên đứng lên, "Tôi muốn đi toilet, Nghê Lam, em theo giúp chị chút."

Nghê Lam cười khách sáo với Thi Nguyên Huân và đạo diễn: "Xin lỗi không tiếp được."

Thiệu Gia Kỳ kéo Nghê Lam ra hành lang, màn hình quảng cáo treo trên tường đang phát quảng cáo rượu.

Thiệu Gia Kỳ nói với Nghê Lam trong tiếng nhạc quảng cáo: "Xin lỗi, chị không biết là tình huống này. Nghê Lam, chị biết kinh tế hiện tại của em khó khăn, nhưng chị hi vọng em suy nghĩ kỹ một chút.

Trong ngành này rất nhiều chuyện như thế, rất nhiều người không quan tâm. Nếu em quyết định vậy chị sẽ không ngăn cản em, nhưng chị vẫn muốn khuyên em, chắc chắn sẽ có cơ hội. Chuyện Lam tổng lần trước em đã bị một bài học rồi, em phải suy nghĩ kỹ…"

Ánh mắt Nghê Lam vẫn chăm chú ở giữa quán bar, Thiệu Gia Kỳ thấy cô hình như đang nhìn về phía bàn của Thi Nguyên Huân, không khỏi đẩy đẩy cô: "Em nghe chị nói nè, coi như từ chối rồi cũng sẽ không quá mích lòng. Chúng ta nói khéo một chút, không cần thẳng thắn quá. Xíu nữa bọn mình về rồi, chị sẽ nói là phát hiện dì cả tới tìm em, chị đi mua băng vệ

sinh cho em, nên bị trễ giờ…"

"Chị báo cảnh sát đi." Nghê Lam bỗng nhiên nói.

"Hả?" Thiệu Gia Kỳ có hơi trợn tròn mắt, "Cảnh sát đâu có quản mấy quy tắc ngầm này chứ?"

"Có người bỏ thuốc. Báo cảnh sát." Nghê Lam đi vào trong quán bar, xoay người lại, "Đúng rồi, gọi điện thoại cho cảnh sát Âu Dương Duệ, lỡ như chút nữa em đánh nhau bị bắt, cảnh sát cũng dễ tha cho hơn."

Thiệu Gia Kỳ: "…"

Nghê Lam đi nhanh tới cái bàn cô vẫn luôn quan sát kia. Hai cô gái đã uống một ngụm rượu, Nghê Lam giữ chặt ly rượu của một cô gái trong đó nói: "Đừng uống nữa, bọn họ bỏ thuốc rồi."

Hai cô gái lập tức dừng lại.

Nghê Lam cởi áo khoác ra, nhãn hiệu này rất mắc, cô rất ít khi mặc. Cô phủ áo khoác lên chiếc ghế dựa bên bàn Thi Nguyên Huân, chỉ chỉ Thi Nguyên Huân: "Tôi đi xử lý chút chuyện, chút nữa quay lại từ chối anh."

Sau đó cô xoay người, đứng trước bàn của người đàn ông bỏ thuốc kia.

Hai người đàn ông biến sắc, quát: "Cô là ai, thần kinh à, nói bậy nói bạ."

Nghê Lam nói với hai cô gái kia: "Cầm chắc ly, rượu bên trong là vật chứng."

Một cô gái trong đó không biết do bị tâm lý hay do tác dụng của ngụm rượu vừa rồi, giọng nói bối rối run lên: "Tớ thấy khó chịu."

Hai người đàn ông đứng dậy muốn đi. Nghê Lam ngăn trước mặt bọn họ, "Đợi cảnh sát chút đi."

Một người đàn ông trong đó thẹn quá hóa giận, ra tay với Nghê Lam, ra sức đánh tới: "Cút ngay."

Ánh mắt Nghê Lam hung dữ, đánh trả lại một quyền.

'Bịch' một tiếng, người đàn ông kia bị đánh ngã xuống đất.

Lam Diệu Dương bị Nghê Lam ngắt điện thoại hai lần, vừa vội vừa giận, hùng hổ chạy vào, vừa vào đã thấy Nghê Lam ra đòn, không khỏi gọi một tiếng: "Nghê Lam."

Sau đó đã thấy người đàn ông kia té xuống rồi.

Lam Diệu Dương: "…"

Chuyện anh hùng cứu mỹ nhân này, Nghê Lam quả thật không cần mà.

Chờ chút, sao người bị đánh không phải Thi Nguyên Huân.

Nghê Lam nghe thấy giọng Lam Diệu Dương, quay đầu nhìn thoáng qua.

Người đàn ông còn lại hoảng lên quơ lấy bình rượu đập tới Nghê Lam, Lam Diệu Dương kêu to: "Cẩn thận". Nghê Lam cũng không thèm nhìn, xoay người đá một cước.

'Bịch' một tiếng, người đàn ông này văng ra ngoài, cũng té xuống.

Lam Diệu Dương không nói gì.

Được à. Lần trước là Brazilian jiu-jitsu, lần này đổi thành Taekwondo rồi.

Anh vừa quay đầu, nhìn thẳng mắt Thi Nguyên Huân. Lam Diệu Dương bỗng nhiên cực kỳ vui vẻ, không biết vì sao lại thấy đắc ý như vậy, anh nhếch miệng cười với Thi Nguyên Huân.

Vì trong quán bar có đánh nhau, rất nhiều người lùi lại bên cạnh xem náo nhiệt, có người còn nhỏ giọng hỏi: "Người phụ nữ này là ai?"

Lam Diệu Dương quay đầu nhìn thoáng qua người đang hỏi, chỉ thấy màn hình quảng cáo trên hành lang đã đổi quảng cáo rồi.

Trên màn hình là khuôn mặt xinh đẹp được quay đặc tả của Nghê Lam. Cô cười, hai bàn tay đeo găng đang đấm vào nhau, cực kỳ có sức.

Ống kính đột ngột chuyển hướng, trong sắc vàng đặc hiệu, Nghê Lam ra quyền 'bịch bịch bịch bịch' cực nhanh.

Tự do tung quyền trên sàn đấu, ra đòn mạnh với bao cát, bước chân khéo léo mạnh mẽ, ra đòn nhanh đến hoa mắt, eo thon, bụng phẳng có múi, dưới phông nền đen và ánh đèn càng làm nổi bật những đường cong ẩn hiện, ánh mắt sắc bén cùng mồ hôi chảy xuống gương mặt càng khiến cô gợi cảm.

Bùng nổ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Quảng cáo rất ngắn nhưng Lam Diệu Dương vẫn không kịp xem hết, bởi vì bên kia Nghê Lam lại đánh nhau rồi.

Người đàn ông đầu tiên bị đánh ngã trên đất đã đứng dậy, nhấc một cái ghế lên đập tới Nghê Lam.

Nghê Lam lách mình né, người kia thừa cơ xông tới, ôm ngang muốn vật Nghê Lam xuống đất. 'Bịch' một tiếng, Nghê Lam ngã xuống đất, mọi người kinh hô.

Lam Diệu Dương vội vã chạy về phía Nghê Lam.

Nghê Lam bên này bị người đàn ông kia ôm chặt, cô dùng đầu đập vào mũi anh ta. Người đàn ông kia hét thảm một tiếng. Hai khuỷu tay với đầu gối Nghê Lam thúc một cái, người đàn ông kia bị đạp thẳng văng ra ngoài.

Lam Diệu Dương không thấy rõ, chỉ nghe người kia lại hét thảm một tiếng, văng thật xa va vào bàn một cái.

Mọi người lại sợ hãi hô một tiếng.

Đây nào phải cách con gái đánh nhau. Con gái đánh nhau không phải là túm tóc, bạt tai, cào mặt sao?

Thi Nguyên Huân ngồi ở chỗ đó góc nhìn cực kỳ rõ ràng, mặt anh tái mét. Mẹ nó đây là con gái hả? Lúc nãy ngồi trên bàn rượu còn dịu dàng xinh đẹp, bây giờ nói biến hình là biến hình rồi?!

Nghê Lam đá bay người kia xong thì lăn khỏi chỗ, tránh khả năng bị tấn công lần hai. Nhưng bên cạnh có một người đàn ông không biết có phải do uống nhiều không, thấy phụ nữ đánh đàn ông thì không được thoải mái, thấy Nghê Lam đang lăn về phía anh ta, anh ta liền hét lên một tiếng "Mẹ nó tao dạy dỗ mày", bay lên đá một cước về phía Nghê Lam.

Nghê Lam đang nửa ngồi chuẩn bị đứng dậy, tóm lấy chân đang đá tới của anh ta theo thế kéo thẳng lên trên, đồng thời chân cô hướng xuống đạp một cước vào chân còn lại của anh ta. Toàn bộ động tác thực hiện lưu loát không chút suy nghĩ.

Người đàn ông kia cao hơn Nghê Lam một cái đầu, cứ như vậy cả người bị quẳng thẳng xuống đất.

Lúc này Lam Diệu Dương đã chạy tới bên cạnh Nghê Lam, một tay chỉ vào đám bạn của người đàn ông này hét lớn: "Không ai được nhúc nhích."

Đám người kia cũng không có ý định ra tay, bị dọa sợ rồi.

Nghê Lam đột nhiên chống tay lên bả vai Lam Diệu Dương, mượn lực nhảy lên nửa vòng, đạp người đàn ông bỏ thuốc thứ hai đang muốn bỏ chạy kia ngược vào bên trong.

Sau khi đáp xuống cô xoay người lại giúp Lam Diệu Dương sửa sang lại cổ áo bị cô làm nhăn, vuốt vuốt lại xong vỗ lên vai anh: "Cảm ơn."

Lam Diệu Dương: "…"

Anh làm gì mà cảm ơn anh. Anh chỉ đứng ở chỗ này mà thôi, được cảm ơn như vậy thật không có thể diện.

Nghê Lam mặc kệ anh, cô đi qua, nhìn nhìn hai người đàn ông ngã trên đất, nói: "Đừng có chạy, không là đánh các anh nữa đó."

Hai cô gái bị hại đã mê mang rồi, cũng không dám đi đâu, còn nắm chặt ly trong tay.

Nghê Lam gật đầu hài lòng.

Nghê Lam lại nhìn về phía Thi Nguyên Huân, sắc mặt anh không ổn lắm, ngồi ngay ngắn trên ghế, thấy cô nhìn sang thì cười cười khách sáo.

Không có ai lại gần Nghê Lam, chỉ có Lam Diệu Dương đi qua hỏi cô: "Em có bị thương không?"

Nghê Lam chưa kịp nói gì thì bảo vệ quán bar vây quanh, Thiệu Gia Kỳ giơ điện thoại chen vào la to: "Tôi báo cảnh sát rồi, hai người này bỏ thuốc vào ly của hai cô gái kia, cảnh sát sẽ tới ngay."

Có Nghê Lam bên cạnh, giọng Thiệu Gia Kỳ cũng lớn hơn.

Trác Khải và đám bạn bè tới ngay sau Lam Diệu Dương, vừa hay xem một màn cao thủ đánh người.

Anh nhìn nhìn Nghê Lam bằng xương bằng thịt trước mặt, lại quay đầu nhìn Nghê Lam đang đánh quyền anh trên màn hình quảng cáo, không nói lời nào, chỉ cảm thấy muốn cảm thán một câu: 'Mịa nó.' Thì ra TV cũng không hoàn toàn là giả.

Cảnh sát đến rất nhanh, hai cô gái bị dọa sợ, yêu cầu được đi bệnh viện trước. Cảnh sát liền sắp xếp nữ cảnh sát đi theo các cô. Nghê Lam và hai người đàn ông kia đến cục cảnh sát lấy khẩu cung. Lam Diệu Dương đi cùng Nghê Lam. Anh lo lắng cô sẽ gặp phiền phức, gọi điện thoại cho luật sư tới.

Trác Khải tường thuật trực tiếp với mấy anh em trong nhóm.

'Tóm lại chính là trước mặt thì đánh nhau, màn hình quảng cáo sau lưng cũng đang đánh.'

'Đánh thế nào? Cậu lên mạng tìm kiếm quảng cáo, thực tế với quảng cáo gần như nhau.'

'Quảng cáo mới của bao cao su nhãn hiệu XX, đánh quyền anh gì đó, giờ xem ngay đi.'

Trong cục cảnh sát, Nghê Lam ở bên trong bị tra hỏi, luật sư ở bên cạnh. Lam Diệu Dương không vào được, ở bên ngoài đợi. Anh thấy đám bạn nói chuyện về Nghê Lam náo nhiệt như vậy, quả thực phiền chết cái đám đàn ông nhiều chuyện này.

Nhưng anh cũng mở đường link quảng cáo bọn họ gửi qua.

Bản quảng cáo tung trên mạng dài hơn quảng cáo trên màn hình của quán bar. Mở đầu là Nghê Lam đeo găng tay quyền anh, cười rất đẹp, đấm đấm so găng có chút lười biếng lại có lực, 'bốp' một phát.

Nét mặt cô tinh xảo, cho dù là quay đặc tả phóng lớn cũng tuyệt đối đẹp.

Tiếp theo là cảnh cô đánh quyền anh, trong màn hình nắm đấm vung lên, bước chân nhẹ nhàng, đường cong thân hình tuyệt mỹ. Xen kẽ với hình ảnh vô cùng gợi cảm, dâng trào mạnh

mẽ là cảnh Nghê Lam tự buộc lại vải băng găng tay cho mình.

Cô kéo căng băng vải, quấn quanh lấy bàn tay, cuối cùng dùng răng kéo căng siết chặt một cái, ánh mắt nhẹ nhàng thoáng nhìn màn hình, sự gợi cảm muốn tràn ra khỏi màn hình.

Cô mang găng tay đứng dậy, xen khẽ với hình ảnh đánh quyền anh.

Lúc này màn hình xuất hiện bốn chữ hiệu ứng đặc biệt: 'Bảo vệ an toàn.'

Trong cảnh mờ tối, ánh đèn chỉ rọi trên người một mình cô, chiếu rõ ràng toàn bộ thân hình thon dài duyên dáng của cô.

Chân dài eo nhỏ cổ thiên nga, cùng với cánh tay thon đẹp rắn chắc.

Cô đổ mồ hôi như mưa, nắm đấm tấn công mạnh mẽ rất đẹp.

Nắm đấm đấm trên bao cát đen bỗng nhiên được quay đặc tả chậm, ánh lên màu sắc đẹp đẽ trên gương mặt đầy mồ hôi của cô, khỏe khoắn và gợi cảm, phối hợp với nét mặt hưng phấn khi đánh quyền và ánh mắt nhiệt tình.

Phụ đề chạy ra: 'Thoải mái lâm ly.'

Cuối cùng cô vui vẻ ngồi trên ghế, tháo găng tay, nụ cười lười biếng nhưng thỏa mãn.

Màn hình đen lại, logo sản phẩm hiện ra.

Không thể không nói, tuy quảng cáo này trần đầy tính ám chỉ nhưng không hề thấp kém chút nào. Hình tượng Nghê Lam trong đó gợi cảm, khỏe mạnh, tràn đầy quyến rũ.

Lam Diệu Dương ngồi không cũng không có gì làm, liền xem mấy chục lượt.

Bình luận dưới kênh thông tin của nhãn hàng đã bùng nổ rồi, cơ bản đều đang gào gào gào lên.

Có người hỏi xin hình nền, có người hỏi hậu trường đánh quyền anh, có người hỏi bộ đồ thể thao Nghê Lam mặc bán ở đâu, có người la lên mình sẽ đăng ký một lớp boxing. Còn có người nghiên cứu đôi giày của Nghê Lam. Thậm chí còn có người hỏi đồ trang điểm của cô là nhãn hiệu gì vậy, trang điểm nhìn rất tự nhiên, nhưng chắc chắn là có trang điểm, mỹ phẩm chống lem này hiệu quả cũng quá tốt rồi.

Quản trị viên trang PR của nhãn hàng tương tác với mọi người, khoe cái này dạ cái kia ra sức tuyên truyền.

'Hình nền sẽ có, hậu trường cũng có, nhưng trước tiên phải đọc ba lần nhãn hiệu XXX của chúng tôi', 'Thử hỏi đeo hàng nhà nào tốt, XXX xếp số một'….

Bên dưới đã cười như điên, còn trêu ghẹo quản trị viên của trang.

Nhưng cũng có người rốt cuộc phát hiện ra điểm quan trọng: 'Chờ chút, cô này là ai vậy?'

Nhóm anti-fan nhanh chóng nhảy vào.

'Nghê Lam? Nghê Lam ư? Mẹ nó nháy mắt ấn tượng tốt như vậy.'

'Hèn chi xấu vậy, hóa ra là Nghê Lam.'

'Cô ta cũng chỉ xứng quay loại quảng cáo này thôi.'

Quản trị viên của trang rất ngoan cường, thế nhưng cũng chen vào nhóm anti-fan để quảng cáo.

Trả lời lại 'nháy mắt ấn tượng tốt' kia: 'Không phải nháy mắt, dùng XXX rất bền.'

Trả lời 'khó trách xấu như vậy': 'Làm gì mà xấu, mau đọc XXX ba lần rồi coi lại.'

Trả lời 'Cô ta cũng chỉ xứng quay loại quảng cáo này': 'Quảng cáo của XXX cũng hay như sản phẩm quảng cáo, mời xem kỹ lại ba lần.'

Trong vòng một đêm quảng cáo này đã phủ kín khắp con đường, nổi tiếng trước hết là Nghê Lam, sau đó tới quản trị viên cũng nổi tiếng.

Lam Diệu Dương đọc thấy bình luận của anti-fan liền tức giận, mẹ nó mắt mù hay não tàn, đẹp như vậy mà còn nói xấu, đúng là không biết xấu hổ.

Lam Diệu Dương gửi link video cho Thẩm Hà, nói với cô đây là quảng cáo Nghê Lam đóng vừa lên sóng, để tổ chương trình của cô xem thử, coi như tham khảo.

'Bây giờ trong ngành giải trí không tìm thấy nữ nghệ sĩ vừa hot vừa có bản lĩnh thứ hai như vậy đâu.' Lam Diệu Dương nói.

Thẩm Hà trả lời lại rất nhanh, nói cô đã xem rồi, biểu hiện của Nghê Lam quả thật vượt quá dự liệu của bọn họ, cực kỳ tốt. Bọn họ đang cẩn thận cân nhắc nói chuyện lại với người đại diện của Nghê Lam.

Lam Diệu Dương gọi điện thoại cho Tần Viễn, nói hôm nay rời đi sớm thật xin lỗi. Tần Viễn đương nhiên nói không sao. Lam Diệu Dương lại đơn giản biểu đạt lại ý của mình, muốn hợp tác đầu tư cho chương trình 'Phần thưởng tối cao.' Tần Viễn cực kỳ cao hứng, hi vọng có thể nhanh chóng gặp Lam Diệu Dương lần nữa để nói chuyện.

Hai người xác nhận thời gian trong điện thoại. Lúc này Nghê Lam ra tới.

Lam Diệu Dương cúp điện thoại ra đón cô, luật sư đứng một bên nói không có vấn đề gì, Nghê Lam không gặp phiền phức, tình huống sau đó anh ta sẽ theo.

Lam Diệu Dương đang tính nói chuyện với Nghê Lam thì điện thoại của cô lại reo.

Lúc Nghê Lam móc điện thoại ra thì Lam Diệu Dương thấy trên màn hình chữ 'Âu Dương Duệ.' Nghê Lam đi qua một bên nhận điện thoại, Lam Diệu Dương đứng cách cô không xa, lờ mờ nghe được vài câu của cô, nghe cô nói "Không sao rồi, cảm ơn anh." Trong lòng Lam Diệu Dương có chút không thoải mái.

Đây là ý gì? Là tìm Âu Dương Duệ giúp cô gọi điện thoại hòa giải đánh nhau sao? Nhưng mà anh gọi luật sư đến không phải giải quyết tại chỗ sao?

Lam Diệu Dương nhìn Nghê Lam, đúng lúc Nghê Lam cũng quay đầu lại nhìn anh. Ánh mắt hai người đụng nhau, Nghê Lam quay đầu đi, lại còn đi ra bên cạnh mấy bước.

Cô thật sự lạnh nhạt với anh nhiều.

Lam Diệu Dương không vui rồi. Đã giải thích rồi, thật sự không phải anh đứng giữa giở trò.

Lam Diệu Dương cố ý nhích lại gần Nghê Lam mấy bước, càng lúc càng gần.

Nghê Lam không nhúc nhích.

Lam Diệu Dương lại bước thêm một bước, gần hơn một chút.

Luật sư đứng bên cạnh nhìn, có vẻ nhìn không nổi nữa. Thấy xung quanh cũng không thích hợp, anh vẫn nên ra ngoài đợi thì hơn.

Lúc này Âu Dương Duệ còn ở cục cảnh sát, Vu Thừa vừa mới rời đi không lâu, anh nghỉ ngơi thêm vài phút. Giải mã mật khẩu thư mục trên máy tính của Quan Phàn đã thất bại lần hai rồi. Bọn họ chỉ còn lại một cơ hội, anh không dám để Vu Thừa động đến.

Anh không nghĩ ra được vì sao Quan Phàn lại cài đặt chương trình tự hủy, trong này có gì mà thà hủy đi chứ không để người khác đọc được?

Chuyện của Trần Viêm không tra ra được chứng cứ gì, camera không quay lại được cảnh đầu độc, mấy người cố tình gây xung đột hỗn loạn trong lúc ăn cơm để đầu độc đều đã được thẩm vấn, không ai thừa nhận, cũng không thể tra ra được thuốc độc gì từ tay bọn họ hay trong phòng giam của bọn họ.

Xyanua phát tác trong axit dạ dày, phản ứng trúng độc của Trần Viêm chậm, cảnh sát nhà giam không thể kịp thời phát hiện dị dạng của anh ta, để cho người đầu độc có thời gian hủy chứng cứ.

Manh mối Trần Viêm này tạm thời đứt rồi, về sau có phát hiện gì hay không còn khó nói, việc này cần thời gian.

Máy tính của Quan Phàn không giải mã được, số thông tin tài liệu lớn trong máy Quan Phàn muốn thẩm tra đối chiếu cũng cần thời gian.

Trước mắt chỉ còn lại Nghê Lam và La Văn Tĩnh.

Vụ án này cần Nghê Lam, cần ký ức của Nghê Lam.

Âu Dương Duệ nói với Nghê Lam: "Thỏa thuận cô muốn cấp trên đã phê duyệt. Nhưng hi vọng cô có thể chấp nhận trị liệu thôi miên. Còn nữa, cô từ chối sắp xếp nhân viên bảo vệ an toàn, nhưng chúng tôi cần biết hành tung của cô, nên phải có biện pháp trung gian, cho cô đeo một chiếc đồng hồ định vị, nếu như cô xảy ra chuyện gì, gặp phiền phức gì, chúng tôi có thể biết địa điểm."

Nghê Lam im lặng, thôi miên đối với cô mà nói rất nguy hiểm, cô cũng không muốn bị cảnh sát theo dõi hành tung.

Âu Dương Duệ nói: "Thỏa thuận bảo đảm lợi ích của cô đã là phê chuẩn đặc biệt rồi."

Nghê Lam nghĩ ngợi, cô cần phần thỏa thuận này.

"Nếu như cô đồng ý những điều kiện này, chúng tôi có thể tin tưởng cô hơn, sẽ ký thỏa thuận với cô, sẽ nói nhiều chi tiết vụ án cho cô."

Cuối cùng Nghê Lam nói: "Có thể làm thôi miên, nhưng tôi muốn tự mình tìm bác sĩ."

Âu Dương Duệ không đồng ý: "Nhất định phải là bác sĩ chỉ định của cảnh sát."

"Thôi miên đối với tôi không an toàn. Nếu như nội gián của các anh mua chuộc bác sĩ ra tay với tôi thì sao? Trong trạng thái đó tôi không thể tự bảo vệ mình, hoặc là căn bản các anh không phải giúp tôi chữa trị, mà là mượn cơ hội vu oan hãm hại tôi, tìm người gánh trách nhiệm thì sao?

Thôi miên rất dễ truyền vào ký ức những chuyện sai lệch, còn có khả năng ám chỉ tâm lý, dẫn dắt tôi thừa nhận một số chuyện không phải do tôi làm."

Nghê Lam nói điều kiện: "Bác sĩ tôi hẹn trước phải là người tôi tin tưởng. Bác sĩ chính quy bệnh viện chính quy, khả năng đương nhiên không có vấn đề. Điểm này anh không cần lo lắng."

Âu Dương Duệ suy nghĩ.

"Nếu anh đồng ý cái này, tôi sẽ chấp nhận điện thoại định vị giám sát. Mỗi người đều nhường một bước."

Âu Dương Duệ nghĩ ngợi: "Được."

Lam Diệu Dương ở một bên dựng thẳng lỗ tai lên nghe, còn tưởng Nghê Lam không biết. Thấy Nghê Lam cúp điện thoại, anh lập tức cúi đầu xuống xem điện thoại như không có gì.

Nghê Lam đột nhiên quay đầu nhìn anh, anh còn bình tĩnh dời ánh mắt từ điện thoại qua đối mặt với cô.

Bày ra bộ dạng đẹp trai nhất.

Nghê Lam vẫn cứ nhìn anh chằm chằm.

Bộ dạng đẹp trai của Lam Diệu Dương không giữ được nữa rồi, đành phải đứng thẳng dậy, hắng giọng một cái, vừa muốn nói chuyện thì Thiệu Gia Kỳ hùng hổ xông lại: "Nghê Lam, Lam Lam, chị nói cho em, ha ha ha ha, tổ chương trình 'Phần thưởng tối cao' xem quảng cáo của em xong, hồi tâm chuyển ý rồi.

Bọn họ hẹn chị nói chuyện lại. Ha ha ha, em nói đúng, em chính là tìm đường sống trong chỗ chết. Sự tình đều hỏng, kết quả quảng cáo lại ra. Quảng cáo này em quay rất tốt, rất tốt."

Lam Diệu Dương: "…" Không phải, cô đại diện này ơi, việc không bị lỡ là do tôi có được hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Thiệu Gia Kỳ sau một trận vui mừng hớn hở phát hiện sắc mặt Lam Diệu Dương có gì đó không đúng lắm.

Cô nhanh chóng tém tém lại, nghiêm chỉnh hỏi Nghê Lam: "Xong rồi à? Bây giờ đi được chưa?"

Nghê Lam không nói gì, nhìn Lam Diệu Dương.

Lam Diệu Dương cũng không nói gì, nhìn Thiệu Gia Kỳ.

Thiệu Gia Kỳ rốt cuộc hiểu ý, cười gượng mấy tiếng: "Chị đi gọi điện thoại cái."

Thiệu Gia Kỳ đi rồi.

Lam Diệu Dương hắng giọng: "Tối nay anh có hẹn ăn cơm với nhà sản xuất và đầu tư của chương trình, đều đã thảo luận xong rồi." Anh ngừng một chút. "Anh thảo luận xong rồi quảng cáo mới đăng lên."

Lại còn ấm ức nữa.

Nghê Lam có chút buồn cười, nhịn xuống.

"Em sẽ nói cho chị Gia Kỳ biết."

Lam Diệu Dương hỏi cô: "Sao đột nhiên lại muốn ký năm mùa?"

Nghê Lam nói ra yêu cầu của La Văn Tĩnh, sau đó nói: "Nợ tiền nhiều quá rồi, em trả không nổi. Cho nên trước mắt gặp được cơ hội là phải tận dụng tối đa. Năm mùa cũng chỉ là thuận miệng nói thôi, dù sao có thể đàm phán được mấy mùa thì mấy mùa. Ai lại nghĩ đến sẽ có chuyện bị chặn giữa đường chứ."

Lam Diệu Dương: "…"

Anh khụ khụ một tiếng: "Em nói với người đại diện của em, quy định của chương trình có thể sẽ thay đổi, đổi thành người thắng cuộc có thể tiếp tục tham gia mùa tiếp theo. Nhưng chi tiết thì bên tổ chương trình chắc chắn sẽ thảo luận lại. Em nói cô ấy đàm phán ký hợp đồng 1 mùa + N đi."

"Ờ."

Lam Diệu Dương nhìn thái độ đáp lời của Nghê Lam liền biết là cô không hiểu.

"Tổ chương trình có cân nhắc hiệu quả chương trình và chi phí, nếu em thắng, biểu hiện tốt, đương nhiên tổ chương trình sẽ đồng ý ký tiếp với em. Số lượng mùa ký được phải dựa vào sự liều mạng của em rồi. Coi như có ký năm mùa, hợp đồng chắc chắn cũng sẽ có điều khoản bổ sung, cảm thấy hiệu quả không tốt sẽ tìm lý do đá em ra.

Cho nên muốn chắc một chút thì trước tiên phải nắm lấy chương trình. Em muốn tối đa hóa lợi ích cũng đừng cứng nhắc nhìn chằm chằm hạn chế, đưa ra cơ hội hợp tác bên ngoài chương trình. Ví dụ như hoạt động sân thi đấu của bọn họ, một mùa thêm với hai lần tham gia hoạt động chương trình, cái này cũng có thể đàm phán cát xê, cũng có thể PR."

Nghê Lam: "…" A, cái này cô không hề nghĩ tới, cho nên cái N mà Lam Diệu Dương nói không phải là số mùa chương trình mà là cái khác.

Lam Diệu Dương thấy cô hiểu rồi, lại nói: "Đến lúc đó em tranh thủ được giải nhất, ký thêm hai ba mùa không thành vấn đề."

"Cái này thì yên tâm, em đánh khắp thiên hạ không đối thủ." Khí thế Nghê Lam tràn trề.

Nhìn đi, lại bắt đầu rồi. Chém gió là giỏi.

Lam Diệu Dương ủng hộ: "Rất tốt, đây chính là cảm giác nghệ sĩ rồi."

Nghê Lam: "…" Cái từ này từ cách anh nói ra sao có cảm giác không phải đang khen người.

"Anh nói với bọn họ em ở Mỹ là cao thủ đã chơi qua câu lạc bộ CS phiên bản đời thực."

"Cái đó là chắc chắn." Nghê Lam rất biết ý, kể xướng người họa: "Em chính là cao thủ, nói không chừng đã từng cầm được giải quán quân khu vực, chỉ là không nhớ rõ thôi."

"Kiềm chế một chút, đừng có rước nhọ."

"Được rồi."

Lam Diệu Dương còn nói: "Tên Thi Nguyên Huân kia không cần để ý đến anh ta, về sau tài nguyên anh ta cho em đừng dùng, anh ta có khúc mắc với anh. Nhìn thấy chuyện của anh với em trên mạng liền nghĩ tới trò xấu. Không có lòng tốt thật đâu."

"Được." Nghê Lam gật đầu.

Lam Diệu Dương chờ một hồi, Nghê Lam lại không nói gì. Lam Diệu Dương hỏi cô: "Còn em?"

"Cái gì?"

"Em có chuyện gì muốn nói với anh không?"

Nghê Lam nghĩ nghĩ: "Tạm thời chưa có."

“Không phải nói chờ xác nhận sự tình sẽ liên lạc với anh?”

Nghê Lam nhớ lại, hình như là có nói vậy.

Lam Diệu Dương lại nói: “Đây là lần thứ hai anh với em cùng đến cục cảnh sát rồi.”

Nghê Lam vội nói: “Cho nên anh xem, em mang theo xui xẻo.”

“Anh chỉ là muốn nói chúng ta xem như cùng nhau trải qua một số chuyện, có chút giao tình.”

Nghê Lam nói: “Đi theo em gặp xui thì không tốt đâu.”

“Em không phải cá chép đen mang may mắn cho người khác còn xui xẻo cho chính mình sao?”

“Đó là đối với người khác, anh hoi đặc biệt.”

Lam Diệu Dương cười lên, khẽ lặp lại: “Anh hoi đặc biệt.”

Bốn chữ này nói rất nhỏ nhưng Nghê Lam nghe vào lại thấy có chút khác khác, giống như anh đang nhai đồ ngon trong miệng.

Nghê Lam liếc cho một cái.

Lam Diệu Dương nói: “Không biết khống chế cảm xúc, kiểu liếc này cực kỳ xấu trên màn hình, rước nhọ.”

Nghê Lam: “…”

Không soi gương chẳng lẽ sẽ không xấu sao?

“Chuyện vụ án anh có thể giúp em, Nghê Lam.” Lam Diệu Dương nói, “Một mình em không ổn, nếu quả thật đã xảy ra chuyện gì, em có nhân chứng, có luật sư.”

Nghê Lam im lặng.

“Mấy ngày nay anh sắp xếp người theo dõi Trịnh Nhiên, chính là người chủ chiếc xe Honda kia.”

“Em biết anh nói ai.” Nghê Lam nói.

“Không có gì đặc biệt. Nhưng ít nhất ông ta không xuất hiện bên cạnh em nữa đúng không?”

Nghê Lam cắn cắn môi. Cô biết, một mình không ổn.

Lam Diệu Dương lại nói: “Cảnh sát kia nói gì với em rồi? Anh nghe gì mà thỏa thuận, cái gì mà bác sĩ thôi miên.”

Nghê Lam nghĩ ngợi: “Chúng ta ra ngoài một chút đi.”

“Được.” Lam Diệu Dương vui mừng.

Hai người đi ra ngoài, vượt qua luật sư và Thiệu Gia Kỳ đang ở cửa ra vào, đi về phía ngoài đường.

Thiệu Gia Kỳ do dự một hồi, không mở miệng gọi Nghê Lam, nhìn Nghê Lam và Lam Diệu Dương sóng đôi bước qua.

Nghê Lam đưa Lam Diệu Dương đi một đoạn, xung quanh không có người, lúc này mới nói: “Cảnh sát đang tra vụ án này, một nhân chứng quan trọng đã chết rồi. Vốn dĩ hai ngày trước em sẽ giúp cảnh sát đóng vai một người đã từng tiếp xúc gián tiếp với nhân chứng này, để lừa anh ta khai ra khẩu cung. Nhưng chắc chắn kế hoạch đã bị lộ, nhân chứng kia chết rồi.”

Lam Diệu Dương giật mình dừng bước.

Sắc mặt Nghê Lam vẫn bình thường mà nói: “Em cần công việc rất gấp, một mặt quả thật là bị công ty bức cho chịu không nổi, một mặt em phải che giấu thân phận. Nếu không một người bị khả nghi lại vô công rồi nghề, xảy ra chuyện gì cũng bị đổ lên đầu. Giống như anh nói, em cần người làm chứng, cho nên em phải có cuộc sống bình thường, em phải hòa nhập với xã hội.”

“Kế hoạch kia bị lộ…”

“Trong cục cảnh sát có nội gián.”

Lam Diệu Dương: “…”

Nghê Lam cười cười: “Em chỉ có thể nói vụ án cho anh như vậy thôi. Vì bản thân em cũng không biết nhiều, lần trước nói với anh kỳ thật em còn không biết bao nhiêu.

Tổng kết lại là: lừa gạt, tự sát, bắt được một nhóm tội phạm PUA, một nữ cảnh sát tên Quan Phàn cảm thấy không đơn giản như vậy, nhưng cô ấy không có chứng cứ. Cô ấy triển khai điều tra một mình vì cảm thấy đồng nghiệp bên cạnh cô có nội gián.

Sau đó đêm ngày 9 tháng 9 anh mở tiệc, mà cô ấy lái xe đến đường Long Côn. Sau khi em quấy nhiễu anh xong thì truy đuổi va chạm với cô ấy trên đường Long Côn, hai xe va chạm nhau nổ mạnh. Bọn em đều bị thương hôn mê, em bị mất trí, cô ấy mãi không tỉnh.”

Lam Diệu Dương chăm chú nghe.

Nghê Lam nói: “Em phải phối hợp với cảnh sát điều tra án, không phải sẽ không tìm được cách giải quyết. Nhưng giờ lại có người chết rồi nên sự tình có chút nguy hiểm, em có thể phải có chút hành động tự vệ.

Em lo là nội gián trong cục cảnh sát muốn tìm người thế mạng đổ tội danh lên đầu em, cho nên em muốn ký thỏa thuận với cảnh sát, có bảo đảm. Nhưng cảnh sát trước đó cho em làm

kiểm tra nói dối vẫn không yên tâm, cũng bởi vì bọn họ muốn trí nhớ của em nên yêu cầu em làm thôi miên.

Kết quả thôi miên không thành vấn đề, em đồng ý giám sát của cảnh sát, bọn họ liền ký thỏa thuận với em."

Nghê Lam giang tay: "Vậy đó. Cho nên em không thể liên lụy anh được."

"Nhưng có thể anh đã bị liên lụy rồi." Nhịp tim Lam Diệu Dương đập có chút nhanh. Lần trước anh chỉ nghe nói vụ lừa đảo PUA gì đó, giờ lại biến thành án giết người. Nhưng anh lại không cảm thấy sợ hãi, anh hoàn toàn không nghĩ đến chuyện lùi bước.

"Đêm xảy ra chuyện em vào phòng anh bị ném ra ngoài, còn nhớ không? Không nhớ thì em lên mạng tìm tên anh với em đi." Lam Diệu Dương nói: "Tên của chúng ta đã dính với nhau rồi. Chúng ta còn bị đồn là couple, chúng ta cùng đánh chó săn, anh còn vì giúp em đạt được tiết mục khiến người khác cho rằng anh ném em ra khỏi phòng là vì người yêu cãi nhau."

Nghê Lam sững sờ: "Cho rằng cái gì?"

"Anh chỉ nói các anh hiểu mà, bọn họ liền hiểu vậy rồi."

Nghê Lam: "…"

"Mọi người đều biết chúng ta có quan hệ."

Nghê Lam: "…"

Lam Diệu Dương nhìn Nghê Lam: "Thậm chí Thi Nguyên Huân cũng vì anh có quan hệ với em nên cố ý dùng vai diễn lừa em tới, muốn thử xem có thể xử em làm anh xấu mặt không. Mà bạn bè anh lại bởi vì biết là em nên báo tin cho anh."

Anh bỗng cười lên: "Nếu không em nghĩ vì sao anh lại đột ngột xuất hiện."

Nghê Lam không nói gì. Rõ ràng cô rất biết điều mà.

"Còn chị của anh thì đặc biệt để ý tin tức liên quan tới em, Cổ Hoắc nói với anh mấy lần có mấy nữ ngôi sao hỏi cậu ta quan hệ giữa anh với em là thế nào."

Ôi thật là, kéo theo Lam Diệu Dương cũng giống như kéo theo vụ án rất nguy hiểm nha. Nghê Lam nhếch miệng: "Còn mấy fan kia của anh nữa."

"Đúng, còn mấy fan kia của anh nữa." Lam Diệu Dương gật đầu: "Cái cô lần trước kêu đánh đánh giết giết, anh cho khóa tài khoản cô ta rồi. Gần nhất chắc là không có động tĩnh gì."

Nghê Lam nhìn anh.

Lam Diệu Dương cũng nhìn cô.

Lam Diệu Dương nhìn cô một hồi nói: "Phần thỏa thuận với cảnh sát anh sẽ nhờ luật sư giúp em xem qua điều khoản, bác sĩ thôi miên anh cũng tìm giúp em."

Nghê Lam chớp chớp mắt, hơi cảm động, cũng có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Cô do dự một hồi, rốt cuộc gật đầu: "Cảm ơn anh."

Cô chấp nhận rồi. Lam Diệu Dương vui mừng trở lại.

"Rõ ràng em không có bản lĩnh này, cần người khác giúp nói chuyện, tự mình cứng rắn chịu đựng có ích lợi gì? Cuối cùng xảy ra chuyện không phải tự mình chịu thiệt sao. Anh nói em thế nào, bớt chém gió chút, sức lực mình bao nhiêu cũng không biết?

Em cho là mình diễn phim siêu anh hùng hả, một mình giết hết thiên hạ? Theo tình thế hiện tại, em cùng lắm là diễn viên quần chúng trong phim. Nên tìm người giúp đỡ, nên dựa vào đại ca thì dựa ngay."

"Không phải." Nghê Lam chống nạnh, "Sao đang nói chuyện yên lành lại bắt đầu công kích người nhà rồi."

"Nói yên lành lúc nào vậy, không thấy vẫn đang kiểm lửa sao? Điện thoại cho em thì không nhận, nói chuyện thì không thèm để ý, hỏi vấn đề thì né tránh, lại còn cùng người khác hot couple."

Nghê Lam: "…"

"Còn nữa, cái này sao có thể là công kích người nhà. Đây là nói sự thật. Biết cái gì là công kích người nhà không? Thư sinh trói gà không chặt mới đúng."

Nghê Lam: "…"

Chàng trai ấm áp? Đáng yêu? Mọi người có hiểu lầm gì với người đàn ông hẹp hòi này không?

"Là nói sự thật!" Nghê Lam không nhịn được rồi, "Mỗi lần chúng ta tới cục cảnh sát đều là em đánh người xấu, anh ở bên cạnh đứng nhìn!"

Lam Diệu Dương: "…"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Lam Diệu Dương tức hồng hộc, cái người chuyên công kích người nhà này, cứ đà thương lòng tự trọng đàn ông của anh.

Lam Diệu Dương cũng bắt chước Nghê Lam chống nạnh, hai người trừng mắt nhìn nhau.

Nghê Lam vừa định nói chuyện, âm báo WeChat lại vang lên, cô cúi đầu lấy điện thoại lên xem, sau đó lập tức đảo mắt nhìn xung quanh.

Lúc này nhìn thấy một chiếc xe hơi bảy chỗ màu xám đậu dưới bóng cây lớn chếch bên đối diện đường, cửa sổ thứ hai của xe mở một nửa, bên trong thò tay ra quơ quơ với cô.

Ý khiêu khích rõ ràng.

Khoảng cách xa. Vị trí đó lại tối hù hù, người trốn trong xe, không nhìn rõ.

Nhưng Nghê Lam biết anh ta là ai.

Lý Mộc.

Anh ta gửi một tấm hình anh ta vừa chụp đến WeChat cho Nghê Lam.

Trong hình, Nghê Lam và Lam Diệu Dương ai nấy chống nạnh, bốn mắt nhìn nhau.

Tấm này chụp không tệ, ít nhất tuấn nam mỹ nữ rất đẹp mắt, ánh đèn đường chiếu xuống, cảm giác góc độ sáng cũng rất tốt. Nhưng nói thế nào nhỉ, không khí của tấm hình này có gì đó là lạ. Không phải kiểu ngọt ngào mập mờ, cũng không phải trừng trộ đánh nhau.

Nghê Lam nghĩ ngay đến một ý, ừm, giống như hai đứa ngu đang cố tạo hình vậy.

Nghê Lam giận tím mặt, quay người liền xông tới chiếc xe kia, nhìn bộ dạng như muốn đánh nhau.

Lam Diệu Dương không hiểu xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy đột nhiên xuất hiện một chiếc xe thần bí, phản ứng của Nghê Lam lại như vậy, anh liền có suy nghĩ không tốt, vừa đuổi theo Nghê Lam vừa liên lạc với Trần Châu.

Thực ra Trần Châu cũng đi theo phía xa xa, nhìn thấy điện thoại có tin cảnh báo, lập tức khởi động xe tăng tốc chạy tới.

Chiếc xe nhỏ này của Lý Mộc thấy không ổn liền nhanh chóng chạy mất.

Nghê Lam đuổi theo liền nhìn thấy chiếc xe quỷ này càng đi càng xa.

Lam Diệu Dương đuổi đến bên cạnh cô vội hỏi, "Sao thế? Nghi phạm à? Gửi cho em cái gì? Anh nhớ rõ biển số xe hắn ta rồi."

Xe Trần Châu đã chạy tới, Lam Diệu Dương hỏi Nghê Lam: "Đuổi theo không?"

"Là Lý Mộc." Nghê Lam mở di động cho Lam Diệu Dương xem.

Lam Diệu Dương: "…" Tưởng chuyện gì lớn chứ.

Lam Diệu Dương phất phất tay với Trần Châu, Trần Châu hiểu ý, tấp xe vào ven đường đợi.

Nghê Lam rất tức giận: "Lúc nào cũng đi theo, lúc nào cũng chụp lén, còn chụp xấu như vậy."

Lam Diệu Dương cầm điện thoại của cô qua nhìn một cái: "Rất đẹp."

"Là chụp anh đẹp, chụp em xấu hoắc. Anh nhìn mặt em xem."

Lam Diệu Dương: "…" Kỳ thật anh nói là chụp Nghê Lam rất đẹp. Nhưng chính Nghê Lam lại không hài lòng, chắc là đừng nói gì thì hơn.

"Lý Mộc có liên quan gì tới vụ án sao?"

"Chưa phát hiện ra mối liên hệ gì." Nghê Lam lại liếc nhìn tấm hình, không vui.

Vấn đề phụ nữ truy cứu xem mình rốt cuộc soi gương hay không soi, đẹp hay không đẹp không thể an ủi được. Lam Diệu Dương được mẹ và chị gái huấn luyện ở phương diện này rất kỹ, cho nên anh thay đổi chủ đề, cùng Nghê Lam tản bộ quay về cục cảnh sát.

Thiệu Gia Kỳ ở ngay cửa cục cảnh sát chờ Nghê Lam, Nghê Lam chào tạm biệt Lam Diệu Dương rồi đi cùng Thiệu Gia Kỳ.

Lam Diệu Dương nói vài câu với luật sư, nói anh ấy lưu ý tình huống sau đó của hai người đàn ông bị bắt giữ hôm nay. Anh lo lắng hai người này sẽ trả thù Nghê Lam. Đang nói, lại nghe được Thiệu Gia Kỳ và Nghê Lam vừa đi vừa nói Weibo của Lý Mộc lại đăng cái gì. Lam Diệu Dương đoán chắc là cái vừa rồi, lại lôi anh với Nghê Lam ra đùa giỡn, đăng thì đăng thôi, Lam Diệu Dương cũng không để ý.

Hai cô gái rất nhanh đã rời khỏi.

Lam Diệu Dương cũng dặn dò luật sư xong, anh lên xe, nói Trần Châu chạy về nhà. Trên đường nghĩ ngợi, mở Weibo xem thử có nội dung gì liên quan đến Nghê Lam, lại phát hiện Lý Mộc đăng lên không phải anh với Nghê Lam mà là Thi Nguyên Huân với Nghê Lam.

Trong ảnh hai người đang ngồi trong quán bar, ánh mắt Thi Nguyên Huân nồng nhiệt, Nghê Lam mỉm cười ngọt ngào.

Văn phòng Lý Mộc vẫn là câu nói kia: 'Không quan tâm hai người này, chúng ta là fan cứng của Nhị Lam couple.'

Lam Diệu Dương lập tức không vui rồi.

Tên Lý Mộc này, thật chán ghét.

Weibo Lý Mộc đăng lên không hề bất ngờ lại rước tới chửi rủa cho Nghê Lam. Nghê Lam lại tiếp tục 'nổi tiếng đen' trên mạng. Thích dụ dỗ đàn ông, muốn mượn đàn ông xây dựng hình tượng trong lòng khán giả sao.

Công ty nhãn hiệu bao cao su trái lại nổi không thể tả. Hiệu quả marketing Nghê Lam mang lại cho bọn họ lớn hơn rất nhiều so với sự kêu gào của nhóm anti-fan.

Phan Kính lại gọi điện thoại lần nữa cho Nghê Lam, lần này tâm tình anh rất tốt: "Đại tiên, em đúng là linh ghê. Người đại diện của anh tính lấy hình em cúng luôn đó. Em thật là đen mình giúp người, không sai chút nào. Em xem đợt đen này của em, hợp đồng anh có lại rồi."

Thỏa thuận 'Phần thưởng tối cao' quả thực có lại rồi, chẳng những có lại mà điều kiện còn tốt hơn trước.

Thiệu Gia Kỳ cũng cực kỳ hài lòng đối với hợp đồng của 'Phần thưởng tối cao'.

Lần này cô và tổ chương trình đã bàn kỹ điều khoản chi tiết: Khách chơi cửa mùa đầu, khách mời của hoạt động offline hai mùa. Nếu như trở thành người thắng cuộc của chương trình có thể làm khách mời của mùa thứ hai, làm khách mời không quá ba mùa. Nếu như là quán quân của cả ba mùa thì trong vòng một năm sẽ mời Nghê Lam làm khách mời đặc biệt một lần.

Tuy không ký liền một lúc năm mùa, nhưng chỉ cần Nghê Lam có bản lĩnh thắng trong chương trình, sau đó sẽ không thiếu cơ hội.

Thiệu Gia Kỳ cảm thấy được, đối với tổ chương trình hay Nghê Lam mà nói đều công bằng. Mà tổ chương trình đều đối xử bình đẳng với tất cả khách mời, Nghê Lam có điều kiện này thì những người khác cũng vậy.

Quy định này của chương trình không có ảnh hưởng gì đối với hai nữ khách mời Uông An Ni và Môn Bội Bội, bởi vì các cô cũng không cảm thấy mình có thể thắng được giải cuối cùng, nhưng kích thích đối với ba vị khách mời nam tương đối lớn, bọn họ cảm thấy bọn họ rất có cơ hội. Nói cách khác, quy tắc này kích phát ý chí chiến đấu của các đối thủ khác, con đường giành giải thưởng của Nghê Lam sẽ có nhiều trở ngại.

Thiệu Gia Kỳ nói lại tình hình với La Văn Tĩnh, bên La Văn Tĩnh không có vấn đề gì, cô theo yêu cầu trước đó của Nghê Lam, thay đổi một số điều khoản trong thỏa thuận hủy hợp đồng, tính thu nhập của 'Phần thưởng tối cao' vào tiền bồi thường hợp đồng.

Thiệu Gia Kỳ đều đã bàn thỏa đáng mọi việc, tìm tới Nghê Lam. Cô ôm Nghê Lam đỏ hoe cả mắt. "Đều đã xử lý xong, nhưng em sắp xa chị rồi."

Nghê Lam vỗ vỗ cô: "Cũng không coi là chuyện xấu, chị có thể vứt cái cục phiền toái này đi rồi."

Thiệu Gia Kỳ sụt sịt mũi: "Nếu vứt đi trước khi có tình cảm thì tốt rồi. Sao chị lại cực kỳ không yên tâm cho em đây, em ngốc gần chết, không biết gì, miệng lưỡi thì dẻo quẹo, dễ đắc tội với người ta. Không có người đại diện phải làm sao bây giờ? Danh tiếng này, mặt mũi này của em rất dễ bị người xấu để ý."

Thiệu Gia Kỳ nói Nghê Lam cũng buồn luôn rồi.

Tổ chương trình 'Phần thưởng tối cao' và phòng pháp vụ của Phong Phạm xem lại hợp đồng mất hơn hai tuần. Trong thời gian này, Lam Diệu Dương giúp Nghê Lam liên lạc bác sĩ thôi miên.

Bác sĩ tên Phạm Đức Văn, do người anh em đáng tin Trác Khải giới thiệu cho Lam Diệu Dương.

Bác sĩ Phạm là trưởng khoa tâm lý của bệnh viện đa khoa tư nhân Thụy Tâm, khám chữa bệnh trong một tòa nhà độc lập bên cạnh bệnh viện, hoàn cảnh tốt, tính riêng tư cao. Chuyên môn của bác sĩ Phạm có lĩnh vực thôi miên, danh tiếng đạo đức và tay nghề đều rất tốt.

Lam Diệu Dương đưa Nghê Lam đi gặp mặt Phạm Đức Văn. Phạm Đức Văn hiểu rõ bệnh tình của Nghê Lam, xem lịch sử bệnh tình và phim chụp não của cô, hỏi thăm tình hình sinh hoạt hiện tại của Nghê Lam, mục đích làm thôi miên, cũng nói tổng quát cho cô một lần.

Hai bên bàn bạc chi tiết một lần. Phạm Đức Văn giới thiệu một số phương pháp thôi miên và trị liệu tâm lý cho Nghê Lam. Ông nói thôi miên cũng không chắc chắn sẽ bảo đảm lấy lại được ký ức, cũng không phải ai thôi miên cũng thành công.

Vị bác sĩ này cho Nghê Lam cảm giác rất tốt. Cô nói chuyện với Âu Dương Duệ. Âu Dương Duệ cũng gặp Phạm Đức Văn một lần.

"Cô ấy không hề tự nguyện làm thôi miên. Cô ấy thiếu cảm giác an toàn. Giao ý thức của mình cho người khác cô ấy không thể thả lỏng được." Phạm Đức Văn nói cho Âu Dương Duệ, "Với tình hình của cô ấy, thôi miên chưa chắc là phương án trị liệu tốt nhất."

Âu Dương Duệ hỏi: "Nhưng sẽ là phương pháp nhanh nhất phải không?"

"Cái này khó nói. Có thể mai kia cô ấy sẽ tự khôi phục, có lẽ thôi miên không có tác dụng gì với cô ấy." Phạm Đức Văn nói. "Tôi thấy các anh hiểu lầm đôi chút về thôi miên. Đây là tư vấn tâm lý cần thực hiện trong một khoảng thời gian, tìm được cơ hội thích hợp, cũng phải có được sự an tâm tin tưởng của người bệnh mới có thể tiến hành. Thôi miên là một phương pháp đánh vào tiềm thức của người được thôi miên, là một cầu nối, nếu như tiềm thức của người nhận thôi miên chống cự và bài xích, thôi miên sẽ không thành công, kết quả đạt được cũng vô hiệu."

"Vậy thì ông thấy cần bao lâu mới có thể tiến hành đến bước thôi miên này?" Âu Dương Duệ hỏi. "Chúng tôi hi vọng có thể tiến hành nhanh chóng, trí nhớ của cô ấy rất quan trọng với vụ án."

"Dựa vào đánh giá của tôi với cô ấy, có lẽ sau 3-5 lần tư vấn trị liệu."

Đây không phải là một hai tháng sao?

"Hơn nữa thôi miên cũng chưa chắc một lần đã được. Khả năng vừa bắt đầu đã không thành công, vậy phải chờ thêm một thời gian mới thử được." Phạm Đức Văn nói.

Âu Dương Duệ nghĩ nghĩ: "Tôi cần lấy một bản bệnh án tư vấn và ghi hình trị liệu lần trước."

"Được." Phạm Đức Văn nói: "Nghê Lam có ký thỏa thuận đồng ý, cũng có nói chuyện hợp tác với các anh, chúng tôi đều ghi chép theo yêu cầu."

Âu Dương Duệ lấy được tư liệu, gặp mặt Liêu Tân.

Liêu Tân nói: "Đã điều tra, bệnh viện này nhà họ Trác có đầu tư, quan hệ giữa cha của Trác Khải và Phạm Đức Văn rất tốt, Trác Khải và Lam Diệu Dương là bạn thân. Lần trước Nghê Lam đến đây là Lam Diệu Dương đi cùng."

Âu Dương Duệ và Liêu Tân cầm lấy phần ghi chép của Nghê Lam ở chỗ Phạm Đức Văn đi tìm Lục Quân, một vị phó giáo sư khoa tâm lý học. Lục Quân cũng là một cố vấn ở trung tâm chẩn đoán điều trị tâm lý, vốn rất nổi tiếng trong giới thôi miên.

Lục Quân đón tiếp hai vị cảnh sát.

Thời gian trước Âu Dương Duệ đã đến thăm hỏi Lục Quân, nhờ ông tư vấn phương pháp chữa trị chứng mất trí nhớ. Là Lục Quân giới thiệu thuật thôi miên cho anh.

Lục Quân biết nhu cầu phá án của bọn họ. Ông xem tài liệu ghi chép và ghi hình buổi chẩn đoán mà Âu Dương Duệ đem đến, nói: "Tôi và Thụy Tâm là chỗ quen biết, là bạn của viện trưởng bên ấy, đã qua bên đó giao lưu. Phạm Đức Văn này thực sự là một bác sĩ tốt suy nghĩ cho người bệnh, rất ôn hòa, kiên nhẫn, phương pháp trị liệu có chút bảo thủ. Ông ấy nói không sai, cô gái này quả thực có sự đề phòng cực mạnh, cô ấy rất có khuôn phép, biểu hiện bình tĩnh, nói chuyện vẫn có chỗ giữ lại."

"Tôi chỉ muốn biết dùng liệu pháp thôi miên có thể lấy lại được ký ức cho cô ấy không."

"Có khả năng. Lòng tin của tôi lớn hơn nhiều so với bác sĩ Phạm." Lục Quân nói.

Âu Dương Duệ lại hỏi: "Bác sĩ Phạm nói thời gian này có phải có khả năng trì hoãn không?"

Lục Quân cười cười: "Không thể nói là trì hoãn, bác sĩ nào cũng có cách thức riêng của mình. Tôi vừa mới nói bác sĩ Phạm bảo thủ lắm. Hơn nữa việc này, thời gian tư vấn có tính tiền."

Âu Dương Duệ hỏi lại: "Nếu như giáo sư Lục làm việc này, có đề nghị gì không?"

Lục Quân thành thật nói: "Lúc cô ấy không phòng bị là cơ hội loại trừ phòng ngự tốt nhất."

Hôm nay Nghê Lam lại từ chối lời mời của Phan Kính một lần nữa, anh muốn hẹn cô đến sân chơi 'Phần thưởng tối cao' ở núi Kỳ Lân luyện tập một chút, làm quen sân bãi.

'Không đi, nắng lắm. Hơn nữa hợp đồng còn chưa ký.'

Phan Kính oa oa nói: 'Sao em chậm vậy, anh ký xong hết rồi.'

'Phong Phạm chậm như vậy, em còn cách nào đâu.' Nghê Lam đang ngâm cứu vụ án của Trần Viêm.

'Vậy thì cũng chắc chắn ký rồi, tới luyện tập trước chút đi. Anh nói em biết, lúc đó em đừng có liên lụy anh đó. Anh nhất định phải lấy được giải thưởng cao nhất. Em biết lúc bọn họ bỏ anh khỏi chương trình nói cái gì không? Chê anh già đó. Đàn ông ba mươi cường tráng, lại có thể chê anh già, anh không thắng một lần để tát vào mặt họ một cái sao được!'

'Ha ha.'

'Không phải chứ, em lại còn ha ha.'

Nghê Lam bị giọng điệu của anh chọc cười hơn, lúc này có điện thoại tới, cứu cô kịp thời. 'Em có điện thoại rồi, anh tự luyện trước đi nha, cố lên nha.'

Nghê Lam nhận điện thoại, người gọi là y tá khoa tâm lý bệnh viện Thụy Tâm, cô ấy hỏi chiều nay Nghê Lam có rảnh không đến bệnh viện một chuyến, lần trước còn thiếu một số tư liệu, bác sĩ còn cần cho cô làm kiểm tra đánh giá.

Nghê Lam đồng ý.

Trước khi đi cô nhắn WeChat cho Lam Diệu Dương, nói anh biết bác sỹ Phạm hẹn cô đến bệnh viện, cô hi vọng kết quả kiểm tra lần này có thể tiến triển nhanh chút. Nếu không cô sắp bị Âu Dương Duệ phiền chết rồi.

Nghê Lam đến bệnh viện. Một y tá dẫn cô vào phòng, cho cô một ít bánh kẹo ở trên quầy tiếp tân, rót trà, nói cô chờ.

Nghê Lam ăn kẹo, ngọt quá rồi. Cô ăn được một nửa thì nhả ra, uống mấy hớp trà cho bớt ngấy.

Một lát sau y tá lại vào, lấy ra một cái laptop và một tai nghe, ý bảo ngại quá bác sĩ đang họp, kêu cô làm kiểm tra đánh giá trước, điền một số đáp án. Vì để kết quả kiểm tra được chính xác, kêu Nghê Lam dựa vào ấn tượng đầu tiên để viết đáp án, không được nghĩ ngợi, thời gian mười phút.

Nghê Lam nghe theo. Lần trước làm kiểm tra đánh giá cũng như thế, dựa vào phản ứng đầu tiên để đưa ra đáp án có thể phản ánh được tình hình tâm lý. Vẫn giống lần trước, Nghê Lam chuyển điện thoại sang chế độ im lặng.

Bài kiểm tra đánh giá lần này nội dung làm rất dài, có chút âm nhạc hay giọng nói, Nghê Lam chăm chú làm, làm theo lời ghi âm hướng dẫn, đồng hồ của bài kiểm tra kêu tích tắc.

Một lát sau, có một người đàn ông mặc áo choàng trắng đi đến, ông nhìn Nghê Lam một chút, lại xem thử phòng, hỏi: "Bác sỹ Phạm đâu?"

Nghê Lam lấy tai nghe xuống, đáp: "Bác sĩ Phạm không có ở đây."

Người đàn ông kia lại hỏi: "Khi nào ông ấy quay lại?"

Nghê Lam lại đáp: "Không biết."

Người đàn ông kia lại hỏi tiếp: "Cô tên gì?"

"Tôi tên Nghê Lam."

Người kia nói: "Được rồi, không cần làm nữa."

Nghê Lam không làm nữa, thả tai nghe xuống bàn, gập máy tính lại.

Người kia lại hỏi: "Cô mất trí nhớ sao?"

Nghê Lam do dự một lúc: "Đúng vậy."

Người đàn ông kia ngồi xuống, nhẹ nhàng hỏi cô: "Vì sao lại mất trí nhớ?"

Nghê Lam lại do dự một chút: "Tôi xảy ra tai nạn xe."

"Chuyện xảy ra khi nào?"

Nghê Lam nghĩ ngợi: "Ngày 9 tháng 9."

"Ngày 9 tháng 9 à." Người kia hỏi, "Hôm đó trời mưa sao?"

"Trời mưa."

Trong phòng bên cạnh, Âu Dương Duệ, Liêu Tân và Viên Bằng Hải nhìn máy quay, nghe cuộc đối thoại của Nghê Lam và Lục Quân.

Liêu Tân rất ngạc nhiên hỏi: "Như vậy là được chưa? Thôi miên thành công rồi?"

Âu Dương Duệ nhìn chằm chằm màn hình: "Chắc vậy, tính Nghê Lam ngang ngược sẽ hỏi gì đáp nấy với người lạ sao?"

Liêu Tân rất hưng phấn: "Quá siêu rồi. Bác sĩ Phạm kia còn nói không được, tào lao."

"Do trà." Âu Dương Duệ nói.

Viên Bằng Hải không nói gì, ông chỉ nhìn màn hình.

Lam Diệu Dương nhận được tin nhắn của Trác Khải: 'Bác sĩ Phạm và cha tớ câu được rất nhiều cá, đêm nay nhà tớ mở tiệc cá, cậu có muốn tới không? Cậu không phải muốn hiểu rõ hơn chứng mất trí nhớ sao?'

Lam Diệu Dương đọc được thì sững sờ, vội vàng gọi điện thoại cho Trác Khải: "Bác sĩ Phạm với cha cậu đi câu cá lúc nào?"

"Lúc này nè." Trác Khải nói, "Cha tớ vừa gửi ảnh cho tớ, bọn họ câu được rất nhiều."

Lam Diệu Dương lập tức cúp máy, gọi điện thoại cho Phạm Đức Văn.

Phạm Đức Văn bắt máy. Lam Diệu Dương hỏi ông hôm nay có hẹn Nghê Lam đến bệnh viện kiểm tra không. Phạm Đức Văn nói không, hai ngày nay ông không xếp lịch với bệnh nhân, ông đang nghỉ phép.

Lam Diệu Dương lập tức nhảy dựng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Trong phòng khám bệnh viện.

Nghê Lam hỏi Lục Quân: "Ông là ai?"

Lục Quân nói: "Tôi là người có thể giúp cô."

Nghê Lam nói: "Tôi không biết ông."

"Tôi tên Lục Quân."

Nghê Lam ngừng một hồi, một lần nữa nói: "Tôi không biết ông, không muốn nói chuyện với ông."

Liêu Tân khẩn trương siết chặt nắm tay. Hai vị bác sĩ đều nói Nghê Lam hết sức kháng cự, không biết có thành công hay không.

Anh nhìn thoáng qua Âu Dương Duệ và Viên Bằng Hải, không nhìn ra được gì từ sắc mặt hai người.

Lục Quân vẫn bình tĩnh, giọng điệu tốc độ nói không thay đổi: "Không sao, cô không cần phải nói với tôi. Cô cứ nghỉ ngơi cho khỏe, tìm một nơi cô cảm thấy thoải mái yên tâm là được."

Nghê Lam không nói gì, cô chậm rãi lui lại dựa vào thành ghế, hai cánh tay đan chéo ở trước ngực.

Dáng vẻ phòng bị rất rõ ràng.

Lục Quân đợi rất lâu, chờ Nghê Lam chầm chậm nhắm mắt lại, hơi thở đều đều mới nhẹ nhàng hỏi cô: "Bây giờ cô đang ở đâu?"

"Không biết." Một lúc sau Nghê Lam mới trả lời. "Tôi không tìm thấy chỗ an toàn."

"Không sao, người cô tin tưởng đang đến bên cạnh cô."

Nghê Lam không nói gì.

Lục Quân chậm rãi nói: "Cô rất tin tưởng anh ấy, anh ấy sẽ bảo vệ cô. Anh ấy đang ngồi bên cạnh cô, cô đang an toàn. Bất kể ở đâu, cô cũng rất an toàn."

Lam Diệu Dương vọt ra khỏi văn phòng.

Anh gọi điện thoại cho Nghê Lam nhưng cô không nghe máy. Anh lại gọi điện thoại tới khoa tâm lý của bệnh viện, y tá khoa nhận điện thoại, nói Nghê Lam quả thực đến rồi, bây giờ

không tiện nghe điện thoại vì bác sĩ đang làm trị liệu cho cô.

"Bác sĩ nào?" Lam Diệu Dương muốn gào lên rồi.

Y tá bên kia giật nảy mình, nói: "Là bác sĩ do viện trưởng sắp xếp, tôi chỉ biết họ Lục."

Lam Diệu Dương lửa giận ngút trời: "Lập tức dừng lại! Các cô đang phạm pháp, dừng ngay lại, kêu cô ấy nghe điện thoại, bằng không tôi sẽ kiện cho bệnh viện các cô phá sản!"

Y tá bị dọa sợ, mở miệng run rẩy đáp: "Nhưng mà, nhưng mà, cảnh sát đang ở đây."

Lam Diệu Dương hiểu ngay xảy ra chuyện gì rồi.

Y tá trung thành tuyệt đối với bệnh viện, bối rối nhưng vẫn muốn giải thích: "Nghê Lam đã ký thỏa thuận điều trị thôi miên."

Lam Diệu Dương dùng lực ấn tắt điện thoại, vừa đúng lúc thang máy xuống tới bãi đậu xe, Trần Châu đang lái xe tới cửa thang máy, Lam Diệu Dương nhanh chóng lên xe, nói Trần Châu đến bệnh viện Thụy Tâm, sau đó anh bắt đầu gọi tiếp một cuộc điện thoại.

Lam Diệu Dương thông báo cho luật sư, tìm Trác Khải, lại nói chuyện này cho Phạm Đức Văn. Phạm Đức Văn rất ngạc nhiên, cũng cực kỳ tức giận, lúc này cũng muốn chạy về bệnh viện.

Trong phòng điều trị, Lục Quân vẫn tiếp tục trị liệu. Ông nói cho Nghê Lam biết cô an toàn, Nghê Lam lại đột nhiên phẫn nộ: "Không có an toàn. Tôi muốn tìm ra bọn họ."

Bọn họ?

Ở phòng bên cạnh, Liêu Tân nhìn nhanh qua Âu Dương Duệ, Âu Dương Duệ mở máy truyền tin: "Giáo sư Lục, hỏi thử xem bọn họ là ai? Hỏi Nghê Lam xem cô ấy có nhớ được gì không?"

Lục Quân nghe thấy, ông chậm rãi nói với Nghê Lam: "Đừng lo, cô rất an toàn. Bọn họ cách cô rất xa, cô có thể nhìn thấy bọn họ nhưng bọn họ không thể làm hại cô."

"Bọn họ là ai?" Nghê Lam hỏi.

Lục Quân đáp: "Là cô đang tìm họ, tôi không biết."

Nghê Lam không nói gì.

Lục Quân chờ một lúc, chờ Nghê Lam bình tĩnh lại mới hỏi cô: "Cô tìm bọn họ ở đâu?"

"Trên mạng." Nghê Lam nhíu mày. "Bọn họ giấu trong web đen."

"Vì sao muốn tìm bọn họ?"

"Bọn họ… giết người." Nghê Lam nói, giãy giụa muốn mở mắt ra.

Nói đến trọng điểm rồi. Ba người ở phòng bên cạnh nín thở nghe.

Lục Quân hỏi: "Bọn họ giết ai?"

"Tôi…" Nghê Lam dừng hồi lâu, giống như đang giãy giụa: "Tôi… không biết."

"Không sao, cô rất an toàn, bọn họ không làm hại được cô."

Nắm tay Nghê Lam siết lại, Lục Quân cảm giác được cô đang chống cự. Cô không tin lời ông nói.

Thế là Lục Quân nói: "Không sao, bạn của cô đang ở bên cạnh cô, người cô tin tưởng đang ở bên cạnh cô. Nghĩ một chút lúc cô ở cùng bạn bè vui vẻ thoải mái, bạn của cô tới rồi, có thấy bọn họ không?"

"Không có…. lúc thoải mái, bọn họ, chúng tôi chụp hình. Bọn họ nói muốn chụp hình."

"Với bạn bè sao?"

"Tôi không biết."

"Ở đâu?"

"Sân huấn luyện."

"Sân huấn luyện ở đâu?"

"Không nhớ nữa."

"Cô nhớ được, các cô mặc quần áo thế nào…"

Nghê Lam đột nhiên bực bội: "Đồ huấn luyện ngụy trang." Cô thốt ra một tràng tiếng Anh, xen lẫn tên người, cái gì mà Mark, Sophie, cô nói được rồi được rồi, mọi người đứng yên sắp chụp rồi.

Sau đó cô giống như bị cuốn vào một cảnh nào đó, tay siết thành nắm đấm, giãy giụa vung vẩy vài cái.

Lục Quân vội nói: "Được rồi, chúng ta quay lại, quay lại."

Âu Dương Duệ lại một lần nữa nói vào máy truyền tin: "Hỏi cô ấy chuyện web đen giết người, có manh mối gì."

Lục Quân nói: "Chúng ta trở lại nơi an toàn, cô đang ở nơi rất an toàn, cô đang tìm bọn họ, mấy người trong web đen kia."

"Ừm." Nghê Lam rất bực bội: "Đừng nói chuyện với tôi, tôi không biết ông."

"Cô nắm giữ manh mối, cô có đồ quan trọng, nó là gì?" Lục Quân kiên trì hỏi.

Nghê Lam bỗng nhiên nói: "Một cuốn sổ màu vàng."

Âu Dương Duệ và Liêu Tân sững sờ. Cuốn sổ của Quan Phàn màu vàng.

"Trên sổ viết gì?"

Nghê Lam đáp: "Danh sách, lịch trình, rất nhiều thứ, tôi không nhớ rõ nữa."

"Đừng vội. Chúng ta cứ từ từ, chúng ta lấy cuốn sổ ra được không?"

"Không được, tôi không muốn."

Lục Quân kiên nhẫn nói: "Không sao. Vậy chúng ta xem thử cái khác. Còn những vật khác thì sao?"

"Máy tính."

"Máy tính mở được không?"

"Không mở được, cài mật khẩu, chỉ có ba lần cơ hội…"

"Má ơi…" Liêu Tân xoa xoa cánh tay, quá dọa người rồi.

Âu Dương Duệ nhanh chóng nói vào máy truyền tin: "Hỏi cô ấy mật khẩu."

"Cô còn nhớ mật khẩu không? Nó ở trong đầu cô." Lục Quân nói, "Nó ở trong đầu cô, vô cùng rõ ràng, cô đọc mật khẩu ra đi."

Mí mắt Nghê Lam giật giật, nắm đấm siết chặt lại, tựa hồ đang giãy giụa, qua một hồi lâu, cô nói ra một chuỗi số và chữ bằng tiếng Anh.

Liêu Tân lấy quyển sổ nhỏ ra ghi lại thật nhanh, Âu Dương Duệ lại nói: "Không cần ghi, đây là mật khẩu đăng nhập trong kho dữ liệu cục cảnh sát của Quan Phàn."

Liêu Tân cứng đờ tại chỗ.

Âu Dương Duệ nói: "Tôi đã thử rồi, lần đầu tiên nhập vào chính là cái này."

Lục Quân không biết chuyện này, ông nói: "Được rồi, cô nhập mật mã rồi, cô mở máy tính lên, bây giờ, cô thấy gì?"

Nghê Lam không nói chuyện, không cử động.

Ba người sát vách nhìn chằm chằm màn hình, trực giác Âu Dương Duệ thấy hỏng việc rồi.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào: "Cảnh sát thì hay lắm sao? Đây là bệnh viện hay chỗ xét xử của mấy người vậy! Cút mẹ nó hết ra."

Là giọng của Lam Diệu Dương, nhưng lúc này Âu Dương Duệ không quan tâm tới Lam Diệu Dương được vì Nghê Lam đã nổi điên rồi.

Trong phòng khám, Nghê Lam đột nhiên mở mắt. Cô đạp Lục Quân một cước, Lục Quân không hề phòng bị, bị Nghê Lam đạp văng ra.

Phòng khám cách âm để ngăn chặn tiếng ồn quấy nhiễu bên ngoài, âm thanh bên trong hiển nhiên cũng không truyền ra ngoài.

Nghê Lam nhảy lên một cái, một chân đá văng chiếc ghế đang đổ nhào trên đất, Lục Quân giật nảy mình, chạy trốn theo bản năng. Ông đứng lên vòng qua bàn, Nghê Lam đuổi theo, một tay chống lên mặt bàn nhảy qua phía bên kia bàn, cùng lúc tay kia quơ tới ống bút đang đặt trên bàn, cầm lấy một cây.

Nghê Lam nhảy một cái như vậy, đá một cước vào ngực Lục Quân, Lục Quân thiếu chút nữa không thở nổi, chỉ cảm thấy ngực đau đớn, tiếp đó thấy lưng va mạnh vào tường. Một bức tranh trên tường rớt xuống nện vào đầu ông.

Lục Quân đau đớn kêu một tiếng, ngay sau đó lại thấy cổ áo bị siết chặt, Nghê Lam kéo ông lên, chân không chạm đất, sau đó quăng mạnh ông xuống.

Mặt Lục Quân hướng xuống, một cánh tay bị ép dưới người, một cánh tay bị Nghê Lam bẻ oặt ra phía sau lưng.

Một tay Nghê Lam đè tay ông xuống, đầu gối chống xuống lưng ông, dùng trọng lượng toàn thân áp chế ông.

Lục Quân không cách nào động đậy được, đau đến thét lên.

Nghê Lam kề cây bút ngay động mạch cổ của ông, nén xuống cảm giác khó chịu, lạnh lùng quát: "Ông là ai? Ông muốn làm gì tôi?"

Âu Dương Duệ vừa thấy Nghê Lam động thủ đã vọt ra khỏi phòng, vội vã chạy sang phòng bên cạnh.

Lam Diệu Dương ở bên ngoài nhìn thấy anh, lập tức đuổi tới.

Mấy người chân trước chân sau xông vào phòng khám.

Âu Dương Duệ đi vào liền nghe được Lục Quân kêu la đau đớn: "Tôi là giáo sư khoa tâm lý đại học A, là bác sĩ thôi miên, cảnh sát mời tôi đến làm thôi miên trị liệu cho cô."

Lam Diệu Dương chạy vào đã thấy Nghê Lam đâm vào cổ người đàn ông kia, bút trong tay còn ấn xuống một chút, ngòi bút đâm vào da. Giọng nói vừa dữ dằn vừa kéo dài, Nghê Lam lạnh lùng hỏi: "Tôi cho phép sao?"

Cổ Lục Quân chảy máu, ông 'a' một tiếng đau đớn.

Âu Dương Duệ tới gần Nghê Lam, lớn tiếng quát: "Nghê Lam, dừng tay!"

Nghê Lam ngẩng đầu nhìn Âu Dương Duệ, cô thả Lục Quân ra, đánh về phía Âu Dương Duệ.

Nghê Lam giương tay phải lên, đâm cây bút tới mặt Âu Dương Duệ. Anh nghiêng đầu né, một tay vung về phía cổ tay Nghê Lam.

Nhưng tay phải Nghê Lam chỉ ra đòn giả, Âu Dương Duệ nắm cổ tay phải của Nghê Lam, lại bị tay trái của Nghê Lam đánh một đòn mạnh ngay mặt.

Âu Dương Duệ cũng không lùi lại, chịu một đòn này, giữ chặt cổ tay đang giãy của Nghê Lam, muốn chế trụ cô.

Tay phải Nghê Lam bị đau, bút rơi xuống đất. Nghê Lam thuận theo lực của Âu Dương Duệ xoay người, xoay 180 độ, áp lưng Âu Dương Duệ, khuỷu tay trái thúc liên tiếp dưới sườn Âu Dương Duệ.

Mấy đòn đánh mạnh dưới xương sườn này làm Âu Dương Duệ bị đau, lực tay buông lỏng.

Nghê Lam thừa cơ vặn cánh tay, muốn vung mạnh ra khỏi Âu Dương Duệ.

Liêu Tân tức giận hét lớn: "Cô còn dám đánh cảnh sát!'

Giọng Lam Diệu Dương còn lớn hơn anh: "Cảnh sát đánh người rồi!"

Hình thể sức lực của Âu Dương Duệ đều trên cơ Nghê Lam, hơn nữa kỹ năng chiến đấu của anh tương đối tốt. Nghê Lam vung mạnh cũng không hất ra được, Âu Dương Duệ ngăn chặn lực đạo của cô.

Nghê Lam nhanh chóng nhấc gối thúc tới dưới bụng Âu Dương Duệ, Âu Dương Duệ hất cô ra, lui lại, nhấc chân nghiêng người đá.

Mấy chiêu này cảm giác khá quen thuộc.

Âu Dương Duệ cảm thấy tình huống so chiêu này từng xuất hiện. Đó là khi Quan Phàn huấn luyện ở Mỹ trở về, nói là mở rộng tầm mắt, khoe rằng kỹ năng chiến đấu đã tiến bộ, anh đã không còn là đối thủ của cô. Bọn họ cùng nhau luyện mấy lần, quả thật Quan Phàn đã tiến rất xa. Nếu nói trước đây cô cần cố gắng nâng cao thể lực thì hiện tại kỹ năng và khả năng thực chiến đã bù lại được sự cách biệt này.

Mãi mãi sẽ có người cao lớn hơn bạn, mạnh hơn bạn, vậy bạn dựa vào cái gì để thắng?

Nghê Lam đã khom người lăn trên đất, mượn sự linh hoạt của cơ thể để né cú đá này của Âu Dương Duệ.

Hình ảnh trong đầu Âu Dương Duệ lóe lên.

Đúng như anh nghĩ, từ tư thế lăn trên đất một chân Nghê Lam sẽ xoạc ra đá vào đùi anh. Vì anh đang ở thế đá chân, phía dưới trống không, lúc đó Quan Phàn đạp một cước lên đùi anh, thắng anh chiêu này, cười ha ha: "Mau cảm ơn em không đạp gãy chân anh."

Âu Dương Duệ cong đầu gối, bắt lấy mắt cá chân của Nghê Lam, thuận theo sức của cô kéo một cái, đánh một đòn về phía bên tai cô.

Người ngoài nhìn vào, quyền này chính là đấm thẳng vào mặt Nghê Lam.

Mọi người hoảng hồn hô lên một tiếng, Liêu Tân ngẩn người, đây là lần thứ hai anh thấy đội trưởng đánh vào mặt phụ nữ. Lần trước nhìn thấy chính là cảnh so chiêu của đội trưởng và Quan Phàn trên sân tập, lúc đó anh ở bên ngoài sợ đến che mắt lại. Đội trưởng là dựa vào thực lực bản thân, anh ấy chắc chắn sẽ luôn một mình như vậy. Nhưng Quan Phàn có thể thích được một người như đội trưởng, mù quáng mê muội, cũng là dựa vào thực lực của mình.

Lúc anh buông tay che mắt ra, Quan Phàn đã cưỡi trên lưng đội trưởng.

Lần này Liêu Tân không che mắt, anh thấy rõ ràng Nghê Lam tóm lấy cánh tay đang đánh tới của Âu Dương Duệ, chân còn lại đạp đất lấy đà vọt lên.

'Mỗi vật dụng đều có thể trở thành vũ khí chiến đấu, bao gồm cả sức lực của đối thủ.'

Trong nháy mắt Nghê Lam dựa vào sức lực của Âu Dương Duệ, một gối chống trên vai anh, nắm chặt lấy cổ của anh, bàn tay đánh vào cổ anh. Âu Dương Duệ xoay người, ném cô ra khỏi lưng.

Nghê Lam ngã xuống đất, hai chân trước sau đứng vững, một tay chống đất, ngẩng đầu lên.

Tư thế kia tràn đầy sức lực, giống như một giây sau lại có thể xông lên vung ra mấy đòn.

"Tất cả dừng tay." Một tiếng hét lớn.

Mọi người quay đầu lại nhìn, một người đàn ông hơi mập, thân hình trung bình, chừng năm mươi tuổi trầm mặt đứng trong phòng.

"Viên cục."

Liêu Tân, Âu Dương Duệ lên tiếng gọi, đều lùi về sau mấy bước.

Lam Diệu Dương thừa dịp này chạy tới trước mặt Nghê Lam, quan sát cô một lượt: "Em có chỗ nào không khỏe không?"

Nghê Lam khẽ lắc đầu, cảm xúc chưa dịu lại. Cô thở phì phì, vịn vào tay Lam Diệu Dương.

Lam Diệu Dương nhanh chóng dựng chiếc ghế đang ngã dưới đất ngay ngắn lại, đỡ Nghê Lam ngồi xuống.

Âu Dương Duệ và Liêu Tân không nói lời nào.

Người phụ nữ này mới rồi xém chút nữa cầm bút giết người, lại còn đánh nhau không phân thắng bại với cảnh sát được huấn luyện nghiêm ngặt, bây giờ lại yếu ớt ngồi xuống rồi.

Lam Diệu Dương chỉ tay vào Âu Dương Duệ: "Tôi sẽ kiện anh, anh chờ mất chén cơm đi."

Âu Dương Duệ lạnh mặt không đáp lời, Viên Bằng Hải ở một bên phất phất tay, kêu mọi người giải tán, cuối cùng còn lại ba người cảnh sát cùng với Nghê Lam và Lam Diệu Dương, lúc này ông mới nói: "Là tôi phê chuẩn. Tôi là Viên Bằng Hải, cục trưởng cục cảnh sát thành phố. Trong vụ án này, tất cả mọi hành động với Nghê Lam, kiểm tra nói dối, thôi miên, thỏa thuận, giám sát các loại đều do tôi phê chuẩn. Tôi sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ."

"Cục trưởng cũng không thể làm trái pháp luật." Lam Diệu Dương đang nổi nóng, lại cảm thấy bên mình có lý mới mặc kệ đối phương là ai.

Viên Bằng Hải kéo một cái ghế qua, ngồi xuống nói: "Nghê Lam là người bị tình nghi trong vụ án tập kích cảnh sát cùng liên hoàn án, hành động của chúng tôi với cô ấy là hợp lý, có kiềm chế."

Lam Diệu Dương và Nghê Lam liếc nhìn nhau.

Viên Bằng Hải tiếp tục nói: "Nghê Lam không biết mình là ai, chúng tôi hoài nghi dựa vào tình hình thực tế xảy ra với cô ấy là có căn cứ. Nghê Lam có chỗ giấu diếm với cảnh sát, chúng tôi cần dựa vào biện pháp thích hợp để bảo đảm chúng tôi có thể nhanh chóng lấy được thông tin xác thật hữu hiệu cũng là cần thiết."

Lam Diệu Dương và Nghê Lam không nói gì.

Viên Bằng Hải lại nói: "Nghê Lam, trí nhớ của cô xảy ra vấn đề. Nhưng trí nhớ của cô rất quan trọng với vụ án."

Liêu Tân nhìn Âu Dương Duệ lại nhìn Viên Bằng Hải, không dám chen lời.

Không chỉ xảy ra vấn đề, mà còn là vấn đề lớn rồi.

"Cô cần tiếp tục làm tư vấn trị liệu, căn cứ vào thỏa thuận trước đây của chúng ta, chúng tôi sẽ chịu chi phí chữa trị."

Nghê Lam chế giễu: "Các người cũng không thấy xấu hổ mà còn nói tới thỏa thuận?"

Viên Bằng Hải cũng không bị ảnh hưởng bởi giọng điệu của Nghê Lam, trả lời: "Cho nên thỏa thuận bằng giấy trắng mực đen cũng chuẩn bị kỹ rồi. Nghê Lam, tôi có thể hiểu được sự tức giận của cô, nhưng băn khoăn của cô là lo lắng nội gián trong cảnh sát lợi dụng bác sĩ thôi miên truyền vào ký ức hoặc dẫn dắt cô, để vu oan cho cô, mà tôi đích thân tới đây, cũng mời viện trưởng và những người khác, chính là để tránh đi vấn đề này.

Giáo sư Lục là người có tiếng trong giới chuyên môn, có bằng y, có kinh nghiệm tư vấn tâm lý và thôi miên nhiều năm. Lần thôi miên này tôi đều theo sát, chúng tôi đều đã thảo luận qua phương pháp, cho cô sử dụng một lượng ít thuốc an thần giúp cho xác xuất thành công cao hơn, không nguy hại gì tới sức khỏe, đã được bác sĩ hội chẩn kết luận. Mặt khác, lúc cô làm phát hiện nói dối tôi cũng ở đó. Tôi sẽ bảo đảm quyền lợi cho cô."

"Cho nên đồng ý cho tôi tìm bác sĩ cũng chỉ là muốn xem tôi với bác sĩ đó có giao dịch gì, muốn giấu diếm chuyện gì."

Viên Bằng Hải nói: "Lo lắng của chúng tôi cũng là hợp lý không phải sao?"

Nghê Lam không nói lời nào, nếu như cô không phải người trong cuộc, cô sẽ khen bọn họ. Nhưng chuyện xảy ra với mình cô chỉ muốn nói 'xì' một tiếng.

"Lần thôi miên này chúng tôi có được tin tức rất quan trọng, tin rằng cũng có trợ giúp với cô."

"Tôi có nên nói cảm ơn không?" Nghê Lam nghiến răng nói.

Viên Bằng Hải biểu lộ dáng vẻ dễ nói chuyện: "Trị liệu sau này cô có thể chọn bác sĩ cô tin tưởng, dùng phương pháp cô có thể chấp nhận được. Chúng tôi cũng như cô mong cô nhanh chóng khôi phục.

Thỏa thuận hợp tác tôi đã mang đến rồi, hi vọng sau lần này, chúng ta có thể bỏ đi khoảng cách, tin tưởng lẫn nhau, hợp tác thật tốt mau chóng phá án."

Lam Diệu Dương nhìn thoáng qua Nghê Lam. Vẻ mặt Nghê Lam vừa nhìn đã biết đang nén giận, vị cục trưởng Viên này vừa đấm vừa xoa, khiến cho người ta không xả giận được, đúng là lão hồ ly.

Lam Diệu Dương hiểu Nghê Lam cực kỳ cần bản thỏa thuận này. Anh nhẹ giọng nói với Nghê Lam: "Anh có đưa luật sư tới rồi."

Nghê Lam nghĩ ngợi, khẽ gật đầu.

Viên Bằng Hải kêu Liêu Tân ra ngoài gọi luật sư của Nghê Lam vào.

Luật sư nhanh chóng đi vào, xem qua thỏa thuận Viên Bằng Hải đưa.

Viên Bằng Hải lấy ra một chiếc đồng hồ thể thao hình tròn đưa cho Nghê Lam: "Hi vọng cô có thể lúc nào cũng đeo nó."

Vẻ mặt Nghê Lam khó chịu: "Cũng giống như xích chân điện tử sao."

"Không giống nhau. Nó không giật điện cô, cũng không hạn chế tự do của cô, chỉ là định vị và báo động, như vậy Âu Dương có thể nắm được hành tung của cô, để lúc cô gặp nguy hiểm có thể lập tức xin cứu trợ.

Ấn liên tiếp vào phím này quá ba lần, Âu Dương sẽ nhận được báo động, anh ấy sẽ phái cảnh sát gần đó nhất tới cứu cô. Nó là kiểu dáng đồng hồ thể thao bình thường, ngày thường cô đeo sẽ không bị hoài nghi."

"Tôi xem app kết nối của nó một chút." Nghê Lam đeo đồng hồ lên tay.

Âu Dương Duệ mở di động ra, tìm app đưa cho cô xem.

Nghê Lam kiểm tra app một lần, than thở: "Ông có biết đeo cái đồ chơi này tôi nguy hiểm thế nào không. Các ông nắm giữ hành tung của tôi, hung thủ sau màn nếu như đăng nhập được vào hệ thống của các ông, bọn họ cũng có thể tìm được tôi bất kỳ lúc nào."

"Đối phương nếu muốn tìm cô, không có chiếc đồng hồ này cũng có thể tìm được." Viên Bằng Hải ôn hòa nói: "Tác dụng chủ yếu của chiếc đồng hồ này là để cô cầu cứu."

Nói thật là dễ nghe.

Lam Diệu Dương nói: "Tính chất công việc của Nghê Lam nhiều lúc không thể đeo đồng hồ."

Âu Dương Duệ nói: "Cô ấy không phải thất nghiệp sao?"

Lam Diệu Dương nghiến răng nghiến lợi: "Cô ấy sắp bận kinh khủng rồi."

Âu Dương Duệ liền nói: "Đợi lúc cô ấy cực kỳ bận thì báo lịch trình với công việc với chúng tôi một tiếng. Tôi phải bảo đảm cô ấy không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

"Trước khi các anh bắt được nội gián, tôi chỉ có thể liên lạc với anh." Nghê Lam nói: "Nếu như sắp xếp bất kỳ ai tiếp cận tôi vì bất kỳ lý do gì, tốt nhất nói trước với tôi, được tôi đồng ý, nếu không tôi sẽ xử lý đối phương muốn hại tôi."

Cách thức xử lý giống như với Lục Quân vậy, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Luật sư bên này đã xem xong thỏa thuận, xác nhận không có vấn đề gì, điều khoản bên trong đều bảo vệ quyền lợi của Nghê Lam. Thế là Nghê Lam ký tên, lưu lại một bản.

Mọi người đi ra ngoài, thấy Phạm Đức Văn và Lục Quân đang tranh luận phương pháp trị liệu với Nghê Lam, viện trưởng đứng ở một bên khuyên can.

Lục Quân thấy Nghê Lam đi ra, không nói thêm gì. Nghê Lam cũng lười để ý tới ông ta.

Lam Diệu Dương nhờ Phạm Đức Văn kiểm tra cho Nghê Lam một chút, Phạm Đức Văn liền đưa bọn họ qua một phòng khám khác.

Nhóm người Viên Bằng Hải cùng Lục Quân và viện trưởng đi một đường, đến văn phòng viện trưởng để xử lý vấn đề còn lại của việc hôm nay.

Liêu Tân chậm bước lại, cách xa Viên Bằng Hải mấy bước, nhỏ giọng nói với Âu Dương Duệ: "Đội trưởng, ký ức của Nghê Lam là của chị Phàn nha."

Âu Dương Duệ bình tĩnh nói: "Chúng ta làm cảnh sát, theo chủ nghĩa duy vật."

"Không phải." Liêu Tân sốt ruột. "Cái này có liên quan gì tới chủ nghĩa duy vật?"

"Vậy cậu cảm thấy sao?"

Liêu Tân há to miệng, "Không có gì, ý em là, hôm nay coi như cũng có chút đầu mối mới."

Lúc này, Nghê Lam nói với Lam Diệu Dương: "Em cảm thấy ông sếp kia có vấn đề."

"Vấn đề gì?"

"Lúc em nhìn thấy ông ta, trong đầu đột nhiên hiện lên một hình ảnh, mặt ông ta cười tít nói với em: 'Chào đón cô'. Nhưng ông ta lại bày ra bộ dạng không biết em."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Ban đầu Phạm Đức Văn rất tức giận, cho dù viện trưởng có giải thích tình huống với ông, ông vẫn giận. Ông biết Lục Quân, cũng không tán đồng một số lý thuyết học thuật của ông ấy. Lần này lại còn ra tay với bệnh nhân của ông, ông thật sự rất giận.

Ông chăm chú xem một lượt ghi chép chẩn đoán điều trị, không có vấn đề gì lớn. Camera quay được cuối cùng Nghê Lam đánh Lục Quân thành như vậy, Lục Quân cũng có chút đáng thương. Phạm Đức Văn không tức giận nữa.

Phạm Đức Văn nói chuyện với cô một chút về quá trình thôi miên, để cô hiểu rõ cảm nhận và hiệu quả trong quá trình này.

Lần thôi miên này Nghê Lam bị kích động nghĩ đến một số chuyện, nhưng cô vẫn có cảm giác hoài nghi đối với độ chân thật của những thứ này, giống như trước đó cô cũng hoài nghi về thân phận mình. Người mà mọi người nói tới không phải là mình, nhưng lại là mình. Bây giờ lúc bị thôi miên xuất hiện trong ý thức của cô, là thật hay là giả, cô không thể chắc chắn.

Phạm Đức Văn rót cho Nghê Lam một ly nước. Nghê Lam đẩy ly nước ra.

Phạm Đức Văn nói: "Uống chút nước ấm, thả lỏng một chút."

"Tôi không khẩn trương." Nghê Lam nói.

Phạm Đức Văn nhìn phản ứng của cô, liền nói: "Không cần gấp gáp, trước tiên cứ tiếp thu những thứ có thể tiếp thu được, khôi phục lại cuộc sống công việc bình thường rất có ích cho cô. Những chuyện khác có thể từ từ xem xét. Nhưng có một điểm, trong tiềm thức của cô không tìm được nơi an toàn…"

Nghê Lam chau mày, lúc đó quả thực cô cực kỳ không thoải mái, trong lòng lo lắng lại khẩn trương, cuối cùng cô thậm chí còn rút ra một khẩu súng.

"Chuyện này có lẽ có liên quan đến những gì cô trải qua lúc còn bé, hoặc cũng có thể là cái khác. Tóm lại sâu trong tâm khảm cô che giấu một vài vết thương. Đây cũng là một trong những lý do vì sao tôi không chủ trương tiến hành thôi miên nhanh như vậy."

Cho dù là thôi miên, lúc cô nói cô không tìm được nơi an toàn, cô tìm không thấy, ông cũng sẽ để cô dừng lại. Lục Quân quá muốn thể hiện, thích bá đạo khoe khoang kỹ thuật, ông thật không thể tán đồng.

"Tôi đề nghị cô cứ nghỉ ngơi cho tốt trước, không cần miễn cưỡng bản thân." Phạm Đức Văn ngừng một chút, hỏi cô: "Bác sĩ Lục đã nhắc nhở cô, cô có một người bạn mình tin tưởng,

sẽ bảo vệ cô, anh ấy đến bên cạnh cô. Phản ứng lúc đó của cô là ngưng một lúc lâu, đột nhiên tức giận nói không có nơi an toàn, cô muốn tìm bọn họ."

Nghê Lam nhớ được, cô gật gật đầu.

Phạm Đức Văn hỏi: "Cho nên, người kia vẫn chưa từng xuất hiện đúng không?"

Trong lòng cô gái này không có nơi nào an toàn, cũng không có người bạn nào khiến cô tin tưởng, cảm nhận được bảo vệ sao?

Nghê Lam do dự một hồi: "Không phải, người kia xuất hiện rồi, giống như bác sĩ nhắc đến, tôi thấy anh ấy bước đến, ngồi bên cạnh tôi."

Phạm Đức Văn hiểu rồi: "Cô cảm thấy anh ấy sẽ bị hại, cô không muốn xảy ra chuyện như vậy đúng không?"

Nghê Lam do dự một hồi, khẽ gật đầu.

Phạm Đức Văn lại hỏi: "Người đó là ai?"

Nghê Lam không nói.

Cô lại đang đề phòng rồi, thế là Phạm Đức Văn đổi phương thức hỏi: "Là người trong hiện thực sao? Là bạn bè cô quen biết hiện nay?"

Nghê Lam gật đầu.

Phạm Đức Văn liền đề nghị cô: "Cô có thể thử tin vào tiềm thức của bản thân. Cô tin tưởng anh ấy, tin anh ấy có thể bảo vệ cô, vậy thì cứ tin đi. Đó cũng là một bước cô tin tưởng bản thân mình. Cô chấp nhận anh ấy bước tới bên cạnh mình, để anh ấy ngồi xuống rồi. Cô cũng có thể bảo vệ anh ấy."

Nghê Lam có chút ngạc nhiên, chăm chú nghe.

Sau khi được tư vấn xong, ra khỏi phòng khám, Nghê Lam nhìn thấy Lam Diệu Dương đứng ở lan can cách đó không xa gọi điện thoại. Có hai cô y tá ở phía trước cô nghiêng người lén chụp anh, còn nhỏ giọng nhiều chuyện: "Thật là, chị Lương nói anh ta cực kỳ hung dữ, mắng lớn tiếng lắm. Đến rồi còn muốn xông vào phòng khám, xô đẩy bảo vệ. Chẳng giống trên mạng chút nào, cực kỳ hung dữ."

Nghê Lam đi qua, gõ gõ vai cô y tá đang chụp hình.

Y tá kia vừa quay đầu, nhìn thấy Nghê Lam, sợ đến suýt chút nữa rớt điện thoại.

Nghê Lam chỉ chỉ Lam Diệu Dương: "Các cô đừng hiểu lầm, bộ dạng đó của anh ấy là giả vờ hung dữ, không hại được ai." Cô lại chỉ chỉ mình: "Tôi thì khác nha, tôi là dữ thật."

Hai cô y tá sợ hãi.

Nghê Lam mỉm cười: "Cho nên đừng để tôi thấy được ảnh hai cô chụp hôm nay đăng lên mạng nói xấu anh ấy ha."

Hai cô y tá cứng đờ tại chỗ, ngoan ngoan nghe theo: "Bọn em… không có. Không nói gì hết."

Lúc này Lam Diệu Dương quay đầu nhìn thấy Nghê Lam, nhanh chóng đi qua. Hai cô y tá thấy vậy liền nhân cơ hội bỏ chạy.

Lam Diệu Dương nhìn bóng lưng các cô có chút kỳ lạ, hỏi Nghê Lam: "Em làm gì vậy?"

"Không làm gì hết."

Lam Diệu Dương cũng không hỏi tiếp, chỉ nói với cô: "Anh đã nói chuyện với bệnh viện rồi, cũng kêu luật sư thương lượng rồi, chuyện hôm nay của em sẽ không tiết lộ ra ngoài. Vị giáo sư Lục kia cũng không truy cứu việc em làm ông ấy bị thương, đương nhiên chúng ta cũng không truy cứu trách nhiệm của ông ta."

Nghê Lam gật gật đầu, nghiêm túc nhìn dáng vẻ của anh.

Lúc thôi miên không tìm thấy chỗ an toàn, cô chạy qua đống phế tích, xuyên qua chiến trường, tìm kiếm đường ra trong hành lang đen tối… Cô khẩn trương lại mệt mỏi, đã chuẩn bị tốt phải chiến đấu ngay sau đó, cô móc súng ra.

Mà anh lại đi tới, mang theo ánh sáng, lúc anh ngồi xuống bên cạnh cô, cảnh tượng xung quanh cô biến thành một căn phòng xinh đẹp, trải đầy ánh nắng.

"Em nói xong với bác sĩ rồi hả?" Câu hỏi của Lam Diệu Dương kéo Nghê Lam trở về hiện thực.

Nghê Lam khẽ gật đầu.

Lam Diệu Dương nói: "Em đợi anh một chút." Anh ấn Nghê Lam xuống ghế nghỉ ngơi một chút, nhét cho Nghê Lam một bình nước.

Lam Diệu Dương mở cửa phòng khám của bác sĩ Phạm, đi vào.

Nghê Lam nhớ trong lúc thôi miên Lam Diệu Dương ngồi bên cạnh cô, không thấy súng trong tay cô nữa, anh đưa cho cô một hộp cơm, giống như hộp cơm anh đưa cho cô lúc ở cầu thang của khách sạn.

Nhưng rất nhanh xung quanh bọn họ đã xuất hiện nhiều mã code, bọn họ bị bao vây rồi.

Giống như trong bộ phim kinh dị, không có cảm giác chân thật. Là cô tưởng tượng ra.

Nghê Lam nhớ tới lời bác sĩ Phạm.

Phải tin tưởng bản thân.

Chỗ khác, Lục Quân đang cùng cảnh sát thảo luận chuyện thôi miên hôm nay.

"Cho nên có thể làm thôi miên được." Lục Quân miệng lưỡi lưu loát nói một hơi, nhưng mọi người ở đó đều thấy ông bị dọa sợ.

Ai mà ngờ được một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp yếu đuối trong nháy mắt sẽ biến thành 'sát thủ', còn là lúc Lục Quân tưởng đã khống chế được cô, bị cô đánh thành đầu heo.

Bản thân Lục Quân biết, lúc đó ông thật sự nghĩ mình sắp chết rồi. Chết dưới một cây bút.

Lúc ông khoe khoang khoác lác trước mặt cảnh sát tự tin bao nhiêu thì bây giờ mất mặt bấy nhiêu. Thể diện này không thể mất được. Phán đoán của ông không sai, chỉ là ông không hiểu rõ bối cảnh của bệnh nhân này, có chút sơ suất.

"Nếu như trước đó các anh nói cho tôi đầy đủ hơn một chút, hiệu quả hôm nay càng tốt hơn, có thể hỏi được nhiều thứ hơn." Lục Quân nói.

Lúc biết vì mật mã sai rồi, mật mã kia không mở được máy tính gây ra thất bại cho buổi thôi miên, Lục Quân cảm thấy là trách nhiệm của cảnh sát. Nhưng không cần nhiều lời, Lục Quân nhấn mạnh phán đoán của mình không có vấn đề, hôm nay cũng đã thu hoạch rất nhiều, ông đề nghị cảnh sát có thể tiếp tục trị liệu thôi miên, nhưng bản thân ông không phù hợp tiếp tục công việc này, kêu bọn họ tìm người khác.

Sau khi Lục Quân đi rồi, Liêu Tân hỏi Âu Dương Duệ: "Vẫn còn làm thôi miên cho Nghê Lam sao?"

Âu Dương Duệ nhìn Viên Bằng Hải. Viên Bằng Hải hỏi: "Còn bác sĩ nào dám?"

Âu Dương Duệ và Liêu Tân im lặng.

Viên Bằng Hải nói: "Để bác sĩ Phạm tiếp tục điều trị cho cô ấy, đợi tình hình cô ấy phù hợp rồi hãy nói. Lần này suýt chút nữa chọc phải một cái bị lớn, lần sau mà làm chết người, tôi cũng không bao che được."

"Nhưng mà trí nhớ của cô ấy có vấn đề a." Liêu Tân nhịn không được nói, "Mấy thứ trong tiềm thức của cô ấy, là của chị Phàn…"

Viên Bằng Hải liếc Liêu Tân: "Cậu muốn nói cái gì, chẳng lẽ cô ấy bị quỷ nhập?"

"Không phải." Liêu Tân mím môi, bị Viên Bằng Hải nhìn chằm chằm đành nuốt lời lại.

Quan Phàn chưa chết, tình huống này không thể nói ma nhập vào người, cái này gọi là hồn nhập.

Liêu Tân đổi cách nói: "Ý em là, chúng ta nên điều tra thêm vì sao cô ấy lại biết được chuyện chị Phàn biết."

"Ừm." Viên Bằng Hải gật đầu: "Tra đi."

Âu Dương Duệ liếc nhìn Viên Bằng Hải.

Lam Diệu Dương đưa Nghê Lam về nhà, anh bước vào căn hộ nhỏ của Nghê Lam.

Chỉ có kệ bếp không có phòng bếp, nhà vệ sinh nhỏ, tủ lạnh cũng nhỏ.

Có thể nói nhà không có bố cục, phòng khách phòng ngủ cùng một chỗ, trên ghế salon ném mấy bộ quần áo, trên bàn ném mấy túi đồ chuyển phát nhanh.

Trước khi rời khỏi bệnh viện, Lam Diệu Dương cùng Phạm Đức Văn xác nhận tình hình của Nghê Lam. Phạm Đức Văn nói cho anh biết, trong tiềm thức của Nghê Lam không tìm thấy nơi khiến cô cảm thấy an toàn, nhưng có một người khiến cô tin tưởng, người kia có thể mang lại cảm giác an toàn cho Nghê Lam.

Lam Diệu Dương tự động suy đoán, cho rằng mình là người kia.

Phạm Đức Văn đề nghị 'người kia' có thể lắng nghe thổ lộ của Nghê Lam, giúp Nghê Lam bước ra khỏi khó khăn tinh thần, giải quyết vấn đề áp lực, có thể sẽ có ích với việc khôi phục trí nhớ của Nghê Lam.

Phạm Đức Văn còn lo lắng sự việc trải qua hôm nay sẽ khiến Nghê Lam bài xích thôi miên, thậm chí bài xích cả việc tư vấn. Cô cần có nhiều người khuyến khích công nhận cô.

Lam Diệu Dương cảm thấy trách nhiệm của mình thật lớn.

Thế là Lam Diệu Dương đưa Nghê Lam về nhà, giữa đường còn mua rất nhiều đồ ăn cho cô, muốn cùng cô nói chuyện.

Đồ ngọt có thể làm người ta vui vẻ, Lam Diệu Dương rất hiểu điều này.

Nghê Lam về đến nhà thì ngồi xuống ghế sofa, bắt đầu mở hộp bánh phô mai ra. Lam Diệu Dương dạo quanh phòng một vòng, thuận tay giúp cô dọn dẹp chút rác, ném vào thùng rác. Sau đó đến vòi nước rửa tay, lại thuận tiện mở tủ chén ra, không tìm được cái nĩa, trong số bộ đồ ăn ít đến đáng thương của cô lấy ra được một cái muỗng và một cái dĩa.

Bộ đồ ăn rất xấu, Lam Diệu Dương rất ghét bỏ, nhưng có còn hơn không.

Đi về phía sofa lại thấy Nghê Lam trực tiếp ăn bánh phô mai, đã gặm hơn một nửa.

Lam Diệu Dương: "…"

Đó là cái bánh phô mai sáu tấc đó nha.

Nghê Lam thấy đồ trong tay anh cũng sững người. Cô đặt bánh phô mai xuống, có chút xấu hổ: "Em tưởng mua cho một mình em ăn."

Đúng là mua cho một mình cô ăn, nhưng anh không ngờ cô lại định ăn sạch một lần.

Lam Diệu Dương lặng lẽ đem cất muỗng dĩa.

Nghê Lam nhìn bóng người anh, rất không nỡ đặt bánh xuống, đậy nắp hộp lại.

Suýt nữa thì quên Lam đáng yêu là một chàng trai sống tinh tế cỡ nào.

Lam Diệu Dương cất bộ đồ ăn xong, quay lại thu dọn chút đồ điểm tâm ăn vặt trên bàn trà bỏ vào tủ lạnh.

Mở tủ lạnh ra, thấy bên trong trống không, trong lòng anh có cảm giác không đành lòng.

Thế là anh cầm nửa cái bánh phô mai kia quay lại.

Nghê Lam không có ý ăn nữa, rất đứng đắn ngồi nghiêm túc, chuẩn bị nghe 'nhà tài trợ' phát biểu.

Lam Diệu Dương nhìn bộ dạng cô như vậy, nhất thời cũng không biết nói gì.

Nghê Lam chủ động nói: "Không cần lo, ký xong thỏa thuận với cảnh sát rồi, chuyện này coi như giải quyết một nửa. Chuyện sau này cũng không sợ. Ông sếp kia, em sẽ nghĩ lại, có lẽ là em nhớ nhầm, cho dù có nhầm, ông ấy giả vờ không biết em chắc chắn có lý do của ông ấy. Em cũng tạm thời không lộ ra là nhớ ra ông ấy."

"Em thấy ông ấy có ý gì?"

"Không biết. Nếu như ông ấy muốn hại em, với chức vị của ông ấy, bắt đầu từ ngày bị tai nạn, ông ấy có rất nhiều cơ hội để hại chết em rồi. Nhưng nếu ông ấy thật sự quen biết em mà lại khách sáo với em như vậy, với chức vụ của ông ấy, cũng sớm có thể thu xếp, trợ giúp em…" Đầu Nghê Lam choáng váng, bắt đầu khó chịu, "Không biết, em cũng không biết có bị thôi miên ảnh hưởng hay không. Cho nên em không muốn làm thôi miên. Em mất trí nhớ rồi, rất dễ bị lừa, em sẽ không biết được cái nào là thật cái nào do em tưởng tượng."

"Đừng gấp gáp."

Cảm xúc Nghê Lam bắt đầu không ổn định: "Trong lúc thôi miên em thấy mình đang tìm người trong web đen, vì đối phương giết người. Nhưng giờ về lại mới nhớ, em không biết có phải là thật không, hay là vì Âu Dương Duệ từng nói cho em cái chết của Tôn Tịnh và Trần Viêm có liên quan đến cộng đồng PUA, liên quan đến Sơn Lâm, mà Sơn Lâm lại có trong web đen. Cho nên em nói bọn họ giết người, là nói Tôn Tịnh hay là nói người khác? Em thật sự biết hay là tự tưởng tượng ra."

Giọng nói cô bắt đầu nhanh, có chút kích động, Lam Diệu Dương ôm hộp bánh phô mai nhét vào trong lòng cô.

Nghê Lam bị cắt ngang, ngẩn người.

Lam Diệu Dương lấy nắp hộp đi.

Nghê Lam cúi đầu nhìn bánh một chút, Lam Diệu Dương vốn muốn nói: "Ăn đi."

Nhưng thật nhịn không được, nuốt lời vào, chạy nhanh về phía tủ chén, cầm cái muỗng quay lại nhét vào tay Nghê Lam, lúc này mới nói: "Ăn đi."

"Để ý như vậy a." Nghê Lam oán thán, cúi đầu khoét bánh, cảm xúc đã bình tĩnh lại một ít. Cô nuốt bánh, cảm giác tốt hơn rồi, còn nói: "Em nhớ tới cuốn sổ màu vàng, nhưng căn bản em không có cái này, em sớm đã lật khắp phòng lên rồi."

Cô lại ăn một miếng bánh: "Em cảm thấy gặp bác sĩ chẳng ích gì. Trò chuyện với người khác về những chuyện này em không yên tâm. Em không muốn nói với bọn họ."

Nghê Lam quay đầu nhìn Lam Diệu Dương một chút, anh ngồi bên cạnh cô, kiên nhẫn nghe cô than thở, vẻ mặt cùng tư thế đó gần giống như tưởng tượng trong tiềm thức cô.

Trong cục cảnh sát, cổ tay Liêu Tân cột một sợi dây màu đỏ, vừa mới ăn xong một tô mì gói thịt bò dưa chua Lão Đàn.

Ném ly giấy, rửa tay, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Trâu Úy từ phòng phân tích vật chứng điện tử ra.

"Úy Úy Úy." Liêu Tân gọi biệt danh của cô, cười nói: "Còn chưa về?"

Trâu Úy thấy Liêu Tân còn ở lại, hơi sững sờ: "Không phải các anh theo Viên cục ra ngoài sao, sao lại quay về rồi?"

"Về nhà cũng không có việc gì, bị đội trưởng kêu về xem tài liệu." Liêu Tân nhìn phòng phân tích vật chứng điện tử một chút: "Em làm gì muộn vậy?"

Trâu Úy nói: "Viên cục gọi điện thoại kêu em tìm ghi chép vật chứng vụ án, sáng mai họp ông ấy cần dùng."

Trâu Úy là nhân viên trong văn phòng Viên Bằng Hải, chủ yếu làm công tác văn thư, có chút giống thư ký. Cô giơ đống tài liệu trong tay lên: "Em in xong rồi. Vậy em về trước nha."

Liêu Tân đáp lại, phẩy phẩy tay với Trâu Úy rồi quay về phòng làm việc.

Ở văn phòng ngồi một hồi, Liêu Tân đột nhiên đứng dậy, đi đến phòng phân tích vật chứng điện tử, anh mở đèn lên, đi một vòng, không phát hiện vấn đề gì.

Anh nghĩ ngợi, lại đi ra, quay về phòng làm việc.

Âu Dương Duệ đang ở bệnh viện, xoay người cho Quan Phàn, bóp tay chân cho cô.

"Hôm nay tụi anh làm thôi miên cho Nghê Lam, xảy ra chuyện thú vị."

Anh kể cho Quan Phàn nghe chuyện trải qua hôm nay.

Quan Phàn nhắm mắt không nói gì.

Cô vẫn đang say giấc nồng.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Đêm nay Nghê Lam nói với Lam Diệu Dương rất nhiều, cô ăn hết cả chiếc bánh phô mai.

Cuối cùng nhìn thời gian cũng trễ rồi, liền tiễn Lam Diệu Dương đi. Cô nói cô không thể ngủ quá muộn, không thì sẽ không đẹp. Thân là nữ nghệ sĩ việc tự kiểm soát rất quan trọng.

Lam Diệu Dương bị dùng xong thì quẳng đi có chút khó chịu, anh cũng lười nhắc cô là nữ nghệ sĩ cô vừa mới ăn hết một cái bánh phô mai sáu tấc không đủ tư cách nói 'việc tự kiểm soát rất quan trọng'. Lúc anh xuống lầu lặng lẽ cầm rác đi vứt cho cô, tránh cho cái hộp bánh kích động cô.

Trần Châu yên lặng lái xe, Lam Diệu Dương gọi điện thoại cho bác sĩ Phạm, hỏi ông anh xử lý như vậy có được không, cách thức có đúng không. Hôm nay Nghê Lam đột nhiên thổ lộ rất nhiều, có phải là đang phát triển theo chiều hướng tốt không?

Phạm Đức Văn khen ngợi anh một tiếng, Lam Diệu Dương rất hài lòng.

Cúp điện thoại hồi lâu, Lam Diệu Dương đột nhiên phàn nàn: "Cô ấy ăn hết cả cái bánh không chừa cho mình miếng nào."

Trần Châu do dự không biết có nên nói chuyện không, bởi vì không dám khẳng định lời này là nói với anh. Sau đó anh chỉ nghe thấy Lam Diệu Dương cầm điện thoại lên gửi tin nhắn thoại.

"Nhắc nhở em một tiếng, tự kiểm soát bao gồm cả đồ ăn."

Trần Châu: …

May mà không đáp lời, thật đúng là không nói với anh.

Một lúc sau, lại nghe thấy Lam Diệu Dương nói: "Ngủ ngon."

Nghê Lam nghe được tin nhắn thoại WeChat của Lam Diệu Dương đã là mười phút sau. Cô đi tới phòng hàng xóm một chuyến, khởi động máy tính để bàn kia. Cô đã thử mật mã hai lần trên laptop, cô không dám thử loạn cơ hội cuối cùng. Nhưng cô chưa đụng tới máy tính để bàn, có thể thử.

Màn hình máy tính sáng lên, xuất hiện giao diện đăng nhập.

Nghê Lam nhập vào mật mã cô nhớ tới lúc thôi miên kia, kết quả hiện ra sai mật khẩu. Giống như laptop, máy tính cũng hiện thông báo nhập mật khẩu sai ba lần sẽ khởi động chương trình tự hủy.

Nghê Lam ngẩn người một hồi, tắt máy về nhà.

Về đến nhà thấy tâm tình không tốt hơn chút nào, vẫn là ăn thêm chút gì nữa đi.

Vừa lướt điện thoại vừa mở cửa tủ lạnh ra.

Giọng của Lam Diệu Dương truyền từ điện thoại ra, Nghê Lam đứng trước tủ lạnh do dự một hồi, cuối cùng cũng đóng lại.

Lên giường đi ngủ, không ngủ được.

Cho nên thôi miên chẳng phải là chuyện tốt gì, trước khi bị thôi miên cô ngủ rất ngon, thôi miên xong làm cô mất ngủ rồi.

Cô lướt điện thoại, tìm Lam Diệu Dương. Cô nghĩ nếu tìm thấy có ai đăng lên nội dung Lam Diệu Dương ở bệnh viện hôm nay, nói xấu anh gì đó, làm lộ ra chuyện riêng của anh, mai cô sẽ lên bệnh viện làm một trận.

Ý nghĩ này thật không tốt, không cần đi gây chuyện, cô có thể điều tra thân phận người đăng tin, tra tất cả chuyện của người đó trên mạng, sau đó xử lý.

Muốn làm những việc này không khó với cô.

Nhưng dark web thì khác.

Dark web là nơi mà các trình duyệt thông thường không thể vào được, cần phải dùng phần mềm Tor, bao gồm trình duyệt và mạng riêng ảo VPN.

Tất cả người dùng đều ẩn danh, yêu cầu thông tin không trực tiếp đến trang đích, mà phải qua ít nhất ba điểm, ẩn giấu địa chỉ IP thật.

Người dùng trên dark web đều có mục đích của bọn họ, thủ tiêu tang vật, ăn cắp thông tin, buôn người, mua bán thuốc phiện, tình dục, hacker, thuê mướn giết người…

Giết người không phải chuyện gì mới mẻ trên dark web.

Giết ai? Bọn họ là ai?

Không có manh mối, không có cảm giác chân thực.

Nghê Lam bực bội, cô phải kiềm chế xúc động muốn đứng lên mở máy tính, đành phải cầm điện thoại lướt Weibo.

Liên quan tới quảng cáo, bây giờ cô hơi nổi rồi. Bởi vì quảng cáo phát đi rất rộng rãi, rất nhiều trang web vào là có thể thấy tư thế quyền anh oai hùng của cô. Rất nhiều người khen cô đẹp, khen cô có hình thể.

Theo Cảnh Uy nói, một số nhãn hiệu quần áo, giày trong quảng cáo được kéo theo một lượng tiêu thụ, còn nhãn hiệu bao tay kia càng đạt lượng tiêu thụ đỉnh điểm.

Nhưng trong sự nổi tiếng của Nghê Lam vẫn mang theo đen đủi, cô thấy không ít lời bình mắng mỏ.

'Rất đẹp, nhưng có gì đẹp hơn người. Con gái đẹp ở khắp nơi, cũng không thấy người ta nơi nơi đi dụ dỗ đại gia a.'

'Có thể đánh như vậy mà lại bị Lam đáng yêu vứt ra ngoài, có thể thấy Lam đáng yêu càng biết đánh. Nói trắng ra thì quảng cáo chỉ là hiệu ứng đặc biệt mà thôi.'

'Một người cơ bắp như vậy lại giả vờ mảnh mai trước mặt Lam đáng yêu, tính làm Lam đáng yêu xấu xa đi sao?'

‘Xem xong quảng cáo, tưởng tượng dáng vẻ ỏng ẹo của cô ta là muốn nôn hết cơm tối qua ra.’

‘Aaaaaaa, không muốn nhìn cơ bụng cô ta, muốn nhìn cơ bụng Lam đáng yêu cơ.’

Nghê Lam không đọc nổi nữa. Vẫn là xem Lam đáng yêu thôi.

Lam đáng yêu có cơ bụng không?

Tìm không ra trên mạng, ảnh chụp của tên này trên mạng vẫn rất kín kẽ.

Có điều thấy tuyên bố tập thể hình trên Weibo của Lam Diệu Dương, sau đó cũng không thấy nội dung gì tiếp theo.

Nhìn xem, anh chỉ nói người khác không biết tự kiểm soát, bản thân mình cũng thực hiện chẳng ra sao.

Nghê Lam lướt Weibo hàng ngày của Lam Diệu Dương, còn xem không ít video ngắn của anh, còn có video trích đoạn của chương trình ‘Vừa đi vừa nghỉ’, còn có một vài video các hoạt động có mặt anh cùng với video dân mạng tự chế.

Nghê Lam xem qua từng cái, Lam Diệu Dương thật sự rất thích hát nha. Nghê Lam liền mở video anh hát để xem, kỳ thật Lam Diệu Dương hát rất êm tai, chỉ là lúc hát quá tùy tiện thôi, không chú tâm gì. Thật giống như anh hát không phải vì nghe hay, mà chỉ vì anh muốn hát, anh vui vẻ.

Thật tốt, vui vẻ là tốt rồi.

Nghê Lam nghe nghe, rốt cuộc ngủ rồi.

Ngày hôm sau Nghê Lam ngủ quên, cô bị tiếng chuông điện thoại làm tỉnh giấc.

Người gọi là Thiệu Gia Kỳ.

Vừa bắt máy Thiệu Gia Kỳ đã đi vào chủ đề chính: “Chị Tĩnh mới gọi điện cho chị, nói hợp đồng ‘Phần thưởng tối cao’ không có vấn đề gì, thỏa thuận hủy hợp đồng cũng làm xong rồi. Chút nữa chị gửi qua mail cho em xem. Chị Tĩnh hẹn em ba giờ chiều nay tới công ty ký.”

“Ok.”

“Còn một chuyện nữa, mà chắc em quen rồi.”

“Hửm?” Nghê Lam phản ứng lại rất nhanh, “Em lại bị đen rồi ư?” Tối qua trước khi ngủ mới lướt điện thoại, nhanh vậy đã bị rồi?

“Đúng.”

Nghê Lam nhanh nhảu: “Chuyện bệnh viện sao? Chị chờ chút, em xem xem, phải nói với Lam Diệu Dương một tiếng.”

“Bệnh viện gì?”

Nghê Lam: “Không phải bệnh viện?”

“Em lại làm gì mà chị không biết hả?” Thiệu Gia Kỳ lớn tiếng.

Nghê Lam: “Nhiều lắm.”

Thiệu Gia Kỳ: “…”

Nghê Lam lên mạng lướt lướt, phát hiện bài viết gần nhất mình bị bôi đen, người bóc mẽ cô lúc này lại là bạn tiểu học của cô.

Nghê Lam đương nhiên không nhớ có một người bạn như vậy.

Người bạn kia đăng lên một tấm hình lúc còn bé của Nghê Lam, tuy khí chất trong bức hình không giống với tấm lúc nhỏ Nghê Lam cất giữ, nhưng mái tóc ngắn và gương mặt quả thực rất giống.

Trong tấm ảnh cũ kia, nhìn dáng vẻ Nghê Lam như mười mấy tuổi, tóc ngắn giống con trai, vẻ mặt xã hội đen, tay cầm điều thuốc chỉ vào một đứa con trai giống như đang cãi nhau. Mấy bạn học đứng bên cạnh nhìn có vẻ sợ hãi.

Người bạn vạch trần cô nói lúc mới đầu nhìn thấy video Lam Diệu Dương vứt tiện nữ ra ngoài chỉ cảm thấy hơi quen mắt, cũng không quá quan tâm chuyện trong ngành giải trí nên không để ý. Về sau quảng cáo tung ra, nhận ra rồi, lại tìm thử tên diễn viên quảng cáo, quả nhiên là Nghê Lam

Nghê Lam này gia đình đơn thân, không ai quản giáo. Từ nhỏ đã là đứa con gái quậy phá, cô là bá chủ một phương ở trường, học không giỏi mà thường xuyên trốn học. Hình như cô từ nhỏ đã bắt đầu học Taekwondo, cho nên võ rất tốt, ức hiếp bạn bè không ít, con trai lớp trên cũng đánh không lại cô.

Lúc đó bạn bè trong lớp đều nhất trí rằng sau này Nghê Lam nhất định sẽ làm xã hội đen, làm chị đại. Không có ai muốn làm bạn với cô, về sau cô ra nước ngoài, không ai liên hệ gì với cô nữa.

Không ngờ bây giờ cô trở về rồi, còn vào ngành giải trí quậy thành như vậy.

Nghê Lam đọc thấy rất khó chịu, cô quậy thành như vậy sao? Giọng điệu này của cô ta thật là khinh thường cỡ nào.

Lúc này Thiệu Gia Kỳ nói: “Em thấy sao? Chuyện làm chị đại thời tiểu học cũng không quá hot. Chuyện của một mình em thì không gây sóng gió lớn được. Chỉ cần Lam tổng đừng tham gia vào, việc này sẽ không lớn. Mỗi lần em lên hot search đều dính với tiểu Lam tổng. Anh ta chính là pháo xung thiên, nhiên liệu tên lửa.”

Nghê Lam vẫn còn đang nghiên cứu ‘lịch sử vinh quang’ thuở nhỏ của cô, không chú ý tới sự thay đổi trong giọng nói của Thiệu Gia Kỳ.

“Nghê Lam, bên tổ tiết mục Phần thưởng tối cao nhiều chuyện với chị một vụ, muốn chị chứng thực đây.”

“Chuyện gì?”

“Mấy chị đó nói Lam tổng thừa nhận với nhà sản xuất của bọn họ là có quan hệ đó với em.”

Nghê Lam chậm một lúc mới phản ứng lại: “À, anh ấy không nói tụi em là quan hệ đó, ảnh nói là ‘các anh hiểu mà’.”

“Thật sự nói như vậy?”

“Ừm.”

“Vậy chị cũng hiểu rồi.”

“Hiểu gì?”

“Anh ta muốn ngủ với em!” Thiệu Gia Kỳ chắc như đinh đóng cột, giọng điệu khoa trương. “Chị nói mà, vô duyên vô cớ sao lại đột nhiên giúp em cái này cái nọ, khẳng định là có ý nghĩ này!”

Nghê Lam còn suy nghĩ một chút, nói: “Anh ấy không dám.”

Thiệu Gia Kỳ im lặng một hồi, giọng điệu tế nhị: “…Tại sao?”

“Mấy lần anh ấy gặp em đều là em đánh người ta thành đầu heo.”

“Đây là vấn đề sao? Đây đương nhiên không phải vấn đề.” Thiệu Gia Kỳ oa oa lớn giọng: “Em xem thường tiểu Lam tổng là kiểu háo sắc mà nhát gan sao?”

Thư sinh trói gà không chặt thì có gan làm gì.

Nhưng Nghê Lam không nỡ mắng đồng bọn, chỉ nói: “Đừng nói anh ấy như vậy. Với em, ai nói ảnh không tốt đều là kẻ địch.”

“Em xem! Quan trọng là ở thái độ của em. Anh ta tuyệt đối không sợ a!”

“Em là thái độ gì?”

Thiệu Gia Kỳ nói: “Nếu như em từ chối em sẽ nói như vầy: Anh ta dám!” Thiệu Gia Kỳ bắt chước giọng điệu nổi giận của Nghê Lam, sau đó lại dùng khẩu khí vừa rồi của cô nói lại một lần: “Nhưng em vừa rồi lại là: Anh ấy không dám. Dịu dàng, lại còn có chút tiếc nuối.”

Nghê Lam: “…”

Thiệu Gia Kỳ thở dài: “Haiz, hôm nay em ký hợp đồng xong, chúng ta đã trở thành người dưng có tình cảm rồi.”

“Chị nghĩ vậy sao?”

“Nếu Lam tổng muốn đối xử với em như vậy, chị cũng không biết nên chúc phúc em hay bảo vệ em nữa.”

“Cầu bảo vệ.” Nghê Lam cố ý nói.

“Thôi đi, chị vẫn chọn chúc phúc.” Thiệu Gia Kỳ nói: “Nhưng chị có thể làm cái thùng xả cho em, em muốn oán thán hay mắng anh ta thì tìm chị.”

Không có bản lĩnh bảo vệ, tâm tình nhiều chuyện trái lại thật mạnh.

“Mắng Lam đáng yêu hả? Không thể nào!”

Đồng bọn chân vàng là để tùy tiện chửi sao? Đương nhiên không thể.

Nghê Lam rửa mặt ăn sáng, trong đầu lại là vấn đề ngủ hay không, ai ngủ với ai, aiz, như vậy không được, lỡ như sau này thấy gương mặt của Lam đáng yêu liền nghĩ đến chuyện ngủ hay không, vậy sao xử lý được.

Đều tại Thiệu Gia Kỳ.

Nghĩ đến cô cô lại nhắn tin tới rồi.

‘Xem Weibo đi, nhân vật phản diện đứng về phía em rồi.’

Nghê Lam lên mạng xem, Phan Kính thật là, đứng về phía cô rồi.

Phan Kính đăng Weibo, tỏ rõ thái độ của mình: ‘Không biết lúc còn nhỏ Nghê Lam thế nào. Nhưng Nghê Lam mà tôi biết bây giờ là một cô gái rất trọng tình nghĩa.’

Lời nói thật là tiêu sái, dám thay Nghê Lam nói chuyện trên Weibo cũng là đàn ông chân chính.

Sau đó Phan Kính liền bị tấn công.

Mọi người đều ném ra ảnh chụp Nghê Lam bị Lam Diệu Dương vứt ra, hình chụp ăn cơm cùng Phan Kính, ảnh chụp ngồi cùng bàn vui cười với Thi Nguyên Huân, tất cả đều tung lên. ‘Cái anh nói là tinh thần trọng tình nghĩa này hả?’

Nghê Lam thở dài, tắt điện thoại của Thiệu Gia Kỳ, chuyển sang tìm Phan Kính. ‘Người anh em, anh việc gì phải khổ như vậy?’

Phan Kính đang đánh người trên mạng giúp Nghê Lam, thấy WeChat liền trả lời cô: ‘Couple a, em gái, chúng ta là couple. Con sóng đen này của em đến thật đúng lúc, thứ sáu tuần sau chúng ta lên trực tiếp rồi, đây chính là trên trời rơi xuống thêm nhiệt rồi.’

Nghê Lam: …

Cái số đen mình may người này quả nhiên là rất vững vàng.

Phan Kính lại nhắn tin tới: 'Em mau mở Weibo lại đi, lên chương trình rồi cũng phải dùng tới. Em rốt cuộc có để ý không vậy.'

Nghê Lam nhanh chóng trả lời: 'Để ý. Chiều nay em lên ký hợp đồng rồi.'

Phan Kính nổi khùng ngay lập tức: 'Em còn chưa ký nữa! Hôm nay em mà không ký, không lên chương trình được, anh đánh chết em!! Hèn chi bây giờ tổ tiết mục tuyên bố khách mời vẫn để hai đứa mình cuối cùng. Người khác đều quang minh chính đại lên sóng rồi, chúng ta vẫn còn chờ công bố.'

'Chúng ta là then chốt, là chuyện tốt.'

'Chuyện tốt cái đầu em. Nhanh, lên Weibo trả lời comment của anh: Cảm ơn anh Kính.'

Nghê Lam trả lời: 'Rồi, rồi, em lên ngay đây.'

Vừa vào Weibo, hay ghê, tin tức vốn không hot như vậy, bị Phan Kính quậy một hồi, mấy người bạn trai tin đồn của cô đều được buộc lên hết rồi.

Bạn trai tin đồn xếp số một là Lam Diệu Dương.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Có người tò mò chạy tới hỏi Lam Diệu Dương: 'Nghê Lam mà anh biết là dạng người gì, hahaha.'

Có fan chửi: 'Cút ngay, quản chuyện của Lam đáng yêu chúng tôi làm gì? Ôm Lam đáng yêu chạy mất, không thèm.'

Nghê Lam không nói gì.

Ôm nhanh chạy đi, nấp cho kỹ, cô ủng hộ.

Mấy vị 'bạn trai tin đồn' đều bị người quấy rối, đám fan bắt đầu cuộc chiến bảo vệ.

Nghê Lam hơi ủ rũ, xem ra khoảng cách với hot search không còn xa.

Lúc này WeChat vang lên, là Lý Mộc.

Nghê Lam ấn vào xem, anh ta gửi qua mấy tấm hình và video ngắn mấy hôm trước Nghê Lam giữ chặt ly rượu của hai cô gái, đánh tên đàn ông bỏ thuốc.

'Mua video không? Cái này có thể tẩy trắng cho cô.'

Nghê Lam không nói lời nào, kiểm tra trang chủ tài khoản tiết kiệm ngân hàng, chụp màn hình gửi cho Lý Mộc.

Lý Mộc trả lời lại rất nhanh: 'Quấy rầy rồi.'

Nghê Lam thở dài, mở Weibo, nghĩ ngợi hồi lâu, lấy can đảm mở lại Weibo, chia sẻ Weibo của Phan Kính, viết: 'Cảm ơn anh Kính. Lâu ngày mới rõ lòng người, hi vọng có cơ hội chứng minh bản thân.'

Weibo vừa mới đăng, WeChat lại vang lên.

Nghê Lam chuyển qua, lại thấy tin nhắn của Lý Mộc. Lúc này là màn hình chụp cuộc đối thoại của anh ta và Lam Diệu Dương.

Ảnh chụp màn hình biểu hiện: Anh ta nói ý mình đã nói với Nghê Lam với Lam Diệu Dương, sau đó Lam Diệu Dương trả lời: 'Báo giá đi.'

Lý Mộc báo một chữ: 'Mười.'

Lam Diệu Dương trả lời: 'Được.'

Nghê Lam nhảy dựng lên! Giận tím mặt.

Sao anh không đi ăn cướp đi, không phải, anh đây chính là đang ăn cướp rồi a!

Lại còn dám cướp tiền của Lam đáng yêu! Tiền của anh cứ vậy bị cướp đi sao? A, cái tên ngốc kia lại có thể đồng ý nhanh như vậy! Tiền của anh thật dễ cướp mà!

Nghê Lam nhanh chóng mở WeChat của Lam Diệu Dương, sắp xếp một hồi từ ngữ mới nhắn ra.

Mắng anh ngốc? Không đắc tội nổi! Cảm ơn anh? Cô tức chết rồi.

Cô mở thẳng tới WeChat của Thiệu Gia Kỳ, gửi ra một chuỗi: 'Aaaaaaaaaaa', lại viết: 'Tức không thở nổi.'

Thiệu Gia Kỳ giật mình, nhanh chóng nhắn lại cho Nghê Lam: 'Sao thế?'

Nghê Lam thở hồng hộc: 'Em nói chị nghe, tên ngốc Lam Diệu Dương này tiền nhiều quá, tiền nhiều thì cho tụi mình đúng không? Cho Lý Mộc làm cái gì! Mười vạn làm gì chẳng được, lại đi cho tên tiểu nhân kia. Mấy ngọn gió bất chính trong ngành này là do bọn họ gây ra, chính là mấy tên ngốc nhà giàu này góp thêm…"

Thiệu Gia Kỳ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng rất muốn nhắc nhở Nghê Lam, vừa mới rồi cô nói không được chửi Lam Diệu Dương, bây giờ chỉ mới cách có mấy phút đồng hồ.

Nghê Lam còn muốn nói gì đó, WeChat vang lên, cô nhấn vào đọc, lúc này là Lam Diệu Dương.

Nghê Lam còn tưởng là Lam Diệu Dương muốn nói với cô là giúp cô mua video tẩy trắng, cô nén giận tính giảng đạo lý một hồi với anh.

Kết quả vào đọc thì thấy Lam Diệu Dương gửi tới ảnh chụp màn hình, là Weibo cô đăng lên đáp lại Weibo của Phan Kính.

Lam Diệu Dương gửi hình chụp màn hình xong lại nhắn qua mấy dấu chấm hỏi.

Nghê Lam nhanh chóng quay lại giao diện trò chuyện, nói với Thiệu Gia Kỳ: 'Không có gì, em cúp đây.'

Thiệu Gia Kỳ: '…' Bình thường Nghê Lam sợ như thế chắc chắn là làm chuyện gì chột dạ rồi.

Nghê Lam nhìn chằm chằm mấy dấu chấm hỏi kia, suy nghĩ mình nên nói gì.

Cô làm gì sai rồi hả? Hình như đâu có. Chẳng lẽ đăng Weibo như vậy là bị ăn chửi? Cái gì cô đăng lên cũng bị nhọ?

Vậy đang lo lắng cái gì?

Nghê Lam lấy hết dũng khí, ngoan ngoãn nhập vào: 'Lam tổng, xin hỏi có chuyện gì không?'

Vừa mới chuẩn bị nhấn đi đột nhiên nhận được tin nhắn của Lam Diệu Dương.

Lam Diệu Dương gửi tới một đường link, sau đó viết: 'Em chia sẻ đi.'

Nghê Lam tưởng tượng ra giọng điệu nghiêm khắc của Lam Diệu Dương, cho dù là giả vờ hung dữ nhưng cô cũng sợ.

Cô ấn đường link ra xem, là Weibo Lam Diệu Dương đăng lên.

'Tôi không biết Nghê Lam lúc còn bé, nhưng Nghê Lam bây giờ tôi biết là một cô gái rất có tinh thần trượng nghĩa.'

Nghê Lam: '…'

Có cần phải viết giống Phan Kính vậy không, chỉ là nhiều hơn mấy chữ.

Weibo này của Lam Diệu Dương uy lực hơn Phan Kính rất nhiều.

Một là anh là Lam Diệu Dương, nổi tiếng hơn Phan Kính.

Hai là anh có đính kèm trên Weibo này một video đã được làm phụ đề, phối nhạc, kể lại sự tình đã xảy ra.

Đây là đoạn video Lý Mộc chào hàng với Nghê Lam – Nghê Lam ở quán bar phát hiện có người bỏ thuốc hai cô gái, cô kịp thời ngăn cản, báo cảnh sát bắt người, cũng ngăn trở hai tên đàn ông bỏ thuốc kia, đánh bọn họ nhừ đòn.

Đây thật là nội dung tẩy trắng tốt cho cô.

Đây thật là chủ đề hay tăng nhiệt trước chương trình 'Phần thưởng tối cao'. Nhưng chia sẻ Weibo của Lam tổng phải thận trọng.

Nghê Lam khẩn trương.

Cô suy nghĩ lại suy nghĩ, cuối cùng vẫn thấy an toàn, phát ra lời nói trước đó một lần nữa: 'Cảm ơn Lam tổng! Vẫn là câu nói kia, lâu ngày mới biết lòng người, hi vọng có cơ hội chứng minh bản thân.'

Cũng chỉ nhiều hơn mấy chữ, không thành vấn đề.

Nghê Lam chia sẻ xong, nhanh chóng báo cáo với Lam Diệu Dương: 'Đã chia sẻ rồi, Lam tổng anh xem một chút đi.'

Lam Diệu Dương đang ở trên xe đi dự tiệc trên sân thượng của Lam Sắc Hào, trên đường đi điện thoại không rời khỏi tay. Anh đương nhiên thấy rồi. Anh chụp màn hình, ghép hình, sau đó gửi qua cho Nghê Lam.

Nghê Lam: '…'

Một tấm hình, bốn tin Weibo.

Weibo Phan Kính đăng lên, Nghê Lam đăng. Weibo Lam Diệu Dương đăng, Nghê Lam đăng.

Lam Diệu Dương ghép bốn cái hình chụp Weibo này lại thành một.

Nghê Lam không hiểu. Đây là câu đố gì?

Nghê Lam không dám hỏi. Tuy Lam Diệu Dương không nói gì, nhưng năng lực thần kỳ của cô giúp cô xuyên qua không gian xa xôi cảm nhận được Lam Diệu Dương không vui.

Nghê Lam lướt lướt Weibo, hiện tại hướng bình luận có chút thay đổi rồi. Mấy người bình luận không tốt đã đổi không ít, người không mấy quan tâm thì lại càng chắc chắn.

Rất nhiều người khen Nghê Lam làm rất đúng, cũng có người khen Nghê Lam có bản lĩnh. Cũng có người nói còn bé làm chị đại, bây giờ là công dân tốt thấy việc nghĩa hăng hái làm, đây chính là năng lượng chính nghĩa a. Hơn nữa bạn học kia cũng có nói gia đình Nghê Lam đơn thân, không ai quản giáo, khi còn bé làm sai chuyện, lớn lên hiểu chuyện trở thành người tốt không phải rất tốt sao.

Đương nhiên vẫn còn lời mắng chửi. Mà dư luận tổng thể vẫn đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Cho nên tấm hình ghép bốn Weibo này là ý gì đây? Nghê Lam thực sự không hiểu.

Cô đành phải xin Thiệu Gia Kỳ giúp đỡ.

'Chị Gia Kỳ, chị xem tấm hình này một chút, có bí ẩn gì không?'

Thiệu Gia Kỳ liếc mắt đã phán: 'Đây là châm biếm mối quan hệ ba người của tụi em!'

Nghê Lam không thể tin: 'Sao Lam tổng lại tự châm biếm mình?'

Thiệu Gia Kỳ giận: 'Em nói sớm là Lam tổng gửi ra không được sao!'

'Vậy chị đoán lại một lần nữa xem sao? Ảnh thấy em trả lời không tốt hả? Nhưng mà em nói nhiều hơn mấy chữ nha, còn dùng dấu chấm than cho Lam tổng nữa.'

Thiệu Gia Kỳ rất nhanh đã hiểu rồi: 'Em nhìn thời gian xem! Tốc độ em trả lời Phan Kính nhanh hơn trả lời Lam tổng năm phút.'

Nghê Lam: …

Nghê Lam: 'Suy nghĩ này của đàn ông có phải hơi đáng sợ không?'

Thiệu Gia Kỳ dạy cô: 'Em sai rồi. Suy nghĩ của em mới là tư duy của con trai, của Lam tổng gọi là ghen.'

Nghê Lam: …

Nghê Lam: 'Vậy em trả lời lại thế nào?'

Thiệu Gia Kỳ: 'Tùy em thôi. Nếu là chị, tạm thời không trả lời. Lúc đàn ông ghen, phụ nữ dỗ không nổi đâu, ủng hộ một chút là xong à?'

Nghê Lam: 'Thật không?' Sao xem qua có vẻ không đáng tin vậy.

'Đương nhiên, chị cũng đã từng yêu mấy người rồi nhé! Chỉ là không biết có áp dụng được với người như Lam tổng hay không thôi.'

'Không phải, chẳng lẽ trọng điểm không phải là em với anh ấy có yêu đương gì đâu, đương nhiên là không thích hợp rồi.'

'À, vậy nói như em, còn một chiêu khác thấp kém hơn chắc chắn em cũng dùng không được rồi.'

Nghê Lam nhanh chóng thỉnh giáo: 'Chiêu gì vậy?'

Thiệu Gia Kỳ: 'Ngủ trả ơn.'

Nghê Lam: …

Nghê Lam: 'Vậy chắc chắn không dùng được rồi, cảm ơn chị.'

'Không cần khách sáo. Em ngoan đi, không được háo sắc, trước ba giờ chiều nhất định phải đến công ty đúng giờ. Lần này mà em làm hỏng việc nữa, chị chắc chắn sẽ xử chết em.'

Thật đáng sợ.

Nghê Lam nhanh chóng cam đoan, thề thốt, bày tỏ quyết tâm.

Tâm tình Lam Diệu Dương không tốt lắm

Bởi vì Nghê Lam chưa trả lời tin nhắn của anh.

Nếu như đọc không hiểu thì ít nhất cũng phải nhắn hỏi một câu, còn hiểu rồi thì ít nhất phải tỏ thái độ nói dễ nghe chút chứ.

Cô chẳng nói gì.

Thế là Lam Diệu Dương mở họp ở Lam Sắc Hào cực kỳ thuận lợi, tốc độ tư duy của anh cực kỳ nhanh, phản ứng cũng cực nhanh, thần tốc nắm lấy mấy vấn đề trong báo cáo. Anh nghiêm túc hỏi đến từng dấu chấm câu, quản lý khách sạn lấy hơn 120% công lực để ứng phó với anh.

Họp xong đã một giờ, Lam Diệu Dương ăn trưa tại Lam Sắc Hào.

Anh gọi cho mình một chiếc bánh phô mai làm món điểm tâm ngọt. Không có người để dành cho anh anh không biết tự gọi sao? Muốn ăn bao nhiêu thì ăn.

Bữa cơm này anh ăn quá no, xong lại hối hận, anh còn nói phải luyện cơ bụng sáu múi. Tự kiềm soát tự kiềm soát a.

Lam Diệu Dương tức giận chuẩn bị về công ty, trước khi cô chủ động nhắn tin cho anh anh sẽ không nhắn trước cho cô. Anh giúp cô như vậy rồi cô cũng không biết nịnh bợ lấy lòng một chút, tính cách này EQ này còn muốn lăn lộn trong giới này sao.

Lam Diệu Dương bỗng nhiên dừng lại.

Với tính cách này bản lĩnh này, thật đúng là không ai có thể cưỡng ép Nghê Lam dùng thân thể để lấy lòng đàn ông mới đúng. Vậy ngày 9 tháng 9 cô đến phòng anh tìm anh rốt cuộc là vì cái gì?

Lam Diệu Dương nhớ tới vụ án Nghê Lam nói, nhớ tới bí ẩn trên người cô mà cô nói. Lam Diệu Dương xoay người đi về phía thang máy, quẹt thẻ, ấn tầng 20.

Lam Diệu Dương nhớ lại hành vi hôm đó của Nghê Lam, anh một lần nữa suy đoán ý đồ của cô.

Lam Diệu Dương đi vào phòng 2001. Căn phòng không bị đụng vào, bài trí vẫn giống đêm đó.

Đêm ngày 9 tháng 9, anh vào phòng này là tình cờ, cho nên nếu cô không biết trong phòng có người, gõ cửa chỉ để phòng hờ.

Mặc kệ là cô lấy được thẻ phòng từ đâu, trọng điểm là cô muốn vào phòng anh.

Không đúng, thẻ phòng rất quan trọng.

Nếu như lúc đó trong tay cô chỉ có chiếc thẻ này.

Trong số lựa chọn có hạn của mình, hoặc là không còn lựa chọn nào khác, cô phải vào phòng này.

Lam Diệu Dương nhớ lại Nghê Lam nhanh chóng xuống lầu, ở dưới lầu muốn quay trở lại hội trường đột nhiên bẻ ngoặt đi vào toilet.

Có phải là cô phải tìm thấy một chỗ để giấu món đồ gì đó hay không.

Căn phòng này là nơi ổn thỏa nhất mà cô có thể tìm thấy được trong hoàn cảnh đó thời gian đó.

Kết quả trong phòng có người, cô đành phải tùy cơ ứng biến diễn kịch. Lúc cô đi vào chỉ kịp nghĩ ra kịch bản là muốn đi vệ sinh.

Anh sẽ nghi ngờ, anh sẽ giận dữ, sau đó rất có thể anh sẽ gọi bảo vệ, cho nên cô nhất định phải đi ra nhanh. Mà cô nhất định phải tìm ra được một lý do vì sao cô muốn vào nhà vệ sinh, muốn vào căn phòng này.

Cho nên cô mới cởi áo khoác ra, làm rối mái tóc, xịt nước hoa Chanel, bóng gió nói với anh là hi vọng có thể làm quen một chút.

Lam Diệu Dương tiến vào toilet kia, chăm chú xem kỹ một lần trong và ngoài.

Từ sau ngày đó anh không vào căn phòng này nữa, cũng không sắp xếp bất kỳ hoạt động nào cho căn phòng này, cho nên ngoại trừ vệ sinh cần thiết hằng ngày, căn phòng này không có ai dùng tới.

Chai nước hoa Chanel hôm đó anh dùng đang trên bồn rửa mặt.

Lam Diệu Dương nhìn lọ nước hoa Chanel một chút, ngồi xổm người xuống mở ngăn tủ dưới bồn rửa mặt, trống rỗng. Anh đưa tay sờ vào góc khung tủ một lần, không có gì hết.

Khăn mặt, sữa rửa mặt, xà bông, bàn chải đánh răng, những đồ vật trên bồn rửa mặt này đều là đồ dùng phải thay, nhân viên vệ sinh có thể đụng vào bất kỳ lúc nào, cho nên giấu đồ ở chỗ này không an toàn.

Không thể nào là đồ vật lớn, nhưng trong toilet này đã không còn chỗ nào có thể giấu đồ rồi.

Lam Diệu Dương mở hết một lượt lỗ thoát nước trên bồn tắm lớn, ống thoát nước, bể nước của bồn cầu cũng mở ra, không tìm thấy gì.

Lam Diệu Dương quay lại trước bệ bồn rửa mặt, nhìn chiếc gương trên tường. Chiếc gương phản chiếu mặt anh, anh bỗng nhiên nhanh trí.

Lam Diệu Dương móc bóp ra, rút đại một cái thẻ từ trong ra. Anh dùng tấm thẻ chèn vào khe giữa gương và vách tường, lúc xuôi theo hai phần ba gương, tấm thẻ của anh bị kẹt lại.

Tim Lam Diệu Dương thót một cái, anh dùng lực, cẩn thận từng chút móc vật kia ra.

Là một chiếc thẻ nhớ điện thoại nhỏ.

Lam Diệu Dương bỗng nhiên hít một hơi.

Bí mật của Nghê Lam, anh tìm thấy rồi.

Phía trên đỉnh đầu của Lam Diệu Dương, trong đèn trần toilet, đèn flash của một camera ống kính lỗ kim nhấp nháy, đã quay lại hết tất cả cử động của Lam Diệu Dương.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Lam Diệu Dương giơ chiếc thẻ nhớ nhỏ lên nhìn, nhìn có vẻ chỉ là một chiếc thẻ nhớ điện thoại bình thường.

Điện thoại Lam Diệu Dương không có chỗ để thẻ nhớ, thế là anh nhét thẻ nhớ này vào một cái khe thẻ trong ví. Sau đó anh dùng tấm thẻ kia tiếp tục kiểm tra từ vị trí đó sau gương còn gì nữa không, lúc này không tìm ra vật gì khác.

Lam Diệu Dương nhớ lại một chút thời gian Nghê Lam tiến vào toilet này, cũng gần như vậy, hẳn là cô không kịp làm chuyện khác.

Lam Diệu Dương đi ra khỏi toilet, ở vị trí anh với Nghê Lam lôi kéo nhau nhìn một lượt, không có vấn đề gì.

Lam Diệu Dương quyết định về công ty trước. Anh gọi điện thoại cho Cổ Hoắc, kêu anh kiếm một cái đầu đọc thẻ nhớ, trở về anh muốn dùng.

Trên đường về công ty Lam Diệu Dương không nói một lời, anh lo lắng không biết nên xử lý việc này thế nào.

Đêm đó khẩn cấp tìm chỗ giấu đồ như vậy, trong thẻ này có cái gì quan trọng?

Nguy hiểm không?

Chắc là nên nói cho Nghê Lam, kêu cô đến công ty anh, bọn họ cùng nhau xem thử.

Lam Diệu Dương gọi điện thoại cho Nghê Lam, cô không nghe máy. Lam Diệu Dương có chút không vui, đang chờ thêm chút nữa rồi gọi lại, lại có điện thoại gọi tới.

Là Lam Diệu Ninh. Lam Diệu Dương nhận điện thoại của chị gái.

Lam Diệu Ninh hỏi anh lúc tan làm có tiện ghé qua cửa hàng nào đó giúp cô lấy bộ vest cô đặt may cho Liên Húc không, cô bận quá nên quên chuyện này, gần nửa tháng rồi không lấy, hôm nay chủ tiệm gọi điện thoại cho cô cô mới nhớ. Nhưng hôm nay cô đưa Bảo Bảo đi kiểm tra sức khỏe, cha mẹ của Liên Húc cũng tới, còn phải đưa Bảo Bảo ra sân bay đón, lịch trình mấy ngày sau đều kín hết rồi, đều không rảnh.

Lam Diệu Dương đồng ý, anh nói bây giờ anh đang ở ngoài, đang trên đường về công ty, một chút nữa có thể ghé cửa tiệm kia, anh sẽ đi lấy cho cô.

Lam Diệu Ninh chụp hóa đơn gửi qua điện thoại cho em trai.

Hai chị em trò chuyện một hồi, chẳng mấy chốc đã đến nơi rồi. Lam Diệu Dương cúp điện thoại, kêu Trần Châu lái xe đến cửa tiệm, chờ anh ở dưới bãi đậu xe, anh sẽ cầm quần áo xuống thẳng.

Cửa tiệm Lam Diệu Dương muốn lấy đồ ở lầu ba, anh rất quen thuộc tiệm này, mấy bộ quần áo của anh cũng là đặt may ở đây. Lam Diệu Dương ra khỏi thang máy, vừa đi vừa gọi điện thoại cho Nghê Lam. Lúc này điện thoại đổ chuông rất lâu, rốt cuộc Nghê Lam nghe máy rồi.

"Alo." Đầu bên Nghê Lam nghe rất ồn, tiếng xe cộ ồn ào giống như đang trên đường lớn.

"Em đang ở đâu đó?" Lam Diệu Dương hỏi cô.

"Đang trên đường tới công ty." Nghê Lam đáp.

"Ký hợp đồng?" Lam Diệu Dương nhớ tới tổ tiết mục từng nói Phong Phạm hứa sẽ ký hợp đồng trong hôm nay.

Lam Diệu Dương đã thỏa thuận xong với tổ tiết mục, chờ Nghê Lam ký anh sẽ ký. Cho nên tổ tiết mục rất để tâm, một mực thúc giục Phong Phạm.

"Ừm." Nghê Lam đáp lời, hỏi: "Chương trình không xảy ra chuyện gì đấy chứ?"

"Không có." Lam Diệu Dương nhìn xung quanh, không có người. Anh dừng lại, thấp giọng: "Em ký hợp đồng xong thì đến công ty anh một chuyến, có chuyện quan trọng nói với em."

Nghê Lam: "…" Giọng điệu này của tiểu Lam tổng không hay lắm nha, là tinh thần không qua nổi sao?

"Chuyện quan trọng gì?"

Nghê Lam đoán không ra được giọng điệu của Lam Diệu Dương, Lam Diệu Dương trái lại hiểu cô. "Chuyện đứng đắn. Trong đầu em đang nghĩ chuyện gì bậy bạ phải không?"

"Làm gì có." Nghê Lam khẳng khái hùng hồn, "Em một cô gái đứng đắn như vậy không bị tiền bạc cám dỗ, uy hiếp không khuất phục."

"Anh thấy đồ em giấu ở phòng 2001 rồi." Lam Diệu Dương nén giọng thấp hơn.

Nhưng Nghê Lam nghe rõ rồi, cô lập tức trở nên nghiêm túc.

Cô đến phòng 2001 dùng quy tắc ngầm với Lam Diệu Dương kỳ thật là vì để giấu đồ?

Bỗng nhiên Nghê Lam như nhớ ra gì đó, đầu óc cô ong ong xuất hiện một số hình ảnh mơ hồ, giống như cô đang soi gương, nhìn thấy mặt mình.

"Em giấu cái gì?"

"Một chiếc thẻ nhớ."

"Anh xem chưa? Bên trong là nội dung gì?" Nghê Lam đột nhiên khẩn trương lên.

"Chưa, điện thoại của anh chỉ có một chỗ nhét thẻ, không đọc được. Chút nữa anh về công ty, chờ em tới rồi chúng ta cùng xem."

"Anh ở đâu vậy?" Nghê Lam hỏi anh.

Lam Diệu Dương nói tên cửa tiệm, "Anh tiện đường lấy quần áo giúp chị anh một chút, xíu nữa là về rồi. Em yên tâm, không có ai biết anh tìm ra thẻ đâu. Lúc đó chỉ có mình anh thôi. Anh sẽ không nói với ai, coi như chưa xảy ra chuyện gì. Cho nên người và thẻ đều an toàn. Em nhanh đến Phong Phạm đi, khi nào ký xong thì tới công ty anh."

"Được. Vậy xíu nữa gặp." Nghê Lam cúp điện thoại, cô đạp xe hỏa tốc về hướng Phong Phạm.

Lam Diệu Dương thuận lợi lấy đồ xong, anh cười cảm ơn nhân viên cửa tiệm, lúc mang đồ ra khỏi cửa đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Chếch đối diện xa xa với anh có một người đàn ông đội mũ, mặc jacket màu xanh đen, quần jean, chiều cao trung bình, đang nghiêng người gọi điện thoại. Lam Diệu Dương không thấy chính diện mặt anh ta, nhưng sườn mặt nhìn vô cùng bình thường, là kiểu ở trong một đám đông cũng không dễ tìm gì.

Lam Diệu Dương lướt mắt nhìn anh ta một cái rồi quay đầu, nhưng anh lướt lướt điện thoại, chọn chế độ tự chụp, dựa vào thân hình che chắn nhìn phía sau một chút.

Người đàn ông kia lại tiếp tục tiến lên không gọi điện thoại nữa, xoay người đi theo hướng anh đang đứng, vừa đi vừa đánh giá mặt tiền cửa tiệm, giống như đang dạo phố xem đồ.

Anh bị theo dõi?

Lam Diệu Dương rất chắc chắn người đàn ông này không phải chó săn. Do bản thân là cậu ấm vương quốc giải trí, từ nhỏ đã bị minh tinh vây quanh, gặp quá nhiều phóng viên và chó săn, anh quá quen thuộc phong thái và cách ăn mặc của nhóm người này, người đàn ông này tuyệt đối không phải.

Lam Diệu Dương lặng lẽ nhấn xuống phím tự chụp, chụp lại dáng vẻ của người đàn ông kia. Đáng tiếc anh ta đội mũ quay đầu, Lam Diệu Dương không thể chụp thẳng mặt.

Lam Diệu Dương đi một đoạn, xác định người đàn ông kia đi theo anh.

Hôm nay không phải ngày nghỉ, mà tầng này phần lớn đều là nhãn hiệu xa xỉ, người đến cũng không nhiều. Lúc nãy anh đi thang máy, trong thang chỉ có một mình anh.

Lam Diệu Dương có chút cảnh giác. Nhưng anh rất chắc chắn lúc mình tìm thấy thẻ không có ai biết, thậm chí cả Trần Châu cũng không biết.

Người đàn ông này có ý đồ gì đây?

Lam Diệu Dương vừa bấm điện thoại cho Nghê Lam vừa bình tĩnh chọn một cửa tiệm cực kỳ cao cấp đi vào.

Nhân viên cửa tiệm nhận ra Lam Diệu Dương, nhanh chóng nhiệt tình tiến lên đón: "Anh Lam, xin chào."

Lam Diệu Dương cười cười, chỉ hơi gật đầu với cô nhân viên, chỉ chỉ vào chiếc ghế salon bằng da thật. "Tôi nghe một cuộc điện thoại. Gần đây có sản phẩm gì mới không? Mang catalog cho tôi xem."

Cô nhân viên mỉm cười nói được, dẫn Lam Diệu Dương qua ngồi, kêu anh chờ một chút, sau đó nhanh chóng đi lấy.

Nghê Lam dừng xe đạp ở ven đường, vừa mở điện thoại đã nghe cậu ấm nhà giàu đang phóng khoáng với người khác, lại còn điện thoại trực tiếp nữa à?

"Sao thế?" Nghê Lam thở hổn hển.

Lam Diệu Dương ngồi trên ghế salon, vừa khéo đối diện với cửa kính mặt tiền cửa tiệm. Đối diện phía trước cửa tiệm, người đàn ông thần bí kia dừng lại một lúc, xong tiếp tục đi dạo phía trước.

"Anh gửi cho em tấm hình, em xem có nhớ ra được chút gì không." Lam Diệu Dương nói xong, chuyển sang giao diện WeChat, gửi ảnh chụp người đàn ông bí ẩn kia cho Nghê Lam.

Nghê Lam nhìn rồi, "Ảnh anh chụp thành vậy, có nhớ cũng nhận không ra nha."

"Anh cảm thấy hắn ta đang theo dõi anh." Lam Diệu Dương nói.

Nghê Lam căng thẳng, "Anh còn ở cửa tiệm không? Ở đâu? An toàn không?"

"An toàn." Lam Diệu Dương đáp.

Lúc này cô nhân viên đi lại, "Anh Lam, mời uống nước, đây là catalog mới."

"Đừng uống." Nghê Lam dặn anh.

"Ừm." Lam Diệu Dương đáp với bên này, nói cảm ơn với cô nhân viên, anh chỉ chỉ điện thoại của mình, ra hiệu là mình đang nghe điện thoại, cô gái kia thức thời đứng ra xa.

Nghê Lam không xác định được tiếng 'Ừm' này của anh có phải nói với mình không, thế là lại nói lần nữa: "Đừng uống."

Lam Diệu Dương trấn an cô, "Anh không uống, yên tâm, người kia không vào được."

"Bọn họ có mấy người? Chắc chắn là đang theo dõi anh hả?"

Lam Diệu Dương kể lại tình huống cho Nghê Lam, sau đó nói: "Tiền quần áo của người kia từ đầu đến chân còn không mua nổi một món đồ trong cửa tiệm nào ở tầng này, hắn ta không phải kiểu khách hàng của chỗ này."

Nghê Lam xoa xoa thái dương, nghệ sĩ nhỏ ở tầng cuối cùng lão đại giới giải trí nói chuyện quả là gian nan, phú thương biết xem bề ngoài đúng là có lý có căn cứ, khiến người ta khó chịu.

"Vệ sĩ của anh đâu?" Nghê Lam hỏi.

"Anh Châu ở bãi đậu xe." Giọng nói Lam Diệu Dương rất tỉnh táo, "Chút nữa anh kêu anh ấy lên. Em không cần lo, trong tiệm có nhân viên, có bảo vệ, trong khu thương mại có bảo vệ, kiểu ăn mặc của người kia không vào được. Anh sẽ chờ anh Châu lên. Khắp cửa tiệm đều có camera, hắn ta không dám làm gì đâu. Anh chỉ nói trước với em một tiếng, xem thử có ấn tượng gì với người này không."

"Không có ấn tượng, em không nhớ rõ người này." Nghê Lam nghe được giọng điệu của Lam Diệu Dương thật sự không yên lòng, sợ tên ngốc nhà giàu này đánh giá thấp nguy hiểm, không biết bảo vệ mình. "Bọn họ có khả năng không chỉ có một người, anh tuyệt đối phải coi chừng."

Lam Diệu Dương đứng lên, tiến về phía kính cửa tiệm dò xét bên ngoài một vòng: "Anh có thể nhìn thấy bên ngoài, người kia đi rồi, cũng không có ai khác."

Anh sợ mình gây chuyện mất mặt, bổ sung thêm: "Cũng có khả năng không phải vì cái này, nhưng hắn ta quả thực rất đáng nghi."

"Anh không nhìn thấy hắn ta mới nguy hiểm." Nghê Lam nói.

Lam Diệu Dương cười cười: "Sao, hắn ta giống em tìm một chỗ thay đồ, đóng vai kẻ có tiền vào bắt cóc anh hả? Vậy thì phải cướp được một tiệm quần áo trước. Lúc hắn ta xông tới gần anh là bị bảo vệ đè xuống rồi."

"Đừng nói giỡn." Nghê Lam hạ giọng, "Nếu là em, em sẽ khởi động hệ thống báo cháy của cửa tiệm, như vậy tất cả mọi người đều phải sơ tán, bao gồm cả anh. Mọi người sợ hãi sẽ như ong vỡ tổ chạy tới cửa thoát hiểm, sau đó em sẽ chen trong đám người đến bên cạnh anh…"

Lời cô còn chưa dứt, báo cháy của cửa tiệm đã vang lên rồi. Tiếng vang bén nhọn đến chói tai.

Lam Diệu Dương: "…"

Nghê Lam: "…"

Đây thật là, chuyện tốt không linh, chuyện xấu lại linh.

"Hay rồi, báo cháy vang rồi." Nghê Lam quả thật tức giận: "Giờ anh biết rồi đó, cho dù có trốn trong phòng bị tiền bao vây cũng không thể hiện là anh an toàn."

Lam Diệu Dương cũng không vui: "Vậy là sẽ chen trong đám người đến bên cạnh anh, sau đó thì sao?"

"Sau đó thì khiến anh hôn mê, người không biết quỷ không hay, sau đó phát huy tinh thần cứu trợ người, vác anh đi trước mặt mọi người, người xung quanh còn cảm ơn khen ngợi hắn ta."

"Khiêng ra xong thì kéo tới chỗ không người, lục soát người anh, cướp đồ của anh, sau đó vứt anh xuống, đợi lúc anh tỉnh dậy còn không biết chuyện gì xảy ra?"

"Đúng."

"Không ai có thể biết anh đã tìm được đồ."

"Là anh nói, chỉ là phỏng đoán. Có lẽ không phải cái này, có lẽ muốn bắt cóc anh để tống tiền một trăm triệu đây." Nghê Lam thật sự lo lắng cho Lam Diệu Dương, cái tên ngốc này.

"Đoán mò cũng vô dụng. Người ở đây cũng không đông, anh có thể ứng phó." Lam Diệu Dương vẫn rất bình tĩnh. Trong điện thoại của anh có phần mềm bảo vệ, phía trên có nút định vị thực tế. Đây là chương trình thông thường, bãi đậu xe Trần Châu đang ở chắc chắn cũng nghe thấy cảnh báo cháy, lúc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh sẽ để Trần Châu biết vị trí thực tế của anh.

Bên phía Trần Châu đã gửi cho anh bản đồ con đường thoát hiểm của cửa tiệm, phía trên biểu thị con đường thuận tiện gần anh nhất. Biểu hiện định vị của Trần Châu đang đi về phía anh.

Lam Diệu Dương nói với Nghê Lam: "Được rồi, không sao rồi, anh Châu sẽ đến đón anh. Anh chuẩn bị ra ngoài rồi."

"Anh tuyệt đối cẩn thận đó. Dám dùng phương thức này gây rối loạn trật tự công cộng dẫn đến hỗn loạn để bắt người chắc chắn rất có thủ đoạn." Nghê Lam rất sốt ruột, cô mở điện thoại ra tìm kiếm cửa hàng Lam Diệu Dương gửi cho cô, xem thử cách cô bao xa.

"Giờ anh gọi vệ sĩ lên cũng không kịp rồi. Mấy con đường sẽ bị đám người sơ tán làm tắc nghẽn. Anh chuẩn bị ít đồ phòng cho bản thân đi, trong tiệm có vũ khí gì không, đồ cứng có thể đánh, anh cầm một cái đề phòng, không cần vội đi ra ngoài, có bảo vệ không? Anh đi theo bọn họ, đừng đi chung với mấy người kia."

"Trong tiệm đồ cứng nhất có thể đánh chính là kim cương rồi." Lam Diệu Dương thở dài.

Nghê Lam: "…"

"Em không ở hiện trường, không rõ tình hình, không cần chỉ huy đâu. Yên tâm, tự anh có thể ứng phó." Lam Diệu Dương nói.

Lúc này chủ tiệm đã sắp xếp xong, có chút khẩn trương lại thông báo tầng này của bọn họ có cửa hàng nào bốc cháy, đã có người đi dập lửa, nhưng vì lý do an toàn mọi người đều phải sơ tán, trong tiệm bọn họ đang làm một số biện pháp liên quan, phải mời Lam Diệu Dương rời đi ngay, đi đến khu vực an toàn.

Lam Diệu Dương lịch sự nói cảm ơn, nói với chủ tiệm: "Các anh cũng cẩn thận chút."

Sau đó anh cầm quần áo lấy cho Liên Húc ra ngoài, nói với Nghê Lam bên đầu kia điện thoại: "Anh phải đi rồi. Anh không thể rời nhóm người, anh nói với em mấy người đó khác, anh phải ở trong đám người thu hút sự chú ý của bọn họ, càng nhiều người chú ý đến anh, anh càng an toàn. Cái này rất dễ làm, em yên tâm."

"Không phải…" Nghê Lam biết cô không ở đó không giúp được gì, vội nói: "Anh nghe em nói, nếu như anh thật sự bị bọn họ bắt, tình hình không ổn, anh đừng chống cự, đưa thẻ nhớ cho bọn họ. Cái đó không quan trọng."

"Sao lại không quan trọng, em biết bên trong là gì sao?" Lam Diệu Dương quan sát xung quanh, không có người tới gần anh, cũng không có bóng dáng người nọ.

Nghê Lam nói: "Em không biết. Em vốn dĩ không nhớ có nó nữa, cho nên có thể coi như nó không tồn tại. Nó không thể so với mạng của một người vô tội. Anh nghe em nói, thật đó, nếu có bị bắt, bọn họ lục soát người anh, đừng chống cự, đồ cứ để họ lấy, điện thoại di động của anh không phải thẻ này, bọn họ sẽ thấy, sẽ biết anh chưa xem qua, anh không biết nội dung bên trong là gì, vậy là anh an toàn. Theo lẽ thường bọn họ cũng không muốn nháo ra mạng người, anh là doanh nhân, là người có gia cảnh, chết rồi sẽ phiền phức. Cho nên bọn họ sẽ cố gắng không lộ diện trước mặt anh, anh không bị giết người diệt khẩu."

Cảnh báo cháy vẫn còn vang chói tai. Ngoài tiệm có bảo vệ vội vã chạy về một hướng, dường như nhận được mệnh lệnh gì. Khách mua sắm hiếu kỳ nhìn quanh, cũng nhanh chóng chạy về phía thang cuốn.

Đột nhiên lúc này cửa tiệm mất điện.

Bốn phía tối thui.

Tất cả mọi người hoảng loạn la lên, chạy lung tung trong đám người.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Nghê Lam nghe thấy tiếng thét chói tai bên kia, tim đập như trống chầu.

Giọng nói Lam Diệu Dương vẫn như thường: "Diệt khẩu à, nghe có vẻ nguy hiểm." Loại tình huống bây giờ làm adrenaline của anh tăng vọt, cảm giác gan hẳn ra. "Anh phải cúp máy rồi, anh cần tập trung tinh thần."

"Chia sẻ định vị của anh cho em đi." Nghê Lam lớn tiếng kêu.

"Được. Cúp đây." Lam Diệu Dương chia sẻ định vị cho Nghê Lam trên WeChat, sau đó hô lớn với mấy người đang chạy. "Đừng đi qua thang máy, đi cầu thang thoát hiểm an toàn hơn.

Theo tôi.”

Dáng dấp anh cao lại đẹp trai, chân dài đi nhanh, vừa cất tiếng nói đã có một số người nhận ra anh, liền có người đi theo anh thật.

Chỉ một lúc sau Lam Diệu Dương đã dẫn đi một đoàn người.

Nghê Lam nhận được định vị chia sẻ, cô cắm điện thoại lên khung xe đạp, đạp xe đi, nhanh chóng chạy về vị trí cửa tiệm của Lam Diệu Dương.

Lam Diệu Dương dẫn mọi người vào cầu thang thoát hiểm, dòng người lập tức chen chúc.

Lượng khách trên tầng bốn tầng năm tương đối nhiều, đám người lao xuống tụ lại với bọn họ một chỗ. Lam Diệu Dương lớn tiếng chỉ huy trật tự, rất nhiều người nhận ra anh, người không biết anh cũng không thắc mắc anh rốt cuộc là ai, dù sao thấy có người lãnh đạo thì cứ đi theo. Nhất thời Lam Diệu Dương trở thành tiêu điểm trong đám người.

Lam Diệu Dương mừng là tình huống không mất khống chế, kế sách của anh vẫn có thể áp dụng. Một người chỉ huy khỏe khoắn năng động không thể nào đột nhiên ngã xuống hôn mê mà người xung quanh không nghi ngờ không thắc mắc, anh sẽ không để bị mang đi im hơi lặng tiếng trong đám người.

Nhưng cũng không vì vậy mà anh buông lỏng cảnh giác, anh tận lực đi sát bên tường, tránh chen vào trong đám người, anh đi rất chậm, quan sát chung quanh. Một mặt chỉ huy mọi người dìu người già chăm sóc trẻ nhỏ, một mặt quan sát kỹ người có biểu hiện khác thường trong đám người.

Anh gần như nhớ được dáng người chiều cao của người khả nghi kia.

Anh không nhìn thấy người nọ, cũng không có tình huống đáng nghi nào.

Lam Diệu Dương bước nhanh, cẩn thận đề phòng từng li từng tí, ruốt cuộc cũng tụ hợp được với Trần Châu ở hành lang tầng trệt.

Trần Châu kéo anh đi: “Không ra bãi đậu xe, ra ngoài trước đã.”

Trần Châu vừa che chở Lam Diệu Dương vừa gạt nhóm người ra. Lúc này Lam Diệu Dương mới nhẹ nhõm thở ra, theo phía sau anh ra ngoài.

Đám người vẫn còn chen chúc, bên cạnh Lam Diệu Dương có một thanh niên mặc áo khoác đỏ, đeo kính đen chen lấn đụng phải Lam Diệu Dương một chút. Lam Diệu Dương vô thức nói một câu ‘không sao’, nhưng trong lúc lơ đãng quay đầu, anh nhìn thấy nửa người dưới của người đang gạt dòng người ra này – quần jean, giày thể thao màu xanh đen.

Anh đã thấy qua.

Quần và giày này là người thần bí theo dõi anh mặc.

Lúc này Lam Diệu Dương mới phát hiện dáng người của người này tương tự với người theo dõi anh trước đó, mà cái áo khoác màu đỏ kia hơi to một chút.

Lam Diệu Dương nhanh chóng sờ lên người, ví tiền của anh mất rồi.

Lam Diệu Dương hét lớn một tiếng: “Đứng lại.”

Mẹ nó, bất cẩn rồi. Đổi sang một cái áo khoác màu sáng, đeo thêm cặp kính đen đã làm anh ngu đi rồi.

Lam Diệu Dương giận tím mặt, quăng bộ quần áo trên tay đi liền đuổi theo, anh chỉ vào bóng lưng người kia kêu lớn: “Bắt lấy người mặc áo khoác đỏ kia, hắn ta trộm ví của tôi.”

Từ tiếng kêu đầu tiên của Lam Diệu Dương, người kia đã liều mạng xô đẩy đám đông để chen ra ngoài, người xung quanh hoảng sợ ào ào né tránh.

Trần Châu chỉ sợ có bẫy, muốn giữ chặt Lam Diệu Dương nhưng tốc độ Lam Diệu Dương cực nhanh, đã chen vào trong đám người đuổi theo người kia.

Trần Châu lớn tiếng quát: “Đừng đuổi theo, quay lại.”

Lam Diệu Dương mặc kệ anh, vừa đuổi vừa hét lớn: “Bắt lấy người mặc áo khoác đỏ, hắn ta là kẻ trộm.”

Trần Châu đuổi theo sát, nhưng đám người bị tên trộm và Lam Diệu Dương dạt ra đều đẩy về phía anh, ngăn cản anh đi tới.

Tên trộm rốt cuộc thoát ra khỏi đám người, bắt đầu chạy nhanh. Lam Diệu Dương đuổi theo không từ bỏ.

Tên trộm cởi chiếc áo khoác đỏ vứt đi, Lam Diệu Dương tiếp tục hô: “Ăn cướp, bắt hắn lại, ăn cướp.”

Nghê Lam ra sức đạp xe nhanh chóng đuổi tới, đột nhiên ánh mắt liếc thấy điểm đỏ trên điện thoại đang di chuyển. Cô vội vàng nhìn kỹ lại, vị trí cũ vẫn luôn không thay đổi đột nhiên lại nhanh chóng chuyển động, Lam Diệu Dương đã an toàn lên xe rồi sao? Nhưng sao lại không gọi điện báo tin cho cô?

Trong lòng Nghê Lam xuất hiện linh cảm không lành, cô dừng lại, gọi điện thoại cho Lam Diệu Dương nhưng không có ai nhận.

Nghê Lam cắn răng, quay đầu xe, xông vào con dốc tắt.

Lam Diệu Dương đuổi theo tên trộm không tha, anh cảm thấy anh có thể đuổi kịp, anh có lòng tin!

Nhưng hoàn toàn không ngờ tới tên trộm này lại có người tiếp ứng.

Một chiếc xe gắn máy chạy như bay tới. Lái xe đội mũ bảo hiểm che mặt, không thấy mặt mũi. Chiếc xe máy kia dừng trước tên trộm, tên trộm chạy mấy bước tới, sắp sửa nhảy lên xe.

Lam Diệu Dương thấy vậy liền đổi hướng chạy về phía giao lộ. Trần Châu ở phía sau đã đuổi theo kịp, tốc độ của anh nhanh hơn Lam Diệu Dương, cách Lam Diệu Dương càng lúc càng gần.

Tên trộm lên xe nhìn lại không thấy Lam Diệu Dương sau lưng. Tên lái xe đã phóng xe đi, chẳng mấy chốc đã chạy tới giao lộ, bỗng nhiên một bộ quần áo bay tới đập vào đầu! Lái xe giật mình, mắt hắn bị che, xe lảo đảo nghiêng sang bên rồi ngã xuống đất.

Lam Diệu Dương biết mình không nhào tới xe được, anh vừa chạy vừa cởi áo vest ra, thấy xe chạy tới liền quăng áo tới.

Vốn không ôm hi vọng gì, vậy mà lại trúng.

Lam Diệu Dương mừng rỡ, cả người khỏe lên, anh xông lên một phát bắt được tên trộm.

Tên trộm kia phản ứng rất nhanh, trở tay liền thúc một phát vào ngực Lam Diệu Dương.

Lam Diệu Dương đau đến suýt chút nữa thở không được. Anh ôm ngực lui về sau mấy bước, tên trộm kia đảo mắt đã thấy Trần Châu đuổi tới. Lúc này chắc chắn không kịp nhấc xe dậy, thế là tên trộm nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

Lam Diệu Dương tức đến chửi thề, tiếp tục liều mạng đuổi theo.

Trần Châu đã đuổi tới, lớn tiếng kêu Lam Diệu Dương: "Đừng đuổi nữa."

Nhưng Lam Diệu Dương mắt điếc tai ngơ. Trần Châu đành phải đuổi theo anh. Nhưng tên lái xe gắn máy kia đã bỏ lên, hắn bỗng nhiên đánh tới phía Trần Châu, ôm Trần Châu quăng xuống đất. Trần Châu một cước đá văng hắn ra, lăn người đứng dậy, tên lái xe đánh tới Trần Châu, ra một quyền xuống đầu anh.

Trần Châu né tránh, giơ tay đánh trả. Thân thủ của tên lái xe không tệ, né một đòn của anh xong lại đánh tới.

Trần Châu không ham chiến, một cước đá lui tên lái xe, xoay người chạy. Anh biết rõ nhiệm vụ của mình, anh phải đuổi theo bảo vệ Lam Diệu Dương. Nhưng mục đích của tên lái xe này là muốn ngăn cản anh, nháy mắt lại lao đến Trần Châu.

Chẳng mấy chốc Lam Diệu Dương đã đuổi kịp tên trộm chạy tới một con đường, tên trộm chạy vào một ngõ nhỏ đầy xe đạp và đồ linh tinh, con ngõ kia lại là hẻm cụt, tên trộm chửi một câu, xoay người lại.

Lam Diệu Dương thở dốc, trách móc: "Mẹ nó mày lại chạy giỏi vậy."

Tên trộm cũng chửi: "Mẹ nó mày mới chạy giỏi." Hắn ta tháo kính vứt sang một bên, móc ra một con dao.

Lam Diệu Dương mạnh mẽ nuốt lại câu chửi kế tiếp.

Lam Diệu Dương đứng thẳng, thở phì phò suy nghĩ. Anh đứng đây dây dưa một hồi, chút nữa Trần Châu có thể chạy tới, anh chỉ cần đứng đây dây dưa một lát là được.

"Người anh em, có gì từ từ nói. Anh chỉ cần tiền mà thôi, không cần phải chơi lớn vậy." Lam Diệu Dương giơ hai tay ra thế yếu với tên trộm, "Chúng ta thương lượng một chút."

Tên trộm cảnh giác nhìn anh chằm chằm, tiến về phía anh hai bước.

Lam Diệu Dương nhanh chóng lui lại một bước, "Hì hì, đừng xúc động, đừng xúc động, tôi không làm khó anh, anh bình tĩnh một chút." Anh giơ tay trái lên, tay phải chậm rãi tháo chiếc đồng hồ trên tay trái, "Anh xem, chúng ta làm như vầy được không. Tôi dùng chiếc đồng hồ này đổi cái ví của tôi, được không?"

"Bà mẹ mày bớt nói nhảm đi." Tên trộm giơ dao lên, hét: "Cút ngay."

"Anh chỉ cần tiền thôi, đồng hồ này của tôi rất đáng tiền." Lam Diệu Dương lấy đồng hồ ra, tiến lên hai bước, tên trộm nhanh chóng hét lên: "Đừng qua đây, đứng yên."

Lam Diệu Dương giơ đồng hồ cho tên trộm xem, nói: "Chiếc đồng hồ này mười mấy vạn, mẫu có hạn, bán được giá rất cao trên thị trường secondhand." Lam Diệu Dương nhìn tên trộm, nói cho hắn ta tên thương hiệu, "Anh không tin có thể lên mạng tra thử. Anh chỉ cần tiền mà thôi, tôi cho anh. Nhưng cái ví tiền kia là quà của con dâu tương lai mẹ tôi chọn mua cho tôi, lợi ích dòng họ, rất phức tạp, đêm nay tôi đi tiệc mà không có cái ví biểu hiện tiếp nhận ý tốt này sẽ làm cho mẹ buồn. Anh có biết tôi không? Tôi là Lam Diệu Dương."

Tên trộm nhìn anh chằm chằm, không nói gì.

Lam Diệu Dương lại nói: "Thật đó, không thì anh lấy hết tiền trong ví đi, trả lại ví cho tôi là được. Tôi sẽ không báo cảnh sát, không bị gì đâu. Tiệc tối nay rất quan trọng, cái ví này cũng rất quan trọng. Tiền trong ví không nhiều đâu, anh lấy thêm đồng hồ nữa. Tôi không lừa anh, anh không biết tôi hả? Vậy anh biết Liên Húc không?" Anh lại nói ra tên một nghệ sĩ nổi tiếng: "Tôi là ông chủ của bọn họ, anh tra một cái là biết."

Tên trộm nhìn anh chằm chằm, rốt cuộc mất kiên nhẫn, hét lớn một tiếng: "Không muốn chết thì cút ngay."

Hắn vừa hét vừa giơ con dao lao tới.

Lam Diệu Dương giơ cái đồng hồ ném vào mặt hắn.

Tên trộm quay đầu né, Lam Diệu Dương thừa cơ kéo một chiếc xe đạp qua ném về phía tên trộm.

Khung xe đạp lớn, tên trộm kia không thể né được, đành phải nghiêng người lui về sau theo bản năng, bị nện trúng người, lảo đảo lui về sau mấy bước không dừng lại.

Lúc này Lam Diệu Dương đã đánh một quyền vào mặt hắn.

Tên trộm kia nhanh chóng né qua một bên, nhưng không chịu nổi lực phóng tới của Lam Diệu Dương, rốt cuộc té xuống đất. Lam Diệu Dương nhanh chóng bay tới nắm lấy cổ tay phải của hắn đè xuống đất.

Tên trộm kêu một tiếng đau đớn nhưng con dao vẫn không tuột khỏi tay.

Lam Diệu Dương chỉ được cái mã võ, không thể hoàn toàn giữ chặt tay chân tên trộm. Tên trộm nhấc khuỷu tay thúc Lam Diệu Dương một cái, cong chân đạp một phát lên đùi Lam Diệu Dương.

Lam Diệu Dương bị đạp văng ra, a một tiếng té sang một bên.

Tên trộm nhanh chóng bò dậy, Lam Diệu Dương ngã nhào lảo đảo xông lên ôm chặt lấy hai chân hắn.

Hai người cùng té xuống đất.

"ĐCM mày!" Tên trộm tức lắm rồi, tung mấy cước đạp mạnh Lam Diệu Dương.

Lam Diệu Dương nhịn đau ôm lấy chân hắn, quơ tới chân hắn, cởi giày hắn quăng đi.

Không có giày coi mày chạy kiểu gì!

Tên trộm kia trợn tròn mắt ngay lập tức, quay người đá một phát vào mặt Lam Diệu Dương.

Lam Diệu Dương lăn sang một bên, nhanh chóng bò dậy, chạy vội tới trước kéo một chiếc xe đạp bị mất bánh che ở trước người, chặn cái ngõ lại.

Tên trộm mới rồi bị té đập thẳng mặt, mũi chảy máu, vừa đau vừa chật vật. Một tay hắn chống đất đứng dậy, nhổ nước bọt, phun cát trong miệng ra, lại vuốt mặt một cái, thấy máu. Hắn tức giận nắm chặt con dao xông tới Lam Diệu Dương: "ĐM nó, muốn chết sao!"

Lam Diệu Dương nhịn đau, thở hồng hộc, nội tâm quật cường, giọng nói trầm ổn: "Tôi chỉ muốn cái ví kia thôi. Tiền và đồ trong ví anh có thể lấy còn không được sao? Sao nói vậy mà anh còn không hiểu?"

Tên trộm chửi rủa: "Mày bị đần à! Tránh ra, không là tao đâm chết mày đó!"

Lam Diệu Dương không nhường, anh chửi lại: "Mày mới là đồ ngu á, đưa tiền còn không muốn, thằng ngu!"

Lam Diệu Dương nắm chặt khung xe đạp, trong lòng sốt ruột, vừa rồi đánh nhau vài lượt đã thấy rõ thực lực. Tên trộm vặt này đã từng luyện võ, đánh nghiêm túc khẳng định dư sức đối phó với tên công tử như anh. Nếu Trần Châu không tới kịp, tên trộm này xông lên đâm anh, anh chỉ có thể dùng chiếc xe đạp này đẩy hắn ra một chút sau đó bỏ chạy.

Giữ được núi không sợ không có củi đốt.

Tên trộm giơ dao tiến lên một bước hét lớn: "Cút ngay."

Lam Diệu Dương nhìn hắn chằm chằm, không nhúc nhích.

Tên trộm nghiến chặt răng, do dự một hồi hét to: "ĐM mày!"

Nói xong liền lao tới Lam Diệu Dương.

Lam Diệu Dương hùng dũng hiên ngang dùng sức quăng khung xe, xoay người chạy.

Vừa mới xoay người thì hoa mắt, một bóng người phóng tới như mũi tên vượt qua anh bay về phía tên trộm.

Lam Diệu Dương dừng gấp lại, nghe sau lưng truyền đến tiếng tên trộm a một tiếng kêu đau, anh quay người lại, nhìn thấy tên trộm ôm bụng té xuống đất. Nghê Lam chống chân xuống đất, ngồi trên chiếc xe leo núi của cô dừng trước mặt anh.

Lam Diệu Dương mừng rỡ, lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu.

Nghê Lam xuống xe, dùng sức đẩy xe. Chiếc xe trượt về phía Lam Diệu Dương, anh nhanh chóng đón lấy, đạp chân chống xuống, dựng gọn gàng.

Nghê Lam một cước đá văng khung xe đạp ngăn giữa cô và tên trộm.

Tên trộm bật dậy như con cá chép búng, giơ bàn tay cầm dao lên, bày ra thế đánh nhau.

Nghê Lam không nói hai lời, cởi ba lô sau lưng ra vứt qua một bên.

Một cái vứt này vừa khéo quăng xuống dưới chân Lam Diệu Dương, anh giúp cô nhặt ba lô lên phủi phủi, ôm vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

"Hắn ta trộm ví của anh." Lam Diệu Dương ôm ba lô của Nghê Lam lớn tiếng tố cáo.

Tên trộm bỗng nhiên lao về phía Nghê Lam, vung dao lên, đâm thẳng vào ngực Nghê Lam.

Nghê Lam không hề tránh, nhanh chóng tiến lên nghênh tiếp, nghiêng người né dao, một quyền giọng thẳng vào yết hầu tên trộm.

Tên trộm bị đánh trúng, không ho ra được, che lấy yết hầu lùi lại mấy bước.

Lam Diệu Dương ra sức vỗ tay trong lòng, nhưng cũng thành thật đau thay cho tên trộm này. Nghê Lam này cũng không biết học đâu ra cách tấn công như vậy, ra tay thật sự nhanh, hung ác mà chuẩn. Cũng may cô là con gái, nếu là con trai thì tên trộm này chắc phải quỳ xuống đất rồi.

Tên trộm cắn chặt răng, không dám làm bậy, nắm chặt dao nhìn Nghê Lam chằm chằm, quan sát tình thế.

Lúc này Lam Diệu Dương nhìn thấy Trần Châu xông tới, vội vàng phất tay gọi to: "Anh Châu, bên này."

Tên trộm nghe thấy tiếng hô này bỗng nhiên vọt tới hướng đầu ngõ. Nghê Lam hạ thấp người trượt tới, đá một cước vào đầu gối tên trộm. Tên trộm đã sớm chuẩn bị, thu người nhấc chân, đá một cước vào mắt cá chân Nghê Lam. Nghê Lam bị đá xoay nửa vòng, đạp chân, tay khẽ chống đất, dùng sức bật lên đá vào cằm tên trộm.

Tên trộm lui lại né, Nghê Lam vọt lên còn chưa đứng vững, tên trộm nghiêng người đá tới, thẳng vào mặt Nghê Lam.

Hai tay Nghê Lam bắt chéo trước ngực, ngăn lại một cước này nhưng cũng bị đẩy lui lại mấy bước.

Trần Châu đã sắp chạy tới trước mặt.

Lam Diệu Dương lúc này lại kêu lên, nhìn thấy tên lái xe gắn máy tiếp ứng tên trộm trước đó vậy mà lao tới vùn vụt, vượt qua Trần Châu, chẳng lâu sao đã đến đầu ngõ. Tên lái xe đội mũ bảo hiểm che mặt kia dừng xe, thò tay vào ngực, móc ra một khẩu súng.

Trần Châu và Lam Diệu Dương đồng thời hét to: "Cẩn thận!"

Khẩu súng chỉ về hướng Nghê Lam.

Trần Châu không đuổi kịp, trơ mắt nhìn Lam Diệu Dương hất ba lô trong ngực ra nhào đến ôm Nghê Lam.

Mà Nghê Lam cũng nhào về phía Lam Diệu Dương xoay người kéo anh ra, dùng lưng chắn cho anh con dao tên trộm đâm tới.

Tên lái xe giơ súng chỉ hù dọa một chút, không bóp cò. Tên trộm thừa cơ xông ra nhảy lên xe.

'Bộp' một tiếng, Nghê Lam và Lam Diệu Dương cùng té xuống đất.

Xe máy gầm rú lao đi. Trần Châu cũng không đuổi theo, chỉ đứng bên cạnh Lam Diệu Dương quan sát tình huống xung quanh, bảo đảm an toàn cho anh.

Nghê Lam bò lên trước Lam Diệu Dương. Cô phủi phủi bụi đất trên người. Lam Diệu Dương cũng đứng nhanh dậy, kéo cô dò xét một phen, xác nhận cô không bị thương, tiện tay phủi phủi bụi giúp cô.

Nghê Lam đẩy tay anh ra, trừng mắt nhìn anh.

Lam Diệu Dương ngoan ngoãn, phản ứng kịp lại đổi sang thái độ căm phẫn đầy mình: "Bọn họ cướp ví của anh, thật là quá đáng. Anh an toàn hội hợp với anh Châu, sắp ra cửa lớn của trung tâm thương mại rồi. Người kia lại có thể thay một cái áo khoác ngoài, nếu không phải anh nhìn ra giầy với quần của hắn ta, suýt chút nữa là để hắn ta lẳng lặng chạy mất. Anh liều mạng đuổi theo, em xem, không phải vẫn kiên trì đến lúc em đuổi tới sao."

Mặt Nghê Lam không chút biểu tình, hoàn toàn không muốn phát biểu.

Lam Diệu Dương tiếp tục cố gắng: "Không ngờ hắn ta lại biết đánh như vậy, hơn nữa may mà anh đuổi theo, nếu không chúng ta không cách nào chắc chắn được hắn ta là trộm thật hay trộm giả. Bây giờ anh chắc chắn, hắn ta là trộm giả, có rắp tâm khác. Anh cho hắn cái đồng hồ hơn mười mấy vạn cũng không cần, kêu hắn ta lấy tiền mặt trong ví trả lại ví cho anh cũng không chịu. Nếu là ăn cướp bình thường, làm gì có chuyện không cần tiền mà liều mạng với mình."

Nghê Lam chống nạnh.

Lam Diệu Dương nhìn kỹ nét mặt cô một chút, ngoan cường tiếp tục cứu vớt: "Anh nhớ kỹ số xe rồi, cũng nhớ kỹ mặt tên trộm rồi, anh tóm tay hắn, nhất định có thể xét nghiệm ra DNA của hắn, anh còn cởi giày của hắn, biết số giày của hắn, nói không chừng có thể tra ra manh mối khác từ giày. Anh đã rất cố gắng ngăn cản hắn, chờ em tới được rồi, kết quả vẫn không lấy được ví tiền."

Trần Châu rõ ràng khụ khụ một tiếng, muốn nhắc sếp nói ít vài câu.

Lam Diệu Dương cũng thật sự không nặn ra được chữ nào nữa đành im miệng.

Nghê Lam hỏi anh: "Em đã nói gì với anh?"

Lam Diệu Dương nghĩ nghĩ: "Em nói gì anh cũng làm được rồi." Lại còn kể ra: "Không uống nước, tìm anh Châu, cẩn thận xung quanh không bị bắt cóc."

Nghê Lam đánh một phát vào cánh tay anh, Lam Diệu Dương đau đến hít mạnh một hơi, không nói được nữa.

"Em thấy anh giỏi tới mức muốn bắt tội phạm rồi. Nói anh người ta muốn gì thì cứ đưa đừng có liều mạng để an toàn anh có nghe không? Sao anh lại ra vẻ như vậy hả? Chạy cho nhanh không được hả? Bỏ luôn vệ sĩ mới được hả? Anh tưởng có tiền là hay hả? Người ta thấy anh đẹp trai sẽ tha cho anh hả? Đánh thì đánh không lại, lấy đồng hồ mắc tiền ra có thể thắng sao?"

Lam Diệu Dương nói khẽ: "Không được công kích người thân. Có gì từ từ nói."

"Sao lại không từ từ nói, bây giờ không phải từ từ nói sao, có chỗ nào nói không đúng chứ? Em cũng không có ghép hình cho người ta đoán ý nha, có thời gian chụp màn hình lại ghép ảnh sao không nói luôn cho rồi?"

Giọng nói Lam Diệu Dương càng nhỏ: "Sao lại tính nợ cũ lộn xộn vậy? Có việc gì nói việc đó cho có lý lẽ."

"Em không nói lý lẽ hả?" Nghê Lam càng tức.

"Không phải, chỉ là lạc đề hơi xa. Chúng ta xử lý tình hình trước mắt đã."

Nghê Lam thở hồng hộc trừng mắt nhìn anh.

Bộ dạng Lam Diệu Dương oan ức. Tóc bị rối, áo sơ mi lăn lộn toàn đất, hơn một nửa tuột ra khỏi lưng quần, một nửa còn dính bên trong dây lưng, trên mặt cũng không biết là bị đánh hay do ma sát, một đường xám một đường đỏ.

Nghê Lam đột nhiên không tức giận nữa, nhưng vẫn không nhịn được muốn mắng một câu nữa: "Nếu như em không đuổi tới kịp thì làm sao bây giờ!"

Lam Diệu Dương im lặng một lúc, đáp: "Đừng hỏi."

Loại chuyện chạy trốn này cứ im lặng mà làm là được, nói ra thật mất mặt.

Nghê Lam lại nóng rồi, lại còn đừng hỏi! Cô vừa mới chuẩn bị chống nạnh lên thì điện thoại reo.

Nghê Lam bỗng nhiên nhớ tới, bây giờ cô phải ở công ty ký hợp đồng.

Nghê Lam cầm điện thoại lên nhìn, quả nhiên là Thiệu Gia Kỳ.

Nghê Lam nhìn điện thoại chằm chằm sợ hãi, Lam Diệu Dương thò đầu sang xem là ai.

Nghê Lam lườm anh một cái, nghiêng người ra, ấn nghe máy, trong nháy mắt giọng của Thiệu Gia Kỳ vang dội chấn động cả con ngõ nhỏ: "Bây giờ mấy giờ rồi em nói coi! Em đạp xe lên sao Hỏa hả! Rốt cuộc là chết ở xó xỉnh nào rồi! Kêu em đừng tới trễ đừng tới trễ, em rốt cuộc ở đâu rồi!"

Nghê Lam: "…" May mà chưa áp điện thoại lên tai, không thì màng nhĩ sẽ hỏng mất.

"Nói a! Ở đâu rồi?" Thiệu Gia Kỳ cực kỳ hung dữ.

Nghê Lam vội vàng nói: "Chị chờ một chút."

"Chờ cái gì? Chờ em lươn lẹo kiếm cớ hả? Chị nói cho em biết, cớ nào cũng không được, trừ phi hai phút nữa em phải xuất hiện."

Hai phút chắc chắn là không được, cô đạp xe hai mươi phút còn đến không kịp. Chỗ này với Phong Phạm là hai hướng khác nhau.

Nghê Lam thấy thật phiền, cô đưa di động vào tay Lam Diệu Dương: "Giải thích giúp em chút đi, kêu đợi thêm nửa tiếng nữa."

"Cái gì! Nửa tiếng?" Thiệu Gia Kỳ loáng thoáng nghe được lời của Nghê Lam, lập tức tức giận.

Lam Diệu Dương hừng hắng một tiếng, áp di động lên tai. "Xin chào, tôi là Lam Diệu Dương." Giọng nói ngữ điệu đúng chuẩn cậu ấm nhà họ Lam, ôn hòa nho nhã.

Nghê Lam: "…"

Thiệu Gia Kỳ: "…"

"Lam, Lam tổng." Thiệu Gia Kỳ câm hai giây sau đó khôi phục lại khả năng nói chuyện, cực nhanh biến thân thành người đại diện lịch sự đoan trang, chỉ là có hơi chút cà lăm.

"Bên chỗ tôi có chút chuyện khẩn cấp cần Nghê Lam hỗ trợ, cho nên lúc nãy có kêu cô ấy tới, chưa kịp nói một tiếng với các cô, thật là ngại quá."

"Không sao, không sao." Thiệu Gia Kỳ khách sáo.

"Bây giờ tôi sẽ đưa cô ấy đến Phong Phạm, nửa tiếng nữa sẽ tới, phiền các cô đợi thêm một chút được chứ?"

"Được, được."

"Vậy phiền cô nói với La tổng một tiếng."

"Được, được."

"Cúp máy đây." Lam Diệu Dương chào hỏi xong thì cúp điện thoại, trả lại cho Nghê Lam.

Nghê Lam bĩu môi, đi lôi chiếc xe đạp của mình. Lam Diệu Dương ngăn cô lại, "Anh lái xe đưa em đi, nhanh hơn. Trên đường có thể bàn thêm chuyện cái ví."

Lam Diệu Dương đưa xe đạp cho Trần Châu: "Lúc quay về giúp cô ấy đưa xe tới lầu dưới nhà cô ấy. Anh đưa chìa khóa cho tôi, tôi lái xe. Anh đi tìm thử xem bộ vest của anh rể tôi còn đó không, giúp tôi báo cảnh sát, nói tôi bị trộm ví tiền rồi. Anh đến trung tâm thương mại thu thập hình ảnh camera xem hành động hành tung của tên trộm trong trung tâm. Biển số xe máy anh có nhớ không?"

"Nhớ rồi." Trần Châu gật đầu. "Đường này có camera, chắc chắn có thể chụp được bọn họ."

"Bên kia còn có giày của tên trộm." Lam Diệu Dương chỉ chỉ cho Trần Châu xem. "Anh xử lý trước một chút, tôi với Nghê Lam đi ký hợp đồng rất nhanh sẽ quay lại. Anh báo cảnh sát xong thì xem thử chuyện này là công an vùng nào xử lý, lúc đó gọi điện thoại lại cho tôi."

Trần Châu không đồng ý ngay, Lam Diệu Dương chìa tay muốn lấy chìa khóa, "Không sao, có Nghê Lam ở đây."

Ý là Nghê Lam cũng là vệ sĩ đinh.

Trần Châu liếc nhìn Nghê Lam, cuối cùng vẫn giao chìa khóa ra.

Lam Diệu Dương dẫn Nghê Lam trở về lấy xe, Trần Châu đi theo bọn họ. Anh kiểm tra xe trước một lần, xác nhận không có vấn đề gì mới để Lam Diệu Dương lên xe.

Lam Diệu Dương hộ tống Nghê Lam đi Phong Phạm.

Lúc này Nghê Lam cũng bình tĩnh lại rồi, hỏi Lam Diệu Dương: "Anh tìm thấy thẻ nhớ ở đâu?"

"Sau gương."

Nghê Lam nhớ tới hình ảnh lóe lên trong đầu mình, vậy là đúng thật, không phải ảo giác, là chuyện có cơ sở.

"Em hoàn toàn không thể nhớ ra được có thẻ nhớ này, cũng không nhớ nổi trong thẻ có nội dung gì."

"Chúng ta tìm ra người trước đã." Lam Diệu Dương bình tĩnh nói, gặp đèn đỏ, anh dừng xe, nghĩ một lát lấy điện thoại di động muốn gọi điện, sau đó lại thôi, bỏ di động xuống.

Nghê Lam nhìn anh một cái: "Sao thế?"

Lam Diệu Dương nhìn đèn giao thông, một lần nữa nổ máy. "Anh ở phòng 2001 không lâu, rất nhanh đã ra rồi. Nếu có người căn cứ vào việc này mà nghi anh có cầm cái gì quan trọng từ bên trong ra, muốn cướp đi, sẽ làm thế nào?"

Nghê Lam nhíu nhíu mày.

“Phản ứng đầu tiên sẽ là bắt cóc, soát người tra hỏi. Anh cũng nghĩ vậy. Nhưng hai người này đều không làm vậy. Bọn họ trộm ví tiền của anh, bọn họ biết thẻ nhớ ở trong ví.”

Nghê Lam bừng tỉnh hiểu ra.

“Lúc đó trong phòng chỉ có mình anh, anh chỉ gọi điện cho Cổ Hoắc tìm đầu đọc thẻ giúp anh. Coi như Cổ Hoắc tìm đầu đọc thẻ ở công ty làm một số người liên tưởng với nghi ngờ, bọn họ cũng không thể nào biết anh đi tới cửa tiệm. Anh đi cửa tiệm là chuyện đột xuất.”

Nghê Lam suy đoán: “Bọn họ đã theo dõi anh từ khách sạn rồi.”

“Anh nghi ngờ ở trong phòng.” Lam Diệu Dương nói: “Vừa rồi anh định gọi cho quản lý khách sạn phong tỏa lại lầu 20, không cho bất kỳ ai lên, bao gồm cả nhân viên vệ sinh. Nhưng anh sợ bứt dây động rừng, không bằng coi như không có chuyện gì xảy ra, hiện tại bây giờ bình thường chắc cũng không có nhân viên vệ sinh lên làm, nếu quả thật có người vào phòng 2001 sau khi anh rời khỏi, vậy ít nhất chúng ta cũng có thể điều tra ra mục tiêu. Nội ứng trong khách sạn bên anh mãi vẫn chưa bắt được, cũng lâu quá rồi.”

“Có lẽ là có camera hoặc máy nghe trộm.”

“Cách chuyện kia cũng đã hai tháng rồi, nếu như bọn họ nghi ngờ em giấu đồ lén vào gắn camera theo dõi, chẳng lẽ chỉ một mực chờ thôi sao? Em không nhớ ra, bọn họ vẫn chờ? Hơn nữa chắc chắn là bọn họ tìm tới rồi, không tìm ra được nên mới làm vậy. Bọn họ chờ ký ức của em khôi phục lại quay về lấy.”

“Nội dung trong thẻ đó chắc chắn rất quan trọng.” Nghê Lam cáu kỉnh. “Bây giờ chúng ta đi khách sạn liền đi.”

“Cũng chỉ gần nửa tiếng. Quay về ký hợp đồng cho xong, việc này không thể để xảy ra ngoài ý muốn nữa.”

“Đúng.” Nghê Lam bình tĩnh lại, “Việc này rất quan trọng.”

Trên đường không bị kẹt xe, đến Phong Phạm chỉ mất hai mươi phút. Nghê Lam và Lam Diệu Dương chia làm hai đường, cô về công ty ký hợp đồng, Lam Diệu Dương ra cục cảnh sát lấy khẩu cung, sau đó bọn họ tụ hợp lại, cùng nhau đi khách sạn.

Nghê Lam lên lầu, ánh mắt Thiệu Gia Kỳ nhìn cô có chút là lạ, còn hung hăng nhìn ra phía sau cô. Nghê Lam không vui nói: “Một mình em.”

Thiệu Gia Kỳ trừng mắt liếc cô: “Nhanh lên, chị Tĩnh còn có cuộc họp, suýt nữa là không đợi em rồi.”

Gặp lại La Văn Tĩnh là một trong những yêu cầu của Nghê Lam, nể mặt đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay nên La Văn Tĩnh đồng ý.

Thiệu Gia Kỳ đưa Nghê Lam vào văn phòng La Văn Tĩnh, La Văn Tĩnh liếc mắt nhìn cô: “Chị cũng không muốn nói gì em nữa rồi, kiểu đến trễ như vậy đối với em cũng không tính là chuyện lạ.”

Nghê Lam nói xin lỗi, nói cô thật sự có việc gấp đột xuất.

Thiệu Gia Kỳ cũng ở bên nói đỡ cho cô một tiếng, nói Lam Diệu Dương gọi, không đắc tội được, chắc chắn không có cách nào từ chối.

“Trên đời này có thứ gọi là điện thoại có biết không? Có việc không thể gọi điện thoại trước một tiếng à?” La Văn Tĩnh lạnh lùng nói.

Nghê Lam và Thiệu Gia Kỳ không nói lời nào. Nghê Lam cúi đầu thì thầm xin lỗi một lần nữa, sau đó cô nói với Thiệu Gia Kỳ, “Chị Gia Kỳ, chị cứ làm việc đi, em trò chuyện với chị Tĩnh, ký xong hợp đồng sẽ tìm chị.”

Thiệu Gia Kỳ liếc mắt nhìn La Văn Tĩnh, đi ra ngoài.

La Văn Tĩnh không khách sáo với Nghê Lam, nói: “Chúng ta không có gì để nói nữa, sau này em tự mình giải quyết cho tốt đi.”

Cô lấy ra bản thỏa thuận thật dày, ném đến trước mặt Nghê Lam: “Gia Kỳ đã xem giúp em rồi, em ký đi. Hợp đồng Phần thưởng tối cao gồm bốn phần, cũng có hai chỗ dán dấu phải ký tên. Thỏa thuận thanh lý hợp đồng gồm hai bản, còn có thỏa thuận bồi thường xe, cũng gồm hai bản.”

“Em xem một chút nhé.” Nghê Lam ngoan ngoãn nói. Cô lấy ra một chiếc điện thoại mới thần bí của mình, mở bản thỏa thuận mà Thiệu Gia Kỳ đã gửi qua email cho cô, đối chiếu từng điều với thỏa thuận giấy. La Văn Tĩnh nhìn cô một cái, quay đầu nhìn về phía máy tính trả lời email, dường như không muốn để ý đến cô.

Nghê Lam vừa xem hợp đồng vừa nói với La Văn Tĩnh, “Chị Tĩnh, thanh lý hợp đồng xong, nếu như em có gặp chuyện gì có thể tìm chị không? Chị sẽ không block WeChat em chứ?”

La Văn Tĩnh im lặng một hồi: “Không block em. Nhưng em tốt nhất cũng đừng tìm chị. Lần trước chị đã nói rõ với em rồi.”

“Em nhớ lời chị Tĩnh nói.” Nghê Lam giương mắt nhìn La Văn Tĩnh, cô nhìn chằm chằm máy tính không nhìn cô.

Nghê Lam nói: “Em sẽ không quấy rầy chị.”

Nghê Lam mở điện thoại vào một chương trình Clone, vào mục Local Area Network tìm tới điện thoại của La Văn Tĩnh, ấn vào đường link, sau đó cô không ấn vào thông báo nhắc nhở, thoát ra ngoài vào hộp thư tiếp tục so hợp đồng.

Nghê Lam xem xong một phần hợp đồng, đứng lên đi đến bên cạnh La Văn Tĩnh, “Chị Tĩnh, điều khoản này có thể thương lượng không? Đổi thành hai năm được không?” Cô cầm hợp đồng, che lên chiếc điện thoại đang đặt trên bàn của La Văn Tĩnh. Tay kia cầm đầu kết nối usb cắm vào điện thoại của La Văn Tĩnh.

La Văn Tĩnh nhìn lướt qua hợp đồng, cũng không đọc kỹ, lạnh lùng nói: “Không được.”

“Em chỉ lo lỡ như trong vòng một năm không trả nổi.”

“Đừng có cò kè mặc cả được không? Điều khoản cũng đã xác nhận qua với em, giờ em lại muốn lật lọng à?”

“Được rồi.” Giọng điệu Nghê Lam oan ức, kéo dài giọng: “Chỉ là, em muốn tranh thủ thêm một chút thôi.”

Sắc mặt La Văn Tĩnh khó coi, không nói thêm gì nữa, quay đầu trả lời email.

Nghê Lam đứng bên cạnh cô một hồi, cuối cùng giống như bất đắc dĩ đi ra.

Lấy hợp đồng ra, điện thoại La Văn Tĩnh vẫn còn nguyên chỗ cũ. Trong lòng bàn tay Nghê Lam nắm cổng usb kết nối kia trở về chỗ ngồi. Cô vào lại chương trình Clone trên điện thoại, phía trên biểu hiện kết nối thành công.

Nghê Lam bỏ điện thoại và cổng usb vào trong ba lô, cầm hợp đồng lên ký từng bản.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Nghê Lam ký xong thỏa thuận, bắt tay tạm biệt La Văn Tĩnh.

Cuối cùng La Văn Tĩnh không lạnh lùng nữa, nắm nhẹ tay cô nói: "Chị nói thật, em không thích hợp trong ngành giải trí, có thể rời khỏi ngành này thì nhanh đi đi. Đầu óc trưởng thành một chút, tự giải quyết cho tốt."

Nghê Lam cảm ơn, nói vài lời khách sáo, hi vọng sau này có thể hợp tác gì đó với chị Tĩnh. La Văn Tĩnh cũng không coi là chuyện to tát, phẩy tay kêu cô đi.

Nghê Lam ra khỏi văn phòng La Văn Tĩnh, Hồng Lôi và Thiệu Gia Kỳ đang đợi cô.

Thiệu Gia Kỳ hỏi cô: "Ký xong hết rồi hả?"

Nghê Lam khẽ gật đầu.

Thiệu Gia Kỳ đi tới trước mấy bước, ôm lấy cô: "Em phải tự chăm sóc mình cho tốt đó."

"Em biết rồi." Nghê Lam hơi cảm động, vỗ vỗ vai cô.

"Lúc ngủ cũng phải chú ý biện pháp an toàn chút. Em còn trẻ như vậy, vẫn nên lấy sự nghiệp làm trọng."

Nghê Lam: "…"

"Ngoan ngoãn làm việc cho tốt, đừng ôm mộng đi đường tắt gả vào nhà đại gia. Đầu óc em không được, chơi không lại người ta."

Nghê Lam: "…"

"Coi như có thật sự muốn vào nhà đại gia cũng phải cao ngạo chờ bọn họ tới cầu xin em, không thể cúi đầu khom lưng. Nói cho cùng, vẫn phải có năng lực, năng lực chính là sự nghiệp. Em rõ chưa?"

Nghê Lam: "Chị nghĩ nhiều rồi."

Thiệu Gia Kỳ buông cô ra, dụi dụi mắt: "Không phải, đây là đạo lý đó. Chị sợ em bị thiệt thòi. Dù sao em cũng ngốc như vậy. Chỉ ngốc thôi không nói, lại còn ngốc xinh đẹp đến như vậy, rất dễ bị người ta ngấp nghé."

Hồng Lôi ở một bên nói đỡ giúp Nghê Lam: "Được rồi được rồi, nói cái gì vậy. Nghê Lam không ngốc, chỉ là không may mắn thôi."

Nghê Lam cười gượng: "Cám ơn các chị đã khích lệ."

Thiệu Gia Kỳ nói: "Em còn có việc sao? Chị phải nhanh đưa hợp đồng của em cho tổ tiết mục, sau đó cùng bọn họ thăm dò tuyên truyền chút, mặc dù em hủy hợp đồng với công ty rồi, nhưng tiết mục này chị sẽ theo giúp em. Đương nhiên về sau có chuyện gì có thể tìm chị bất kỳ lúc nào…"

Hồng Lôi cũng chen vào nói: "Cũng có thể tìm chị, chị sẽ giúp em."

Thiệu Gia Kỳ nói: "Chị xong việc bên tổ tiết mục cũng hết bận rồi, hay là buổi tối chúng ta đi ăn cơm."

Nghê Lam từ chối: "Hôm nay em còn có việc, hôm khác hẹn mấy chị nha. Cảm ơn các chị đã quan tâm em trong thời gian này."

Hồng Lôi sảng khoái đáp lời: "Không có gì không có gì, giữa chúng ta với nhau đừng khách sáo, em cố gắng thật tốt, mau trả hết nợ. Ăn cơm hay không có lòng là được. Chúng ta lúc nào cũng nói chuyện online được."

Nghê Lam tiến lên ôm Hồng Lôi một chút.

Thiệu Gia Kỳ vào văn phòng La Văn Tĩnh, lấy hợp đồng đưa cho tổ tiết mục, lái xe tiễn Nghê Lam.

Nghê Lam cũng không từ chối, trên lưng giờ gánh chắc món nợ hơn hai trăm vạn, có thể tiết kiệm được chút nào hay chút đó.

Thiệu Gia Kỳ chở Nghê Lam đến đồn cảnh sát. Trùng hợp như vậy, vẫn là đồn cảnh sát lần trước đánh hai tên đàn ông bỏ thuốc ở quán bar.

Thiệu Gia Kỳ: "Chuyện lần trước còn chưa giải quyết xong sao?"

Nghê Lam chỉ nói: "Gọi em tới thì em tới xem thử thôi, chị bận việc thì đi trước đi."

"Vậy có gì thì gọi cho chị." Thiệu Gia Kỳ vừa mới nói xong, nhìn thấy Lam Diệu Dương từ bên trong đi ra, liền đổi giọng: "À, xem ra không cần rồi."

Thiệu Gia Kỳ nhanh chóng chuồn đi.

Lam Diệu Dương nhận được tin nhắn của Nghê Lam, cố tình ra đón cô: "Anh đã lấy khẩu cung xong rồi, sau đó luật sư với anh Châu sẽ xử lý. Chúng ta tìm một chỗ bàn bạc chút đi."

Nghê Lam không phản đối, vừa định nói chuyện thì điện thoại reo. Cô nhìn, là Âu Dương Duệ.

"Bây giờ cô đang ở đâu?" Âu Dương Duệ mở miệng liền hỏi.

Nghê Lam nhìn đồng hồ thể thao giám sát trên tay một chút, không vui báo địa chỉ của mình.

Âu Dương Duệ nói: "Tôi cũng thấy cô ở đó."

Nghê Lam trợn mắt một cái.

"Tôi gọi điện thoại hỏi rồi. Lam Diệu Dương vừa mới báo án bị mất ví tiền ở đồn cảnh sát đó. Giờ tôi qua. Hai người đừng đi."

Nghê Lam vội nói: "Vụ án nhỏ thế này sao dám làm phiền đội trưởng Âu Dương…"

"Năm phút nữa là tôi tới rồi." Âu Dương Duệ không chấp nhận từ chối.

Nghê Lam cúp điện thoại, càu nhàu với Lam Diệu Dương: "Sao lại có kiểu người làm người ta ghét thế nhỉ."

Lúc này cô mới phát hiện bề ngoài của Lam Diệu Dương đã được xử lý qua. Tóc chải gọn, thay áo sơ mi, dường như cũng đổi luôn cả bộ vest, vì màu sắc của quần khác rồi, cả giày cũng đổi.

Nghê Lam ghé sát lại, mơ hồ ngửi được mùi nước hoa Chanel trên người anh.

Nghê Lam: "…"

Cái chàng trai tươm tất này, thật sự là đi đến đâu cũng xinh đẹp sáng sủa.

"Biểu cảm của em là gì vậy?" Lam Diệu Dương rất không hài lòng, nhìn ánh mắt đánh giá của cô, còn tiến lại gần ngửi ngửi, liền biết cô đang nghĩ gì. "Giữ vẻ ngoài sạch sẽ là phép lịch sự cơ bản."

Nghê Lam không nói lời nào, phủi phủi bụi trên quần.

Chỉ một lát sau, Âu Dương Duệ đã đến rồi, quả nhiên tốc độ rất nhanh. "Tôi vừa xong việc, cách cô không xa nên đến luôn."

Nghê Lam rất muốn oán giận bảo anh không cần giải thích, nhưng vốn có nguyên tắc có thể không gây chuyện thì không gây, vẫn lịch sự đáp một tiếng.

Âu Dương Duệ liền hỏi Lam Diệu Dương: "Anh từ khách sạn ra đến trung tâm thương mại sau đó bị trộm ví, mất đồ gì đặc biệt sao?"

Lam Diệu Dương nói: "Tôi vừa mới cung cấp khẩu cung với cảnh sát xong, nếu anh Âu Dương không phải điều tra và giải quyết vụ án này, tôi không muốn lặp lại nữa."

Âu Dương Duệ gật đầu, đi vào đồn cảnh sát, đưa ra thẻ cảnh sát. Chỉ lát sau nhân viên cảnh sát ở đồn đã đưa ra ghi chép cho Âu Dương Duệ.

Nghê Lam thật là không có gì để nói, Lam Diệu Dương đưa cô vào đồn cảnh sát một lần nữa, xem rốt cuộc Âu Dương Duệ muốn thế nào.

Âu Dương Duệ ở bên đó lật xem ghi chép, thỉnh thoảng nói vài câu với anh cảnh sát. Nghê Lam và Lam Diệu Dương ngồi ở xa xa đánh giá bọn họ, thì thầm.

"Anh ta có nghi ngờ gì không?"

"Anh ta có thể giám sát vị trí của em. Anh rớt ví tiền ở trung tâm thương mại, mà em đang trên đường đến công ty đột nhiên đổi hướng, có lẽ anh ta cảm thấy kỳ lạ."

"Anh ta mặc dù rất đáng ghét nhưng mà hình như cũng rất thông minh."

"Không phải rất, mà là cực kỳ. Anh ta cực kỳ đáng ghét. Có phải anh ta không biết cười không?"

Lam Diệu Dương nhìn về phía Nghê Lam, cô đang nhìn Âu Dương Duệ, Lam Diệu Dương liền nói: "Anh rất thích cười."

Nghê Lam liếc mắt nhìn anh, anh cười cười.

Nghê Lam liếc anh một cái, Lam Diệu Dương liền thật sự mỉm cười.

Âu Dương Duệ ở bên kia liếc mắt về phía bọn họ, ánh mắt tiếp tục rơi trên ghi chép của vụ án, tiếp tục thảo luận cùng cảnh sát.

Luật sư và Trần Châu đứng cách bọn họ không xa, quan sát tình hình cũng chờ tuỳ lúc bị đặt câu hỏi.

Nghê Lam lại nhỏ giọng hỏi Lam Diệu Dương: "Anh nói xem, anh mất ví, vụ án nhỏ như vậy, Âu Dương Duệ có tìm cớ thò chân vào không?"

Lam Diệu Dương trầm ngâm một chút, hơi xấu hổ nói: "Vì muốn cảnh sát để tâm một chút, nhanh chóng tìm ra tên trộm với đồng bọn, nên nói giá trị đồ bị mất thực tế một chút."

Nghê Lam: "…" Thực tế một chút là có ý gì?

"Trong ví tiền của anh chỉ không quá một vạn, tiền mặt bên trong không nhiều, chỉ 5000 thôi…." Lam Diệu Dương nói: "Luật sư nói, số tiền cướp lớn, từ ba vạn tới mười vạn thì phạt tù từ ba đến mười năm. Số tiền cực kỳ lớn là…"

Nghê Lam: "Đồ trong ví của anh có thể lên tới ba vạn tới mười vạn à?"

"Không phải." Lam Diệu Dương tính cho cô xem: "Trong ví của anh có nhiều loại thẻ, thẻ ngân hàng thì không tính. Nhưng một tấm thẻ hội viên VIP hiệp hội du thuyền Anh, có thể đi Anh. Còn có một tấm thẻ một lần xài hơn 300 mới có thể được xem là khách quý tham quan, còn có…"

"300 mà anh nói đằng sau thiếu mất chữ vạn có đúng không?" Nghê Lam chen vào nói.

"Đúng."

Nghê Lam ôm chặt ba lô của mình, bên trong có hợp đồng cô vừa mới ký, mấy hợp đồng này thể hiện số tiền nợ của cô, cô cảm thấy mình không trả nổi, nhưng còn không bằng một tấm thẻ của người ta. So sánh thế này thật quá đau lòng rồi, không nên hỏi.

"Cướp tiền từ ba mươi đến năm mươi vạn trở lên, thuộc số tiền lớn, phạt từ mười năm đến chung thân. Đồ trong ví tiền kia của anh góp góp lại sao không thể quy thành cực kỳ lớn."

Nghê Lam không nói lời nào, không muốn phát biểu suy nghĩ.

Lam Diệu Dương lại nhớ tới: "Em ký hợp đồng xong chưa?"

Nghê Lam khẽ gật đầu: "Bây giờ em đang nợ 183 vạn 2 ngàn 600 tệ, trong vòng một năm nhất định phải trả hết nợ."

"Lại còn có số lẻ nữa." Lam Diệu Dương nói.

Nghê Lam càng không muốn nói chuyện.

Lúc này điện thoại của cô báo tin nhắn WeChat, là Thiệu Gia Kỳ. Cô đã đến tổ tiết mục rồi, hợp đồng đã giao cho họ. Hợp đồng hợp tác giữa Nghê Lam và tổ tiết mục đã chính thức có hiệu lực.

Thiệu Gia Kỳ gửi qua một biểu thời gian:

Ngày mai 9 tháng 11 Nghê Lam chụp hình tuyên truyền và ghi hình tiết mục.

Ngày 10 tháng 11 tiết mục giới thiệu khách mời cuối cùng – Nghê Lam.

Ngày 12 tháng 11 họp báo tiết mục, sáu khách mời trò chuyện cùng fan trò chơi, đồng thời có tiệc tối chiêu đãi phóng viên và hoạt động chơi thử.

Ngày 15 tháng 11 khu trò chơi 'Phần thưởng tối cao' ở núi Kỳ Lân đóng cửa không tiếp khách chơi bình thường. Bốn giờ chiều, sáu vị khách mời check-in. Hoạt động ở khu trò chơi sẽ được truyền hình trực tiếp.

Ngày 16 tháng 11: tiết mục truyền hình trực tiếp lúc 7 giờ sáng chính thức bắt đầu, kết thúc lúc 8 giờ tối (cùng ngày biên tập lại phát lên đài lúc 8 giờ.)

Ngày 17 tháng 11 cùng thời gian ngày đầu tiên. 7 giờ sáng đến 8 giờ tối phát trực tiếp (cùng ngày biên tập lại phát trên đài lúc 8 giờ)

Ngày 18 tháng 11 trực tiếp từ 7 giờ sáng, 5 giờ chiều xác nhận người thắng. Kết thúc trực tiếp. (cùng ngày biên tập lại phát trên đài lúc 8 giờ)

Nghê Lam vừa xem xong biểu thời gian này thì Thiệu Gia Kỳ gọi điện đến: "Em thấy thời gian biểu chưa? Sáng mai tám giờ chụp hình tuyên truyền. Ngoại trừ em, các khách mời khác đều chụp xong rồi. Hôm sau giới thiệu. Sau đó trống được mấy ngày, chị nghe nói mấy khách mời khác đều ra sân luyện tập sớm, em có muốn đi không?"

Nghê Lam do dự một chút: "Tạm thời vẫn chưa xếp lịch, nếu có rảnh em sẽ báo chị."

Thiệu Gia Kỳ: "…Không phải chứ, em có muốn thắng không, tích cực chút."

Nghê Lam vội nói: "Em rất tích cực, nhất định phải thắng. Mấy ngày trước đó phải nghỉ ngơi cho tốt, tăng cường sức khỏe, hơn nữa em phải đi khám bác sĩ, sắp xếp xong thời gian em sẽ báo chị."

Thiệu Gia Kỳ cũng không tán gẫu với cô nữa, liền nói: "Vậy mai 8 giờ em chuẩn bị kỹ, chị qua đón em. 9 giờ bắt đầu chụp. Chụp hình cộng thêm phỏng vấn chắc phải một ngày, chị không theo em cả ngày được, em tự chuẩn bị ít đồ ăn nước uống…"

Thiệu Gia Kỳ bla bla nhắn nhủ một hồi. Nghê Lam đều đáp ứng.

Nghê Lam cúp điện thoại, phát hiện Lam Diệu Dương cũng đang xem điện thoại, lại cũng có thời gian biểu này.

Nghê Lam hỏi anh: "Sao anh cũng có cái này?"

"Anh bỏ tiền a. Anh là một trong số nhà đầu tư." Lam Diệu Dương nói.

Nghê Lam: "…" Người có tiền thật là… Nghê Lam lại ôm ba lô của mình.

Bên Âu Dương Duệ đã xem xong ghi chép, anh đi về phía Nghê Lam.

Lam Diệu Dương nhìn thấy, cảnh giác đứng lên.

Âu Dương Duệ nhìn anh một chút, lại nhìn Nghê Lam, nói: "Tôi đã mượn phòng tiếp khách của bọn họ, có một số việc cần nói với cô."

Lam Diệu Dương vội nói: "Là tôi báo án, tôi nhất định phải ở đây."

Âu Dương Duệ nhìn Nghê Lam, Nghê Lam gật đầu.

Thế là một nhóm ba người tiến vào một căn phòng trong đồn cảnh sát.

Âu Dương Duệ đặt cái túi anh mang theo lên bàn, nói với Nghê Lam: "Liên quan đến việc anh Lam bị cướp tôi có một số câu hỏi, nhưng trước khi tôi đặt câu hỏi, tôi có một số thứ muốn cho cô xem."

Nghê Lam và Lam Diệu Dương không biết rốt cuộc anh muốn làm gì, liếc mắt nhìn nhau, không nói.

Âu Dương Duệ móc từ trong túi ra một cuốn sổ để trên bàn: "Còn nhớ lúc cô bị thôi miên nói ra mấy món đồ không?" Anh đẩy cuốn sổ tới trước mặt Nghê Lam: "Đây là cuốn sổ màu vàng cô nói."

Nghê Lam sững sờ.

“Bác sĩ hỏi cô tìm thấy manh mối gì, có đồ gì quan trọng, cô nói có một cuốn sổ màu vàng.” Âu Dương Duệ nói.

Nghê Lam không cần anh nhắc, cô đương nhiên nhớ mình đã nói gì. Lúc ấy cô quả thực có nghĩ đến một cuốn sổ màu vàng, cỡ A6, da PU mềm – giống cuốn sổ trước mắt này.

“Đây là sổ của Quan Phàn. Là đồ dùng cô ấy bình thường tra án hay ghi chép. Vụ án Sơn Lâm, cô ấy ghi chép bên trong rất nhiều. Nhưng ghi chép rất lẻ tẻ phức tạp, chúng tôi đã thăm dò theo ghi chép, tốn không ít thời gian.”

Nghê Lam tiếp tục thất thần, sổ tay của Quan Phàn, sao cô lại biết?

“Cô có thể xem một chút.” Âu Dương Duệ nói: “Xem thử có nhớ được gì không?”

Nghê Lam cầm lấy cuốn sổ, lật nhanh vài tờ, sau đó cô chăm chú lật từng trang.

Âu Dương Duệ kiên nhẫn chờ.

Nghê Lam cũng không xem kỹ nội dung ghi chép trong cuốn sổ này, chỉ nhìn sơ nội dung mỗi trang một chút. Không biết nói là cảm giác gì, không thấy cảm giác quen thuộc, cũng không thấy ghi chép lộn xộn bên trong kỳ lạ thế nào.

Giống như là một người ngoài đang nhìn một quyển sổ bình thường. Hoặc là không nên hình dung như thế, nhưng cô không biết hình dung thế nào mới chính xác.

Cô biết nó nhưng lại không hề quen thuộc.

Nghê Lam khép sổ lại, không muốn biểu hiện ra mình tò mò với nó đến cỡ nào. Cô đẩy sổ về lại cho Âu Dương Duệ.

“Không nhớ được gì sao? Cho dù hình ảnh thoáng qua cũng được.” Âu Dương Duệ nói.

Nghê Lam lắc đầu.

Âu Dương Duệ lại móc ra một cuốn sổ đóng gáy, “Đây là bản photo, nội dung và giấy giống như đúc cuốn của Quan Phàn, cô có thể mang về từ từ ngâm cứu, nếu như nhớ được gì thì nói tôi biết.”

Nghê Lam có chút cảnh giác nhìn anh. Người này đột nhiên dễ nói chuyện như vậy thực quá kỳ quái rồi.

Lúc này Âu Dương Duệ lại cầm một tấm hình, “Trong lúc thôi miên cô nói đồ huấn luyện ngụy trang, sân huấn luyện, chụp hình chung.”

Nghê Lam: “…”

Âu Dương Duệ đưa ảnh cho cô: “Cô có thể nhìn thử. Hàng dưới thứ ba từ bên trái qua là Quan Phàn, bên cạnh cô ấy là Sophie người Pháp, bên phải là Mark, người Nga.”

Toàn thân Nghê Lam cứng đờ. Tấm ảnh được đặt vào tay cô, cô chăm chú nhìn, tim đập rất nhanh.

“Tất cả bọn họ đều là đặc công, được các nước chọn lựa đến Washington Mỹ tập huấn chống khủng bố cho thành phố. Đây là chuyện ba năm trước. Tấm hình này Quan Phàn vẫn luôn đặt trên bàn. Cô ấy nghĩ rằng đợt tập huấn này là cơ hội may mắn trong sự nghiệp của mình, giúp cô ấy tăng cao trình độ.

Năm cô ấy huấn luyện xong quay về liền tham gia một hành động quan trọng. Ba tên cướp tiệm vàng có súng ở trung tâm thương mại sau khi bị truy đuổi thì vào tòa nhà văn phòng bên cạnh, bắt cóc bảo vệ và nhân viên làm con tin, chiếm một tầng trong tòa nhà, bao gồm cả phòng CCTV.

Đặc công trong đội chúng tôi đều đến hiện trường. Quan Phàn xâm nhập vào hệ thống camera của tòa nhà để chúng tôi lấy được hình ảnh hiện trường một lần nữa, cũng thông qua mạng lưới phá giải thông tin của bọn cướp, hiểu rõ kế hoạch chi tiết và sắp xếp sau đó của bọn chúng.

Sau đó cô ấy giả dạng thành nhân viên nữ, trà trộn vào nhóm con tin, nội ứng ngoại hợp, bắt lấy mấy tên cướp kia. Ngoại trừ hai con tin bị thương ra, không còn thương vong nào khác.”

Nghê Lam im lặng nghe, chuyện này giống như đã từng biết.

Âu Dương Duệ nói: “Vì nhiệm vụ này Quan Phàn được khen ngợi, cũng được Viên cục chú ý. Về sau chúng tôi cũng hợp tác một lần, cũng là ngoài hiện trường. Biểu hiện của Quan Phàn cực kỳ xuất sắc, Viên cục cảm thấy cô ấy có thể bổ sung điểm yếu trong đội của chúng tôi, liền điều cô ấy qua.”

Lam Diệu Dương nhìn qua tấm hình, nhận ra dáng vẻ của Quan Phàn.

Âu Dương Duệ hỏi Nghê Lam: “Những chuyện này cô có biết không?”

Nghê Lam lắc đầu: “Không biết.”

“Có cảm giác đã được nghe qua chưa?”

“Không có.”

Âu Dương Duệ lại nói: “Cô xem tấm ảnh một chút, có thể nhận ra gì không?”

“Ngoại trừ Quan Phàn, tôi không nhận ra ai.” Nghê Lam đáp.

Âu Dương Duệ nói: “Sau khi thôi miên, tôi đi tìm bạn bè hỏi thăm, tìm đội viên cùng đi Mỹ huấn luyện với Quan Phàn lúc đó, tôi thậm chí còn tìm đến Sophie, không ai biết cô.

Trong nhóm học viên được huấn luyện kỳ đó không có cô. Ba năm trước cô mới mười tám tuổi, bọn họ đều nói, một cô gái ở độ tuổi đó không thể nào có tư cách tham gia huấn luyện.”

Nghê Lam không nói lời nào.

“Cho nên, tôi không biết cô biết được tấm ảnh từ đâu, làm sao lại biết được tên người trong ảnh.”

Nghê Lam cũng không cách nào giải thích được.

Sắc mặt Lam Diệu Dương nghiêm trọng. Đọc mấy tiểu thuyết IP*, đầu tư phim truyền hình, phản ứng đầu tiên của anh chính là trao đổi linh hồn, nhưng lý trí nói anh biết không thể nào.

Âu Dương Duệ tiếp tục nói: "Trong máy tính của Quan Phàn có một phần ổ cứng, trong đó có một thư mục được cài mật khẩu, chúng tôi điền mật khẩu sai, hệ thống nhảy ra thông báo, nhập sai ba lần sẽ khởi động chương trình tự hủy văn bản."

Nghê Lam hoàn toàn trợn tròn mắt.

Kinh ngạc đã không còn là chữ hình dung cảm xúc của cô. Máy tính của Quan Phàn lại có thể có bố trí như vậy?

"Trong lúc thôi miên cô nói ra một chuỗi số là mật mã Quan Phàn đăng nhập trong mạng lưới cảnh sát. Sau khi nhìn thấy thư mục bị mã hóa kia, cái đầu tiên tôi nhập thử chính là cái này, nhưng sai."

Cô cũng thử, bị sai.

Nghê Lam rất cảnh giác, không biết có phải Âu Dương Duệ đang thăm dò cô hay không, dù sao sự giảo hoạt của người này cô cũng đã lĩnh giáo qua.

Nghê Lam lắc đầu: "Tôi không biết mật khẩu là gì."

"Ý cô nói là cô không biết mật khẩu nói ra trong lúc thôi miên là gì hay không biết mật khẩu của thư mục là gì?"

"Cả hai đều không biết." Nghê Lam đáp.

"Vậy." Âu Dương Duệ hỏi cô: "Phương thức thao tác như vậy, cô có ấn tượng gì không?"

"Không có."

Âu Dương Duệ rất kiên nhẫn, lấy điện thoại của anh ra, chọn ra video, đưa di động cho Nghê Lam xem: "Chỗ này có mấy đoạn video của Quan Phàn, cô xem thử, xem thử có nhớ được gì không?"

Nghê Lam ấn mở video, Lam Diệu Dương ghé gần lại cùng xem.

Đoạn video đầu tiên Quan Phàn mặc đồ thường, tóc cô ngắn, nhìn qua rất già dặn, rất có khí thế, cô ngồi ngay ngắn bên hồ nước, đang câu cá. Máy quay ghi lại gương mặt nghiêm túc của cô, bầu không khí trong đoạn video có chút ngưng trọng, một giây sau, Quan Phàn đột nhiên nhảy dựng hét lên, cô lôi cần câu, nhảy nhảy tại chỗ: "Câu được rồi câu được rồi, hahahaha, mau nhìn nè."

Máy quay chuyển về phía con cá, cá lọt móc câu, rơi xuống cỏ.

"Aaaaa, đừng rớt lại, đừng rớt lại, đợi chút." Quan Phàn kêu to.

Một người một cá nhảy nhảy trên đồng cỏ, sau đó con cá nhảy vào lại hồ nước.

Quan Phàn kêu lên trước máy quay: "Anh quay nó làm gì vậy, anh quay làm nó sợ chạy mất rồi."

Bên ngoài video là giọng nói chứng chạc của Âu Dương Duệ: "Em kêu mau nhìn mà."

Quan Phàn nói năng hùng hồn: "Em nói anh nhìn người, có kêu anh nhìn cá không?"

Nghê Lam: "…" Vừa nãy nghe kể chuyện là một chị gái siêu giỏi, bây giờ sao lại thành bộ dạng ngốc như vậy.

Tiếp theo là Quan Phàn ở chỗ bắn xạ kích, lần này cô hoàn toàn không nói chuyện. Cô mặc đồng phục cảnh sát, ở sân tập bắn, mang bảo hộ tai, cầm súng, chăm chú ngắm chuẩn bia, mắt vô cùng sắc bén, có sát khí.

Cô bắn đoàng đoàng đoàng mấy phát. Một lúc sau tấm bia giấy được đẩy lại, cô nhìn thành tích, thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười, sau đó đột nhiên còn giơ tay chữ V, phong thái nghiêm túc vừa rồi đột nhiên giãn ra.

Đoạn thứ ba giống như là hoạt động chúc mừng gì đó. Nghê Lam nhận ra địa điểm trong tấm hình là cục cảnh sát. Xung quanh có người mặc đồng phục cảnh sát, có người mặc thường phục, nhưng vừa nhìn đã biết đều là cảnh sát. Vẻ mặt Quan Phàn tươi cười, một cô cảnh sát trẻ đưa cho cô một bó hoa, Quan Phàn ôm hoa vào lòng, cười đến ngọt ngào.

Âu Dương Duệ đứng trong đám người, cùng vỗ tay với mọi người.

Viên Bằng Hải mặc đồng phục, đưa tay ra với Quan Phàn, nhiệt tình nói: "Hoan nghênh em."

Nhân vật này, câu nói này.

Nghê Lam và Lam Diệu Dương không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn nhau.

Phản ứng này của bọn họ đã rơi vào mắt Âu Dương Duệ. Anh không nói gì.

Video thứ tư là Quan Phàn phát biểu trong một hội nghị. Nghê Lam và Lam Diệu Dương không có tâm trạng để xem.

Tổng cộng là bốn video.

Âu Dương Duệ lấy lại di động, hỏi Nghê Lam: "Có nhớ ra được gì không?"

Nghê Lam lắc đầu: "Không có."

Âu Dương Duệ chuyển sang nhìn Lam Diệu Dương, hỏi anh: "Còn anh, nhớ tới gì sao?"

Lam Diệu Dương bình tĩnh hỏi lại: "Liên quan gì tới tôi?"

"Đoạn video vừa rồi của Viên cục là sao?"

Lam Diệu Dương nói: "À, tôi nhớ tới chuyện cục trưởng các anh đổi bác sĩ thôi miên cho Nghê Lam, cũng may Nghê Lam không sao, không là chúng tôi khiếu nại rồi."

Âu Dương Duệ nhìn Nghê Lam một chút, Nghê Lam nói: "Quả thực là nhớ tới dáng vẻ đạo mạo của vị cục trưởng này lúc đó."

Âu Dương Duệ nhìn Nghê Lam dò xét hồi lâu: "Những thứ này cô đều có thể lấy đi. Mấy video của Quan Phàn tôi cũng sẽ gửi cho cô. Hi vọng có thể giúp cô khôi phục ký ức."

"Được, được." Nghê Lam gật đầu.

Âu Dương Duệ lại nói: "Tôi không tin mấy chuyện huyền ảo quỷ thần gì, bất kỳ chuyện gì cũng có nguyên nhân hợp lý của nó. Cho nên mặc dù Liêu Tân đã đeo dây đỏ trừ tà rồi, nhưng tôi vẫn khẳng định, trí nhớ của cô không phải của Quan Phàn, là của chính cô.

Đó cũng không phải ảo giác và tưởng tượng, cô không thể nào bỗng dưng tưởng tượng ra trí nhớ của một người khác được, nhiều điểm ăn khớp như vậy."

Âu Dương Duệ dừng một chút. "Cô biết Quan Phàn. Cô biết quá khứ của cô ấy, cô biết cô ấy đang tra án. Phản ứng vừa rồi của cô, cô còn nhớ Viên cục."

Nghê Lam vừa định mở miệng, Âu Dương Duệ lại nói: "Chắc chắn là cô phát hiện ra cái gì, hơn nữa cái cô phát hiện có thể chứng minh việc cô phạm pháp, cho nên cô muốn ký thỏa thuận với cảnh sát, để bảo đảm an toàn cho bản thân mình. Cô quả thật muốn giúp đỡ nhanh chóng phá án, mặc kệ là tự chứng minh mình trong sạch hay là tự vệ."

Nghê Lam và Lam Diệu Dương đều nhìn Âu Dương Duệ chằm chằm.

Âu Dương Duệ nói: "Tôi là cảnh sát, trách nhiệm của tôi là phá án, tôi không cảm thấy có lỗi vì thay đổi bác sĩ thôi miên, cô ghét bỏ, cách thức phá án của tôi không bao hàm việc quan tâm cảm xúc ghét bỏ của cô. Chúng tôi nói chuyện bằng sự thật, kết luận bằng bằng chứng, cô đồng ý không?"

"Sau đó thì sao?" Nghê Lam hỏi.

"Nếu như cô cũng nghĩ giống tôi, vậy từ giờ trở đi, chúng ta sẽ thật lòng hợp tác, cùng gom manh mối và sự kiện, cùng nhau tìm ra chân tướng."

Nghê Lam suy nghĩ. Cô nhìn thoáng qua Lam Diệu Dương.

Lam Diệu Dương cũng nhìn cô một chút, sau đó hỏi Âu Dương Duệ "Anh làm sao chứng minh được anh có thành ý hợp tác đây? Dù sao anh lật lọng cũng thành thói quen rồi. Chúng tôi làm sao biết được anh đang dùng kế gì, tìm người chết thay hay mau chóng phá án."

"Quan Phàn là bạn gái tôi." Âu Dương Duệ nói: "Toàn bộ cảnh sát trong cục có thể làm chứng cho tôi, cô ấy là người tôi yêu. Tôi không vội vàng kết án, cái tôi muốn là chân tướng."

Căn phòng yên tĩnh một lúc lâu.

Nghê Lam không nói, Lam Diệu Dương cũng không biết nói gì.

Bỗng nhiên điện thoại của Nghê Lam rung lên một cái, Nghê Lam cúi đầu nhìn thoáng qua, vẻ mặt cực kỳ ngạc nhiên, sau đó cô ngẩng đầu sảng khoái nói: "Được, cứ như vậy đi. Chúng ta sẽ phối hợp thật tốt."

Chú thích:

*IP: là một cốt truyện hay ý tưởng đã hoàn thiện có thể chuyển thể thành phim, phim truyền hình, game online, âm nhạc hay các nội dung thương mại liên quan đến sản phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Thái độ Nghê Lam thay đổi quá lớn trái lại khiến Âu Dương Duệ ngẫn người.

Trong di động của cô có cái gì? Ai đang nói chuyện với cô?

Cái cảm giác Nghê Lam không đáng tin cậy lại dấy lên trong lòng anh.

Lam Diệu Dương cũng nhìn Nghê Lam, ánh mắt như nói em bình tĩnh chút.

Nghê Lam nói với Âu Dương Duệ: "Để biểu đạt thành ý hợp tác của tôi, tôi cũng nói cho anh một số việc."

Nghê Lam nhìn Lam Diệu Dương một chút: "Lam tổng tìm thấy chiếc thẻ nhớ tôi giấu trong phòng anh ấy trước khi đi đến đường Long Côn đêm ngày 9 tháng 9. Chúng tôi vốn muốn tự mình điều tra."

Âu Dương Duệ hít một hơi, ngồi thẳng dậy, đột nhiên phấn khích lên.

"Sau đó bị trộm mất rồi."

Âu Dương Duệ: "…"

Lam Diệu Dương chống cằm che nửa mặt, lặng lẽ nhìn biểu cảm của Âu Dương Duệ.

"Sau đó mới vừa nãy…" Điện thoại di động của cô sáng lên: "Tấm thẻ nhớ này đang được sử dụng ở cục cảnh sát các anh."

Lam Diệu Dương:!!!

Anh còn kích động hơn Âu Dương Duệ, thò người ra nhìn chằm chằm điện thoại của Nghê Lam.

Trên màn hình, một chuỗi thông báo bằng tiếng Anh một văn bản đang bị mở ra, địa chỉ IP là gì, có cho phép hay không.

"Trực giác tôi cho rằng là tấm thẻ kia, chắc là ban đầu tôi có cài đặt chương trình bảo vệ trao quyền từ xa. Địa chỉ IP là cục cảnh sát."

Âu Dương Duệ nghiêm túc nhìn một cái, cũng nhận ra IP này. "Trong thẻ có nội dung gì?"

"Không biết."

Nghê Lam và Lam Diệu Dương đồng thời đáp.

Vẻ mặt Nghê Lam vô tội nói: "Tôi hoàn toàn không nhớ mình có giấu qua tấm thẻ này."

Lam Diệu Dương cũng rất vô tội: "Hôm tay tôi ở trong phòng tình cờ tìm thấy, điện thoại của tôi không có khe đọc thẻ nhớ, không đọc được."

Hai người lại đồng thời nói: "Sau đó thì bị cướp rồi."

Âu Dương Duệ cúi mắt nhìn chằm chằm chiếc điện thoại trên bàn, nhìn thử cái bên trên có phải là thông báo trao quyền không. Một lúc sau, thông báo này biến mất rồi.

"Em không trao quyền nó vẫn mở ra được sao?" Lam Diệu Dương hỏi.

"Có thể giải mã được." Nghê Lam nói: "Nhưng em không nhớ rõ chương trình trong thẻ kia thiết kế thế nào."

"Chương trình này của cô lấy từ đâu?" Âu Dương Duệ hỏi.

"Lúc tôi tìm thấy chiếc di động này bên trong đã có cài rồi. Tìm thấy điện thoại ở trong nhà."

Âu Dương Duệ: "Điện thoại của cô bị hư trong tai nạn xe cũng giống cái này?"

"Không nhớ rõ nữa."

"IP có thể làm giả không?"

"Có thể. Nhưng trừ phi người đọc thẻ biết trước hoặc là tâm lý đề phòng cực cao, nếu không không ai lại giấu đi IP trước khi mở thẻ nhớ? Hơn nữa, còn cố ý ngụy trang thành IP của cục cảnh sát."

Âu Dương Duệ trầm ngâm một hồi: "Cô còn gì giấu diếm không?"

"Không." Nghê Lam lắc đầu.

Âu Dương Duệ nhìn cô chằm chằm, hiển nhiên không tin.

Nhưng anh không truy hỏi thêm, anh chỉ hỏi: "Có cách nào biết được nội dung trong thẻ kia?"

Nghê Lam nghĩ ngợi, khẽ lắc đầu.

Lam Diệu Dương nói: "Cướp lại thẻ là biết liền."

Âu Dương Duệ và Nghê Lam đều nhìn anh. Lam Diệu Dương không nói gì nữa.

"Hai tên trộm đồ kia không thể nào trắng trợn đưa tới cục cảnh sát, camera trên đường sẽ chụp được hành tung của bọn họ." Âu Dương Duệ nói.

"Bọn họ có thể đổi quần áo trên đường, trao đổi đồ." Nghê Lam bổ sung.

"Cho nên phải có người sắp xếp cho bọn họ." Lam Diệu Dương cảm thấy mình có thể theo kịp câu chuyện.

"Vậy tại sao phải lấy về cục cảnh sát rồi mới đọc?" Đây là nghi vấn của Âu Dương Duệ.

"Vì cục cảnh sát có thiết bị?" Lam Diệu Dương hỏi lại.

Âu Dương Duệ nghĩ ngợi, hỏi Lam Diệu Dương: "Chính là trong danh sách đồ bị mất anh báo án có tấm thẻ đó đúng không?"

"Ừm, đúng." Đến lúc này thì cũng không có gì phải giấu diếm.

Âu Dương Duệ nói: "Tôi nói mất cái ví tiền mà chạy tới báo cảnh sát một trận lớn như vậy. Mấy người có tiền các anh từ trước đến nay đều là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện."

Lam Diệu Dương không vui: "Thái độ của cảnh sát nhân dân có thể tốt hơn chút được không? Giọng điệu nói chuyện của anh là thế nào vậy. Người có tiền như chúng tôi không tính toán chi li có thể tích được nhiều tiền như vậy không?"

Nghê Lam: "…"

Âu Dương Duệ cũng không muốn để ý tới anh, hỏi tiếp trọng điểm: "Anh tìm thấy thẻ ở đâu, có ai biết không? Khi nào thì anh bỏ thẻ vào ví, có ai thấy không?"

Lam Diệu Dương mắc nghẹn, liếc nhìn Nghê Lam.

Nghê Lam khẽ gật đầu, Lam Diệu Dương lại lắc đầu: "Anh không tin anh ta. Liên quan đến chuyện ví bị trộm anh đã báo cảnh sát rồi, manh mối cung cấp cực kỳ đầy đủ, hẳn là đủ cho

cảnh sát tìm tên trộm."

Nghê Lam nhún nhún vai với Âu Dương Duệ, tỏ ý chuyện không liên quan tới mình.

Âu Dương Duệ lại nói với Lam Diệu Dương: "Có người lắp camera trong phòng ở khách sạn anh sao? Anh không muốn lộ ra để giữ tiếng cho khách sạn của mình?"

Lam Diệu Dương: "…"

Nghê Lam gãi gãi chân mày, anh ta đoán được nhiều chuyện không liên quan thật.

Âu Dương Duệ nói: "Tôi sẽ không tiết lộ tin tức, tôi có thể chỉ đưa một kỹ thuật viên đến thôi."

Lam Diệu Dương không nói gì.

Âu Dương Duệ nhạt nhẽo nói: "Camera có hai loại, một loại có gắn thẻ nhớ bên trong, sau khi ghi hình sẽ lấy thẻ nhớ ra để đọc. Một loại là truyền thẳng hình ảnh qua mạng, có app để nhận tin. Thiết bị này kết nối chắc chắn là wifi khách sạn các anh. Theo tình huống bị trộm ví lần này của anh, camera này nhất định là loại camera trực tiếp. Wifi phòng khách sạn có mật khẩu, có thể truy theo tín hiệu đăng nhập của thiết bị để tìm ra bọn họ đã chuyển nội dung đến IP nào, tên user của thiết bị là gì. Nhưng nếu tôi đoán đúng thì khi nhìn thấy anh lấy đồ xong, mục đích đã đạt được, họ sẽ cắt đứt mạng lưới, xóa user, gây trở ngại điều tra. Hiện tại có tìm ra camera thì cũng khó mà tìm được người theo dõi phòng anh."

Nghê Lam khẽ gật đầu với Lam Diệu Dương.

Âu Dương Duệ lại nói: "Muốn tra ra nguồn gốc dựa vào nhãn hiệu của camera và nguồn bán cũng rất khó, hiện tại mua hàng online rất nhiều. Nếu như chúng ta gặp may mắn, trên camera sẽ có lưu dấu vân tay. Anh phải nhờ cảnh sát đến lấy vật chứng, bằng không cho dù có lấy được vật chứng, nguồn gốc của nó có bị nghi ngờ, cuối cùng cũng sẽ bị phán vô hiệu."

Câu nói sau cùng kia chính là trọng điểm.

Lam Diệu Dương rốt cuộc thốt ra: "Anh chỉ đem theo một kỹ thuật viên."

"Đúng."

"Mặc thường phục, tôi sẽ trực tiếp dẫn các anh lên." Lam Diệu Dương đưa ra yêu cầu.

"Được."

"Còn nữa, đừng quên nội bộ cảnh sát các anh có nội gián, bất kỳ lời nói hay hành động nào của anh cũng sẽ nguy hiểm cho Nghê Lam. Nếu như hung thủ vẫn luôn chưa ra tay với Nghê Lam vì lo lắng chứng cứ trong tay cô ấy, bây giờ bọn họ đã lấy được tấm thẻ nhớ này, tình huống đã thay đổi rồi."

"Em còn vật chứng khác." Nghê Lam nói.

"Tôi cũng hoài nghi Nghê Lam còn vật chứng khác." Âu Dương Duệ cũng nói.

Lam Diệu Dương liếc mắt nhìn Nghê Lam, rốt cuộc gật đầu.

Âu Dương Duệ ra ngoài gọi điện thoại kêu người.

Lam Diệu Dương nói Nghê Lam về nhà trước đi, anh với Âu Dương Duệ đi xử lý là được.

Nghê Lam biết nếu mình xuất hiện cùng với anh ngược lại sẽ bị người ta chú ý, liền gật đầu đồng ý. Cô dặn dò Lam Diệu Dương vài câu, nói cho anh những chuyện cần lưu tâm.

Lam Diệu Dương giải thích với cô: "Thực ra anh cũng không phải hoàn toàn vì danh tiếng của khách sạn. Anh chỉ lo nếu như Âu Dương Duệ có thể nhìn thấy những hình ảnh ghi lại đó, anh ta sẽ nhìn thấy lúc đó anh lục lọi khắp nơi, là cố ý tìm đồ. Đến lúc đó anh ta sẽ nghi ngờ em, lại chơi mấy chiêu trò thủ đoạn."

"Không sao, anh ta nghi ngờ cũng không phải mỗi chuyện này."

Lam Diệu Dương suy nghĩ một chút lại nói: "Được rồi, nếu như anh ta thấy, anh sẽ nói anh bị rớt kim cương, anh đang tìm kim cương, không tìm được kim cương nhưng lại nhìn thấy sau gương hình như có chút vấn đề, sau đó anh mới móc thử một chút, hợp lý không?"

Hợp lý. Nghê Lam cũng lười gật đầu. Lão đại đúng thật là sẽ tùy tiện ném kim cương trong toilet. Bịa chuyện, anh thật giỏi bịa chuyện!

"Thật. Anh có một cái nút tay áo bằng kim cương thật sự không tìm thấy. Anh nghi là anh ném ở toilet. Có điều không phải phòng này."

Nghê Lam ngồi thẳng người: "Thế toilet nào?"

Lúc này Âu Dương Duệ đã đi vào, nghe thấy câu hỏi của Nghê Lam, đưa qua ánh mắt hoài nghi và dò xét.

Nghê Lam vội nói: "Tôi hỏi anh ấy làm sao tìm được thẻ nhớ. Anh ấy nói bị rớt một viên kim cương trong toilet, nút cài tay áo. Anh ấy tìm khắp nơi không thấy, lại vô tình phát hiện thẻ nhớ."

Âu Dương Duệ: "…"

Nếu như Nghê Lam không phải một bộ dạng đau đớn ôm đầu chắc anh sẽ không tin.

Âu Dương Duệ hẹn kỹ thuật viên đi thẳng tới khách sạn.

Hai người Nghê Lam cũng nói ngắn gọn, trò chuyện xong rất nhanh.

Âu Dương Duệ hỏi Nghê Lam chương trình trao quyền đọc thẻ nhớ trong điện thoại. Nghê Lam lại không có.

"Người đọc thẻ không phải đồ ngu. Lần này nhìn thấy thực tế bắt buộc phải có xác nhận mới mở file được, đương nhiên lần sau sẽ chuẩn bị kỹ, sẽ không để chương trình cấp quyền nhảy ra tin tức thông báo."

“Chương trình của cô chỉ có thể làm cái này? Nhận thấy đăng nhập thì thông báo cấp quyền?” Âu Dương Duệ không tin.

“Trước mắt xem ra quả thực chỉ có chức năng này.” Nghê Lam nhìn một chút, “Tôi chưa quen cái điện thoại này. Hơn nữa trong điện thoại này không có gói cài đặt, tôi cũng không biết nó ở đâu.”

Âu Dương Duệ không nói.

Nghê Lam nghĩ nghĩ: “Tôi về nếu có tìm được sẽ cho anh. Mặt khác, tôi cần tài liệu vụ án của Trần Viêm. Nếu ý thức đã đưa tôi đi đến nhà của mẹ anh ta, vậy tôi nghĩ tôi phải tìm hiểu về anh ta một chút.”

“Được.”

“Đã tìm ra người hạ độc giết anh ta chưa?”

“Chưa.” Âu Dương Duệ nói: “Bên La Văn Tĩnh có động tĩnh gì không?”

“Không có.”

Lam Diệu Dương ngồi đó nhìn hai người hỏi qua hỏi lại, sau đó đáp án của đối phương đều là chưa, không biết…

Lam Diệu Dương lại một lần nữa ảo não sự bất cẩn của mình, nếu thẻ nhớ kia không bị cướp đi, bây giờ bọn họ có lẽ cũng có một số tiến triển đột phá rồi.

Sau đó ba người phân chia xong công việc, phân định tra những gì.

Trước khi đi, Nghê Lam vứt ra lịch trình công việc của cô. “Thời gian này tôi sẽ không đeo đồng hồ.” Giọng điệu khoe khoang có vẻ rành rành rồi.

Âu Dương Duệ nhìn lướt qua, khô khan nói: “Biết rồi.”

Lam Diệu Dương không quen nhìn dáng vẻ xem thường công việc Nghê Lam của Âu Dương Duệ, nói: “Nghê Lam rất giỏi, cô ấy chắc chắn sẽ nổi tiếng.”

Âu Dương Duệ bình thản đáp: “Bớt tâng bốc cô ấy đi, lỡ như quá nổi tiếng rồi cuối cùng tra ra là tội phạm thực sự, kết thúc không tốt đẹp.”

Nghê Lam tức giận.

Lam Diệu Dương kiên định nói: “Anh chờ mà xem.”

Đủ trượng nghĩa rồi.

Nghê Lam ngẩng đầu ưỡn ngực về nhà. Giữa đường cảm thấy không an tâm, gửi tin nhắn cho Lam Diệu Dương: ‘Lỡ như bị tra ra cái gì thì phải làm sao?’

Lam Diệu Dương trả lời cô: ‘Đó cũng là có ý nghĩa xã hội quan trọng.’

Nghê Lam nghĩ đến căn phòng toàn hàng cấm kia, mặt xạm lại. Cái ý nghĩa xã hội trọng đại này, cô gánh chắc rồi.

Nghê Lam về đến nhà muốn tra một chút chương trình trên điện thoại của cô, kết quả vừa vào phòng thì nhận được điện thoại của Phan Kính.

“Chị gái, xem Weibo chưa? Tiết mục PR rồi. Vị khách mời thứ năm, Phan Kính. Lão soái.”

Phan Kính còn gửi tới hình ảnh quảng cáo qua WeChat.

Chụp rất có hình tượng, nhưng nhìn qua hơi giống tội phạm.

“Thế nào?” Phan Kính mừng khấp khởi. “Thợ chụp hình này không tệ, hình cũng chỉnh rất đẹp.”

“Rất đẹp.” Hình trước đây chụp giống sát thủ không có tiền, bây giờ nhìn giống lão đại giàu có sau màn. Dù sao cũng không phải người tốt.

“Anh nghe nói em ký hợp đồng rồi, ngày mai đi chụp hình tuyên truyền và phỏng vấn?”

“Ừm.”

Phan Kính tiết lộ cho cô lúc phỏng vấn đại để sẽ hỏi những gì để cô chuẩn bị trước: “Bọn họ rất đều nha, không chịu cho trước câu hỏi, sau đó lúc hỏi đáp còn hạn chế thời gian. Câu hỏi cũng lươn lẹo, cố tình cho mình thất thố. Trước đây anh có theo đuổi một cô em biết không?”

“Không biết.”

“Dù sao cũng không đuổi kịp, bây giờ người ta nổi tiếng rồi. Tổ tiết mục vậy mà hỏi anh vụ đó. Anh chỉ đành nói cô ấy rất biết nhìn người.”

Nghê Lam: “…” Vậy ngày mai cô nên nói Lam tổng rất có khí tiết?

“Còn nữa, đặt xong câu hỏi sẽ để em nói ra Phần thưởng tối cao mà em muốn, có thể nói ba cái. Bọn họ sẽ họp để chọn ra một cái, trong tiết mục sẽ chọn ra một cái.” Phan Kính nói, “Em nghĩ sớm đi, đừng đến lúc đó để hời cho bọn họ.”

“Anh muốn cái gì vậy?” Nghê Lam hỏi.

“Anh muốn diễn một người tốt.”

Nghê Lam: “…” So với việc cô muốn trả hết nợ thì quá mức thành khẩn đi.

“Hai cái khác thì sao?”

“Diễn một anh đẹp trai nhà giàu, diễn một người tốt đẹp trai nhà giàu.”

Được lắm. Nghê Lam cảm thấy chỉ với ba nguyện vọng này, Phan Kính sẽ bị tổ tiết mục sắp xếp chắc cho cái đầu tiên.

Phan Kính rất hưng phấn, trò chuyện với Nghê Lam cả nửa ngày, còn cho cô đọc tin nhắn của fan, để chứng minh mình lần này chính là đẹp trai ngút trời, nhân vật phản diện chuyển mình. Cuối cùng dặn dò Nghê Lam phải tranh thủ thời gian nắm rõ trò chơi, sớm đến sân chơi luyện tập, lúc này mới cúp máy.

Nghê Lam thở phào một hơi. Cô kết nối chiếc điện thoại thần bí với máy tính, nghiên cứu phần mềm kia. Kết nối trên điện thoại quả thật chỉ để nhận thông tin, không có phần mềm văn bản, không có google play, có chút phiền phức rồi.

Nghê Lam đang suy nghĩ thì Lam Diệu Dương gọi điện đến.

Phòng 2001 quả nhiên có camera theo dõi.

Tổng cộng có bốn cái. Ở đèn toilet gắn một cái, đèn ở góc phòng một cái, tủ và đèn tường trong phòng khách gắn một cái. Xem ra chính là căn cứ vào thời gian Nghê Lam vào phòng này tính toán là cô có khả năng quay lại nên đã lắp đặt.

“Nhưng cái trong toilet thật là lợi hại. Ai mà ngờ tới thời gian ngắn vậy em sẽ đi toilet.” Lam Diệu Dương nói: “Âu Dương Duệ cũng hỏi anh còn nói việc này với ai nữa. Ngoại trừ em với cảnh sát ra, còn có mẹ anh, còn lại thì không nói cho ai nữa.”

Nghê Lam: “…Anh nói cho mẹ anh à!” Nghê Lam kinh ngạc.

“Mẹ hỏi anh lúc đó có bị thiệt thòi gì không, anh đương nhiên có giải thích một chút.”

Nghê Lam: “…”

Đầu bên kia điện thoại quá yên lặng, Lam Diệu Dương nhanh chóng đổi đề tài: “Vậy đó, dù sao cũng tìm ra bốn cái. Camera vẫn còn nối điện nhưng không có kết nối mạng. Giống như Âu Dương Duệ nói vậy, tạm thời không có gì để kiểm tra thực hư manh mối.”

Lam Diệu Dương kể một hồi bọn họ tìm ra như thế nào, làm những việc gì. Cuối cùng Âu Dương Duệ cất bốn cái camera vào túi vật chứng đem về cục cảnh sát, vân vân.

Nghê Lam vẫn luôn không nói gì, Lam Diệu Dương thấp thỏm, hỏi cô: “Em có đang nghe không?”

Nghê Lam thở dài: “Tra camera chưa? Có chụp được hình người khả nghi nào vào gắn camera không?”

“Tra rồi, từ ngày 9 tháng 9 đến giờ. Cũng vào xem hành lang lầu 20, không thấy vấn đề gì. Sau ngày 9 tháng 9 anh không dùng phòng này nữa, cũng không cho ai dùng qua. Cho nên ngoại trừ nhân viên quét dọn, không có ai vào.”

Nghê Lam trầm ngâm rồi nói: “Được rồi.”

Lam Diệu Dương nói: “Âu Dương Duệ cảm thấy camera an ninh có vấn đề. Nhưng kỹ thuật viên anh ta mang theo tạm thời không tra ra được gì. Camera ở khách sạn và tòa nhà của bên anh rất nhiều, số lượng cực kỳ lớn, cho nên trong server nội địa chỉ lưu được hình ảnh của một tháng, rất nhiều hình ảnh gốc phải để bên công ty an ninh giữ. Hình ảnh theo dõi tháng trước là lưu trong ổ cứng của bên anh.”

“Mỗi tháng tải xuống một lần từ máy chủ của công ty an ninh?”

“Đúng. Bên an ninh giữ lại hai năm.” Lam Diệu Dương nói: “Anh kể cho em biết một tiếng. Bên em hôm nay có gì tiến triển không?”

“Không có. Cái chương trình kia trong điện thoại của em không có tác dụng gì mấy. Em không cách nào truy tìm tung tích được.”

“Haiz, nếu anh lấy cái thẻ nhớ ra khỏi ví trong trung tâm thương mại là tốt rồi.”

“Anh cũng không biết là sẽ bị theo dõi. Hơn nữa bọn họ trộm ví xong lục lọi một cái đã biết có thẻ hay không, không lấy được khẳng định sẽ có kế hoạch B. Không trách anh.”

Lam Diệu Dương nói: “Âu Dương Duệ nói ví tiền bị trộm vẫn để đồn cảnh sát bên kia tiếp tục điều tra, như vậy anh ta mới dễ theo dõi nội gián trong cục, xem rốt cuộc hắn thò tay được đến đâu. Camera an ninh bên này anh ta sẽ tìm một người chuyên về tội phạm an ninh mạng đi qua công ty an ninh xem thử hình ảnh gốc ban đầu, tìm xem có dấu vết xâm phạm gì hay không.”

“Ừm.”

“Tạm thời không còn cách khác rồi, em ngủ sớm đi, ngày mai còn có việc.”

Nghê Lam nghe theo, cúp máy.

Nghê Lam không có tâm trạng ngủ. Cô nhìn tài liệu Âu Dương Duệ cho cô, nghĩ tới tất cả những điểm đáng ngờ. Trí nhớ của cô đương nhiên là của cô. Nhưng sao cô lại biết chuyện của Quan Phàn?

Vậy nhất định là Quan Phàn nói cho cô biết.

Nhưng tại sao đồng nghiệp của Quan Phàn lại không biết các cô biết nhau?

Coi như điện thoại bị nổ hư rồi, lịch sử cuộc gọi tin nhắn vẫn có thể tra được, giữa các cô không dùng điện thoại để liên lạc sao?

Vậy các cô liên lạc bằng cách nào?

Nghê Lam lên Weibo của mình, xem mấy Weibo cũ cô đã chuyển sang chế độ ‘chỉ mình tôi xem’, tin Weibo cuối cùng cô đăng là ngày 9 tháng 9 sau khi cô ‘bò lên giường’ thất bại: ‘Hỏng bét rồi.’ Đằng sau là mặt meme khóc ngây thơ.

Nghê Lam nghĩ ngợi, lưu lại cái mặt meme này vào trong điện thoại thần bí của cô.

Trong điện thoại kia có phần mềm Meitu, cô dùng phần mềm đó mở ảnh ra. Toàn bộ đều làm theo bản năng, giống như vốn hay làm như vậy.

Hình ảnh vào phần mềm, bản lưu lại hiện ra, tên file là một chuỗi tiếng anh dài và bốn con số, bốn con số này chính là: 2001

Nghê Lam giật mình. Lại nhìn kỹ bốn chữ tiếng anh R, E, S, T.

Restroom, toilet.

Cô đang báo tin cho người nào đó.

Lúc cô lưu lại thông tin này chắc chắn không ngờ được mình sẽ mất trí nhớ.

Nhưng chắc chắn cô đã dự phòng chuyện xấu nhất – cô không thể quay lại lấy được.

Cô báo tin cho người thấy được tin này, đồ đang ở đó.

Nghê Lam lướt tìm Weibo của cô, trước đó hai tin đều là hình selfie cô tự chụp cùng người khác khi tham gia tiệc, rõ ràng là dùng Weibo để phát tin cho người nào đó.

Cho nên 2001 chắc chắn là số phòng của khách sạn Lam Sắc Hào.

Cô làm sao có được thẻ phòng?

Nghê Lam xem giờ, đã khuya rồi, cô thay quần áo, đi Lam Sắc Hào.

Cô gọi điện thoại cho Lam Diệu Dương: "Em báo trước với anh một tiếng, em muốn thử xâm nhập hệ thống camera giám sát bên khách sạn anh một chút."

"Hả?" Lam Diệu Dương kinh hãi.

"Nếu trong lúc xâm nhập em bị phát hiện, bị cảnh sát bắt, anh nhớ làm chứng cho em, nói là anh cấp quyền cho em kiểm tra độ an toàn một chút."

Lam Diệu Dương: "…"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 45

Kỳ thật Lam Diệu Dương cũng chỉ vừa về đến nhà không lâu.

Xả nước tắm xong rồi, quần áo đều cởi rồi, chuẩn bị tắm một cái cho đã. Kết quả điện thoại reo, anh nhìn thì thấy là Nghê Lam nên nhanh chóng nghe máy, người trần truồng lại nghe được thông tin kích động như vậy.

"Không phải, em xâm nhập cái gì chứ, anh cấp quyền cho em! Em không thể bị bắt, muốn vào em cũng phải có thời gian chứ, tám giờ sáng mai em phải đi chụp hình với phỏng vấn có nhớ không?"

"Em chỉ thử thôi, em cần nghiệm chứng một số chuyện." Nghê Lam nói: "Em cúp máy trước đây, làm sớm về nhà sớm, sáng mai còn phải đi chụp hình."

"Em dám cúp hả." Lam Diệu Dương tức hồng hộc.

Nghê Lam không dám.

"Nói mau, bây giờ em đang ở đâu!"

"Làm gì chứ?" Nghê Lam hỏi, nếu muốn ngăn cản cô thì cô sẽ không nói.

"Anh đi tìm em."

"Em không cần cấp quyền, em chỉ thử thôi."

"Em thử thoải mái, anh ngồi cạnh em, xem ai dám bắt em!"

"Ờ." Nghê Lam thấy ấm áp trong lòng, cuộc sống buồn tẻ như vậy có người bên cạnh thật tốt. "Vậy sẵn tiện anh mang theo chút đồ ăn khuya được không?"

Lam Diệu Dương: "…"

Hai mươi phút sau, Nghê Lam và Lam Diệu Dương cùng vào phòng 2001.

Lam Diệu Dương hiểu rõ cô muốn làm gì, nói với cô đằng nào cũng chỉ là thử nghiệm một chút, vậy thì tìm một chỗ thoải mái, không cần phải như ăn trộm như vậy.

Nghê Lam cảm thấy lời này cực kỳ có lý.

Phòng 2001 hôm nay bị cảnh sát kiểm tra cẩn thận một lượt, hẳn là an toàn. Nghê Lam tự kiểm tra lại một lần nữa, không có vấn đề.

Cô đang ở tầng hai tìm một phòng để ngồi. Gian này tầm mắt tốt nhất, cô cảm thấy thoải mái nhất, vừa khéo lại là phòng đọc sách.

Nghê Lam mở laptop ra thì nghe thấy Lam Diệu Dương gọi cô.

Nghê Lam ra chỗ bậc thang đáp một tiếng, Lam Diệu Dương nghe thấy, leo lên lầu.

Anh chỉ vừa mới xoay người đã không thấy cô đâu rồi, chắc là nên đưa cô vào một phòng tiêu chuẩn phổ thông cho khỏi vất vả.

Lam Diệu Dương theo Nghê Lam vào phòng, thật đúng là ngồi bên cạnh nhìn cô.

Nghê Lam cũng mặc kệ anh, cũng không phải khách, tự nhiên đi.

Lam Diệu Dương nhìn Nghê Lam gõ laptop tạch tạch tạch, mấy dãy code đó giống như ở sẵn trong đầu cô vậy.

Lam Diệu Dương nhìn một hồi bỗng nhiên nói: "Thực ra anh vẫn luôn nghĩ về mấy lời Âu Dương Duệ nói."

"Cái nào?"

"Trí nhớ của em."

Nghê Lam dừng lại, quay đầu qua nhìn Lam Diệu Dương.

"Em không thể nào là Quan Phàn." Giọng điệu Lam Diệu Dương khẳng định, "Anh nghĩ, anh đoán, có thể là Quan Phàn mời em tới trợ giúp."

Nghê Lam chăm chú nhìn Lam Diệu Dương.

"Quan Phàn tra vụ án này, nhất định chịu áp lực rất lớn." Lam Diệu Dương nói: "Âu Dương Duệ còn có mặt mũi nói là bạn trai của Quan Phàn. Ở đơn vị này, cấp bậc của anh ta chắc cao hơn Quan Phàn chứ, nhưng anh ta lại không biết Quan Phàn đang điều tra những việc này. Điều này nói rõ Quan Phàn cũng không tin anh ta."

Nghê Lam nói: "Có lẽ cô ấy không muốn liên lụy anh ta." Nếu như Quan Phàn quả thật tìm cô hỗ trợ, vậy Quan Phàn nhất định có tham gia và ủng hộ một số thủ đoạn ngoài quy tắc điều tra phá án của cảnh sát.

"Hoặc có thể cô ấy căn bản không thể quyết định được là nên tin ai, hoặc có khả năng, hoặc cô ấy không thể chắc được người cô ấy tin tưởng có bị nội gián lừa gạt hay không. Tóm lại, bớt một người thì bớt đi một phần nguy hiểm. Cô ấy muốn nắm được chứng cứ có hiệu lực chân chính thì phải bắt được người kia mới công bố." Lam Diệu Dương nói.

Nghê Lam không ngắt lời anh.

"Em biết chuyện của cô ấy, đều là cô ấy kể cho em. Cô ấy nhờ em quay lại hỗ trợ, nằm vùng bên cạnh La Văn Tĩnh. Em xem, em trẻ tuổi xinh đẹp, lại biết võ, biết máy tính, ngoại trừ não có chút vấn đề, EQ kém một chút, quả thực là một nội ứng hoàn hảo trong ngành giải trí."

"Hì hì, có gì nói đó, không được công kích người thân." Nghê Lam kháng nghị.

"Tuy anh xem qua rất nhiều phim xuyên hồn, đầu tư hai bộ phim mạng về đề tài này, nhưng anh không tin. Coi như trí nhớ của cô ấy có thể chuyển đến người em, nhưng cơ thể vẫn là của em. Nếu em không trải qua huấn luyện cường độ cao, không có tố chất thân thể tốt như vậy, mấy động tác chiến đấu, phản ứng đánh quyền anh kia, em căn bản không làm được."

Lam Diệu Dương nhìn Nghê Lam, phân tích cho cô: "Anh Châu nói đây là ký ức cơ bắp. Em so với đám tân binh các ảnh lúc đó còn mạnh hơn nhiều. Cho nên, nhất định em vốn đã có năng lực như vậy, mà có năng lực như vậy sao lại phải lăn lộn trong ngành giải trí, mà rõ ràng em cũng không thích ngành này."

Nghê Lam vội nói: "Không phải, không phải, em thích thật. Một ngày đóng quảng cáo được ba vạn, trực tiếp ba ngày được mười vạn. Em vô cùng thích công việc này."

Lam Diệu Dương bày ra vẻ mặt khinh bỉ với cô: "Em có bản lĩnh như vậy hẳn là có chí hướng lớn, diệt ác, giữ gìn chính nghĩa."

"Sau đó mỗi ngày đều ăn mì tôm?"

"À không." Lam Diệu Dương bị cô làm nghẹn.

"Được rồi được rồi." Nghê Lam phẩy phẩy tay, "Anh chắc là giống mấy tên nhóc con kia, đều có mộng anh hùng chăng."

"Có gì nói đó, không được công kích người thân." Lam Diệu Dương không vui, "Cái gì gọi là nhóc con. Hơn nữa mộng anh hùng không chỉ có đàn ông, anh thấy em cũng có."

Nghê Lam im lặng một hồi, cô không biết. Cô không cảm thấy là cô có.

Lam Diệu Dương nói: "Hoàn cảnh xuất thân của anh khác em, anh cũng có điểm mạnh và trách nhiệm của anh. Kỳ thực ngành giải trí là một cái thùng thuốc nhuộm, nó có rất nhiều vấn đề của nó, nhưng ngành nào thì cũng có vấn đề, chỉ là giải trí là ngành của công chúng, bày ra trước mặt mọi người, vì vậy vấn đề của nó càng dễ lộ liễu và bị phóng đại. Hào quang vẻ đẹp của nó dễ lừa người, cho rằng kiếm tiền rất dễ. Làm nghề này rất dễ có được tiếng vỗ tay và hoa tươi, có được sự ngưỡng mộ, yêu thích của mọi người, cho nên cũng hấp dẫn với nhiều người. Ai lại không muốn được người khác thích và khẳng định, ai mà lại không cần tiền. Nhưng ngành nào cũng vậy, trường tồn lâu dài cần có thời gian khảo nghiệm, có thể được tôn trọng lâu dài là người chân chính cố gắng chịu khổ. Anh ở trong ngành ngày, anh hi vọng có thể làm được như vậy, hợp tác cùng những người ưu tú, có thể đưa ra tác phẩm hay, có thể mang lại chút ảnh hưởng tích cực cho xã hội."

Anh nhìn Nghê Lam, cười: "Cha anh thường nói anh lý tưởng hóa. Quả thực là anh có mộng anh hùng, nhưng anh không có bản lĩnh làm anh hùng. Anh chỉ là người bình thường có tiền mà thôi."

Nghê Lam không nhịn được chen vào: "Anh thực sự là chưa biết khổ, dễ bị lừa. Người khác dùng lý tưởng, chính nghĩa, tình lý lập lờ anh vài câu, anh có phải sẽ bỏ tiền vào không."

"Anh đúng là từng bị lừa, nhưng giờ hết rồi. Giờ anh nhìn người rất chuẩn, anh xác định em không thể nào là người xấu."

Nghê Lam nói: "Anh không hiểu, Lam Diệu Dương. Mấy cái anh nói em thấy rất có lý, nhưng em còn không hiểu rõ bản thân mình."

"Sao thế?"

"Căn cứ vào giấy chứng minh của em, em 21 tuổi. Nghe nói ba em là một người làm trang trại, cuộc sống không tốt, khả năng còn có bạo lực gia đình, những cái này đều là chị Gia Kỳ nói với em. Em nói em rất mạnh, em sẽ đánh trả, nhưng nói thật, em cũng không thấy em từng bị thương tổn như vậy.

Hơn nữa nếu ba em đối xử với em không tốt, ngược đãi em, vậy em học máy tính ở đâu? Em học đánh nhau ở đâu? Em có ký ức luyện tập ở sân đấu, nhưng em dựa vào đâu mà đi được?"

Nghê Lam nhìn Lam Diệu Dương, tổng kết trọng điểm: "Em không biết bản thân vì sao lại thành người thế này."

Lam Diệu Dương ghé sát vào cô, nắm chặt tay cô. Nghê Lam không cự tuyệt, cô cần an ủi như vậy. Cô nói tiếp: "Em không cảm thấy em có mộng anh hùng, em không thấy em là người vô tư cống hiến. Nếu thật sự là Quan Phàn nhờ em giúp đỡ, vậy cô ấy nhờ em bằng cách nào?"

"Cô ấy trả tiền cho em." Lam Diệu Dương đoán.

"Vậy tài khoản ngân hàng của cô ấy chắc chắn sẽ có manh mối, Âu Dương Duệ không thể nào không tra ra được." Nghê Lam nói: "Mấy người tự xưng là bạn tiểu học của em trên mạng kia nói em là chị đại, em thấy lúc còn nhỏ có khi là thật."

Lam Diệu Dương thuận theo suy nghĩ của cô: "Sau đó đi Mỹ thì thoát xác rồi?"

"Là gia nhập vào tổ chức nào? Ở trong tổ chức nhận được sự ấm áp mà từ nhỏ không có được trong gia đình, sau đó học cách chiến đấu, đối phó với ba em?"

Lam Diệu Dương bịa tiếp giúp cô: "Sau đó tổ chức đưa ra yêu cầu quá đáng với em, sự chính nghĩa của em không thể chấp nhận được. Lúc này Quan Phàn mời em, trao đổi lợi ích, em giúp cô ấy làm nội ứng phá án, cô ấy giúp em thoát khỏi tổ chức, làm người một lần nữa."

"Sau đó thì em về nước, ngay tại thời điểm phá án mấu chốt, tổ chức của em tới truy sát, vừa nhìn là thấy là Quan Phàn phản bội em, thế là em muốn giết chết cô ấy. Giết chết cả em với cô ấy."

Lam Diệu Dương cười to: "Cực kỳ hay, có thể viết kịch bản rồi."

"Sau đó em với Quan Phàn không còn sức chiến đấu, thập tử nhất sinh, bị truy sát khắp nơi. Lúc này xuất hiện một tên ngốc có tiền mang theo lý tưởng anh hùng cứu tụi em."

"Ha ha, kết thúc gì vậy."

"Đây không phải là em cho anh một phần kịch sao."

"Vậy sao em không cho anh vai nào tốt chút đi." Lam Diệu Dương hờn giỗi: "Giống như Batman đó, vừa có tiền vừa đẹp trai vừa có bản lĩnh, không được sao?"

"Anh nhìn lại cơ bắp của Batman xem, nhìn lại anh xem."

"Được rồi, đừng chém gió nữa, mau làm việc của em đi." Lam Diệu Dương không muốn nói nữa, toàn bị người thân công kích.

Nghê Lam cười ha ha, quay về tiếp tục gõ code, cô đặc biệt chuyên chú.

Lam Diệu Dương ngồi yên bên cạnh cô, chống cằm nhìn cô.

Ánh đèn bàn chiếu rọi, sóng mũi cô cao thẳng, hàng mi dài cong khiến đôi mắt đen láy càng thêm có thần thái, đường nét sườn mặt rõ ràng, tuyệt đẹp.

"Nghê Lam, em là con lai hả?" Lam Diệu Dương hỏi.

"Không nhớ nữa." Nghê Lam nói, "Có điều anh nhìn hình hồi nhỏ của em có phải hơi giống không, bây giờ thì nhìn không ra rồi."

Lam Diệu Dương cầm điện thoại lên tìm bức ảnh Nghê Lam bị bạn tiểu học tố là chị đại, tấm ảnh kia chụp hơi mờ, nhìn không ra được.

Nghê Lam liền lấy điện thoại của mình tìm bức ảnh trong album cô đã phục chế đưa cho Lam Diệu Dương xem, Lam Diệu Dương vừa nhìn liền cười: "Ai du, em gái nhỏ này là ai thế?"

Trong tấm hình Nghê Lam nhỏ vẻ mặt quật cường, ánh mắt hùng hổ, Lam Diệu Dương cười ha ha: "Anh nghĩ hồi bé có khi em đánh đám con trai khóc hu hu luôn, ảnh chụp gia đình đã đằng đằng sát khí như vậy."

Dùng từ mô tả như vậy, Nghê Lam không vui không cho anh xem nữa. Cô lấy lại điện thoại, vẻ mặt xua đuổi Lam Diệu Dương: "Đi đi đi, anh đừng ở đây quấy rầy em."

Lam Diệu Dương liền ca thán: "Anh nhận được điện thoại của em là tới ngay, còn chưa tắm nữa."

Chàng trai tinh tế không tắm rửa là chuyện lớn thế nào chứ. Nghê Lam liền đuổi anh: "Vậy anh đi tắm trước đi."

Lam Diệu Dương giật mình, sau đó hắng giọng một cái, lời này mập mờ quá nha.

Sắt mặt Nghê Lam không đổi vẫn gõ bàn phím như cũ, hoàn toàn không nhận ra được tình huống. Lam Diệu Dương tự mình mập mờ một hồi thấy không có ý nghĩa gì, giận dỗi đi ra ngoài.

Ở lầu hai này Lam Diệu Dương có một phòng dành riêng cho mình, bên trong có quần áo của anh. Lam Diệu Dương tắm một cái, thay một bộ quần áo, sấy tóc chải kiểu, xoa mỹ phẩm dưỡng da cho nam, sau đó lại trắng trẻo đẹp đẽ trở về phòng đọc sách.

Nghê Lam không ngẩng đầu lên, vẫn còn gõ máy tính. Nhưng Lam Diệu Dương đến gần xong thì cô hít mũi một cái, bỗng nhiên quay đầu nhìn anh: "Anh tắm thật à? Là sữa tắm hay dầu gội mà thơm vậy?"

Lam Diệu Dương không thèm để ý đến cô nữa. Anh rút bừa một quyển sách ra, đung đưa ghế nằm đọc.

Nghê Lam không biết chọc anh không vui ở đâu rồi, tưởng tượng có thể anh lại bắt đầu làm trò rồi, cô cũng không để ý đến anh. Chị Gia Kỳ nói đúng, không cần để ý đến đàn ông, vẫn là xâm nhập hệ thống quan trọng hơn.

Lam Diệu Dương cầm sách chờ, chờ hồi lâu sau vẫn không thấy lời nào, chỉ nghe tiếng gõ bàn phím cạch cạch cạch, càng đợi càng không vui, sau đó anh thiếp đi.

Đêm nay Âu Dương Duệ cũng tăng ca. Anh nộp bốn cái camera đã được đánh dấu vị trí cụ thể lúc phát hiện cho phòng vật chứng, lại liên lạc với Vu Thừa, kể lại tình huống camera an ninh ở khách sạn Lam Sắc Hào một lần.

"Tôi nghi là camera này đã lắp một tháng trước rồi, cũng chính là sau khi Lam Diệu Dương để lộ ra hành động xâm nhập của Nghê Lam với bên ngoài, đối phương đã có lòng nghi ngờ, cho nên mới lắp đặt camera ở trong toilet.

Nội dung của camera an ninh chỉ lưu trên server nội địa một tháng, nội dung mới sẽ lấp lên nội dung cũ. Nghe nói nếu như xâm nhập vào hệ thống này, ý muốn cướp quyền giám sát, coi như có không phát hiện ở ngay hiện trường nhưng cũng sẽ lưu lại dấu vết code trên server."

Vu Thừa nói: "Tôi cần xem hệ thống của bọn họ rồi mới biết cụ thể được."

"Ngày mai Lam Diệu Dương sẽ sắp xếp người dẫn cậu đi. Hành động này và máy tính của Quan Phàn đều cần phải giữ bí mật."

Vu Thừa vội vàng bảo anh yên tâm, Viên cục tới tìm anh trước đó đã nói, anh hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc.

Âu Dương Duệ và Vu Thừa vừa nói chuyện xong, trở về lên điều tra hệ thống camera trong cục.

Khoảng thời gian từ lúc Lam Diệu Dương bị cướp ví tiền đến lúc điện thoại của Nghê Lam hiện thông báo thẻ nhớ bị lên mạng, nhân viên ra vào cửa lớn, thêm với suy đoán ban đầu, vì để thuận tiện cần có thiết bị đọc thẻ tương ứng, người ra vào phòng phân tích vật chứng trong khoảng thời gian này, vân vân.

Liêu Tân đã giám sát những camera này rất lâu, vừa xem vừa ghi chú lại, không nhìn ra vấn đề gì.

Anh thấy Âu Dương Duệ qua tới, nói: "Tuy thời gian không dài, nhưng quá nhiều người ra vào."

"Tạm thời chốt phạm vi trong văn phòng chúng ta trước." Âu Dương Duệ nhìn danh sách Liêu Tân liệt kê ra một chút.

Ban đầu Quan Phàn lấy máy tính của Tôn Tịnh là để ở văn phòng của mình, không hề đưa vào phòng phân tích vật chứng. Sau đó cô kiểm tra camera giám sát, viết ra một danh sách dài, là nhân viên ra vào văn phòng lúc ấy.

Phòng làm việc của bọn họ rất lớn, phần lớn trinh sát hình sự đều làm việc ở đây, cửa lớn đối diện với lối đi có camera, trong phòng thì không có. Chỗ ngồi của Quan Phàn lại nằm ngay chính giữa, khi đó thật khó mà nói được là ai đụng vào bàn của cô.

Âu Dương Duệ nhìn tên nhân viên Liêu Tân liệt kê ra, trong lòng không ôm hi vọng lớn gì cách tra này sẽ tra ra được điều gì.

"Người ra vào phòng phân tích cũng rất nhiều. Hơn nữa không nhất định phải đọc thẻ nhớ ở đây nha." Liêu Tân đã thấy hoa mắt chóng mặt, "Thật là muốn tóm mấy đứa thực tập qua đây làm, loại việc không cần kỹ thuật quá thích hợp cho tụi nó luyện tay rồi."

Âu Dương Duệ trừng anh một cái, vừa muốn nói gì Liêu Tân đã đột nhiên nói: "Nói ra mới nhớ, tối hôm đó, cái hôm chúng ta đến bệnh viện làm thôi miên cho Nghê Lam, không phải xong rất muộn sao, em quay lại tăng ca, phát hiện Trâu Úy đi vào phòng phân tích vật chứng."

Âu Dương Duệ sững sờ: "Cô ấy vào đó làm gì?"

"Cô ấy nói là đi lấy tài liệu Viên cục cần để họp."

"Đến phòng phân tích lấy?"

"Có chút kỳ quái đúng không? Nhưng sau đó em vào phòng phân tích xem, không phát hiện cái gì khả nghi."

Lam Diệu Dương ngủ rất say, đột nhiên tỉnh dậy. Anh giật mình nhớ ra mình đang ở đâu. Ngước mắt nhìn, Nghê Lam đã không còn ngồi ở bàn phía trước.

Lam Diệu Dương nhanh dậy, ra khỏi phòng: "Nghê Lam."

"Ở đây." Nghê Lam vừa xuống lầu, nghe được giọng liền ngoắc: "Em đánh thức anh hả?"

"Em làm gì vậy?" Lam Diệu Dương đi xuống.

"Em làm xong rồi." Nghê Lam đưa di động cho Lam Diệu Dương: "Muốn xem không? Đây là camera giám sát thực tế hành lang lầu 20." Cô nói, đi ra ngoài.

Lam Diệu Dương đi theo sau cô.

Cửa phòng 2001 đã mở, Nghê Lam đi ra ngoài.

Hình ảnh camera trong điện thoại, hành lang vắng tanh, không có động tĩnh gì.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Lam Diệu Dương cũng tự mình ra ngoài, trên màn hình vẫn không có ai, màn hình không hề thay đổi.

Lam Diệu Dương gọi điện thoại cho phòng bảo vệ giám sát, hỏi bảo vệ trong khách sạn có tình hình gì không. Bảo vệ nói không có.

Lam Diệu Dương lại hỏi có ai trên tầng 20 không? Hành lang có người không?

Bảo vệ nói không có.

Lam Diệu Dương nhìn về phía Nghê Lam, Nghê Lam cười với anh một cái.

"Được nha." Thực ra anh muốn nói quá siêu nha.

Lam Diệu Dương nói: "Vậy là hôm đó em cũng hack vào hệ thống camera như vậy, sau đó lấy một tấm thẻ đi lên? Không đúng. Camera và quản lý phòng trong khách sạn là hai hệ thống khác nhau."

"Là một khu quản lý trung tâm, hai hệ thống." Nghê Lam cầm lấy điện thoại trong tay Lam Diệu Dương nói: "Người đến lắp đặt camera tí hon hoàn toàn có thể xâm nhập vào hệ thống này, khống chế hình ảnh giám sát, mở cửa phòng. Hắn gắn xong camera, nghênh ngang rời đi, các anh không hề phát hiện được gì."

"Cho nên đêm đó em đã xâm nhập vào hệ thống an ninh của khách sạn bên anh?"

"Không." Nghê Lam lắc đầu, "Có lẽ không phải. Vì nếu như em hack vào hệ thống, em không cần thẻ phòng."

Nghê Lam đưa chiếc di động tới gần cửa phòng 2001 đang đóng, khẽ đụng vào chiếc khóa điện tử một cái, 'tít' một tiếng, cửa mở ra.

Lam Diệu Dương trợn mắt nhìn điện thoại của cô.

Nghê Lam nói: "Em mất năm tiếng mới làm được, ở hiện trường gây án chắc chắn không thể. Tối hôm đó em còn không mang máy tính. Hơn nữa, vội vội vàng vàng giấu một món đồ như vậy, không giống như có âm mưu kế hoạch từ trước. Cho nên, em đoán, đêm đó là nhất thời nảy ra ý định, tình huống khẩn cấp, thế là em trộm thẻ mở cửa."

Lam Diệu Dương ngẩn người: "Trộm?"

"Em đoán bừa." Nghê Lam nhún vai: "Dù sao cũng không phải nhặt được, nếu không em sẽ không biết phải đi phòng nào."

Nghê Lam vào phòng, Lam Diệu Dương đứng đờ tại chỗ, đột nhiên tỉnh ra, anh đuổi theo: "Em mất năm tiếng? Mấy giờ rồi?"

Anh không mang đồng hồ, liếc đồng hồ treo tường một cái, lập tức nói lớn: "Bây giờ đã 4 giờ 30 rồi, cả đêm em không ngủ à!"

Nghê Lam lên lầu đi vào phòng đọc sách, phẩy phẩy tay với Lam Diệu Dương đang bám đít theo oa oa nói: "Đừng có ồn ào, em còn chút chuyện phải xử lý."

Lam Diệu Dương lập tức ngậm miệng, ngồi bên cạnh cô.

Anh lại nhìn cô gõ bàn phím một lần nữa, một hồi sau nhịn không được, nhỏ giọng hỏi cô đang làm gì.

Nghê Lam nói: "Dữ liệu hình ảnh do camera giám sát an ninh bên khách sạn anh lưu lại, ngoại trừ lưu trong server nội bộ, đồng thời cũng sẽ đồng bộ lưu trữ trên server của công ty an ninh. Nói cách khác, hình ảnh do camera giám sát ghi lại sẽ phát cho hai hệ thống. Cách em đang làm hiện tại chính là ghi lại hình ảnh không có người trên hành lang trong một khoảng thời gian, sau đó đoạt quyền kiểm soát trên server của khách sạn anh, truyền đoạn hình ảnh này lên hệ thống, sau đó phát liên tục. Cho nên bảo vệ bên các anh sẽ thấy hành lang không có người. Nếu như em chỉ kiểm soát server của khách sạn, vậy server từ xa bên công ty an ninh kia sẽ ghi nhận được dữ liệu thực tế, lưu lại hình ảnh thật."

"Vậy là bảo vệ bên anh vẫn làm tròn trách nhiệm đúng không?" Lam Diệu Dương mang bộ mặt cần sự khích lệ. Lúc này anh mới kịp phản ứng lại là không nên quá khen ngợi Nghê Lam về việc này. Làm gì có chuyện gia chủ bị đạo tặc xâm nhập còn khen kỹ thuật của đạo tặc giỏi.

"Hệ thống an ninh này rất lợi hại. Em tốn thời gian quá trời."

Lam Diệu Dương vội nói: "Vậy là hôm qua không tra ra được gì ở khách sạn, nhưng xác thực có thể tra ra từ phía server của công ty an ninh đúng không?"

"Ừm, có khả năng." Nghê Lam tiếp tục nói: "Nhưng mà, để đảm bảo hai hệ thống server đều lưu video hình ảnh em giả lập cho nên trước đó em dùng mạng của bên khách sạn anh, xâm nhập vào quyền hạn của nhân viên quản lý an ninh, dùng quyền hạn này đặt lệnh bên server từ xa của công ty an ninh. Vượt qua tường lửa của bọn họ, truyền vào một đoạn script, script này sẽ làm cho server của bọn họ cũng nhận được cùng một hình ảnh giả như vậy."

Lam Diệu Dương: "…"

"Hiện tại em làm xong rồi, em sẽ xóa đi đoạn video đã dẫn lên trên server của bên anh, như vậy hình ảnh trong hành lang sẽ trở về thực tế. Sau đó em tiếp tục dùng quyền hạn của nhân viên quản lý đăng nhập vào server từ xa của công ty an ninh, xóa script đi."

Lam Diệu Dương: "Vậy nên không điều tra được gì?"

"Không phải. Thao tác quyền hạn của nhân viên quản lý sẽ được ghi lại trên nhật ký server. Vì hiện tại em đang kiểm soát server nội bộ của các anh, em có thể xóa đi lịch sử chỉnh sửa trong server nội bộ, các anh sẽ không tra ra được dấu vết chỉnh sửa. Nhưng em không cách nào xóa bỏ được nhật ký trên server từ xa, trừ phi em đi tới phòng máy, hoặc là em có được quyền hạn cao hơn của server bên kia. Nói cách khác, hiện tại trong server an ninh bên kia có lịch sử ghi chép thao tác đăng nhập server của nhân viên Lam Sắc Hào."

"Vậy chính là nói, trước khi người kia lắp đặt camera, đăng nhập vào server lúc nào, làm thao tác gì, chúng ta đều có thể tra ra được?"

"Tạm thời chỉ có thể đến bước này. Nhưng biết được thời gian cách thức cụ thể hắn ra tay thì có thể tiếp tục nghĩ cách tìm ra hắn. Cụ thể thế nào thì phải xem tìm được những gì trên server kia."

"Anh đã liên lạc công ty an ninh rồi, anh nói khách sạn bên anh muốn kiểm tra lại tình hình hệ thống an ninh được nâng cấp lần trước, muốn đưa nhân viên kỹ thuật qua phòng máy kiểm tra server. Ngày mai, không phải, giờ làm việc hôm nay sẽ liên lạc với một chuyên gia cố vấn mà Âu Dương Duệ nói, người bên trung tâm nghiên cứu tội phạm an ninh mạng, tên là Vu Thừa."

"Vậy anh xem Vu Thừa kia có thể tìm ra cái gì." Nghê Lam hoàn thành mấy hạng mục cần xử lý, sau đó đưa cho Lam Diệu Dương một cái usb. "Đây là chỗ hổng trong server của các anh. Đợi lần này Vu Thừa kiểm tra xong, anh giao cái này ra, để hệ thống an ninh bên khách sạn nâng cấp thêm lần nữa. Coi như là Vu Thừa kiểm tra ra."

"Được rồi. Anh có cần nhắc Vu Thừa tra nhật ký server không?"

"Trình độ của trung tâm nghiên cứu tội phạm an ninh mạng không tồi, chắc chắn anh ta biết phải làm gì. Anh đưa usb này cho anh ta xem, anh ta sẽ biết lỗ hổng ở đâu, như vậy có thể tiết kiệm được thời gian. Sau đó nhắc anh ta xóa đi lịch sử em thao tác hôm nay là được."

"Được. Anh sẽ nói nội bộ khách sạn sắp xếp kiểm tra." Lam Diệu Dương đáp lại.

Nghê Lam nhìn đồng hồ, bắt đầu thu dọn máy tính và túi xách.

Lam Diệu Dương đi tìm áo khoác, chuẩn bị chở cô về.

“Không cần đưa về đâu, anh ngủ tiếp đi. Đi xong vòng lại là hết giờ rồi.”

“Không được, nhất định phải chở. Em cũng cả đêm không ngủ mà. Hơn nữa, bây giờ khuya khoắt, con gái độc thân đi đường nguy hiểm lắm.”

“Không đâu, kiểu con gái độc thân như em cũng nói lý lẽ mà, người không phạm ta ta không phạm người, đám lưu manh không cần sợ quá.”

Lam Diệu Dương trừng mắt nhìn cô.

“Vậy anh kêu tài xế chở em được rồi.”

“Anh tự lái.” Lam Diệu Dương nói.

“Vậy thì im miệng đi.” Nghê Lam hết kiên nhẫn rồi, “Anh đi ngủ, em về nhà. Không lải nhải nữa, phí cả thời gian.”

Lam Diệu Dương không nói gì, tuổi đang còn trẻ phơi phới thế kia bị chê là thư sinh trói gà không chặt cũng thôi đi, còn bị chê lải nhải là không được.

Anh đưa cô xuống dưới lầu: “Vậy em lái xe của anh về đi.” Anh đưa chìa khóa chiếc Ferrari cho cô.

Nghê Lam thấy chìa khóa thì phấn khởi, “Được. Của em đưa anh. Anh nói anh Châu đưa xe đến dưới lầu giúp em là được, chìa khóa bỏ vào thùng thư.” Cô đưa chìa khóa xe đạp của mình ra.

Lam Diệu Dương không nói, nhận lấy chìa khóa.

Anh đưa cô ra đến cửa, nói cho cô vị trí đậu xe, lại nhịn không được nói: “Trở về tắm một cái, đắp mặt nạ cho tỉnh táo chút. Nếu không trang điểm thì không đẹp đâu. Chụp hình PR thế này, mặt mũi với tinh thần đều phải tốt. Em đổi ngày khác tới làm cái này có tốt hơn không, thật là nghĩ đâu làm đó, cái này gấp lắm sao? Cái tính hấp tấp này của em có đổi được không. Cả đêm không ngủ sao mà chụp hình chứ…”

Lam Diệu Dương đột nhiên ngậm miệng, Nghê Lam trợn mắt với anh.

“Anh nhìn mặt em nè.” Nghê Lam khí thế chỉ chỉ vào mặt mình. “Trẻ trung xinh đẹp. Thức một đêm có là gì?”

Lam Diệu Dương không dám nói nữa.

Oán thán xong cái chân vàng này, tinh thần Nghê Lam thật phấn chấn. Thẳng lưng ưỡn ngực bước vào thang máy, cửa thang máy đóng lại, cô soi gương trong thang một chút, xấu sao? Tiều tụy sao? Cô thấy còn may a, không có vấn đề gì hết.

Lam Diệu Dương đứng trong toilet, soi mình trong gương. “Anh cũng trẻ tuổi đẹp trai chứ bộ.”

Nghê Lam về nhà, tắm rửa, đắp mặt nạ, còn tập yoga, tinh thần phấn chấn như trở lại tuổi mười tám.

Kết quả lúc tám giờ nhìn thấy Thiệu Gia Kỳ, cô khó chịu ra mặt.

“Tối qua em làm cái quỷ gì?”

Nghê Lam: “…”

“Em hôm nay còn phải đi chụp hình, phỏng vấn, có phải em muốn chết không!”

Nghê Lam: “…” Lam Diệu Dương cáo trạng rồi à? Không thể nào.

Nghê Lam nhìn Thiệu Gia Kỳ vô cùng đau lòng nhức óc, cẩn thận dè dặt hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Thiệu Gia Kỳ giơ điện thoại lên cho cô xem.

Nghê Lam thành kính nhận lấy, tin tức giải trí mới nhất trên Weibo: ‘Một đêm khách sạn, xe đạp biến thành xe sang.’

Nghê Lam: “…”

Hình ảnh đính kèm với tin tức rõ ràng là cô.

Mười một giờ đêm cô đạp xe đến Lam Sắc Hào, năm giờ sáng rời khỏi bằng xe Ferrari màu đỏ.

Nghê Lam: “!!!”

Thiệu Gia Kỳ nhìn cô, giận bừng bừng.

Nghê Lam hỏi: “Lại là Lý Mộc.”

“Lần này không phải.” Thiệu Gia Kỳ nói, “Chuyện lần này vừa may chị biết từ một người bạn, cô ấy nói sự thật cho chị rồi. Bành Khải ngoại tình bị vợ bắt được, vợ của anh ta em biết không? Chu Tân Mỹ. Là MC rất độc miệng á. Chuyện tình ân ái của hai người này rất nổi trong ngành.”

“Em không biết hai vợ chồng nhà này.” Nghê Lam ngơ ngơ.

“Tóm lại là tên đàn ông cặn bã kia ngoại tình, lén chạy đến Lam Sắc Hào gặp tình nhân. Vợ hắn nhờ bạn thân tìm phóng viên chuẩn bị chơi trò bắt gian tại trận, cho hắn với tình nhân thân bại danh liệt. Bọn họ lên lầu bắt gian, ngồi chờ ở cửa ra vào, nhưng cuối cùng trên lầu lại không gây chuyện, ngồi chờ trái lại lại chụp được hình em. Sau đó, khoa trương nhất là gì, tin tức được tung ra rồi, tên tiện nam kia vừa quỳ vừa mắt mũi tèm lem, vợ hắn đã tha thứ rồi, quyết định không lộ chuyện này ra nữa. Nhưng mà chó săn có tin tức, để tránh tai mắt bọn họ, thế là vợ chồng này với đám chó săn phơi em ra.”

Nghê Lam kinh ngạc: “Nhưng em vô tội mà, em cũng không phải tiểu tam kia, việc này không liên quan tới em!”

“Thế xe Ferrari em lấy đâu ra!” Thiệu Gia Kỳ thật muốn ký đầu cô: “Của Lam tổng có đúng không?”

“Anh ấy cho em mượn. Em chỉ là ham hố lái xe xịn một xíu thôi.”

“Đây là trọng điểm sao? Trọng điểm là vì sao nửa đêm em còn đến Lam Sắc Hào qua đêm! Hết cả một đêm thì có xe!”

“Không có, là mượn.”

“Được. Vậy em nghĩ thử, vì sao qua đêm rồi lại cho em mượn xe?”

“Xe đạp em bể bánh rồi, lý do này được không?”

Thiệu Gia Kỳ hoàn toàn không muốn nói nữa, “Được rồi, chết thì chết vậy, dù sao em cũng không phải nghệ sĩ của chị. Lên xe, không được trễ giờ.”

Nghê Lam ủ rũ lên xe, mở điện thoại ra xem. Thật sự lợi hại, ngay lúc này Phong Phạm lại tuyên bố thanh lý hợp đồng với cô, thời cơ này thật quá tuyệt rồi. Thật là độc ác đạp cho cô một cước còn muốn đổ dầu vào lửa, tạo độ hot.

Trên mạng có bình luận bàn tán gì Nghê Lam không muốn biết nữa.

WeChat của cô nhận được tin nhắn của Phan Kính. Phan Kính gửi cho cô tin tức mới nhất của cô trên mạng, sau đó gửi cho cô một cái meme mặt cười vỡ bụng.

‘Em gái!’

Nghê Lam lập tức trả lời anh: ‘Em biết, em biết, có em ở đây, các anh đều sẽ thành hot boy, hot girl, tiết mục cũng siêu hot, hoàn toàn không cần lo lắng!’

Phan Kính nhắn tới ‘hahahaha’ liên tiếp, còn nói với cô: ‘Sao lại không cẩn thận như vậy?’

Nghê Lam tức giận, cô phải cẩn thận thế nào, cô chỉ là sao quả tạ. Cô ra khỏi nhà phải cẩn thận sát thủ, lại còn tránh không được chó săn và kẻ bắt gian.

May mắn này quá tuyệt rồi.

Cô còn nói với Lam Diệu Dương cô thích ngành giải trí, thích cái con khỉ khô. Còn không bằng đọ súng với phần tử khủng bố.

Nghê Lam gửi tin tức cho Lam Diệu Dương, nói anh biết chuyện gì xảy ra, kêu anh đừng quan tâm, đừng nói gì, việc này để cô xử lý.

Lam Diệu Dương không trả lời, đoán chừng không phải đang ngủ thì chính là điện thoại không ở trước mặt.

Rất nhanh đã đến phòng chụp ảnh của tổ tiết mục ‘Phần thưởng tối cao’ rồi. Thiệu Gia Kỳ nói cô sẽ nói chuyện với tổ tiết mục một chút, chút nữa hỏi nhanh đáp nhanh không cần phải hỏi vấn đề này.

Nghê Lam lại nói: “Không sao, cứ để họ hỏi. Em cũng không phải dễ khi dễ như vậy.”

Thiệu Gia Kỳ nghe giọng điệu của cô liền hoảng, đây là khúc nhạc dạo của muốn gây tai họa à.

Nhưng Thiệu Gia Kỳ tự biết mình thấp cổ bé họng, cô nói người khác đừng hỏi, người ta cũng không thể nghe cô. Cô nghĩ thôi vậy, vẫn là đừng đi nhắc tổ tiết mục.

Tổ tiết mục cực kỳ quan tâm đến động thái trên mạng, đối với vị khách mời gây tranh cãi Nghê Lam này càng là trọng điểm chú ý của mọi người.

Hôm nay người đến giám sát công việc là Chu Văn Bân, giám đốc nhà đài trước đây phản đối mời Nghê Lam. Lý do trước đây anh phản đối chính là Nghê Lam không thận trọng, hình tượng xấu, sẽ hạ thấp giá trị tiết mục.

Phần lớn những người xem tiết mục trò chơi này đều là thanh niên trẻ, tiết mục không nên dùng nhân vật có scandal thế này để kéo view, sẽ làm cho giới trẻ cảm thấy chỉ cần không có liêm sỉ là có thể thành danh, có thể kiếm tiền, đây là một hình mẫu sai lầm. Lời anh nói rất nghiêm khắc, đạo lý chính là lý lẽ này. Nhưng cuối cùng vẫn không địch lại được phía nhà đầu tư.

Sáng sớm hôm nay Chu Văn Bân đến phòng chụp hình liền lướt thấy tin tức mới nhất của Nghê Lam – ‘Qua đêm khách sạn, xe đạp đổi thành Ferrari.’

Cái này làm sao mà thu tàn cục được! Ngày mai tuyên truyền Nghê Lam là khách mời chỉ sợ tiết mục bị chửi tơi bời.

Chu Văn Bân nổi giận đùng đùng gọi điện thoại cho nhà sản xuất Thẩm Hà.

Lúc Nghê Lam đến, Chu Văn Bân đang lớn tiếng nói quyết định của Thẩm Hà là sai, Nghê Lam sẽ hại tiết mục của bọn họ.

Chu Văn Bân quay lưng về phía Nghê Lam nói chuyện, tất cả mọi người đều đang nhìn Nghê Lam, vẻ mặt lúng túng.

Chờ khi Chu Văn Bân phát hiện vẻ mặt người bên cạnh không đúng lắm, anh xoay người mới thấy Nghê Lam.

Trước đó Chu Văn Bân chưa gặp trực tiếp Nghê Lam, tất cả ấn tượng với cô đều từ trên mạng. Vốn dĩ tưởng rằng sẽ là người thảo mai nịnh nọt, không ngờ người thật đứng bên đó rất kiêu ngạo.

Một giây sau sự kiêu ngạo kia lại biến thành áy náy thành khẩn: “Thật xin lỗi, vì chuyện của tôi gây thêm phiền phức cho mọi người rồi. Tối qua tôi đi Lam Sắc Hào là vì bạn nhờ tôi đi giúp bắt gian.”

Thiệu Gia Kỳ: “…”

Những người khác cũng hoàn toàn sững sờ.

“Vợ chồng hai người bọn họ tình cảm ân ái nổi tiếng trong ngành, tôi không tiện để lộ đời tư của bọn họ. Nhưng giấy không gói được lửa, sau này mọi người sẽ biết. Tôi chỉ không ngờ, tôi có lòng tốt đi giúp mà kết quả lại bị dàn xếp như vậy.”

Thiệu Gia Kỳ ở một bên gật mạnh đầu. Cô cũng không ngờ Nghê Lam có bản lĩnh bịa chuyện như vậy. Cơ mà cô không nên bất ngờ, miệng lưỡi Nghê Lam lúc nào chẳng dẻo quẹo không xương.

“Ferrari là tôi giúp đỡ chở người ta rời đi, không phải của tôi. Vất vả cả đêm, tưởng là tra nam tiện nữ kia cuối cùng sẽ bị trừng phạt, kết quả tra nam kia quỳ xuống xin tha thứ, vợ chồng bọn họ lại hòa hợp rồi. Nhưng ký giả đã nhận tin phong phanh, muốn bảo toàn thể diện của bọn họ nhất định phải đánh lạc hướng, sau đó bọn họ liền lấy tôi ra làm bia.”

Nghê Lam nói xong, liếc mắt nhìn mọi người xunh quanh, lại quay đầu nói với Chu Văn Bân: “Giám đốc Chu, ngại quá, gây thêm phiền phức cho các anh rồi. Việc này là thật, các anh có thể tra. Chuyện trước kia của tôi đều là bị bôi đen. Tôi cũng hi vọng có cơ hội thay đổi ấn tượng của mọi người với tôi, có thể lên tiết mục này là vinh hạnh của tôi.”

Chu Văn Bân do dự. Nhớ tới Thẩm Hà nói chính miệng Lam Diệu Dương nói quan hệ giữa anh và Nghê Lam không bình thường. Chuyện leo lên giường kia không phải như bề ngoài vậy.

Chu Văn Bân không nói gì, Nghê Lam còn nói: “Giám đốc Chu, anh yên tâm. Tôi sẽ không làm liên lụy tiết mục, lượng theo dõi của tiết mục nhất định sẽ tốt, bởi vì tất cả mọi người đều muốn tôi bị bắn chết, nhưng cuối cùng tôi nhất định sẽ thắng.”

Năm chữ ‘tôi nhất định sẽ thắng’ này rất kêu, hoàn toàn có lòng tin.

Khí thế dõng dạc như vậy quả thực mang đến cảm giác cho chương trình. Chu Văn Bân lại do dự, không lẽ ánh mắt Thẩm Hà sắc bén?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Chu Văn Bân gọi điện thoại cho Thẩm Hà lần nữa.

Hai người thương lượng một hồi, sau đó thái độ của Chu Văn Bân với Nghê Lam tốt hơn một chút.

Thiệu Gia Kỳ thật là nhẹ nhõm cả người, chút nữa cô còn có việc phải đi, nếu như không khí lúc nãy cô thật sự không dám để Nghê Lam lại một mình.

Cô sợ Nghê Lam ‘đánh hội đồng’ người ta luôn.

Nghê Lam được gọi đi trang điểm, Thiệu Gia Kỳ ở một bên thấy tình hình ổn rồi, cũng chào một tiếng rời đi.

Thiệu Gia Kỳ đi không lâu sau thì Thẩm Hà tới.

Thẩm Hà cố ý đến gặp Nghê Lam. Cô đưa tin tức đến cho Nghê Lam.

“Em nói đi bắt gian tình, chị có hỏi qua rồi. Chị biết là ai rồi.” Thẩm Hà ngồi bên cạnh nhìn Nghê Lam, đặc biệt hòa nhã.

“Chị có nói chuyện với mấy người biết em, cũng nói chuyện với Phan Kính. Cậu ấy nói quen biết em là lúc ở trường quay em nói cậu ấy diễn sát thủ không chuyên nghiệp, cậu ấy rất giận. Lúc đó cả trường quay đang khi dễ em, xem trò cười của em, kết quả em cực kỳ mạnh, làm mẫu cho cậu ấy thế nào là tư thế khí khái của sát thủ chuyên nghiệp. Mỗi tin tức bôi đen trên mạng của em chị cũng xem rồi. Kỳ thực chuyện lớn nhất không thể biến chuyển vẫn là chuyện Lam tổng vứt em ra khỏi phòng. Chuyện này không dễ làm, nếu đảo ngược chuyện này sẽ tổn hại đến danh tiếng của Lam tổng. Dù sao một người đàn ông vũ phu với phụ nữ, danh tiếng này cực kỳ tổn hại.”

Nghê Lam: “…” Tới cả bạo lực gia đình rồi?

Cái câu ‘Các anh hiểu mà’ của Lam đáng yêu rốt cuộc khiến người ta hiểu cái gì vậy?

“Kêu em đến Lam Sắc Hào còn để em lái Ferrari, chị cũng có thể đoán được.”

Nghê Lam gượng cười. Được rồi, cô cũng hiểu rồi.

Thẩm Hà nhìn cô.

Nghê Lam nói: “Chị Hà, người em chính là như vậy, đen mình vượng người, chị nhìn anh Kính thì biết. Thật đó, mỗi lần em bị đen là ảnh may quá chừng. Cho nên em rất có lòng tin với tiết mục của chúng ta, em chưa thò chân vào tiết mục đã bị đen rồi, tiết mục của chúng ta không nổi là không thể nào.”

Thẩm Hà cười ha ha, Nghê Lam này nói chuyện quả nhiên giống như trong lời đồn, dám chém gió, chém đến thực làm người ta không phân nổi thật giả.

“Nhưng mà tên em với Lam tổng dính vào nhau không phải là kiểu đen bình thường đâu, bao vây toàn là xui xẻo. Cho nên tuyên truyền PR của chúng ta tuyệt đối đừng đụng tới Lam tổng.”

Thẩm Hà lại cười ha ha lần nữa, “Em bảo vệ anh ấy ghê. Xem ra quả thực giống lời anh ấy nói rồi.”

Nghê Lam xạm mặt lại, Lam Diệu Dương nói cái gì rồi?

Thẩm Hà nói: “Chị cũng có lòng tin với tiết mục. Em không có người đại diện nữa, cho nên chị muốn thương lượng với em một chút chuyện quảng bá. Nếu như em đồng ý, tổ tiết mục bên này sẽ làm giúp em.”

Nghê Lam cười cười: “Chị Hà có ý tưởng gì?”

Thẩm Hà nói: “Tiết mục của chúng ta không giống những tiết mục khác. Tiết mục giải trí bình thường lên sóng theo tuần, hơn mười mùa, kéo dài tới hai ba tháng, nhìn qua có thể tạo được độ hot hơn ba ngày của chúng ta. Nhưng thực ra sân chơi và bố trí ghi hình tại chỗ của chúng ta là sẵn có, trò chơi vẫn đang hoạt động, sân chơi vẫn mở cửa bình thường, cho nên tiết mục của chúng ta vẫn có thể làm liên tục. Cũng giống như tiết mục chương trình trò chơi phát sóng của nhà đài, chốt được thời gian là có thể phát sóng rồi. Về sau sẽ có các sân khấu, sân chơi, đội khách mời thi đấu, đủ các thể loại hoạt động đặc biệt. Bây giờ chúng ta chỉ mới ở mùa đầu, chúng ta phải đặc biệt bùng nổ, có thể tạo thêm các hiệu ứng liên tiếp phía sau. Khách mời của tiết mục chỉ cần thể hiện tốt, sau này càng có nhiều cơ hội.”

Nghê Lam cười gật gật đầu, cảm thấy chị Hà này thật biết dụ dỗ người.

Thẩm Hà tiếp tục nói: "Khách mời trong tiết mục của tụi chị đều có nguyện vọng của mình. Giống như Phan Kính nói, cậu ấy muốn diễn vai người tốt. Tụi chị và người đại diện của cậu ấy cũng thương lượng xong rồi, sẽ dùng sự tương phản này để gây chú ý. Trước và trong tiết mục sẽ lấy một số vai diễn điển hình của cậu ấy để mọi người luyện thử, bản thân cậu ấy trong tiết mục cũng biểu hiện phần người tốt thành thực. Vì mọi người đều biết em và cậu ấy quen biết, hai người lên tiết mục, mọi người cũng hi vọng hai người thành một đội trong tiết mục, cho nên với nguyện vọng này của cậu ấy, hi vọng em có thể phối hợp với cậu ấy một chút."

Nghê Lam gật đầu: "Chị yên tâm, đối với em anh Kính thật sự là một người tốt. Em nói anh ấy diễn vai sát thủ không chuyên nghiệp, anh ấy không giận em, lúc em khó khăn nhất, anh ấy ra tay giúp đỡ, giới thiệu công việc cho em. Bị em liên lụy bị chửi trên mạng, ảnh cũng cười hì hì nói chưa từng được lên hot search, toàn nhờ phúc của em. Anh ấy là người rất tốt."

Thẩm Hà rất hài lòng: "Được rồi, vậy lúc truyên truyền tiết mục kia, em giúp tiết lộ nguyện vọng của cậu ấy một chút."

Nghê Lam đồng ý.

Thẩm Hà lại nói: "Vậy em thì sao, em muốn phần thưởng cao nhất là gì?"

Nghê Lam đáp ngay lập tức: "Em hi vọng có thể trả hết nợ. Hi vọng mọi người có thể thay đổi cái nhìn với em, nhìn rõ chân tướng, bớt chửi em. Ừm, còn có…"

Nghê Lam nghĩ tới mấy câu nói kia của Lam Diệu Dương, cô cũng không biết thế nào liền nói: "Em hi vọng có thể làm một người trừ gian diệt ác, bảo vệ chính nghĩa."

Hai cái trước rất bình thường, trong phạm vi hiểu biết của Thẩm Hà, nhưng cái thứ ba nói ra Thẩm Hà ngạc nhiên.

"Em nói là, em muốn làm anh hùng trừ bạo an dân à?"

Lần này Nghê Lam chắc chắn rồi, cô gật đầu. Thư sinh trói gà không chặt làm không được, vậy cô sẽ giúp anh làm.

Thẩm Hà cực kỳ ngạc nhiên hỏi cô: "Vì sao?"

Nghê Lam nói: "Vì em có năng lực này."

Thẩm Hà im lặng.

Có năng lực này? Cô cũng muốn hỏi thử ai sẽ tin. Không phải trẻ tuổi chơi game giỏi, mặt mày xinh đẹp là có thể làm anh hùng.

Thật là tuổi trẻ, suy nghĩ như mấy bạn nhỏ vậy.

Nếu như nguyện vọng này là của Khương Thành, Liên Húc người diễn mấy vai cảnh sát, luật sư nói ra, có chút trải nghiệm, nam tính, cô biết sẽ quảng bá được điểm đó. Nhưng Nghê Lam…

Một cô gái trẻ 21 tuổi leo lên giường người ta, xe đạp đổi xe sang, bị dân mạng chửi thành cá chép đen, so với anh hùng trừ bạo an dân, thật là có chút không liên kết lại được. Chẳng những không dính dáng gì, cưỡng ép cho liên quan với nhau có phần phản tác dụng.

Nguyện vọng này không thể đưa ra. Nhưng phong cách 'xuất khẩu cuồng ngôn' mặt không đổi sắc này thật không tệ.

Cô gái này thật sự EQ thấp không biết nói chuyện, hay là cố ý thu hút sự chú ý của người khác đây?

Thẩm Hà nghĩ ngợi, nói với Nghê Lam: "Trong lúc làm tiết mục, tụi chị muốn đi theo hướng tẩy trắng cho em. Người mắng em càng nhiều, cuối cùng hiệu quả ngược sẽ càng tốt."

Nghê Lam thành khẩn hỏi: "Tẩy thế nào?"

Thẩm Hà nói: "Hình tượng của em ở trên mạng là một cô gái xinh đẹp vì danh lợi bán rẻ bản thân, phẩm hạnh kém. Cho nên ở đầu tiết mục, em có cơ hội làm sáng tỏ với mọi người scandal của em là từ đâu, trong tiết mục em biểu hiện là chỉ đơn thuần vui chơi, có thể chịu được cực khổ, rất nỗ lực, tụi chị sẽ phối hợp tuyên truyền với em. Sẽ tìm mấy người quen biết em nói giúp em, khuyến khích em cố gắng đạt giải quán quân."

"Nhưng em đâu có đơn thuần chơi vui." Nghê Lam nói.

Thẩm Hà hơi nghẹn, nói: "Em giữ như bây giờ cũng được." Chính trực ngu ngốc cũng được.

"Ừm. Em biết rồi." Nghê Lam gật đầu, đừng bắt cô diễn thành kiểu vui chơi đơn thuần là được.

Nghê Lam lại hỏi: "Ai sẽ nói chuyện giúp em?"

"Phan Kính, đây là chắc chắn rồi. Trong tiết mục cậu ấy sẽ luôn giúp em. Ngoài ra còn có đạo diễn quảng cáo Cảnh Uy, thợ trang điểm từng hỗ trợ em trong quảng cáo, người đại diện trước đây Thiệu Gia Kỳ, Khương Thành, còn có đạo diễn Lã. Đây đều là những người tụi chị liên lạc xác nhận, hai ngày này bọn họ sẽ thu âm gửi tới, nói tốt về em, kêu em cố lên, khuyến khích em. Câu từ tụi chị viết đều là lời của bọn họ, quay video cho tụi chị."

"Đạo diễn Lã là ai?" Nghê Lam hỏi.

Thẩm Hà: "…Đạo diễn của bộ phim 'Bằng chứng im lặng'."

"À à." Nghê Lam nhớ ra rồi. Đạo diễn đáng thương, lúc đó bị nhà họ Lam ép phải ức hiếp cô ở trường quay, lúc này không biết lại bị ai ép phải che giấu lương tâm để khen cô. Cuộc sống thật là không dễ dàng.

"Còn nữa, bên nhãn hiệu bao cao su kia tụi chị cũng liên hệ rồi, admin quảng cáo là một cậu nhóc, nói chuyện thú vị, phản ứng nhanh. Sau khi quảng cáo của em tung ra, cậu ta cũng nổi tiếng. Số lượng fan kênh quảng cáo của họ tăng hơn một triệu rồi."

Nghê Lam nhớ được cậu admin page kia, cái gì mà đeo hàng nhà tôi sẽ mạnh, cái gì mà đọc nhãn hiệu nhà chúng tôi ba lần. Người này vì giúp cô cãi nhau với đám anti-fan mà nổi tiếng luôn sao?

Thẩm Hạ nói: "Marketing bên bọn họ hiện tại rất tốt, các loại tiết mục ngắn đang tăng thêm hợp tác, độ hot chủ đề cũng tốt. Cho nên tiết mục của tụi chị cũng muốn hợp tác với bọn họ. Vì em ở đây, chúng ta sẽ liên kết một đợt marketing. Cái này tới lúc đó cần em phối hợp một chút."

“Phối hợp thế nào?” Mặt Nghê Lam đần ra.

“Ví dụ như là admin trang đó phát ra video ngắn nói là cậu ấy vì em mà khẩu chiến với dân mạng chưa từng bị thua, bây giờ mời em chứng minh cho mọi người thấy, quyền cước của em không phải do đặc hiệu làm ra, mà là thực lực. Sau đó em đáp lại một chút là được rồi.”

“À à, hiểu rồi.” Đến giờ Nghê Lam mới cảm giác được lên một tiết mục không đơn giản như vậy.

Thẩm Hà lại nói: “Còn nữa, việc em bị thương mất trí nhớ rất nhiều người không biết. Trong tiết mục lần này tụi chị muốn em nói ra. Người ốm bệnh tật sẽ dễ được người khác đồng tình hơn, mọi người sẽ khoan dung hơn với biểu hiện của em.”

“Em không yếu đuối.” Nghê Lam nói.

“Được rồi, chính là người vốn yếu đuối nhưng thực tế lại rất kiên cường, cái tương phản này chỉ là để người yêu mến, hình tượng nhân vật chính diện. Cho nên trong tiết mục em có thể hướng theo đường này để đi.”

“Được.” Vẻ mặt Nghê Lam đau khổ. Cuộc sống quả là gian nan, đạo diễn lớn người ta hôm qua chèn ép cô hôm nay phải khen cô, cô yếu đuối một chút cũng có thể.

Thẩm Hà nhìn biểu cảm của cô cười cười: “Không cần lo lắng, chuyện yếu đuối này chắc là tụi chị sẽ giúp em thể hiện. Còn nữa, chuyện xe sang hôm nay chị đã tìm bạn lấy thông tin, chờ mai quảng bá xong tổ tiết mục sẽ giúp em làm sáng tỏ. Hôm nay cứ chịu oan trước vậy. Giờ em trang điểm chụp ảnh trước, chị ở đây, có tình hình gì cần thì chúng ta dễ nói chuyện.”

“Ok chị.” Nghê Lam lanh lợi gật đầu.

Thật quá lợi hại rồi, lên tiết mục còn phục vụ tẩy trắng.

Nhưng Nghê Lam không quá yên tâm, cô nhân lúc tạo hình xong rảnh rỗi đem chuyện Bành Khải ngoại tình, Chu Tân Mỹ bắt gian thành công, tra nam quỳ xuống, vợ chồng hòa thuận báo cho Lý Mộc.

‘Anh Lý Mộc, tôi nghe được tin đồn, nhờ anh chứng thực một chút.’

Một lúc sau Lý Mộc trả lời: ‘Tôi hứng thú với tin Ferrari đỏ hơn.’

Nghê Lam trả lời: ‘Chuyện xưa cũ vớ vẩn kia chẳng có gì hấp dẫn, mọi người chẳng còn muốn chửi nữa rồi.’

Rất nhanh Lý Mộc đã gửi cho cô mấy tấm ảnh chụp màn hình, tất cả đều là nội dung mọi người chửi ầm cô lên vì chuyện ‘xe đạp biến thành xe sang.’

Nghê Lam: …

Một lát sau Lý Mộc lại nói: ‘Chuyện xảy ra ở Lam Sắc Hào, cô có thể lấy được hình. Cô đưa tôi hình, lần này tôi giúp cô tẩy trắng.’

Nghê Lam hiểu ý anh, kỳ thật anh muốn biết thông tin Bành Khải ngoại tình, cố ý cho cô xem cô bị chửi rủa, sau đó nói có thể giúp cô tẩy trắng, thật là giảo hoạt.

Nghê Lam nói: ‘Tôi không lấy được, khách sạn bảo vệ quyền riêng tư của khách hàng, hình ảnh camera không thể nào tiết lộ ra ngoài.’

Lý Mộc gửi mặt cười haha tới, nhắn hai chữ: ‘Ngây thơ.’

Cũng không biết là nói cô ngây thơ hay là nói cô tưởng cô nói vậy anh ta sẽ tin sao?

Trong lòng Nghê Lam khẽ nhột, vội hỏi: ‘Anh Lý Mộc có đường tắt?’

Lý Mộc không thèm để ý đến cô nữa.

Nghê Lam lại liên lạc với Lam Diệu Dương, lần này Lam Diệu Dương nhận máy. Anh nói anh vừa định trả lời tin nhắn của cô, anh hỏi công việc bên cô tiến triển thế nào.

Nghê Lam kể lại lời của Thẩm Hà cho Lam Diệu Dương, anh thấy miễn cưỡng cũng chấp nhận được. Rõ ràng là có cách nhưng lại muốn Nghê Lam bị chửi tới ngày mai để kéo độ hot mới làm sáng tỏ khiến anh có chút khó chịu.

“Lần này anh đừng ra mặt, đừng để việc bé xé to.” Nghê Lam nhắc anh.

Lam Diệu Dương liền nói anh nhịn được.

Nghê Lam lại kể chuyện Lý Mộc cho anh biết, cuối cùng hỏi: “Anh ta có liên quan tới chuyện đêm đó em lấy được thẻ phòng sao?”

Lam Diệu Dương nói tối qua anh đã nghĩ tới chuyện này rồi, anh sẽ đi tìm hiểu rõ.

“Vậy là anh có manh mối rồi?”

“Đúng.”

“Là gì vậy?”

“Đợi điều tra rõ rồi sẽ nói em biết, bây giờ cũng chỉ là đoán mò.” Lam Diệu Dương đáp như thế.

Nghê Lam có hơi không vừa ý, đồng bọn hợp tác phá án mà còn thần bí như vậy.

Phía bên kia có người gọi Lam Diệu Dương, dường như anh đang rất bận, anh nói đã hẹn xong buổi chiều đưa Vu Thừa đi kiểm tra server. Phòng máy của công ty an ninh ở thành phố bên cạnh, bọn họ sẽ đi tàu cao tốc qua, đoán chừng ngày mai mới quay lại.

Nghê Lam với anh nói chuyện một hồi, sau đó ai làm việc nấy.

Lần chụp hình này Nghê Lam thay trang phục ba lần. Một bộ đồ thường ngày, một bộ thể thao, và một bộ huấn luyện dã chiến.

Nghê Lam mặc cái gì cũng đẹp, dáng cao lại gầy, chân dài eo thon rất có khí chất. Tuy trẻ tuổi nhưng phong độ đầy đủ. Nhưng quả thực cô không có kinh nghiệm chụp hình trực diện nghiêm túc, không biết tạo dáng, thợ chụp ảnh phải hét lớn cô phải thế này thế kia, dạy cô điều chỉnh tư thế. Nghê Lam hơi cứng, cũng may còn chút nhan sắc gỡ gạc lại.

Chụp đến bộ huấn luyện dã chiến cuối cùng, lúc cầm súng dao các loại, rốt cuộc Nghê Lam tìm được cảm giác. Lần này cô không cần thợ chụp ảnh chỉ đạo, vác súng, cầm súng, nhắm bắn các loại, động tác chuẩn lại ra dáng.

Chu Văn Bân và Thẩm Hà đều hài lòng.

Buổi trưa ăn đơn giản, buổi chiều Nghê Lam đã bắt đầu mệt rã rời.

Tiết mục hỏi nhanh đáp nhanh này cô quả thực nghĩ gì đáp đó, nói đại.

Tổ tiết mục này quả thực cực kỳ xấu xa, thế mà chuẩn bị mấy câu hỏi về vụ ghi âm mà tài khoản trên V hãm hại cô, cái gì mà thích nhất mẫu đàn ông thế nào, có muốn gả vào nhà đại gia hay không, cảm thấy thế nào với siêu thoại Nhị Lam couple, nhiều dân mạng mắng cô như vậy cô có muốn nói gì không.

Nghê Lam cảm thấy với đầu óc của cô ứng phó mấy chuyện này quả là không được.

Nhưng bộ dạng ngốc nghếch của cô dường như là cái Chu Văn Bân và Thẩm Hà muốn, Nghê Lam vừa trả lời vừa thấy bọn họ cười.

Nghê Lam nghĩ Thẩm Hà thật là hay, trước mặt thì như chị lớn thân thiết nói giúp cô tẩy trắng, sau lưng lại chuẩn bị đâm cô một nhát.

Nếu như tiết mục này mà nổi, chắc chắn là có máu của cô trong đó.

Ngày hôm sau, quảng bá 'Phần thưởng tối cao' tung ra, vị khách mời thứ sáu cũng là vị khách mời cuối cùng – Nghê Lam.

Tin này vừa ra, Weibo lập tức sôi sục.

Cộng thêm lăng xê và tuyên truyền của tổ tiết mục, 'Nghê Lam – Phần thưởng tối cao' trở thành tiêu đề trên hot search.

Tuy trò chơi 'Phần thưởng tối cao' chưa ra được bao lâu, nhưng thử nghiệm trò chơi tốt, hình ảnh tinh xảo, marketing làm cũng tốt, cho nên số lượng fan tăng lên rất nhanh. Tiết mục trò chơi offline chiếu trực tiếp sau khi được quảng bá, tâm tình của mọi người đều dâng cao, rất mong đợi.

Nhất là sau khi hai tuyển thủ thực chiến Chương Thế Hiên và Điền Lạc được giới thiệu, fan của trò chơi quả thực mong chờ đến đỉnh điểm.

Uông An Ni và Môn Bội Bội cũng xem như kích được một chút bọt sóng đối với khán giả giải trí. Đến khi Phan Kính ra sân, fan trò chơi và ngành giải trí phản ứng có phần mạnh, nhưng chỉ là hơi mạnh. Tuy có người nói muốn nhìn hai tiểu soái ca trẻ tuổi làm sao đánh bại được ông chú phản diện, nhưng cũng chỉ là nói giỡn.

Bây giờ, tên Nghê Lam đã xuất hiện rồi.

Đây quả thực là khiêu khích tính bao dung của khán giả.

Tham gia chủ đề chia làm hai nhóm: Một nhóm xưng là có Nghê Lam thì sẽ kiên quyết phản đối tiết mục, không thể chịu được hai tiểu soái ca xếp tên cùng kiểu phụ nữ như Nghê Lam được. Nhóm còn lại là mong chờ Nghê Lam bị ngược trong chương trình, bị lăn lê trên đất, bị đánh thành đầu heo.

Mọi người bắt đầu sôi nổi thảo luận quy tắc trò chơi.

Đạn màu bắn trúng mặt bị xem là phạm luật sao?

Có thể dùng võ đánh nhau sao?

Có thể dùng chân đá người sao?

Rất muốn nhìn thấy Nghê Lam bị đánh nha!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 48

Nghê Lam được thêm vào trong nhóm chat khách mời của tiết mục, sáu vị khách mời còn có người đại diện của bọn họ, trợ lý cùng với tổ tiết mục, tổ quản lý khách mời, nhà sản xuất, quản lý tiết mục, đều ở đó.

Lúc Nghê Lam được thêm vào cô đang nói chuyện điện thoại với Vu Thừa.

Vu Thừa và Lam Diệu Dương đến phòng server của công ty an ninh ở thành phố bên cạnh, Lam Diệu Dương kiểm tra hình ảnh gốc của tầng 20 khách sạn lưu trên server, từ ngày 9 tháng 9 đến nay đều không thấy nhân viên khả nghi nào vào phòng 2001. Nói cách khác, camera và cửa an ninh của phòng quả thực đã từng bị người ta hack.

Nhưng Vu Thừa lại không phát hiện được gì trên server, ngoại trừ một chuỗi ghi chép sử dụng quyền hạn của nhân viên quản lý khách sạn mà Nghê Lam lưu lại.

Lam Diệu Dương nói cho Vu Thừa chuyện Nghê Lam đã dặn dò, Vu Thừa cũng cố ý kiểm tra những phần liên quan, cũng không phát hiện được gì.

Hacker này chẳng những xóa hết lịch sử ghi chép của khách sạn, cũng xóa bỏ hết lịch sử trên server của công ty an ninh.

Chỗ này liên quan rất nhiều đến trình độ kỹ thuật và nội dung chuyên ngành, Vu Thừa nói Lam Diệu Dương không hiểu lắm, liền muốn để nhân viên quản lý phát hiện ra lỗ hổng này nói

chuyện trực tiếp với Vu Thừa.

Lam Diệu Dương không muốn để bọn họ biết Nghê Lam, liền nói là lúc quay về sẽ sắp xếp cuộc họp.

Đúng lúc đó Âu Dương Duệ gọi điện thoại cho Vu Thừa hỏi tình hình điều tra thế nào, nghe được chuyện này liền kêu Vu Thừa đưa điện thoại cho Lam Diệu Dương.

"Nhân viên quản lý kia có phải Nghê Lam hay không? Cô ấy cong cong thẳng thẳng thế nào tôi còn không biết sao? Đêm đó cô ấy ở khách sạn suốt, thời gian này trùng với thời gian server bị hack." Âu Dương Duệ nói.

Lam Diệu Dương không thích anh, cũng không thích giọng điệu của anh.

Âu Dương Duệ nói: "Kêu Nghê Lam nói chuyện với Vu Thừa, tôi sẽ không nghi ngờ Nghê Lam vì cô ấy có kỹ thuật hack máy tính."

Lam Diệu Dương cảm thấy hoàn toàn không thể tin tưởng. Cảnh sát biết lừa người nhất, lại còn lừa đường đường chính chính.

"Anh không muốn lãng phí thời gian của mình thì thời gian của người khác cũng quý giá. Nhân lúc Vu Thừa còn ở chỗ phòng server để cậu ta kiểm tra triệt để tình hình chút đi, người ta là chuyên gia cũng bận rộn nhiều việc. Chúng tôi mời cậu ấy hỗ trợ cũng không dễ dàng gì, lần sau chưa chắc sẽ đi với anh chuyến nữa."

Lời này có lý. Lam Diệu Dương nghĩ ngợi liền liên lạc với Nghê Lam. Nghê Lam trái lại không bận tâm. Cô không xử lý đồng hồ định vị chính là không sợ Âu Dương Duệ biết. Chỉ là cô quả thực không ngờ tới trên lịch sử ghi chép của server lại không có.

Thế là chính Nghê Lam cũng rất muốn nói chuyện với Vu Thừa để hỏi tình hình một chút.

Hai kỹ thuật viên máy tính cứ vậy nói chuyện với nhau. Lam Diệu Dương ngồi bên cạnh nghe rõ từng chữ nhưng không hiểu gì.

Ngoại trừ tập cơ bụng, có phải cũng nên bắt đầu học cho biết máy tính một chút không?

Lam Diệu Dương nghe chuyên gia nói chuyện không hiểu bắt đầu thất thần, kiểu phụ nữ như Nghê Lam thật là hay quá mà, quá biết nhắc nhở đàn ông vươn lên.

Vu Thừa và Nghê Lam thảo luận thật lâu, sau đó anh lại quay về phòng server một chuyến. Lần này thời gian anh ở lại dài hơn, còn nói chuyện với quản lý phòng máy, kiểm tra các thiết bị liên quan, bận rộn tới tận tối, nhưng cuối cũng vẫn không tra ra được gì.

Hacker kia quả thực xử lý sự việc cực kỳ sạch sẽ, không lưu lại một chút dấu vết.

Nghê Lam nói chuyện xong với Vu Thừa, cô quay lại WeChat xem một chút. Trong nhóm khách mời kia, mọi người mới đầu đều chào hỏi khách sáo, Phan Kính còn tag tên cô, nhưng cô vẫn không trả lời. Về sau trong nhóm mọi người nói sang chuyện khác, Thẩm Hà cảm ơn mọi người, Chu Văn Bân cảm ơn mọi người, nhóm quản lý cũng cảm ơn mọi người, sau đó thì không còn gì nữa, trong nhóm im lặng như gà mắc tóc.

Nghê Lam không hiểu tình hình lắm, cô thử thăm dò bằng cách phát ra một bao đỏ một tệ.

Phan Kính bỗng nhiên nhảy ra: 'Biết mình chọc người ta ghét mà không có thành ý chút sao?'

Nghê Lam vội vàng nói: 'Bấm nhầm số lẻ rồi.'

'Tiếp bóng.' Phan Kính phát ra một bao đỏ 200 tệ, Nghê Lam là người đầu tiên cướp được. Cướp được 87.5 tệ.

Nghê Lam mừng như điên, cô cộng thêm 5 tệ, góp thành 88 tệ, lại phát ra.

Lần này Môn Bội Bội cũng tới góp vui, cô cũng phát ra một bao đỏ 200 tệ.

Sau đó mọi người khách sáo trò chuyện vài câu trong nhóm, phát bao đỏ cho nhau, bầu không khí đã sôi nổi hơn so với ban đầu.

Trong lòng Nghê Lam liền nghĩ, không khí chưa đủ, tiền bạc tới giúp.

Nhưng mọi người không hề đề cập tới chuyện trên Weibo, sợ cô ngại. Ngược lại Nghê Lam thoải mái giới thiệu bản thân: 'Em là Nghê Lam, là cái người bị chửi dữ dội trên mạng kia, trong tiết mục nhờ mọi người chiếu cố nhiều hơn.'

Sau đó cô lên Weibo tìm đại một nội dung vừa liếc mắt đã thấy về mình, đó là dân mạng nói, Nghê Lam xuất hiện, nhân vật phản diện cũng thành người tốt. Hiện tại người mọi người muốn thấy bị đánh bẹp dí chính là Nghê Lam, mạng của Phan Kính được bảo vệ rồi.

Nghê Lam chụp bình luận của dân mạng gửi ra.

'Nhìn xem, có em ở đây, người khác đều an toàn rồi.'

Lần này Phan Kính hăng hái, anh lưu lại rất nhiều lời khen mình, ra sức gửi.

Nghê Lam trả lời, 'Cứ coi là anh ép em, em cũng không gửi mấy tấm chụp màn hình mình bị chửi đâu.'

Cô lên chép mấy bình luận dân mạng động viên, khích lệ các khách mời khác, không sót người nào, không có thiên vị.

Những vị khách mời khác yên tâm rồi, cô này cũng được đó, rất mạnh mẽ, chắc là sẽ dễ tương tác.

Nghê Lam hi hi ha ha với mọi người một trận, xem như hoàn thành việc giao tiếp nhóm của tân binh ngây thơ mới ra nghề đã có scandal.

Cô lại cảm khái một lần nữa, ngành giải trí thật không dễ lăn lộn.

Cô chờ tin tức của Vu Thừa. Đến rất khuya, Vu Thừa lại nói chuyện một lần nữa với cô, nói là không tìm được bất kỳ manh mối nào.

Nghê Lam nghĩ ngợi, bọn họ gặp phải đối thủ như thế nào?

Trễ hơn chút, Lam Diệu Dương gọi điện thoại cho Nghê Lam, lúc này trời đã khuya rồi.

Lam Diệu Dương nói cho Nghê Lam là bọn họ đã trở về, anh mới tiễn Vu Thừa về.

Nghê Lam hỏi anh tình hình cụ thể hôm nay, Lam Diệu Dương nói cho cô biết, cảm thấy Vu Thừa rất có trách nhiệm, tốn rất nhiều thời gian trong phòng máy, còn thảo luận với nhân viên quản lý phòng máy rất lâu, Âu Dương Duệ cũng gọi điện thoại tới hỏi mấy lần.

"Vu Thừa nói đối phương khẳng định là một hacker rất lợi hại." Lam Diệu Dương ngáp, hai ngày nay anh ngủ không ngon, đã rất buồn ngủ rồi.

Nghê Lam kết thúc cuộc nói chuyện, kêu anh đi ngủ sớm.

Nghê Lam cầm lấy tư liệu vụ án Âu Dương Duệ đưa, một lần nữa sắp xếp lại manh mối của vụ án này.

Giả như hôm đó cô lưu nội dung quan trọng nào trong thẻ nhớ, cô không có thời gian quay về nhà hoặc tìm chỗ khác cất đi. Cô mang nó đi theo La Văn Tĩnh, Khương Thành, Thiệu Gia Kỳ đến Lam Sắc Hào.

Trong buổi tiệc xảy ra một số chuyện khiến cô cảm thấy nguy hiểm, thấy nhất định phải giấu thẻ nhớ để bảo vệ nội dung trong thẻ nhớ.

Cô trộm được một tấm thẻ phòng, cô quyết định giấu thẻ nhớ trong căn phòng đó.

Nhưng trong phòng đó có người, tuy có chút xấu hổ nhưng cô đã giấu thành công rồi.

Thế là cô dùng phần mềm làm một cái meme đánh dấu địa điểm giấu đồ vật, viết 'hỏng bét rồi' để truyền tin từ xa cho người nào đó.

Đây chính là nguyên nhân vì sao mà cô tham gia tiệc tối lại không uống rượu, bởi vì trên người cô có đồ quan trọng, cô cần giữ tỉnh táo.

Cô chọn giấu thẻ đi mà không phải mang theo người rời đi là vì cô thấy mình còn chưa bại lộ sao? Cô còn có ý đồ giả vờ điềm nhiên như không có việc gì tiếp tục quay về làm nội ứng?

Cần phải tiếp tục quay về, vậy chắc chắn cái cô nắm được trong tay vẫn chưa phải bằng chứng để định tội cuối cùng.

Sau đó cô còn chạy mất, còn rất gấp, đến mức không quay về lấy thẻ.

Cũng có lẽ là vì cô biết mình đã chọc giận Lam Diệu Dương, quay về lại sẽ gặp rắc rối với bảo vệ, không có cơ hội lặng lẽ nhanh chóng đi lấy đồ.

Tóm lại, lần này cô rời đi thì hoàn toàn bị lộ rồi.

Cô đến đường Long Côn.

Nếu như Weibo của cô là báo tin cho Quan Phàn, vậy khẳng định Quan Phàn cũng sẽ phát tin cho cô, nhưng dùng cái gì? Tại sao Quan Phàn lại đến đường Long Côn?

Nghê Lam xem lại từ đầu hình ảnh chụp và ghi chép hiện trường tai nạn xe ngày 9 tháng 9 của các cô mà Âu Dương Duệ cho cô.

Quan Phàn cầm cổ tay cô, đè lên người cô, hai người hôn mê bên cạnh chiếc xe nổ tung.

Ở chỗ không xa còn có một cái còng đã mở.

Quan Phàn lấy ra còng tay? Muốn bắt cô?

Vậy rốt cuộc cô có phải trợ thủ của Quan Phàn không?

Nghê Lam bực bội ném tư liệu sang một bên.

Nghê Lam bật máy tính lên, tiếp tục xem xét nội dung trong điện thoại di động của La Văn Tĩnh mà cô bí mật chép ra.

Lịch sử trò chuyện, lịch sử cuộc gọi, Weibo, email bên trong rất nhiều, app sử dụng cũng là loại bình thường hay thấy.

Đây chính là một người phụ nữ cuồng công việc, ngay cả nói chuyện phiếm cũng nói chuyện công việc, phong cách nói chuyện không đùa giỡn, thật đúng là kiểu có việc gì nói việc đó. Không ảnh selfie, không giải trí tiêu khiển.

Nghê Lam rất hoài nghi trước ngày 9 tháng 9 cô đã điều tra được gì từ người phụ nữ này.

Nếu trong tay cô có Clone và phần mềm giám sát, vậy cho thấy là cô muốn dùng. Hẳn là cô đã dùng qua.

Trừ phi sau ngày 9 tháng 9, La Văn Tĩnh đã xóa hết nội dung liên quan.

Nhưng dựa vào ghi chép này trong điện thoại của cô, khối lượng công việc của cô rất lớn, thường xuyên tăng ca, có khi còn gửi email công việc ra lúc một giờ sáng, Nghê Lam không biết một ngày cô ấy có thể ngủ được mấy tiếng, còn có thời gian mà phạm tội nữa?

Nghê Lam quyết định đi ngủ.

Nếu như cô biết rõ mình là ai thì tốt rồi.

Tại cục cảnh sát, phòng làm việc của Viên Bằng Hải.

Viên Bằng Hải đứng dậy kéo rèm cửa bằng lụa trắng, khẽ che đi chút ánh nắng buổi sáng hướng đông nam.

Âu Dương Duệ vừa mới báo cáo tình hình điều tra camera của Lam Sắc Hào với Viên Bằng Hải, bây giờ đang nói về Trần Viêm.

"Trước đó chúng ta điều tra nhầm phương hướng. Trước đó chúng ta cứ theo chặt mẹ của Trần Viêm, điều tra tài khoản của bà ấy nhưng không phát hiện được gì. Chúng ta liền bỏ đi manh mối này." Trong giọng nói của Âu Dương Duệ có kiểm điểm bản thân, "Nhưng ý thức của Nghê Lam khiến cô ta đi đến chỗ mẹ của Trần Viêm ở, điều này cho thấy chỗ đó vẫn còn giá trị điều tra. Cho nên tôi đã điều tra lại một lần nữa. Tài khoản mẹ Trần Viêm quả thực không có vấn đề gì, nhưng hai người hàng xóm có quan hệ rất tốt với bà ấy, trước khi Trần Viêm vào ngục, mỗi nhà nhận được một trăm năm mươi ngàn, tháng thứ hai, mỗi nhà lại nhận được một trăm ngàn, cuối cùng mỗi nhà nhận được tổng cộng hai trăm năm mươi

ngàn.”

Viên Bằng Hải vừa nghe vừa cầm lấy tách trà. Ông ra hiệu cho Âu Dương Duệ nói tiếp.

“Chúng tôi đến đó hỏi thì hai nhà hàng xóm đều thừa nhận là tiền Trần Viêm cho. Trần Viêm gọi điện thoại cho bọn họ, nói bọn họ rằng bản thân làm việc sai trái bị đi tù, phải mấy năm nữa mới có thể ra tù. Anh ta sợ mẹ không có người chăm sóc nên gửi ít tiền cho hàng xóm, để bọn họ giúp đỡ chăm sóc bà. Hai trăm năm mươi ngàn, năm mươi ngàn là cho hàng xóm, hai trăm ngàn là để bọn họ chi tiêu hàng ngày và đi khám bệnh cho mẹ anh ta. Trần Viêm nói bọn họ đưa theo mỗi tháng, đừng nói ra ngoài.”

“Tổng cộng năm trăm ngàn?”

“Đúng. Bỏ ra năm trăm ngàn mua Trần Viêm gánh tội thay.”

“Đã điều tra ra nguồn gốc tiền chưa?”

“Tôi mới lấy báo cáo từ chỗ trinh thám. Năm trăm ngàn này là do mười hai tài khoản hợp thành. Mười hai người này đều là trưởng nhóm biểu diễn, diễn viên phó đạo điễn, hoặc là quản lý công việc của đoàn phim. Mỗi tháng trong tay bọn họ đều có ghi nhận số tiền chuyển nhận, có cái mấy vạn, có cái mấy trăm, còn có rất nhiều khoản tiền mua cơm, đạo cụ, có một số tài khoản cũng không phải do bọn họ tự quản, sổ ghi chép cực kỳ không rõ ràng. Rất nhiều khoản tiền bọn họ chuyển cùng lúc, theo tài khoản của công ty truyền hình chuyển ra. Tiền gom lại sau khi chuyển ra, có khi bọn họ cũng không biết người nhận được là diễn viên nào, văn phòng nào.”

Viên Bằng Hải đặt tách xuống: “Nói cách khác, bọn họ nhận được tiền từ nhiều kênh, trừ đi khoản tiền của mình, sau đó lại chuyển khoản ra theo danh sách. Hai nhà hàng xóm này nằm trong danh sách được chuyển tiền.”

“Đúng vậy. Mười hai tài khoản này sau khi được trinh thám điều tra cẩn thận, trong đó có hai chủ tài khoản rất cẩn thận, còn lưu lại danh sách trả tiền lúc đó, yêu cầu thanh toán cho hai hàng xóm kia là Giải trí Phong Phạm.”

“La Văn Tĩnh?”

Âu Dương Duệ nói: “Rất có thể. Nghê Lam điều tra chuyện này, cho nên trong trí nhớ của cô ta có lưu lại thông tin này. Tôi chỉ sợ cô ta biết nhiều tin tình báo hơn, còn cất giấu vật chứng, nhưng cô ta không còn nhớ nữa rồi.”

“Trí nhớ của cô ta là vấn đề lớn đó.” Viên Bằng Hải nói, “Vẫn nên quan sát cô ta trước, phải bảo đảm an toàn của cô ta.”

Âu Dương Duệ đáp lời, lại nói: “Quan Phàn không nghi vấn chuyện tài khoản của hai nhà hàng xóm này.”

Viên Bằng Hải hỏi: “Cậu cảm thấy cô ấy biết rõ sao?”

“Cô ấy biết. Nhưng cô ấy không muốn đánh rắn động cỏ. Một khi số tiền kia bị tra ra thì hai người hàng xóm kia đương nhiên sẽ thông báo cho Trần Viêm. Khi đó Trần Viêm còn chưa biết có thể có khả năng hợp tác. Trần Viêm biết sự việc bại lộ, đương nhiên sẽ mật báo cho người đứng phía sau Sơn Lâm.”

“Bây giờ Trần Viêm chết rồi, vì vậy chỉ còn manh mối La Văn Tĩnh và giải trí Phong Phạm này?”

“Tôi cũng cho điều tra lại từ đầu việc Trần Viêm bị ngộ sát. Tôi nghĩ trước đó có khả năng tôi cũng đi sai phương hướng. Có người cố ý gây chuyện gây náo loạn, cho nên chúng ta kiểm tra chính những người gây chuyện, nhưng lại không tìm ra thuốc độc trên người bọn họ.”

“Đánh lạc hướng?”

“Rất có thể.”

“Phía bên Phong Phạm làm sao điều tra?”

“Phong Phạm đã tuyên bố hủy hợp đồng với Nghê Lam. Nhưng vẫn trong ngành giải trí, bất kỳ lúc nào cũng có thể nói Nghê Lam tiếp cận.”

“Động tĩnh gần đây của Nghê Lam quá lớn.” Viên Bằng Hải nói, “Cậu nhắc nhở cô ấy một chút, tránh cho cô ấy không biết tình hình.”

“Tôi nghĩ cô ấy biết. Đây chắc cũng là một phương thức tự vệ.”

Viên Bằng Hải nói: “Tài khoản bên phía Phong Phạm kia tạm thời đừng đụng tới. Tài khoản của công ty giải trí với nhân viên tương đối phức tạp, rất dễ bị mất, trước khi có được bằng chứng trực tiếp vẫn nên bình tĩnh.”

“Được.”

Nghê Lam nghỉ ngơi một ngày, chuẩn bị cho họp báo tiết mục ngày mai.

Nói đến cô cũng rất khẩn trương, trước đó đối mặt với chửi rủa đều là trên mạng, bây giờ phải họp báo, sẽ phải đối mặt với người thật, cô phát hiện cô có chút chướng ngại tâm lý.

Hôm nay động tĩnh trên mạng vẫn rất lớn.

Bởi vì chuyện Bành Khải ngoại tình đã lộ ra rồi.

Hình ảnh Chu Tân Mỹ tìm người giúp đỡ, tụ tập thương lượng phải bắt gian tình ở Lam Sắc Hào đều có.

Trong video đã biên tập qua, Chu Tân Mỹ nói: “Tìm thêm mấy người tới đi, khách sạn này có nhiều lối ra.”

Hai mươi phút sau thì Nghê Lam đạp xe đạp tới. Nghê Lam đeo khẩu trang và đội mũ, tìm một góc vắng dừng xe, sau đó đi vòng qua hông khách sạn đi vào, rồi biến mất trong video.

Sau đó lại có một vài người tới.

Đừng nói là người bình thường xem, ngay cả Nghê Lam suýt chút nữa cũng tin.

Nguyên một ngày, mấy kênh tiếp thị, giải trí, đối thủ của Bành Khải, Chu Tân Mỹ đều đã tham gia hết rồi. Thông tin mọi người đăng lên không giống nhau, nhưng tất cả đều làm rõ chuyện này.

Bành Khải ngoại tình, Chu Tân Mỹ bắt gian, cuối cùng lại cầu huyết hòa hợp khiến chuyện này thành trò cười.

Mọi người bắt đầu đào bới, người thứ ba là ai, ngoại tình bao lâu rồi, Chu Tân Mỹ phát hiện như thế nào? Còn phân tích quá trình từ tư thế hùng hổ đe dọa tìm thêm người giúp đỡ lớn thế nào đến cuối cùng tha thứ cho tên đàn ông cặn bã ra sao của Chu Tân Mỹ.

Còn có người tự xưng biết chuyện nói hai người này vì bảo vệ mình, gửi ảnh chụp Nghê Lam cho ký giả, bịa chuyện xe đạp biến thành xe sang.

Cũng có người đứng ra làm sáng tỏ hai vợ chồng này không biết Nghê Lam, việc này với việc của Nghê Lam là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, không thể nào nhập làm một nói vu oan hãm hại.

Nhưng đã không còn ai quan tâm rồi.

Chuyện Nghê Lam bò lên giường đã không còn mới mẻ, không có phê như vở kịch vợ chồng ân ái bắt gian tình.

Nghê Lam nghe ngóng một chút, nghe nói Thẩm Hà đã ra tay, Lý Mộc đã ra tay, còn có Công ty giải trí Blue cũng ra tay.

Tài liệu vở tuồng của vợ chồng này hiển nhiên cũng tới từ nhiều nguồn khác nhau, còn có 'bạn thân' hữu nghị cung cấp.

Nghê Lam hỏi Lam Diệu Dương, anh nói anh vốn nghe lời mặc kệ không quản, nhưng sau đó anh có nghe bên phòng PR điều tra ra nói hai vợ chồng kia vì hình tượng sự nghiệp, lấy Nghê Lam ra làm bia, còn nói nhiều lời rất khó nghe. Lam Diệu Dương liền không vui.

Nghê Lam nghe xong thì vui, lúc Lam Diệu Dương nói anh không vui thật là đáng yêu.

Hôm sau là buổi họp báo của 'Phần thưởng tối cao.'

Khác với những người khác có trợ lý, người đại diện đi theo, Nghê Lam tự mình tới. Thẩm Hà cho xe tới đón cô.

Buổi họp báo tổ chức ở sảnh giải trí của khu trò chơi. Sân chơi trên núi chính là nơi ghi hình.

Nghê Lam lần đầu tới nhưng cô không có tâm trạng ngắm cảnh sắc, bởi vì ống kính của phóng viên đã chụp cô tanh tách rồi.

Tổ tiết mục sắp xếp rất chu đáo, ăn uống đều có đủ.

Năm người khác đều có fan hâm mộ của mình tới cổ động, chỉ có Nghê Lam không có. Tổ tiết mục tìm mấy cô gái giơ bảng cho Nghê Lam, trên đó viết 'Nghê Lam cố lên.' Vì tránh để Nghê Lam khó chịu, đã sắp xếp cho Nghê Lam ngồi ở vị trí ngoài cùng.

Các câu hỏi trong khâu phỏng vấn đều đã được sắp đặt trước, phóng viên đặt câu hỏi đều rất ổn thỏa. Ví dụ như phần thưởng anh chị muốn là gì, tại sao anh chị lại muốn tham gia tiết mục này, anh chị muốn chung đội với ai.

Nhóm khách mời trả lời cũng rất an toàn ổn thỏa, nhất là Phan Kính, quả thật sử dụng phong độ tốt nhất, một hình tượng anh trai hiền lành, hơn nữa danh tiếng của anh cũng cao nhất ở đây, rất được hoan nghênh.

Lúc Phan Kính nói phần thưởng anh muốn chính là 'diễn người tốt', tất cả mọi người đều cười. Anh còn nói người anh muốn chung tổ nhất là Nghê Lam, vì người khác cùng đội với cô khẳng định áp lực rất lớn, anh là nhân vật phản diện nên không quan trọng, những người khác vẫn là hình tượng chính diện.

Phan Kính nói gì Nghê Lam đều rất phối hợp. Câu trả lời của cô cũng an toàn khiêm tốn, cũng tương đương khích lệ.

Thẩm Hà theo sát toàn bộ buổi họp báo, cực kỳ hài lòng.

Lúc tan họp báo, Nghê Lam xuống sân khấu. Cô chợt thấy trên tấm bảng phông nền họp báo lớn kia có một nhóm lớn các đơn vị tài trợ, có một cái tên rất quen thuộc trong danh sách: Công ty an ninh Thụy Thuẫn.

Đây không phải là công ty dịch vụ an ninh của Lam Sắc Hào sao.

"Tiết mục mời vệ sĩ bảo vệ à?" Nghê Lam hỏi Thẩm Hà.

"Không a, tất cả các thiết bị ghi hình trực tiếp trong sân chơi đều do Thụy Thuẫn cung cấp, là loại tiên tiến nhất trong trò chơi thực chiến." Giọng điệu Thẩm Hà rất tự hào, "Độ nét cao, linh hoạt, ngõ ngách nào cũng có. Yêu cầu góc quay với đạo diễn cũng rất cao. Cho nên tổ đạo diễn tụi chị có mười người, cam đoan ống kính cho sáu người các em không ít đâu."

"Lợi hại ghê, lần này là dốc hết vốn liếng a." Thụy Thuẫn chính là công ty an ninh tốt nhất trong nước, cô đã nghe Lam Diệu Dương khoác lác qua.

"Thụy Thuẫn có cổ phần ở Viễn Bác, trong tiết mục này, ông chủ Tần đã đem hết tài nguyên dưới tay mình đổ vào đây, đất đai, trò chơi, nhân viên và phần mềm kinh doanh, rất có đầu óc kinh doanh."

Thẩm Hà dẫn Nghê Lam đi xong, bỗng nhiên chỉ, "Nhìn xem, Tần tổng cũng tới rồi, chút nữa Tần tổng sẽ giảng giải thử nghiệm trò chơi cho phóng viên. Ông ấy rất xem trọng tiết mục này."

Tần Viễn nhìn thấy sáu vị khách mời, vẻ mặt tươi cười, bắt tay chào hỏi với bọn họ.

Cuối cùng đến chỗ Nghê Lam, "Ngưỡng mộ danh tiếng đã lâu, hôm nay rốt cuộc gặp được người thật rồi."

Nghê Lam bắt chặt tay ông, lịch sự cười với ông một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Nghê Lam tranh thủ thời gian gọi cho Lam Diệu Dương.

"Lam tổng, giờ em đang ở sân chơi núi Kỳ Lân, sáng nay họp báo tiết mục ở đây."

"Anh thấy rồi." Giọng Lam Diệu Dương không vui, "Lúc em phát biểu nhìn ngốc ngốc."

Nghê Lam: "…"

Cô ngốc hồi nào vậy, cái này gọi là khiêm tốn, Thẩm Hà kêu cô ban đầu nên kiềm chế chút. Tuy cô cũng không rõ là bản thân mình rốt cuộc phải kiềm chế cái gì.

Nhưng mọi người trả lời đều là phong cách đó, cô cũng học theo, người khác trả lời thế nào cô liền trả lời thế đó. Nhường phong quang cho Phan Kính cũng là chuyện đương nhiên.

"Em nói anh biết." Nghê Lam tạm thời không quan tâm những chuyện đó, quay lại trọng điểm trước, "Vừa rồi em mới biết, công ty an ninh Thụy Thuẫn mà các anh dùng và khoa học kỹ thuật Viễn Bác, công ty game của 'Phần thưởng tối cao' đó, thì ra là cùng một chủ."

"Em nói Tần Viễn à? Cái này anh biết." Lam Diệu Dương nói, "Trước đó anh có họp với bọn họ. Tần Viễn chỉ là cổ đông của Công ty an ninh Thụy Thuẫn, ông ấy không quản lý nghiệp vụ của bên đó. Bản thân ông ấy chỉ tập trung vào mảng phát triển phần mềm. Trò chơi này ông ấy phát triển mấy năm nay giờ mới tung ra, cho nên ông ấy khá quan tâm."

Lam Diệu Dương dừng một chút, hỏi Nghê Lam: "Sao thế? Có vấn đề gì à?"

"Không có gì, em chỉ cảm thấy có chút trùng hợp." Nghê Lam hạ giọng, "Tất cả thiết bị sân chơi thực chiến tụi em dùng đều là của Thuỵ Thuẫn."

"Hệ thống hình ảnh camera thực tế của Thụy Thuẫn đứng nhất nhì trong nước, hệ thống phần cứng phần mềm cũng cập nhật nhanh chóng, phục vụ đúng lúc. Anh biết có rất nhiều doanh nghiệp sử dụng dịch vụ của bọn họ." Lam Diệu Dương nói: "Lần họp trước, Tần Viễn có giới thiệu cho anh bọn họ sử dụng thiết bị của Thụy Thuẫn đưa vào trong sân chơi, một là có thể bảo đảm an toàn hành tung của người chơi, hai là hệ thống chuyển tiếp truyền hình trực tiếp trên mạng bọn họ đang phát triển cũng đạt được tiêu chuẩn truyền đi hình ảnh dưới định dạng pixel, ba là có thể truyền hình toàn bộ chương trình. Cái này hiện tại trước mắt tốt nhất chắc là của bọn họ rồi. Ông ấy nói mới đưa ra ba năm, vẫn đang tiếp tục cải tiến, đây là lần đầu bọn họ ứng dụng truyền trực tiếp trên mạng. Nếu như tiết mục thành công, hiệu quả kỹ thuật được nghiệm chứng, hệ thống này của bọn họ chắc cũng bán được cho các nhà đài."

Nghê Lam nói: "Em có nghe nói. Dù sao tiết mục tùy tiện lấy ra một món đồ cũng có thể bán được."

Lam Diệu Dương nói: "Tần Viễn này rất giỏi, rất có tiếng trong giới kinh doanh. Ông ấy học công nghệ thông tin. Khắp nơi trên mạng đều nói về ông ấy."

"Thật sao?" Nghê Lam nói: "Trước đây không có để ý. Vậy để em tra thêm xem."

"Tra cái gì, có gì hay xem đâu." Lam Diệu Dương bỗng nhiên khó chịu.

Nghê Lam ngẩn ra, nghĩ rằng bên trong có bí mật gì đó, hạ giọng vội hỏi: "Sao thế?"

"Anh đã nói là không có gì hay để xem." Anh dừng lại một chút, im lặng một lúc, không nghe thấy Nghê Lam nói gì, ho khẽ một tiếng, nói: "Vậy em đã điều tra anh chưa?"

"Đương nhiên tra rồi." Nghê Lam nhớ tới lúc đó: "Em vừa tỉnh lại đã không nhớ rõ gì rồi, lại bị chị Gia Kỳ đánh vào đùi một cái nói em vô liêm sỉ leo lên giường của anh. Anh nói xem em sao có thể không tra rốt cuộc anh là ai."

Lam Diệu Dương: "…Sau đó thì sao?"

"Không thể hiểu nổi bản thân."

Ý là không đáng leo lên giường sao? Lam Diệu Dương không vui: "Được rồi, em còn chuyện gì không?"

Cái sự không vui này có chút rõ ràng, Nghê Lam lại không hiểu: "Anh không vui à?"

"Không có."

Nhóm quản lý tiết mục gọi Nghê Lam, Nghê Lam liền nói: "Em phải đi rồi, chương trình còn tiếp tục." Nói xong liền cúp máy.

Lam Diệu Dương trừng điện thoại. "Anh không vui, em không hỏi thêm được vài câu à?"

Đáng tiếc đầu bên kia điện thoại đã không có người đáp lại. Lúc này Lam Diệu Dương thật sự không vui.

Nghê Lam được dẫn vào tiệc rượu. Buổi tiệc dạng buffet, trên bàn bày đầy thức ăn. Trên vách tường đối diện là một cái màn hình, lúc này đang phát ra hình ảnh game và trailer tiết mục, giới thiệu đội hình khách mời, phỏng vấn, v..v…

Nghê Lam nhìn thấy phần mình, suýt chút nữa thì nghẹn bánh.

Ha ha ha ha, có chút gượng gạo, thật ngố.

Môn Bội Bội đi tới bên cạnh cô, nói với cô: "Em không giống trong tưởng tượng của chị chút nào."

"Chị nghĩ em thế nào?"

"Là kiểu vừa đẹp vừa khôn khéo đó."

Nghê Lam thích thú lời khen này, nghiêm túc hỏi: "Nhưng đẹp vẫn là đẹp chứ?"

Môn Bội Bội cười ha ha. Giọng cười của cô hơi giống vịt, là một trong những điểm đặc trưng của cô, vừa đặc biệt vừa vang, nhất thời mọi người đều quay lại nhìn.

Nghê Lam bình tĩnh lại. Một lúc sau Môn Bội Bội cười xong rồi, gật đầu nói: "Rất đẹp, thật đó, chị là phụ nữ còn thích. Em không thấy hai cậu em trai kia vẫn cứ lén nhìn em suốt à."

“Thấy rồi, nhưng em không dám cười với bọn họ, em sợ fan của bọn họ nghĩ là em lấy lòng họ, đánh chết em mất.”

Môn Bội Bội lại cười một trận to.

Vị danh hài này nổi tiếng là nhờ vào nụ cười sao? Nghê Lam ổn định lại cảm xúc lần nữa bởi vì mọi người lại nhìn.

Môn Bội Bội nói chuyện với Nghê Lam một hồi, sau đó được phóng viên mời đi phỏng vấn.

Phan Kính liền đi bộ lại hỏi Nghê Lam: “Hai người bọn em nói gì vậy?”

Nghê Lam đáp: “Chị ấy khen em đẹp.”

Phan Kính liếc cô, tới lượt Nghê Lam cười ha ha.

Một lúc sau, Tần Viễn lên sân khấu. Ông giới thiệu chủ trì, đoàn đội, kỹ thuật, thiết bị, quy tắc trò chơi, vân vân cho mọi người, trong đó thiết bị kỹ thuật là trọng điểm trình bày, hiển nhiên lĩnh vực này ông chuyên nhất, nội dung ông nói sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, thú vị.

Thừa lúc ông đang nói chuyện, Nghê Lam lấy điện thoại ra tìm kiếm thông tin của Tần Viễn.

Bản tin về Tần Viễn quả thật không ít. Là một nhân tài khoa học kỹ thuật mới, một doanh nhân trẻ tuổi xây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, thiên tài học tập, thần thoại lập nghiệp. Tần Viễn được đánh giá rất tốt, hào quang sáng ngời. Nghê Lam tìm mấy lần, đa số nội dung không có gì khác biệt. Câu trả lời của Tần Viễn cũng giống nhau.

Thời niên thiếu nghèo khó, bất ngờ mất cha mẹ, dựa vào cái đầu thiên tài, tính cách không chịu thua, tầm nhìn đặc biệt, tinh thần mạo hiểm, lập nên tập đoàn Viễn Bác.

Có phóng viên hỏi Tần Viễn: “Ông thấy điều gì làm ông thành công?”

Tần Viễn trả lời: “Cái nghèo và cái chết.”

Nghê Lam có phần xúc động, một doanh nhân thành công khí chất tinh anh, mặc một bộ âu phục mắc tiền, lại có một quá khứ gian nan đau khổ như vậy, nhưng trong nụ cười và ánh mắt của ông không thấy tăm tối.

Nghê Lam nghĩ tới bản thân, cô là ai đây, quá khứ của cô thế nào, gia đình cô đơn thân, tuổi thơ cô quậy phá, cô sống có tốt không? Vui không? Sau khi cô từ Mỹ về xảy ra chuyện gì?

Nghê Lam rất muốn biết.

Cô không biết vì sao mình quay lại, nhưng cô cảm thấy không thể nào là vì ngành giải trí. Chẳng lẽ vì giúp Quan Phàn? Cô từ nhỏ đã là một chị đại không theo quy củ, thật có tinh thần trọng nghĩa vậy sao?

Nghê Lam tham gia hoạt động xong đêm đó liền trở về.

Phan Kính cực kỳ giận oán trách cô không có chí tiến thủ, bởi vì anh và hai em trai nhỏ khác muốn ở lại tiếp tục luyện tập. Vì Môn Bội Bội có lịch trình khác nên phải đi. Mà Uông An Ni cũng ở lại huấn luyện một ngày, ngày hôm sau cô có một buổi họp báo, ngày mốt chính thức tham gia khu trò chơi.

“Còn em? Em vội gì vậy?” Vẻ mặt Phan Kính giống như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Trước đó rõ ràng là cô hứa với anh sẽ làm quen với hoàn cảnh huấn luyện và chút kỹ năng súng ống, còn hẹn xong ngày mai sẽ cùng anh luyện tập phối hợp một chút. Kết quả thì sao, bây giờ đột nhiên nói muốn đi.

Tuy phải đến hôm sau tiết mục mới yêu cầu vào khu trò chơi, nhưng bây giờ khâu chuẩn bị cũng muốn chụp một chút chuyện hậu trường rồi. Trước khi vào khu trò chơi thi thố, sáu vị khách mời này đang làm gì?

Các khách mời nam đều đang tích cực rèn luyện, các khách mời nữ có người bận rộn vẫn dành thời gian luyện tập. Còn Nghê Lam thì sao?

Nghê Lam dõng dạc đáp: “Em đi tìm một chút tiểu sử của em.”

Phan Kính: “…”

“Chị Hà nói, em là một đứa nhóc mất trí nhớ đáng thương. Lúc nãy em cũng có báo với chị ấy rồi, muốn nhân lúc trước khi tiết mục bắt đầu đi về quê của em một chút, tìm lại ký ức, chính là đột nhiên rất muốn đi. Chị ấy đồng ý rồi, cảm thấy rất tốt, còn kêu một chị quay phim đi với em quay hậu trường.”

Phan Kính: “…Đứa nhóc mất trí nhớ đáng thương.”

“Ừm.” Nghê Lam gật đầu.

“Chị Hà có hiểu lầm gì về em không? Tiết mục bố trí em lên chưa tới 10 phút là tèo rồi.”

“Tóm lại anh phải luyện cho tốt, chúng ta chia ra hành động.”

Phan Kính nói: “Đương nhiên rồi, anh phải chứng minh trai ba mươi vẫn có thể đánh bại thiếu niên mười tám.”

Nghê Lam chìa ngón tay cái cho anh rồi đi.

Sáng hôm sau, Nghê Lam mang theo chị quay phim, đi tàu cao tốc.

Weibo hôm nay lại phát thêm một đợt tuyên truyền tăng nhiệt cho tiết mục.

Tổ tiết mục ‘Phần thưởng tối cao’ mở bỏ phiếu, kêu mọi người dự đoán ai cuối cùng sẽ trở thành ‘Người nhận phần thưởng’.

Chương Văn Hiên và Điền Lạc có khả năng thay nhau đứng nhất và đứng nhì, Phan Kính ổn định ở vị trí thứ ba, thứ tư là Uông An Ni, thứ năm là Môn Bội Bội, Nghê Lam không có vé.

Đây chính là ý định sắp xếp tuyên truyền của Thẩm Hà trước đó.

Chương Văn Hiên và Điền Lạc có quá nhiều tài liệu tranh tài có thể dùng, động tác của bọn họ mạnh mẽ, ngoại hình đẹp, đầy cảm giác thiếu niên. Fan hâm mộ phát điên phát cuồng.

Đoạn video sát thủ lúc trước của Phan Kính tung ra, cộng thêm hình ảnh luyện tập cùng với huấn luyện viên ở sân chơi hiện tại, huấn luyện viên khen anh cực kỳ tốt. Bộ dạng và khí thái người xấu tỏa ra trên người Phan Kính, thêm hiệu quả chế tác của đoạn video là điều mà Chương Văn Hiên và Điền Lạc không có.

Phan Kính được một trận khen lớn.

Nghê Lam bầu cho anh một phiếu, bình luận: 'Gừng càng già càng cay.'

Phan Kính thật là bị chọc tức chết.

Uông An Ni là người tập gym phóng khoáng, trên Weibo của cô thường cập nhật hình cô tập gym, các vai diễn đều là chính diện, cho nên việc PR cho cô cũng dễ làm. Một đoạn video kèm thêm âm thanh, cực kỳ phát nhiệt.

Môn Bội Bội thì rất biết chọc cười, đám fan hâm mộ của cô dồn dập khuyến khích cô dùng tiếng cười để chiến thắng đối thủ. Còn có fan chạy đến Weibo của tuyển thủ nam, giới thiệu Bội Bội đáng yêu của bọn họ.

Phan Kính bầu cho mình một phiếu, nhưng lúc bình luận lại viết: 'Nói cho mọi người một bí mật, Nghê Lam tuyệt đối bị đánh giá thấp rồi.'

Sau đó anh bị cả nhóm chế giễu.

Nghê Lam đang đi đến trường tiểu học cũ của mình, đọc thấy bình luận này cũng chọc anh một câu: 'Vậy sao anh không bầu cho em một phiếu?'

Phan Kính trịnh trọng: 'Tự tin quan trọng hơn lòng tốt.'

Nghê Lam cười cười, để điện thoại xuống. Chú gác cổng để điện thoại xuống chào hỏi cô: "Cô Vệ có nhớ cháu, chút nữa cô ấy ra tiếp cháu, cháu chờ một chút."

Nghê Lam gật đầu cảm ơn rồi đợi.

Sự náo nhiệt trên mạng vẫn tiếp tục.

Cảnh Uy bầu cho Nghê Lam một phiếu, viết: 'Lúc trước Nghê Lam được chọn quay quảng cáo là vì lúc casting cô ấy chỉ cần ba chiêu đã đánh bay trợ lý của tôi.' Weibo còn đính kèm một đoạn video hậu trường quay quảng cáo, không có đặc hiệu, sau khi nghe đạo diễn nói yêu cầu Nghê Lam đánh vào bao cát. Phong thái tốc độ kia cực kỳ lóa mắt.

Khương Thành cũng tới góp vui, anh bình luận trên Weibo của Phan Kính: 'Là tướng bại trận dưới tay Nghê Lam mà cậu vẫn rất tự tin.'

Khương Thành có vị trí thế nào trong làng giải trí, Weibo này của anh nhất thời khiến cho việc tuyên truyền của tiết mục bùng nổ rồi.

Nghê Lam từng đánh bại Phan Kính?

Nhân vật phản diện chuyên nghiệp thực ra lại yếu đuối?

Phan Kính nhanh chóng trả lời: 'Cái gì mà bại tướng dưới tay, đó là quay phim! Quay phim nha!'

Đạo diễn Lã Bác Văn chia sẻ hai video hậu trường của 'Bằng chứng im lặng'.

Một video là cảnh Nghê Lam diễn bị bắn chết, hành động có chút khoa trương nhưng té thật, rất thật.

Một video khác là cô xông lên nóc sân phơi đoạt súng khống chế Phan Kính.

Lã Bác Văn viết: 'Nếu nam chính và phản diện của 'Bằng chứng im lặng' không đồng quan điểm, vậy để tôi chứng minh luôn. Kỳ thật Nghê Lam là một nghệ sĩ có thể chịu khổ cực biết cố gắng, cô quả thật có đánh bại Phan Kính.'

Khương Thành và Phan Kính đều chia sẻ bài Weibo này của Lã Bác Văn. Khương Thành nói tôi nói đâu có sai đâu. Phan Kính cũng nói tôi đâu có sai, chỉ là quay phim.

Nhưng Nghê Lam ở trong video quá bảnh rồi.

Tuy đoạn bị bắn chết kia diễn không được tốt lắm, nhưng người ta là té thật nha, mà lại không phải một lần. Cái này gọi là chuyên nghiệp.

Đoạn đánh bại Phan Kính thì khỏi phải nói, có dân mạng bình luận: 'Hình ảnh quá đẹp, tôi xem cũng gần chục lần rồi.'

Lam Diệu Dương gọi điện thoại cho Lã Bác Văn: "Cảm ơn ông, đạo diễn Lã."

"Không có gì không có gì, chỉ gõ mấy chữ thôi." Lã Bác Văn khách sáo.

Lúc trước kêu tôi chỉnh người cũng là mấy người, giờ kêu tôi khen cô ấy cũng là mấy người. Lã Bác Văn hoàn toàn không muốn cười nhạo.

Gần tối ngày đầu tiên, phiếu bầu cho Nghê Lam nhiều hơn một chút, nhưng cũng chỉ đứng thứ 5, thứ 6 luân phiên thay nhau với Môn Bội Bội. Fan của Môn Bội Bội mặc kệ, tổ chức một lần bỏ phiếu, dù sao cũng không cần tiền, số lượng chắc chắn đủ.

Số phiếu của Nghê Lam và Môn Bội Bội chênh lệch nhau quá lớn, sau cùng cô xếp bét.

Kỳ thật thứ tự xếp hạng này căn bản không quan trọng, nhưng Lam Diệu Dương chính là muốn xem, nhìn thấy số phiếu của Nghê Lam ít, rất không vui.

Lúc này anh nhìn thấy siêu thoại 'Tiết mục trực tiếp Phần thưởng tối cao' có một tin Weibo đứng đầu, nội dung là: 'Nghê Lam à, em từng vì chị chống đỡ thiên quân vạn mã, cũng từng vì chị khẩu chiến quần hùng. Bây giờ, chỉ có thể dựa vào chính chị chiến đấu, nhưng em sẽ đứng sau chị hô to: Nghê Lam cố lên!'

Lam Diệu Dương nhìn xong trực tiếp phát hoả, đây không phải là ăn cắp tiếng lòng của anh sao? Account cũng lạ, lượng fan cũng thật nhiều.

Anh kêu Cổ Hoắc qua: "Người đó là ai vậy?"

Cổ Hoắc nhìn thoáng qua: "Bán bao cao su…"

Lam Diệu Dương: "…"

Cổ Hoắc: "Admin trang quảng cáo."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Nghê Lam gặp được cô Vệ chủ nhiệm trước đây của mình.

Tuy đã mười năm trôi qua nhưng cô Vệ vẫn còn nhớ rõ cô.

"Không quên được, ấn tượng sâu sắc." Cô Vệ nói, "Lúc cô thấy tin tức của em ở trên mạng còn nghi ngờ không biết có phải cùng một người hay không, nhưng tên của em rất đặc biệt, rất dễ nhớ, dáng người cũng không khác mấy. Mấy thầy cô trẻ trong văn phòng cũng đang bàn tán về em đó."

Nghê Lam cười gượng mấy tiếng, loại scandal 'bò lên giường' này bị cô chủ nhiệm nhắc trước mặt thật đúng là quá xấu hổ.

"Cô, em mất trí nhớ rồi." Nghê Lam nói; "Em không nhớ rõ chuyện trước đây, gia đình, trường học đều đã quên hết. Cho nên em muốn đến xem thử, tìm những người biết em hỏi một chút, em là ai? Quá khứ của em thế nào?"

Cô Vệ quay đầu nhìn chị quay phim ở phía sau, hỏi Nghê Lam: "Là tiết mục muốn dùng sao?"

"Không phải, cô không cần ra mặt. Bọn họ chỉ muốn quay xem trước tiết mục em làm gì. Không liên quan tới việc em đi tìm lại quá khứ. Dù em có đi chợ thì bọn họ cũng sẽ quay một đoạn."

Cô Vệ lại quay đầu nhìn, cô gái quay phim kia quả thật chỉ chụp bóng lưng hai người lúc đi đường, bây giờ không mở máy ra nữa.

Cô Vệ dẫn Nghê Lam tới chiếc ghế bên cạnh sân thể dục ngồi xuống, "Em muốn hỏi gì?"

"Trước đây trên mạng có bạn học nói em ở trường là chị đại, phải không cô?"

Cô Vệ nói: "Em lúc trước hả, lúc nào cũng đánh nhau, quả thật cũng giống chị đại. Ngoài trường có mấy học sinh lớp lớn chặn học sinh trường mình ngoài đường, bắt nạt học sinh tiểu học đòi tiền lúc tan học. Cho nên mỗi lần tan học, theo sau em là một đám nhóc, có đứa còn cao hơn em một cái đầu."

Cô Vệ nhớ đến hình ảnh năm đó còn cười rộ lên, sau đó nghiêm mặt: "Nhưng mà đánh nhau là không đúng. Em đánh thắng thì thôi lại còn dùng lời nhục mạ người ta. Sau đó đối phương tìm tới trả thù, em liền đi ứng chiến. Đằng sau lại có một đám nhóc. Cô lúc đó quả thật quản không nổi em, cho em đứng chịu phạt không ít, em đọc bản kiểm điểm đến thuộc lầu lầu. Mỗi lần chào cờ xong đều cho em đọc bản kiểm điểm, em đứng dưới cột cờ mở miệng là đọc được, nhưng lần sau lại vẫn thế. Đương nhiên rồi, có những lúc bọn họ không đúng, nhưng em học võ, đánh người là không tốt."

"Bọn họ làm gì em vậy?" Nghê Lam hỏi.

"Bọn họ nói em không có cha, có lúc lại nói đến mẹ em, em liền ra tay. Từ nhỏ em đã học võ, là trung tâm võ trong thành phố chúng ta, học Taekwondo. Bà ngoại em nói sợ em bị bắt nạt, cho nên để em học suốt không ngưng. Em còn nhớ chỗ đó không?"

Nghê Lam lắc đầu.

Cô Vệ nói địa chỉ cho cô.

"Cô chưa gặp ba em bao giờ, trước đây có hỏi, em đều nói không biết. Cô đã gặp mẹ em. Mẹ em là bác sĩ, đã từng làm bác sĩ quốc tế, còn lên tin tức địa phương. Em rất giống mẹ em. Cô nhớ rất rõ bà ngoại em. Em cũng giống bà ngoại em nữa. Họp phụ huynh đều do bà ngoại em đến. Hai năm cuối em thường hay trốn học, lúc nào cũng xin nghỉ, năm lớp sáu không học hành đàng hoàng, lúc đó mẹ em gặp tai nạn qua đời, biến cố lớn trong nhà. Em trái lại không thích gây lớn chuyện. Ít nói, không thích đến trường, sau đó ông bà ngoại em bị bệnh. Cô nhớ cô còn cùng giáo viên quản sinh đến nhà em thăm hỏi mấy lần, lúc đó vì chuyện em lên trung học, thầy cô còn mở cuộc họp tìm hiểu. Về sau em ra nước ngoài rồi."

Cô chủ nhiệm hàn huyên với Nghê Lam rất lâu. Cô nói năm đó Nghê Lam là một đứa bé rất thông minh, tập thể dục cũng tốt, tuy nhiên học hành không ra sao, nhưng thành tích mỗi môn cũng tạm. Chỉ là không chịu bị quản, không nghe lời. Lúc học lớp sáu thì lộn xộn, xếp đến lớp nào là chủ nhiệm lớp đó đùn đẩy. Về sau người nhà sắp xếp cho em đi nước ngoài, nói là ba em đưa em đi, chuyện cũng kết thúc.

Sau đó Nghê Lam theo địa chỉ cô chủ nhiệm cho, cô đến lớp võ – võ quán Vân Đạo.

Võ quán kia đã thay đổi chủ, thầy dạy bên trong không có ở đây qua mười năm. Cho nên không ai nhận ra Nghê Lam. Nhưng ông chủ mới quen biết chủ cũ, liền giúp Nghê Lam liên lạc.

Nghê Lam ở lại đó một đêm gặp mặt ông chủ kia.

Ông chủ kia họ Lưu, giữ lại cổ phần trong võ quán này, lại mở công ty bán đồ thể dục thể thao. Tối ông xong việc gặp mặt Nghê Lam.

"Tôi nhớ cô rất rõ. Ấn tượng sâu sắc luôn." Ông chủ Lưu nói, "Tuổi còn nhỏ mà có thể đánh cả đứa lớn. Thầy dạy phạt cô 100 lần, cô muốn làm 200 lần. Bị thương cũng không khóc, cực kỳ li lợm."

"Ông có từng gặp ba tôi không?"

"Không có."

“Có nghe nói về ông ấy không?”

“Không có. Lúc cô nói chuyện phiếm với người khác chưa bao giờ nói chuyện trong nhà. Mỗi lần cô tới tập võ đều là ông ngoại, bà ngoại đưa tới.”

“Ông thấy, tôi với người nhà quan hệ có tốt không?”

“Tốt chứ, người nhà đến đón cô là cô đã cười tít mắt.”

Sau cùng ông chủ Lưu còn nói: “Hôm nay tôi bầu cho cô một phiếu, từ võ quán chúng ta ra, sẽ thắng.”

Nghê Lam cười cười, ông chủ Lưu lôi kéo chị quay phim, quay đoạn mà ông nói chuyện. Nghê Lam thắng hay không, đây cũng là quảng cáo cho võ quán và công ty bọn họ rồi.

Chị quay phim cười cười, quay cho ông.

Nghê Lam và chị quay phim quay về khách sạn, hỏi cô: “Không phát sóng thật chứ?”

“Sẽ không. Ông ta không trả tiền quảng cáo.” Chị quay phim siêu bình tĩnh.

Tối hôm đó, hình ảnh hậu trường trước ngày thi đấu của sáu vị khách mời đã được phát sóng rồi.

Chương Văn Hiên, luyện tập.

Điền Lạc, luyện tập.

Phan Kính, luyện tập.

Uông An Ni, luyện tập.

Môn Bội Bội, lên tiết mục phỏng vấn.

Nghê Lam, dạo phố.

Tổ tiết mục đều đã làm phụ đề cho nội dung của mỗi người. Những người khác vừa xem đã hiểu, còn việc Nghê Lam đi dạo phố, tổ tiết mục giải thích là áp lực trước khi tham gia quá lớn, Nghê Lam về quê cũ tìm lại bản thân.

Thể chất hại mình tốt người của Nghê Lam lại một lần nữa linh nghiệm, toàn bộ dân mạng đều nói Nghê Lam già mồm, khen ngợi những người khác thái độ nghiêm túc thật sự cố gắng.

Lam Diệu Dương gọi điện thoại nói chuyện với Nghê Lam, hỏi cô sao vào lúc này lại chạy ra ngoài, có giả vờ thì cũng nên giả vờ bộ dạng cực khổ, đắp nặn hình tượng tốt.

Nghê Lam không vui, hung dữ nói: “Em là đột nhiên cực kỳ muốn ra ngoài, đột nhiên muốn tìm người hỏi, nếu không nghĩ mãi em sẽ khó chịu, sao lại không được chứ? Em một là không trái hợp đồng, hai là được tổ tiết mục đồng ý, sao lại không được?”

“Được, được.” Lam Diệu Dương lập tức nhận lỗi, “Chính sự của em tương đối quan trọng.”

Lam Diệu Dương dừng một chút, hỏi cô: “Vậy em có nhớ ra được gì không?”

“Không có. Nhưng căn cứ theo những gì hỏi được, lúc em còn nhỏ quả thực rất biết đánh nhau. Có thể là vì em mồ côi cha, em dễ bị bắt nạt, cho nên từ nhỏ nhà em đã cho em đi học võ rồi. Nắm đấm của em không phải tự nhiên mà có.”

Lam Diệu Dương nhìn nhìn tay mình, da mịn thịt mềm, anh không nói gì.

Nghê Lam nói với anh, ngày mai chuẩn bị đi dò hỏi nhà cũ trước đây một phen, nếu như có thể gặp được hàng xóm cũ hay người nào biết chuyện có thể hỏi một chút.

Xong rồi sẽ trở về.

Ngày hôm sau, Nghê Lam không tìm được hàng xóm cũ nào, địa chỉ nhà cũ trước đây đã biến thành trung tâm thương mại. Nghê Lam không thể tiếp tục tra ra được gì, thế là dứt khoát đi du lịch lòng vòng cùng chị quay phim, ăn hết một lượt đồ ăn vặt và món ngon trong thành phố này.

Tiết mục hậu trường của hôm nay.

Chương Văn Hiên, luyện tập.

Điền Lạc, luyện tập.

Phan Kính, luyện tập.

Uông An Ni, gặp đạo diễn, họp kịch bản.

Môn Bội Bội, luyện tập.

Nghê Lam, ăn.

Tổ tiết mục phối phụ đề cho Nghê Lam là tìm khắp nơi không gặp được người cũ, ôn lại chút món ngon lúc nhỏ.

Dân mạng nhấn lại: ‘Bởi vì lúc trước áp lực quá lớn, vị khách mời này đã nhanh chóng ăn uống thả cửa.’

Theo sau đó là một chuỗi cười nhạo phụ họa.

Trước khi Nghê Lam chính thức vào sân chơi, cô gặp Âu Dương Duệ một lần.

Âu Dương Duệ nói kết quả điều tra mới nhất cho cô.

“La Văn Tĩnh, Phong Phạm quả thực có tham dự vào đó, bọn họ lợi dụng sổ sách công ty điện ảnh và truyền hình để che giấu, trả tiền thuê tội phạm. Trần Viêm này khẳng định không phải là người duy nhất.”

Nghê Lam nhất thời nghĩ đến: “Tấm thẻ nhớ tôi giấu có phải ghi lại tiền chi trả phi pháp của bọn họ không? Nếu có bản ghi chép này, có thể tra ra chân tướng phạm tội.”

Âu Dương Duệ nói: “Xe máy của hai tên trộm kia cũng là đồ ăn trộm, sau khi bọn họ lái vào một công trường bỏ hoang thì đốt xe bỏ đi, không để lại manh mối. Chỗ kia bốn phía thông thoáng, bọn họ thay quần áo lẫn vào đám người, camera không thấy được hành tung của bọn họ.”

“Bọn họ có thể đuổi theo Lam Diệu Dương nhanh như vậy, chứng minh bọn họ ở gần đó. Xe trộm cũng là trộm gần đó, mà còn chắc chắn là trộm cùng ngày. Nếu không người mất xe báo cảnh sát, bọn họ còn chưa đợi được người đi lấy thẻ đã bị truy bắt trước rồi. Phạm vi gây án này có thể khoanh vùng lại”

Âu Dương Duệ nghe xong lời Nghê Lam, lặng lẽ dùng điện thoại mở phần mềm bản đồ ra, tìm vị trí Lam Sắc Hào, chỉ cho Nghê Lam xem: “Chỗ tìm thấy chiếc xe ban đầu của camera là con đường cách khách sạn 2km. Cô nhìn xem là khu nhà cũ đến cỡ nào, một là camera không nhiều, hai là bảo trì không tốt, đa phần hình ảnh không dùng được. Đội cảnh sát được phái đi không tìm được cụ thể xe máy này từ đâu tới. Xe này là bị trộm ngày 24 tháng 9. Địa điểm là một thành phố khác, cách đó khoảng 11 km. Người mất xe báo án rồi, nhưng cảnh sát mãi vẫn chưa tìm được.”

Nghê Lam im lặng một hồi, nói cách khác, cần phải lấy được ảnh của kẻ trộm, phỏng vấn điều tra khu nhà ở này, camera giám sát từ ngày 24 tháng 9 đến ngày 8 tháng 11 có khả năng đều phải kiểm tra, đây là khối lượng công việc lớn.

“Camera được lắp trước ngày 24 tháng 9.” Nghê Lam nói.

“Có lẽ vậy.” Âu Dương Duệ nói, “Tôi đã nói Lam Diệu Dương hỏi đồn cảnh sát bên kia. Kiểu kiểm tra địa bàn thế này quả thực cần sự hỗ trợ của cảnh sát địa phương vùng đó.”

“Vậy lý lịch của tên trộm thì sao?”

“Hắn ta tên Triển Huy, 38 tuổi, từng có tiền án tụ tập ẩu đả, ăn cắp, cướp và ngộ sát. Hơn mười tuổi đã lăn lộn ngoài đường, hai mươi hai tuổi vào tù lần đầu tiên. Lần cuối cùng ra tù là ba năm trước. Tài khoản giao dịch của hắn rất ít, tôi đoán hắn ta làm việc lấy tiền mặt. Nói cách khác, khả năng lớn là hắn ta quen và đã từng gặp qua người chủ mưu. Tra cụ thể hơn hành tung của ba năm này, quan hệ mạng lưới các loại đều cần thời gian.”

Âu Dương Duệ nhìn nhìn Nghê Lam, “Tôi điều tra hành tung của cô ngày 9 tháng 9, cô đến công ty sớm hai tiếng, nói là vừa khéo đi dạo gần đó, nhưng không đi dạo mà đến công ty đợi Thiệu Gia Kỳ, hai người muốn cùng La Văn Tĩnh đi tham dự tiệc tối. Tôi nghi ngờ trong hai tiếng này cô lấy được danh sách hoặc thứ gì khác ở Phong Phạm. Tôi cần cô quay lại Phong Phạm lấy tình báo một lần nữa.”

“Lấy thế nào?”

Âu Dương Duệ nói: “Không phải cô thiếu nợ Phong Phạm nhiều tiền sao, tiết mục lần này kết thúc vừa khéo có thể trả tiền cho Phong Phạm, cô quay về tìm La Văn Tĩnh, nói cô nhớ ra trong thẻ có cái gì, nói ra tài khoản của hai người hàng xóm kia, lừa La Văn Tĩnh khai ra. Chỉ cần có khe hở, sau đó dễ làm rồi.”

Nghê Lam suy nghĩ một lúc, “Được thôi.”

Hai người chia tay xong, Nghê Lam đột nhiên nói: “Chắc chắn là La Văn Tĩnh sao?”

Âu Dương Duệ ngạc nhiên: “Cô có mục tiêu hiềm nghi khác sao?”

Nghê Lam lắc đầu: “Không có.”

“Vậy trước vẫn quan sát La Văn Tĩnh thôi.”

Bốn giờ chiều hôm đó, Nghê Lam cùng các vị khách mời chính thức bước vào sân chơi núi Kỳ Lân của ‘Phần thưởng tối cao’.

Tiết mục trực tiếp bắt đầu.

Nội dung trực tiếp hôm đó không có gì quá đặc biệt, chủ yếu là hoạt động nhập trại của các vị khách mời, kiểm tra hành lý, viết tuyên ngôn nhập trại gì gì đó, xem phòng ở, ăn cơm nói chuyện.

Tám giờ tối, mọi người được gọi vào phòng khách, phần quan trọng của ngày hôm nay bắt đầu.

Bốc thăm chia đội.

Từ góc độ của người xem, đó chỉ là bốc thăm ngẫu nhiên, phải nhờ may mắn, nhưng thật ra bản thân khách mời biết đã sắp xếp trước rồi. Cho nên mọi người phải tỏ vẻ bất ngờ.

Chương Văn Hiên và Uông An Ni đều rút được màu xanh dương, cùng một tổ. Chương Văn Hiên khách sáo nói: “Chị cool chiếu cố em nhiều chút.”

Điền Lạc và Môn Bội Bội chung một tổ, Điền Lạc ngại ngùng không nói gì, Môn Bội Bội hào sảng nói: “Em trai, để chị cười giết chết bọn họ, em nằm đó thắng.”

Chỉ có nhóm Nghê Lam là không có tình thân thắm thiết.

Phan Kính khoa trương nói: “Em xem đi, anh quả là người tốt, rút trúng em rồi.”

Nghê Lam bình tĩnh: “Trước giờ em không có gặp may.”

Nghê Lam còn nói với mấy đội khác: “Đừng có bồi đắp tình cảm, quy tắc của tiết mục này là có thể không giết kẻ địch nhưng nhất định phải giết đồng đội.”

Phan Kính: “…”

Những người khác: “…”

Bình luận trực tiếp đã cười điên cuồng.

Bởi vì quy tắc trò chơi này đúng là khác thường:

Lấy được năm huy chương và chạy đến đài lĩnh thưởng vào thời điểm chỉ định sẽ có thể thực hiện được nguyện vọng. Không cần tiêu diệt tất cả mọi người, lấy được huy chương đúng giờ chạy đến địa điểm là được. Nhưng đồng đội của bạn nhất định phải hi sinh.

Bởi vì phần thưởng chỉ dành cho một người.

Mà công lao lại do hai người cùng nhau liều mạng.

Nếu như đồng đội bị quân địch tiêu diệt thì không có gì để nói, nhưng nếu không thì nhất định phải có một người hi sinh.

Cho nên đầu kỳ là đồng tâm hiệp lực, sau đó lựa chọn lại càng gian nan.

Nguyện vọng của mỗi người đều đã xác định:

Chương Văn Hiên và Điền Lạc đều muốn một chiếc xe thể thao, chỉ là thương hiệu không giống nhau.

Uông An Ni muốn thuê được một cửa hàng phù hợp để mở quán cà phê.

Môn Bội Bội muốn làm nữ chính phim hài kịch.

Phan Kính muốn diễn người tốt.

Nghê Lam muốn trả hết nợ nần.

Tiết mục mở màn ngày hôm nay đều đã công bố rồi.

Mỗi khách mời đều rất vui mừng vì tổ tiết mục không hề cò kè trả giá, đều chấp nhận nguyện vọng đầu tiên bọn họ muốn nhất.

Sau khi Nghê Lam giội cho mọi người một chậu nước lạnh, các đội nhỏ đều lặng lẽ họp, biểu hiện quyết không thể để kế ly gián của Nghê Lam ảnh hưởng đến sự đoàn kết. Đầu kỳ nhất định phải đồng tâm hiệp lực đánh bại đối thủ.

Hôm nay mọi người đều đi ngủ rất sớm, hôm sau cuộc tranh tài chính thức bắt đầu.

Ngày thứ hai của tiết mục chính là thứ sáu, nội dung sắp xếp của ngày hôm nay chính là các khâu trò chơi, các tổ vượt cửa ải lấy đồ ăn, súng ống, địa điểm huy chương, tình báo, vân vân.

Sáng sớm, mọi người ăn sáng xong, cửa ải đầu tiên đã đến rồi. Phần thưởng của cửa ải này vô cùng quan trọng – bản đồ trò chơi.

Tổ tiết mục gọi khách mời nữ đến một bên, dưới sự giám sát của tổ đạo diễn, để bọn họ mở album ảnh trong điện thoại ra, chọn bức ảnh đầu tiên.

Nội dung cửa ải này chính là: Diễn đạt nội dung bức ảnh đầu tiên để đồng đội đoán. Nếu là người thì phải nói tên, là vật thì phải nói ra là đồ gì, nói đúng sẽ qua ải.

"Đây là một trò chơi cực kỳ công bằng, trước đó các cô không biết quy tắc của cửa này, hoàn toàn không chuẩn bị. Chúng ta xem thử bức ảnh đầu tiên trong album của các cô ấy là gì nào?"

Ba nữ khách mời quả thực không biết có chiêu này, nhưng phát trực tiếp, cũng đành phải lôi điện thoại ra.

Đạo diễn và tổ quay phim tại sân chơi xem xong ảnh album của ba người, lúc nhìn thấy của Nghê Lam, mọi người không nhịn được cười lăn lộn.

Nhóm khán giả mới sáng sớm đã mò lên coi đều tò mò, sao vậy, xảy ra chuyện gì, trong điện thoại của Nghê Lam chụp gì vậy.

Nghê Lam muốn chết.

Cái điện thoại cũ này của cô đã lâu không dùng. Cô không nhớ rõ trong mục ảnh có cái gì.

Chắc chắn không có nội dung gì mẫn cảm, cho nên cô mới mang cái điện thoại này tới.

Kết quả!

Mẹ nó, sao bức ảnh đầu tiên lại là tấm ảnh Lam Diệu Dương tạo dáng đánh quyền anh!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Ba nam khách mời ngồi ở một bên, sau khi nghe xong quy tắc mỗi người một vẻ mặt.

Điền Lạc vẫn giữ tâm thái thoải mái: "Em nghĩ em có thể đoán được, hôm qua chị Bội Bội lấy điện thoại selfie với em. Hình mới nhất trong album của chỉ chắc là hình selfie."

Phan Kính nhìn về phía Chương Văn Hiên, Chương Văn Hiên lắc đầu: "Em không biết trong kho ảnh của chị An Ni là cái gì."

Chương Văn Hiên và Điền Lạc cùng nhìn về phía Phan Kính, Phan Kính bình tĩnh. "Chắc chắn không khó đoán, nếu không sao chơi tiếp được." Không có bản đồ không phải là chuyện đùa sao!

Hôm nay Lam Diệu Dương thức dậy rất sớm, trong tay anh có lịch biểu của tiết mục. Bây giờ nhóm khách mời đã phải thức dậy rồi, thay quần áo trang điểm, gắn micro, mang tai nghe

các loại. Tám giờ thiết bị camera sẽ khởi động, phát trực tiếp sẽ bắt đầu.

Lam Diệu Dương chạy đến công ty trước tám giờ sáng, tất cả cuộc họp và lịch trình ra ngoài hôm nay anh đều đã hủy hết rồi, dự tính ở trong văn phòng xử lý công việc và xem trực tiếp.

Hoạt động hôm nay sáu khách mời nam nữ cùng nhau ăn sáng thảo luận không có gì hay, Lam Diệu Dương lướt qua, vừa kiểm tra email vừa lắng tai nghe phát trực tiếp.

Đến cửa ải đầu tiên, là dùng bức hình đầu tiên trong kho ảnh của khách mời nữ chơi trò 'Tôi diễn anh đoán' để quyết định có lấy được bản đồ trò chơi hay không.

Chỉ một lúc sau bên phía truyền trực tiếp đã phát ra mấy tiếng cười nghiêng ngả.

Lam Diệu Dương chuyển qua cửa sổ phát trực tiếp liền thấy bộ dạng Nghê Lam thấy chết không sờn.

Lam Diệu Dương: "…" Cái người này lại gây rắc rối rồi à? Kho ảnh của cô sao thế?

Sẽ không phải là ảnh chụp hacker hay chứng cứ tội phạm gì chứ?

Lam Diệu Dương trở nên khẩn trương, không thèm để ý email đang trả lời được một nửa, nhìn chằm chằm kênh phát trực tiếp.

Màn hình của hệ thống phát trực tiếp này có thể phân ra thành ba màn hình, nói cách khác, tối đa có thể lựa chọn quan sát đồng thời ống kính của ba tổ.

Có thể chọn ở phía dưới màn hình, có các nút như 'Bản đạo diễn', tên sáu khách mời, 'Bản trực tiếp tại phòng đạo diễn', tổ huấn luyện viên.

'Bản đạo diễn' chính là đạo diễn căn cứ vào tình hình ống kính quay nhóm khách mời hoán đổi thành một phiên bản nội dung tổng hợp đến người xem.

Mà ấn vào tên khách mời nào thì chỉ có thể xem nội dung của người đó, vì cùng lúc có vài chiếc camera có thể quay tới vị khách mời này, cái này cũng cần đạo diễn hoán đổi ống kính. Cho nên mỗi kênh màn hình của một khách mời đều có tổ đạo diễn chuyên môn phụ trách.

'Bản trực tiếp tại phòng đạo diễn' là phát trực tiếp công việc của tổ đạo diễn, đây cũng là điểm mạo hiểm và sáng tạo mới. Tình hình làm việc và nội dung thảo luận của nhóm đạo diễn, 'quỷ kế' của bọn họ đối với khách mời, thậm chí những cảnh bọn họ nhìn thấy mà người khác không thể thấy đều có thể lộ ra từ phòng đạo diễn này.

'Tổ huấn luyện viên' kỳ thật là hình ảnh các phân đoạn huấn luyện viên chuẩn bị từ sớm, một chút nhận xét của huấn luyện viên trong quá trình huấn luyện, vân vân. Phần này tương đối ít được chú ý.

Màn hình trực tiếp của Lam Diệu Dương mở ra hai phần, một là bản đạo diễn, một là của Nghê Lam.

Hiện tại khách mời đều tương đối tập trung cho nên đạo diễn chỉ cần cắt thành hai phần khách nam và khách nữ là được, mà bên kênh của Nghê Lam quay các nữ khách mời khác và hiện trường.

Rất nhanh nhóm khách nữ đã chuẩn bị xong, bức hình đầu tiên trong kho ảnh của bọn họ cũng đã được truyền vào phòng đạo diễn. Trong phòng đạo diễn truyền đến tiếng cười và câu 'thật mong đợi'.

Lam Diệu Dương bình tĩnh lại một chút, xem ra nhiều nhất chỉ là Nghê Lam hơi thất thố chút thôi. Cái đồ ngốc này không biết lưu ảnh gì trong điện thoại nữa.

Lam Diệu Dương cũng mong đợi.

Nhóm đầu tiên bắt đầu 'Tôi diễn anh đoán' chính là nhóm Chương Văn Hiên và Uông An Ni.

Đạo diễn hiện trường nói: "Trong tấm ảnh này là một người, chỉ cần nói ra tên người đó là qua ải. Chuẩn bị kỹ, thời gian 20 giây, bắt đầu." Anh bấm giờ cho máy.

Uông An Ni bình tĩnh ung dung chỉ chỉ mình.

Chương Văn Hiên hô to: "Là hình của chị An Ni."

Uông An Ni hô to: "Đúng rồi."

Đạo diễn chiếu bức ảnh đầu tiên trong điện thoại của Uông An Ni lên màn hình, khán giả có thể nhìn thấy, đây là bức ảnh selfie Uông An Ni trang điểm.

Trong phần bình luận không có ai nói gì, thỉnh thoảng có một câu: 'Độ khó của ải này là gì vậy?'

Một người khác nói: 'Tôi dự cảm là ai cũng chỉ chỉ mình, ải này kết thúc.'

Đạo diễn hiện trường tuyên bố: "Hai người qua ải rồi, mời nhận bản đồ."

Một nhân viên mặc đồng phục sân chơi mang một cái hộp ra giao cho Uông An Ni.

Uông An Ni cùng Chương Văn Hiên cùng nhau mở ra, cô lấy ra một tấm bản đồ, cười cười giơ lên với ống kính.

Đạo diễn hiện trường ở một bên nói: "Nào, chiếu ống kính vào tôi, để tôi giải thích một chút."

Anh trai quay phim chuyển ống kính về phía anh. Tổ đạo diễn quay hình ảnh toàn cảnh trong phòng, khách mời đang đứng hoặc ngồi, đạo diễn hiện trường cùng nhân viên, hai camera quay hiện trường. Sau đó ống kính chuyển đến mặt đạo diễn hiện trường.

Đạo diễn hiện trường nói: "Có một số người có thể hỏi bản đồ trò chơi có gì quan trọng, những người này đã ở sân chơi huấn luyện mấy ngày rồi." Anh chỉ nhóm khách mời, "Tôi phải giải thích với mọi người một chút, nhóm khách mời huấn luyện trước đó chỉ là trải nghiệm súng ống của trò chơi và thích ứng với sân bãi ở một sân nhỏ bên ngoài, ngày mai bọn họ phải tiến vào khu trò chơi, là nơi bọn họ chưa từng bước vào. Hoàn cảnh bên trong rốt cuộc thế nào, đài lĩnh thưởng ở đâu, năm huy chương cất giấu ở đâu, toàn bộ đều nằm trong tấm bản đồ này."

Đạo diễn hiện trường dừng một chút: "Được rồi, hiện tại mọi người đều hiểu rõ tầm quan trọng của tấm bản đồ này, để chúng ta tiếp tục với nhóm tiếp theo."

Nhóm tiếp theo là Điền Lạc và Môn Bội Bội, Môn Bội Bội cười toe toét.

Đạo diễn hiện trường nói: "Trong ảnh là hai người, nói đúng tên hai người thì qua ải. Thời hạn hai mươi giây bắt đầu."

Môn Bội Bội nói lớn: "Ảnh hôm qua mới chụp." Cô vừa chỉ Điền Lạc, lại chỉ bản thân.

Điền Lạc nhảy cẫng lên: "Là hình selfie của em và chị Bội Bội."

Tiếng cười như vịt của Môn Bội Bội vang lên: "Không sai."

Đạo diễn đồng thời phóng ra ảnh chụp selfie của hai người.

Trong phần bình luận hiện lên: 'Quy tắc nhảm, quả nhiên là phải nhờ vào tiếng cười của Môn Bội Bội để giữ thể diện.'

Đạo diễn hiện trường tuyên bố nhóm Môn Bội Bội qua ải, bọn họ lấy được bản đồ.

Bây giờ đã đến nhóm cuối cùng.

Bình luận sôi động hẳn lên: 'Nhanh nhanh!!! Bắt đầu đi!!! Tôi muốn biết vừa rồi tổ đạo diễn cười cái gì??!!'

Trong phòng đạo diễn có người đọc câu này lên, mấy đạo diễn lại cười.

Tại hiện trường, đạo diễn hiện trường lại nhắc: "Trong hình là một người, nói đúng tên là được. Thời hạn hai mươi giây bắt đầu."

Phan Kính nhanh chóng chăm chú nhìn Nghê Lam.

Nghê Lam chắp tay sau lưng hát: "Muốn hát thì hát, hát vang dội, xem như cũng không vì có ai vỗ tay." (Ca khúc chủ đề chương trình truyền hình 'Nữ sinh siêu cấp' của đài Hồ Nam, ca từ: Văn Nhã)

Phan Kính: "…"

Mấy vị khách mời có chút sững sờ. Phía đạo diễn hiện trường và nhân viên đã bắt đầu không cách nào khống chế bật cười.

Phan Kính nghi ngờ nhìn bọn họ một chút, đạo diễn hiện trường nén cười đến mỡ đều run lên.

Nghê Lam thúc giục: "Mau nói a."

Phan Kính cẩn thận dè dặt: "Lý Vũ Xuân?"

Nghê Lam: "…"

Mấy bấm giờ kêu tích tắc, thời gian cấp bách.

Nghê Lam sốt ruột, mặt đỏ tới mang tai hô: "Đáng yêu!"

Nhóm khách mời bên cạnh có người phản ứng rồi, che miệng cười.

Bình luận đã điên cuồng.

'Mẹ nó chứ, biết ai rồi!'

'Cái này dễ đoán cỡ nào a!'

'Nhắc rành rành như vậy!'

'Lam đáng yêu a Lam đáng yêu!'

'Cả trăm phần trăm là Lam đáng yêu!'

Phan Kính vẫn còn ngây người, Lý Vũ Xuân không đáng yêu sao? Rất đáng yêu nha.

"Nam" Thời gian sắp hết rồi, Nghê Lam bỗng dưng rống to.

"Trương Kiệt?" Phan Kính càng sốt ruột càng nghĩ không ra.

"Oh my god." Nghê Lam vỗ trán xoay người, nổi khùng rồi.

Hết giờ!

Phan Kính đứng ngẩn ở đó. Mấy khách mời khác đã cười ngặt nghẽo trên ghế salon, Môn Bội Bội khoa trương ngồi bệt xuống đất cười hahahahaha.

Nghê Lam chống nạnh, vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn Phan Kính.

Phan Kính bỗng nhiên tỉnh ngộ, lớn tiếng kêu: "Mợ nó, anh biết rồi! Lam đáng yêu!"

"Anh cút ngay!" Nghê Lam lớn tiếng đáp lời anh.

Đạo diễn phóng tấm hình Lam Diệu Dương đánh quyền anh lên màn hình.

Mưa bình luận đã sớm cười điên cuồng. Màn hình đầy chữ hahahahahahah.

Cũng có người nghi ngờ: 'Nhân vật phản diện này là ngu thật hay giả ngu vậy.'

‘Cái này là sắp xếp trước rồi hả?’

Cũng có người nói: ‘Tôi cũng không đoán ra, cũng nghĩ tới chương trình Nữ sinh siêu cấp kia rồi.’

‘Tôi thấy không thể nào giả được đâu. Kỹ thuật diễn của nhân vật phản diễn thì có thể, nhưng kỹ thuật diễn của Nghê Lam sẽ không được tự nhiên như vậy.’

‘Đúng, Nghê Lam lúc đầu kinh ngạc, lúng túng, đến cuối cùng tức giận vì đồng đội ngu như heo, quá tự nhiên rồi.’

‘Hơn nữa tổ đạo diễn sau khi nhìn thấy tấm hình đều bắt đầu cười rộ, dáng vẻ mong chờ xem kịch vui rất rõ ràng. Không thể nào cả nhóm người đều diễn tốt như vậy.’

Trợ lý tổ đạo diễn lại đọc đoạn này ra, trong phòng tổ đạo diễn lại được một trận cười. Có đạo diễn nói về phía camera: “Kỹ thuật diễn của nhóm quần chúng chúng tôi có thể chứng minh, không có sắp xếp, tất cả đều là thật.”

Màn mưa bình luận lại thay đổi: ‘Chẳng lẽ trọng điểm không phải vì ảnh mới nhất trong kho ảnh của Nghê Lam là ảnh chụp Lam đáng yêu sao?’

‘Tôi nhớ hình này rồi, là Lam Diệu Dương đăng trên Weibo của ảnh. Chắc chắn Nghê Lam tự tải về.’

Lam Diệu Dương nhìn màn hình, khóe miệng cứ nhếch lên mãi.

Thế mà là hình của anh?

Ai ya, bảo anh phải nói gì cho phải.

Có chút vui vẻ.

Tấm hình đánh quyền anh đẹp trai của anh được chiếu lên.

Sau này ảnh đăng lên Weibo phải chú ý hơn chút, phải chọn ảnh đẹp trai đăng lên. Dù sao thì ai đó sẽ nhìn, đẹp rồi còn lưu lại.

Vui vẻ vui vẻ.

Muốn hát.

Lam Diệu Dương lấy điện thoại ra, vào nhóm anh em thân thiết, trong nhóm này trước đó có mấy nội dung anh tuyên truyền về tiết mục, còn có đường link trực tiếp.

Bây giờ anh hát lên, phát âm ra ngoài.

“Muốn hát thì hát, hát vang dội, xem như cũng không vì có ai vỗ tay.” (Ca khúc chủ đề chương trình truyền hình ‘Nữ sinh siêu cấp’ của đài Hồ Nam, ca từ: Văn Nhã)

Qua mấy giây, Trác Khải nhắn lại: ‘Cút cút cút cút cút.’

Một lúc sau Đoạn Vĩ Kỹ cũng nhắn: ‘Xin chào Lý Vũ Xuân.’

Đến lượt Lam Diệu Dương nói, ‘Cút cút cút cút cút.’, Trác Khải hahahahhahahah.

Lam Diệu Dương tiếp tục xem trực tiếp, nhóm Nghê Lam đã bị đạo diễn tuyên bố không qua ải, hộp bản đồ vốn chuẩn bị cho bọn họ bị lấy đi một cách vô tình.

Đạo diễn hiện trường còn cố tình nói với ống kính: “Không có bản đồ, tôi cũng không biết ngày mai nhóm này sẽ thế nào, có lẽ bọn họ sẽ nghĩ tới việc đi theo nhóm khác. Nhưng thật đáng tiếc, ngày mai trực tiếp ra khu sân chơi, bọn họ sẽ từ ba cổng khác biệt mà vào. Hơn nữa, mấu chốt nhất chính là, ngày mai bắt đầu đấu loại rồi. Nếu như bọn họ đi theo đối thủ, rất dễ bị diệt toàn đội.”

Đạo diễn hiện trường nói trước ống kính ngay trước mắt tất cả khách mời như vậy, không chút kiêng dè.

Nghê Lam: “…”

Phan Kính: “…”

Mưa bình luận lại cười.

‘Nhân vật phản diện dáng dấp đa mưu túc trí nhưng bây giờ một mặt ngố.’

‘Nhìn Nghê Lam giống như sống không còn gì luyến tiếc.’

‘Tôi biết vì sao tổ tiết mục lại phải mời Nghê Lam rồi. Cô ấy chính là đảm nhiệm vị trí gây cười cho tiết mục này a.’

‘Địa vị của Môn Bội Bội khó giữ rồi.’

Vòng thứ nhất của tiết mục kết thúc rồi. Tổ tiết mục đều làm một cuộc phỏng vấn nhỏ với từng người, vì không để xáo trộn tiết tấu, câu hỏi rất đơn giản: “Anh/ Chị cảm thấy cuối cùng ai sẽ là người thắng?”

Chương Văn Hiên vẫn bộ dạng thiếu niên rất ngầu: “Em vẫn rất có lòng tin. Dù sao em hợp tác với chị An Ni vẫn mạnh hơn chị Bội Bội.”

Đạo diễn hiện trường hỏi: “Nếu như cuối cùng nhóm các cậu thắng, cậu sẽ hi sinh mình hay là hi sinh Uông An Ni?”

Chương Văn Hiên do dự một chút: “Cái này phải chờ đến cuối đi. Nếu như hai người tụi em đều may mắn sống sót tới tận cuối, em sẽ thương lượng với chị An Ni. Phải xem cuối cùng ai nắm được thời cơ nhảy vọt hơn.”

Uông An Ni trả lời: “Em thấy Văn Hiên nhất định sẽ thắng, em sẽ cố gắng không kéo chân cậu ấy.”

“Nếu như nhóm tụi em thắng cuối cùng, em với cậu ấy đều còn sống, vậy tụi em sẽ thương lượng xem làm gì, vì nghe nói đến được đài lĩnh thưởng cũng không dễ dàng gì. Hơn nữa khả

năng lớn vẫn là để cậu ấy đi lĩnh thưởng, thể lực của em không bằng cậu ấy. Nhất định phải bảo đảm nhóm tụi em có một người chắc chắn lấy được Phần thưởng tối cao."

Khán giả dồn dập phát ra mưa bình luận cảm thấy nhóm này thực sự rất lý trí.

Điền Lạc có chút ngại ngùng, anh nói: "Nhóm tụi em đương nhiên là toàn lực ứng phó, em cảm thấy em có thể thắng. Nếu nhóm tụi em thắng, em hi vọng có thể để chị Bội Bội đi lãnh thưởng."

"Cơ hội mua xe còn rất nhiều, cố gắng kiếm thì sẽ có tiền, có tiền sẽ có xe. Nhưng nữ chính trong một bộ phim thì tiền không mua được. Nhưng lúc tụi em thương lượng thì chị ấy cảm thấy thể lực không thể kiên trì đến cuối. Ừm, nhưng em vẫn muốn thắng, hi vọng chị Bội Bội có thể lấy được Phần thưởng tối cao."

Môn Bội Bội trả lời: "Đương nhiên là Điền Lạc nhà tụi em thắng rồi, mặc dù Văn Hiên mạnh, nhưng Điền Lạc trước đó lúc chiến đấu cũng từng thắng cậu ấy. Em sẽ cố gắng không kéo chân Điền Lạc. Cậu ấy nhất định sẽ thắng."

"Em khẳng định không thể kiên trì tới cuối cùng, cái này không có gì lo lắng. Em chỉ là cố gắng giúp cậu ấy nhiều một chút." Môn Bội Bội nói xong nắm chặt tay, "Điền Lạc cố lên."

Bình luận đối với nhóm này chính là: 'Quá ấm áp rồi, thật sự là bạn bè tốt.'

Còn có người nói: 'Mấy người có phát hiện ra không, hai tổ này hoàn toàn không xem tổ còn lại kia ra gì hết.'

'Đúng thiệt, còn không thèm nhắc tới nữa. Hahahahahaha.'

Đến phần phỏng vấn Phan Kính, Phan Kính còn chưa lên tiếng, mưa bình luận đã tràn ngập 'hahahahahaha' rồi.

Đối với câu hỏi đặt ra, Phan Kính trầm ổn đáp: "Mặc dù không lấy được bản đồ, nhưng tôi vẫn sẽ dốc toàn lực ứng phó."

Một đám người bình luận cười: 'Nhân vật phản diện vẫn còn vùng vẫy giãy chết.'

Đạo diễn hiện trường hỏi: "Anh cảm thấy nhóm các anh có thể thắng sao?

Phan Kính vẫn trầm ổn đáp: "Chỉ có cố gắng thôi."

"Nếu như thắng, anh và Nghê Lam, anh thấy ai sẽ hi sinh?"

"Tôi sẽ nhường cô ấy, đừng thấy dáng vẻ tôi hung dữ, thực ra tôi là một người tốt."

Mưa bình luận: 'Tiếng lòng của nhân vật phản diện, dù sao cũng sẽ không thắng. Nói bừa một chút là được.'

Người phỏng vấn cuối cùng là Nghê Lam, cô đáp rất hùng hồ: "Ai thắng cuối cùng? Là em!"

Đạo diễn hiện trường lại hỏi: "Nhưng mà các cô không có bản đồ."

"Có cách giải quyết."

Đạo diễn hiện trường hỏi: "Cách gì?"

"Không nói cho anh biết."

Đạo diễn hiện trường: "…"

Mưa bình luận cười như điên: 'Chào mọi người, tôi là Nghê Lam, tôi dám chém gió dám đánh, không có gì tôi không dám.'

Đạo diễn hiện trường lại hỏi câu hi sinh ai, Nghê Lam đáp rất sảng khoái, "Em sẽ không để cho anh Kính kéo chân em."

Đạo diễn: "…"

Lam Diệu Dương vẫn đang coi trực tiếp, cười không dừng được. Nghê Lam phách lối thật đáng yêu mà.

Hiện trường tiết mục, khâu phỏng vấn kết thúc, mọi người vào khâu tiếp theo.

Sáu vị khách mời được dẫn đến phòng tập bắn, mặc dù ngoại trừ Nghê Lam ra, những người khác đều tham gia huấn luyện nhưng vì để có thể cho người xem hiểu, huấn luyện viên vẫn nghiêm túc cẩn thận giới thiệu cách sử dụng tất cả súng ống trong trò chơi, còn làm mẫu, cũng cho mỗi vị khách mời thực hành.

Nghê Lam vẫn khiêm tốn, người khác làm gì thì cô làm theo.

Sau khi biểu hiện của tất cả mọi người đều thành thục, đạo diễn hiện trường tuyên bố quy tắc vòng này.

Lần này là cạnh tranh của khách mời nam: Bắn bia.

Mỗi người bắn năm phát, căn cứ vào vòng đếm quyết định thắng bại.

Thắng bại này còn quyết định bọn họ sẽ lấy được đồ ăn gì.

Nhóm đứng đầu là ăn ngon.

Nhóm thứ hai là ăn đủ no.

Nhóm thứ ba là không đói chết.

Nghê Lam: "…"

Cô ăn được gì lại phải để thực lực của Phan Kính quyết định sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Nghê Lam lập tức giơ tay tự đề cử mình: "Vòng này đội em để em tham gia được không?'

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn cô.

Phan Kính trừng mắt với cô.

Nghê Lam hạ tay xuống, ngượng ngùng nói: "Em sợ, ăn không đủ no…"

Phan Kính tiếp tục trừng mắt nhìn cô.

Nghê Lam lập tức sợ, phất phất tay: "Em sai rồi, anh Kính lên đi, đội tụi mình trông cậy vào anh."

Ba khách nam đi chuẩn bị.

Uông An Ni và Môn Bội Bội đều căng thẳng cổ vũ cho em trai nhỏ đội mình, bộ dạng Nghê Lam bình tĩnh, hai tay nhét vào túi quần, dựa tường tiêu sái cam chịu số phận. Trong màn mưa bình luận lại một trận cười điên cuồng.

Kết quả của vòng này có rất nhanh.

Điền Lạc thứ nhất, Chương Văn Hiên thứ hai, Phan Kính thứ ba.

Nghê Lam nghe đạo diễn hiện trường tuyên bố kết quả, biểu cảm và tư thế đều không thay đổi.

Càng lúc càng nhiều người vào xem trực tiếp.

'Biểu hiện của tổ này quá đặc sắc rồi. Giờ tôi không quan tâm ai sẽ thắng, tôi chỉ muốn xem đội cặn bã này giãy dụa thế nào.'

Nội dung sắp xếp tiết mục hôm nay rất dày.

Khảo sát thể lực là chạy cự li 5km, không giới hạn thời gian, chạy xong là được. Cái này cũng không xếp hạng thắng, chỉ cần toàn đội hoàn thành là được. Mỗi một km sẽ lấy được một đồ vật. Hoàn thành toàn bộ hành trình sẽ lấy được mũ giáp, túi đeo chiến thuật, súng ống, bộ đàm, kính bảo hộ.

Liên quan đến thể lực của nhóm khách mời, tổ tiết mục đều đã xác nhận qua trước đó, tất cả bọn họ đều có thể hoàn thành chạy chậm 5km, lúc này xác định mới có thể tham gia.

Cho nên bên phía đạo diễn không có gì quá lo lắng, chỉ là mọi người chạy nhanh hay chậm mà thôi.

Ba khách nam đều chạy rất nhanh.

Vì bị thua một chút lúc bắn bia, lần này Chương Văn Hiên dốc hết toàn lực, là người đầu tiên hoàn thành, Điền Lạc lúc này cũng không giành trước, xếp thứ ba.

Uông An Ni chạy nhanh nhất trong nhóm nữ, xếp thứ tư. Nghê Lam thứ năm, chỉ nhanh hơn Môn Bội Bội một chút.

Môn Bội Bội hơi mập, thể lực quả thực không ổn, cô chạy xong dựa vào người Nghê Lam thở. Nghê Lam đỡ cô chậm rãi đi, sau đó đưa cô đi kéo duỗi xoa bóp: "Nếu không ngày mai chân chị sẽ nhức."

Trong số khán giả có người phát hiện: 'Nghê Lam hình như không thở gấp, cô ấy cố ý chạy chậm chút cho Môn Bội Bội theo sao?'

'Tôi cũng cảm thấy cô ấy quá thoải mái rồi.'

Sau đó thi kéo xà, theo số lượng hoàn thành mà phát cho hộp đạn, một lần kéo xà phát một hộp. Nhưng số lượng đạn cho mỗi người có hạn mức, một người tổng cộng được năm mươi viên, trong đó một hộp ba mươi viên, một hộp hai mươi viên. Cho nên mỗi tổ chỉ cần kéo 6 cái xà đơn là có thể lấy được toàn bộ số đạn hai người cần có.

Lúc này không có quy định nam nữ ai lên, tùy đội nhóm phối hợp mà tính toán. Nhưng kéo xà đơn cần lực tay rất lớn, Uông An Ni và Môn Bội Bội rất tự giác đứng về sau, cổ vũ cho con trai trong tổ.

Phan Kính chỉ vào xà đơn, cố ý nói: "Em lên đi."

"Được." Nghê Lam xắn tay, hùng hổ đi.

"Quay lại quay lại." Phan Kính nhanh chóng gọi cô lại.

Nghê Lam lại nghe lời lui về phía sau, cái này cô không lo, Phan Kính làm không được thì cô lên, lúc đó vẫn kịp.

Kết quả ba khách nam đều hoàn thành rồi.

Mấy vòng sau đó, mọi người đều lấy đủ trang bị cho trò chơi.

Bữa trưa, sự khác biệt giữa ăn ngon, ăn đủ và ăn không đói đã thể hiện ra.

Mưa bình luận đều nói bây giờ đến tiết mục quảng cáo món ăn.

Nhóm Điền Lạc là cà, thịt, trứng các loại, năm món với canh cùng cơm trắng.

Nhóm Chương Văn Hiên, thịt, rau, hai món với canh cùng cơm trắng.

Phan Kính và Nghê Lam là bánh bao, dưa muối và rau cải trắng.

Dáng vẻ Nghê Lam không chút biểu tình gặm bánh bao với cải bẹ bị rất nhiều người chụp màn hình đăng lên, kèm caption: 'Tôi nhất định sẽ không để anh Kính kéo chân tôi.'

Lam Diệu Dương thấy được cười ha ha, cũng chia sẻ lại.

Cái chia sẻ này làm cho đám bạn trên mạng hoàn toàn hưng phấn, nhao nhao đến Weibo của anh để lại lời hát: 'Muốn hát cứ hát, hát thật vang dội…', 'Bây giờ tôi muốn hát chính là tôi quá chói sáng', vân vân.

Lam Diệu Dương mặc kệ bọn họ, nhân lúc khách mời nghỉ trưa tiết mục không có nội dung gì, anh xem lại đoạn video Nghê Lam hát, xem một lần cười một lần, số lần xem cũng không nhiều, chỉ có mấy chục lần.

Nội dung tiết mục buổi chiều chính là nhóm huấn luyện viên hướng dẫn cho khách mời, dạy bọn họ làm sao sử dụng trang bị của trò chơi. Nhóm khách mời được đưa tới khu thử nghiệm bên ngoài sân thi đấu để lên lớp, chính là khu tập huấn mà bọn Phan Kính luyện tập.

Nhóm huấn luyện viên cẩn thận huấn luyện cho họ một phen. Dùng trang bị như thế nào, gặp địa hình đặc biệt xử lý ra sao, rơi vào tình thế khác biệt ứng phó thế nào, làm sao bắn được đối thủ, làm sao ẩn thân.

Phần này ngoại trừ Nghê Lam ra các khách mời khác đều học qua rồi, nhưng nhóm huấn luyện viên vẫn giảng giải giống như lần đầu, mỗi người đều chăm chú hướng dẫn. Đây cũng là để cho người xem có thể hiểu rõ hơn nội dung và quy tắc trò chơi.

Trong bản online trò chơi 'Phần thưởng tối cao', nhân vật trên mạng có thể dùng kỹ thuật chiến đấu tấn công đối thủ cướp tài nguyên, nhưng trong trò chơi thật bên ngoài, để đảm bảo người chơi được an toàn, phòng ngừa xung đột ngoài ý muốn, chỉ cho phép người chơi dùng súng bắn ra một loại đạn phấn trúng đối phương, không cho phép đối kháng bằng tay chân.

Khu trò chơi này của khoa học kỹ thuật Viễn Bác dùng trang bị trò chơi tốt nhất, bọn họ không dùng cảm ứng bởi vì cân nhắc đến việc thiếu cảm giác chân thực của người chơi, cho nên lựa chọn chính là súng bằng đạn phấn mô phỏng chân thật. Đạn phấn bắn vào người không gây vết thương nhưng sẽ lưu lại màu sắc, dùng cái này để ghi chép mức độ tổn thương. Lúc người chơi bắn súng còn có trình tự vỏ đạn văng ra thật, cảm giác cực kỳ giống với súng thật, trò chơi thể nghiệm như vậy là cực kỳ tốt rồi.

Nhóm huấn luyện viên cẩn thận nói rõ với nhóm khách mời làm sao tính ra mức thương tổn khi bị bắn ở từng vị trí khác nhau, ví dụ như bắn vào chân, nhóm khách mời không thể chạy băng băng được mà phải di chuyển từ từ. Bắn vào tay cầm súng thì bọn họ không thể cầm súng bằng cánh tay đó.

Trò chơi có cài máy cảm ứng, đạo diễn có thể nhìn thấy được 'tình huống bị thương' từ hình ảnh, cũng sẽ thông báo cho khách mời.

Bắn vào đầu, một phát tính là tử vong. Bắn vào bộ phận trên người, ba phát tính là tử vong. Tứ chi, bả vai, những chỗ không nguy hiểm, năm phát tính là tử vong.

Nghê Lam lấy được súng, cẩn thận tháo một lần lắp một lần, lại ước lượng tới lui, nhắm tầm bắn, luyện nhắm chuẩn, hết sức chăm chú.

Phan Kính nói: "Em xem đi, kêu em tới sớm luyện tập chút không tới, rớt sau mọi người cả khúc rồi."

Nghê Lam lườm anh một cái: "Người hại em phải gặm bánh bao ba ngày không có tư cách oán trách."

Phan Kính không vui: "Vậy em hại đội mình không có bản đồ, hai mắt một đen một mù, anh nói gì rồi?"

Nghê Lam nghe xong liền bốc hoả: "Là em hại hả? Anh hỏi người khác chút xem, toàn thế giới nghe gợi ý như vậy đều biết là Lam đáng yêu nha!"

Phan Kính cực kỳ lớn tiếng mạnh miệng: "Sao lại thành toàn thế giới rồi, cho dù là toàn thế giới, anh cũng là độc nhất vô nhị trong đó, không được sao?"

"Được được!" Nghê Lam còn lớn tiếng hơn anh, "Quá được! Cho nên không có bản đồ đó!"

Trong màn mưa bình luận vui không thể tả.

'Cãi nhau hay quá, tiếp tục cãi.'

'Nhân vật phản diện thật là đồ kiêu ngạo, anh chính là độc nhất vô nhị trong toàn thế giới kia, hahahahahaha.'

'Để bọn họ cãi nhau suốt, tôi có thể xem ba ngày.'

'Hahaha, couple này gây nhau vì một anh khác. Hiện trường ngoại tình lớn nha.'

Phan Kính bị Nghê Lam làm cho mắc nghẹn chút, "Không phải…" Anh định phản bác, "Câu gợi ý kia của em…" Được rồi, quả thực mấy lời gợi ý kia đủ để đoán ra là Lam Diệu Dương rồi.

"Anh làm sao biết được hai người thù oán to như vậy em còn lén lưu hình của anh ta! Em hát bài Nữ sinh siêu cấp thì anh đương nhiên nghĩ tới Nữ sinh siêu cấp rồi." Phan Kính rốt cuộc tìm được lời phản kích, cho mình là thanh niên cơ trí.

"Em làm gì mà lén lưu ảnh, chỉ là tấm hình kia chụp làm màu quá rồi, vừa nhìn đã biết là giả đánh quyền anh. Em tính lưu lại để hôm nào cười nhạo anh ấy một phen. Ai biết tiết mục này lại nghĩ ra chiêu độc như vậy." Nghê Lam bị đâm trúng, nhanh chóng bla bla bla kể ra.

Phan Kính nhanh chóng ngăn lại: "Em chờ chút."

"Thật đó, em biết đánh quyền, hình đó vừa nhìn là biết giả bộ rồi, làm màu thôi." Nghê Lam còn muốn giải thích.

Phan Kính vội vàng nói: "Lam tổng là một trong những người đầu tư của tiết mục đó."

"Người đầu tư thì có thể làm màu…." Nghê Lam bỗng nhiên ngậm miệng.

“Phần thưởng cho người chiến thắng là do giải trí Blue phụ trách. Người trao giải cuối cùng là Lam tổng đó.” Phan Kính nói.

Nghê Lam há to miệng kinh ngạc. Sao cô lại không biết chứ? Lam Diệu Dương lại không nói.

“Thực ra mấy lời em vừa nói lúc nãy đều vì che đậy sự lúng túng ngượng ngùng của em thôi.” Nghê Lam đổi giọng rất nhanh, “Tình hình thật là em lưu tấm hình kia bởi vì Lam tổng cực kỳ đẹp trai, tư thế đánh quyền rất chuyên nghiệp, em thấy đẹp quá nên lưu lại.”

Phan Kính: “…”

Bên khác nhóm khách mời cùng nhóm huấn luyện viên, còn có đạo diễn hiện trường, nhân viên hiện trường cười ngặt nghẽo.

Tiếng cười ‘hé hé hé hé’ của Môn Bội Bội quả thực muốn vang vọng núi rừng.

Đám người đạo diễn trong phòng cũng cười đến muốn xảy ra tai nạn lao động.

Mưa bình luận điên cuồng, cả đại dương ‘hahahahaha’.

‘Khẳng định rồi, Nghê Lam chính là tới chọc cười.’

‘Nhân vật phản diện không có não thật là định luật thiên cổ, Phan Kính lại là đồng đội heo như vậy.’

‘Hiện trường không ai nhắc cô ấy, coi như có đổi giọng nịnh hót thì cũng cmn không kịp nữa rồi sao?’

Tổ đạo diễn truyền lại câu này cho hiện trường.

Tuy Nghê Lam nghe được thông qua tai nghe rồi, nhưng vì để cho người xem có thể nghe được, đạo diễn hiện trường vẫn nói lại một lần: “Nghê Lam, người xem kêu nhắc nhở cô, đổi giọng không kịp rồi.”

Nghê Lam mạnh miệng: “Cái gì mà không kịp. Lam tổng là tinh anh thương nghiệp như thế, trụ cột quốc gia, một ngày trăm công ngàn việc, làm gì ở không mà xem trực tiếp.”

Đạo diễn hiện trường muốn nói còn có bản biên tập ban đêm nữa, kết quả lúc này phòng đạo diễn nhắc một câu, đạo diễn hiện trường lấy điện thoại ra, tìm đến Weibo của Lam Diệu Dương, đưa cho Nghê Lam xem.

“Cô xem, Weibo Lam tổng vừa mới đăng lên: Không kịp rồi.”

Nghê Lam: “…”

Cô tiếp lấy điện thoại trả lời: ‘Cảm ơn anh nha.’

Đạo diễn hiện trường chớp lấy thời cơ hiếm có: “Ê ê, đây là account của tui.”

Nhiều dân mạng cười muốn rớt đầu xuống đất, bò qua Weibo của Lam Diệu Dương xem, phía dưới quả nhiên có câu của đạo diễn nhắn lại: ‘Cảm ơn anh nha.’

Lam Diệu Dương cười trước màn hình đến không dừng được.

Âu Dương Duệ đi vào phòng làm việc quản lý nhà giam thành phố, Hồ Khang đang ở đó đợi anh, trưởng ngục Đào Đông cũng ở đó.

“Những tình huống anh nhắc đến chúng tôi đều đã tra, xác nhận là chỉ có thể động tay động chân trong khay đồ ăn. Theo camera cho thấy, trước khi Trần Viêm bị cuốn vào vụ ẩu đả, người có cơ hội đụng vào đồ ăn của anh ta đại khái có năm người. Năm người này đều không tham dự vào vụ ẩu đả, khoảng cách rất xa, không có trong hình ảnh camera theo dõi. Trong năm người này có hai người ra ngục một tuần sau khi Trần Viêm chết. Ra ngục đều là theo thủ tục bình thường, sớm đã sắp xếp từ trước.” Đào Đông vừa nói vừa đưa giấy tờ cho Âu Dương Duệ.

“Chúng tôi đã thẩm tra ba người còn lại trong ngục kia, cũng không có vấn đề gì. Hai người ra tù, một người tên An Hàng, một người tên Hạ Tuấn. Trần Viêm chết ngày 19 tháng 10, Hạ Tuấn ra tù ngày 21 tháng 10, An Hàng ngày 22. Chúng tôi đã liên hệ với Hạ Tuấn rồi, tạm thời không có vấn đề gì, nếu như anh còn cần điều tra gì, chỗ tôi có tư liệu của anh ta.”

Âu Dương Duệ vừa nghe vừa nhanh chóng lật xem tư liệu của năm người này.

Đào Đông tiếp tục nói: “Chúng tôi chưa liên hệ được với An Hàng. Điện thoại của anh ta tắt máy suốt.”

Âu Dương Duệ ngẩng đầu: “Nhà anh ta ở đâu?”

“Anh ta không có người thân.”

Hồ Khang nói: “Chúng tôi đã điều tra tài khoản của anh ta, không phát hiện tiền chuyển vào. Hành tung cuối cùng của anh ta là đón xe khách đi về hướng đông ngoại ô.”

Hiện trường trực tiếp của tiết mục, một ngày huấn luyện cũng đã tới hồi cuối.

Cuối cùng huấn luyện viên và đạo diễn hiện trường giới thiệu sân chơi chính ngày mai sáu vị khách mời sẽ vào.

Phần này kỳ thật chính là quảng cáo, dùng bản đồ khu trò chơi để giới thiệu cho người xem ‘Phần thưởng tối cao’ biết được quy mô sân chơi, kỹ thuật ứng dụng, vấn đề an ninh các loại. Không những trò chơi vui, kích thích mà phong cảnh còn thoải mái, cơ sở đầy đủ, hoàn chỉnh, giao thông cũng rất thuận tiện, có xe khách ngoại ô tới, sau đó chuyển tiếp sang xe đưa đón chuyên biệt của khu trò chơi đưa tới tận cổng.

Đạo diễn hiện trường tán dương đây là sân chơi dã chiến thật thiết bị tốt, tốt nhất cả nước.

Quảng cáo này chiếu xong, sáu vị khách mời rốt cuộc có thể trở về khu du lịch ăn tối nghỉ ngơi.

Cơm tối xong, các đội cũng không quay về phòng mà đều tìm chỗ bàn luận sách lược đối chiến ngày mai.

Hai đội của Điền Lạc và Chương Văn Hiên quả thực không xem đội cặn bã vào mắt, hai đội bọn họ đang thương lượng làm sao để vượt lên trước lấy được huy chương, đánh bại đối thủ.

Nghê Lam và Phan Kính cũng họp. Phan Kính nói: "Anh hỏi đạo diễn rồi, hôm nay ở trên mạng đánh giá chúng ta không tốt, tất cả mọi người đều không coi trọng chúng ta."

Người xem đang xem trực tiếp đội bọn họ phát ra một trận cười hahaha.

Trải qua một ngày dư luận, hiện tại đội bọn họ đạt tỉ lệ người coi trực tiếp cao nhất rồi.

Nghê Lam nằm trên ghế salon, nhìn lên trần nhà. "Hai đội kia chắc chắn đang thảo luận chiến lược thi đấu ngày mai, anh ngồi ưu sầu sự nổi tiếng của anh, anh kêu người xem phải đánh giá tốt anh thế nào."

Trong màn mưa bình luận rất nhiều người nói: 'Đúng đúng đúng!'

Phan Kính nói: "Anh thật sự rất muốn thương lượng với em ngày mai đối chiến thế nào, nhưng mà không có bản đồ nha."

Bình luận: 'Bọn họ lại muốn cãi nhau sao? Cãi đi cãi đi cãi đi.'

Nghê Lam: "Cho nên chúng ta phải lấy được bản đồ."

Phan Kính nói: "Lấy thế nào?"

Nghê Lam đứng lên: "Đi mượn xem."

Phan Kính: "…" Khẩu khí chị gái của em rất giống muốn đi trộm.

Nghê Lam: "Trong quy tắc trò chơi không nói không được mượn xem mà."

Phan Kính: "…" Cho nên em thật sự tính đi trộm hả?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Trong màn mưa bình luận có một số chú thích đối với lời của Nghê Lam và biểu cảm của Phan Kính.

'Mợ nó! Nghê Lam tính làm chuyện xấu rồi! Mấy người có chú ý đến biểu cảm của Phan Kính không.'

'Đội cặn bã này không có thực lực tính làm chuyện mờ ám à?'

'Nếu vậy thì cũng buồn nôn quá đi?'

'Đã xảy ra gì rồi mà mày nói buồn nôn. Giờ người ta làm gì? Chỉ mới nói mà thôi.'

'Tiết mục này trực tiếp một ngày rồi mọi người có phát hiện ra không? Tổ tiết mục mua rất nhiều thủy quân* tạo tiết tấu, tẩy trắng cho Nghê Lam đây. Bản đạo diễn chọn ống kính cũng quay Nghê Lam nhiều nhất.'

'Tôi cũng phát hiện ra. Rõ ràng trên mạng mắng cô ta ghê gớm như vậy, sao bình luận trong tiết mục đều im hết rồi? Tôi liền ha ha. Cả ngày hôm nay xem toàn là cô ta, buồn nôn.'

'Buồn nôn mà cũng ngồi xem một ngày, thần kinh.'

'Mà chỗ buồn nôn nhất của cô ta là lúc nào cũng lấy Lam đáng yêu ra dùng. Trước đó tôi vẫn chửi chuyện này suốt nhưng bị mấy bình luận khác che mất rồi. Toàn màn hình đều là hahahaha che giúp cô ta.'

'Nhưng mà xem ra cô ấy với Lam đáng yêu quả thật không có dáng vẻ thù oán. Trước đó Lam đáng yêu còn nói giúp cô ấy trên mạng. Hơn nữa lần này hai bên cũng ảnh hưởng qua lại lẫn nhau. Hai người bọn họ sớm đã xong chuyện rồi phải không, ngược lại mấy vụ quảng bá kia còn lấy hai người ra làm couple tạo độ hot.'

'Độ hot do Nghê Lam tạo hay bên marketing tạo còn chưa chắc.'

'Tôi không quan tâm cô ta ngủ với mấy người, nhưng cô ta mà đụng vào Chương Văn Hiên và Lạc Lạc là không được.'

'Chút nữa đến 8 giờ có phải sẽ không trực tiếp nữa không, vậy bọn họ giở trò gì sau lưng trộm đồ của người khác có phải là chúng ta không biết không?'

'Chờ chút, tôi muốn biết trong quy tắc trò chơi có quy định trước khi vào sân chơi đi cướp bản đồ hay trang bị của người khác sẽ bị trục xuất khỏi trò chơi không?'

'Chắc là tổ tiết mục không ngờ tới trong nhóm khách mời lại có người đạo đức thấp như vậy.'

Trong màn mưa bình luận lại nhao nhao, nhóm Nghê Lam cũng không biết.

Có người chuyển sang màn hình 'Phòng đạo diễn' để xem nhóm đạo diễn tính thế nào.

Bên tổ đạo diễn có trợ lý đọc lên mấy nội dung quan trọng trong khu bình luận, đạo diễn nói với ống kính: "Quy tắc trò chơi là, muốn cướp tài nguyên của người khác phải cướp trong sân chơi, trong thời gian thi đấu, đồng thời phải bắn chết đối thủ, mới có thể thu đồ của đối phương làm của riêng."

Nghê Lam bên này chạy ra ngoài thò đầu ra nhìn, tìm địa điểm họp bí mật của mấy đội khác.

Mặt Phan Kính sợ hãi, vừa muốn có bản đồ vừa sợ sẽ phá quy tắc. Anh lấy tờ quy tắc trò chơi ra đọc kỹ một lần, chọn hai điều nói với Nghê Lam, giống như lời của phòng đạo diễn

nói.

Nghê Lam không để ý đến cái này, chỉ nói với anh: "Anh thấy chị An Ni dễ đối phó hay chị Bội Bội dễ hơn?"

"Em có biết bây giờ nhất cử nhất động của em đều đang quay trực tiếp không?" Phan Kính có ý nhắc nhở cô.

"Biết, cho nên chúng ta phải hoàn thành nhanh trước tám giờ, quang minh chính đại. Sau tám giờ coi như là hành động ngầm, không thích hợp rồi."

Phan Kính: "…" Sao có thể nói nguyên tắc đến vậy, như thể chính nghĩa lẫm liệt.

Nghê Lam nhìn thấy Điền Lạc và Môn Bội Bội rồi, cô bỗng nhiên lùi đầu về nhỏ giọng nói với Phan Kính: "Em nhìn thấy bọn họ rồi, gặp được chính là duyên, vậy chọn chị Bội Bội đi."

Trong phòng đạo diễn, phân tổ đạo diễn của Môn Bội Bội nói: "Vị trí máy quay bên này không quay đến được mặt Môn Bội Bội, phiền quay phim số 5 qua bổ sung thêm máy."

Tổng đạo diễn nói: "Đừng để bọn họ nhìn thấy máy quay, xem trước xem Nghê Lam muốn làm gì."

Quay phim số 5 lên tiếng, cầm máy qua rồi. Anh núp sau cửa sổ, hướng ống kính đối diện Môn Bội Bội.

Bên này, Phan Kính khẩn trương hỏi: "Anh dẫn bọn họ ra?"

Nghê Lam ngạc nhiên hỏi: "Anh dẫn bọn họ ra thì sao mà mượn?"

Phan Kính: "Hả?"

Nghê Lam: "Hả cái gì?"

"Không phải trộm?"

Nghê Lam: "…Anh làm nhân vật phản diện quen rồi à? Sao lại nghĩ ra thủ đoạn không đứng đắn để đạt được mục đích thế?"

Phan Kính: "…."

Bình luận một mảng chấm chấm chấm.

Sau đó, hahahahahahaha.

'Nhân vật phản điện đối đầu với không não có chút đáng thương.'

'Tổ đạo diễn còn sẵn sàng trận địa đón quân địch, buồn cười quá.'

Tổ đạo diễn: "…."

Nghê Lam bên này lại thò đầu ra nhìn: "Nhanh nhanh, hết thời gian rồi. Em thấy bọn họ để bản đồ trên bàn kìa."

Nghê Lam cười tủm tỉm đi qua, Điền Lạc và Môn Bội Bội đang ngồi đối diện bản đồ thương lượng đường đi ngày mai, thấy vậy lập tức cảnh giác.

"Chị Bội Bội." Nghê Lam kêu rất ngọt ngào.

Điền Lạc gấp bản đồ lại, dùng laptop đậy lên phương án bọn họ đang thương lượng, che chữ đi.

Môn Bội Bội đi qua, không đợi Nghê Lam mở miệng đã nói trước: "Đội tụi chị không liên thủ với đội khác."

Nghê Lam vội lắc đầu: "Không liên thủ không liên thủ, một đồng đội em đã mệt rồi."

Phan Kính: "…"

Môn Bội Bội: "Vậy tụi em qua đây làm gì?"

Nghê Lam chắp tay làm lễ, bộ dạng đáng thương: "Em muốn mượn bản đồ xem một chút."

"Lần này tính thế nào?"

Nghê Lam nhìn đồng hồ: "Mười phút?"

Môn Bội Bội chất vấn: "Có phải em muốn cướp bản đồ của tụi chị không?"

"Làm gì có? Toàn thế giới đang nhìn chằm chằm chúng ta đó."

"Ý là muốn trộm kế hoạch tác chiến của tụi chị."

"Nhóm chị vẽ trên bản đồ rồi à?" Nghê Lam vẻ mặt tiếc hận.

"Không có."

"Cho em mượn coi năm phút, em hứa với chị sẽ giết đội Chương Văn Hiên trước."

Phan Kính đứng sau lưng Nghê Lam bịt mắt.

Điền Lạc cũng cười lên.

Nghê Lam mặc kệ bọn họ, cô nhìn Môn Bội Bội: "Thế nào?"

Môn Bội Bội không nói.

Nghê Lam lôi kéo tay cô: "Chị Bội Bội, hôm nay người ta chạy cùng với chị, còn làm chị cười vui như vậy…"

"Em Lam Lam, bản đồ của người ta cũng phải thi thắng mới có, ai bảo em không thắng." Môn Bội Bội lắc lắc tay Nghê Lam, còn ôn ên hơn Nghê Lam.

Phan Kính và Điền Lạc chịu không được.

"Eo." Nghê Lam chà chà cánh tay mình. "Chiêu này không hợp với em, chịu thua rồi."

Môn Bội Bội ha hả cười hé hé hé.

Nghê Lam lại chắp tay: "Năm phút thôi. Ngay trước mặt mọi người, không lấy đi."

Môn Bội Bội nhìn Điền Lạc, Nghê Lam lại chắp tay về phía Điền Lạc: "Anh Lạc, anh đẹp trai tốt bụng, em chỉ nhìn chút thôi."

Điền Lạc và Môn Bội Bội liếc nhìn nhau: "Được thôi."

Nghê Lam mừng rỡ, ra sức khen: "Hai người thật là thiên sứ."

Lam Diệu Dương đang dùng điện thoại xem trực tiếp, khóe miệng giật giật. Cái cô này, cô rốt cuộc có bao nhiêu thiên sứ vậy?

Lúc này Đỗ Lợi Quần đi đến, Lam Diệu Dương để điện thoại xuống, đứng dậy bắt tay với ông.

"Lam tổng thật khách sáo quá rồi, còn mời tôi dùng cơm."

"Đỗ tổng là người bận rộn, không dễ hẹn." Lam Diệu Dương cười nói.

Đỗ Lợi Quần khách sáo cười: "Làm gì có, hôm nay máy bay vừa hạ cánh tôi đã đến rồi."

"Cám ơn Đỗ tổng đã nể mặt." Lam Diệu Dương nhường chỗ cho Đỗ Lợi Quần, gọi nhân viên phục vụ mang thức ăn lên.

Hai người trò chuyện tình hình gần đây, Lam Diệu Dương trở lại chủ đề chính: "Chuyện trước đó nói trên điện thoại với Đỗ tổng, bên phía Đỗ tổng có vấn đề gì không?"

"Không có. Email anh gửi cho tôi tôi cũng chuyển cho pháp vụ xem rồi. Không thành vấn đề. Phong Phạm chúng tôi không bỏ qua tiền đâu."

Lam Diệu Dương cười cười.

Nghê Lam nhìn bản đồ dưới sự giám sát của Điền Lạc và Môn Bội Bội. Môn Bội Bội rất biết phối hợp hiệu quả tiết mục, bấm đồng hồ tính giờ cho Nghê Lam.

Trong màn bình luận có người còn cược Nghê Lam có ôm bản đồ chạy mất hay không.

Cũng có người nói bản đồ này phức tạp như vậy, xem năm phút được ích lợi gì?

'Tôi cũng cảm thấy chẳng ích gì, mọi người thấy biểu cảm của nhân vật phản diện là biết rồi.'

'Mà khu trò chơi của bọn họ lớn thật nha, tôi cũng muốn đi chơi rồi.'

'Xem đi, người ta là mời minh tinh lên làm tiết mục, hiệu quả quảng cáo đạt được rồi.'

Môn Bội Bội bên này bắt đầu đếm ngược: "Mười, chín, tám, bảy….. ba, hai, một."

Tiếng 'một' này của Môn Bội Bội vừa dứt, Điền Lạc đã lấy bản đồ đi.

Phan Kính kêu tô: "Chờ chút, chờ chút." Anh còn chưa xem xong.

Không có ai để ý anh. Phan Kính vò đầu bứt tai, thử cắn răng nhớ lại mấy ký hiệu chỗ giấu năm huy chương là ở đâu.

Nghê Lam không nói gì, vẻ mặt cô nghiêm túc cũng làm mọi người đoán chắc chắn cô cũng không thuộc bản đồ.

Không lâu sau, đến tám giờ.

Nhóm đạo diễn thông báo thời gian, trong lúc đếm ngược, đóng kênh trực tiếp lại.

"Mọi người vất vả rồi." Đạo diễn hiện trường và nhóm trợ lý chạy tới chỗ mấy vị khách mời, giúp bọn họ gỡ micro và đồ linh tinh khác, để bọn họ có thể thoải mái nghỉ ngơi hoàn toàn.

Môn Bội Bội lập tức xụ xuống, hôm nay còn chưa chính thức đối chiến cô đã mệt không chịu nổi rồi.

Sáu vị khách mời chào hỏi nhau trong phòng khách, nói chuyện phiếm vài câu giữ tình cảm, sau đó ai về phòng nấy.

Trong phòng khách mời không có lắp đặt máy quay, Nghê Lam tháo trang sức, tắm rửa, thay đồ, ra xem điện thoại một chút, không có điện thoại của Lam Diệu Dương.

Ngược lại có vài tin nhắn WeChat của Thiệu Gia Kỳ. Cô nói hôm nay cô rất bận nhưng vẫn dành thời gian xem trực tiếp một chút, thấy biểu hiện của Nghê Lam cực kỳ tốt, đánh giá trên mạng với Nghê Lam cũng có thay đổi, cô thực sự vui thay cho Nghê Lam. Cô kêu Nghê Lam tiếp tục cố lên, nắm chắc cơ hội này. Đợi tiết mục kết thúc rồi, hai cô hẹn thời gian đi ăn ngon.

Hồng Lôi cũng nhắn tin tới, cảm thán Nghê Lam thật sự may mắn. Vốn tưởng sau khi xảy ra chuyện sẽ bị giang hồ chém giết, kết quả lật ngược bàn cờ rồi. Cô khuyên Nghê Lam tiếp thu kinh nghiệm trước kia một chút, bây giờ phải thật cố gắng, không được vô trách nhiệm giống như đợt tập nghệ thuật cho thực tập sinh lần trước.

Ngoài ra còn có nhóm Khương Thành, Cảnh Uy cũng nhắn tới khẳng định và khuyến khích.

Nghê Lam cảm động, lướt Weibo một chút, phát hiện mấy người bạn này đều nói giúp cô trên Weibo, khẳng định biểu hiện hôm nay của cô. Lão đại hàng hiệu như Khương Thành cũng làm mặt troll trên Weibo cảnh cô gặm bánh bao, giúp cô tạo nhiệt độ. Bây giờ cô đã không còn là nghệ sĩ của Phong Phạm, Khương Thành còn bằng lòng giúp đỡ như vậy, Nghê Lam cảm nhận sâu sắc hiệu quả và lợi ích trong ngành này vẫn còn tình người.

Nghê Lam nằm trên giường đợi, nhưng đợi đến lúc đi ngủ vẫn không đợi được tin nhắn của Lam Diệu Dương.

Hôm sau 7 giờ Nghê Lam bị đánh thức dậy. Giống hôm qua, trang điểm, thay đồ, đeo tai nghe, microphone.

Trực tiếp hôm nay là trang bị huấn luyện dã chiến, còn gắn thêm một máy quay phim cỡ nhỏ trên vai. Cái này có thể giúp người xem quan sát sự vật từ nhóm khách mời.

"Cái này lợi hại nha." Nghê Lam khen, "Cái này có cần giấy phép đặc biệt không?" Cái này quả thực không khác gì với dụng cụ cảnh sát hình sự dùng rồi.

"Đúng vậy, nếu không hợp tác với Thụy Thuẫn làm gì." Đạo diễn hiện trường bước sang xem nhóm khách mời chuẩn bị thế nào, nghe thấy Nghê Lam nói vậy liền nói: "Thiết bị, hệ thống bảo vệ, những cái này đều phải có bằng cấp liên quan mới làm được. Không phải cứ có quan hệ với tiền mới làm được."

Anh suy nghĩ một chút bổ sung một câu. "Lúc quay trực tiếp đừng nói đến đề tài này nhé."

Nghê Lam làm dấu ok với anh.

Quay trực tiếp vẫn bắt đầu lúc 8 giờ, ăn bữa sáng chính thức bắt đầu. Nghê Lam nhìn thấy bưng bánh bao lên liền lớn tiếng thở dài, Phan Kính nghiêm túc ăn chăm chú. Những người khác đều cười haha.

Môn Bội Bội trêu chọc nói: "Lam Lam, em không được lôi chuyện này ra oán thán anh Kính nữa, em còn may mắn là không phải em lên, nếu không bây giờ anh ấy sẽ khẳng khái hùng hồn oán thán em rồi."

Nghê Lam gật đầu: "Đúng, đúng, chị Bội Bội nói đúng."

Giọng điệu đáp lời này của cô rành rành là không phục, trêu cho mọi người lại cười.

Phan Kính vội vàng nói: "Chứ sao nữa, em lên cũng là kết quả này thôi, không thể oán anh."

"Chị Bội Bội nói được, anh còn mặt mũi nói sao?" Nghê Lam trừng Phan Kính.

Phan Kính hùng hồn: "Sao anh không có mặt mũi, anh chính là nhân vật phản diện."

Fan của tiết mục trực tiếp mới sáng sớm đã cười điên.

'Đội cặn bã bánh bao hơi quá rồi, mới sáng sớm đã rùm beng.'

'Hi vọng hôm nay bọn họ có cái để ầm ĩ.'

'Hôm nay đã chính thức vào sân chơi rồi, hai người bọn họ ngoại trừ cố ý nhao nhao ra để thu hút còn có thể làm gì?'

'Hôm qua tôi không xem, hôm nay cố tình lên xem Nghê Lam bị bắn chết thế nào. Chứng nhận một chút là Nghê Lam đen đủi.'

'Tôi cũng vậy, Nghê Lam đen. Tôi cũng là lên xem cô ta bị đánh.'

Mấy người phụ họa nhảy vào.

'Tổ tiết mục chỉ đủ tiền mời thủy quân một ngày đúng không?'

'Cuối tuần rồi, bọn nhỏ được nghỉ rồi.'

Màn bình luận hôm nay rõ ràng náo nhiệt hơn hôm qua. Tổ đạo diễn chào hỏi qua camera: "Mọi người, chào buổi sáng, tổ đạo diễn ở đây không có mời thủy quân, không viết sẵn kịch bản trực tiếp. Mọi người có hứng thú có thể vào phòng đạo diễn quan sát tình hình của chúng tôi."

Trong màn bình luận có người đáp lại chào hỏi, có người nói tiết mục này có độc, ngay cả đạo diễn cũng ra tới ống kính.

Nhóm Nghê Lam ăn sáng xong, bắt đầu khâu phỏng vấn.

Cũng giống như hôm qua, từng người xếp hàng tiến vào phòng.

Lần này thời gian tương đối nhiều, đạo diễn hiện trường trò chuyện một hồi với khách mời.

Sau một ngày quan sát Chương Văn Hiên cảm thấy tự tin chiến thắng càng nhiều, hơn nữa đêm qua lúc nghiên cứu chiến thuật Uông An Ni có nói với anh, nếu như thắng sẽ để anh đi lãnh thưởng. Vì cô thấy cô còn chưa chuẩn bị tốt để kinh doanh một cửa hàng, cô cần thêm chút thời gian. Như vậy không bằng để Chương Văn Hiên có thể thực hiện ngay được nguyện vọng thì thực tế hơn.

Chương Văn Hiên nói như vậy đạo diễn hiện trường liền muốn hỏi, vậy đến thời điểm đó, là anh bắn cô hay cô tự nổ súng?

Chương Văn Hiên há to miệng sững sờ: "Cái này, cái này tụi em chưa có thương lượng." Anh nghĩ ngợi, "Tự mình nói rời khỏi sân chơi không được sao?"

Đạo diễn hiện trường cười: "Không được, quy tắc chính là quân địch có thể sống, đồng đội phải hi sinh."

Mưa bình luận lại tràn ra.

'Tiết mục này thật kích thích.'

'Khảo nghiệm nhân tính à.'

‘Khảo nghiệm nhân tính cái gì, đây là trò chơi cũng không phải đạn thật.’

Lúc Uông An Ni được phỏng vấn cũng kẹt ngay tại câu hỏi cuối cùng này: “Ác vậy sao?”

Đạo diễn hiện trường gật đầu: “Đúng vậy.”

Điền Lạc vẫn trả lời giống ngày đầu tiên, cảm thấy có lòng tin chiến thắng, để Môn Bội Bội đi lĩnh thưởng.

Đạo diễn hiện trường hỏi đến vấn đề nổ súng, Điền Lạc khẽ cắn môi: “Chắc là em. Chị Bội Bội khẳng định không nỡ.”

Đến lúc Môn Bội Bội được hỏi, cô nghe xong câu hỏi cuối này lập tức nói: “Vậy tôi không lĩnh thưởng, tôi cho mình ba phát, để Lạc Lạc đi lãnh.”

Màn bình luận: ‘Tổ kia thì ai bắn vì ai, tổ này thì ai tự sát vì ai.’

‘Đội tiếp theo thì sao?’

‘Đội tiếp theo ngắm phong cảnh trong khu trò chơi.’

Đội tiếp theo Phan Kính và Nghê Lam trả lời giống ngày đầu tiên.

Vấn đề ai nổ súng với bọn họ không thành vấn đề.

Phan Kính chỉ nói muốn thắng, Nghê Lam khăng khăng nói sẽ không để Phan Kính kéo chân cô.

Thời gian phỏng vấn này rất dài, xong mọi người lại vào phòng huấn luyện, huấn luyện viên nói lại một lần nữa cách sử dụng thiết bị cho bọn họ, nói lại quy tắc một lần nữa.

Sau đó phân phát trang bị hôm qua bọn họ lấy được. Túi đeo chiến thuật, súng trường, súng ngắn, hộp đạn, máy bộ đàm, mũ giáp, còn có nước và lương khô.

Huấn luyện viên giúp mọi người mặc đồ, nhân viên sân chơi đến giúp bọn họ điều chỉnh tóc, trang phục. Hôm qua nhóm khách mới được huấn luyện các loại, hôm nay mới là lần đầu tiên mặc vũ trang lên người.

Nghê Lam không cần bất kỳ ai giúp, cô một mình tự mặc, nhanh chóng đeo toàn bộ mọi thứ lên, động tác cực kỳ thuần thục.

Sau đó cô đứng nhìn toàn thân trước gương.

Cô thoáng nhìn mình trong gương, có chút sững sờ.

Trong đầu đột nhiên toát ra một cảm giác quen thuộc.

Phân tổ đạo diễn vẫn luôn theo sát Nghê Lam, thấy trạng thái của Nghê Lam vậy vội vàng hỏi: “Nghê Lam sao thế?”

Nhân viên hiện trường nghe được trong tai nghe, nhanh chóng bước tới trước hỏi Nghê Lam có cần giúp đỡ hay không.

Trong đầu Nghê Lam chợt có cái gì lóe lên, cô đang cố nắm lấy, bị cắt ngang rồi.

“Không có gì.” Nghê Lam khẽ gật đầu với nhân viên kia, “Tôi thấy rất ổn.”

Nghê Lam cúi đầu kiểm tra súng trường một chút, bỗng nhiên có cảm giác xấu hổ, coi như có thắng, có phải cũng là thắng không vẻ vang gì không?

Hành trình sau đó, ba đội đều tách ra.

Đội Chương Văn Hiên là đội A, Điền Lạc đội B, Phan Kính Nghê Lam đội C.

Mấy kênh trong máy bộ đàm, một cái là cùng tần số, có thể nói cho mọi người đều nghe được. Một cái là kênh của đội nhỏ. Còn một cái là để nói riêng với đội A, B, C phân tích của bình luận, đây là để tiện châm ngòi ly gián.

Mỗi một đội được phân một dụng cụ định vị, sau khi hộp huy chương được mở ra, tín hiệu huy chương sẽ xuất hiện trên dụng cụ định vị này.

Nói cách khác, bạn sẽ không biết đối thủ của bạn ở đâu, nhưng bạn có thể biết huy chương bị lấy đi rồi thì họ ở đâu.

Năm huy chương, ba cái ở ba chỗ khác nhau gần cửa ra vào, hai cái ở trung tâm, là tiêu điểm cướp đoạt.

Ba đội trên ba chiếc xe, chạy băng băng về ba cửa khác nhau của khu trò chơi.

Lúc này đã mười một giờ. Chỗ vào đã chuẩn bị xong cơm trưa, sau khi nhóm khách mời ăn cơm xong sẽ tự động tiến vào khu trò chơi, bắt đầu thi đấu.

Trước năm giờ chiều, bọn họ đều có thể cướp huy chương, bắn đối thủ trong vùng tìm kiếm.

Ngoại trừ camera trong khu trò chơi, mặt khác mỗi đội còn có thêm hai người quay phim đi xe motor theo, có một huấn luyện viên đi motor theo bảo đảm an toàn.

Nghê Lam và Phan Kính là từ cửa C phía tây đi vào.

Nghê Lam không nói gì một mực chạy về phía trước, Phan Kính theo phía sau, không lâu sau đã bắt đầu hỏi: “Em nhớ rõ bản đồ sao? Giờ là do hưng phấn mà chạy băng băng như vậy, hay là có mục tiêu tiến lên hả?”

Nghê Lam chạy một hồi thì dừng lại, quay đầu nhìn Phan Kính: “Anh Kính, nguyện vọng lĩnh thưởng của anh là gì?”

“Diễn vai người tốt.” Phan Kính không hiểu vì sao cô đột nhiên lại hỏi như vậy nhưng vẫn đáp lời.

Nghê Lam khẽ gật đầu, đột nhiên giương súng về phía người Phan Kính ‘bằng bằng bằng’ nổ ba phát.

“Chúc mừng anh, nguyện vọng của anh thực hiện rồi.”

Phan Kính: “…”

Hoàn toàn hóa đá.

Tổ quay phim sững sờ, huấn luyện viên sững sờ, phòng đạo diễn cũng lặng như tờ.

Trên màn bình luận không ai kịp phản ứng lại.

Nghê Lam cầm lấy bộ đàm, mở kênh công cộng: “Các vị, trong vòng năm phút tôi sẽ lấy được huy chương thứ nhất. Như lời hứa hôm qua, tiếp theo tôi sẽ tiêu diệt đội A trước, đội B xin cũng chuẩn bị kỹ lưỡng.”

Hai đội khác nghe thấy vậy không rõ: “Chiến lược của bọn họ là tuyên chiến à?”

Tổ đạo diễn truyền thông báo đầu tiên tới sân chơi: “Phan Kính đội C hi sinh.”

Chương Văn Hiên: “…”

Uông An Ni: “…”

Điền Lạc: “…”

Môn Bội Bội: “…”

Mưa bình luận điên cuồng.

‘Ha ha ha ahahaha.’

‘Ha ha ha ahahaha.’

‘Mối thù bánh bao rốt cuộc cũng có thể báo.’

‘Em tuyệt đối sẽ không để anh Kính kéo chân em. Người ta nói được làm được nha, là một nữ hán tử!’

‘Phan Kính, bây giờ anh là người tốt rồi, hahahahahaha.’

Chú thích:

*Thuỷ quân: trong tiếng Trung là wanglou shuijun, là những người được trả tiền để “làm ngập” các trang blog, diễn đàn, mạng xã hội hoặc group chat bằng những bình luận không trung thực, mang tính bôi nhọ, những tin đồn hoặc thông tin không chính xác về một sản phẩm, nghệ sĩ hoặc một bộ phim. Gia nhập thuỷ quân đa số là những người vô gia cư, những bà nội trợ, và thậm chí là học sinh, sinh viên cần kiếm thêm thu nhập. Các công ty giải trí có thể thuê thuỷ quân từ vài người đến vài trăm người ở những công ty đội lốt online marketing, để nâng rating phim, giúp một nghệ sĩ có nhiều người theo dõi trên mạng xã hội hay thậm chí là bôi nhọ danh tiếng của đối thủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nắng Gặp Mưa Rào* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.